

**AKIDJA E NJËSUESVE NË ÇËSHTJET MË TË
RËNDËSISHME TË USULI DINIT DHE ZBULIMI I
DYSHIMEVE TË MURXHIAVE DHE HAVARIXHËVE**

**PËRMBLEDHJE E TEKSTEVE DHE FETVAVE TË DIJETARËVE NË
ÇËSHTJET E USULI DINIT**

VËLLIMI I PARË

Recenzues sheriatik:

Mblodhi dhe përgatiti: Ebu Muhamed

Lexoi dhe konfirmoi:

Parathënie

Falënderimi i qoftë All-llahut, Zotit të botëve, salawā tet dhe bekimet qofshin mbi Muhamedin, të Dërguarin e Tij, familjes së tij, shokëve dhe ata që ndjekin atë në të mirë deri në Ditën e Gjykimit.

Të nderuar lexues, para jush është një përmbledhje e teksteve dhe fetvave të Dijetarëve, në lidhje me akidën islame e ngritur dhe e bazuar në strukturën komplet të veçantë nga çdo libër tjetër. Për këtë arsye po paraqesim para lexuesve dhe vëllezërve muslimanë këtë libër, që është i mbushur me përgjigje të mjaftueshme për atë që pyetë për të vërtetën dhe pasuesit e saj.

Qëllimi i paraqitjes së këtij libri është që t,ua ofrojë lexuesve për t,ju ndihmuar dhe lehtësuar përmbledhjen e fjalëve të Dijetarëve në disa çështje madhore që janë të lidhura me akidën islame, siç është: “Imani, kufri, murxhiat, irxhaja, pseudo-selefistat, tekfiri, e kështu me radhë. Pasi e pashë se këto tekste gjinden nëpër libra dhe vende të ndryshme të shpërndara kudo, e pashë si të nevojshme dhe të arsyeshme për t’i përmbledhur këto në një libër, duke i radhitur me një mënyrë sa më të lehtë dhe të pranueshëm për lexuesit.

Prandaj duke ditur rëndësin e këtyre çështjeve të cilat lidhen me teuhidin na bëhet obligim të kontribuojmë për përhapjen e akidesë së Ehli sunetit dhe xhematit si dhe luftimin ose kundërshtimin e dy ideve të humbura dhe po aq të devijuara siq është ekstremi i gulatve në tekfir dhe ekstremi i murxhive, me qëllim të njohjesë së të vërtetës të akides së Ehli sunetit dhe xhematit.

Duke marrë parasysh këtë poashtu që edhe në trojet tona është përhapur ideja e murxhive dhe ekstremit dhe tepimit në tekfir, në lidhje me çështjet e lartëpërmendura.

Librin e kam ndarë në dhjetë kapituj, edhe në çdo kapitull e kam renditur në temat aktuale pasi që përmendja e këtyre temave janë më të rëndësishmet, duke u argumentuar me fjalët e dijetarëve të ndryshëm, si dijetarëve të mëhershëm dhe poashtu edhe dijetarëve bashkëkohorë, të cilët e ndajnë të njëjtin mendim, ashtu si lexuesi ta kuptojë çështjen më mirë, dhe të dijë se nuk ka mospajtim në mesin e dijetarëve sa i përket këtyre çështjeve të njohura në fe.

Qëllimi kryesor i këtij libri është shpjegimi i këtyre çështjeve fetare në mënyrën sa më të lehtë dhe të thjeshtë për të gjithë muslimanët nëpërgjithësi, si dhe për të gjitha kategorit e muslimanëve [talebeve dhe hoxhallarëve] në veçanti.

Ajo që duhet merret parasyshë prej lexuesve është se tema të tilla gjinden nëpër libra dhe nëpër web-faqe islame të ndryshme, mirëpo ajo gjëja e re që jam munduar të paraqesë lexuesve tanë është përmbledhja e temave të tilla në këtë libër në një vend i cili gjindet para jush, sepse ekziston një nevojë shumë e madhe që të njihen besimtarët musliman me komentet, qëndrimet dhe mendimet e dijetarëve në lidhje me këto mesele që janë shkruar dhe përmendur në këtë libër.

Prandaj, i këshilloj lexuesit të cilët e kërkojnë të vërtetën me sinqeritet për Allahun e Madhëruar, që ta lexojnë këtë libër me kujdes dhe me vëmendje të madhe në mënyrë që të arrihet tek e vërteta dhe ndjekia e saj.

Në fund mënyrën më të sinqertë e falenderoj hoxhën tim të respektuar Ibrahim Zaimin Allahu e ruajtë, për këshillat, ndihmën dhe komentet e dhëna gjatë shqyrtimit të këtij libri, duke e lutur Allahun e Gjithëdijshtëm të shpërblejë atë me një shpërblim shumë të madh.

E lus Allahun të lartësuar që ky hulumtim të bëhet udhëzues për studiuesin dhe argumentë për nxënësin e dijes. Gjithashtu e lus Allahun e madhëruar, Zotin e Arshit të madhë, që këtë vepër time, ta bëjë të sinqertë për Fytyrën e tij Fisnike, dhe të mos e bëjë vepër për famë dhe shfaqje.

Ebu Muhamed

KAPITULLI I PARË

IMANI DHE KUPTIMI I TIJ NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT

Hyrje

Bismilahi Rrahmani Rahim

Falënderimet dhe lavdrimet i takojnë Allahut s.v.t. paqja dhe mëshira qoftë mbi Pejgamberin, salallahu alejhi we selem, mbi shokët e tij dhe familjen e tij.

Vëllau im – Zoti të mëshiroft - dije se çështjet e Islamit, Imanit, Kufrit dhe nifakut janë çështje të mëdha. Allahu s.v.t. lumturin dhe vuajtjen, shpërblimin dhe dënimin i ka lidhur me këto emra. Divergjenca e parë që ka ndodhur në ummet ka qenë në të emërtuarat e këtyre emrave, ashtu që edhe devijimi i parë ka ndodhur në mosnjohjen e kuptimit të vërtetë të këtyre emrave. Të parët që devijuan në këto emra nuk kishin qëllim të keq, tekstet e kur'anit dhe sunetit i madhëronin, me ato dëshmonin, porse nuk i kuptonin.¹

Prandaj duke ditur rëndësin e kësaj teme dhe rreziku që kanosej dhe i kanoset të vërtetës nga fraksionet e humbura, të shtrira në çdo vend dhe të ndihmuara nga mbretit dhe qeverit për të heshtur zërin e Tevhidit, me pasuri dhe ushtri, si kompensim për fraksionet që me mendimet e tyre i ndihmuan ti mbajn kolltuqet, të ndihmojnë kufirin, të shtrijn zullumin, të derdhin gjakun dhe të hajnë pasurin e besimtarëve.

Na bëhet obligim që me këtë shkrim modest të ndihmojm thirrjen e vërtetë, të kumtojm besimin e ehli sunnetit dhe të shpalosim të zezën e fraksioneve të Irxhaut, ithtarëve të Xhehm ibn Safvanit që janë në çdo kënd, thërrasin në çdo hapë, ia kanë hapur njerëzve dyert e kufrit, ia kanë imtësuar mëkatin dhe ia kanë lehtësuar dalaletin, në emër të ehli sunnetit.² Duke e ditur se në trojet tona përhapet dhe mësohet të besuarit e imanit në mënyrën e Xhehm ibn Safvanit dhe se në emër të Ehli Sunneti, dhe pas medhhebit Hanefij, e fshehin dalaletin e Safvanit, na obligohet të bëjmë bejan se ç'farë donë të thotë fjala Iman tek Ehli Sunneti, poashtu edhe te ithtarët e Xhehm ibn Safvanit- Allahu mos i shtoftë të ngjashmit me ta.

¹Edhe sot shumica këtë mesele nuk e kanë kuptuar, andaj edhe shohim në këtë kohë, murxhiat – xhehmi e quajnë muslimanë atë që është jomuslimanë, dhe anasjelltas havarixhët e quajnë qafir atë i cili është muslimanë, të paktë janë ata që i kanë mësuar në mënyrë të saktë këto emërtime [iman dhe kufr] dhe i kanë zbatuar ato në praktikë sipas teksteve burimore Kuran, Sunet dhe ixhman e dijetarëve.

Rëndësia e njohjes së çështjeve të Imanit dhe Kufrit

Rëndësia e njohjes së çështjeve të Imanit dhe Kufrit fshehet në lidhjen e dispozitave të kësaj bote dhe botës tjetër me këto dy emra.

Shejku el-Islam Ibn Tejmje thotë: "Nuk ka fjalë më e madhe me të cilën lidhet lumturia, pikëllimi, lavdatat, nënçmimi, shpërblimi dhe dënimi, se sa emrat Iman dhe Kufër. Andaj kjo bazë quhet "çështja e Emrave dhe Dispozitave." [Mexhmu el-Fetava, 7/395]

Allahu thotë: "**A menduan ata, të cilët vepruan të këqija, se në jetën e tyre dhe në vdekjen e tyre do t'i bëjmë të barabartë me ata që besuan dhe bënë vepra të mira? Sa i shëmtuar është gjykimi ti tyre!**" [El-Xhathije, 21]

Thotë: "**Kjo masë) Që ta dallojë All-llahu të keqin nga i miri, dhe që të këqinjët njëri mbi tjetrin, t'i hedhë në Xhehennem. E të tillët janë më të dëshpruarit.**" [El-Enfal, 37]

Sa i takon dispozitave të Ahiretit, duhet të dijmë se përfundimi i njerëzve ndalet në këto emra, drejtohen për në xhenet ose për në zjarrë. Kurse në këtë botë, shumë dispozita lidhen me çështjet e imanit dhe kufrit.

Ibn Rexheb el-Hanbeli thotë: "Këto çështje, kam për qëllim çështjet e islamit, imanit, kufrit dhe nifakut, Janë çështje shumë të mëdha. Sepse Allahu s.v.t. lumturin, pikëllimin, meritimin e xhenetit dhe zjarrit e ka lidhur për këto emra. **Në të emëruarat e këtyre emrave ka ndodhur divergjencia e parë në mes muslimanëve.**" [Xhamiu el-Ulum we el-Hikem]

Meriton të përmendet se Sahabët r.a. pas vdekjes së Pejgamberit, salallahu alejhi we selem, u ballafaquan me grupet që dolën nga feja, e që ishin grupe të ndryshme, (prej tyre kishte që ndjeknin Musejlem Kedhabin dhe e besonin si Pejgamber, prej tyre kishte që nuk pranonin të jepnin zekatin) se nën ç'farë emri dhe nën cilat dispozita hynë ata.

Ishte Ebu Bekri, më i dituri nga Sahabët i cili shpjegoi me fjalët dhe veprat e tij se këto grupe nën cilin emër dhe nën cilat dispozita hynë. Kjo është një përgjigje shumë me rëndësi për ata që kapitullit të "Emrave dhe dispozitave" nuk i japin rëndësi, madje edhe nxisin të rinjtë që të largohen nga të marrurit me këtë çështje shumë të rëndësishme në kapitullin e Imanit dhe kufrit.

²Kjo gjë është e vërtetë, me një rastë një vëlla i udhëzuar duke folur me një murxhi dhe duke i treguar atij për vetëvetën se përpara ka qenë qafir, ai murxhia i thoshte ke frikë Allahun ngase nuk ke qenë qafir ti ke qenë musliman, ndërsa ky i thoshte: o dost unë e njoh veten time ma mirë se ti, ngase nuk e kam adhuruar Allahun, nuk e kam ditur çka është shehadeti, as nuk e kam ditur se kush është Pejgamberi alejhi selam, kurse ky murxhia i thoshte jo jo, muslimanë ke qenë, por ke qenë xhahil (injorantë), kështu është gjendja e këtyre sot, pa dashur ai fare me u bë musliman këta e bëjnë atë musliman. Dhe pastaj flasin në emër të "selefizmit" a ndërsa selefizmi është larg prej tyre si lindja me perendimin!? Sh.p.

Disa dispozita që kanë të bëjnë me çështjen e imanit dhe kufrit në këtë botë

Respekti dhe dëgjimi ndaj udhëheqësit Musliman dhe ndalesa e respektit dhe dëgjimit ndaj udhëheqësit jomusliman.³

Vilaje - Nuk mund të ketë mosbesimtarë pushtet mbi besimtarin, nuk mund të jetë gjykatës, as Imam, as kujdestar në kurorëzim (prindi jomusliman mbi vajzën muslimane), madje as të jetë muhrim nëse në fenë që i takon i lejohet të afërmet që i ndalon islami.

Martesa - Nuk lejohet që femra muslimane të martohet për jomuslimanë, çfarëdo feje që i takon, kurse i ndalohet djalit muslimani të martojë idhujtaren⁴.

Trashëgimia - Nuk e trashëgon muslimani jomuslimanin, e as jomuslimani muslimanin.

Siguria - Ndalohet gjaku, nderi dhe pasuria e muslimanit, me islamin e tij, kurse e qafirit vetëm nëse hynë në islam, apo është nën sigurinë e muslimanit.

Xhenazet - Nuk pastrohet xhenazja e mosbesimtarit, nuk i falet xhenazja dhe nuk qëndrohet pranë varrit të tij, dhe ndalohet lutja për të.⁵

"Nuk është e drejtë për Pejgamberin e as për besimtarët të kërkojnë falje për idhujtarët, edhe nëse janë të afërt të tyre, pasi që ta kenë të qartë se me të vërtetë ata (idhujtarët) janë banues të Xhehennemit." [El-Tevbe, 113]

Miqësia dhe armiqësia - Muslimanët janë miqë të njëri tjetrit, obligohen të duan njëri tjetrin në bazë të veprave të mira që i bëjnë, kurse të urrejnë mosbesimtarët, kurse armiqësin ndaj tyre e tregojnë në bazë të mundësisë që kanë muslimanët.⁶ Hixhreti (shpërngulja) - Besimtari i cili jeton në mes mosbesimtarëve dhe nuk mund të shfaqë fenë e tij, i obligohet të bëjë hixhret.

³Vëlla i nderuara mos ia vë veshin atyre që mashtrojnë popullin me xhube dhe çallma në kokë, që u bëjnë dëgjim respektë presidentave Jomusliman, sllavo-ortodoks, sepse këtë e bëjnë nga zemrat e sëmura që i kanë. Pejgamberi salallahu alejhi we selem ka porositur dhe ka thenë: "Mos i thuani Munafikut zotëri, nëse i thuani do ta hidhëroni Allahun s.v.t. " Kjo është për atë që e fsheh kufrin dhe shfaqë islamin, e ku mbet për atë që e shfaqë haptas kufrin! Qëndrimet e tilla të këtyre njerëzve që nuk njohin nga islami përveç xhubes dhe çallmes, kanë sjellur umetin tonë në këtë situatë të palakmueshme, ku disa musliman injorantë pikëllohen për vdekjen e udhëheqësve jomusliman, marrin pjesë në varrimin e tyre, u bëjnë homazhe, dhe thonë fjalët më të mira për ata. Ah sikur ta bënin këtë vetëm populli i thjeshtë që nuk dijnë!!!

⁴Faqeësisht nga mos dija fetare, kemi pasur rastin të shohim qysh nga e kaluara ku vajzën muslimane e kanë martuar për ateistë (mosbesimtarë), vetëmse djali i ka takuar familjes muslimane, dhe kanë kaluar jetën në ndalesë, Allahu na ruajtë. Duhet të dijnë femrat muslimane, se në kësi raste nuk respektohet prindi dhe nuk u lejojet martesa me djem të tillë dhe nëse ka ndodhur obligohet shkurojëzimi. Kurse djalit musliman i ndalohet të martohet me idhujtare siç janë Hinduset, Budistet dhe nga fetë tjera pagane.

Xhihadi - Muslimani bën xhihad pas çdo udhëheqësi muslimanë qoftë i mirë apo i keq, për të rujtatur pasurin, nderin dhe besimin e tij, e për të qenë fjala e Allahut më e larta. Nuk i lejohej të bën luftën nën udhëheqësin jomusliman.⁷ Gjykimi - Mosbesimtarit nuk i takon të jetë gjykatës e as dëshmitarë, përkundrazi kufrit të tij, besnikëria bie nga ai dhe nuk i pranohet dëshmia.⁸

Shkruar nga: **Shukri Aliu**

Përkufizimi i imanit tek Ehli-Sunneti

Definicioni i imanit në aspektin gjuhësor do të thotë: besim dhe pranim. Në aspektin terminologjik (shariatik), imani ka këtë kuptim: thotë imam Ebu Abdullah Muhamed Ibni Ismail El Buhariu All-llahu e meshiroftë: **“I kam takuar më shumë se një mijë njerëz prej dijetarëve: disa nga ata janë: në Hixhaz: Jahja Ibën Jahja; në Meke: Sulejman Ibni Harb; në Medine: Abdullah Ibën Nafia Ezzubejri; në Kufe: Ahmed Ibën Junus; Në Basra: Ali Ibni Abdullah Iben Xhafer El Medini; Në Uasit: Amër Ibën Aun; Në Bagdad: Ahemd Ibën Hanbel; Sham: Muhamed Ibni Jusuf El Ferijabi; Misër (Egjpt): Jahja Ibni Kethir; All-llahu i mëshiroftë, kam takuar të gjithë këta dijetarë kohë pas kohe dhe të gjithë kishin të njëjtin mendim se imani është fjalë dhe veprë, duke u bazuar në fjalën e All-llahut të Lartëmadhëruar: “Ti nuk do të na besosh neve, edhe po të jemi të vërtetë!” Jusuf.17.”** Gjithashtu thotë: **“E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër, pos që ta adhuronin All-llahun me një adhurim të singertë ndaj Tij, që të largohen prej çdo besimi të kotë, ta falin namazin, të japin zeqatin, se ajo është feja e drejtë.”** [Bejjine: 5]. Transmeton Imam El Lalekai (vëll. 1, fq 172),

⁵ E njëjta vlenë edhe për ata që me herët kanë qenë muslimanë, pastaj janë konvertuarë në fe tjetër.

⁶ Urrejtja është nga veprat e imanit që kryhen me zemër, kurse armiqësia është nga veprat e imanit që kryhet me gjymtyrë të trupit dhe kjo kthehet në fuqinë dhe dobësinë e muslimanëve. Andaj Pejgamberi salallahu alejhi ve selem ka lavdëruara palën e ndihmuar duke thenë; “Vazhdon të jetë një pale nga umeti im luftojnë haptas për të vërtetën, ata nuk dëmton ai që i luftonë e as ai që i braktisë, qëndrojnë kështu derisa të vijë urdhëri i Allahut. (Imam newewiu thotë në shpjegim derisa të vijë era e lehtë me aromë të mire dhe të marrë shpirtërat e besimtarëve para kijametit). Thashë: Nëse nuk janë ajo pale Muxhahidët dhe Dijetarët e tyre që kanë bartisur jetën e kësaj bote dhe dëshirojnë takimin me Allahun s.v.t. kush mund të jenë?!

⁷ Mos merr shëbull vëllau im nga ata që shkojnë në Afganistan, Irak, nën flamurin e Shteteve të Bashkuara të Amerikës, që udhëheqin luftën e kryqëzatave, as ata që hynë në ushri dhe polici të sllavo-ortodoksëve e të tjerëve, për të qenë në shërbim të shteteve të kufrit në luftën që e zhvillojnë kundër islamit dhe popujve musliman në vendet tona dhe në vende tjera. Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, në hadithin që e transmeton Hatib el-Bagdadij në Tarihun e tij 10/284, 12/63, Ibn Hibani, Ebu Ja'la dhe Taberani në “el-Sagir” dhe hadithi është i sakët me rrugët që ka, thotë: “Në kohën e fundit do të ket emira (udhëheqës) të padrejtë, ministra mëkatarë, gjykatës tradhëtarë, dijetarë gënjshtarë, kush i mbrrin mos të bëhet përgjegjës, as inkasant, as kujdestar i depove, e as polic”. Hadithi flet në kohën kur udhëheqësit të jenë musliman, e çfarë duhet të thuhet kur qeveritarët sot janë jobesimtarë??

⁸Burimi: **Kuran dhe Sunet**

transmeton gjithashtu **Imam Hafidh Ibni Haxher El Eskalani** fil Fet'h (vëll 1, fq 47) dhe pastaj përmend akiden (besimin) e dobishëm që ka të bëjë me këtë temë, nuk e kanë nxjerrë nga dini asnjë ithtar të kibles me mëkat (këtu është për qëllim mëkati që nuk të nxjerrë nga feja), duke u argumentuar me fjalën e All-llahut të Lartëmadhëruar: **“S'ka dyshim se All-llahu nuk falë (mëkatin) t'i përshkruhet Atij shok (idhujtarinë), e përpos këtij (mëkati) i falë kujt do. Kush i përshkruan All-llahut shok, ai ka trilluar një mëkat të madh.”** [Nisaë: 48] dhe këtë e transmeton gjithashtu imam El-Lalekai (vëll 1, fq 175).

-Thotë **shejhul Islam Ibën Tejmije**: “Të gjithë selefët kanë qenë të një mendimi se imani është fjalë dhe veprë, shtohet dhe pakësohet, dhe kjo nënkupton, fjalë e zemrës dhe veprë e zemrës, fjalë e gjuhës dhe veprë e gjymtyrëve” [Mexhmuul fetava]

Thotë **Ibnul Kajjim El Xheuzi** All-llahu e mëshiroftë: “ Imani është fjalë dhe veprë. Me fjalë nënkuptojmë, fjalën e zemrës dhe e gjuhës, ndërsa me veprë, vepra e zemrës dhe gjymtyrëve. Shpjegimi i kësaj është se ai cili e njeh All-llahun me zemrën e tij, mirëpo nuk e pohon me gjuhën e tij, nuk është besimtar. Argument për këtë thotë All-llahu i Lartëmadhëruar për faraonin dhe popullin e tij **“Dhe, edhe pse bindshëm të besueshëm në to (se ishin nga Zoti), i mohuan në mënyrë të padrejtë e me mendjemadhësi, pra shikoje se çfarë ishte fundi i shkatërrimtarëve.”** [Neml, 14].

Argument tjetër siç thotë All-llahu i Lartëmadhëruar për popullin e Adit dhe Themudit **“(I shkatërruam) Edhe Adin e Themudin, e venbanimet e tyre janë të qarta për ju. Djalli ua pat zbukuruar veprat e tyre dhe i ka shmangur nga e vërteta, edhe pse e shihnin atë.”** [Ankebut ,38]. Tjetër argument kur Musa i tha faraonit: **“Ai (Musai) tha: “Po ti e di se ato (mrekullitë) nuk i zbriti kush tjetër pos Zotit të qiejve e të tokës, i zbriti të dukshme, e unë besoj, o faraon, se ti je i shkatërruar”** [El-Isra, 102].

Këta popuj e pranuan me zemër, mirëpo nuk ishin besimtarë sepse nuk pohuan me gjuhë. Dhe gjithashtu ai i cili e shpreh me gjuhën e tij, ndërsa nuk e pranon me zemrën e tij, nuk është besimtarë, ai është munafik. Argument fjala e All-llahut të Lartëmadhëruar: **“Kur të erdhën ty hipokritët, të thanë: “Ne dëshmojmë se vërtet ti je i dërguar i All-llahut!” E, All-llahu e di se ti je i dërguar i Tij, por All-llahu dëshmon se hipokritët janë rrenacakë (kur thonë ashtu).”** [Munafikunë, 1].

Gjithashtu ai cili e pranon All-llahun me zemrën e tij dhe e pohon me gjuhën e tij nuk cilësohet si besimtarë përderisa nuk vepron me veprat e zemrës, sikurse është dashuria për hir të All-llahut, dhe urrejtja për hir të All-llahut, miqësia dhe armiqësia për All-llahun e Lartëmadhëruar, e don All-llahun dhe Pejgamberin sal-l Allahu alejhi ue selem, i miqëson miqtë e All-llahut dhe i armiqëson armiqtë e Tij, i dorëzohet me zemër të plotë All-llahut Një dhe i nënshtrohet pasimit të rrugës së Pejgamberit sal-l Allahu alejhi ue selem, e respekton atë dhe i përmbahet sheriatit të tij me anën e jashtme dhe të mbrendshme të tij. E nëse këtë e vepron nuk mjafton në plotësimin e imanit të tij derisa ta vepron atë me të cilën është urdhëruar. Këto janë katër shtyllat e imanit me të cilat është ngritur dhe është ndërtuar imani (‘udet-us-sabirinë fq.129).....

Argumentet nga Kur'ani të cilat tregojnë se vepra është e ndërlidhur me imanin

Ajo me të cilën janë argumentuar selefët më parë dhe një nga ata, Imam Ebu Bekër Muhamed Ibnul Husejn El AXHURI Esh-shafii i cili thotë: „Dijeni, All-llahu na mëshiroftë neve dhe juve, o pauses te Kur'anit, o ju ithtarë të diturisë, o ju pasues të sunetit, o ju të cilëve All-llahu ju ka dhënë sukses në fe, duke e ditur hallallin dhe haramin, nëse ju e lexoni (mëditoni) Kur'anin ashtu siç All-llahu ua ka obliguar do ta kuptoni se All-llahu ua ka bërë obligim besimtarëve, pas besimit në Të dhe në të derguarin e Tij: veprën. All-llahu nuk i ka lavdëruar besimtarët, me të cilët Ai është i kënaqur dhe ata janë të kënaqur me Të, i ka shpërblyer me hyrje në xhennet dhe me shpëtim prej zjarrit vetëm se me iman dhe vepër të mirë, duke e ndërlidhur imanin me veprën e mirë. Pra, nuk i ka shpjerë në xhennet vetëm me iman, derisa e ka ndërlidhur me veprën e mirë, duke iu dhënë sukses. Kështu që, imani nuk plotësohet për askend derisa nuk ka pranuar me zemër, nuk ka shqiptuar me gjuhën e tij dhe nuk ka vepruar me gjymtyrët e tij.

Nuk i fshehet askujt i cili e lexon me meditim Kur'anin ajo që kam cekur më lartë. Dijeni, All-llahu na mëshiroftë neve dhe juve, **gjatë shfletimit të Kur'anit kam gjetur atë të cilën e ceka më lartë në pesëdhjetë e nëntë vende në Kur'an, ku All-llahu i lartëmadhëruar nuk i ka futur besimtarët në xhennet vetëm me iman**, mirëpo me mëshirën e Tij, me atë që iu ka dhënë sukses prej imanit në Të dhe veprës së mirë. Këto argumente janë kundërshtim ndaj atij i cili pretendon se imani është vetëm njohje (pranim) i zemrës, gjithashtu është kundërshtim i atij i cili pretendon se imani është njohje e zemrës dhe shprehje e gjuhës edhe nëse nuk vepron.

All-llahu na ruajtë nga ai cili në këtë mënyrë e koncepton imanin.

Imami i nderuar, All-llahu e meshiroftë ka sjellur disa prej këtyre argumenteve. Thotë, All-llahu i lartëmadhëruar:

“E, përgëzoi ata që besuan dhe bënë vepra të mira se ata do të jenë në xhennete në të cilët rrjedhin lumenj. Sa herë që u jepet ndonjë ushqim nga frutat e tij, ata thonë: “Ky është që me te u ushqyem edhe më parë”. Ngase, u silltet ushqim i ngjashëm (vetëm në formë, e jo edhe në shije). Aty do të kenë ata bashkëshorte të pastra dhe aty do të jenë përgjithmonë.” [Bekare, 25],

“Pasha kohën! Nuk ka dyshim se njeriu është në një humbje të sigurt. Me përjashtim të atyre që besuan, që bënë vepra të mira, që porositën njëri-tjetrit t'i përmbahen të vërtetës dhe që këshilluan njëri-tjetrit të jenë të durueshëm.” [Asr].⁹

-Shejkh 'Abdul-'Aziz Ibën Baz (*rahimehullah*) duke komentuar akiden e tahavijut për çështjen e imanit, thotë: Përkufizimi i saktë është ai i Ehli-Sunetit dhe Xhemaatit, se Imani është fjalë, vepër dhe besim, shtohet me bindje (ndaj Allahut) dhe pakësohet nga gjynahet. Dhe argumentet për këtë nga Kur'anit dhe Suneti janë të shumta që t'i numërojmë. Dhe kapërmendur shpjeguesi (i Tahavijes), Ibën Ebil-'Izz një pjesë të

atyre argumenteve, prandaj referoju atyre nëse dëshiron. Përfashtimi i veprës nga Imani është fjalë e Murrxiave, dhe mospajtimi midis tyre dhe Ehli-Sunetit nuk është mospajtim shprehimor, porse është mospajtim shprehimor dhe kuptimor, dhe mbi të zbatohen dispozitat e shumta të cilat i njeh ai që ka studjuar me kujdes fjalën e Ehli-Sunetit dhe Xhematit, si dhe fjalën e Murrxiave. Allahu na qoftë në ndihmë.¹⁰

-Ebu Merjem Muhamed Xhiritli thotë:” Sa i përket kuptimit të imanit në gjuhë, shumica e dijetarëve thonë: imani në gjuhë është TESDIK, mirëpo kjo nuk është e vërtetë, ngase për fjalën IMAN duhet të sjellët kundrinë, ndërsa për fjalën SADAKA nuk duhet të ketë kundrinë.

Andaj, nuk mund kjo të jetë sinonim për IMANIN. Fjala AMENTU aludon më shumë për qetësi se fjala ADAKTU. Andaj, po të shpjegohet imani me fjalën IKRAR është shumë më mirë. Prandaj themi fjala IMAN është IKRAR.

Së dyti: Imani në shariat:

Patjetër duhet të sqarojmë dy gjëra:

E para: Kuptimi i termeve të shariatë njihet përmes përcjelljes së termi nuk bën të meret si i përgjithshëm nëse në një mënyrë vjen e përkufizuar ajo duhet të meret si e tillë.

Termet kanë kuptime të ndryshme sipas asaj a është i përgjithshëm apo i përkufizuar dhe sipas asaj a përmenden me tjera prej termeve, apo përmenden thjeshtë vetëm.

E dyta: Termet e imanit kanë kuptime të ndryshme.

Nëse ndjekim termin e imanit, do ti shohim se janë dy lloje:

1.Ndonjëherë përmendet në mënyrë absolute, siç është: “Nuk besojnë, nuk beson, me të vërtetë besimtarët, dhe u bëri imanin të dashur, me të vërtetë besimtarët kanë shpëtuar, imani është shtatëdhjetë e disa degë, ju urdhëroj me imanë në Allahun Një”. Kjo është tema e studimit tonë.

2.Ndonjëherë përmendet imani i përcaktuar, siç është fjala e Allahut të Lartësuar: “Të cilët e besojnë të fshehtë, e kryejnë faljen (namazin) dhe prej asaj që Ne u kemi dhënë, ata japin (zeqat, sadaka etj.).” (Bekare, 3) dhe fjala e Allahut: “Duke pasur frikë nga faraoni dhe nga rrethi i tij se do t’i turturojnë, Musait nuk i besoi kush pos një pjese e pasardhësve të popullit të tij. Vërtet, faraoni ishte mbizotërues në tokë dhe ai ishte prej shkatërrimtarëve.” (Junus, 83)

⁹ Shih: Transmeton imam Ebu Bekër Muhamed Ibnul Husejn El Axhuri Esh-shafii, në librin e tij „Esh-sheria” f. 119.

¹⁰ Burimi: <http://www.selefi.org/attachments/article/942/Akideja%20Tahaujeh%20me%20komentet%20e%20Sh%20ejkh%20Ibn%20Bazit.pdf>:27.

Termi iman kur të përmendet në mënyrë absolute, të papërcaktuar është dy lloje:

1. Kur përmendet vetëm imani, thjeshtë pa u përmendur diç tjetër.
2. Imani kur përmendet së bashku me diç tjetër.

-Imani thjeshtë pa u përmendur diç tjetër

Qëllimi i kësaj thjeshtë pra kur përmendet vetëm imani pa u përmendur së bashku me të islami, dituria apo vepra e mirë.

Kështu që kur të përmendet imani, thjeshtë kuptimi i tij është e gjithë feja prej fjalëve dhe veprave të dukshme dhe të brendshme. Pra, fjala dhe vepra përfshijnë fjalën e zemrës dhe gjuhës dhe veprën e zemrës dhe gjymtyrëve.

-Prej teksteve ku përmendi thjeshtë vetëm imani janë:

Nga Kur'ani:

1. “E, dijeni se në mesin tuaj e keni të dërguarin e All-llahut. Sikur ai t’ju dëgjonte juve në shumë çështje, ju do të pësonit vuajtje, por All-llahu juve ua bëri të dashur besimin dhe ua zbukuroi atë në zemrat tuaja, ndërsa mosbesimin, shfrenimin dhe kundërshtimin, ua bëri që t’i urreni. Të tillë janë ata që gjetën rrugën e drejtë.” (Huxhurat, 7)

Këtu fjala iman është i papërcaktuar, tregon plotësinë e imanit ngase përmendet në aspektin e kundërt të kufrit, fiskut dhe mëkatit. Pra, imani këtu është emër i përgjithshëm i gjithë asaj e cila është në kundërshtim me kufrin, fiskun, mëkatin prej veprave të cilat janë respekt, të cilat duhen të veprohen apo të lihen.

2. “Po kështu me urdhrin tonë Ne të shpallëm edhe ty shpirtin (Kur’anin). Ti nuk ke ditur çka është libri (Kur’ani) as ç’është besimi, por Ne atë e bëmë dritë me të cilën e vëmë në rrugë të drejtë atë që dëshirojmë prej robërve tanë. Në të vërtetë, edhe ti udhëzon për në rrugën e drejtë.” (Shura, 52)

Këtu fjala iman është e papërcaktuar, ngase kuptimi i imanit në ajet janë ligjet e imanit dhe shenjat e tij. Pra, detalet e sheriatit.

3. “Edhe ata që përgatitën vendin (Medinen) dhe besimin para tyre, i duan ata që shpërnguleshin tek ata dhe nuk ndiejnë në gjoksat e tyre ndonjë nevojë (për zili a tjetër) nga ajo që u jepej atyre (muhaxhirëve), madje edhe sikur të kishin vetë nevojë për te, ata u jepnin përparësi atyre para vetvetes. Kush është i ruajtur prej lakmisë së vet, të tillët janë të shpëtuar.” (Hashr, 9)

Edhe këti imani është i papërkufizuar, këtu flet për ate se ensarët ishin të parë në simbolet e imanit, ndërtim të xhamive, në publikim të fesë, mirëpo nuk ua tejkaluan muhaxhirëve në esencë të imanit.

4. “O ju që besuat, mos u ofroni miqësi (dashuri) prindërve tuaj, as vëllezërve tuaj, nëse ata vlerësojnë mosbesimin kundër besimit. E kush prej jush miqësohet me ta, ata janë mizorë.” (Teube, 23)

5. “S’ka dyshim se ata që nuk besuan do të thirren (do t’u thuhet): “Hidhërimi i Allahut pse u ftuat të besoni e ju nuk besuat (në Dunja), është më i madh se urrejtja juaj ndaj vetes”. (Gafir, 10)

Në që të dy ajetet, fjala e imanit është e papërkufizuar, aludon për imanin nga jashtë dhe brenda, e cila është e kundërta e kufrit. Kjo sqaron se kufri ka të jashtmen dhe të brendshmen sikur imani. Njëashtu, imani është shkallë të ndryshme dhe kufri është shtresa.

Nga Sunneti:

1. Ajo që transmeton Ebu Hurejre r.a. se Pejgamberi svS ka thënë: “Imani është shtatëdhjetë e disa apo gjashtëdhjetë e disa degë, më e vlefshmjia është fjala “La ilahe il-lallah”, më e ulëta është largimi i një pengese nga rruga, edhe turpi është një degë e imanit.”

Edhe këtu fjala iman është e papërkufizuar, këtu është përmendur për të shpjeguar degët e imanit. Këtu është në kuptim të Islamit, ngase është përmendur vetëm. Kjo është sikur fjala e Pejgamberit svS: “Çdo fe e ka vryrtitin e saj, vryrtiti i Islamit është turpi.” Nga Ebi Shurejhi se Pejgamberi svS ka thënë: “Pasha Allahun, nuk ka besuar, pasha Allahun, nuk ka besuar, pasha Allahun, nuk ka besuar. I thanë: “Kush o i Dërguari i Allahut?” Ai tha: “Ai nga i cili nuk është i qetë fqiju i tij Edhe këtu fjala “iman” është e papërcaktuar, këtu tregon një obligim prej obligimeve të sheriatit, pra nuk tregon shkallën më të ulët të imanit.

3. Nga Ebu Hurejre r.a. se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Nuk është besimtarë zinaqari në momentin e zinasë, nuk është besimtarë ai i cili pin alkohol në momentin e pirjes, nuk vjedh vjedhësi në momentin e vjedhjes e të është besimtarë dhe nuk grabit diç të shtrejtë e në momentin e grabitjes të është besimtarë”.¹

Dijetarët vërtetues thanë: “Kuptimi i kësaj është se nuk veprohen këto ndërsa imani të është i plotë. Këto janë fjalë mohuese të cilat përdoren për të mohuar diç, mirëpo e kanë për qëllim mohimin e plotësisë. Siç thuhet “nuk ka dituri tjetër pos asaj e cila është e dobishme, as pasuri vetëmse ajo e cila posedohet, e as jetë pos jetës së ahiretit””.²

4. Nga Ebu Dherr El-Gifarij r.a. se Pejgamberi svS ka thënë: “Hallka më e fortë e imanit është miqësimi dhe armiqësimi për Allahun, dashuria për Allahun dhe urrejtja për Allahun”.³

¹Transmeton Buhariu, nr.2295

²Këtë e tha Neneviju, nga i cili e transmetoi Ibn Haxher Askalani në “Fet’h”, 49/12

³Hadithi është Sahih, siç thotë Albani në “Silsile Sahiha”, nr.1728, nga Ebu Dherri r.a.

Dashuria dhe urrejtja janë brendia e imanit, miqësimi dhe armiqësimi janë e jashtmeja e imanit. E jashtmeja nga e brendshmja nuk mund të ndahen asnjëherë, sepse miqësimi është prej dashurisë ndërsa armiqësimi prej urrejtjes, siç tha Allahu i Lartësuar: “Sikur të ishin ata që vërtet e besojnë All-llahun, pejgamberin dhe atë që i zbriti atij, nuk do t’i zinin për miq ata (idhujtarët), por shumica prej tyre janë fasika (mëkatarë).” (Maide, 81).

Kjo çështje më detalisht do të shtjellohet në studimin e rregullave të imanit, në rregullin për lidhshmërinë mes të jashtmes dhe të brendshmes.

Imani i cili përmendet së bashku me terme të tjera

1. Imani i përmendur së bashku me Islamin
2. Imani i përmendur me vepra të mira.

1. Imani i përmendur së bashku me Islamin

Nga Kur’ani

1. Siç është fjala e Allahut të Lartësuar: “Beduinët thanë: “Ne kemi besuar!” Thuaj: “Ju nuk keni besuar ende, por thuani: Ne jemi dorëzuar, e ende nuk po u hyn besimi në zemrat tuaja. E nëse e respektoni All-llahun dhe të dërguarin e Tij, Ai nuk ju pakëson asgjë nga veprat tuaja, se All-llahu është shumë mëkatfalës, shumë mëshirues”. (Huxhurat, 14)

Këtu termi iman është përmendur së bashku me në formë të mohimit të imanit prej tyre dhe ti përmisuar. Allahu mohoi embëlsirën e imanit nga zemrat e tyre, edhe pse kjo është shumë afër, pasi që para fjala LEMMA le mundësinë që kjo të ndodhë.

2. Fjala e Allahut: “Dhe kush ishte aty nga besimtarët, Ne i nxorëm (i larguam). Po nuk gjetëm aty pos një shtëpie muslimane.” (Dharijat, 35-36)

Këtu termi iman erdhi i përmendur së bashku me termin Islam në një kontekst, andaj ndryshon edhe kuptimi mes tyre. Disa njerëz prej këtij ajeti kuptuan se imani dhe islami kanë kuptim të njëjtë. Menduan se ka kundërthënie mes dy ajeteve, mirëpo nuk është kështu, ky ajet është në pajtim me ajetin e parë. Pasi që, gruaja e lutit ishte në shtëpinë dhe nuk ishte prej atyre të cilët dolën prej atyre të cilët shpëtuan. Ajo ishte prej atyre të cilët mbetën në dënim. Ajo nga jashtë ishte në fenë e burrit të saj, ndërsa nga brenda ishte me popullin e saj në fenë e tyre, ajo nuk ishte besimtare, andaj edhe nuk shpëtoi, ajo nuk bën pjesë nën fjalën: “Dhe kush ishte aty nga besimtarët, Ne i nxorëm (i larguam)”. (Dharijat, 35)

Mirëpo, ishte nga një familje muslimane, ngase ishte në mesin e tyre, prandaj i Lartësuari tha: “Po nuk gjetëm aty pos një shtëpie muslimane.” (Dharijat, 36)

3. Fjala e Tij: “Nuk ka dyshim se për muslimanët e muslimanet, besimtarët e besimtare, adhuruesit e adhurueset, të singertit e të singertat, durimtarët e durimtare, të përvuajturit e të përvuajturat, sadakadhënësit e sadakadhënëset, agjëruesit e

agjërueset, ruajtësit e nderit e ruajtëset e nderit, shumëpërmendësit e All-llahut e shumëpërmendëset e All-llahut, All-llahu ka përgatitur falje (mëkatesh) dhe shpërblim të madh.” (Ahzab, 35)

Njëashtu edhe këtu, imani u përmend së bashku me islamin në një kontekst. Andaj, fjala MUSLIMIN ka kuptim tjetër nga fjala MU'MININ, poashtu edhe fjalët: MUSLIMAT dhe MU'MINAT, kuptimet mes tyre janë të ndryshme sipas shkallës që kanë. Çdo besimtarë është musliman, ndërsa çdo musliman nuk është besimtarë. Që të dy bëjnë pjesë në nëneshtrim të dispozitave Islame të dukshme, mirëpo besimtari ka një shkallë më të lartë për shkak imanit të cilin e ka në zemër.

Prej Sunnetit

1.Ajo që erdhi nga Omer b. Hattabi r.a.: “Derisa ishim tek Pejgamberi svS, kur erdhi një njeri...ai tha: “O Muhamed! Më lajmëro për Islamin”. Pejgamberi svS tha: “Të dëshmos se nuk ka të adhuruar me meritë pos Allahut dhe se Muhamedi është i Dërguari i Allahut, ta kryesh namazin, të japësh zekatin, ta agjërosh Ramazanin dhe ta kryesh haxhin në Qabe nëse ke mundësi...” Ai e pyeti: “Më lajmëro për imanin”. Ai tha: “T’i besosh Allahut, melaqeve, librave, të dërguarve, ditës së gjykimit dhe kaderit të mirës dhe të keqes...”⁴

Pejgamberi svS kur u pyet për Islamin u përgjigj me të dukshmen nga jashtë: dy dëshmitë, namazin, agjërimin, zekatin dhe haxhin. Ndërsa për imanin u përgjigj me të brendshmen: besimi në Allahun, melaqet, librat, të dërguarit, dita e fundit dhe kaderi, e mira dhe e keqja.

2.Pejgamberi svS në lutjen e xhenazes për të vdekurin thoshte: “O Zot kë e le të gjallë prej neve, le të jeton në Islam, kë e vdes prej neve bërë të vdes në iman”.⁵

Rregulli i cili përmbledhë tekstet ku së bashku përmenden imani dhe islami është kjo: kur këto të ndahen kontekste janë të përbashkëta në kuptim, nëse përmenden me një kontekst kanë kuptime të ndryshme.

2.Imani i cili përmendet së bashku me vepra të mira

Ajetet për këtë janë të shumë, prej tyre është fjala e Allahut teala: “E ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Bekare, 82) dhe thotë: “Ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Nisa, 57)

Thotë: “E përse u përket atyre që besuan dhe vepruan mirë...” (Nisa, 173)

Pastaj tha: “Atyre që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Maide, 9)

Fjala e Tij: “E ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Junus, 9)

Fjala e Tij: “Ata janë të cilët besuan dhe bënë vepra të mira...” (Ra’d, 29)

⁴Transmeton Muslimi, nr.8

⁵Hadithi është Sahih. Transmeton Tirmidhiu, nr.945

Dhe fjala e Tij: “E ata, të cilët besuan dhe bënë vepra të mira...” (Ibrahim, 23)

Fjala e Allahut: “E ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Kehf, 30)

Fjala e Tij: “Nuk ka dyshim se ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Merjem, 96)

Fjala e Tij: “E ata, të cilët besuan dhe bënë vepra të mira...” (Rrum, 15)

Fjala e Tij: “Kush bën vepër të mirë, qoftë mashkull ose femër, e duke qenë besimtar...” (Nahl, 97)

Fjala e Tij: “Kush është besimtar dhe bën vepra të mira...” (Ta Ha, 112)

Fjala e Tij: “E kush bën ndonjë vepër të mirë dhe është besimtar...” (Enbija, 94)

Fjala e Tij: “Ndërsa ai që i paraqitet Atij besimtar e që ka bërë vepra të mira...” (Ta Ha, 75)

Fjala e Tij: “E ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Ankebut, 58)

Fjala e Tij: “Ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Muhammed, 12)

Fjala e Tij: “Të dërguarin që ua lexon ajetet e qarta të All-llahut për t’i nxjerrë ata që besuan dhe bënë vepra të mira prej errësirave në dritë. Kush i beson All-llahut dhe bën vepra të mira...” (Talak, 11)

Fjala e Tij: “Ata që besuan dhe bënë vepra të mira...” (Buruxh, 11)

Nëse juve meditonin rreth Kur’anit siç u ka urdhëruar Allahu, do të kuptoni se Allahu i Lartësuar pas obligimit të imanit në Allahun dhe të Dërguarin ka obliguar veprën. Allahu i Lartësuar nuk i ka lavdëruar besimtarët dhe se është i kënaqur prej tyre dhe ata janë të kënaqur prej Tij, Ai nuk i shpërblen me xhennet dhe nuk i shpëtoi nga zjarri vetëm se me iman dhe vepra të mira. Pra, me imanin e përmendi edhe veprën e mirë, Ai nuk i futi në xhenet vetëm me iman derisa ia bashkëngjiti veprën e mirë të cilën ua mundësoi duke i udhëzuar. Kështu që, imani nuk i plotësohet asnjërit derisa të beson me zemrën e tij, të shqipton ata me gjuhën e tij dhe të vepron me gjymtyrët e tij. Kush e shfleton Kur’anin dhe mediton rreth tij, do ta gjenë siç e përmenda.⁶

Prej asaj që u përmend u bë e qartë se shembulli i Islamit në krahasim me Imanin është sikur shembulli i dy dëshmimeve (shihadetit) me njëra tjetrën në kuptim dhe dispozitë. Dëshmia për të Dërguarin është diç tjetër pos dëshmisë së njëshmërisë. Pra, janë dy gjëra të cilat janë të ndërlidhura mes vete, në kuptim dhe dispozitë janë të njëjta.

Poashtu, edhe imani dhe islami janë të ndërlidhura mes vete, ato janë sikur një. Nuk ka iman ai i cili nuk ka islam, as Islam nuk ka pa iman. Muslimani nuk mund të mbetet pa iman me të cilën islami i tij është i vërtetë, e as besimtari nuk mbet pa islam

⁶“Sheria” të Axhurit, 618/2

me të cilën vërteton imanin e tij. Pasiqë veprat e mira janë kusht në iman dhe imani është kusht për veprat e mira.

Ai për këtë tha: “O ju që besuat, kur marshoni në rrugën e All-llahut (për në luftë), të jeni të matur (të mos nguteni), e mos i thoni atij që ju shpreh selamin (besimin): “Nuk je besimtarë!”, duke kërkuar me të mjet (mall) të jetës së kësaj bote, pse te All-llahu janë begatitë e mëdha. Ashtu (jo besimtarë) ishit edhe ju më parë, e All-llahu ju dhuroi (besimin), pra sqaroni mirë! All-llahu e di në hollësi çka veproni.” (Nisa, 94)

Ndërsa për realizimin e imanit me vepër tha: “Ndërsa ai që i paraqitet Atij besimtar e që ka bërë vepra të mira, të tillët i presin merita të larta.” (Ta Ha, 75)

Kush vepron nga jashtë me vepra të Islamit, mirëpo nuk beson në të fshehtë, ai është munafik i nifakut i cili të nxjerrë nga Islami. Kush beson të fshehtë mirëpo nuk vepron sipas dispozitave të imanit dhe sheriatit islam, ai është kafir dhe me të nuk ka teuhid.

Kush beson në të fshehtë për të cilën lajmëruan të Dërguarit dhe vepron me atë që Allahu ka urdhëruar, ai është besimtarë musliman. Po mos të ishte kjo, atëherë do të lejohej që besimtarë të mos quhet musliman dhe do të lejohej që muslimani të mos quhet besimtarë.

Ithtarët e kibles janë të gjithë të pajtimit se çdo besimtarë është musliman dhe çdo musliman është besimtarë në Allahun, melaiket dhe librat e tij.

Shembulli i imanit me veprat është sikur shembulli i zemrës në trup, nuk mund të ndahet njëra me tjetrën. Nuk mund të ekziston trup i gjallë pa zemër, e as zemër pa trup. Pra, janë dy gjëra të ndara të cilat kanë dispozita dhe kuptime të veçanta.

Shembulli i tyre është sikur shembulli i një kokre e cila ka të jashtmen dhe të brendshmen, ajo është një nuk mund të themi se janë dy kokra. Poashtu edhe veprat e Islamit janë imani i jashtëm, pra veprat e gjymtyrëve, ndërsa imani i brendshëm është islam, pra janë vepra të zemrave. Pra, islami është e jashtëmja ndërsa imani është në zemër.⁷

Pra, Islami është vepër e imanit ndërsa imani është besim i Islamit. Nuk ka iman vetëmse me vepër e as vepër vetëmse me besim.

Shembulli i imanit dhe islamit është sikur dy buzë të gjuhës, nuk mund të folet vetëmse me të dyjat, ngase që të dyjat formojnë shkronjat, ndërsa përmes gjuhës del fjala. Andaj, me mospërdorimin e njëres zhduket të folurit.

Poashtu, Allahu e bëri të kundërtën e islamit dhe imanit një, ato po mos të ishin të njëjta në dispozitë dhe kuptim e kundërta e tyre nuk do të ishte një, Ai tha: “E si ta udhëzojë All-llahu një popull që pas besimit të tyre u bënë pabesimtarë dhe pasi dëshmoi se i dërguari është i vërtetë, dhe pasi t’ju kenë ardhur atyre argumente të

⁷Vargu është i dobët, e transmeton Ahmedi 134/3, Ebu Ja’la nr.2923, Albani thotë se është i dobët në “Daiful Xhami”.

qarta? All-llahu nuk ia mundëson udhëzimin e Vet popullit zullumqarë”. (Ali Imran, 86) dhe: “Përkujtoni (o ithtarë të librit) kur All-llahu mori zotimin e pejgamberëve: Nga ajo se juve ju dhashë libër e urtësi, ju patjetër do ta besoni dhe ndihmoni pejgamberin që vjen pas juve, e që vërteton atë që ju keni pranë vetes. Tha (All-llahu): “A pranuat, a e morët sipër obligimin Tim”? Ata thanë: “Ne e pranuat!” Tha (All-llahu): “Dëshmoni pra, edhe Unë dëshmoj bashkë me ju”! (Ali Imran, 80)

Për këtë lajmëroi Pejgamberi sv, për imanin dhe islamin në mënyrë të njëjtë. Në hadithin e Ibn Omerit r.a. tha: “Islami është ndërtuar mbi pesë”, ndërsa në hadithin e Ibn Abbasit r.a. kur u pyet nga delegacioni i AbdulKajsit, i përmendi të njëjtat. Kjo është argument se nuk ka iman në brendi vetëm me Islam nga jashtë. As nuk ka Islam të jashtëm vetëm me iman në brendi dhe se imani dhe vepra janë dy gjëra që nuk bën dobi njëra pa tjetrën.⁸

Pejgamberi sv islamin e bëri emër të asaj që duket prej veprave, ndërsa imani është emër i asaj që është në brendi prej emrave. Kjo nuk është kështu se veprat nuk janë prej imanit, apo se besimi me zemër nuk është prej islamit, kjo është sqarim i një fjale përmbledhëse e cila është feja, andaj edhe tha: “Ky ishte Xhibrili, erdhi për t’ua mësuar fenë”.

Besimin dhe veprën e ngërthejnë emri i Islamit dhe Imanit, për këtë aludon fjala e Allahut: “Feja e pranueshme tek All-llahu është Islami...” (Ali Imran, 19), dhe fjala e Tij: “Sot përsosa për ju fenë tuaj, plotësova ndaj jush dhuntinë Time, zgjodha për ju islamin fe.” (Maide, 3)

Ai shpjegoi se feja me të cilën është kënaqur për ata dhe e pranon prej robërve të Tij është Islami. Feja nuk pranohet vetëm nëse i bashkangjitet besimi dhe vepra.⁹

Kur të përmendet emri i imanit dhe islamit apo me veprën, imani aludon vetëm për të brendshme, nëse përmendetvetëm atëherë përfshinë edhe të brendshmen edhe të jashtmen. Në këtë mënyrë bashkohen tekstet.¹⁰

Kush e kupton se domethënia e fjalës ndryshon sipas asaj a përmendet vetëm apo së bashku me diç tjetër, do të kupton këtë dyshim.

Allahu e din më së miri. .¹¹

⁸“El-Iman” të Ibn Tejmijje, f.197

⁹“Kitabul Iman” f.213, fjalët e Begavijut në “Sherhu Sunneh”.

¹⁰“El-Imanul Eusat”, f.97

¹¹“Kitabul Iman” f.213, fjalët e Begavijut në “Sherhu Sunneh”.

Kuptimi juridik i imanit te ehli sunneti

Ehli sunneti imanin e definojnë: "Fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet" "Imam Shafiu¹², Zoti qoftë i kënaqur me të, në librin e tij "el-Um" në kapitullin "Nijeti në namaz", dëshmon mehadithin e Umerit r.a. "Vërtet veprat janë sipas nijetit" se namazi nuk pranohet përveç me nijet. Pastaj thotë: ishte konsenzuesi i sahabëve, tabiinëve dhe i atyre që kanë ardhur pas tyre. Edhe ata që i kemi mbërri, thonin se imani është fjalë, vepër dhe nijet, asnjëra pa tjetrën nuk pranohet."¹³

Transmeton Ebu Kasim el-Lalikai me zingjir të saktë nga Buhariu se ka thenë:

"Kam takuar më shumë se njëmijë dijetarë të vendeve të ndryshme, të gjithë ishin të një mendimi se imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet."¹⁴

Shpjegimi i definicionit të imanit tek ehli sunneti

Transmeton Ebu Kasim el-Lalikai me zinxhir të sakët nga Buhariu se ka thënë: "Kam takuar më shumë se njëmijë dijetarë të vendeve të ndryshme, të gjithë ishin të një mendimi se imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet."¹⁵

Ç'farë synohet me fjalën "Fjalë"

1. Fjala e gjuhës

Ehli Sunneti me këtë, për qëllim ka: Fjalën e gjuhës: dëshminë "La ilahe il-Allah" dhe të gjitha fjalët e mira që e kënaqin Allahun s.v.t.

Argumentet nga Kur'ani: Allahu thotë: "Thuaj: "Ne i kemi besuar All-llahut, edhe asaj që na zbrit neve, edhe asaj që i është zbritur Ibrahimit, Ismailit, Is-hakut, Jakubit dhe pasardhësve. Edhe asaj që i është dhënë Musait dhe Isait, edhe asaj që i është zbritur të gjithë pejgamberëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi në mes tyre dhe ne vetëm Atij jemi dorzuar." [Ali Imran, 84]

Thotë: "Dhe kur u lexohet atyre, thonë: "Ne kemi besuar atij, ajo është e vërtetë prej Zotit tonë, ne edhe para tij kemi qenë myslimanë!" [el-Kasas, 53]

Thotë: "Ata që i adhuruan pos Tij, nuk mund të ndërmjetësojnë [të bëjnë shefaat], përveç kush dëshmoi të vërtetën, e ata e dinë." [el-Zuhuf, 86]

Thotë: "S'ka dyshim se ata që thanë: "Zoti ynë është All-llahu", pastaj nuk u luhatën, atyre u zbresin melaiket [në prag të vdekjes dhe u thonë]: "Mos u frikësoni dhe mos u pikëlloni, keni myzhde Xhennetin që ju premtoj!" [el-Fusilet 30]

Argumentet nga Sunneti: Transmeton Ebu Hurejra r.a. se i Dërguari, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: "Jam urdhëruar ti luftojë njerëzit derisa të dëshmojnë se nuk ka të adhuruar tjetër përveç Allahut dhe se unë jam i Dërguar i Allahut"¹⁶. Nëse e thonë

këtë, e mbrojnë gjakun dhe pasurin e tyre nga unë përveç me të drejtë të kësaj, kurse llogaria e tyre është te Allahu."¹⁷

Transmeton Buhariu nga Ubade ibn Samit¹⁸ r.a. se i Dërguari, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: **"Kush thotë se nuk ka të adhuruar tjetër përveç Allahut, të vetmit, i pashoqë, se Muhamedi është rob dhe i dërguar i Tij, se Isau është rob i Allahut, biri i robëreshës së Tij, fjala e Allahut që e ka hedhur në Merjemen dhe shpirti i tij, se xheneti është i vërtet, zjarri është i vërtet, Allahu do ta fus në xhenet me ato vepra që i ka."**¹⁹

2. Fjala e zemrës

Fjala e zemrës: është njohja e Allahut s.v.t. dhe tesdiku [besimi] në krejt atë, me të cilën ka ardhë Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem.

Argumentet nga Kur'ani:

Allahu thotë: **"E kështu Ibrahimit ia mundësuam t'i shohë madhësitë e qiejve e të tokës për t'u bërë edhe më i bindur."** [En'Am, 75] Thotë: **"E ai që e solli të vërtetën dhe ai që e besoi në atë, të tillët janë të ruajturit."** [el-Zumer, 33]

Thotë: **"O ti i dërguar! Të mos brengos vrapimi në mosbesim i tyre që me gojët e tyre thanë: "Ne kemi besuar", e zemrat e tyre nuk kanë besuar [munafikët]..."** [el-Maide, 41]

Argumente nga Sunneti:

Transmeton ebu Hurejra r.a. se ka thënë: "Thash: "O i Dërguar i Allahut, kush është më i lumturi, që do të ketë ndërmjetësimin tënd ditën e kijametit?" I Dërguari i Allahut tha: kam menduar, se nuk do të ma bëjë këtë pyetje, askush para teje, nga interesi që ke treguar në mësimin e hadithit. Më i lumturi nga njerëzit që do ta ketë ndërmjetësimin tim në ditën e kijametit, do të jetë ai që thotë: Nuk ka të adhuruar tjetër përveç Allahut dhe këtë e thotë me sinqeritet nga zemra e tij, ose vetja e tij."²⁰

¹² Muhamed ibn Idris ibn Abas ibn Uthman ibn el-Shafii. Dijetar i kohës së tij, përkrahës i hadithit, Fekih i umetit. Ahmed ibn Habeli ka thenë për atë: "Nuk ka dikush që e prek ngjyrën, e as lapsin e mos të ketë merita për atë, Imam Shafiu". Autorë i disa librave më e njohura është libri "el-Umm" dhe "el-Risale" është i pari që ka shkruar në shkencën e Uslu Fikhut. Ka ndërruar jetë në vitin 204 hixhri. (Sejru E'Alam el-Nubela 10/5)

¹³[shih: Mexhmu el-Fetava, 7/209]

¹⁴[Fet'hu el-Barij, 1/47]

¹⁵[Fet-hu el-Barij, 1/47]

¹⁶Nëse nuk i pergjigjen thirrjes dhe nuk pranojnë të paguajn xhizjen (tatimin), që të jenë nën mbrojtjen e muslimanëve.

¹⁷[Buhariu 25, Libri i Imanit, kapitulli: Nëse pendohen dhe e falin namazin lërin]

Transmeton Ahmedi në Musnedine tij se Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, tha: ".. dëshmoj te Allahu se nuk vdes ndonjë rob që dëshmon se nuk ka të adhurar tjetër përveç Allahut, se unë jam i Dërguar i Allahut, dhe këtë e bënë me besim në zemër, pastaj vepron sa mundet, vetëm se do ta ndjek rrugën për në xhennet."

Transmeton Muslimi nga ebu Hurejra r.a se i Dërguari i Allahut, salallahu alejhi ve selem, ka thënë:"Kë të takosh pas këtij kopshti që dëshmon se nuk ka të adhurar tjetër përveç Allahut, i bindur me zemrën e tij, përgëzoje me xhennet."²¹

Ç'farë synohet me fjalën "Vepër"

Synohen veprat e zemrës dhe veprat e gjymtyrëve.

1. Veprat e zemrës

Vepra të zemrës janë: nënshtrimi, pranimi, besimi, mbështetja, bindja, frika, sinqeriteti, dashuria etj.

Argumente nga Kur'ani

Allahu thotë:"Dhe mos i përzë ata që adhurojnë Zotin e tyre mëngjes e mbrëmje, duke qenë të sinqertë ndaj Tij.

Ti nuk përgjigjesh asgjë nga llogaria e tyre e as ata nuk kanë kurrfarë përgjegjësie nga llogaria jote, e po i dëbove ata do të bëhesh nga të padrejtët."

[el-En'Am, 52]

Thotë:"E, besimtarë të vërtetë janë vetëm ata, të të cilëve kur përmendet All-llahu u rrëqethen zemrat e tyre, kur u lexohen ajetet e Tij u shtohet besimi, dhe që janë të mbështetur vetëm te Zoti i tyre." [el-Enfal, 2]

Thotë:"..dhe,ata të cilët japin [sadaka-zeqatë] nga ajo që u është dhënë, pse dinë se do të kthehen te Zoti i tyre, andaj zemrat e tyre i kanë të frikësuar," [el-Mu'minin, 60]

Thotë:"E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër, pos që ta adhuronin All-llahun me një adhurim të sinqertë ndaj Tij, që të largohen prej çdo besimi të kotë, ta falin namazin, të japin zeqatin, se ajo është feja e drejtë." [el-Bejjineh, 5]

¹⁸Ubade ibn Samit ibn Kajs el-Ensarij el-Hazrexhij. Ka prezentuar në besatimin e Akabes. Ka marrë pjesë në luftën e Bderit dhe lufrat tjera. Ka marr pjesë edhe në çlirimin e Egjiptit. Ka ndërruar jetë në vitin 34 hixhri

¹⁹[Buhariu nr. 3435 dhe Muslimi nr. 141]

²⁰[transmeton Buhariu, *Libri i Diturisë*, kapitulli: *Kujdesi në mësimin e hadithit* f.22]

²¹[transmeton Muslimi 146, në librin *el-Iman*, kapitulli: *Argumenti se kush vdes në Tevhid hyn në xhennet*. f.35]

Thotë: "... por All-llahu juve ua bëri të dashur besimin dhe ua zbukuroi atë në zemrat tuaja, ndërsa mosbesimin, shfrenimin dhe kundërshtimin, ua bëri që t'i urreni. Të tillë janë ata që gjetën rrugën e drejtë." [el-Huxhurat 7]

Argumente nga Sunneti:

Transmeton Buhariu nga Ebu Hurejra r.a. se i dërguari, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: "**Kush ngritët në ramazan me iman dhe durim, duke shpresuar në shpërblimin e Allahut, i falen mëkatet e kaluara.**"²²

Transmeton Ibn Ebi Shejbe se Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, ka thënë:

"**Nyja më e forte është dashuria për hire të Allahut dhe urrejtja për hire të Allahut.**" [sheikh Albani thotë: hadithi është i mire.²³

Transmeton Buhariu nga Enesi r.a. se i Dërguari i Allahut ka thënë: "**Shenjë e imanit është dashuria ndaj ensarëve dhe shenjë e hipokrizisë është urrejtja ndaj ensarëve.**"²⁴ Transmeton Buhariu nga Enes ibn Malikuse Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: "**Nuk beson dikush nga ju derisa nuk e do për vëllaun e tij atë që e dëshiron për vete.**"²⁵

2. Veprat e gjymtyrëve

Vepra të gjymtyrëve janë: të gjitha ato vepra të cilat i kryejmë me gjymtyrë e që Allahu është i kënaqur me to.

Argumente nga Kur'ani

Allahu thotë: "**Falni namazin dhe jepni zeqatin, dhe përuluni [në ruku'] me ata që përulen.**" [el-Bekare, 43]

Thotë: "**Dhe luftoni në rrugën e All-llahut kundër atyre që ju sulmojnë e mos e teproni se All-llahu nuk i do ata që e teprojnë [e fillojnë luftën].**" [el-Bekare, 190]

Thotë: "**Ata që besuan luftojnë në rrugë të All-llahut, e ata që nuk besuan luftojnë në rrugë të djallëzuar. Luftoni pra miqtë e djallit, s'ka dyshim se intriga e djallit është e dobët.**" [el-Nisa, 76]

Thotë: "**O ju që besuat, falni namazin me ruku e sexhde dhe vetëm Zotin tuaj adhuron. Bëni punë të mira [të dobishme], se do të gjeni shpëtim.**" [el-Haxh, 77]

Thotë: "E robërit e Zotit janë ata që ecin nëpër tokë të qetë, e kur atyre me fjalë u drejtohen injorantët, ata thonë: "Paqe!" Dhe që për hir të Zotit të tyre natën e kalojnë duke bërë sexhde dhe duke qëndruar në këmbë [falen]. Edhe ata që thonë: "Zoti ynë, largoje prej nesh vuajtjen e Xhehennemit, e s'ka dyshim se vuajtja në të është gjëja më e rëndë."

Ai, vërtet është vendqëndrim i keq. Edhe ata që kur shpenzojnë nuk e teprojnë e as nuk janë dorështrënguar, po mbajnë mesataren e janë të matur. Edhe ata që pos All-llahut, nuk lusin zot tjetër dhe nuk mbysin njeriun që ka ndaluar All-llahu, por vetëm kur e

meriton në bazë të drejtësisë, dhe që nuk bëjnë kurvëri, ndërsa kush i punon këto, ai gjen ndëshkimin.

Atij i dyfishohet dënimi ditën e kijametit dhe aty mbetet i përbuzur përgjithmonë. Përveç atij që është penduar dhe ka bërë vepër të mirë, të tillëve All-llahu të këqijat ua shndërron në të mira.

All-llahu është mëshirues, ndaj Ai falë shumë. Ai që është penduar dhe ka bërë mirë, në të vërtetë, ai është kthyer tek All-llahu dhe është i pranishëm. (Robërit e Zotit janë) Edhe ata që nuk dëshmojnë rrejshëm dhe kur [rastësisht] kalojnë pranë së keqes, kalojnë duke e ruajtur karakterin e vet. Edhe ata që kur këshillohen me ajetet e Kur'anit të Zotit të tyre, nuk u kthejnë shpinën si të shurdhët e të verbër. Edhe ata që thonë: "Zoti ynë, na bën që të jemi të gëzuar me [punën] e grave tona dhe pasardhësve tanë, neve na bën shembull për të devotshmit". Për shkak se duruan, të tillët shpërblehen me një shkallë të lartë [Xhennet] dhe atypritën me përshëndetje të selamit. Aty janë përgjithmonë, e sa vendqëndrim dhe vendbanim i mirë është ai. Thuaj: "Zoti im as nuk do të kujdesej për ju, sikur të mos ishte lutja juaj [kur gjendeni në vështirësi, ose sikur të mos ishit të thirrur të besoni], e ju përgënjeshtrohet, andaj dënimi do t'ju jetë i pandërprerë." [el-Furkan 63-77]

Argumentet nga Sunneti

Transmeton Buhariu në sahihun e tij nga ebu Hurejra r.a. se i Dërguari, salallahu alejhi we selem, ka thënë:

"Allahu shtatë njerëz do ti fus nën hijen e Tij, në ditën kur nuk do të ketë hije përveç hijes së Tij:

- Udhëheqësin e drejtë, - Të riun që është rritur në adhurim Allahut s.v.t,
- Njeriun që zemra e tij është e lidhur me xhamit,
- Dy njerëz që janë dashur për hire të Allahut, janë bashkuar dhe janë ndarë për Atë,
- Njeriun që e ka thirr një grua e bukur me pozit , dhe ai i është përgjigjur unë i frikohem Allahut, - Njeriu që ka dhënë lëmoshë fshehtas, mos të dijë dora e tij e majtë, atë që jep dora e djathtë, dhe njeriu që ka kujtuar Allahun në vetmi, e sytë i kanë lotuar."

²²[Buhariu nr.37]

²³Shih: [Silsiletu el-Sahihah nr.1728]

²⁴[Buhariu nr.17 dhe Muslimi nr.235]

²⁵[Buhariu nr.13 dhe Muslimi nr.170]

Transmeton Ebu Davudi²⁷ se Pejgamberi, salallahu alejhi we selem, ka thënë:
"Kush dashuron për hire të Allahut, urren për hire të Allahut, jep [lëmoshë] për hire të Allahut dhe nuk jep për hire të Allahut, ai e ka plotësuar imanin]."²⁸

Të gjitha argumentet që kemi përmendur janë si ilustrim, përndryshe argumentet janë të shumta në të cilat mbështetet Ehli Suneti.

Sheikhul Islam Ibn Tejmije thotë: "...Kur thonë [Selefi] se imani është fjalë dhe veprë, kanë për qëllim fjalën e zemrës, fjalën e gjuhës, veprën e zemrës dhe veprën e gjymtyrëve.." ²⁹

Shukri Aliu

Konsesusi i selefit dhe fjalët tyre se Imani shtohet dhe pakësohet

Hafidh ibn Rexhebinë "Fet-hul barij" duke shtuar mbi fjalët e Buhariut thotë:
"Shumica e dijetarëve kanë thënë se imani shtohet dhe pakësohet. Kjo transmetohet nga një palë e sahabëve siç është Ebu Derda, Ebu Hurejra, Ibn Abasi, dhe të tjerë. Me atë kuptim transmetohet edhe nga Aliu dhe Ibn Mes'udi - Allahu qoftë i kënaqur me ata - gjithashtu transmetohet edhe nga Muxhahidi dhe tabiinët tjerë." ³⁰

Transmetohet nga Ebu Derda r.a. se ka thënë: "Imani shtohet dhe pakësohet." ³¹

Transmetohet nga Ebu Hurejra r.a. se ka thënë: "Imani shtohet dhe pakësohet." ³²

Transmetohet nga Ibn Abasi se ka thënë: "Imani shtohet dhe pakësohet." ³³

²⁶[Buhariu nr.660 dhe Muslimi nr.2380]

²⁷Sulejman ibn el-Esh'ath ibn Is'hak ibn Bishr ibn Shedad ibn Amrin ibn Imran el-Ezdij el-Sixhistanij. Nga dijetarët e hadithit ka lindur në vitin 202 hixhri. Ebu Bekr ibn Daseh thotë: më ka thënë Ebu Davudi se e kam shkruar pesëqind mijë hadithe dhe kam zgjedhur nga ato hadithe kam zgjedhur këto hadithe që ka përmbledhur ky libër "el-Sunen". Në të kam përmendur 4800 hadithe kamë përmendur në të hadithe të sakta dhe të afërta me të. Hatabi thotë: Libri I Ebu Davudit është libër meritore, nuk është shkruarë në fe libër sikur ai, është pranuar nga të gjithë, është gjykatës mes dijetarëve dhe shtresave të dijetarëve të hadithit dhe fikhut.." . ka ndërruar jetë në vitin 275 hixhri, në Basra.

²⁸[Sunen Ebi Davudi nr.4681]

²⁹[Mexhmu el-Fetava, 7/171] Burimi: **Kuran dhe Sunet**

³⁰[Fet-hu el-Barij, 1/7]

³¹[Sunen ibn Maxhe 1/75, Sherh Uslul I'tikad el-Lalikai, 5/1015]

³²[el-Suneh li-Abdilah, 1/314, el-Ibane li-Ibn Bata, 2/844]

³³[Ibn Maxhe nr.75, el-Sheria el-Axhurij, 2/582]

Transmetohet nga Ibn Mes'udij se ka thenë në lutjen e tij: "O Zot na shto imanin, bindjen dhe të kuptuarit." [el-Suneh li-Abdilah 369, el-Sheria el-Axhurij 2/582, el-Iman li-ibn Shejbe nr.35- Sheikh Albani thotë: zinxhiri është i saktë, në kushtet e dy Sheikhëve - Buhariut dhe Muslimit]

Xhundub ibn Abdilah el-Bexhelijr.a. thoshte: "Ishim me Pejgamberin, salallahu alejhi ve selem, dhe ne ishim djelmosha të fortë. Nga Ai mësuam imanin para se ta mësojmë Kur'anin, pastaj mësuam Kur'anin dhe shtuam Imanin." ³⁴

El-Hafidh ibn Abdil Berrthotë: "Janë pëlqyer dijetarët e fikhut dhe hadithit se imani është fjalë dhe vepër. Kështu është transmetuar nga një palë e sahabëve dhe në këtë kanë vazhduar njerëzit e devotshëm dhe të nderuar." ³⁵

Imam el-Sabunij thotë: "Medhhebi i ithtarëve të hadithit është: imani është fjalë, vepër dhe njohje, shtohet me ibadet dhe pakësohet me mëkate." ³⁶

Sheikhu el-Islam Ibn Tejmije thotë: "Selefi (të parët e mirë të muslimanve) janë pëlqyer se imani është fjalë dhe vepër, shtohet dhe pakësohet." ³⁷

Ibn Kethirithotë: "Imam Shafiu, Ahmedi ibn Hanbel, Ebu Ubejde dhe të tjerë kanë përcjellur konsensusin se imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet." ³⁸

Transmetohet nga Muxhahid ibn Xhebr se ka thenë: "Imani shtohet dhe pakësohet." ³⁹

Urvetu ibn Zuberthotë: "Nuk pakësohet besnikëria te njeriu vetëm se pakësohet imani i tij." ⁴⁰

El-Evzaiu thotë: "Imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet, kush pretendon se imani shtohet dhe nuk pakësohet keni kujdes nga ai se është bidatgj." ⁴¹

Kur është pyetur Evzaiu për shtimin e imanit është përgjigjur: "Po, derisa bëhet si kodrat," - i thanë: "a pakësohet?" Tha: "Po, derisa nuk mbetet asgjë nga ai." ⁴²

Sufjan ibn Ujejne thotë: "Imani është fjalë, vepër dhe nijet, shtohet dhe pakësohet. Shtohet me ibadet dhe pakësohet me mëkate." ⁴³

Ahmed ibn Hanbeli thotë: "Imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet ashtu si ka ardhur në hadith "Imanin më të plotë nga besimtarët e ka ai që ka sjelljen më të mirë." ⁴⁴

Ali el-Medinij thotë: "Imani shtohet dhe pakësohet. Imanin më të plotë nga besimtarët e ka ai që ka sjelljen më të mirë." ⁴⁵

Ebu Zur'ah el-Razijdhe ebu Hatim el-Razijthonë: "Të gjithë që i kemi arritur në Hixhaz, Irak, Sham, dhe Jemen, medhhebi i tyre ishte se imani është fjalë dhe vepër shtohet dhe pakësohet." ⁴⁶

Transmetohet nga Buhariu me zinxhirë të saktë se ka thënë: "Kam takuar me tepër se njëmijë dijetarë nga vende të ndryshme asnjë nuk kundërshtonte se imani është fjalë dhe vepër, shtohet dhe pakësohet." ⁴⁷

Përrjashtimi në iman me fjalën Insha-Allah

Përrjashtimi në Iman me fjalën "Insha-Allah" është njëra nga parimet e ehli sunetit, me të cilën dallohen nga murgjitë dhe fraksionet tjera, që kanë qëndrim të ngjashëm me murgjitë në këtë çështje. Përrjashtimi në iman donë të thotë të thuash jam Mu'min inshallah (nëse donë Allahu), nëse pyetesh a je mu'min? Sepse fjala mu'min prezanton imanin e plotë, e që besimtari ka frikë se nuk e ka plotësuar imanin, pastaj kjo do të ishte lavdat ndaj vetes sikur te thoshte unë jam mu'min, duke mos shtuar fjalën: nëse donë Allahu.

Imam Muhamed ibn el-Husejn el-Axhurrij thotë:

"Nga vetit e ithtarëve të së vërtetës është përrjashtimi në iman, jo me kuptim të dyshimit - lusim Allahun të na ruaj nga dyshimi - por nga frika se do të kishim lavdëruar veten dhe do të pretendonim se kemi plotsuar imanin, duke mos e ditur se e plotëson realitetin e imanit apo jo? Sepse dijetari i së vërtetës kur pyetet a je Mu'min? përgjigjet: Besoj në Allahun, melekët, librat, peygamberët, ditën e gjykimit, xhenetin dhe zjarrin, dhe çështjet tjera të ngjashme. Pra ai që shqipton këtë dhe beson me zemër është besimtarë, mirëpo përrjashtimin në iman e bën ngase nuk e dinë a është prej atyre besimtarëve që i ka cilësuar Allahu me imani të vërtetë (të plotë) apo jo? Kjo ishte rruga e Sahabëve, Tabiinëve, se përrjashtimi, nuk bëhet për dëshminë dhe besimin në zemër, por për veprat që plotësojnë realitetin e imanit."⁴⁸

Imam el-Lalikai ka përmendur emrat atyre nga të cilët transmetohet përrjashtimi, duke filluar nga sahabët, prej tyre janë: "Umeri, Aliu, Ibn Abasi, Ibn Mesudi, Aisheja -

³⁴[Ibn Maxhe nr.61]³⁵[Sarihu el-Suneh, 25]

³⁶[Akidetu el-Selef-Es'habul Hadithi, 264]

³⁷[Mexhmu el-Fetava, 7/672]³⁸[Tefsir ibn Kethir, 1/72]³⁹[el-Suneh li-Abdilah, 1/31, el-Ibane, 2/859]

⁴⁰[el-Iman li-Ibn Shejbe, 56]

⁴¹[el-Lalikai, 5/1030]

⁴²[el-Lalikai, 5/1030]

⁴³[el-Lalikai, 1/170]

⁴⁴[el-Lalikai, 1/179]

⁴⁵[el-Lalikai, 1/187]

⁴⁶[Eslu el-Suneh ve I'tikadu el-Dini li-Ebi hatim el-Razij]

⁴⁷Burimi: **Kuran dhe Sunet**

Allahu qoftë i kënaqur me ata" kurse nga Tabiinët: "Tavusi, Hasan el Basriu, Muhamed ibn Sirini, Ibrahim el-Nehajj, Ebu el-BehterijSeid ibn Fejruz, Dahak el-Meshrikij, el-E'amesh, Mensur, Ismail ibn Ebi Halid, Ata ibn el-Saib, Hamzetu Zijat el-Mukri, Amare ibn el-Ka'ka, Mugire ibn Muksit, Jezid ibn ebi Zijad, Lejth ibn ebi Selim, Mehal ibn Halife."⁴⁹

Imam Ibn Bata thotë:"Kjo është rruga e besimtarëve, dhe e të menqurëve nga dijetarët, që të bëhet përjashtimi, frika dhe shpresa."⁵⁰

Shejkhu el-Islam Ibn Tejmije thotë:"Medhhebi i selefit, i ithtarëve të hadithit, si Ibn Mesudit dhe nxënësve të tij, Thevrit, Ibn Ujejnes, dhe shumicës nga dijetarët e Kufes. Asaj që transmeton Jahja ibn Seid el-Kataninga dijetarët e Basres, Ahmed ibn Hanbeli, dhe të tjerë nga dijetarët e ehli sunetit, bënëin përjashtim në iman dhe kjo është shumë e transmetuar nga ata."⁵¹

Abdurrahman ibn Mehdithoshte:"Lënia e përjashtimit është baza e Irxhaut."⁵²

Gjithashtu thoshte:"Fillimi i irxhaut është lënja e përjashtimit."⁵³

Shejkhu el-Islam Ibn Tejmije thotë:"Njerëzit në përjashtim (në iman) kanë tre mendime:

- 1) Ata që e ndalojnë, si një pale e hanefive që thonë: ai që përjashton është dyshues.
- 2) Ata që e obligojnë siç janë një palë nga ithtarët e hadithit.
- 3) Ata që e lejojnë apo e preferojnë dhe kjo është fjala më e mesme."⁵⁴

Shejku el-Islam thotë:"...Prej tyre ka që lejon të dyjat (preferimin dhe ndalimin) shikuar në dy aspekte, dhe kjo është fjala më e saktë."⁵⁵

Shikuar imanin në shprehje dhe zemër, apo bazën e imanit, ndalohet përjashtimi sepse besimtari ka iman derisa beson dhe mundohet, porse shikuar në veprat e tij se a ka plotësuar të gjitha veprat që të jetë besimtarë i plotë te Allahu? Ehli suneti në këtë preferojnë përjashtimin me fjalën *inshAllah*.

⁴⁸[el-Sheriatu li-l-Axhurrij, 2/656-657]

⁴⁹[Sherhu Usul I'tikad Ehli Suneh li-Lalikai, 5/1039-1040]

⁵⁰[Ibn Bata fil Ibane, el-Iman 2/872]

⁵¹[Mexhmu el-Fetava, el-Iman el-Kebir, 7/438-439]

⁵²[el-Sherija, 2/664]

⁵³[el-Suneh li-Khala1, 3/598]

⁵⁴[Mexhmu el-Fetava, 7/681]

⁵⁵[Mexhmu el-Fetava, 7/429]

Përrjashtimi në iman tek Ehli Sunneti bëhet shikuar në disa aspekte

Imani përmbledh të gjitha ibadetet nga urdhrat dhe lënien e ndalesave, madje edhe kryerjen e veprave të preferuara, andaj selefi janë ruajtur që mos ta pretendojnë këtë për veten e tyre. Shejku el-Islam Ibn Tejmije ka thenë:

"...Imani përmbledh të gjitha urdhëresat me të cilat Allahu ka urdhëruar robin e tij, lënien e gjitha ndalesave. Nëse njeriu thotë: Unë jam Mu'min, me këtë kuptim ai ka dëshmuar për veten e tij se është prej të mirëve dhe të devotshmëve..."⁵⁶

Frika nga pastrimi, lëvdata dhe dëshmia për veten se është me devotshmëri e që Allahu ka thënë: "Mos e pastroni veten e juaj Allahu e din më së miri kush më së shumti i frikohet."⁵⁷

Shikuar në pranimin e veprave të Allahu. Njeriu nuk e dine a janë veprat e tij të pranuar apo nuk i janë pranuar, andaj selefi ishin të shqetësuar, të frikuar se ndoshta veprat e tyre nuk do të pranohen. Transmeton Ebi Melike se ka takuar tridhjet nga sahabët e Pejgamberit, salallahu alejhi ve selem, të gjithë i frikësoheshin hipokrizisë për veten e tyre.⁵⁸

Lejimi i përjashtimin në çështjet që nuk ka dyshim pasi në të ka urtësi. Allahu s.v.t. thotë: "Do të hyni në Mesxhidu el-Haram, nëse do Allahu, të sigurt." [el-Fet'h, 27]

Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: "**Shpresoj të jem më i devotshmi nga ju.**" kurse për të vdekurin ka thënë: "**..dhe në atë ringjallësh inshAllah.**"

Përrjashtimin që bëjnë Esharitë dhe Kulabitë në Iman

Përrjashtimi që bëjnë Esharit dhe Kulabitë në iman, i bën disa të mendojnë se ata janë pëlqyer me Ehli Sunnetin në këtë çështje, mirëpo e vërteta qëndron ndryshe, sepse ata janë pëlqyer me Ehli Sunnetin në anën formale, mirëpo nëse i thellohem kësaj çështje, na bëhet e ditur se përrjashtimin që e bëjnë dallon nga përrjashtimi i Ehli Sunnetit.

Shejku el-Islam thotë: "Këtë fjalë e thonë shumë nga Kelamit (Skolastikët) nga ndjekësit e Ibn Kulabit. Me ata janë pëlqyer shumë nga ndjekësit e Imamave, mirëpo kjo nuk është fjala e askujt nga selefi, as e katër Imamëve, dhe askush nga selefi që bëjnë përrjashtim në iman nuk e thonë me këtë arsye."⁵⁹

⁵⁶[Mexhmu el-Fetava, 7/449]

⁵⁷[el-Nexhm, 32]

⁵⁸[Tirmidhiu, 3175]

Ata, Esharit dhe Kulabit, përjashtimin e bëjnë me arsyen e përfundimit, sepse nuk e dimë se si do ta përfundojmë jetën. Ky bidat i tyre ka tërhequr bidate tjera, siç është bidati i mezarikëve, ndjekësve të Uthman ibn Mezrukut, të cilët kanë vazhduar të bëjnë përjashtim në çdo gjë.

Thonë: kjo është rrobë inshallah, ky është litar inshallah. Nëse i thuhej atyre se nuk ka dyshim se kjo është rrobë dhe ky është litar! Përgjigjeshin, po, nuk ka dyshim, mirëpo Allahu ka mundësi në moment ta ndërrojë në diçka tjetër.

Shejkhu el-Islam Ibn Tejmije thotë: "Sikurse fjala e tyre (Mezarikëve) se nuk flasim në mënyrë të prerë, dëshmojmë se Muhamedi është i Dërguar i Allahut dhe nuk themi: gjithsesi, themi qielli është mbi ne dhe nuk themi gjithësesi. Këta mbështetën në një transmetim nga Aliu r.a, e disa e përcjellin si fjalë të Pejgamberit, salallahu alejhi we selem, se ka thenë: "Mos thuaj gjithsesi" Kjo është nga shpifjet që i janë bërë Pejgamberit dhe këtë (se hadithi është i shpikur) e thonë të gjithë dijetarët. Nuk thoshte hoxha i tyre kështu, këtë bidat e kanë shpikur disa ndjekës të tij, pas vdekjes së tij."⁶⁰

Nga ajo që argumentohen ata, është edhe hadithi i transmetuar nga Ebu Hurejra se Pejgamberi, salallahu alejhi we selem, ka thenë: "Nga imani i plotë i robit është të përjashtojë në çdo fjalë të tij."

Imam Dhehebiuthotë: "Ky hadith është i shpikur, ndoshta me këtë argumentohen Mezarikat, të cilët, nëse i thuhet ndonjërit prej tyre, a je Musejleme Rrenacaku? Do të përgjigjej: Inshallah!!"⁶¹

Shejku el-Islam thotë: "Sa i takon përfundimit, nuk dijmë se dikush nga selefi përjashtimin e ka arsyetuar me këtë, mirëpo shumë nga më të mëvonshmit e arsyetojnë me këtë, prej ndjekësve të hadithit, nga ndjekësit e Ahmed ibn Habelit, Malikut, Shafiut dhe të tjerëve. Siç e ka arsyetuar me këtë edhe Ebi Hasen el-Eshariu dhe shumica e ndjekësve të tij. Mirëpo nuk është kjo fjala e selefit, ndjekësve të sunetit."⁶²

Nuk ka iman pa vepër - parim i dijetarëve

Prej dijetarëve të Mekës janë:

Ubejd ibn Amir el-Lejthi, Ata ibn Rebah, Muxhahid ibn Xhabr, Ibn Ebi Melikeh, Umeru ibn Dinar, Ibn ebi Nexhih, Ubejdullah ibn Umer, Abdullah ibn Umeru ibn Uthman, Abdul Melik ibn Xhurejxh, Nafi' ibn Xhemil, Davud ibn Abdur-Rahman el-Atar, Abdullah ibn Rexha'.

Prej dijetarëve të Medinës janë:

Muhamed bin Shehab el-Zuhrij, Rebiah ibn Ebi Abdur-Rahman, Ebu Hazim el-Eeraxh, Sead ibn Ibrahim ibn Abdur-Rahman, Jajha ibn Seid el-Ensarij, Hisham ibn Urvete ibn el-Zuhejr, Ubejdullah ibn Omer el-Umerij, Malik ibn Enes el-Muftij, Muhamed ibn Ebi Dhi'b, Sulejman ibn Bilal, Felih ibn Sulejman, Abul-Aziz ibn Abdullah, Abdul-Aziz ibn Ebi Hazim.

Prej dijetarëve të Jemenit janë:

Tavus el-Jemenij, Vehb ibn Munbih, Muamer ibn Rashid, Abdu-Rezak ibn Himam.

Prej dijetarëve të Egjiptit dhe Shamit janë:

Mekhuul, El-Evzaii, Seiid ibn Abdul-Aziz, Velid ibn muslim, Junus ibn Jezid el-ejlj, Jezid ibn Ebi Habib, Jezid ibn Sherih, Seid ibn Ebi Ejub, Lejth ibn Sead, Abdullah ibn Vehb.

Prej atyre që kanë jetuar nëpër qytete të ndryshme të gadishullit arabik janë:

Mejmun ibn Mihran, Jahja ibn Abdul-Kerim, Mu'kal ibn Ubejdullah, Ubejdullah ibn selemeh el-Hiranij, Ebu is'hak el-Fezarij, Muhaled bin Husejn, Ali ibn Bekar, Jusuf ibn Esbat, Ata' ibn muslim, Muhamed ibn Kethir, El-Hejthem bin Xhemil.

Prej dijetarëve të Kufës janë:

El-Esved bin Jezid, Ebu-Vail, Seid ibn Xhubejr, Rebi' ibn Hajthem, Amir Sheabij, Ibrahim el-Nehaii, El-Hakem ibn Utejbe, Talha ibn Masraf, Mensur ibn Mu'temer, Selemeh bn Kuhejl, Mugire el-Dabij, Ata ibn el-Saib, Islamil ibn Ebi Halid, Ebu Hajan Jahja ibn Seid, Sulejman ibn Mehran el-Eamshi, Jezid ibn Ebi Zijad, Sulejman ibn Seid el-Theurij, Suffjan ibn Ujejne, El-Fudajl ibn Ijad, Ebu el-Mikdam Thabit ibn el-Axhlani, Ibn Shebreme, Ibn Ebi Lejla, Zuhejr, Sherik ibn AbudAll-llah, Hasen ibn Salih, Hafs ibn Gijath, Vekië ibn Xherah, Abdullah ibn Numejr, Ebu Usameh, AbduAll-llah ibn Idris, Zejd ibn el-Hixhab, El-Husejn ibn Alij el-Xheafi, Muhamed ibn Beshir el-Abdi, Jajha ibn Adem, Muhamed, Umer benu abid.

⁵⁹[Mexhmu el-Fetava, Iman el-Kebir 7/432]

⁶⁰[Mexhmu el-Fetava, el-Iman 7/681-682]

⁶¹[Mizanu el-I'tidal fi nekdi rrixhal li-Dhehebij 4/133]

⁶²[Mexhmu el-Fetava 7/439] **Shukri Aliu** Burimi: Kuran dhe Sunet

Prej dijetarëve të Basrës janë:

Hasen ibn Ebi el-Hasen, Muhamed ibn sirini, Katade ibn Deameh, Bekr ibn Abdullah el-Mezenij, Ejuub el-Sehtijani, Junus ibn Ubejde, Abdullah ibn auvn, Sulejman et-Temimi, Hisham ibn Hasan, Shu'beh ibn el-Haxhaxh, Imad ibn Selemeh, Himad ibn Zejd, Ebu elEshheb, Jezid ibn Ibrahim, Ebu Avaneh, Hejb ibn Halid, Abdul Varith ibn Seid, Mu'temer ibn Sulejman et-Temimi, Jahja ibn seid el-Katani, Abdur-Rahman ibn Mehdi, Bishr ibn Mufadal, Jezid ibn Zerië, EL-Mu'mel ibn Islamil, Halid ibn Harith, Muadh ibn el-Muadh. Ebu Abdur-Rahman ibn el-Mukri'.

Prej dijetarëve të Vasisit janë:

Hashim ibn Beshir, Halid ibn Abdullah, Ali ibn Asim, Jezid ibn Harun, Salih ibn Umer, Asim ibn Imran, Abdullah ibn Mubarek, En-Nadr ibn Shemil, Xherir ibn Abdul-Hamid el-Dibij, dhe të gjithë këto dijetarë që i përmendëm thonë: "Imani është fjalë dhe vepër, shtohet dhe pakësohet dhe kjo është thënie e Ehli-Sunnetit dhe Xhematit e që është e njohur tek ne me ndihmën e All-llahut".

Dhe pas gjithë këtyre thënieve të arta dhe gjurmët e selefëve na bëhet e qartë se rregulli: "Nuk ka Iman pa vepër dhe nuk vepër pa iman" është parim i të gjithë dijetarët e Ehli-Sunnetit qofshin ato të parët apo të mëvonshmit dhe nuk pranohet dilema e as polemika dhe kush nuk pajtohet me këtë rregull vetëm se ka devijuar me një devijim të thellë.

Nuk ka mundësi ndokush të vije e të thotë gjë tjetër jashtë asaj ç'farë kanë thënë selefët, për arsye se ai person nuk i kupton thëniet e selefëve dhe nëse nuk vepron me fjalët e tyre atëherë nuk i bëhet haku i qartë dhe nëse nuk janë prej Ehli-Sunnetit atëherë janë të prekur prej bidatit të Irxhas dhe mundohen këta që ta njollosin Ehli-Sunnetin ndërsa Ehli-Sunneti është larg prej tyre.

Daveti në Irxha, siç kanë dalluar veprën prej Imanit dhe kanë bë ç'rregullime nëpër shkrime duke botuar me qindra libra dhe duke u përhapur sherri i tyre lindje e perëndim dhe duke lënë anash fjalët e dijetarëve dhe duke marrë fjalët e paqarta duke i futur dhe duke ja ndërruar kuptimin dhe duke mos ju përmbajtur Kur'anit dhe Sunnetit, derisa sa shkuan duke thënë se çdokush i cili nuk është sikur ata janë prej Havarixhëve dhe prej tekfirësave, duke futur mes njerëzve huti dhe shushurimë, te njerëzit e thjesht dhe te disa studentë, duke i sjellë fjalët e dijetarëve një pjesë vetëm apo duke i sjellë argumentet jo në vendin e duhur dhe u kthyen në medhhebin e Irxhas në kohën e sodit. Irxha me emër të Ehli-Sunnetit, ndërsa thirësat e tyre emërtohen me emra të lashta si "Etherista". E gjithë kjo vjen nga injoranca në besimin që kanë ndaj ehli-sunetit.

Ka thënë të vërtetën Shejh Islam Ibn Tejmije (rahimehullah),: "Ata (Murxhiat) kur

i shikon në çështjet e Imanit, përmendin fjalë të dijetarëve nga selefët, dhe hulumtojnë në një hulumtim ç'farë ju përshtatet atyre dhe prej fjalëve të xhehmijëve sepse hulumtimin e tillë e kanë marrë nga njerëzit e fjalës (filozofët), të cilët ndihmuan fjalën e xhehmit në çështjen e Imanit".⁶³

Ndërsa në këtë çështje janë sprovuar shumë grupe duke u bërë fanatik në medhhebin e tyre sikur xhehmijët apo Mu'tezilët apo Murxhiat, mirëpo falënderimi i takon vetëm All-llahut subhanehu ue te'ala që ka lënë dijetarë të hakut sikur katër imamët, Ibn Tejmiye Imam Temimi etj, të cilët ishin që i mohojshin të gjitha ato thënie të murxhiave të xhehmijëve dhe të mu'tezilëve në çështjen e Kur'anit, në çështjet e Imanit, në çështjet e Sifatëve të All-llahut dhe ishte ehli-sunneti dhe xhemati të unifikuar në këto çështje sikur të parët tanë selefë-salih.⁶⁴

I lutemi të gjithë atyre që janë të prekur prej këtyre fraksioneve të devijuara që të kthehen në rrugën e vërtetë dhe në pasimin e argumentit dhe atyre gjeneratave që ka dëshmuar Pejgamberi dhe e gjithë bota.⁶⁵

Thotë All-llahu subhanehu ue te'ala në Librin e Tij Fisnik: "Atë që e udhëzon All-llahu, ai vërtet është udhëzuar, e atë që e humb, ti nuk do të gjesh për të ndihmës që do ta udhëzonte". [El-Kehf /17]

Nuk ka iman pa vepër - koncenzues i Ehli Sunnetit

Këtë temë e zgjidha për një arsye të vetme, e që ajo është se në kohët e fundit është përhapur me të madhe, se Imani është vetëm fjalë e disa të modernizuar duke manipuluar dhe duke thënë se Imani është fjalë edhe vepër (këtë e thonë vetëm si definicion).

Mirëpo, kur ti pyesësh që nëse le të gjithë veprën a del prej Imanit, shprehen duke thënë: jo nuk del nga Imani, dhe gjithashtu thonë që njeriu ka mundësi të shpëtojë prej zjarrit të xhehenemit dhe pa vepra, edhe atë duke dëshmuar vetëm me fjalën "La ilahe il-laAll-llah Muhamed resulall-llah". Të mjafton ty kjo dhe mundesh të shpëtosh prej zjarrit të xhehenemit, sepse ka hadithe që flasin për këtë shpëtim duke mos i sjell argumentet tjera që flasin dhe duke mos grumbulluar të gjitha argumentet dhe duke mos ditur komentimin e saktë të këtyre haditheve. Për këtë arsye jam munduar të përmbledh vetëm thëniet e selefëve mbasi argumente nga Kur'ani dhe Sunneti kemi tema në lidhje për këtë çështje dhe për atë unë u mundova ti sjell vetëm thëniet e selefëve se ç'farë kanë thënë ata për Imanin.

⁶³[El-Iman/315]

⁶⁴[Mexhmual-el-Fetava, el-Iman el-Kebir/7/364]

Adil Ibn Muhamed Ibn Ali Shejhani. Marrë nga Libri: Kavaidu fi bejani-Hakikatil-Iman Inde Ehli-Sunneti uel-Xhema'. Përktheu:**Faik Asani**

- "Apo shkurt të themi a ka iman pa vepër".

Ka pajtueshmëri apo koncenzues mes dijetarëve se nuk ka Iman pa vepër dhe se vepra është shtyllë e Imanit dhe nuk vërtetohet Imani përveçse me të.

[Rregullë]

Pajtueshmëria tek selefët se ky rregull është e saktë që nuk ka Iman pa vepër.

Shumë mirë e dimë se të gjithë dijetarët të Ehli-Sunnetit janë të pajtimit se Imani është fjalë dhe vepër.

Kemi edhe thënien e Imam Shafiut (rahimehullah) ku ka thënë: **"Ka pajtueshmëri tek Sahabët (Shokët e Pejgamberit sal-laall-Ilahu alejhi ue sel-lem) dhe te Tabiinët (gjeneratat e para të arta), të kenë thënë se Imani është fjalë, vepër dhe nijet dhe nuk zëvendësohet njëra prej të triave përveç mes veti.**"⁶⁶

Dhe thënia e Imam Euzait (rahimehullah): "Nuk qëndron Imani vetëm me fjalë e pa vepër, dhe nuk qëndron Imani me fjalë me vepër e pa pajtimin e sunnetit, sepse të parët tanë nuk e kanë dalluar Imanin prej veprës dhe veprën prej Imanit. Mirëpo, Imani është një emër që i përmbledh të gjitha duke i vërtetuar ato me vepra, dhe kush beson me fjalë dhe ka njohur me zemër dhe e vërteton me vepër, le ta dijë se ky është kapur për një litar të fortë që nuk ka këputje dhe kush beson me fjalë dhe nuk e njeh me zemër dhe nuk vepron me vepër, atij personi nuk i pranohet kjo në asnjë mënyrë dhe se ai është prej të humburve."⁶⁷

Ka thënë Sufjan ibn Ujejne (rahimehullah): "Kemi marrë prej atyre që ishin para nesh se Imani është fjalë dhe vepër dhe nuk ka mundësi të jetë fjala pa vepër."⁶⁸ Ka përmendur Ibn Rexhebi (rahimehullah) prej emrave që kanë kaluar dhe që kanë treguar se ka koncenzues prej selefëve (Sahabet, tabiinët) dhe ka përmendur prej tyre Imam Shafiun, Eba Theur, Fudejl ibn Ijad, Veki' ibn Xherah, gjithashtu është transmetuar se ka koncenzues nga Ibn Abdul-Bir dhe Imam Begavij, Imam Taberiu, Ibn Ebu Asim, dhe Ebu Ubejd el-Kasim bin Selam dhe nga shumë dijetarë të tjerë."⁶⁹ Kemi prej dijetarëve që kanë theksuar këtë rregull shumë qartë: Vetëm se e ka theksuar Imam Taberiu (rahimehullah) në qartësimin e sunneh me sened nga El-Velid bin Muslim se ka thënë : "Nuk ka iman pa vepër dhe nuk ka vepër pa iman".⁷⁰

⁶⁶[Shpjegimi i besimit të Ehli-Suneti dhe Xhemati/5/956-957]

⁶⁷[El-Iman të Ibn Batës/2/807]

⁶⁸[El-Suneh Li-Abdullah ibn Ahmed /346]

⁶⁹[Shiko Fet'hul-Bari 1/5 dhe në vëllimin e Ibn Abdul-Berit 9/238, dhe te libri el-Iman të Ibn Tejmijës/241]

⁷⁰[Qartsimi i Sunneh të Taberiu/25]

Gjithashtu edhe Imam el-Mazeni ka qartësuar dhe ka thënë: "Imani është fjalë dhe vepër me vërtetësinë e gjymtyrëve të jashtme, duke deklaruar me fjalë dhe duke vepruar me vepra dhe dy shtyllat janë të barabartë dhe janë të njëjtë që nuk kanë dallim mes veti, nuk ka iman pa vepër dhe nuk ka vepër pa iman".⁷¹

Ka thënë Fudajl ibn Ijadi (rahimehullah): "Imani te ne është i brendshëm dhe i jashtëm të shprehurit me fjalë, pranim me zemër dhe të vepruarit me vepër".⁷²

Gjithashtu ka thënë Ubejd bin Umjr el-Lejthi (rahimehullah): "Nuk është Imani me dëshirë apo qejf, por Imani është me fjalë të mençur dhe me vepër të realizuar".⁷³

Ka thënë **Shejh Islam ibn Tejmije** (rahimehullah): **"Me të vërtetë Imani është fjalë, vepër dhe nijet tek Ehli-sunneti, dhe kanë transmetuar me shumë se një prej dijetarëve dhe se ka koncenzues për këtë çështje"**.⁷⁴ Imam Buhariu në sahihun e tij ka veçuar me një kaptinë ku ka thënë: "Kaptina e atyre që thojnë se "Imani është vepër".

Ka koncenzues te selefët se ky transmetim me argumente nga Kur'ani dhe Sunneti në lidhje për këtë çështje dhe kemi përmendur argumentet nga Kur'ani dhe sunneti se Imani është fjalë dhe vepër, dhe kjo çështje e njohur te selefët në të gjitha kohët dhe për këtë thotë Shejh Islam ibn Tejmije: "Transmeton Ebu Omer el-Talmenki me zinxhir të njohur nga Musa bin Harun el-Humal ka thënë: Na diktoj neve Is'hak ibn Rahoja se Imani është fjalë dhe vepër, shtohet me adhurim dhe zvogëlohet me mëkate..."⁷⁵

Ka përmendur Imam ibn Bata el-Akberij (rahimehullah), me zinxhir deri te Eba Ubejd el-Kasim bin Selam se ka thënë: "Ky rregull apo ky emërtim se kush thotë : Imani është fjalë dhe vepër, shtohet dhe pakësohet ", është nga Ehli-Sunneti."⁷⁶

⁷¹[Shpjegim el-Sunneh/ El-Mazenij/ 71]

⁷²[El-Sunneh Li-Abdullah ibn Ahmed, 1/315]

⁷³[El-Sunneh Li-Abdilal ibn Ahmed, 1/317]

⁷⁴[El-Iman/241]

⁷⁵[El-Iman /241]

⁷⁶**Adil Ibn Muhamed Ibn Ali Shejhani** Përshtati nga arabishtja:**Faik Asani**.Burimi: **Ankebut.com**

Ndërlidhshmëria e imanit me islamin, teuhidin, ibadetin dhe fenë

Sa i përket ndërlidhshmërisë së imanit me islamin, kemi përmendur më parë se imani dhe islami nëse përmenden në një kontekst, atëherë fjala imanë ka kuptimin e brendshëm të besimit, ndërsa fjala Islam e ka kuptimin e jashtëm. Mirëpo, nëse ndahen dhe nuk përmenden në një kontekst dhe përmendet imani veçmas dhe islami veçmas, çdonjëra prej tyre ka kuptimin edhe të jashtëm edhe të brendshëm.

Andaj thuhet: “Nëse bashkohen ndahen, nëse ndahen ato ndahen”.

Lidhja e imanit me teuhidin:

Teuhidi përmendet si sinonim i imanit, siç do të shpjegojmë, ndonjëherë përmendet si më e veçantë se imani. Nëse përmenden imani dhe teuhidi së bashku, atëherë teuhidi është më i veçantë për Allahun, ndërsa imani përfshinë gjashtë shtyllat: Imanin në Allahun, të dërguarit, librat, melaqet, ditën e gjykimit dhe kaderi në hajrin dhe sherrin.

Teuhidi ndahet në:

1. Teuhid i fjalëve
2. Teuhid i veprave.

Njëashtu edhe imani ndahet në:

1. Iman të fjalëve
2. Iman të veprave.

Teuhidi i fjalëve është: Teuhidi i njohjes dhe pohimit.

Teuhidi i veprës është teuhidi i synimit dhe kërimit.

Imani i fjalëve është: fjala e zemrës dhe gjuhës.

Imani i veprave është vepra e zemrës dhe gjymtyrëve.

Teuhidi në fjalë (njohja dhe pohimi) ndërsa imani në fjalë (fjala e zemrës dhe e gjuhës).

Teuhidi në vepër (qëllimi dhe i kërkesës) imani në vepra (vepra e zemrës dhe e gjymtyrëve).

Fjala e zemrës: (njohja), fjala e gjuhës (pohimi me gjuhë).

Vepra e zemrës: (Qëllimi dhe synimi), vepra e gjymtyrëve: (Ajo që kërkohet prej obligimeve).

Kush thotë se imani është fjalë pa vepër, është sikur ai i cili thotë: Teuhidi është fjalë pa vepër. Këtë gjë selefi ua kanë demantuar dy grupacioneve:

MURXHIVE – të cilët definojnë imanin me besim të zemrës, ndërsa fukahatë ia shtuan edhe pohimin me gjuhë (imanin me fjalë) dhe:

MUTEKELIMINË – të cilët konsiderojnë teuhid pohimin e asaj se Allahu është Zot, Furnizues dhe thelimi në argumentim për ekzistencën e Tij me argumente logjike. Kjo është ajo në të cilën aritën edhe mushrikët, edhe ata pranuan teuhidin në fjalë: “Nëse ti i pyet ata: Kush krijoi qiejt e tokën? Me siguri do të thonë: “All-llahu!” Thuaj: “All-llahut i qoftë lavdërimi!” Por shumica e tyre nuk dinë.” (Lukman, 25), kjo nuk u bëri dobi sepse nuk sollën teuhidin në vepër, e cila është Njësimi i Allahut në ibadet.

Nuk ka dyshim se teuhidi duhet patjetër të është me zemër, gjuhë dhe vepër, nëse një prej tyre mungon, njeriu nuk është musliman. Nëse teuhidin e njeh, mirëpo nuk vepron me të, ai është kafir inatçorë si faraoni, iblisi dhe të ngjajshmit si ata.¹²

Njeriu duhet patjetër të është njësues me zemrën, fjalën dhe veprën e tij. Nëse e njëson me zemrën e tij, mirëpo nuk e njëson me fjalën dhe veprën e tij, ky person nuk është i drejtë në pretendimin e tij. Njësimin e zemrës e ndjekin teuhidi i fjalës dhe veprës, argument është fjala e Pejgamberit salallahu alejhi ve selem: “Me të vërtetë në trup është një copë mishi, nëse ajo është e mirë, i gjithë trupi është i mirë, nëse ajo është e prishur, i gjithë trupi është i prishur, ajo është zemra”.¹³

Nëse e njëson Allahun me zemrën e tij siç pretendon, mirëpo nuk e njëson me fjalë dhe vepër, ai është sikur lloji i faraonit, i cili kishte bindje për të vërtetën, e dinteate, por vazhdoi me të veten dhe bëri inatë, mbeti në atë që ishte prej pretendimit se është zot.¹⁴

Sa i përket mutekeliminëve (që pretendojnë teuhid, teuhidi i tyre është teuhid me fjalë, nuk është teuhid në ibadet dhe vepër), teuhidi me të cilin erdhën Pejgamberët duhet patjetër të pasohet me sinqeritet në fe për Allahun, të adhurohet vetëm Ai. Mirëpo, kjo është gjë të cilën nuk e njohin. Ata kanë teuhid vetëm me fjalë ndërsa kjo nuk mjafton për të arritur lumturinë dhe shpëtimin. Duhet patjetër të adhurohet Allahu Një dhe të meret si Zot i adhuruar pos të tjerëve, mu kjo është kuptimi i fjalës “La ilahe il-lallah”.¹⁵

Sa i përket shehadetit (shqiptimi i tij) duke mos e njohur kuptimin e tij, pa bindje dhe pa vepër e cila e distancon nga shirku, duke qenë i sinqertë në fjalë dhe vepër, pa fjalë të zemrës dhe gjuhës dhe pa vepër të zemrës dhe gjymtyrëve, kjo është e padobishme me pajtimin e të gjithëve.¹⁶

¹²Muhammed b. AbdulVehabi në Keshfu Shubuhat, f.79

¹³Buharij, 7563

¹⁴Sherhu Keshfi Shubuhat të Uthejminit, f.79

¹⁵Fjalë të Ibn Tejmiyes nga Akidetul Muvehidin, f.62-63

¹⁶Autori i “Fet’hul mexhid”, f.44

Ndërlidhshmëria mes imanit dhe ibadetit

Allahu i Lartësuar thotë: “Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t’u thonë: “Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni tagutit (adhurimit të tyre)!” (Nahl, 36), Dhe tha: “E kush nuk i beson tagutët , e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje”. (Bekare, 256)

Allahu i Lartësuar imanin e konsideroi adhurim të Tij.

Ai tha: “Thuaju (o i dërguar): “O ithtarë të librit (Tevrat e Inxhil), ejani (të bashkohemi) te një fjalë që është e njëjtë (e drejtë) mes nesh dhe mes jush: Të mos adhurojmë, pos All-llahut, të mos ia bëjmë Atij asnjë send shok, të mos e konsiderojmë njëri - tjetrin zotër pos All-llahut”! E në qoftë se ata refuzojnë, ju thoni: “Dëshmoni pra, se ne jemi muslimanë (besuam një Zot)”! (Ali Imran, 65)

Dhe tha: “Thuaj: “Ne i kemi besuar All-llahut, edhe asaj që na u zbrit neve, edhe asaj që i është zbritur Ibrahimit, Ismailit, Is’hakut, Jakubit dhe pasardhësve. Edhe asaj që i është dhënë Musait dhe Isait, edhe asaj që i është zbritur të gjithë pejgamberëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi në mes tyre dhe ne vetëm Atij i jemi dorëzuar”. E kush kërkon fe tjetër përveç fesë islame, atij kurrsesi nuk do t’i pranohet dhe ai në botën tjetër është nga të dëshëpruarit”. (Ali Imran, 84-85)

Poashtu, nga Sunneti:

Në një transmetim të hadithit për shtyllat e Islamit nga Ibn Omeri r.a. se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Islami është ndërtuar mbi pesë shtylla: Të njësohet Allahu, të falet namazi, dhënia e zekatit, agjërimi i Ramazanit dhe haxhi”.

Në një transmetim: “Që të adhurohet Allahu dhe të të mohohen të tjerët pos Tij, të falet namazi...”

Në një transmetim: “Dëshmia La ilahe il-lallah Muhamedun Resulullah, falja e namazit...”

Në transmetim tjetër: “Imani në Allahun dhe të Dërguarin, pesë kohë të namazit...”¹⁷

Në transmetimin e hadithit të delegacionit të Abdulkajsit, erdhi: “Ju urdhëroj me katër dhe ju ndaloj nga katër: Imanin në Allahun dhe dëshmia La ilahe ilallah...”

Në transmetim tjetër: “Ju urdhëroj me katër dhe ju ndaloj nga katër: Adhuroni Allahun dhe mos i bëni ortak Atij...”, pra, Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, e konsideroi iman në Allahun adhurimin e Allahut edhe nëse kjo është prej shprehjeve të transmetuesve, mirëpo kuptimi i kësaj është se ata e kuptuan këtë prej Pejgamberit salallahu alejhi ve selem, siç e kuptuan këtë disa prej dijetarëve.

Kuptimi i kësaj është se ata kuptuan nga Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, se imani në Allahun është adhurimi i Allahut Një.

¹⁷Transmeton Buhariu, nr.4153

Ibadeti (adhurimi) është: emër i cili përmbledhë çdo gjë të cilën Allahu e don dhe kënaqet prej saj prej fjalëve dhe veprave të brendshme dhe të jashtme.¹⁸

Fjalët (të jashtme dhe të brendshme)

Veprat (të jashtme dhe të brendshme)

Poashtu edhe imani:

Fjalët (të jashtme dhe të brendshme)

Veprat (të jashtme dhe të brendshme)

Ibadeti (nga jashtë dhe brenda)

Imani (nga jashtë dhe brenda)

Ibadeti është fjalë me gjuhë, besim me zemër dhe vepër me gjymtyrë.

Imani është fjalë me gjuhë, besim me zemër, vepër me gjymtyrë.

Ibadeti ndërtohet mbi pesëmbëdhjetë rregulla, kush i plotëson ato, i plotëson të gjitha etapat e ibadetit. Kjo shpjegohet me atë se ibadeti ndahet në zemër, gjuhë dhe gjymtyrë. Dispozitaat e ibadetit janë pesë: obligimi, e pëlqyera, ndalesa, e papëlqyera dhe lejesa. Çdonjëra prej tyre është në zemër, gjuhë dhe gjymtyrë.¹⁹

Ndërlidhshmëria e imanit me fenë:

Esenca e fesë është adhurimi i Allahut, origjina e të cilës është dashuria dhe kthimi ka Ai, shmangia nga të tjerët pos Tij, kjo është natyrshmëria në të cilën Ai i krijoi njerëzit.²⁰

Esenca e fesë së Pejgamberëve është një, kjo është singleriteti në adhurim të Allahut edhe nëse shariatet i kanë të ndryshme. Siç tha Allahu i Lartësuar: “Për secilin prej jush, Ne caktuam ligj e program (të posaçëm në çështje të veprimit). Sikur të donte All-llahu, do t’ju bënte një popull (në fe e shariat), por deshi t’ju sprovtojë në atë që ua dha juve, andaj ju (besimtarë) përpiquini për punë të mira.” (Maide, 48) dhe se në iman patjetër duhet të ketë vepër dhe kjo është përgjigje kundër murxhivë.²¹

Mirëpo (murxhitë) nuk polemizojnë për ate se imani i cili është në zemër nxitë në veprim të veprave të mira. Se vepra e mirë është prej fryteve dhe rezultateve, mirëpo kundërshtojnë në ate se kjo patjetër rezulton me respektim dhe vepra.²²

¹⁸Këtë e tha Ibn Tejmije në Tejsirul Azizil Hamid, f.46

¹⁹“Tehdhib Medarixh” të Ibnul Kajimit.

²⁰Fetava 438/15

²¹Tejsirul Azizil Hamid, f.51

²²El-Iman, Ibn Tejmije, f.36

Realiteti i fesë është respektimi dhe nënshtrimi, ndërsa kjo realizohet me vepër, kjo nuk realizohet vetëm me fjalë. Kush nuk vepron për Allahun asgjë, ai nuk ka fe të Allahut, ai është njeri i pafe, ai është jobesimtarë.²³

Ata murxhitë e tepruan derisa prej fjalëve të tyre është: disa njerëz të cilët thonë: kush i len pesë kohë të namazit, agjërimin e Ramazanit, zekatin, haxhë dhe të gjitha e shpallim për kafir. Për të shpresojmë tek Allahu pasiqë ai i beson këto. Padysim mu këta janë murxhi.²⁴

U bë e qartë se në fe duhet patjetër fjalë dhe vepra dhe se njeriu nuk mund të jetë besimtarë në Allahun dhe të Dërguarin me zemër dhe gjuhë të tij, pastaj nuk kryen asnjë obligim të dukshëm, as namaz, as zekat, as agjërim dhe të tjera prej obligimeve. Apo nëse obligimet i kryen por nuk i kryen për Allahun. Siç është ai i cili ka emanet, folë drejtë, është i drejtë në ndarje dhe gjykim duke mos patur iman në Allahun dhe të Dërguarin, kjo nuk e nxjerrë nga kufri.

Pasiqë edhe mushrikët edhe ithtarët e librit e shohin se këto gjëra janë të obliguara. Njeriu nuk është besimtarë ndaj Allahut dhe të Dërguarit duke mos praktikuar asnjë obligim të cilat i ka obliguar Muhamedi sv.²⁵

Ke kujdes Allahu të mëshiroftë, të mos kundërshtosh ehlu sunnetin, ngase ndjekja e tyre është udhëzim ndërsa ndjekja e tjerëve është devijim, kujdesë nga irxhaja, ata janë: që fillojnë si murxhi, pastaj bëhen kaderije, pastaj bëhen mexhus²⁶, Allahu i Lartësuar na tërhoqi vërejtjen duke thënë: “Thirrjen e të dërguarit mos e konsideroni si thirrjen tuaj ndaj njëri-tjetrit. All-llahu i di ata që tërhiqen prej jush tinëzisht, prandaj, le të ruhen ata që kundërshtojnë rrugën e tij (të të dërguarit) se ata do t’i zë ndonjë telashe, ose do t’i godasë dënimi i idhët.” (Nur, 63)

²³Ibn Tejmiye në Sherhul Umde, f.86

²⁴Këtë e tha Is’hak b. Rahuejh, e çfarë do të kishte thënë ky dijetarë nëse do të ishte gjallë sot për këta njerëz të cilët po i arsyetojnë kufriatet e udhëheqësve tagutave arab me çfarë do lloj forme, vetëm e vetëm për ta mbrojtur ideologjinë e tyre të prishur, edhe atë nën emrin e “SELEFIZMIT”. E nëse ata kanë qenë murxhi, të cilët ka folur ky dijetarë për ta në kohën e tij, a thua vallë çka janë këta sot!???

²⁵Imanul Eusat, f.136

²⁶Sherh Usul iatikad ehli sunne të Lalekaj 645/3, këtë e tha Muxhahidi.

Ndarja e imanit dhe kuptimi i tij i drejtë

Vërejtje: Iu kisha lutur lexuesëve të nderuar t'i kushtojnë kujdesë të madhe këtij kapitulli ngase kjo është nga meselet më të rrëndësishme të imanit. Për shkak kësaj kanë devijuar jo vetëm talebet dhe populli i thjeshtë por edhe dijetarët të cilët kanë pasur grada të larta në mesin e popullit, por ja që në meselen e imanit kanë devijuar.

Ehli suneti imanin e ka ndarë në tre shkallë:

– **ASLUL IMAN – Baza e besimit**

– **IMAN EL-VAXHIB – Imani i obligueshëm dhe**

-- **IMAN EL – MUSTEHAB – Dhe imani i pëlqyer, kjo është shkalla më e lartë e imanit.**

Baza e imanit [aslul iman], kjo është ajo ku pa të cilën nuk ka iman. Njeriu nuk do të shpëtoj përderisa nuk e realizon bazën e imanit.

-Kështu që pra, në zemër është e detyrueshme që në tërësi (dmth. në përgjithësi) ta njohë atë me çfarë ka ardhë i Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem, të besojë dhe të bindet në të, me pranimin e veprave të zemrës ku pa të cilin imani nuk mund të jetë i saktë, siç është dashuria me atë që erdhi i Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem, kënaqësia dhe të dorëzuarit e tij, dhe kështu me radhë.

-Në gjuhë është e obligueshme për ta thënë shهادetin.

-Dhe me gjymtyrë ta falë namazin, ndërsa tek disa dijetarë tjerë përveç faljes së namazit ti praktikojë edhe shtyllat tjera të islamit, kjo sipas mospajtimit që ekziston në mesin e dijetarëve. Dmth me fjalë tjera, te disa dijetarë baza e imanit, kur është në pyetje tek gjymtyrët nuk është i saktë përveç namazit, është edhe agjërimi, zekati, dhe haxhi. Ndërsa tek disa dijetarë tjerë dhe ky është konsenzuesi i sahabëve baza e imanit nuk është i saktë pa namaz.

Rregulli bazë ku me të cilën saktësohet ajo që bie në bazë të imanit është:

“Çdo fjalë apo vepër ku me të cilën njeriu nëse e le atë ai bëhet pabesimtarë, kryerja e veprave të tilla është baza e imanit - besimit, edhe çdo fjalë ose vepër ku me të cilën njeriu nëse e bën atë ai bëhet pabesimtarë, duke lënë një punë të tillë ajo është bazë e imanit.

Kush vjen me bazën e imanit ai do të hynë në xhenet, ose në fillim ose më vonë, për shkak se njeriu i tillë është muvehid a ndërsa xheneti është i përgatitur për ata që janë muvehida, dhe ai është destinacioni i tyre i fundit, madje edhe nëse është i pakujdesshëm ndaj imanit të obliguar (imanul vaxhib).

Gjithashtu edhe veprat tek ehli suneti ndahen në tre shkallë:

1-Disa prej veprave janë rukn i imanit, siç e ka përmendur këtë shejh Bin Bazi rahimehullah.

Shejh Abdul Aziz Bin Fejsal Er-Raxhihi, ka thënë: "E kam pyetur Shejhun, Imam Bin Bazin, rahimehullah, për veprat (e gjymtyrëve të trupit), a janë bazë e imanit të saktë apo kushtë plotësuese e imanit?

Ai ka thënë kështu: "Ekzistojnë disa vepra që janë BAZË E IMANIT TË SAKTË, ku pa të imani nuk është i saktë, SIÇ ËSHTË NAMAZI.

Pra, kush i le këto vepra, **ai është pabesimtarë**.²⁷ Në anën tjetër, ekzistojnë disa vepra të cilat janë kushtë plotësuese e imanit, me këtë imani është i saktë edhe nëse i le ato, nuk i bën ato vepra, ai i cili i lë është mëkatarë.

Pastaj kam thënë: Ata nga selefët të cilët nuk e tekfirojnë atë të cilin nuk e falë namazin, a mos është tek ata vepra e gjymtyrëve të trupit kushtë plotësuese e imanit apo bazë e imanit të saktë?

Ai (Shejh Bin Bazi) është përgjigjur: "Jo përkundrazi. Veprat tek të gjithë [selefët] kanë qenë bazë e imanit të saktë, përveç në atë që janë ndarë në mospajtime në mes veti për veprën e caktuar ku pa të cilin imani nuk është i saktë. Njëra palë ka thënë që ajo vepër është namazi, dhe në këtë qëndron ixhmaja (koncenzuesi i sahabëve), Allahu qoftë i kënaqur me ta, sikur që e transmeton këtë Abdullah Bin Shekiku. Kurse pala tjetër i kanë përmendur disa vepra tjera përveç namazit, me këtë koncenzuesi i selefëve janë në atë që veprat duhet të ekzistojnë patjetër (veprat e gjymtyrëve të trupit), ku pa të cilin imani i një njeriu nuk është i saktë."²⁸

2.Disa nga veprat e mira janë vaxhib, edhe nëse dikush i le ato ai bëhet mëkatarë.

3. Edhe disa prej këtyre veprave janë mustehab dhe sunet.

²⁷Ndërsa sot tek murxhit bashkëkohor disa vepra janë vaxhib, disa sunet, e disa mustehab, e ku është këtu rukni i veprave të gjymtyrëve, nuk ekziston fare??? Tek ata nuk ekzistonë rukni i veprave për atë edhe nuk bëjnë tekfir mbi askë, ngase vepra tek ata nuk llogaritet se është kufr e cila të nxjerrë prej islamit. Ja se çka thotë njëri prej tyre Ali Halebiu koka i murxhive sot: "E s'ka dyshim se s'mund të bëhet tekfir, përveç se mbi atë që ia hap zemrën kufrin." Shih: <http://www.box.com/s...03cuhj3r6yq0m76> ... Për këtë arsye thonë se veprat janë kushtë plotësuese të imanit, kjo nuk është thënë për së koti ashtu siç po mundohen disa këtë çështje ta zvogëlojnë dhe të dredhojnë në këtë aspektë kur e kanë parë se kjo shprehje e tyre është në kundërshtim me akiden e ehli sunetit dhe xhematit, andaj edhe thonë se shprehja kushtë përbërse e imanit apo kushtë plotësuese e imanit është një shprehje e re edhe nuk bën të miremi apo të preokupohemi shumë me të. Gjithashtu pastaj janë edhe në kundërshtim me disa nga dijetarët të cilët iu referohen atyre por janë larg prek akides së tyre edhe pse iu përkatësohen atyre, siç janë: Shejh Bin Bazi, Utthemini, Salih Feuzan e kështu me radhë, ngase këta dijetarë kështu diçka nuk kanë thënë dhe as që janë në mendimin e tyre sa i përket meselesë së imanit dhe kufrin.

Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë

Dyshimet e murxhive në lidhje me imanin

Do të përmendim në veçanti dyshimet e irxhasë; pasi që irxhaja është përhapur me të madhe tek njerëzit dhe është e panjohur rrezikshmëria e saj në ummet. Ky bidat në kohën e fundit është përhapur me të madhe, andaj edhe kësaj duhet ti kushtojmë kujdes shumë të madhe.

Dyshimi i parë

-Veprat janë kusht i plotësisë në iman, përpos veprat për të cilat ka argument se janë kusht për vërtetësinë e imanit, ndërsa për këtë argumente nuk ka-

I Lartëmadhëruar je o Zot! Ky dyshim është prej dyshimeve më të çuditshme, kjo është në kundërtënie me sheriatin dhe mendjen dhe është një lloj hile,²⁹ këta sikurse thonë:

“Imani është fjalë me gjuhë, besim me zemër dhe vepër me gjymtyrë”, këto janë dy lloje:

1.Ka prej atyre që janë kusht i plotësisë, kjo është në përgjithësi.

2.Ka prej tyre që janë kusht i vërtetësisë, kjo është pak.

Po të ishte ndalë në këtë definicion, do t'i thonim e qëllave rrugën e ehlu sunnetit në këtë mesele, mirëpo, kjo është në kundërtënie me fjalën e tij “për këtë nuk ka argument”.

Kuptimi i llojit të dytë (ajo e cila është kusht i vërtetësisë kjo është pak), ky lloj është lloj supozues dhe nuk ekziston.

²⁸Pseudoselefite dhe med-helit jo vetëm që i kundërshtuan dijetarët e tyre të cilët i përkatësohen atyre por edhe ixhmaun e selefëve e kundërshtuan edhe prap ata që nuk hecin me akiden e tyre (të murxhive - xhehmi) i konsinderojnë havarixhë dhe tekfirijinjë, e gjithë kjo është nga kokëfortësia e tyre për shkak pasimit të verbër të tyre të dijetarëve murxhi. Burimi: Gazeta "Er-Rijad, nr.12506-13.07.1423."

²⁹ Kjo është e vërtetë që ka thënë ky shejh, këta e përkufizojnë imanin me përkufizimin e selefit dhe në anën tjetër e përmbledhin kufrin vetëm në përgënjeshttrimin dhe mohimin me zemër, ata në një aspekt kanë rënë në kontradiktë me vetveten dhe në aspektin tjetër janë pajtuar me fjalën e xhehmive të humbur, edhe nëse me gojë pretendojnë se e ndjekin akiden dhe rrugën e ehli sunetit dhe xhematit. E vërteta është sekush thotë se imani është besim me zemër, fjalë dhe vepër, shtohet dhe paksohet duhet patjetër të pohojë se edhe kufrin është me besim me zemër, fjalë dhe vepra, ose përndryshe ka rënë në kundërshtim me vetveten.

Përgjigje:

Nëse thua se ka prej veprave të cilat janë kusht për vërtetësinë e imanit, ndërsa argument për këtë nuk ka dhe thua se veprat janë të gjitha kushte për plotësinë e imanit siç thanë murxhiet. Keutheriju thotë: “Pasiqë vepra është kusht plotësues i imanit tek murxhiet, ata e morën mendimin se kufri nuk është”.

Dëgjo fjalët e Ibrahim El-Bejxhori Esharij, autor i librit “Xheuheru Teuhid”, i cili tha: “Vepra është kusht për plotësimin e imanit sipas ehlu sunnetit, ai i cili vepron veprën vetëmse ka sjellë plotësinë e imanit. Kush e len, ai është besimtarë, mirëpo e ka humbë më të plotën nëse nuk e lejon apo nuk bën inat ndaj shariatit, apo dyshon në obligimin.

Sa e ngjashme është e sotshmja me të djeshmen, murxhitë çdoherë pretendojnë me gënjeshtër përkatësimin në ehlu sunnet.

Shejh Bin Bazi rahimehullah, për atë i cili thotë: Vepra është pjesë përbërëse në imanë, mirëpo kjo është kusht i plotësisë së imanit”, thotë: “Jo asesi, kjo nuk është kusht i plotësisë, kjo është pjesë e imanit, ky mendim është mendim i murxhive”.²⁷

Shejh Salih El-Feuzan është pyetur për fjalën e disa njerëzve: Besimi i ehlu sunnetit për imanin është se vepra është kusht për plotësinë e imanit, e ai tha: “Ky është mendim i murxhive të ehlu sunnetit, kjo është gabim, e vërteta është se veprat janë brenda imanit. Ajo është fjalë dhe vepër, shtohet me respektim dhe pakësohet me mëkatë”.²⁸

Sufjan Theurij thotë: “Bërja e haramëve pa i lejuar është mëkat, ndërsa lënia e farzeve me qëllim pa injorancë dhe arsye, është kufër”.²⁹

Shejh AbdulKadir Xhejlani thotë: “Lënia e ibadeteve të obliguara është ZENDEKA, bërja e haramëve është mëkat, andaj farzet nuk bijnë nga asnjëri në asnjë mënyrë”.³⁰

Shejh Abdullah Ale S’ad, për fjalën e Allahut të Lartësuar:” Dhe ashtu (siç ju udhëzuam në fenë islame) Ne u bëmë juve një pupull të drejtë (një mes të zgjedhur) për të qenë ju dëshmitarë (në ditën e gjykimit) ndaj njerëzve, dhe për të qenë i dërguari dëshmitar ndaj jush. E Kiblen nga e cila ti u drejtove nuk e bëmë për tjetër, vetëm se për të provuar atë që shkon pas të dërguarit, nga ai që kthehet prapa, ndonëse kjo ka qenë vështirë (për disa), por jo edhe për ata që All-llahu i drejtoi. All-llahu nuk është që t’ua humbë besimin tuaj. S’ka dyshim se All-llahu është shumë i butë dhe mëshirues ndaj njerëzve.” (Bekare, 143),

²⁷ Refu Laime, f.52, Mexheletu Mishkat, f.297

²⁸ Teuesit vel iktisad, f.140-141

²⁹ Es-Sunne të Abdullah b. Ahmed.

³⁰ Fejdu Rabbani, f.54

thotë: “Ky ajet fisnik, nuk aludon thjeshtë vetëm për atë se vepra është prej imanit, ky ajet aludon edhe për atë se vepra është e patjetërsuar në iman, se ajo nuk mund të ndahet nga imani dhe se imani nuk është i vërtetë pa vepër”.³¹

Dyshimi i dytë

-Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, i ka konsideruar për musliman me vet pranimin e Islamit-

Përgjigje:

Autori i këtij dyshimi nuk ka bërë dallim mes dispozitave të kësaj bote dhe dispozitave të ahiretit. Pejgamberi svb munaflat i gjykoi me Islam, Ai mbi ata zbatoi dispozitat e dunjasë. Ndërsa për dispozita të ahiretit, i gjykoi se janë në shtresën e fundit në zjarr.

Dispozitat e dunjasë janë dy lloje:

1.Dispozita të Islamit.

2.Dispozita të kufrit.

Në dispozitat e Islamit të dukshme marrin pjesë besimtari i vërtetë dhe munafiku i cili shfaqë Islamin dhe e fshehë kufrin e tij.

Sa i përket dispozitave të ahiretit, ato janë tre lloje:

1.MU'MIN

2.MUNAFIK

3.KAFIR

Munafiku i cili e mbronë gjykon dhe pasurin e tij në këtë botë me këtë fjalë dhe duke praktikuar Islamin nga jashtë, kjo nuk e mbronë nga dënimi i Allahut në ditën e Gjykimit, kjo është siç tha i Lartësuar: “S’ka dyshim, munafikët do të jenë në shtresën më të ulët (në fund) të zjarrit dhe për ta nuk do të gjejsh mbrojtës.” (Nisa, 145).

Pra, ky është më i keq se jobesimtari, sepse ky bashkoi mes kufrit ndaj Allahut dhe mashtrimit të besimtarë, ndërsa kjo nuk është kështu sa i përket jobesimtarit i cili shpreh haptas kufrin e tij.

E jashtmeja e cila nuk ka të brendshme, nuk bën dobi edhe pse e mbronë gjakun, pasurin dhe familjen.³²

³¹Refu Laime, f.19

Dijetarët janë të pajtimit të gjithë se emri i muslimanëve nga jashtë janë për munafikat sepse ata nga jashtë janë bërë musliman, ata veprojnë vepra të Islamit nga jashtë, siç është namazi, zekati, haxhxi dhe xhihadi nga jashtë. Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, nga jashtë zbatonte dispozitat e Islamit mbi ata. Ata u pajtuan që të gjithë se kush nuk ka aspak nga imani, ai është siç tha Allahu i Lartësuar: “S’ka dyshim, munafikët do të jenë në shtresën më të ulët (në fund) të zjarrit dhe për ta nuk do të gjesh mbrojtës.” (Nisa, 145)³³

Vebiju thotë: “Murxhitë janë ata të cilët thonë: pohimi mjafton edhe pa vepër. Kush e thotë këtë, ai është shkatërruar”.³⁴

Pronari i këtij dyshimi u argumentua edhe me hadithin e robëreshës, ku Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, tha: “Liroje se ajo është besimtare”.

Përgjigje:

Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, për këtë robëreshë na lajmëroi për imanin e jashtëm, me të cilën kanë të bëjnë dispozitat nga jashtë. Duhet të bëhet dallim mes dispozitave të jashtme të besimtarëve me të cilat gjykojnë njerëzit në dunja dhe dispozitave të tyre në shpërblim dhe dënim. Pra, besimtari i cili meriton xhennetin, duhet patjetër të jetë besimtarë në brendi me pajtimin e të gjithë ithtarëve të fesë.

Sa i përket argumentimit me hadithin “liroje se ajo është besimtare”, kjo është prej argumenteve të njohura tek ata, me këtë argumentohej Ibn Kulabi, i cili thoshte: “Imani është besim dhe fjalë së bashku”. Mendimi i tij ishte më i afërt se mendimi i xhehmit dhe ithtarëve të tij. Mirëpo, kjo nuk është argument për mendimin të cilin e përfaqëson, sepse imani nga jashtë, dispozitat e të cilit konsiderohen nga e dukshmja nga jashtë, kjo nuk do të thotë se imani është edhe në brendi çdo herë, i cili iman e bën njeriun prej të lumturve në ditën e gjykimit.³⁵

Imani me të cilin kanë të bëjnë dispozitat e kësaj bote, është imani i dukshëm nga jashtë, kjo është Islami.³⁶

Allahu i Lartësuar ka dy dispozita:

Dispozita në këtë botë, sipas simboleve të dukshme nga jashtë në veprat e gjymtyrëve

Dispozita të ahiretit për të jashtmen dhe të brendshmen.

³²Feuaid, të Ibn Kajjimit, f.94

³³Kitabul Iman, të Ibn Tejmijes, f.209

³⁴Kitabul Iman, të Ibn Tejmijes, f.183

³⁵Kitabul Iman, të Ibn Tejmijes, f.128

³⁶Kitabul Iman, f.246

Andaj, Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, pranonte nga munafikat atë të cilën e shprehnin nga jashtë, ndërsa atë të cilën e fshehnin, ia linte Allahut. Pra, ata martoheshin, trashëgonin, trashëgoheshin dhe namazi i tyre pranohej në dispozita të kësaj bote. Pra, dispozita e tyre nuk ishte dispozita e lënësit të namazit, pasi që e kryenin atë nga jashtë. Dispozitat e shpërblimit dhe dënimit nuk i takojnë njerëzve, ato i takojnë Allahut, Ai ka përsipër këto gjëra në botën tjetër...³⁷

Nën drejtimin e Allahut me imanë, bëjnë pjesë tre grupe njerëz:

Besimtari i vërtetë

Munafiku në dispozita nga e jashtme edhe pse në ahiret është në shtresën e fundit në zjarr. Ai në brendi mohon Islamin dhe Imanin, ndërsa nga jashtë pohon Islamin dhe Imanin.

Ata të cilët u bënë musliman edhe pse realiteti i imanit nuk ka hyrë në zemrat e tyre, mirëpo me vete e kanë një pjesë të imanit dhe islamit për të cilën shpërblehen.³⁸

Dyshimi i tretë

-Allahu i është drejtuar njeriut me imanë para se të ketë vepra-

Synimi i autorit të këtij dyshimi është ajo se Allahu e urdhëroi të Dërguarin e tij që t'i thërret njerëzit në imanë kur akoma veprat nuk ishin obliguar me shpallje. Vepra më e madhe në shariatë, namazi, është obliguar natën e Israsë dhe Miraxhit, pra, në fund të periudhës në Mekë, ndërsa njerëzit edhe paraj saj janë thirrur me emrin e imanit.

Përgjigje:

Nëse thoni se ata janë thirrur me të edhe para se të jenë të obliguara këto vepra, këto vepra para se të obligohen nuk ishin prej imanit, ata ishin besimtarë ndaj imanit i cili ishte obligim në atë kohë. Nëse nuk kishin besuar në obligueshmërin e tyre, nuk do të ishin besimtarë.³⁹

Imani i obliguar para zbritjes së Kur'anit në tërësi nuk është sikur imani i cili është obligim pas zbritjes së Kur'anit në tërësi, siç tha Allahu i Lartësuar: "Sot përsosa për ju fenë tuaj, plotësova ndaj jush dhuntinë Time, zgjodha për ju islamin fe". (Maide, 3)

³⁷Medarixhu Salikin, Ibn Kajjim, 567/1

³⁸Kitabul Iman, të Ibn Tejmijes, f.145

³⁹Kitabul Iman, të Ibn Tejmijes, f.121

Kur Allahu e dërgoi Muhamedin salallahu alejhi ve selem, të dërguar tek njerëzit, ishte obligim besimi në atë që Ai lajmëroi dhe respektimi i asaj që urdhëroi. Në atë kohë, nuk i urdhëroi me pesë kohë të namazit, agjërim të Ramazanit, haxhit në Qabe, as nuk ishte i ndaluar alkoholi, kamata etj. As që shumica e Kur'anit nuk kishte zbritur. Ai i cili i beson asaj të cilës i ka zbritur prej Kur'anit dhe i beson asaj që urdhëroi prej dy dëshmime dhe çdo gjë e cila ka të bëjë me të, ky person ishte besimtarë i plotë në atëkohë. Edhe pse ky imanë nëse po të ishte pas hixhretit, kjo nuk do të pranohej prej tij, po të kishte mbetur vetëm në këtë imanë, ai do të ishte jobesimtarë.⁴⁰

Njeriu po të kishte besuar në Allahun dhe të Dërguarin svv nga brenda dhe jashtë, pastaj nëse vdes para se t'i njeh veprat e fesë, ai vdes si besimtarë ndaj asaj e cila është obligim prej imanit. Imani i këtij nuk është sikur imani i atij i cili i njeh veprat e sheriatit dhe vepron me ato, imani i tij është më i plotë.⁴¹

Feja Islame me të cilën Allahu është i kënaqur dhe i ka dërguar peygamberët, ajo është dorëzim për Allahun. Esenca e kësaj është në zemër. Andaj, kush e adhuron Atë dhe dikë tjetër së bashku me të, ai nuk është musliman. Islami është dorëzim ndaj Allahut, nënshtrim dhe adhurim. Kështu thanë dijetarët e gjuhës, musliman është kur të dorëzohet, pra, Islami në esencë është vepra e zemrës dhe e gjymtyrëve.⁴²

Dyshimi i katërt

-Njeriu nëse beson dhe vdes para se të vepron diç prej veprave, ai do të vdes si besimtarë -

Ata u argumentuan me hadithin e Ebu Hurejres r.a.: Kur Ebu Talibit i erdhi vdekja, Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, tha: “O axha im, thuaj “La ilahe il-lallah” që të dëshmoj për ty ditën e Gjykimit...”⁴³

Përgjigje:

Është e njohur në sheriatë se nuk ka obligim vetëm sa ka mundësi. Andaj, kush thotë “La ilahe il-lallah” pastaj e zë vdekja, ai hynë në xhennet. Sepse nuk ka pasur mundësi të vepron, ai nuk ishte i obliguar, pasi që nuk kishte mundësi të vepron, po ashtu edhe ai i cili ka dhunë.

⁴⁰Imanul Eusat, f.52

⁴¹Kitabul Iman, f.239

⁴²Kitabul Iman, f.157

⁴³Transmeton Muslimi, nr.35

Ibn Kajimi rahimehullah, thotë: “Nuk mjafton e brendshmja pa të jashtmen, vetëm nëse nuk ka mundësi të vepron, apo nëse ka dhunë apo frikë nga vdekja”.⁴⁴

Pra, polemika është për veprën nga jashtë duke patur mundësi, e as ndonjë pengesë. Ehlu Sunneti thonë: Nëse mungon vepra nga jashtë në tërësi, kjo është argument se e brendshmja është e prishur dhe se nuk ka imanë në brendi. Ndërsa ithtarët e irxhasë thonë: Kjo nuk është argument, sipas tyre imani mund të jetë në zemër por të mos shfaqet në gjymtyrë, pra veprat e obliguara nga jashtë.

Shiqo fjalët e Ibnul Kajimit: “Mungesa e veprës nga e jashtme duke mos patur ndonjë pengesë, kjo është argument për atë se e brendshmja është e prishur dhe pa imanë. Dobësia e imanit nga jashtë është dobësi e të brendshmes, ndërsa forca nga jashtë e imanit është argument për forcën në brendi”.⁴⁵

Ibn Tejmije rahimehullah, thotë: “Murxhitë e nxorën veprën e jashtme nga imani. Kush prej tyre e ka për qëllim nxjerrjen edhe të veprave të zemrës dhe thotë se në të është besimi, kjo është devijim i qartë. Ata të cilët nxjerrin nga imani veprën nga e jashtme, atyre u thuhet: vepra e jashtme është rezultat i veprës së brendshme dhe nuk mund të ndahet nga ajo, andaj mohimi i veprës nga jashtë do të thotë se kjo nuk ekziston në brendi”.⁴⁶

Dyshimi i pestë

-Atij të cilit obligimet nuk i kanë arritur, i mjafton fjala “La ilahe il-lallah” për të hyrë në xhennet-

Ata u argumentuan me hadithin e Hudhejjes r.a.: “Islami priset sikur që priset tesha, derisa mos të dihet ç’është agjërimit, lëmoshë dhe haxhxi, brenda natës harohet libri i Allahut, saqë nuk mbet asnjë ajet në tokë. Do të mbesin një grup i njerëzve, një plak i vjetër të cilët i thonë: I kemi arritur prindërit tanë në këtë fjalë “La ilahe il-lallah” dhe neve e themi”. Sile b. Zufer i tha Hudhejjes radijallahu anhu: “Çfarë u bën dobi atyre “La ilahe il-lallah” kur ata nuk e dinë ç’është agjërimit, lëmosha, haxhxi. Hudhejfe nuk iu përgjigj, derisa ai e pyeti tre herë, gjatë gjithë kësaj Hudhejfe nuk iu përgjigj, pastaj herën e tretë iu përgjigj: “O Sile, i shpëton nga zjarri”.⁴⁷

Përgjigje:

⁴⁴Feuaid, f.94

⁴⁵Feuaid, f.94

⁴⁶Fetava, Ibn Tejmije, f.554/7

⁴⁷Transmeton Ibn Maxhe, nr.4049, Hakimi 473/4, i cili tha se është i vërtetë sipas kushteve të Muslimit

Përgjigja për këtë dyshim është e llojit të përgjigjes ndaj dyshimit para këtij, sepse shtylla e veprës në imanë bije kur nuk ka mundësi për të vepruar. Kjo është gjatë tre rasteve:

- 1.Kush vdes pas thënies së fjalës “La ilahe il-lallah” dhe nuk i është dhënë rasti për të vepruar.
- 2.Kush vdes para zbritjes së sheriatit.
- 3.Ai të cilit nuk i ka arritur sheriatit.

Pra, gjatë rastit të parë, ai i cili ka vdekur, në rastin e dytë, ai i cili nuk është i obliguar me vepër, në rastin e tretë, ai të cilit nuk i ka arritur dituria që me lënien e veprës të dënohet.

Andaj, në hadithin e përmendur nga Hudhejfe, nuk ka aspak argument për ate i cili pretendon se lënia e veprës në tërësi nuk ndikon në imanë, ngase plakut dhe plakës të vjetër nuk u ka arritur prej fesë diç tjetër pos fjalës “La ilahe il-lallah”, kështu që ata e vepruan atë e cila u ka arritur.

Polemika me murxhitë është për njeriun të cilit feja i ka arritur e plotë, i cili ka mundësi ta zbaton, pastaj jeton tërë kohën dhe nuk i bije në sexhde Allahut, as nuk agjëron një ditë të Ramazanit, nuk e jep zekatin, as nuk e kryen haxhxin në Qabe, andaj për këtë nuk mund të themi se ka imanë, kjo nuk ndodhë vetëm nëse ka nifak dhe nëse është ZINDIK në zemër, ky person nuk ka imanë të vërtetë.⁴⁸

Dyshimi i gjashtë

-Ka të tillë prej selefit të cilët nuk e kanë shpallur kafir lënësin e namazit, atëherë për veprat tjera edhe më parë nuk shpallet kafir -

Përgjigje:

Polemika e ehlu sunnetit sa i përket veprave të veçanta, është polemikë e njohur dhe e pranuar. Mirëpo, ata nuk kanë polemikë sa i përket asaj se vepra është pjesë e imanit dhe se ka prej veprave të tilla të cilat janë kusht për vërtetësinë e imanit dhe të tjera të cilat janë kusht për plotësimin e imanit.

Kush pretendon se polemika është tek vepra në katër kushtet, ky person vetëm se i ka përzier këto mesele dhe ka përzier mes mendimit të ehlu sunnetit dhe murxhive.

⁴⁸Fetava, 611/7

Ehlu sunneti thonë: Imani është fjalë, vepër dhe sunnet. Nëse imani është fjalë pa vepër, kjo është kufër, nëse është fjalë dhe vepër pa nijet, kjo është nifak, nëse është fjalë vepër dhe nijet pa sunnet, kjo është bidat, siç tha Sehl b. Abdilah Testurij rahimehullah.

Murxhitë polemizojnë rreth asaj se imani i cili është në zemër nxitë për të vepruar, sipas tyre vepra është prej fryteve dhe si rezultat i imanit, pra ata polemizuan rreth asaj se a do të thotë imani respektim patjetër.⁴⁹

Ehlu Sunneti thonë po imani kur ka mundësi të vepron rezulton patjetër me vepër, ndërsa murxhitë thonë: jo, mund të ketë imanë në zemër por të mos shfaqet kjo në gjymtyrë.

Ata të cilët nuk i shpallin për kafira lënësin e këtyre shtyllave, e konsiderojnë këtë prej Islamit, sikur Shafiu, Maliku dhe Ebu Hanife etj.⁵⁰

Islami është vepra e jashtme, ndërsa imani është vepra e brendshme, mirëpo këto nuk mund të ndahen mes vete. Islami nuk është i vërtetë pa imanë, as imani nuk është i vërtetë pa islam.⁵¹

Ke kujdes, Allahu të mëshiroftë rreth polemikës së tyre për shtyllat e Islamit, sepse ata i konsiderojnë këto prej Islamit. Ndërsa nuk bën dobi imani pa islam, siç tha Ebu Talib El-Mekkij.

Ibn Rexhebi rahimehullah, thotë: “Realiteti i dallimit mes të dyjave është ajo se **imani është besimi në zemër**, pajtimi dhe njohja. **Ndërsa Islami është dorëzimi i robit ndaj Allahut**, nënshtrimi dhe respektimi, kjo është me vepër, pra kjo është feja. Ashtu siç e quajti Allahu i Lartësuar në Librin e tij Islamin fe. Në hadithin e Xhibrilit a.s., Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, e quajti Islamin, Imanin dhe Ihsanin fe. Kjo është argument se kur të përmendet veçmas njëra prej tyre, hyn edhe tjetra në atë kuptim. Këto kanë dallim në kuptim nëse përmenden në një kontekst së bashku, atëherë kuptimi i imanit është kategoria e besimit të zemrës, ndërsa islami është kategoria e veprës.⁵²

Ibnul Kajimi rahimehullah, thotë: “Çdo besim në brendësi ku pronari i saj nuk zbaton sheriatin Islam nga jashtë, kjo nuk i bën dobi çfarë do le të jetë ky besim në brendi. Edhe nëse zemra copëtohet nga dashuria dhe frika, por nuk e adhuron Atë me zbatimin e urdhrave të Tij dhe sheriatin nga jashtë, kjo vetëm nuk e shpëton nga zjarri. Sikur nëse zbaton Islamin nga jashtë, ndërsa në brendi nuk ka imanë në realitet edhe kjo nuk e shpëton nga zjarri”.⁵³

⁴⁹El-Iman, të Ibn Tejmijes, f.36

⁵⁰Fetava, 371/1

⁵¹Fetava Lexhneti Daime, 3/2, Fetava, 3782

⁵²Xhamiul Ulumi vel Hikemi, f.69

⁵³El-Feuaid, f.155

Polemika me murxhitë nuk është në çështjen e lënies së namazit apo agjërimit apo zekatit apo haxhxit apo lënia e gjithë këtyre, polemika me murxhitë është mbi lënien e të gjitha obligimeve apo në lënien e veprës në tërësi.

Murxhitë shkuan aq shumë në ekstremizëm saqë prej mendimeve të tyre ku thanë: Kush i len namazet e obliguara, agjërimin e Ramazanit, zekatin, haxhin dhe të gjitha farzet, nëse nuk i mohon atë, ai nuk shpallet për kafir, shpresohet për çështjen e tij tek Allahu, sepse ai beson, pra këta janë ata për të cilët nuk ka dyshim se janë murxhi.⁵⁴

Lënia e ibadeteve farze është dalje nga feja, ndërsa shkelja e ndalesave është mëkat.⁵⁵

Njeriu nuk mund të jetë besimtarë ndaj Allahut dhe të Dërguarit, nëse nuk zbaton diç prej obligimeve të cilat janë të obliguara nga Muhamedi salallahu alejhi ve selem.⁵⁶

Selefi thonë: “Lënia e obligimeve të dukshme nga jashtë, është argument për mohimin e imanit të obliguar në zemër. Mirëpo, kjo mund të jetë me humbjen e veprës së zemrës, siç është dashuria ndaj Allahut dhe të Dërguarit, frika prej Allahut dhe të ngjashme. Kjo nuk do të thotë se në zemër nuk ka diç prej besimit, ndërsa tek ata është rregull që çdonjëri nga i cili sheriatu mohoi të ketë iman, kjo është argument se në zemrën e tij në esencë nuk ka aspak besim”.⁵⁷

Sufjan Theurij thotë: “Bërja e ndalesave duke mos i lejuar ato, kjo është mëkat, ndërsa lënia e farzeve me qëllim, pa injorancë, as arsye, kjo është kufër”.⁵⁸

⁵⁴Këtë e tha Is'hak b. Rahavejh, Fet'hul Bari të Ibn Rexhebit, 23/1.

Po themë: Murxhit bashkohorë [pseudoselefite] e përkufizojnë imanin se është fjalë dhe vepër por vetëm në formën e jashtme janë në përputhje me akiden e selefëve. E kur të shikosh se çka thëjnë më pas, atëherë do të shohësh se në formën e brendshme janë me murxhit, me xehmit dhe me esharit. Edhe kjo është parë në shembullin praktik të tyre që nuk e konsiderojnë atë që i lë farzet dhe shtyllat e islamit që është qafir derisa ta mohoj, a ndërsa imam Ahmedi ka thënë se kush thotë kështu ai ka bërë kufër, e tash ne po pyesim se a është imam Ahmedi tekfirsë në këtë rastë, me siguri do të thojnë se nuk është tekfirsë, sepse nëse thonë kështu atëherë janë kontradiktor me vetëvetën. Edhe pse janë kontradiktor me vetëvetën e tyre ata kurrë nuk do ta thonë një fjalë të tillë. Por elhamdulillah, edhe nëse këtë nuk e thojnë dhe e fshehin, ata prap janë kontradiktor me besimin e tyre që po e përhapin edhe këtë nuk mund ta fshehin asesi. Ata e dijnë shumë mirë po që se i shajnë dijetarët do të bien edhe vetë, edhe më nuk ju shiten rrenat e tyre, por sidoqoftë dijetarët e drejtëudhëzuar i kanë zbuluar kurthat e tyre edhe ia kanë tërhequr vërejtjen umetit nga këta njerëz të prishur.

⁵⁵Fejdu Rabani, f.54

⁵⁶Imanul Eusat, f.136

⁵⁷El-Iman, Ibn Tejmije, f.92

⁵⁸Es-Sunne të Abdullah b. Ahmed, f.745

Pra, a tha ndonjëri prej selefit se lënia e veprës në tërësi e cila është lënie e Islamit në tërësi dhe shmangie nga dispozitat e sheriatit në tërësi. A është kjo pakësim i imanit nëse ai beson se këtë e ka vendosur Allahu. Këtë nuk e kanë thënë vetëm se murxhitë, siç përmendën selefi.

Nuk kam transmetuar fjalët e dijetarëve për tekfirin e lënësit të namazit të cilët janë shumica e ithtarëve të hadithit, sepse fjalët e tyre janë të shumta në librat e selefit, sepse kjo është mesele për të cilën ithtarët e hadithit kanë polemikë mes vete. Mirëpo, këtu kemi të bëjmë me një mesele të rëndësishme, ajo është se pasuesit e hadithit të cilët nuk e shpallin për kafir lënësin e namazit, ata nuk e kanë për qëllim atë se namazi është vepër dhe të argumentohen me këtë se lënësi i saj nuk shpallet për kafir.

Kjo është mbeturinë e irxhasë, nga e cila ishin larg. Siç transmeton prej tyre Merveziju, ku thotë: “Lajmet të cilat erdhën për tekfirin e lënësit të namazit janë sikur lajmet të cilat erdhën edhe për tekfirin me gjitha mëkatet e tjera”.

Ata shiquan në argumentet të cilat nga jashtë duken se janë në kundërtënie, andaj i bashkuan në kuptim, kështu anuan ka mos shpallja për kufër të lënësit të namazit, sikur lënësi i agjërimit, zekatit. Përpos nëse e len nga mohimi dhe refuzimi. Prej asnjërin nga ata nuk u transmetua ajo se namazi është vepër dhe nuk është besim që për këtë arsye mos ta shpallë për kafir se lënësi i veprës nuk bëhet tekfirë.

Ata nuk e konsideronin atë i cili shpall për kafir lënësin e namazit prej havarixhëve të cilët i shpallin kafira ata të cilët veprojnë mëkate. Andaj, kjo është pajtim prej tyre se lënësi i veprës mund të del nga feja. Mirëpo, kjo çështje nuk u vërtetua tek ata se namazi është prej veprave të tilla.⁵⁹

Shejh Muhamed b. Salim Deuserij, thotë: “Fjala e shejhut⁶⁰ “polemika është në çështjen e veprave të gjymtyrave se a shpallet për kafir apo jo? Kjo është në mes ehlu sunnetit”, kjo fjali mund të kuptohet se e ka për qëllim kategorinë e veprave të gjymtyrëve. Kështu mund të supozon ndonjëri se ehlu sunneti kanë polemikë mes vete rreth dispozitës së atij i cili len në tërësi kategorinë e veprës, ky a është kafir apo jo? Kjo kurrësi nuk është e vërtetë, as që e ka për qëllim këtë shejhu. Sepse argument për këtë është ajo se shejhu pas kësaj, menjëherë përmendi tekfirin e atij i cili len një prej shtyllave të Islamit, ai nuk përmendi atë i cili len kategorinë e veprës në tërësi”.⁶¹

Ke kujdes, Allahu të mëshiroftë, sepse polemika për katër shtyllat e Islamit është polemikë e lejuar në një aspekt dhe nuk është e lejuar në aspektin tjetër. Kjo lejohet nëse flasim për argumentet e kufrit apo të asaj se nuk është kufër.

⁵⁹Tuesut vel iktisad, f.19-20.

⁶⁰Shejh Abdulatif b. AbduRrahman Ale Shejh.

⁶¹Refu Laime, f.91

Mirëpo nuk lejohet sa i përket argumentimit për lënien e veprës në tërësi. Ata të cilët i shpallën kafira njerëzit për arsye të lënies së një prej veprave, janë havarixhët, të cilët nuk shiquan në argumentet e lënies së namazit dhe të tjerat. Ndërsa murxhitë nuk shikuan në argumentet e tekfirit të lënësit të namazit dhe të tjerave, ata mjaftuan me pretendimin se veprat janë fryte të imanit. Nëse njeriu ka vepër, kjo aludon për imanin në brendi, mirëpo sipas tyre, nëse nuk ka vepra, kjo nuk do të thotë se në brendi nuk ka imanë. Kjo është gabim edhe sipas mendjes edhe sipas shariatit.⁶²

Dyshimi i shtatë

-Hadithet kanë vërtetuar hyrjen në xhennet me lënien e shirkut apo me thënien e fjalës “La ilahe il-lallah”, ato nuk e kanë përmendur veprën -

Prej argumenteve të ithtarëve të këtij dyshimi është hadithi i Muadh b. Xhebelit r.a.: “Haku i robërve tek Allahu është që Ai mos ta dënon atë i cili nuk i bën ortak asgjë”⁶³. Kush e len shirkun dhe nuk vepron asgjë, ai nuk dënohet.

Përgjigje:

Shejh Ibn Uthejmini, duke u përgjigjur për hadithin, thotë: “Fjala e tij salallahu alejhi ve selem,: “Ai i cili nuk i bën ortak asgjë”, mos mendo për këtë se kjo është thjeshtë pa adhurim. Sepse kjo e ka kuptimin “ai i cili e adhuron Atë dhe nuk i bën ortak asgjë”. Ai nuk e përmendi fjalën “ai i cili e adhuron”, sepse kjo nënkuptohet prej fjalës “haku i robërve”. Andaj, ai i cili cilësohet me fjalën “rob”, patjetër duhet të i robërohet Atij me adhurim.

Pra, ai i cili nuk e adhuron Allahun dhe nuk i bën shirk, ky person a dënohet? Po, dënohet”.⁶⁴

Ai nuk mund të shpëton vetëm nëse zbaton atë për të cilën është urdhëruar, e cila është teuhidi. Nëse thuhet se ai u shkatërrua për arsye të ndalesës e cila është shirku. I thuhet: Mjafton për t’u shkatërruar lënia e teuhidit, kush nuk e njëson Allahun, është i shkatërruar edhe nëse nuk e adhuron dikë tjetër pos Tij. Nëse kësaj i shtohet adhurimi i të tjerëve pos Tij, atëherë dënohet edhe për lënien e teuhidit edhe për veprimin e shirkut të ndaluar.⁶⁵

Ata u argumentuan me hadithin “kush vdes dhe nuk i ka bërë shirk Allahut, ai do të hyn në xhennet”.

⁶²El-Imanul Eusat, të Ibn Tejmijes, f.101

⁶³Muttefekun alejh

⁶⁴Kulul Mufid, f.25

⁶⁵El-Feuaid, f.130

Ibn Haxheri, duke transmetuar nga Tajibi i cili thotë: “Disa studiues thanë: Mund që këto hadithe të merren si rrugë për lënien e obligimeve dhe mos vepër, duke menduar se lënia e shirkut mjafton!!

Kjo do të thotë zhdukje e sheriatit dhe ndalesave. Kjo do të thotë se nxitja për vepra të mira dhe alarmimi nga mëkati nuk ka ndonjë ndikim. Kjo është zhveshje nga feja në tërësi dhe dalje nga sheriatit dhe lënie e njerëzve kotë. Kjo shpie kah prishja e kësaj bote, pastaj edhe të ahiretit. Edhe pse fjala e Pejgamberit salallahu alejhi ve selem, në disa rrugë erdhi: “Që ta adhurojnë Atë”, kjo përfshinë të gjitha llojet e obligimeve të sheriatit dhe fjala e Pejgamberit salallahu alejhi ve selem, : “Dhe mos t’i bëjnë shirk asgjë”, kjo përfshinë shirkun e madh dhe të vogël. Andaj, nuk mund të rehatohet duke u argumentuar për këtë hadith për të lënë veprën. Sepse hadithet kur të jenë të sakta, është obligim t’i bashkangjiten njëra tjetrës, ngase e kanë dispozitën e një hadithi të njëjtë, kështu ai hadith i cili ka kuptim të përgjithshëm bartet në kuptimin më të veçantë, që të veprohet me të gjitha ato”.⁶⁶

Ata u argumentuan me hadithet “kush thotë La ilahe il-lallah do të hynë në xhennet”.

Vehb b. Munebihit rahimehullah, i thanë: “A nuk është çelësi i xhennetit fjala La ilahe il-lallah? Ai tha: Po si jo, mirëpo nuk ka çels vetëmse i ka dhëmbët e veta. Nëse e sjellë çelsin i cili ka dhëmbët e duhura, të hapet, nëse nuk ke, nuk të hapet”.⁶⁷

Ibn Rexhebi për hadithin “Kush thotë fjalën e fundit La ilahe il-lallah, do të hynë në xhennet”, thotë: “Ai i cili është në prag të vdekjes, nuk mund ta shpreh vetëm nëse ka sinqeritet dhe pendim, nëse i vjen keq për të kaluarën dhe nëse e vendosë që mos të kthehet në veprën e njëjtë”.⁶⁸

Autori i “Mearixhul Kabul” rahimehullah, thotë: “Një pjesë prej dijetarëve thanë: Qëllimi i këtyre haditheve është ajo se La ilahe il-lallah është shkak për hyrjen në xhennet dhe për shpëtimin nga zjarri. Mirëpo, domethënia e kësaj është se nuk e vepron një vepër vetëm nëse i mbledhë kushtet dhe i largon pengesat, andaj ka mundësi që kjo domethënie të mungon, për arsye të mungesës së një kushti apo të një pengese prej pengesave”.⁶⁹

Kushtet e fjalës “LA ILAHE IL-LALLAH” për të cilat sheriatit e ndërlidhë dobinë prej saj janë:

Dituria, e cila e mohon injorancën.

⁶⁶Durul Fitne Au Ehli Sunne,f.200

⁶⁷Buhariu e përmendë pa zinxhirë, 109/3

⁶⁸Xhamiul Ulumi vel Hikemi, f.374

⁶⁹Mearixhul Kabul, 336/1

Bindja, e cila e mohon dyshimin.

Pranimi i saj, e cila mohon refuzimin.

Nënshtrimi, i cili mohon lënien.

Drejtësia, e cila mohon gënjeshtren.

Sinqeriteti, i cili mohon shirkun.

Dashuria, e cila mohon të kundërtën prej armiqësisë dhe urrejtjes.⁷⁰

Dije, Allahu të mëshiroftë, se lënësi i veprës në tërësi, duke patur mundësi për të vepruar, nëse e len nënshttrimin, kjo është kusht për të sjellë dobi fjala “La ilahe il-lallah”.

Dyshimi i tetë

-Allahu i ka pohuar shpëtimin atij i cili nuk ka vepruar vepra të mira asnjëherë -

Këtu është për qëllim hadithi i Ebu Seid El-Hudrij radijallahu anhu: “Allahu i Lartësuar thotë: ‘Ndërmjetësuan melaiket, ndërmjetësuan pejgamberët, ndërmjetësuan besimtarët, nuk ka mbetë vetëm mëshiruesi i mëshiruesve’. Ai merë një grusht prej zjarrit dhe do të dalin nga ai disa njerëz të cilët nuk kanë vepruar të mira asnjëherë, të cilët janë djegur. Ata futen në një lum në bazë të xhennetit i cili quhet lumi i jetës. Ata do të dalin prej tij si margaritarë, në qafë kanë vula, me të cilat i njohin banorët e xhennetit. Këta janë ata të cilët Allahu i ka liruar dhe i futë në xhennet, pa ndonjë vepër të cilën e vepruan as ndonjë të mirë të kontribuar”.⁷¹

Në këtë hadith erdhi: “Ata nuk kanë vepruar të mirë asnjëherë”, këta u nxorrën prej zjarri, Allahu i futi në Xhennet, atëherë si mund të thuhet se vepra është e patjetërsuar në imanë?

Përgjigje:

Duhet patjetër të mblidhen tekstet e Kur’anit dhe Sunnetit, nuk duhet të merren disa, e të lihen disa. S’ka dyshim se ato e komentojnë njëra tjetrën...

Argumentet të cilat u përmendën më parë, aludojnë për atë se vepra duhet të jetë patjetër në imanë dhe se ai i cili nuk vepron në tërësi, ai bën kufër. Këto

⁷⁰Mearixhul Kabul, 327-332/1

⁷¹Transmeton Muslimi, nr.269

argumente janë të prera dhe të qarta, nuk janë të shumë kuptimta. Ndërsa teksti i përmendur ka nevojë për t'u sqaruar dhe komentuar...

Këtë tekst e komenton hadithi i Ebu Hurejres dhe Xhabirit. Sa i përket hadithit të Ebu Hurejres, i cili erdhi së bashku me hadithin e Ebu Seid El-Hudrij, me një zinxhirë, Zuhriju nga Ata b. Jezid. Këto janë dy hadithe të njëjta, mirëpo tek njëri ka diç e cila nuk është tek tjetri.

Në hadithin e Ebu Hurejres r.a. erdhi: “Derisa Allahu të mbaron nga gjykimi mes robërve të tij, pastaj të nxjerrë nga zjarri me mëshirën e Tij atë që Ai donë. Ai urdhëron melaiket ta nxjerrin nga zjarri atë i cili nuk i ka bërë shirk Allahut aspak. Prej atyre që Allahu dëshiron të i mëshiron të cilët thonë la ilahe il-lallah, ata i njohin në zjarr përmes shenjave të sexhdes. Zjarri han çdo pjesë të birit të Ademit pos shenjave të sexhdes, Allahu ia ka ndaluar zjarrit t'i han shenjat e sexhdes...”⁷²

Sa i përket hadithit të Xhabirit, atë e transmeton Muslimi nga rruga e Kajs b. Selim El-Anberij, më ka treguar Jezid El-Fekir, nga Xhabiri r.a. se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Disa njerëz do të dalin nga zjarri ku do të digjen, përpos fytyrës derisa të hynë në xhennet”.⁷³ Para këtij hadithi, Muslimi transmeton nga Ebi Zubejri, ai nga Xhabiri, me këtë tekst: “Pastaj vjen ndërmjetësimi, ku ndërmjetësojnë derisa të del nga zjarri ai i cili thotë “La ilahe il-lallah”, i cili ka imanë në zemrën e tij sa kokra e grurit. Ata lihen në një vend në xhennet, aty banorët e xhennetit i stërpikin me ujë derisa të binë siç binë bimët...”

Hadithi i Ebu Hurejres dhe i Xhabirit r.a. e shpjegojnë hadithin e Ebu Seidit, pra ata të cilët nxirren nga zjarri, janë prej atyre të cilët falen, sepse ata njihen përmes shenjave të sexhdes, sipas pjesëve të sexhdes në fytyrë. Andaj, Ibn Nasër El-Mervezij, thotë: A nuk e sheh se lënësi i namazit nuk është prej ithtarëve të kësaj feje Islame, për të cilët shpresohet se do të dalin nga zjarri dhe prej atyre të cilët do të hyjnë në xhennet përmes ndërmjetësimit të ndërmjetësuesve...⁷⁴

Me këtë hadith argumentoi Ebi Xhemre për atë se lënësi i namazit nuk del nga zjarri sepse nuk ka shenjë të namazit.⁷⁵

Ebul Ferexh Ibn Rexhebi, thotë: “Me këtë argumentuan ata të cilët thanë se lënësi i namazit është kafir. Atë e djege zjarri në tërësi. Pra, ai nuk e ka gjendjen

⁷²Transmeton Buhariu, nr.6885 dhe Muslimi, nr.182

⁷³Transmeton Muslimi, 186

⁷⁴Kitabu Salat, 1009/2

⁷⁵Fet'hul Bari, 457/11

sikur të tjerët prej mëkatarëve të cilët e njësojnë Allahun, kjo është për atë i cili nuk e ka falur asnjë namaz për Allahun, siç shihet qartë”.⁷⁶

Këta kanë me vete diç prej veprës, sepse namazi është vepra më e madhe pas teuhidit.

Ajo që e shpjegon atë e cila erdhi nga hadithi i Ebi Seidit, ku u tha: Ngritë perden e Tij dhe nuk mbetë asnjë i cili i ka ra në sexhde Allahut nga dëshira e tij vetëmse i mundësohet të bëj sexhde, nuk mbetë pa bërë sexhde vetëm se ai i cili ka ra në sexhde për t’u mbrojtur dhe nga syfaqësia. Allahu ia bën shpinën të ngjitur, çdoherë që ai don të bie në sexhde, kthehet dhe bie në kafkë mbrapa”.

Kjo është asargument se ai i cili në këtë botë nuk ka ra në sexhde, ai nuk mundet të bije në sexhde ditën e Gjykimit.

Imad Ibn Kethiri, duke komentuar atë e cila u përmend, rreth fjalës së Allahut: “(Përkujto) Ditën kur ashpërsohet çështja deri në kulm (në kijamet), e ata do të ftohen për të bërë sexhde, po nuk munden. Shikimet e tyre janë të përlulura dhe ata i kaplon poshtërimi, kur dihet se ata kanë qenë të ftuar të bëjnë sexhde sa ishin të shëndoshë (e ata - talleshin). (Kalem, 42-43), thotë: “Pra, në botën tjetër, për arsye të krimit dhe kryelartësisë në këtë dunja. Ata u dënuan të kundërtën e asaj në të cilën ishin, kur në dunja thirreshin për të bërë sexhde, ata nuk ranë në sexhde duke qenë se ata ishin të shëndoshë. Andaj u dënuan me pamundësinë për këtë në ahiret, kur t’u paraqitet Allahu dhe t’i binë sexhde besimtarët, ndërsa asnjëri prej kafirave dhe munafikëve nuk do të mundet të bijë në sexhde. Shpina e tyre u ngurtësohet. Çdoherë që ndonjëri prej tyre të dëshiron të bijë në sexhde, kthehet mbrapa dhe bije në kafkë, në anën e kundërt të sexhdes, ashtu siç ishin në dunja në të kundërtën e asaj në të cilën ishin besimtarët”.

Prej asaj e cila komenton hadithin e Ebi Seidit, është ajo e cila u transmetua nga Buhariu dhe Muslimi, nga Neim b. Abdilahi, nga Ebi Hurejre r.a. se e ka dëgjuar Pejgamberin salallahu alejhi ve selem: “Ummeti im do të vijë në ditën e Kijametit me shenja nga marrja abdestit, kush prej juve ka mundësi ta zgjatë shenjën e tij, le ta bën”.⁷⁷

Në transmetimin e Muslimit, nga Ebi Hazim, nga Ebu Hurejre r.a.: “I thanë: O i Dërguari i Allahut, a do të na njohësh? Ai tha: Po, juve keni shenja të cilat nuk i ka asnjë tjetër pos juve, juve do të silleni tek unë me shenja prej shenjave të abdestit”.⁷⁸

⁷⁶Fet’hul Bari, 241/7

⁷⁷Transmeton Buhariu, nr.133 dhe Muslimi, nr.246

⁷⁸Transmeton Muslimi, nr.247

Gjithë ajo e cila u përmend, e komenton, sqaron dhe e përcakton hadithin e Ebi Seidit, mirëpo mund të thuhet: Në çfarë kuptimi atëherë bartet hadithi i Ebi Seidit r.a.?

Unë themë:

Ebu Bekër bin Huzejme thotë: “Kjo fjalë “të cilët nuk kanë vepruar asnjë të mirë”, është prej kategorisë së fjalëve të arabëve të cilët mohojnë emrin e një sendi për arsye se është e mangët dhe nuk është e plotë. Kuptimi i kësaj fjale “nuk kanë vepruar asnjë vepër në mënyrë të plotë”, jo sa i përket asaj me të cilën u urdhërua...⁷⁹

Edhe unë mendoj siç mendon Ebu Bekër bin Huzejme, këtu e ka për qëllim me plotësim, plotësimin e obligimeve, ku ai i cili i len ato, qortohet dhe meriton dënimin...

Për këtë dëshmon hadithi: “Njeri i cili ishte tek Benu Israilët, i cili vrau nëntëdhjetë e nëntë njerëz, derisa i plotësoi njëqind, pastaj u pendua dhe emigroi për një vend ku kishte njerëz të cilët e adhuronin Allahun. Ai vdiç gjatë rrugës, për të polemizuan melaiket e mëshirës dhe dënimit. Melaiket e mëshirës thanë: Ai erdhi i penduar, i drejtuar me gjithë zemrën e tij. Ndërsa melaiket e dënimit thanë: Ai nuk ka vepruar vepër të mirë asnjëherë”.⁸⁰

Argument në këtë hadith është ajo se ky njeri nuk pati mundësi të vepron ndonjë vepër tjetër pos pendimit dhe hixhretit, s’ka dyshim se këto janë vepra të mëdha, kjo është argument për fjalët e Ibn Huzejmes se arabët mohojnë emrin prej një sendi për arsye të asaj se është e mangët dhe nuk është e plotë.⁸¹

Për këtë dëshmon edhe hadithi të cilin e transmeton Buhariu nga Ebi Hurejre r.a. se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Një njeri i cili nuk ka vepruar asnjëherë mirë tha: Kur të vdes që ta djegin dhe ta hudhin gjysmën e tij në tokë, gjymën në deti...”⁸²

Në transmetimin tjetër të Sahihul Buhari, nga Hudhejfe r.a. se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Një njeri i cili ishte para juve, mendonte se ka vepruar shumë të këqia, andaj i tha familjes së tij: Kur unë të vdes, më digjni, më bëni grimca në deti në ditë stuhije...”⁸³

Është pyetur Ibn Uthejmini rahimehullah, pyetje: Çfarë është kuptimi i fjalës së tij salallahu alejhi ve selem: “Nuk kanë vepruar vepra të mira asnjëherë?”.

⁷⁹Et-Teuhid, 732/2

⁸⁰Transmeton Buhariu, nr.347 dhe Muslimi, nr.2766

⁸¹Refu Laime, f.30

⁸²Transmeton Buhariu, nr.6952

⁸³Transmeton Buhariu, nr.5999

U përgjigj: Kuptimi i kësaj: Nuk kanë vepruar vepra të mira asnjëherë, është se ata nuk kanë vepruar vepra të mira, mirëpo imani është futur në zemrat e tyre. Ata ose kanë vdekur para se tu mundësohet të veprojnë vepra dhe në këtë mënyrë mund të thuhet se nuk kanë vepruar vepra të mira asnjëherë, ose ky hadith është i përcaktuar siç janë hadithet ku tregohet se lënia e disa veprave të mira është kufër. Siç është namazi, ai i cili nuk falet, ai është kafir edhe nëse pretendon se është besimtarë në Allahun dhe të Dërguarin. Ndërsa kafirit, nuk i bën dobi ndërmjetësimi i ndërmjetësuesve ditën e Gjykimit. Ai është përgjithmonë në zjarr, Allahu na ruajtë.

Pra, me rëndësi ky hadith ose flet për disa njerëz të cilët nuk kishin patur mundësi për të vepruar, nëse kanë vdekur menjëherë pas imanit, kështu nuk kanë vepruar vepra të mira asnjëherë. Ose ky hadith është i përgjithshëm, mirëpo përjashtohet ajo që tekstet e shariatit përmendën se duhet patjetër të veprohet, siç është namazi. Kush nuk falet, ai është kafir, atij nuk i bën dobi ndërmjetësimi, as që nxirret nga zjarri”.⁸⁴

Shkurtimisht format në të cilat bartet hadithi janë:

1.Hadithi është përkufizuar në kuptim, me hadithin e Ebu Hurejres r.a. ku u tha: “Përpos shenjave të sexhdes”, dhe transmetimi i Xhabirit r.a. “përpos pjesët e fytyrës”. Andaj, teksti i hadithit “Nuk kanë vepruar asnjë të mirë” është për të mohuar plotësinë e obligimeve.

2.Hadithi bartet në kuptim të umeteve të më para, sepse hadithi nuk është i veçantë vetëm për ummetin e Muhamedit sv, në të u përmend “kur të ndërmjetësojnë melaiket, të ndërmjetësojnë pejgamberët, të ndërmjetësojnë besimtarët”.

3.Hadithi bartet në kuptim për ata të cilët nuk kishin mundësi të veprojnë, i cili vepron vepër të fiskut.

Autori i librit Teuhidul Halak, thotë: “Sa i përket nxjerrës nga zjarri të atyre të cilët nuk kanë vepruar asnjë të mirë, mjafton që ka prej veprës imanë në zemër dhe dëshmi të shehadetit me gjuhë. Kjo është kështu ose për mosmundësimin për të kryer obligimet e Allahut prej shtyllave të islamit. Ky person me imanin e tij në zemër dhe thënia e shehadetit e ka zënë vdekja. Për shkak të veprimi të ndonjë fisku, meritoi hyrjen në zjarr...⁸⁵

Mendimi i tretë, ky është mendimi më i dobët, Allahu e din më së miri.

⁸⁴Fetava El-Akide, të Ibn Utthejmin, f.321

⁸⁵Teuhidul Halak, f.105

Dyshimi i nëntë

-Emërtimi i veprave si imanë është alegori, ato janë fryte të imanit-

Ky dyshim është i ndërtuar mbi dy çështje:

E para: Vërtetimi mbi çështjen e alegorisë, ndërsa

E dyta: Ajo se veprat janë prej fryteve të imanit, se ato nuk janë pjesë apo shtyllë në imanë.

Sa i përket të parës: Shejhul Islam Ibn Tejmije dhe Ibn Kajimi e mohojnë alegorinë. Po ashtu, prej bashkëkohorëve shejh Shenkiti dhe shejh Ibn Uthejmini. Ibn Tejmije sqaroi përgjigjen kundër kësaj në librin e famshëm “El-Iman”⁸⁶, mirëpo këtu nuk kemi mundësi të përmendim më detalisht.

Mirëpo, edhe nëse pajtohemi se kjo është alegori, është e njohur se dijetarët e kësaj lëmie përmendën rregull të përgjithshme, ajo është se në esencë fjala bartet në kuptimin e tij në realitet, vetëm nëse ka ndonjë argument nga teksti apo logjika për të ndryshuar këtë kuptim në realitet.

Andaj, nëse kjo ndarje të kuptimit të fjalës në realitet dhe alegori nëse nuk është e vërtetë, atëherë nuk ka nevojë për këtë. Nëse kjo ndarje është e vërtetë, kjo nuk u bën dobi, kjo është kundër juve. Sepse realiteti i kuptimit të fjalës është ajo e cila kuptohet prej fjalës në mënyrë absolute pa patur nevojë për ndonjë shenjë tjetër e cila aludon për kuptimin në alegori. Ndërsa kuptimi alegorik ka nevojë për ndonjë shenjë tjetër e cila ia ndërron kuptimin në esencë.

U bë e qartë më parë se fjala “IMAN” kur të përmendet në mënyrë absolute në Kur’an dhe Sunnet, nën këtë bëjnë pjesë edhe veprat. Ato përjashtohen kur kjo fjalë të përcaktohet me diç tjetër, kjo është argument se fjala e tij: Imani është shtatëdhjetë e disa degë”, kjo është në kuptimin e tij në esencë.

Sa i përket të dytës: Ajo se veprat e mira janë fryte të besimit në brendi:

Me këtë synohen dy gjëra:

Synohet ajo se janë të pa ndara, atëherë kur ekziston imani në brendi, ekzistojnë edhe veprat, ky është mendimi i selefit dhe ehlu sunnetit.

Apo synojnë kuptimin se imani në brendi është shkak, ku imani në brendi mund të jetë i plotë ndërsa veprat nuk ekzistojnë. Ky është mendimi i murxhive prej xhehmive, etj.

Pak më parë, përmendëm se ata gabuan në tre aspekte:

⁸⁶Kitabul Iman, f.58-77

E para: Ata menduan se imani i cili është në zemër është i plotë edhe pa veprën e cila është në zemër, pra është besim pa vepër të zemrës, siç janë dashuria ndaj Allahut, frikërespekti, frika, mbështetja dhe malli për takimin me Të.

E dyta: Mendimi i tyre se imani i cili është në zemër është i plotë edhe pa vepër nga jashtë, ky është mendim i të gjithë murxhive.

E treta: Fjala e tyre: ‘Çdonjërin të cilin sheriati e ka shpallur për kafir, kjo është për arsye të mohimit të besimit ndaj Zotit të Madhëruar në zemër’.

Shumica prej gjeneratave të fundit nuk bëjnë dallim mes medhhebit të selefit dhe mendimeve të murxhive dhe xhehmijve, ngase janë përzier shumë fjalë të tyre, të cilët në brendi i kanë mendimet e xhehmijve dhe murxhive në meselen e imanit, mirëpo i respektojnë sefein dhe ithtarët e hadithit, kështu që mendon se ka bashkuar mes tyre, mes fjalëve të xhehmive dhe të selefit.⁸⁷

Dije, Allahu të mëshiroftë, se murxhitë mundohen për të quajtur veprat fryte të imanit. Që sipas tyre, nëse frytet humben, mbetë esenca. Mirëpo, ehlu sunneti i quajnë veprat ashtu sikur i quajti i Dërguari i Allahut, degë të imanit, siç shpjeguem këtë gjatë studimit të katërt në rregullin për degët e imanit, ku transmetuam fjalët e Ibn Kajimit, rahimehullah.

Dyshimi i dhjetë

-Njeriu nuk del nga imani, vetëm nëse mohon atë me të cilën është futur në të-

Kjo shprehje është prej Imam Tahavijut hanefij, rahimehullah, të cilin dijetarët e llogarisin prej murxhive fukaha. Ndikimi i tij me irxhanë shihet në fjalën e tij: ‘Ithtarët e imanit në esencë janë të barabartë’, ky mendim është i murxhive pa polemikë.

Këtë e tha duke pasuar medhhebin e murxhive fukaha, të cilët e definojnë imanin si besim dhe pajtim me gjuhë, ndërsa kufri është përgënjeshtrimi dhe mohimi.

Shpjeguesi i “Tahavijes”, Ibn Ebil Izz El-Hanefij, iu përgjigj në disa vende, ku tregoi mendimin e ehlu sunnetit, vetëmse polemikën për disa mesele e barti në atë kuptim të asaj se kjo polemikë është në shprehje. Mirëpo, kjo nuk është siç tha ai, kjo është edhe në shprehje edhe në kuptim dhe për këtë janë të ndërlidhura disa dispozita.

⁸⁷Fetava të Ibn Tejmije, f.363-364

Shejh Ibn Bazi, gjatë komentimit të fjalës së tij: ‘Ithtarët e imanit janë të barabartë në esencën e tij’, thotë: “Kjo nuk është e vërtetë, sepse ithtarët e imanit nuk janë të barabartë në të, ata kanë dallim të madh mes tyre. Imani i Pejgamberëve nuk është sikur imani i të tjerëve. Imani i hulefave të drejtë dhe sahabeve të tjerë nuk është sikur imani i të tjerëve. Ashtu sikur që imani i besimtarëve nuk është sikur imani i fasikave. Ky dallim është sipas asaj e cila është në zemër prej dëftorisë ndaj Allahut, emrave dhe cilësive të Tij, sipas njohjes së sheriatit të Tij. Ky është mendimi i ehlu sunnetit dhe xhematit, pra mendimi i kundërt i murxhivë dhe ata të cilët thanë mendimin e tyre”.⁸⁸

Ai, rahimehullah, për fjalën e Tahavijut: ‘Imani është pajtim me gjuhë dhe besim me zemër’, thotë: “Ky definim nuk është i vërtetë dhe është i mangët. E vërtetë është ajo të cilën e thanë ehlu sunneti dhe xhemati, se imani është fjalë, veprë dhe besim, shtohet me vepra të mira, pakësohet me gjynahe. Argumentet për këtë nga Kur’ani dhe sunneti janë të shumta, shpjeguesi i Tahavijes Ibn Ebil Izz El-Hanefij, i përmendi disa, kthehu dhe shifi nëse dëshiron. Nxjerrja e veprës nga imani është mendim i murxhivë. Mospajtimi i tyre me ehlu sunnetin nuk është mospajtim vetëm në fjalë, por është edhe në fjalë edhe në kuptim. Prej kësaj rrjedhin shumë dispozita, e kupton këtë kush mendon rreth fjalëve të ehlu sunnetit dhe fjalëve të murxhivë”.

⁸⁹

Ai për fjalët e Tahavijut: ‘Robi nuk del nga imani vetëm nëse mohon ate me të cilën ka hyrë në të’, thotë: “Kjo nuk është e vërtetë sepse jobesimtari hyn në Islam me dy dëshmitë, nëse ato më parë nuk i ka shqiptuar. Nëse ato dy dëshmi më herët i ka shprehur, ai hyn në Islam me pendim nga kufri i tij. Ai mund të del nga Islami pa mohim. Sepse shkaqet dhe arsyet e kufrit janë të shumta, ato i kanë përmendur dijetarët në kaptinën e dispozitës së murtedit. Prej kësaj është fyerja e Islamit apo Pejgamberit svb, apo tallja me Allahun, të Dërguarin, Librin e Tij, apo me diç prej sheriatit të Tij, për shkak të fjalës së Allahut: “E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: “Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar”. Thuaj: “A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?” Mos kërkoni fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar.” (Teube, 65-66). Prej kësaj është adhurimi i idhujve dhe putave, lutja e të vdekurve, kërkimi ndihmë prej tyre. Sepse këto janë negacione të fjalës “La ilahe il-lallah”. Kjo fjalë tregon e ibadeti është hak vetëm i Allahut. Prej kësaj është lutja, kërkimi ndihmë, rukuja, sexhdeja, therrija, zotimi etj.

Kush i drejton diç prej këtyre ndonjë idhulli, puti, meleku, xhini, të vdekuri në varr etj, prej krijesave, ky person i ka bërë ortak Allahut dhe nuk e ka realizuar fjalën “La ilahe il-lallah”.

⁸⁸Talik Ala Tahavije, f.23

⁸⁹Talik Ala Tahavije, f.22

Të gjitha këto mesele të nxjerrin nga feja Islame me pajtimin e të gjithë dijetarëve. Këto mesele nuk janë mesele të cilat mohohen, këto i kanë përmendur dijetarët në kaptinën mbi dispozitën e murtedit, kthehu dhe shihi nëse dëshiron”.⁹⁰

Humejdij, thotë: “Jam lajmëruar se disa njerëz thonë: **‘Kush e beson namazin, zekatin, agjërimin, haxhxin, pastaj nuk vepron asgjë prej kësaj derisa të vdes**, apo falet në anën e kundërt me kiblën derisa të vdes, sipas tyre ky është besimtarë përderisa nuk mohon nëse i beson farzet dhe drejtimin ka kibleja’.

Unë (Humejdi) themë: Kjo është kufër i qartë, në kundërshtim me Librin e Allahut dhe sunnetin e Pejgamberit salallahu alejhi ve selem, dhe dijetarët musliman.

Allahu i Lartësuar thotë: “E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër, pos që ta adhuronin All-llahun me një adhurim të singertë ndaj Tij, që të largohen prej çdo besimi të kotë, ta falin namazin, të japin zeqatin, se ajo është feja e drejtë.” (Bejjine, 5)

Hanbeli thotë: “E kam dëgjuar Ebu Abdilah Ahmed b. Hanbelin duke thënë: “Kush e thotë këtë, vetëm se ka bërë kufër në Allahun dhe ka refuzuar urdhërin e Allahut dhe të Dërguarit salallahu alejhi ve selem, dhe atë me të cilën erdhi Ai salallahu alejhi ve selem”.

Dyshimi i njëmbëdhjetë

Autori i këtij dyshimi thotë: “Murxhitë thonë: Imani është besim, ndërsa neve themi se imani është fjalë dhe vepër, mirëpo vepra është kusht i plotësisë. Ata gjithashtu thonë se imani nuk shtohet dhe nuk pakësohet. Ndërsa neve themi se imani shtohet dhe pakësohet?”

dhe pse mendoj se ajo e cila u përmend mjafton si përgjigje për këtë dyshim, megjithatë do të përmendi përgjigjen shkurtimisht:

Autori i këtij dyshimi mendoi se murxhitë janë një grupacion i vetëm, pra ata të cilët mendojnë se imani është thjeshtë besim dhe se ai nuk shtohet dhe nuk pakësohet.

⁹⁰Talik Ala Tahavije, f.22

⁹¹Po themë: Vështroji fjalët e Humejdij:Ky është kufër i qartë dhe fjalët e Imam Ahmedit Kush e thotë këtë, vetëm se ka bërë kufër në Allahun, ky gjykim është për ata që e thonë këtë fjalë, e si është gjykim për vepruesin??? Padyshim se ai është kufër edhe më i qartë dhe më i rëndë. shiko:Kitabul Iman, f.128

Ibn Tejmije rahimehullah, përmendi se murxhite janë dymbëdhjetë grupacione, pas kësaj tha: “Të gjitha grupacionet e ummetit, veprat e zemrës i fusin në imanë, madje edhe shumica e grupacioneve të murxhive e thonë këtë”.⁹²

Ai thotë: “Murxhitë e nxorrën veprën e jashtme nga imani. Kush prej tyre e ka për qëllim edhe nxjerrjen e veprave të zemrës dhe thotë se në zemër është besimi, ky është devijim i qartë. Ndërsa, ai i cili e ka për qëllim vetëm veprën nga jashtë, u thuhet: vepra nga jashtë nuk mund të ndahet nga vepra e brendshme. Mohimi i veprës nga jashtë është argument se ajo mohohet edhe nga brenda”.⁹³

Po ashtu, nxjerrja e veprave të jashtme nga imani, kjo aludon edhe për nxjerrjen e veprave të zemrës, ndërsa kjo është e pavërtetë në mënyrë të prerë. Ai i cili i beson të Dërguarit, pastaj e urrenë dhe armiqëson me zemër dhe trupin e tij, ky person është kafir në mënyrë detyrimore. Edhe nëse i fusin veprat e zemrës në imanë, ata janë gabim, sepse zemra nuk mund të posedon imanë vetëm nëse trupi lëvizë. Këtu nuk është për qëllim përmendja e një vepre konkrete të veçantë. Madje ai i cili i beson Allahut dhe të Dërguarit salallahu alejhi ve selem, me zemrën e tij, nëse ai e she të Dërguarin dhe armiq të Tij duke e luftuar, a mund të paramendon vetëm që mos të nxiton për ta ndihmuar të Dërguarin me diç e cila nuk i bën dëm. Çifti i këtij, a do të kishte mundur të mos lëvizë për të ndihmuar të Dërguarin, pra kjo është tejet e njohur se është e pamundur.⁹⁴

Ata nëse nuk i fusin veprat e zemrës në imanë, detyrohen të marrin mendimin e Xhehmit, nëse i konsiderojnë prej imanit, atëherë detyrohen të i fusin edhe veprat e gjymtyrëve, sepse këto nuk mund të ndahen mes vete.⁹⁵

Pra, mendimi se vepra është kusht plotësues i imanit, është mendim i ehlu sunnetit siç sqarova më parë.

Sa i përket shtimit dhe pakësimit të imanit, murxhitë e shohin se njerëzit kanë dallim në vepra të jashtme. Ato i quajnë fryte të imanit. Ata nuk e shohin se njerëzit nuk kanë dallim në TESDIK (besim).

Ibn Tejmije thotë: “Sa i përket shtimit të imanit dhe pakësimit të tij, kjo vërtetohet në disa mënyra:

E para: Veprat nga jashtë, njerëzit kanë dallim në ato ku shtohen dhe pakësohen. Kjo është çështje për të cilën njerëzit janë pajtuar se shtohet dhe pakësohet. Mirëpo, ata kanë mospajtim se kjo a hyn nën imanë apo jo?

⁹²El-Imanul Eusat, f.77

⁹³El-Imanul Eusat, f.81

⁹⁴El-Imanul Eusat, f.82

⁹⁵Mexhmu Fetava, 194/7

Ata të cilët mohojnë që veprat nga jashtë të jenë prej imanit, thanë: 'Këto janë fryte të imanit'. Andaj, thonë se kjo është alegori. Pra, kjo është kuptimi i shtimit të imanit dhe pakësimit të tij. Përmendëm më parë se vepra nuk mund të ndahet nga imani, në zemër nuk mund të ketë imanë pa fjalë dhe vepër nga jashtë".⁹⁶

Pra, shih, Allahu të mëshiroftë: Ehlu Sunneti e shohin se veprat shtohen dhe pakësohen, njëashtu edhe ithtarët e irxhasë e shohin këtë. Mirëpo, ehlu sunneti e shohin se veprat nga jashtë nuk mund të ndahen nga imani, me shtimin e tyre shtohet imani, me pakësimin e tyre, imani pakësohet, me mohimin e tyre nga jashtë, mohohet imani.

Ndërsa murxhitë veprën nuk e konsiderojnë si çështje e cila nuk mund të ndahet nga imani. Ata e konsiderojnë shkak i cili nëse nuk ekziston, nuk do të thotë që edhe imani të mos ekziston.⁹⁷

⁹⁶El-Imanul Eusat, f.87

⁹⁷ **Ebu Merjem Muhamed Xhiritli**

Përktheu: **Rexhep MEMISHI**

Burimi: **Teuhid.NET**

Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën

Cili është përkufizimi i besimit tek ehli sunne uel xhema'a dhe a shtohet e pakësohet??

Muhamed ibën Salih el Uthejmin

Përgjigje: Imani tek Ehli Sunneti është: “Besimi me zemër, shqip-ti-mi me fjalë dhe të vepruarit me gjymtyrë”. Këtu shihet se për-mban tre gjëra:

1. Besim me zemër.
2. Shqiptim me gojë.
3. Veprim me gjymtyrë.

Meqë është kështu, atëherë patjetër që ai shtohet apo pakësohet, për shkak se besimi me zemër dallon nga njëri te tjetri.

Nuk mund të barazohet besimi, i cili ka ndodhur me të dëgjuar me besimin, i cili ka ndodhur duke e ndier me shqisa, si dhe besimi me lajmërimin e një njeriu dallon nga ai me lajmërimin e dy njerëzve, e kështu me radhë.

Për këtë edhe Ibrahim, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, ka thënë: “O Zot më trego se si i ngjall të vdekurit. Tha (All-llahu): A nuk je duke besuar? Tha: Po, si jo, por dua ta di që të më qetësohet zemra.” (el-Bekare 260).

Imani shtohet varësisht prej bindjes dhe qetësisë së zemrës. Këtë njeriu e ndjen në veten e tij, ashtu që kur është në ndonjë vend ku ka kë-shi-lla dhe ku përmendet Xheneti e Zjarri, në këtë rast i shtohet imani aq, sa që i du-ket se është duke e parë Xhenetin dhe Zjarrin, e kur është në të kotë dhe ësh-të larg këtyre vendeve, atëherë i dobësohet bindja dhe i pakësohet imani.

Po ashtu imani shtohet nga ana e shqiptimit. Dihet se ai që e përmend All-llahun dhjetë herë nuk është sikurse ai që e përmend njëqind herë, d.m.th., tek i dyti imani është shumë më i shtuar.

Po ashtu edhe imani i atij që i praktikon adhurimet në mënyrë të plotë është më i madh sesa imani i atij që i praktikon adhurimet me mangësi.

Si dhe nga ana e veprimit, kur një njeri bën ndonjë vepër me gjymtyrë më shumë se dikush tjetër, padyshim se e ka edhe imanin më të shtuar sesa tjetri.

Për shtimin dhe pakësimin e imanit kanë ardhur argumente në Kur'an dhe Sunnet. All-llahu, azze ue xhel-le, thotë: “Dhe Ne s'ke-mi vënë tjetër veçse

melekë si roje të Zjarrit dhe ne e kemi sjellë numrin e tyre të përcaktuar (19) vetëm si sprovë për mosbesimtarët, me qëllim që ithtarët e Librave të parë të arrijnë te një bindje dhe që besimtarët të shtojnë besimin...” (el-Muddeththir, 31); po ash-tu ka thënë: “Dhe sa herë zbret ndonjë sure, disa prej tyre (mu-nafikëve) thonë: ‘Cilit prej jush iu shtua besimi’? Sa u përket atyre që besojnë, ajo ua ka shtuar besimin dhe ata ndjejnë kënaqësi. E sa u përket atyre, në zemrat e të cilëve ka sëmundje, ajo ua shton dyshimin edhe më tepër dhe vdesin duke qenë mosbesimtarë.” (et-Teube 124-125).

Në një hadith të vërtetë Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, thotë: “O gra, nuk kam parë si puna juaj, me mangësi në mendje dhe në fe, burrit të mençur dhe të vendosuar ia merrni mendjen”⁹⁷. Pra, imani shtohet dhe pakësohet.

Por cilat janë shkaqet e shtimit të imanit?

Shkaku i parë: Njohja e All-llahut, xhel-le she’nuhu, me emrat dhe cilësitë e tij.

Njeriu sa herë që e njeh All-llahun, subhanehu ue teala, në-përmjet emrave dhe cilësive të tij, padyshim se edhe imani i shtohet.

Për këtë shkak edhe dijetarët që i dijnë emrat dhe cilësitë e All-lla-hut më mirë se të tjerët, i sheh se edhe imani i tyre është më i fortë në këtë aspekt.

Shkaku i dytë: Meditimi në argumentet kozmologjike dhe fetare. Çdoherë kur njeriu mediton për argumentet kozmologjike d.m.th., për krijesat, i shtohet besimi. All-llahu, subhanehu ue teala, ka thënë: “Në Tokë ka argumente për ata që kanë besim të palëkundur. Bile edhe në veten tuaj ka. A nuk po e shihni?”. (edh-Dha-rijat 20-21).

Ajete për këtë çështje ka shumë, kam për qëllim ajete, të cilat tregojnë se njeriu me studimin dhe meditimin e tij për Gjithësinë, arrin që ta shtojë besimin e tij.

Shkaku i tretë: Ibadetet (adhurimet) e shumta, kështu që sa herë që njeriu i shton ibadetet, njëkohësisht i shtohet edhe imani, qofshin ato ibadete gojore apo përmes veprimit.

Përmendja e All-llahut e shton imanin në sasi dhe mënyrë ashtu siç e shton atë namazi, agjërimi dhe haxhi.

E shkaqet për pakësimin (dobësimin) e imanit, janë në të kundërtën:

Shkaku i parë: Mosdija për emrat dhe cilësitë e All-llahut, subhanehu ue teala, e cila patjetërsisht e dobëson imanin.

⁹⁷Transmeton Buhariu (304)

Për arsye se kur dituria për cilësitë dhe emrat e All-llahut pakësohet, padyshim se edhe besimi në All-llahun pakësohet. Shkaku i dytë: Mosmeditimi në argumentet kozmologjike dhe fetare. Kjo gjë padyshim që e dobëson imanin, ose së paku e stagnon dhe nuk lejon që të shtohet.

Shkaku i tretë: Mëkatet. Sepse mëkatet kanë ndikim të madh në zemër dhe në iman, për këtë edhe Resulull-llahu, sal-lall-llahu alej-hi ue sel-lem, ka thënë: "Nuk është besimtar zinaxhiu (ai që bën marrëdhënie intime në mënyrë të palejuar) në momentin kur bën zina..."⁹⁸

Shkaku i katërt: Lënia e adhurimeve. Me të vërtetë lënia e adhurimeve është shkak për dobësimin e imanit. Por, nëse ai adhurim është i detyrueshëm (vaxhib) dhe e lë atë pa arsye, për këtë dobësim ky njeri qortohet dhe dënohet, e nëse ai adhurim nuk është vaxhib ose është vaxhib, por e lë me arsye, atëherë për këtë dobësim ai nuk qortohet. Për këtë edhe Resulull-llahu, sal-lall-llahu alejhi ue sel-lem, ka thënë se gratë janë të mangëta në mendje dhe në fe duke e arsyetuar këtë se kur gruaja është me menstruacione nuk falet dhe nuk agjëron, edhe pse ajo nuk qortohet për lënien e namazit dhe agjërimin, përkundrazi ajo është e urdhëruar që të veprojë ashtu, por për shkak të lënies së këtyre ibadeteve i është thënë se është e mangët në fe.⁹⁹

A janë veprat shtyllë në iman dhe pjesë përbërëse e tij apo janë kusht plotësues?

Përgjigja: Kjo është e përafërt me pyetjen para sajë, pyetësi i kësaj pyetje nuk e din të vërtetën e imanit dhe për këtë ai është i dyshimtë dhe e përsërit: A janë veprat pjesë e imanit apo janë kusht i tij? **Sepse ky nuk e ka marr akiden nga burimet dhe bazat dhe nga dijetarët. Kemi thënë se s`ka vepër pa iman dhe s`ka iman pa vepër këto janë të lidhura ngushtë me njëra tjetrën**, veprat janë nga imani dhe janë iman: Veprat janë iman, fjalët janë iman, bindja është iman dhe të gjitha këto bëjnë besimin në Allahun Fuqplotë, besimin në librat, Pejgamberët, ditën e Fundit dhe besimin në kadan dhe kaderin të mirën dhe të keqen e tij.

-Sheikh **Salih El Feuzan** në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).¹⁰⁰

⁹⁸ Transmeton Buhariu (6772) dhe Muslimi (57)

⁹⁹ Shkëputur nga libri: "Fetavat," e autorit Muhamed bin Salih el Uthejmin, vëll. I, f. 49.

¹⁰⁰ Burimi: [http://forumi.kurandhesunet.net/fetua-nga-sheikh-salih-el-feuzan-all-llahu-e-ruajt\(55\)/a-jane-veprat-shtylle-ne-iman-dhe-pjese-perberese-e-tij-apo-jane-kusht-plotesues\(57596\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/fetua-nga-sheikh-salih-el-feuzan-all-llahu-e-ruajt(55)/a-jane-veprat-shtylle-ne-iman-dhe-pjese-perberese-e-tij-apo-jane-kusht-plotesues(57596).html)

-Sheikh **Salih El Feuzan** në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).¹⁰¹

-Shejh Bin Bazi rahimehullah , duke iu përgjegjur atyre të cilët thëjnë që vepra është kusht plotësues i imanit ka thënë, Jo, jo vepra nuk është kusht plotësues . Por është pjesë e imanit . Kjo fjalë është e murxhive . Murxhiat e konsiderojnë që imani është vetëm fjalë edhe besim me zemër.”¹⁰²

-Shejh Abdul Aziz Bin Fejsal Er-Raxhihi, ka thënë: "E kam pyetur Shejhun, **Imam Bin Bazin**, rahimehullah, për veprat (e gjymtyrëve të trupit), a janë bazë e imanit të saktë apo kusht plotësues?

Ai ka thënë kështu: "**Ekzistojnë disa vepra që janë bazë e imanit të saktë, ku pa të imani nuk është i saktë, sikur namazi.**

Ka shtuar Shejh Salih El-Feuzan: "Mirëpo vepra në kuptim të përgjithshëm (xhinsul amel) është prej imanit të vërtetë, jo vetëm shart (kusht) apo shtyllë).

Pra, kush e len këtë, ai është pabesimtarë. Në anën tjetër, ekzistojnë disa vepra të cilat janë kusht plotësues i imanit, me këtë imani është i saktë edhe nëse i len, nuk i vepron, vetëm se ai i cili i len është mëkatarë (në këtë fjalë Më pas kam thënë, ata nga selefët të cilët nuk e tekfirojnë atë të cilin nuk e falë namazin, a mos është tek ata vepra e gjymtyrëve të trupit kusht plotësues i imanit apo bazë e imanit të saktë?

Ai (**Shejh Bin Bazi**) është përgjigjur, rahimehullah: "**Jo përkundrazi. Veprat tek të gjithë kanë qenë bazë e imanit të saktë, përveç në atë që janë ndarë në mospajtim në mes veti për veprën e caktuar ku pa të cilin imani nuk është i saktë.**

Njëra palë ka thënë që ajo vepër është namazi, dhe në këtë qëndron ixhmaja (koncenzuesi i sahabëve), Allahu qoftë i kënaqur me ta, sikur që e transmeton këtë Abdullah Bin Shekiku.

Kurse pala tjetër i kanë përmendur disa vepra tjera përveç namazit, me këtë koncenzuesi i selefëve janë në atë që veprat duhet të ekzistojnë patjetër (veprat e gjymtyrëve të trupit), ku pa të cilën imani i një njeriu nuk është i saktë."¹⁰³

¹⁰¹Burimi:[http://forumi.kurandhesunet.net/fetua-nga-sheikh-salih-el-feuzan-all-llahu-e-ruajt\(55\)/a-jane-veprat-shtylle-ne-iman-dhe-pjese-perberese-e-tij-apo-jane-kusht-plotesues\(57596\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/fetua-nga-sheikh-salih-el-feuzan-all-llahu-e-ruajt(55)/a-jane-veprat-shtylle-ne-iman-dhe-pjese-perberese-e-tij-apo-jane-kusht-plotesues(57596).html)

¹⁰²Marrë nga: Revista „El-Mishkah“, vëll. i dytë, pjesa e dytë, f.279-280

¹⁰³Burimi: Gazeta "Er-Rijad, nr.12506-13.07.1423."

-Shejh Uthejmini rahimehullah , duke folur për fjalët të cilët janë të njohura tek ata të cilët thëjnë se musliman është ai i cili i lenë veprat e gjymtyrve , edhe më pas thojnë :, Muslimani nuk bëhet pabesimtarë , derisa nuk e lë thelbin e besimit në zemër dhe shumica e dijetarëve, nuk e përfaqësojnë këtë mendim vetëm murxhiat, thonë që do të shpëtojë nga zjarri i xhehnemit çdo njëri që i lë veprat e jashtme,,. Duke i mohuar këto dy regulla shejh uthejmini thotë :,„Këta dëshirojnë derdhjen e gjakut edhe hallallin ta bëjnë haram . Përse ky autor i librit nuk është bazuar në librin e tij në bazat e ehli sunetit , sikur që e ka bërë këtë shejhu islam ibn tejmijje në akiden e vasitit.”¹⁰⁴

(kaseta pytjet e dawetit ne katar)

-Shejh Salih Fevzan , Allahu e ruajt , është pyetur për fjalët e disa njerzëve se akidja e ehli sunetit është: “ Se vepra është kushtë plotësuese e imanit , dhe nuk është bazë i imanit të saktë (të drejtë) ,,. Dhe pastaj ai ka thënë :, kjo është fjalë e murxhive të ehli sunetit . Kjo është gabim , e saktë është të thuhet se veprat bie nëesencën e imanit . Sipas kësaj imani është fjalë dhe vepër ; zmadhohet me vepra të mira kurse zvoglohet me mëkate .

Shejh Salih el Feuzan, Allahu e ruajt thotë:

Ehli Suneti dhe Xhemati besojnë se: Imani është bindje, shqiptim dhe punë (vepër praktike), shtohet me vepra të mira dhe pakësohet me gjynahe. Nuk është imani vetëm fjalë dhe vepër pa bindje, sepse ky është imani i hipokritëve. Gjithashtu, nuk është imani vetëm bindje, apo vetëm bindje dhe fjalë pa vepra, sepse ky është imani i Murxhia've, kurse Allahu (subhanehu ue teala) në shumë raste veprat i quan iman, siç thotë: **“Besimtarë të vërtet janë vetë ata, zemrat e të cilëve, kur përmendët Allahu, fërgëllojnë dhe, kur u lexohen shpalljet e Tij, u forcohet besimi dhe vetëm te Zoti i tyre mbështeten; janë ata që falin namazin dhe japin (zekat) prej asaj që Ne ua kemi dhënë.**

Njëmend, ata janë besimtarë të vërtetë.” (El-Enfal, 2 – 4) “Dijeni se, Allahu nuk jua humb besimin tuaj (d.m.th. namazin që e keni falur nga Kudsi).” (El-Bekare, 143)¹⁰⁵ Shkëputur nga Libri “ Muhadarat fil-akideti ued-daueh”¹⁰⁶

Pyetja e shtatë: A është e saktë kjo shprehje: Kush thotë Imani është fjalë, vepër, bindje shtohet dhe pakësohet është distancuar nga Irxhaja tërësisht edhe nëse thotë s'ka kufër përveçse me bindje dhe mohim?

Përgjigja:Kjo është në kundërshtim!!

Nëse thotë s'ka kufër përveçse me bindje ose mohim kjo e kundërshton rregullën e ehli sunetit se Imani është fjalë me gjuhë, bindje me zemër dhe veprim me gjymtyrë kjo është në kundërshtim nga aspekti i jashtëm sepse pasi që imani është fjalë e gjuhës, besim me zemër dhe veprim me gjymtyrë dhe ai shtohet me

adhurime dhe pakësohet me mëkate, kjo jep të kuptosh se kush kundërshton diçka nga kjo ai nuk është besimtarë.¹⁰⁷

Pyetja e dytë: Disa thonë: Imani është fjalë, bindje dhe vepër, mirëpo vepra është kusht plotësues në Iman, gjithashtu thonë: Nuk ka kufër përveçse me besim (bindje). Kjo fjalë a është nga fjalët e Ehli Sunetit apo jo?

Përgjigja: Ai që e thotë këtë nuk e ka kuptuar Imanin dhe as nuk e ka kuptuar akiden kjo është ajo çfarë thamë në pyetjen para kësaj: Se është obligim që akideja të mësohet tek dijetarët dhe të merret nga burimet e sakta dhe do ta kupton përgjigjen e kësaj pyetje.

Fjala e pyetësit: Imani është fjalë, vepër dhe bindje, pastaj fjala e tij: Vepra është kusht plotësues në iman, **kjo është gabim dhe në kundërshtim me besimin e ehli sunetit!!**

Si ka mundësi të thotë vepra është nga imani pastaj të thotë vepra është kusht plotësues. Vepra në iman është kusht përbërës që nuk bën imani përveçse me të.

Pra imani është fjalë, vepër dhe bindje dhe **vepra është nga imani dhe është iman dhe nuk është kusht plotësues por kusht përbërës në iman.** Imani është fjalë me gjuhë, bindje me zemër, veprim me gjymtyrë dhe shtohet me adhurime dhe pakësohet me mëkate.

Sheikh Salih El Feuzan në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).

Pyetja e dymbëdhjetë: Janë disa hadithe me të cilat argumentohen disa se ai që i len të gjitha veprat në tërësi ai është besimtarë me iman të mangët si p.sh hadithi (S'kanë vepruar asnjë të mirë), pastaj hadithi i Bitakes (kartelës) dhe hadithet e tjera. Si është përgjigja ndaj këtyre?

¹⁰⁴Shih:Fjala e Dijetarëve në definimin e imanit - Dr.Isam b. Abdullah es-Senani (me recenzim të Dijetarit Salih Fevzani) f.85-86.

¹⁰⁵Burimi: <http://www.udhezimi.com/?p=3071>

¹⁰⁶Sqarim: Le të bëhet e ditur për lexuesit e dashur se fetvat janë marrë nga faqet e ndryshme ku midis këtyre faqeve ke akiden e murxhive. Mirëpo, duke marrë parasysh tregimin e së të vërtetës nga njëra anë, nuk ka problem të mirret e vërteta edhe prej faqeve të tyre. Dhe nga ana tjetër duke bërë të qartë dallimin në mes murxhive dhe dijetarëve të drejtëudhëzuar edhe pse ata po ju referohen atyre, por në realitet janë largë prej tyre si lindja me perendimin. Njëkohësisht kjo është edhe një argumentë kundër tyre që janë pasues të verbër dhe ndjekës të epsheve të tyre, Allahun e lusim t'na ruajë nga sheri i tyre që është përhapur kudo dhe ti udhëzojë në rrugën e drejtë ata të sinqerëtit në mes tyre që janë.

¹⁰⁷Shih: **Sheikh Salih El Feuzan** në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).

Përgjigja: Ky argumentim i tillë është për shkak të dyshimeve dhe kjo metodë është e atyre që kanë devijuar dhe iu janë sëmur zemrat e tyre dhe për të tillët Allahu ka thënë: E ata, që në zemrat e tyre kanë anim kah e shtrembëta, ata gjurmojnë atë që nuk është krejt e qartë për të shkaktuar huti. (Ali Imran, 7)

Këta i marrin argumentet e dyshimta dhe i lan argumentet e qarta, patjetër duhet që gjërat e pa qarta të kthehen në ajetet e qarta, i Dërguari salAllahu alejhi ve selem ka thënë: Kush thotë La ialahe il-lAllah dhe e mohon atë që adhurohet përveç Allahut ndalohet derdhja e gjakut të tij dhe marrja e pasurisë së tij ...dhe ka thënë: Allahu ia ka ndalur zjarrit të xhehenemit ta djeg atë që thotë La ilahe il-lAllah dhe me të kërkon fytyrën e Allahut.

Ky person s'ka pas mundësi të vepron por vetëm e ka shqiptuar shahadetin, është bindur në kuptimin e kësaj fjale dhe ka qenë i sinqertë me Allahun Fuqiplotë mirëpo para tij s'ka mbetur asnjë rast që të vepron dhe ka vdekur dhe ky person është ai i cili hynë në xhennet (p.sh.: Ky ka mundësi që e ka pranuar Islamin dhe ka vdekur ose menjëherë ose në luftë) dhe ky person hynë në xhennet vetëm me shahadet dhe në këtë kuptim bartet edhe hadithi i bitakas (kartelës), po kështu ata të cilët dalin nga zjarri dhe s'kanë vepruar asnjë të mirë janë ata që s'kanë pas mundësi të veprojnë asgjë nga veprat megjithëse e kanë shqiptuar shahadetin dhe kanë hyrë në Islam, ky është bashkimi i haditheve.

Sheikh Salih El Feuzan në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).

Pyetja e shtatëmbëdhjetë: Cili është vendimi për ata që thonë: Se lënësi i veprës së gjymtyrëve tërësisht bën kufër?

Përgjigja: Kjo është ajo që e përmendëm më lartë se vepra është prej Imanit dhe vepra është iman, ai që e len bëhet lënës i imanit (besimit) pa marr parasysh a e len veprën në tërësi apo len diçka prej veprës dhe e shef se ajo vepër nuk është nga Imani dhe nuk e shef hyrëse në Iman. Ky person hynë në grupin e murxhiëve.

Sheikh Salih El Feuzan në librin "Pyetje dhe përgjigje në çështjet e Imanit dhe Kufrit" (Es'ile ue Axhuibeh fi Mesa'il el-Iman uel Kufr).

Si qëndron puna me ata që thonë se shqiptimi i dy dëshmimeve është i mjaftueshëm për të hyrë në xhenet?

Pyetja: Si qëndron puna me ata që thonë se: shqiptimi i dy dëshmimeve është i mjaftueshëm për të hyrë në xhenet dhe për largim nga zjarri, edhe nëse nuk vepron asgjë nga obligimet fetare?

Përgjigja: Shejhul islam Ibn Tejmije në mexhmu el Fataua ka thënë:

“Kush thotë se: çdokush i cili i thotë dy dëshmitë dhe nuk i kryen obligimet (fetare) dhe nuk largohet nga haramet, do të hyjë në xhenet, dhe nuk dënohet askush prej tyre (që shqiptojnë dy dëshmitë) me zjarr, ai është qafir i dalë nga Feja, dhe është detyrë për të që të pendohet, e nëse pendohet mirë, nëse jo, vritet.”¹⁰⁸

E kjo nuk është thënie vetëm e shejhul islamit, por edhe e shumë të tjerëve prej selefëve. **Imam el-Humejdi** (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: **“Më kanë lajmëruar se disa njerëz thonë: ‘Kush pranon namazin, zekatin, agjërimin, haxhin, mirëpo nuk bën asnjërin prej këtyre derisa të vdesë, apo falet duke ia kthyer shpinën kibles derisa të vdesë, është besimtar derisa nuk mohon.’ E unë them: (d.m.th. imam el humejdi) se kjo është kufër i qartë dhe bie ndesh me librin e Allahut, sunetin e Pejgamberit (salallahu alejhi ueselem), dhe veprën e muslimanëve.”**¹⁰⁹

Këtë thënie prej tij e ka përmendur gjithashtu edhe Shejhul Islam Ibn Tejmije, pastaj ka përmendur ajetin Kur’anor ku thuhet:

“Nuk janë urdhëruar për pos ta adhurojnë Allahun, të singertë në fe”.

Pastaj shejhul islam thotë: **“Hanbeliu thotë: Dëgjova Ebu Abdullah Ahmed ibn Hanbelin duke thënë: Kush thotë kështu (pra se kush i pranon obligimet dhe nuk bën asnjë prej tyre është musliman) bën kufër në Allahun, ka mohuar urdhrin e Tij dhe atë me të cilën ka ardhur i Dërguari i Tij.”**¹¹⁰

Përktheu: **Abdurrahman OSMANI**

A është musliman ky person???

Pyetje: Kemi dëgjuar disa kur thonë se: ai i cili e shqipton shahadetin është musliman, dhe do ti shpëtojë ata nga zjarri, edhe nëse nuk vepron asgjë nga veprat e detyrueshme, sikurse: namazi, agjërimi, zekati, haxhi, etj, dhe argumentohen me disa argumente, sikurse hadithi i Hudhejfes r.a ku në të përmendet se disa njerëz në kohën e fundit do të thonë shahadetin, dhe kjo do t'i shpëtojë ata nga zjarri, edhe pse nuk falen, nuk agjerojnë dhe nuk kryejnë asgjë prej veprave të detyrueshme.

Cila është përgjigja e ehli sunetit rreth kesaj?

Përgjigje: Përsa i përket asaj që thuhet se nëse dikush e shqipton shahadetin është musliman dhe do t'i shpëtojë ata nga zjarri, kjo është në kundërshtim të qartë me Kur'anin, sunetin, dhe Ixhmain e të gjithë dijetarëve të ehli Sunetit. Për më tepër kjo është nga akidja e murxhive, pasi që nga akidja e ehli sunetit është se: Imani është: 'Fjalë dhe vepër.' Ose ndryshe: shqiptimi me fjalë, besimi me zemër dhe praktikë, ose zbatimi me gjymtyrë. Gjithashtu ai shtohet dhe pakësohet.

Këto janë gjëra pa të cilat shahadeti nuk është i dobishëm, e kjo në kundërshtim me murxhiet, ata thonë se njeriu është musliman, dhe do të futet në xhenet, vetëm me shqiptimin e shahadetit, edhe nëse nuk zbaton asgjë nga veprat e detyrueshme.

Dhe mos u çudisni nga ata të cilat thonë se tek ne imani është: 'fjalë dhe vepër'. Sepse e gjitha kjo është në teori, sepse nëse do ti pyesësh se dikush e shqipton shahadetin mirëpo i ka lënë të gjitha veprat e detyrueshme, do të thonë se ai është musliman. E kjo është akidja e murxhiave të kohës.

E për shkak se ne i jemi përgjigjur shumë herë këtyre dyshimeve, preferoj që të përmend këtu vetëm një fetva të shejhul islam Ibn Tejmijes, në të ka përmendur ixhma kur i është përgjigjur këtij dyshimi ku thotë:

¹⁰⁸Shiko: "Mexhu el Fetaua" vëll, 35, fq, 105. botimi: Alimul Kutub, Rrijad

¹⁰⁹transmeton El Hilali në Es-Suneh, 3/586

¹¹⁰Shih: 'Fetaua' vëll, 7, fq, 209

“Falenderimi i takon Zotit të Botërave. Kush beson se vetëm shqiptimi i kësaj fjale (shehadetit) nga ana e njeriut, e fut atë në xhenet dhe nuk hynë në zjarr, ai është i humbur(Dal) kundërshtues ndaj Librit (Kur’anit) dhe sunetit dhe Ixhmait të besimtarëve. Ndërkaq e kanë shqiptuar këtë (fjalë) munafikët të cilët janë në shtresën më të fundit të zjarrit, e ata janë shumë, përkundrazi munafikët agjërojnë, kryejnë namazin dhe japin lëmoshë, mirëpo nuk pranohet prej tyre kjo...” pastaj përmendi disa prej argumenteve.

Pra ai i cili e thotë këtë fjalë haptazi është murxhi i humbur, dhe është në kundërshtim me kur’anin, sunetin dhe ixhmain, ndërsa përsa i përket atyre të cilët thonë se imani është fjalë dhe vepër, mirëpo e konsiderojnë musliman lënësin e veprave, ky gjithashtu është murxhi prej murxhiave të kohës, akidja e tij në teori pajtohet me ehli sunetin, ndërsa në praktikë pajtohet me murxhiat, mirëpo sidoqoftë kjo nuk e mohon faktin që ky të jetë murxhi.

Ndërsa përsa i përket hadithit që u përmend në pyetje, dhe që janë argumentuar këta njerëz, nuk është prej çudive që këta njerëz t’i keqpërdorin hadithet e Profetit a.s dhe t’i zbresin jo në vendin e duhur, e kjo vetëm për të mbrojtur akiden e tyre të kotë.

Mirëpo shkurtimisht në një fjalë si përgjigje ndaj tyre themi:

Ky hadith ka të bëjë me kohën e fundit, kohë në të cilën nuk do të ketë Ku’an sepse është ngritur në qiell në këtë kohë, e kështu për shkak se Kur’ani është ngritur, gjithashtu suneti i Profetit nuk gjindet, këta njerëz nuk do të dinë asgjë prej veprave të detyrueshme, sikurse namazi, agjërimi e t.j, e as që do ta dinë formën e namazit dhe asnjë prej detyrave të tjera, e si pasoj do ti bëjë dobi dëshmia nëse nuk kanë adhuruar zotëra të tjerë pos Allahut xh.sh, e këtu nuk ka aspak paqartësi, edhe ne pajtohemi me këtë se në këtë kohë dëshmia bën dobi, pasi që këta njerëz edhe nëse duan të marin dije apo ti dinë ato që kërkon feja nuk dotë kenë mundësi, mirëpo ta zbresësh këtë hadith në këtë kohë, ku në të Kur’ani është prezent, gjithashtu suneti i Profetit është midis duarve të njerëzve gjithashtu dijetarët dhe njerëzit e dijes janë të shumtë në të gjitha vendet, dhe ti krahasosh këta njerëz në këtë kohë me njerëzit e kohës së fundit, kjo pa diskutim është një mashtrim i madh, dhe abuzim me argumentet e fesë.

Dhe së fundi Allahu e din më së miri.

U përgjigjë: **Abdurrahman Osmani.** (Kajro-30/07/2012)

Cili është gjykimi i sheriatit për atë njeri i cili e ka patur zakon shprehjen e shehadetit gjatë jetës së tij, por nuk ka qenë praktikues i fesë islame fare...

Pyetje: Cili është gjykimi i sheriatit për atë njeri i cili e ka patur zakon shprehjen e shehadetit gjatë jetës së tij, por nuk ka qenë praktikues i fesë islame fare, përkundrazi njihet me veprimin, thënjen ose besimin e shumë të kundërtave të islamit, si mohimi i ditës së gjykimit, apo tallja me fenë, ose sharja e shamisë etj, mirëpo para se të vdesë shpreh shehadetin. A i bën dobi shqiptimi i shehadetit këtij njeriu në prag të vdekjes ku mund ta konsiderojmë prej muslimanëve, ku renditet falja e xhenazës, gusuli, kefini dhe lutja për mëshirë ndaj tij etj. prej të drejtave të muslimanit??

Përgjigje: Ai njeri i cili e shpreh sa herë shehadetin gjatë jetës së tij, pra i është bërë adet dhe zakon shqiptimi i shehadetit gjatë jetës së tij, mirëpo nuk i bindet apo nënshtrohet shehadetit dhe kushteve që kërkon shehadeti prej njeriut gjatë jetës së tij, si dija e kuptimit të tij, apo bindja, nënshtrimi, dashuria dhe pranimi etj. prej kushteve të shehadetit, përkundrazi vjen me të kundërtat e shehadetit, siç gjinden shumë prej njerëzve sot në shqipëri, të cilët në origjin edhe pse janë muslimanë dhe e kanë mësuar përmendësh shehadetin ku dhe e shprehin për ditë, mirëpo ata nuk besojnë ditën e gjykimit apo tallen me fenë ose mohojnë shumë prej ligjeve të kuranit etj, njerëz të tillë nuk quhen musliman edhe nëse vdesin me shehadetin, pasi nuk i bënë dobi atyre shprehja e shehadetit, ngase nuk e kanë shprehur shehadetin me dije dhe as bindje e nënshtrim, si dhe nuk dallim midis gjendjes në të cilën ishin gjallë kur ata e shprehnin shehadetin apo momentit që vdesin, pasi nuk është se kanë ardhur me ndonjë diçka të re rreth kësaj fjale vetëm se shprehjes së saj. Dhe siç dihet nga të gjithë muslimanët se shehadeti ka kushte të cilat duhet me u realizuar tek personi me qëllim që ti bëjë dobi në dunja ku e shpëton atë nga zjarri i xhehenemit në ahiret, dhe kushti i parë me rëndësi është dija, pasi Allahu thotë: Mësoje se nuk ka zot tjetër pos Allahut. Po ashtu Allahu thotë: Vetëm ata që dëshmojnë të vërtetën dhe ata e dinë.

Ndërsa Profeti ka thënë: Ai i cili vdes dhe e di se nuk ka zotë tjetër veç Allahut do të hyj në xhenet. Trans. buhariau dhe muslimi nga uthmani.

Ndërsa Imam Buhariau thotë: Dija kërkohet para punës dhe veprës.

Përfitojmë nga hadithi dhe ky rregull i Buhariut: **Çdo kush i cili e shpreh shehadetin gjatë jetës së tij, mirëpo pa dije dhe pa ju nënshtruar shehadetit, ai është kafir, dhe kështu ngel gjendja e tij edhe nëse e shpreh shehadetin në momentin e vdekjes së tij.**

Në një nga pyetjet e drejtuara të Shejkh Bin Bazit i thuhet:

Cili është gjykimi i sheriatit për atë njeri i cili nuk është falur asnjëherë në jetën e tij, mirëpo para se të vdesë dëshmon shehadetin. A konsiderohet musliman ky njeri dhe në ahiret a veprohet me të siç veprohet me muslimanët ku dhe rringjallët bashkë me muslimanët?

Përgjigje: Njeriu i tillë nëse ka ardhur me shehadetin me pendim dhe qëllim të hyrjes në islam, Allahu ia falë atij çdo gjë të kaluar, nëse ka qenë prej atyre që nuk e dëshmonte shehadetin në të kaluarën, por erdhi me thënjen shehadetit i penduar, si njësuës dhe i singertë me Allahun, duke e ditur kuptimin e shehadetit, i cili është: Lënja e shirkut dhe gjynaheve në përgjithësi me vendosje nga ana e tij, në këtë rastë Allahu i falë atij çdo gjë në të kaluarën. Mirëpo, **nëse ka qenë prej atyre njerëzve i cili e shprehte shehadetin si zakon (adet i përditshëm) njeriut të tillë nuk i bënë dobi shehadeti, pasi ai ka vdekur në shirk**, kjo ngase ai e thonte shehadetin në jetën e tij dhe po ashtu edhe në vdekjen e tij. Kështu që, nëse ai e shprehte shehadetin dhe në të njëjtën kohë adhuronte varrezat dhe kërkon ndihmë (istigathe) prej të vdekurëve dhe vepron gjynahe, ai nuk është se e ka thënë shehadetin me pendesë (teube) dhe as me kthim nga ajo çka ka besuar, pra thënja e tij e shehadetit në prag të vdekjes është njësoj si thënja e tij në jetën dhe shëndetin e tij, ku nuk ka asnjë ndikim, pasi ai ka ngelur në kufrin dhe dalaletin e tij. Shembulli i tij është si puna e munafikëve të cilët e thonë dëshminë dhe ata janë në kufrin dhe nifakun e tyre, si dhe adhuresit e varrezave sot të cilët e thonë dëshminë në mexhlise të ndryshme dhe në çdo vend, mirëpo ata adhurojnë të vdekurit dhe kërkojnë ndihmë prej tyre dhe bëjnë zotim për ta, prejnë kurban për ta, siç janë adhuresit e bedueis, dhe adhuresit e husejnit si dhe adhuresit e abdul kadir xhejlanit etj. Allahu na ruajtë.¹¹¹

Prandaj ai i cili vjen me të kundërtat e islamit, si shirku, mohimi i ditës gjykimit etj, ai është kafir me ixhman dijetarëve.

Ka thënë komisioni i përhershëm e dijetarëve të saudisë: Ai musliman i cili vjen me të kundërtat e shehadetit, është kafir edhe nëse falet apo argjëron.

Ndërsa nëse ky person e shpreh shehadetin në momentin e vdekjes, por me dije të plotë rreth kuptimit të shehadetit, si dhe duke ju larguar besimeve të kota që kishte në jetën e tij, njeriut të tillë i pranohet ky shehadet, pasi në këtë rastë ai është penduar nga të kundërtat e islamit, të cilat i vepronte gjatë jetës së tij, ashtu siç e tregoj këtë Shejkh Bin Bazi me sipër në përgjigjen e tij. Dhe për njerëz të tillë vlen fjala e Profetit: Allahu me të vërtetë e pranon teuben e robit të tij derisa ti vijë shpirti në fytë. Hadith i saktë. Pra përderisa ai është në gjendje ta kuptoj atë që shpreh duke e pranuar me kushtet e saja.

¹¹¹Marrë nga faqja: Islamweb.net

Po ashtu ka thënë Profeti: Atij i cili fjala e fundit prej tij është La Ilahe Ilallah do të hyjë në xhenet. Hadith i saktë.

Mirëpo ky hadith i fundit duhet kuptohet sipas shpjegimit të Ehli Sunetit, pasi në të tregohet shpëtimi i njeriut vetëm me shprehjen e shehadetit pa i realizuar kushtet e tjera që i kërkon fjala La Ilahe Ilallah, prandaj selefët kanë dhënë shpjegime të shumta rreth këtij hadithi, me qëllim kundërvënje mendimit apo pretendimit të murrxhiave të ciët thonë se kushdo që thotë La Ilahe Ila Allah hynë në xhenet, thjeshtë me anë të shprehjes edhe nëse nuk vjen me kushtet e saja, dyshim ku prej tyre i cili është për shkak të argumentimit të tyre me disa hadithe duke lënë hadithet e tjera që shpjegojnë mënyrën e shprehjes së shehadetit dhe kushtet që kërkohen me shprehjen e shehadetit.

Prandaj:

1- Disa kanë thënë se kjo ka qenë në fillim të islamit ku nuk ishte plotësuar feja dhe sheriat.

2- Disa kanë thënë janë për kafirin në orgjin siç trans. një thënjë e tillë nga imam El Begau.

3- Disa kanë thënë se janë shfuqizuar me hadithet e tjera që tregojnë kushtet e fjalës la ilahe ila llah, pasi në këtë hadith tregohet vetëm shprehja e shehadetit, dhe siç dihet imani tek Ehli Suneti është fjalë dhe vepër dhe jo thjeshtë shprehje dhe jo siç thonë murrxhiat që vetëm shprehja e shehadetit e futë njeriun në xhenet.

4- Disa kanë thënë kjo vlenë për atë njeri që hynë në islam dhe para se të urdhërohet me shtyllat dhe obligimet fetare, para se të ia marrë Allahu shpirtin.

Ndërsa përse i përket kafirit në origjinë si kristjani, çifuti, idhujtari e zjarrputisti etj, të cilët nuk e shqipëtojnë shehadetin dhe nuk e pranojnë Profetin si të dërguarin e Allahut gjatë jetës tyre, nëse e thonë shehadetin në momentin e vdekjes me dije dhe bindje se Muhamedi është i dërguari i Allahut dhe se feja e pranuar tek Allahu është islami, pranohet prej tyre një dëshmi e tillë dhe konsiderohen musliman. Argumente për këtë është hadithi i Profetit ku i thotë fëmijes çifut në shtratin e vdekjes dëshmo se nuk ka të adhuruar tjetër pos Allahut dhe se unë jam i Dërguari i Allahut? dhe kur çifuti ju përgjigjë ftesës së Muhamedit, vdiq musliman. Trans. Buhariu dhe Muslimi.

Po ashtu hadithi Profetit ku kërkon nga xhahxai i tij Ebu Talibi të shprehte shehadetin, duke i thënë: O xhahai im thuaj La Ilahe Ilallah. Tran. Buhariut dhe Muslimit

Kjo ngase nëse e shprehte shehadetin në pragun e vdekjes do të hynte në xhenet. Pra, përfitohet nga këto hadithe se kafirit në orgjinë i pranohet shehadeti dhe vdes si musliman nëse e shprehë atë në momentin e vdekjes.

Ka thënë shejkh Muhamed Bin Ibrahim Ali Shejkh: Ai i cili e thotë shehadetin duke qenë kafir në origjinë, pra në kohën e kufrit nuk e ka besuar dhe as shprehur atë, njeriu i tillë nëse e thotë shehadetin gjykohet mbi të si muslimanë, ndërsa ai e njeri i cili e shpreh atë dhe ai është murted apo jehudi i cili e shpreh atë atyre nuk i bën dobi shehadeti.

Ka thënë Shejkh Abdurrahman Bin Hasen: Ai i cili e shpreh shehadetin dhe vjen me të kundërtat e saj ai është kafir me pajtimin e dijetarëve, mirëpo nëse kafiri në origjinë e shpreh dhe vjen me të pranohet prej tij, përderisa nuk vjen me të kundërtat e saj.

Disa dijetarë kanë vënë kushte për kristjanin kur dëshmon shehadetin të thotë se Isai është rob dhe i dërguari i Allahut, ose përndryshe nuk pranohet prej tij, pasi ai konsiderohet mushrik, pasi në jetën e tij ka besuar se Allahu ka bir dhe nuk është larguar prej besimit të tij të parë.

Po ashtu edhe çifuti që hynë në fe është kushtë të mohojë se Uzejri është biri i Allahut që ti pranohet shehadeti.

Ndërsa ai kafir i cili e dëshmon shehadetin në jetën e tij, dhe e di se islami është feja e vërtetë që meriton të pasohet, mirëpo nuk hynë në islam për shkak se i humbet pasuria, apo për shkak të frikës së njerëzve, njeriut të tillë nuk i bën dobi shqipëtimi i shehadetit, ashtu siç nuk i bëri dobi Herakliut prijësit romak, i cili edhe pse e shprehu shehadetin nuk i bëri dobi dhe Profeti e përgenjeshtroji dhe e hodhi poshtë dëshminë e tij duke thënë: Gënjeu armiku i Allahut. Kjo pasi kishte frikë se mos i humbte mbretëria dhe pasuria e tij, siç trans. tek Buhariu. Po ashtu tregon Ibn Tejmija se disa çifut në kohën e Profetit, pranuan Muhamedin si të dërguarin e Allahut, mirëpo nuk ju binden dhe nënshtruan atij, dhe i thotë Profeti atyre: A nuk më pasoni? Thanë jo, ngase kemi frikë nga jehuditë. Kështu që ngelën kafira siç ishin edhe pse e dëshmuan shehadetin në prezencën e Tij.

Kjo është përgjigjeja ime për ju vëllai im shkurtimisht.¹¹²

Hf. Ibrahim Zaimaj

¹¹²Burimi: Akidja Islame

Këshillë për në fund

Kjo është një këshillë e shtrenjtë prej shejh Bekër b. Abdilah Ebu Zejd, rahimehullah, ku thotë:

“O ti musliman, ke kujdes mirë nga ajo që disa njerëz nënvlerësojnë një prej pesë bazave të realitetit të imanit.”¹¹³

Posaçërisht, ajo të cilën e morën prej xhehmive dhe murxhivë ekstrem se vepra është plotësuese e realitetit të imanit dhe se ajo nuk është shtyllë e imanit. Kjo është shmangie nga gjashtëdhjetë ajete të qarta nga Libri i Allahut.

Siç është fjala e Allahut të Lartësuar: **“Nga zemrat e tyre kemi hequr (kemi zhdukur) çdo gjë që ishte krijuar nga zilia (nga urrejtja), janë në xhennet, ku rrjedhin lumenj, e ata thonë: “Falënderojmë All-llahun që na udhëzoi për këtë (për iman, për punë të mira, na e hoqi zilinë, na futi në xhennet), pse sikur të mos na drejtonte All-llahu, ne nuk do të dinim të udhëzohemi. Vërtet, të dërguarit e Zotit na e thanë të vërtetën dhe ne u besuam!” E atyre u drejtohet thirrje: “Ky është xhenneti, iu dha juve për atë që vepruat”.** (A’raf, 43)

Argumente të këtylla në sunnet janë të shumta, kjo është prishje e ixhmasë së sahabeve dhe ata të cilët i pasuan në të mirë.

Ke kujdes o rob i Allahut nga teprimi që mos të bijesh në gabimin e havarixhëve, të cilin medhheb e morën disa nga koha jonë.

Ke kujdes, që mos të bësh asnjë mesele prej meseleve të akides Islame çështje të pranimit apo refuzimit, çështje të fshirjes apo përmirësimit. Çështje pas të cilës ipet çdo epsharak dhe ithtarë i synimeve të kësaj bote. Falënderimi i takon vetëm Allahut, kjo është çështje e pajtimit tek dijetarët, ke kujdes mos të fusin në fitne.¹¹⁴

Allahu na përforcoftë që të gjithë në Islam dhe sunnet. AMIN”.

¹¹³Ajo se imani është besim me zemër, shqiptim me gjuhë, vepër me gjymtyrë, shtohet me respekt dhe pakësohet me mëkat.

¹¹⁴Durul Fitne, f.35

KAPITULLI I DYTË

KUFRI DHE KUPTIMI I TIJ NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT

Përkufizimi i kufrit:

Përkufizimi i fjalës “kufër”:

Gjuhësisht fjala kufër domethënë: mbulim, rrënja e fjalës *kufër* (mosbesim) është *kefere*, që fjalë për fjalë do të thotë “me mbuluar”. Njëra prej fjalëve në arabisht për “bujkun” është *kafir*, sepse fermeri e mbulon farën me dhe’.

Kurse në terminologjinë fetare kufër domethënë: e kundërta e Islamit.

Kufri është e kundërta e besimit, (domethënë) mohimi i *Allahut* dhe i *Dërguarit* të Tij. Në këtë kategori hyjnë dhe ata persona, të cilët për shkak të zilisë apo mendjemadhësisë, nuk i besojnë Profetët, megjithëse e dinë fare mirë në zemrat e tyre se ata thonë të vërtetën.¹

Kufri ndodh sipas besimit, thënies dhe veprës

Ka thënë **Imam en-Neuevi** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘**Kitab er-Rideh, Revdat et-Talibin**’ (fq. 7/283-284):

Kufri (mosbesimi) është dhënie fund Islamit. Kjo ndodh, ndonjëherë nga ndonjë deklaratë e cila përmban kufër dhe ndonjëherë nga ndonjë vepër e cila përmban kufër. Veprat të cilat e bëjnë të domosdoshëm gjykimin me kufër janë vepra të kryera me qëllim (paramendim), si: të tallurit me fenë (është e qartë në këtë aspekt), të gjuhëzuarit ndaj ndonjë idhulli apo ndaj diellit, hedhja e Kur’an-it në ndyrësira, magjia e cila përfshinë adhurimin e diellit, dhe vepra tjera të tilla.

Ka thënë **Ibnul Kajjimi** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘**Kitab es-Saleh**’ (fq. 53-54):

Pra, degët e kufrit (nga mesi i tyre) janë ato të cilat janë deklarata (që përmbajnë kufër) dhe ato të cilat janë vepra (që përmbajnë kufër). Ashtu siç mund të bie personi në kufër (i cili e nxjerrë nga feja) duke thënë me qëllim fjalë e cila përmban kufër – kjo është nga degët e kufrit me fjalë –, në të njëjtën mënyrë ai mund të bie në kufër (i cili e nxjerrë nga feja) duke bërë vepër e cila përmban kufër – kjo është nga degët e kufrit me vepër –, siç është të gjuhëzuarit ndaj ndonjë idhulli, të nënçmuarit e Kur'an-it, e kështu me rradhë. Pra, ky është parimi.

¹Për më tepër shih: “**Et-Teuhid el-mujesser**” i autorit **Abdullah El-Huvejli**

Ka thënë **shejkh Abdurrahman bin Hasan** (All-llahu e mëshiroftë) në 'ad-Durar as-Sanijjah' (fq. 214):

Gjithashtu, Fukahatë kanë përcjellë (përmendur) përsa i përket gjykimit mbi felëshuesin, se një person mund të gjykohej me kufër për një deklaratë (të cilën ai e shpreh) ose për një vepër (të cilën ai e kryen), edhe nëse ai dëshmon se nuk ka të adhuruar me të drejtë përveç All-llahut dhe se Muhamedi (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem) është i Dërguari i Tij, bënë namaz, agjëron dhe jep zeqatë. Për një deklaratë apo vepër të tillë, ai bëhet felëshues, dhe se kjo deklaratë apo vepër e tij i asgjëson (zhvleftëson tërë) veprat e tij, veçanërisht nëse vdekja i vjen duke qenë ai në këtë gjendje. Sidoqoftë, asgjësimi i veprave të tij është çështje e konsensusit.

Ka thënë shejkh **Abdurrahman bin Nasir es-Sadi** (All-llahu e mëshiroftë) në 'Menhexh es-Salikin' (fq. 112):

Kapitull: Gjykimi mbi felëshuesin. Felëshuesi është ai i cili del nga Islami dhe hynë në mosbesim, për arsye: të ndonjë veprë, apo deklarate, apo besimi (i'tikad) apo dyshimi (shek).

Ka thënë **shejkh ibn Uthejmini** (All-llahu e mëshiroftë) në një kasetë të incizuar: Pyetje dhe përgjigje nga Katari (30 Prill, 2000):

Cilindo që All-llahu dhe i Dërguari (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem) i Tij e kanë shpallur për jobesimtarë, ai është jobesimtarë, pavarësisht nëse (mosbesimi i tij) vjen përmes ndonjë veprë (të tij), besimit (të cilin ai e kishte), apo të ndonjë deklarate të shprehur (nga ai). Dhe cilindo që All-llahu dhe i Dërguari (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem) i Tij nuk e kanë shpallur për jobesimtarë, ndërsa ky i atribuon vetës së tij Islamin, atëherë ai është besimtar dhe nuk është e lejuar për neve që ta gjykojmë atë me mosbesim.

Ka thënë **shejkh Abdul Aziz bin Baz** (All-llahu e mëshiroftë), siç figuron në revistën el-Furkan (r. 94):

Të therurit (sakrifikim i kafshës) për dikë tjetër përpos All-llahut dhe të gjunjëzuarit ndaj dikujt tjetër përpos All-llahut janë kufër në vepër, që nxjerrin nga feja. Ngjashëm, në qoftë se një person do t'i lutej tjetërkujt përpos All-llahut apo do t'i gjunjëzohej tjetërkujt përpos Tij, ndërsa i Pastër është Ai nga çdo papërsosuri, atëherë ai do të bënte mosbesim me kufër të madh në vepër - dhe strehimi është tek All-llahu. Gjithashtu, në qoftë se ai i nëpërkëmbë (abuzon me) fenë apo të Dërguarin (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem), ose tallet me All-llahun apo të Dërguarin (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem), atëherë këto janë kufër i madh në vepër sipas mendimit të të gjithë ehlu Sunnetit dhe Xhematit.

Ka thënë shejkh **Salih el-Feuzan** (All-llahu e ruajt) në 'el-Munteka' (2/10):

Ka vepra të cilat nxjerrin nga feja, siç janë: të braktisurit e namazit për arsye të përtacisë, magjia - të mësuarit atë dhe mësimdhënia e saj, të shprehurit e fjalës (me vetë dëshirë) e cila përmban kufër, dhe se është e domosdoshme që kjo vepër të jetë e shoqëruar me qëllim (kasd), ndërsa vepra e atij i cili harron, është në gjumë, është i vogël (fëmijë), është i çmendur, dhe atij i cili është i detyruar (shtrënguar), nuk konsiderohet (kufër në vepër) për shkak të mungesës së qëllimit (për vepër).

Gjithashtu **shejh Bin Bazi rrahimehullah**, duke treguar veprat që e nxjerrin njeriun nga islami është herë fjalë, herë vepër; herë besim, herë dyshim. Njeriu mund ta braktisi fenë (të bëjë ridde) qoftë edhe me një fjalë që thotë, me një punë që vepron, me një besim që beson apo një dyshim që has (takon). Pastaj vazhdon dhe thotë:

1- Braktisja e fesë me fjalë

Të kundërtat që e kundërshtojnë Islamin janë shumë. Disa prej tyre janë me fjalë si p.sh. sharja e Allahut. Kjo fjalë është në kundërshtim të plotë me fenë. Po ashtu dhe sharja e të dërguarit - Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të -, d.m.th. mallkimi dhe sharja e Allahut dhe të dërguarit të Tij, ose cilësimi me shprehje të pahijshme si p.sh. të thotë: Allahu është i padrejtë, Allahu është kurnac (koprrac), Allahu është i varfër, ose të thotë se Allahu i Lartësuar nuk i di disa çështje, ose nuk ka mundësi për disa gjëra. Që të gjitha këto fjalë janë (ridde) braktisje e Islamit. Kushdo që e cilëson Allahun me diçka të pahijshme, apo e shan, apo e cilëson me diçka të mangët, ai është mosbesimtar (qafir) që e ka braktisur Islamin – Allahu na ruajt prej kësaj.

Kjo pra, është braktisja e fesë me fjalë. Kur dikush shan Allahun apo tallet me Të, apo e emërtan me diçka të mangët, apo e cilëson me diçka të pahijshme për Të siç thonë çifutët: Allahu është kurnac, Allahu është i varfër dhe ne jemi të pasur. Po ashtu nëse thotë: Allahu nuk i di disa çështje, ose nuk ka mundësi për disa gjëra, ose mohon cilësitë e Allahut dhe nuk beson në to; ky është person që ka braktisur fenë me fjalët e tij të këqija.

Gjithashtu kur dikush thotë p.sh.: Allahu nuk e ka obliguar namazin për ne; kjo fjalë e tij është largim dhe braktisje e Islamit. Pra, kush thotë: Allahu nuk e ka obliguar namazin, e ka braktisur Islamin (ka bërë ridde) dhe ky është mendimi i të gjithë muslimanëve, me përjashtim kur një person është injorant dhe është larg muslimanëve e nuk e di. Këtij personi i mësohet e vërteta dhe nëse vazhdon me këmbëngulje, atëherë ka mohuar dhe është mosbesimtar.

Ndërsa, kur është mes muslimanëve dhe i di çështjet e fesë dhe thotë: namazi

nuk është detyrë, atëherë kjo është braktisje e Islamit dhe kërkohet prej tij që të pendohet; nëse pendohet, mirë, por nëse nuk pendohet atëherë vritet. Ose kur thotë: Zekati nuk është detyrë për njerëzit, ose thotë: Agjërimi i Ramazanit nuk është detyrë për njerëzit, ose thotë: Haxhi nuk është detyrë për atë që ka mundësi ta kryejë atë dhe nuk është detyrë për njerëzit.

Si përfundim, ai që i thotë këto shprehje ka bërë kufër në bazë të mendimit të përgjithshëm, dhe prej atij që i thotë këto fjalë kërkohet që të pendohet; nëse pendohet, mirë, por nëse jo atëherë vritet - Allahu na ruajt prej kësaj. Këto çështje ishin braktisje e fesë me fjalë.

2- Braktisja e fesë me vepër

Braktisja e fesë me vepra si p.sh.: Lënia e namazit.

Fakti që një person nuk falet edhe pse thotë që namazi është detyrë por nuk falet, është braktisje e fesë sipas mendimit më të mirë të dijetarëve rreth kësaj çështjeje, duke u bazuar tek thënia e pejgamberit - Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të: **“Besa që është midis nesh dhe atyre është namazi, dhe kush e lë atë ka bërë kufër (mosbesim).”** (Transmetoi Imam Ahmedi, Ebu Daudi, Tirmidhiu, Nesai, dhe ibën Maxheh me zinxhir transmetimi të saktë. Shekik ibën Abdullah el Ukejli, tabi’iu për gradën e lartë të të cilit kanë rënë dakord (dijetarët) – Allahu e mëshiroftë - thotë: **“Shokët e Muhamedit - Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të -, nuk shikonin ndonjë vepër lënia e të cilës ishte kufër (mosbesim) me përjashtim të namazit”** (Transmeton Tirmidhiu dhe zinxhiri i transmetimit të tij është i saktë). Kjo është braktisja e fesë me vepër (e cila është lënia e namazit qëllimisht).

Prej këtij lloji është dhe bërja e Mus’hafit Sherif (Kur’anit) objekt përbuzjeje dhe përçmimi, ose ulja mbi të me përbuzje, ose ndotja e tij me pisllëk qëllimisht, ose shkelja e tij me këmbë me mospërfillje dhe përbuzje. Me të gjitha këto njeriu del prej Islamit.

Prej braktisjes së fesë me vepër është dhe tavafi (sjellja rrotull) rreth varreve duke e bërë në shenjë afrimi tek banorët e varreve, ose të falet për ata ose për xhindët. Këto gjithashtu janë braktisje e fesë me vepër.

Ndërsa lutja që bën njeriu duke iu drejtuar atyre, kërkimi i ndihmës prej tyre dhe zotimi për ta është braktisja e fesë me fjalë. Përsa i përket atij që bën tavaf rreth varreve duke patur për qëllim me këtë vepër adhurimin e Allahut, ai ka bërë një bidat (risi) që e trondit fenë, porse nuk është dalje nga feja. Pra, është bidat që e trondit fenë nëse ai nuk ka për qëllim të afrohet tek i varrosuri me këtë vepër. Veprimi i kësaj gjëje duke dashur të afrohet tek Allahu i Lartësuar është

inJORANCë prej atij që e bën këtë.

Prej kufrit (mosbesimit) me vepër është edhe kur dikush ther diçka për dikë tjetër përveç Allahut dhe kur afrohet me atë që ther tek dikush tjetër përveç Allahut. P.sh.: kur ai therr devenë, delen, pulën ose lopën për të varrosurit për t'u afruar tek ata duke i adhuruar ata me anë të tyre, ose kur e bën një gjë të tillë për xhindët, duke i adhuruar ata me anë të tyre. Po ashtu kur dikush i bën këto për yjet, duke u afruar tek yjet me këto vepra. Këto nuk janë therrur me emër të Allahut, po për dikë tjetër përveç Tij. Prandaj kanë gjykimin e së ngordhurës dhe ky veprim i tyre është kufër i madh – Allahu na ruajt prej tij. Që të gjitha këto që përmendëm janë prej braktisjes së fesë dhe prej të kundërtave të Islamit me anë të veprave.

3-Braktisja e fesë me anë të të besuarit

Prej llojeve të braktisjes së fesë me anë të të besuarit, është ajo që njeriu beson në zemrën e tij edhe nëse ai nuk e flet ose nuk e vepron (por vetëm e beson me zemrën e tij). Nëse dikush beson me zemrën e tij se Allahu i Lartësuar është i varfër, apo është kurnac, apo është i padrejtë edhe pse ai nuk e flet këtë, edhe pse nuk vepron diçka, atëherë kjo është kufër (mosbesim). Kjo është vetëm për arsye të këtij besimi që ai ka dhe ky është mendimi i të gjithë muslimanëve.

Gjithashtu, kur dikush beson me zemrën e tij se nuk ekziston ringjallje, as tubim (i njerëzve në ditën e gjykimit) dhe se çdo gjë që ka ardhur në këtë çështje nuk është e vërtetë, ose beson me zemrën e tij se nuk ekziston xheneti dhe zjarri, as jeta tjetër, pra kush i beson këto me zemrën e tij edhe pse nuk i flet këto ka bërë kufër (mosbesim) dhe ka braktisur Islamin - Allahu na ruajt prej kësaj. Po ashtu veprat e tij janë të pavlefshme dhe përfundimi tij është në zjarr për shkak të atij besimi që ai ka. Gjithashtu kur dikush beson me zemrën e tij (edhe pse nuk e flet këtë) se Muhamedi -Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të - s'është i sigurtë (nuk thotë të vërtetën), ose beson se ai nuk është vula e pejgamberëve dhe se pas tij do të vijë pejgamberë të tjerë, ose beson se Musejlemeh gënjeshtari është pejgamber dhe i sigurtë, atëherë ai është mosbesimtar me këtë besim që ai ka.

Po ashtu nëse beson me zemrën e tij (edhe pse nuk e flet) se Nuhu, Musai, Isai ose pejgamberë të tjerë – selami qoftë mbi ta - janë gënjeshtarë, ose e thotë këtë vetëm për njërin prej tyre, kjo gjë është braktisje e Islamit dhe dalje prej tij. Edhe kur beson se nuk ka problem nëse lutet bashkë me Allahun edhe dikush tjetër si: pejgamberët, ose ndonjë tjetër prej njerëzve, ose dielli, yjet, e të tjera, nëse e beson me zemrën e tij, atëherë ai e ka braktisur Islamin, sepse Allahu i Lartësuar thotë:

“Kjo ngaqë Allahu, Ai është i Vërteti, i Përhershmi (Zoti i vetëm i Vërtetë që

s'ka shok e të barabartë me Të) dhe gjithçka që ata (politeistët) lusin në vend të Allahut ose përkrah Tij është i kotë.” [el-Haxh. 62]

Gjithashtu i Lartësuari thotë:

“Dhe Zoti (i Adhuruari) juaj është një i Adhuruar i Vetëm. Nuk ka të Adhuruar tjetër të merituar veç Tij, i Gjithëmëshirshmi, Mëshirëploti.” [el-Bekare 163]

I Lartësuari po ashtu thotë:

”Vetëm Ty të adhurojmë dhe vetëm ty të mbështetemi e të kërkojmë ndihmë (kudo, në çdo kohë dhe për çdo gjë).” [el-Fatiha 5]

Përsëri thotë:

“Ndërsa Zoti yt ka përcaktuar që të mos adhuron askënd e asnjë veç Atij.” [el-Isra 23]

Po ashtu thotë:

“Kësisoj, lutuni vetëm Allahut duke e bërë besimin tuaj të pastër vetëm për Atë Një e të Vetëm, duke iu përkushtuar plotësisht vetëm fesë së Tij dhe vetëm për hir të Tij, sado që të urrejnë mosbesimtarët.” [el-Gafir 14]

Dhe thotë:

“Dhe sigurisht që tashmë të është shpallur ty (o Muhamed) si dhe atyre (të dërguarve) para teje: Në qoftë se bashkon të tjerë në adhurim me Allahun, sigurisht që punët tuaja do jenë të pavlefshme dhe padyshim që do të ishe nga të humburit.” [ez-Zumer 65] Ajetet në lidhje me këtë temë janë të shumta.

Kush pretendon ose beson se lejohet që të adhurohet bashkë me Allahun dikush tjetër, qoftë ai melek (engjell), peygamber, pemë, xhind ose ndonjë tjetër, ai është mosbesimtar. Por nëse e flet këtë me gjuhën e tij, atëherë është mosbesimtar me fjalë dhe me të besuar së bashku. Dhe nëse e bën këtë dhe lut dikë tjetër përveç Allahut, atëherë u bë mosbesimtar me fjalë, me vepër dhe me të besuar së bashku – Allahu na ruajt prej kësaj. Prej shembujve të rastit që lartpërmendëm, është ajo që bëjnë sot adhuruesit e varreve në shumë vende. Disa lusin të vdekurit dhe kërkojnë ndihmë dhe përkrahje prej tyre. Disa prej tyre thonë: O zotëria im! Përkrahje! Ndihmë! O zotëria im! Ndihmë, ndihmë! Unë jam në fqinjësinë tënde, ma shëro të sëmurin! Ma kthe atë që më mungon! Ma rregullo zemrën!

Ata thërrasin të vdekurit, të cilët i quajnë evlija dhe kërkojnë prej tyre këto gjëra. Ata e harruan Allahun dhe i bënë Atij shok në adhurim dikë tjetër - i Lartësuar është Allahu prej kësaj gjëje. Kjo vepër e tyre është mosbesim me fjalë, me besim dhe me vepër.

Dikush tjetër thërret nga një vend i largët dhe nga zona tepër të largëta dhe thotë: O i dërguari i Allahut! Më ndihmo... dhe shprehje të tjera të këtij lloji. Ndonjë tjetër thotë tek varri i tij (pejgamberit): O i dërguari i Allahut! Shëroje të sëmurin tim! O i dërguari i Allahut! Ndhimë! Përkrahje! Na ndihmo ndaj armiqve tanë! Ti e di gjendjen tonë tani! Na ndihmo pra, ndaj armiqve tanë!

I dërguari - Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të -, nuk e di gajbin (të fshehtën). Madje gajbin nuk e di askush tjetër përveç Allahut të Lartësuar. Kjo është prej shirkut me fjalë dhe vepër. Dhe nëse beson bashkë me këtë se kjo gjë është e lejuar dhe s'ka problem, atëherë u bë shirk me besim, me fjalë dhe me vepër - Allahu na ruajt prej kësaj. Kjo gjë ndodh në shumë shtete dhe në shumë vende. Kjo ka ndodhur edhe në këto vende. Ka pas ndodhur në Rijad dhe në Dir'ijeh para se të shfaqej thirrja e shejh Muhamed ibën Abdul Uehhab - Allahu e mëshiroftë -. Njerëzit në Rijad dhe Dir'ijeh merrnin për zota pemët, i adhuronin përveç Allahut dhe disa njerëz që thoshin se ishin evlija, të cilët i adhuronin bashkë me Allahun. Po ashtu ka pasur edhe varre që adhuroheshin bashkë me Allahun.

Në Xhubejle gjendej varri i Zejd ibën Khatabit - Allahu qoftë i kënaqur me të -, se ai aty u vra gjatë luftërave të riddes, në ditët e Muselejmes. Varri i tij adhurohej përveç Allahut derisa u shkatërrua ai varr dhe sot është harruar, dhe për këtë falënderimi i takon Allahut. Gjë që ndodhi për shkak të thirrjes së shejh Muhamedit - Allahu ia shenjtëroftë shpirtin dhe e shpërbleftë prej nesh dhe prej muslimanëve me shpërblimin më të mirë.

Në Nexhd dhe Hixhaz ishin shumë të përhapur shirku i madh, ideologjitë dhe besimet e kota, lutja e dikujt tjetër përveç Allahut, saqë nuk mund të numërohet dhe as nuk mund të merret vesh. Por kur doli shejh Muhamed ibën Abdul Uehhab - Allahu e mëshiroftë - në gjysmën e dytë të shekullit të dymbëdhjetë (sipas hixhretit) d.m.th.: para më tepër se dyqind vjet, thirri në rrugë të Allahut dhe i drejtoi njerëzit drejt të vërtetës. Atë e armiqësuan shumë prej dijetarëve injorantë dhe ndjekës të epsheve.

Por Allahu e përkrahu atë me dijetarët e të vërtetës dhe thirri në rrugë të Allahut dhe i mësoi njerëzit e i ftoi në njësimin (teuhidin) e Allahut. Ai ua sqaroi atyre se adhurimi i xhindëve, gurëve, evlijave dhe njerëzve të mirë e të tjerëve është shirk prej punës së injorancës (xhahilijes). Ai u tha atyre se këto janë punët e Ebu Xhehlit dhe të tjerëve si ai prej mosbesimtarëve të Kurejshitëve, të cilët e bënë këtë punë kur adhuronin Latën, Uzzan, Menatin dhe kur adhuronin

varret. Këto pra ishin punët e tyre. Ai - Allahu e mëshiroftë - ia sqaroi më së miri njerëzve dhe Allahu udhëzoi shumë prej njerëzve për shkak të tij. Më pas thirrja e tij përfshiu gjithë Nexhdin. Në të u përhap Teuhidi dhe Imani (besimi). Njerëzit e lanë shirkun që i bënin Allahut dhe adhurimin e varreve pasi që ata i adhuronin ato, përveç disave që i mbrojti Allahu me mëshirën e Tij. Disa prej tyre adhuronin njerëz të çmendur që nuk kishin logjikë dhe i quanin ata evlija. E gjithë kjo ndodhte për shkak të injorancës së madhe në të cilën ata ishin zhytur.

4- Braktisja e fesë me anë të dyshimit

Pak më parë paraqitëm braktisjen e fesë (ridden) me anë të fjalës, braktisjen e fesë me anë të punës dhe braktisjen e fesë me anë të të besuarit. Ndërsa tani do të sqarojmë braktisjen e fesë me anë të dyshimit. Shembulli i kësaj të fundit (braktisjes së fesë me anë të dyshimit) është sikurse ai që thotë: unë nuk e di a është i vërtetë Allahu apo jo? Unë jam në dyshim për këtë. Ky është mosbesimtar që ka bërë mosbesim me anë të dyshimit. Po ashtu ai që thotë: Unë nuk e di nëse është e vërtetë ringjallja apo jo? Ose thotë: Unë nuk e di a janë të vërteta xhenneti dhe zjarri apo jo? Unë nuk e di, jam në dyshim.

Ai që thotë kështu, kërkohet prej tij që të pendohet; nëse pendohet, mirë, por nëse jo atëherë vritet si mosbesimtar, për shkak të dyshimit në atë çështje që njihet si e domosdoshme në çështjet e fesë dhe për të cilën ka argumentuar teksti (Kurani dhe Sunneti) dhe Ixhmai (mendimi i të gjithëve).

Ai i cili dyshon në fenë e tij dhe thotë: Unë nuk e di a është i vërtetë Allahu?, ose thotë: A është i vërtetë i dërguari?, a është (i dërguari) i sinqertë apo është gënjeshtar?; ose thotë: Nuk e di a është ai peygamberi i fundit?, ose thotë: Nuk e di nëse Musejleme ka qenë gënjeshtar apo jo?, ose thotë: Nuk e di a ka qenë gënjeshtar Es-uedel Anesij (person që pretendoi se ishte peygamber në Jemen) apo jo?; që të gjitha këto dyshime janë braktisje e fesë Islame (riddetun) dhe ai i cili bie në këto, kërkohet prej tij që të pendohet dhe i sqarohet atij e vërteta; nëse pendohet, mirë; nëse jo, atëherë vritet.

Gjithashtu kur dikush thotë: Unë jam në dyshim për sa i përket namazit, se a është ai detyrë apo jo?; po ashtu për sa i përket zekatit, se a është ai detyrë apo jo?; agjërimi i Ramazanit a është detyrë apo jo?; ose ai person që është në dyshim për sa i përket kryerjes së haxhit për atë që ka mundësi ta kryej dhe thotë: A është detyrë haxhi një herë në jetë apo jo?; që të gjitha këto dyshime janë mosbesim (kufër) i madh dhe ai që bie në këto, kërkohet prej tij që të pendohet; nëse pendohet dhe beson, mirë, por nëse jo, ai vritet. Ky gjykim ndodh në bazë të thënies së peygamberit –Paqja, shpëtimi dhe mëshira e Allahut qoftë mbi të - i cili thotë: “Kush e ndërron fenë e tij vriteni” (E transmeton Buhariu në (veprën e tij) “Sahih”)

Besimi në këto gjëra si: Namazi, zekati, agjërimi dhe haxhi është i vërtetë dhe është obligim për muslimanët me kushtet e tyre, të cilat i përmban Sheriati.²

Kufri mund të ndodhë edhe pa istihlal apo xhuhud

Ka thënë **shejkhul Islam ibn Tejmijje** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘as-Sarim el-Maslul’ (fq. 514): Është e domosdoshme të jetë e ditur se të deklaruarit: “mosbesimi i atij i cili e ka ofenduar All-llahun apo të Dërguarin (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem) apo fenë, është mosbesim vetëm për shkak se ai i ka bërë istihlal këtij deklarimi”, është keqkuptim i neveritshëm dhe gabim shumë i madh ... dhe kjo nga shumë aspekte ...

Ka thënë **shejkh ibn Uthejmini** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘Lika Bab el-Maftu’ (fq. 514):

Istihlal është që personi të besojë se është e lejuar ajo të cilën All-llahu e ka bërë të palejuar.

Sa për istihlal-in e veprës, atëherë duhet të shikojmë: nëse ky istihlal ka të bëjë me vepër që përjashton nga feja, atëherë personi bënë mosbesim dhe bëhet felëshues. Për shembull, nëse personi ka punuar me fajde (ka dhënë apo ka marrë kamatë), apo vazhdon të punoj me të, duke mos besuar në lejueshmërinë e tij, atëherë ai nuk gjykohet me kufër pasi nuk ka deklaruar se ajo (fajdeja) është e lejuar.

Ndërsa, nëse ai thotë se fajdeja është e lejuar, dhe me këtë ai e nënkupton fajden të cilën All-llahu e ka shpallur të palejuar, atëherë ai gjykohet me kufër pasi ai është refuzues i All-llahut dhe i të Dërguarit (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem) të Tij. **Pra, istihlal mund të jetë ndaj veprës dhe ndaj besimit (me zemrën e tij).** Gjithashtu (kur jemi) te istihlal ndaj veprës, duhet të shikojmë në vetë veprën nëse në të ka diçka që për shkak të saj përjashton apo nuk përjashton nga feja.

² Ky tekst siç kemi thënë më lartë është marrë nga faqet e atyre që e përhapin akiden e murxhive nën emrin e “Selefizmit”, të cilët me këmbët e veta i shkelin dijetarët edhe pse iu referohen atyre dhe i marrin ata për dijetarë të vetë, por vetëm aty ku jau ka ëndja e tyre. Ku të cilët e përkufizuan kufrin vetëm me mohim dhe përgënjeshttrim. Siç tha koka e murxhive i tyre Ali Halebiu “E s’ka dyshim se s’mund të bëhet tekfir, përveç se mbi atë që ia hap zemrën kufrit.” Shih:

<http://www.box.com/s...03cuhj3r6yq0m76>. Burimi:

http://www.mbueroja.net/PDF_files/8aa7a206-2d36-4e4e-98db-0ad55dbe6414.pdf f.6-1.

Gjithashtu edhe **Falah bin Ismail el-Mandakar**, kur ka qenë në Kosovë gjatë një ligjerimi ka thënë: “Kufri që e nxjerrë njeriun nga islami është vetëm një lloj, AI ËSHTË KUFRI I MOHIMIT DHE REFUZIMIT, i cili ka të bëjë kur muslimani refuzon emërat apo cilësit e Allahut apo ndonjë realitet të kësaj çështjeje apo ndonjë dispozitë të islamit, apo namazin e kështu me radhë.” Burimi: “Ruajtja e Ehli Sunetit nga akuzimi me irxha” në 1:42 min.

Është e njohur se të konsumuarit e interesit bankar (kamatës) nuk e bënë personin jobesimtarë, porse kjo vepër është nga mëkatet e mëdha. Ndërsa, nëse personi i gjunjëzohet ndonjë idhulli, atëherë ai bëhet jobesimtarë. Pse? Sepse kjo vepër në vetvete nxjerrë nga feja. Pra ky është parim ndonëse ne duhet të konsiderojmë edhe një kusht tjetër (justifikimin për shkak të injorancës), por megjithëkëtë personi i cili bënë istihlal nuk justifikohet për shkak të injorancës, dhe sikur të justifikohet për shkak të injorancës, nuk do të gjykohej me kufër. Ka thënë imam **Ebu Xhafer et-Tahaui** në lidhje me xhuhud-in (refuzimi me qëllim): *“robi nuk del nga Islami përveçse duke e refuzuar (duke bërë xhuhud) atë e cila e ka sjellë në këtë gjendje”*. Duke e komentuar këtë tekst, shejkh ibn Mani (All-llahu e mëshiroftë) ka thënë:

Ai (Tahaui-u), me këtë ka për qëllim të i refuzoj khavarixhët dhe mutezilët të cilët e nxjerrin personin nga Islami (ndonëse nuk është për një gjë të tillë) për shkak të mëkatit të bërë.

Ka thënë shejkh **Abdurrahman bin Nasir es-Sadi** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘Menhexh es Salikin’ (fq. 112):

Felëshuesi është ai i cili del nga Islami dhe hynë në mosbesim, për arsye: të ndonjë vepre, apo deklarate, apo besimi (i’tikad) apo dyshimi (shek). Dijetarët (All-llahu i mëshiroftë) i kanë përmendur në veçanti detalet dhe sqarimet e çështjeve, për të cilat personi del nga Islami. Ndërsa të gjitha ato, bazën e tyre e kanë në xhehd (refuzim) të asaj me të cilën ka ardhur i Dërguari (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem), apo në xhehd të diçkaje nga ajo. Kështu që, felëshuesit duhet të i kërkohet të pendohet përbrenda tre ditëve. Nëse pendohet dhe kthehet, atëherë është në rregull, në të kundërtën ai duhet të vritet me shpatë*. * një vendim i tillë mund të merret vetëm dhe vetëm nga gjykata e shtetit Islam.

Ka thënë shejkh **Muhamed bin Abdul Vehab** (All-llahu e mëshiroftë), siç citohet në ‘Akidetu esh-shejkh Muhamed bin Abdul Vehab’ (fq. 208) të shejkh Salih el-Ubud:

Felëshues është personi i cili ka bërë mosbesim, dhe kjo është në pajtim me konsensusin (ixhma-në) e muslimanëve, duke qenë (felëshuesi) ai të cilit (paraprakisht) i janë ngritë argumentet. Ai, të cilit nuk i janë ngritë argumentet, nuk është për të u gjykuar me mosbesim.

Ka thënë shejkh **ibn Baz** (All-llahu e mëshiroftë) duke e sqaruar më tej këtë tekst: Ky përgjithësim (i Tahaui-ut, All-llahu e mëshiroftë) kërkon sqarim të mëtutjeshëm. Jobesimtari hynë në Islam përmes dy dëshmime, nëse ai nuk i ka dëshmuar ato më parë, por nëse i ka dëshmuar ato atëherë ai do të hyjë në Islam pasi të jetë penduar nga ajo që e ka bërë të domosdoshëm mosbesimin e tij.

Ndërsa, personi mund të dalë nga Islami për shumë arsye dhe pa bërë xhuhud, arsye të cilat i kanë sqaruar njerëzit e dijes gjatë shtjellimeve të gjykimeve që kanë të bëjnë me felëshuesin, e në mesin e tyre janë: të ofenduarit Islamin apo të Dërguarin (sal lAll-llahu alejhi ue sel-lem), të tallurit me All-llahun apo me të Dërguarin e Tij apo me Librin e Tij apo me çfarëdo qoftë nga Legjislacioni i Tij (ndërsa i pastër është Ai nga çdo papërsosuri), për shkak të thënies së Tij {kuptimi}:

“Thuaj: A mos vallë me Allahun, shpalljet dhe të Dërguarin e Tij po talleni? Mos u shfajësoni! Ju e mohuat fenë pasi patët besuar” [9:65-66]

Gjithashtu në mesin e tyre janë edhe: të adhuruarit e idhujve, të kërkuarit ndihmë prej tyre, të kërkuarit përkrahje prej tyre, dhe tjera të ngjashme me këto. Prandaj, kushdo që drejton çfarëdo nga këto (vepra të adhurimit) tjetërkujt përpos All-llahut, p.sh.: idhujve, engjëjve, xhinëve, atyre në varre, dhe krijesave tjera; atëherë ai i ka bërë shirk All-llahut dhe se nuk e ka bërë realitet domethënien (e fjalës) *‘le ilehe il-lAll-llah’*.

Të gjitha këto vepra bëjnë që personi të dalë nga Islami, kjo me unanim të muslimanëve, dhe se këto (vepra) nuk janë nga çështjet e xhuhudit. Argumentet për këtë çështje janë të mirënjohura nga Libri dhe Sunneti, dhe se dijetarët i kanë përmendur ato në temat në lidhje me gjykimin mbi felëshuesin, kështu që referojuni atyre nëse dëshironi. Dhe nga All-llahu vjen sukcesi.

Kufri mund të ndodhë edhe nëse nuk e beson apo nuk e dëshiron atë

Ka thënë **shejkhul Islam ibn Tejmijje** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘es-Serim el-Maslul’ (fq. 178): Në esencë, kushdo që e thotë apo e vepron atë që është mosbesim (kufër), bënë mosbesim për shkak të saj megjithëse nuk dëshiron të bëhet jobesimtarë, kjo pasi që askush nuk e ka qejf mosbesimin përveçse ashtu siç dëshiron All-llahu.

Ka thënë **ibnul Kajjim** (All-llahu e mëshiroftë) në ‘ilamul Muvekki-iin’ (fq. 3/63):

Për shkak të gëzimit të madh kishte gabuar ai i cili kishte shqiptuar, kur e kishte gjetur devenë e tij të humbur, “O All-llah, ti je rob i im ndërsa unë jam zoti yt” porse me këtë shprehje nuk kishte bërë mosbesim ndonëse ai kishte shqiptuar kufër të pastër dhe të qartë. Kjo për arsye se ai nuk e kishte për qëllim të e thotë atë (të cilën e kishte thënë).

Ndërsa ai i cili është i detyruar (shtrënguar) të shqiptoi kufër, ai me të vërtetë thotë fjalë e cila përmban kufër porse ai nuk bëhet jobesimtarë për shkak se këtë fjalë nuk e shqipton me dëshirën e tij, për dallim me atë i cili tallet apo bënë shaka (ndaj All-llahut, të Dërguarit apo fesë). Për këtë rast, një shprehje e tillë do t'ia bënte të domosdoshëm mosbesimin edhe nëse ai bënë vetëm shaka, pasi që ai e ka për qëllim shqiptimin e tyre (fjalëve). Pra, nuk do të jetë justifikim për atë edhe nëse ai bënë vetëm shaka, për dallim me atë i cili kishte qenë i shtrënguar apo që kishte gabuar apo që kishte harruar. Një i tillë arsyetohet ...

Ka thënë **shejkhul Islam ibn Tejmijje** (All-llahu e mëshiroftë) në 'es-Serim el-Maslul' (fq. 524): Kushdo që me gjuhën e tij shprehë fjalë e cila përmban kufër pa pasur ndonjë arsye (nevojë për të), duke e thënë atë me qëllim, duke e ditur se ajo është shprehje e mosbesimit, atëherë përmes asaj (shprehjeje) ai bëhet jobesimtarë si për së brendshmi ashtu edhe për së jashtmi, dhe se ne nuk e bëjmë të lejuar që për atë (person) të thuhet: "është e mundur që ai akoma të jetë besimtarë për së brendshmi" ... Më pas shejku vazhdon, duke e shpjeguar ajetin {kuptimi}:

"Kushdo që mohon Allahun, pas pranimit të besimit, (do të dënohet ashpër), përveç atij që është i detyruar me forcë, ndërkohë që zemra e tij është plot besim. Ndërsa ata që ia hapin zemrën mosbesimit, do të kenë mbi vete zemërimin e Allahut dhe një dënim të madh" [16:106]

Dhe është e ditur se ai (qëllimi i atij personi) nuk është sikurse qëllimi i mosbesimit të përmendur këtu (në ajet), mosbesim i cili i referohet besimit vetëm me zemër, për shkak se njeriu nuk mund të detyrohet për sa i përket kësaj (d.m.th. megjithëse njeriu mund të detyrohet që me gjuhën e tij të shqiptoj një besim të caktuar, zemra e tij nuk mund të detyrohet në një gjë të tillë). Ai (All-llahu) bëri përjashtim për atë që është i detyruar (të shqiptojë mosbesim), ndërsa Ai nuk e kishte për qëllim atë i cili shprehë (mosbesim) dhe beson në atë që e thotë...

(Nga redaksia e aqidah.com) Përfundim, kur dikush deklaron mosbesim, e që kjo deklaratë të konsiderohet mosbesim apo të konsiderohet se për shkak të kësaj (deklarate) ai ka rënë në mosbesim, nuk është i domosdoshëm kushti që ai gjithashtu edhe të besoj në atë të cilën e deklaron.

Ka thënë **ibn Haxheri** (All-llahu e mëshiroftë) në 'Fet-hul Bari' (fq. 12/373): Ka nga mesi i muslimanëve të cilët dalin nga feja, megjithëse ata nuk dëshirojnë që ta lëshojnë fenë dhe as nuk dëshirojnë (zgjedhin) për fe (tjetër) vetëm se Islamin.³

Ehli Sunneti gjykojnë nga fjalët dhe veprat e jashtme, nuk i prekën zemrat

1. Imam Shafiu ra. Thotë: me të vërtetë robërit e Allahut janë të obliguar të gjykojnë nga jashtë, fjalët dhe veprat. Allahu i Lartësuar është Ai i cili kujdeset për të fshehtë.⁴

2. Imam Shafiu ra. thotë: dispozitat e Allahut dhe të Dërguarit argumentojnë se nuk i takon asnjërit që të gjykon për dikë vetëm se nga ajo që duket nga jashtë. Ndërsa e jashtëmja është ajo të cilën e ka pranuar vet apo ka ndonjë fakt që e vërteton atë.⁵

3. Imam Shatibiu, Allahu e mëshiroftë thotë: origjina e gjykimit nga jashtë është çështje e prerë në dispozita, posaçërisht sa i përket besimit për dikë në përgjithësi. Ngase zotëriu i njerëzve alejhi selam, edhe pse kishte njohuri nga shpallja, çështjet i konsideronte nga e jashtëmja sa i përket munafikëve dhe të tjerëve. Edhe pse Ai e dinte gjendjen e brendshme të veprave të tyre. Me gjithë atë, kjo nuk e bënte atë që të del jashtë konsiderimit të së jashtmes në mënyrë normale.⁶

4. Shejkhul Islam Ibn Tejmie thotë: “Ka mundësi që në vendet e kufrut të tillë të cilët janë besimtar në brendinë e tyre, e fshehin besimin e tyre. Ndërsa muslimanët nuk ua njohin atyre gjendjen kur ti luftojnë kafirat dhe e vrasin. Ky person nuk pastrohet, nuk i falet namazi i xhenazes. Varroset së bashku me mushrikët. Ndërsa ky në botën tjetër është prej besimtarëve. Pra dispozita e botës tjetër është në dispozitë tjetër ndaj kësaj bote.”⁷

5. Hafidh Ibn Haxher Askalani, transmeton ixhma rreth kësaj rregulle. Ai thotë: “Dhe që të gjithë u pajtuan se dispozitat e kësaj bote janë nga e jashtëmja. Allahu është Ai i cili e di të fshehtë. Pejgamberi alejhi selam, i tha Usames “a ia hape zemrën atij.”⁸

6. Ibn Kajjimi duke transmetuar nga Shafiju dhe duke u pajtuar me mendimin e tij, thotë: “Kush gjykon për njerëzit në të kundërtën e asaj që duket nga ata duke argumentuar se ajo që ata e shfaqën nga jashtë është e kundërta e asaj që fshehin, nga ajo që ata argumentohen apo pa argumentim, tek unë këta nuk shpëtojnë nga kundërshtimi i Kur’anit dhe Sunneti”.⁹

7. Begaviju në librin “Sherhu Sunneh” gjatë shpjegimit të hadithit “jam urdhëruar ti luftoj njerëzit deri sa të thonë LAILAHE IL’LALLAH” thotë: “Çështjet e njerëzve gjatë marrëdhënieve të ndërsjellta me njëri tjetrin, me të vërtetë janë nga jashtë prej gjendjes së tyre të jashtme, nuk shikohet e brendshmja, ai i cili shfaq nga jashtë simbolet e fesë, mbi të rrjedhin dispozitat (e islamit) dhe nuk duhet të zbulohet çështja e brendshme e tij”.¹⁰

8. Neveviu, Allahu e mëshiroftë në shpjegimin e hadithit: “unë nuk jam urdhëruar që ti zbuloj zemrat e njerëzve” thotë: “Kuptimi i kësaj është: unë jam urdhëruar që të gjykoj nga jashtë, Allahu është ai i cili e merr përsipër të fshehtën.

9. Neveviu, Allahu e mëshiroftë gjatë shpjegimit të hadithit: “jam urdhëruar që ti luftoj njerëzit” thotë: nga ky hadith kuptojmë se ai i cili e shfaq islamin dhe e fsheh kufirin, pranohet islami i tij nga jashtë, ky është mendimi i shumicës së dijetarëve.¹¹

10. Ibn Muflih në librin “Furuk” thotë: sa i përket polemikës rreth islamit të kafirit me falje të namazit është vërtetuar, se shenjat kanë konsiderim në vendosjen e origjinës. Ngase neve nëse e shohim një njeri i cili ka lidhëse në mes apo ndonjë simbol të jehudëve, ai gjykohet me kufër nga jashtë...” pastaj përmendi fjalët e imam ahmedit Allahu e mëshiroftë, për atë i cili vritet në vendin e kufirit (luftës) mund të argumentohemi me synetimin, me veshjen. Nga kjo mund të konkludojmë se shenjat konsiderohen në dispozita në këto vende, në kaptinën e gjykimit për islam apo kufër.¹²

11. Ali El Karij në librin “Hulasa” thotë: “Kush thotë se unë jam ateist, po ashtu në “Muhit” dhe “Havij”: nëse thotë: nuk e di që është kufër, me këtë nuk arsyetohet (pra në dispozitën e gjykimit nga jashtë) Allahu është më i dijshtëm për të fshehtën.¹³

12. Ibn Haxher Hajthemij duke transmetuar nga Kadij Ijad dhe duke u pajtuar me atë: atë që përmendi është sipas rregullave të medhhebit tonë: çështja e gjykimit me kufër bazohet me të jashtmen, nuk shikohet qëllimi dhe nijeti.¹⁴

³Burimi: <http://www.aqidah.com/creed/articles/nb...ing-it.cfm>

⁴“Um” e Shafiut (f 260/1)

⁵“Um” (f 260/1)

⁶“Muavekat” (f 271/2)

⁷“Duru Tearud” (f 432/8)

⁸“Fet’h” (f 272/12)

⁹“Alamul Muebein” (f 102/3)

¹⁰“Sherhu Sunneh” (f 7)

¹¹“Sherhu Nevevi ala Muslim” (f 184/1)

¹²“Furu” (f 168/6)

¹³“Sherhu Shifa” (f 429/2) ¹⁴“El Ielam” (f 15)

13. Kashmiriu thotë: kjo argumentohet se këto vepra të tilla nëse janë tek një njeri gjykohet me kufër dhe nuk shikohet në pohimin e tij në zemër.¹⁵

14. Tahaviu Allahu e mëshiroftë thotë: dhe nuk dëshmoj më për asnjërin prej tyre me kufër dhe shirk, as me nifak derisa nuk shfaqet prej tyre diç nga kjo, ndërsa të fshehtën e lëmë tek Allahu i Lartësuar.

Shpjeguesi i “Tahavies” (Alij bin ebi Izz el Hanefij) thotë: ngase ne jemi urdhëruar që të gjykojmë nga jashtë, jemi ndaluar që të kemi supozime, dhe të pasojmë diç për të cilën nuk kemi dituri.¹⁶

15. Neveviu Allahu e mëshiroftë, gjatë shpjegimit të hadithit të Usame b. Zejd në të cilin përmendet fjala: “A ja hape zemrën e tij” ai thotë: me të vërtetë jam obliguar me të jashtmen dhe me atë që shqipton gjuha. Sa i përket zemrës nuk ka ndonjë mënyrë që të njihet. Prandaj e qortoi për atë që nuk veptoi me atë që doli nga gjuha e tij nga jashtë dhe i tha: a ja hape zemrën atij.¹⁷

16. Neveviu po ashtu rreth shpjegimit të kaluar thotë: në këtë hadith ka argument për rregullin e njohur në Fikh dhe Usul: Se në gjykime veprohet nga jashtë, Allahu është ai i cili i di të fshehtat.¹⁸

17. Shejkh Muhammed b AbdulVehab ra. Thotë: kush nga ithtarët e xhahilijetit ka vepruar me islam dhe është shmangur nga shirku, ai është mysliman. Sa i përket atyre që adhuruan idhuj, vdiqën në këtë para se të shfaqet kjo fe, ky person nga jashtë është në kufër edhe nëse ka mundësi që të mos i është ngritur argumenti i pejgamberisë dhe nuk ka pasur kush t’ia tërheq vëmendjen, ngase neve gjykojmë nga jashtë, sa i përket dispozitës së brendshme, kjo i takon Allahut.¹⁹ Përmes këtyre fjalëve të imamëve të dijshtëm, të bëhet i qartë gabimi i atyre që thanë: “Islami i njeriut konkret mjafton që të vërtetohet përmes pohimit nga jashtë, pastaj ai përkatësohet në islam në dispozita. Sa i përket kufrit nuk gjykohet vetëm nga jashtë por gjykohet nga brenda dhe jashtë”. Po ashtu fjala e tij: “nuk është i vërtetë gjykimi i ynë për kufër në mënyrë konkrete duke pasur parasysh se ka mundësi të mos jetë kafir në realitet”.²⁰

¹⁴“El Ielam” (f 15)

¹⁵“Feidul Bari” (f 50/1)

¹⁶“Sherhu Tahavije” (f 371)

¹⁷“Muslim Bi Sherhi Nevevij” (f 8/2)

¹⁸“Muslim Bi Sherhi Nevevij” (f 91/2)

¹⁹“Dureru Senije” (f 333/1)

²⁰“Dauabit Tekfir” (f 205)

Llojet e mosbesimit (kufrit)

Kufri është dy llojesh:

1. Kufër i madh.
2. Kufër i vogël.

Kufri i madh:

a. Përkufizimi:

Mosbesimi në Allahun dhe të dërguarit e Tij, pa marrë parasysh a është i shoqëruar ky mosbesim me përgënjeshttrim a jo.

b. Norma për të:

Ky lloj i kufrit e nxjerr njeriun nga feja.

c. Llojet e tij:

Kufri i madh është pesë llojesh:

1. Kufri i përgënjeshtimit:

Argument për këtë është thënia e Allahut: “**Kush është keqbërës më i madh se ai që trillon gënjeshtria kundër Allahut ose mohon të vërtetën që i ka ardhur?! Vallë, a nuk është Xhehenemi vend për jobesimtarët?!**” *El-Ankebutë 68.*

2. Kufri i kundërshtimit dhe mendjemadhësisë edhe përkundër besimit:Argument për këtë është thënia e Allahut: “**Kur u thamë engjëjve: “Përluni në sexhde para Ademit”, ata u përlën, përveç Iblisit, i kundërshtoi, u tregua mendjemadh dhe u bë mosbesimtar.”** *El-Bekare 34.*

3. Kufri i dyshimit:Argument për këtë është thënia e Allahut: “**Pastaj hyri në kopshtin e vet dhe, duke qenë i padrejtë me vetveten, tha: “Unë nuk mendoj se kjo do të shkatërrohet ndonjëherë dhe nuk mendoj se do të arrijë ndonjëherë Ora (e Kiametit). Por, edhe nëse do të më kthejnë te Zoti im, sigurisht që do të gjej një vend më të mirë se ky (kopsht)!”** Shoku i tij i tha, duke biseduar me të: “**A po e mohon ti Atë, i Cili të ka krijuar nga dheu, pastaj nga pika e farës dhe të bëri më në fund njeri të plotë?! Sa për mua, unë**

besoj se Allahu është Zoti im dhe Zotit tim unë nuk i shoqëroj askënd (në adhurim).” *El-Kehf* 35-38.

4. Kufri i kthimit të shpinës:Argument për këtë është thënia e Allahut: “Ne i kemi krijuar qiejt dhe Tokën dhe çfarë gjendet midis tyre me qëllim të plotë dhe me afat të caktuar. E megjithatë, mohuesit shmangen nga ajo që u është paralajmëruar.” *El-Ahkafë* 3.

5. Kufri i nifakut (dyfytërisë):Argument për këtë është thënia e Allahut: “Kjo, sepse ata fillimisht besuan, pastaj mohuan, kështu që zemrat e tyre u vulosën dhe si pasojë ata nuk kuptojnë më.” *El-Munafikunë* 3.

Kufri i vogël:a. Përkufizimi:

Kufër i vogël është çdo gjynah që në Kuran dhe sunet është quajtur kufër por nuk ka arritur shkallën e kufrit të madh.

b. Norma për të:

Ky kufër është haram dhe prej mëkateve më të mëdha, mirëpo nuk e nxjerr njeriun nga feja.

c. Shembuj të kufrit të vogël:

1. Kufri i begative: Allahu i Madhërishëm thotë: “Allahu e ka bërë shembull qytetin (e Mekës), i cili ishte i sigurt dhe i qetë. Atij i arrinin ushqime të bollshme nga të gjitha anët, por pastaj banorët e tij i mohuan dhuntitë e Allahut dhe Ai i bëri të shijojnë urinë dhe frikën, si ndëshkim për atë që bënë.” *En-Nahël* 112.

2. Kur muslimani e lufton muslimanin: I Dërguari i Allahut, Muhamedi, paqja dhe lavdërimi i Allahut qofshin mbi të thoshte: “*Sharja e muslimanit është fisk (shmangie nga bindja ndaj Allahut), kurse luftimi kundër tij është kufër.*” [Muttefekun alejhi].

3. Përçmimi i tjetrit për shkak të prejardhjes.

4. Vajtimi për të vdekurin: I Dërguari i Allahut, Muhamedi, paqja dhe lavdërimi i Allahut qofshin mbi të thoshte: “*Dy gjëra që i bëjnë njerëzit janë kufër: përçmimi i tjetrit për shkak të prejardhjes dhe vajtimi për të vdekurin.*” [Muslimi].²¹

²¹Marrë nga libri “Et-Teuhid el-mujesser” i autorit Abdullah El-Huvejli

10 lloje të kufrit, shpjeguar nga Ibn Kethiri – All-llahu e mëshiroftë - marrë nga Tefsiri i tij

1. **Kufrul-'Innad:** Mosbesimi nga Inati. Kjo vlenë për atë, i cili e njeh të vërtetën dhe pohon që e njeh të vërtetën, ashtu siq e pohon me gojën e tij që e njeh atë, mirëpo refuzon që ta pranojë atë dhe heziton ta bëjë ndonjë deklaratë.

All-llahu subhanehu we te'Ala thotë ne Librin e Tij Fisnik: „*Ju të dy (engjëjt) hidheni në Xhehennem secilin mosbesimtar kryeneç.*“ [Sure Kaf (50), Ajeti24]

2. **Kufrul-Inkaar:** Mosbesim që rrjedh nga mohimi. Kjo vlenë për atë, i cili refuzon [të Vërtetën] me gjuhën dhe poashtu me zemrën e tij. All-llahu subhanehu we te'Ala thotë në librin e Tij fisnik: „*Ata i njohin të mirat e All-llahut, pastaj i injorojnë, e shumica e tyre janë jobesimtarë.*“ [Sure El-Nahl (16), Ajeti83]

3. **Kufrul-Kibr:** Mosbesim që rrjedh nga arroganca [krenaria apo mendjemadhesia] Mosbesimi i Shejtanit (Iblisit) është shembull për këte lloj kufri.

4. **Kufrul-Xhuhud:** Mosbesim si shkak i refuzimit. Kjo vlenë për atë, i cili e pranon të vërtetën në zemrën e tij, mirëpo që e refuzon me gjuhë. Ky lloj mosbesimi vlenë për atë, të cilët e quajnë veten muslimane, por refuzojnë rregullat e nevojshme që janë në përgjithësi të njohura në Islam, siq është namazi (Salaat) dhe lemosha (Zekati). All-llahu subhanehu we te'Ala thotë ne librin e Tij fisnik: „*Dhe, edhe pse bindshëm të besueshëm në to (që ishin nga Zoti), i mohuan në mënyrë të padrejtë e me mendjmadhësi, pra shikoje se çfarë ishte fundi i shkatërrimtarëve.*“ [Sure En-Neml (27), Ayah 14]

5. **Kufrul-Nifak:** Mosbesim që rrjedh nga hipokrizia. Kjo vlenë për atë, i cili pretendon të jetë besimtar dhe e fsheh mosbesimin e tij. Personi i tillë quhet hipokrit (munafik). All-llahu subhanehu we te'Ala thotë ne librin e Tij fisnik: „*S'ka dyshim, munafikët do të jenë në shtresën më të ulët (në fund të zjarrit dhe për ta nuk do të gjesh mbrojtës,*“ [Sure En-Nisa (4), Ajeti145]

6. **Kufrul-Istihal:** Mosbesimi duke e lejuar (hallall) atë që është e ndaluar (haram). Kjo vlenë për atë, i cili një gjë, të cilën Allahu subhanehu we te'Ala e ka shpallë si të palejueshme/paligjshme (haram) ndersa ai e shpall të lejueshme (hallall), siq janë alkooli apo zinaja. Vetëm Allahu subhanehu we te'Ala ka të drejtë të shpallë dicka si hallall (të lejuar) apo haram (të ndaluar), ndersa ata, të cilët perpiqen të nderhyjnë në të drejtat e Tij, janë sikurse shok krahas Atij subhanehu we te'Ala dhe për shkak të kesaj dalin nga kufinjtë e besimit.

7. **Kufrul-Kurh:** Mosbesim që rrjedh nga urrejtja e ndonjë urdheri të All-llahut subhanehu we te'Ala. Allahu subhanehu we te'Ala thotë ne librin e Tij fisnik: „*E*

atyre që nuk besuan, ata qofshin të përmbysur, Ai atyre ua ka asgjësuar veprat. Kjo është për shkak se ata e urrejnë atë që e zbriti All-llahu, prandaj atyre ua zhduk veprat“. [Sure Muhammed (47), Ajeti8-9]

8.Kufrul-Istihzah: Mosbesim që rrjedh nga tallja dhe perqeshja. All-llahu subhanehu we te'Ala thote ne librin e Tij finsik: „*E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar. Thuaj : A me All-llahun, librin e tij dhe të dërguarin e Tij talleni? Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë.* .“ [Sure Teube (9), ajeti65-66]

9.Kufrul-I'radh: Mosbesim si shkak i largimit (duke kthyer shpinen). Kjo vlenë për ata, të cilët largohen nga e verteta dhe i shmangen asaj. Allahu subhanehu we te'Ala thote ne librin e Tij fisnik: „*Kush është më zullumqarë se ai që është këshilluar me argumentet e Zotit të vet, e ua kthen shpinën atyre dhe harron atë që vetë e punoi? Ne kemi vënë mbi zemrat e tyre mbulesë në mënyrë që të mos e kuptojnë atë (Kur'anin), kurse në veshët e tyre shurdhim, andaj edhe nëse i thërret ti ata në rrugë të drejtë, ata si të tillë nuk do të udhëzohen kurrë.* “ [Sure El-Kehf (18), Ajeti57]

10.Kufrul-Istibdaal: Mosbesim si shkak i ndryshimeve të ligjit të All-llahut subhanehu we te'Ala. Kjo mund të shfaqet në llojet e mëposhtme:

a). hedhja poshte e ligjit të Allahut (Sheriatit) duke mos e mohuar këtë.

b). mohimi i ligjit të Allahut dhe njëkohesisht refuzimi i tij, apo

c). duke e zëvendësuar atë me ligjet e bera nga dora e njeriut. All-llahu subhanehu we te'Ala thote ne librin e Tij fisnik: „*Apo zgjodhën mbrojtjes pos Tij, po vetëm All-llahu është Ai mbrojtësi dhe Ai i ngjall të vdekurit dhe Ai ka mundësi për çdo send.* “ [Sure Esh-Shura(42), Ajeti9]; „*Mos i thoni asaj rrenës së gjuhëve tuaja: Kjo është hallall e kjo është haram e të shpifni ndaj All-llahut gënjeshtera. Vërtet, ata që shpifin gënjeshtër ndaj All-llahut , kurrë nuk kanë shpëtim.* .“ [Sure En-Nahl (16), Ajeti116].²²

²² www.realitetiislam.net

Kuptimi i Kufrit tek Ehli Sunneti

Dhe ne largojmë vetën nga lajthitja e Murxhiave në këtë fushë dhe e Xhehmivë të kësaj kohe të cilët nuk besojnë të jenë në asgjë tjetër përveçse në refuzimin dhe mohimin vetëm me zemër. Me këtë e kanë nënvlerësuar kufrin dhe e kanë bërë të lehtë, ata i mbrojnë felëshuesit jobesimtarë, kanë futur kuptime të gabuara me të cilat e neglizhojnë kufrin dhe legjislacionin e Tagutëve.

Ne besojmë se thënia e tyre: **“Një person nuk ka bërë kufër përderisa refuzimi nuk ka bazë në zemër”**, është një thënie e shpikur. Sepse refuzimi - siç na kanë mësuar Dijetarët tanë nga mesi i verifikuesve – shfaqet me anë të veprës dhe fjalës, do të thotë gjymtyrët, pikërisht siç shfaqet në zemër, por edhe pohimi (besimi) është njashtu i ngjashëm nga ky kuptim.

Kufri është i llojeve të ndryshme: prej tyre janë: kufri i refuzimit (Xhuhud), kufri i injorancës, dhe kufri i shmangies së shtypjes (el ‘irad).

Asgjësuesit e Islamit janë shumë: Animi i njeriut në kufër është më i shpejtë sesa animi në Islam (d.m.th: rënia në kufër është më lehtë dhe më e zakonshme sesa e kundërta).

Ashtu siç është Imani sipas nesh besim, deklaratë dhe vepër, njëlloj shfaqet kufri me anë të besimit, deklaratës dhe veprës.

Dhe prej Kufrit, shtypjes (Dhulmit) dhe prishjes (Fiskut) ka që janë të mëdha dhe prej tyre që janë të vogla. Deklarata se Kufri i veprës pa dallim është kufër i vogël, apo një gabim në besim pa dallim është kufër i madh, është deklaratë e shpikur. Assesi, prej kufrit të veprës ka gjëra të vogla dhe të mëdha. Ngjashëm, në një gabim apo devijim në besim ka gjëra që janë kufër i madh si edhe gjëra që janë më pak se ajo.

Do të thotë, ekzistojnë vepra të gjymtyrëve për të cilat Allahu i Madhëruar na ka njoftuar se janë kufër i madh, dhe Ai për ate nuk e bëri kusht bashkimin e besimit (të brendshëm), refuzimin, ose Istihlah-në (të deklaruarit dhe të besuarit se ajo vepër është e lejuar)- siç janë; ligjvënia krahas Allahut në çka Allahu nuk ka dhënë leje, dhe përkulja ndaj diellit ose idhullit, ofendimi i Allahut, Dinit, Pejgamberëve, ose manifestimi i nënçmimit apo përbuzjes ndaj çfarëdo qoftë prej Dinit.

Në këtë bën pjese ajo që është mosbindje që nuk përbën kufër (Mukefireh) dhe kjo nuk e nxjerr njeriun që bën atë vepër jashtë palës së Islamit- derisa nuk e shpallë të lejuara, p.sh. kurvërinë, vjedhjen, pirjen e alkoolit e tjera.

Ne nuk themi: “Me Iman, mëkati nuk të dëmton”. Përkundrazi, ekzistojnë mëkate që e anulojnë Imanin dhe të tjera që e pakësojnë Imanin. Ne shfaqim largimin tonë nga deklaratat e Murxhiavae që çojnë në refuzim të Ajetit të

kërcënimit dhe Haditheve që kanë ardhur për të pabindurit e këtij Ummeti, për Kafirat, Mushrikët, dhe felëshuesit.

Dhe ne besojmë se premtimi që Allahu i Madhëruar e mori nga Ademi dhe pasardhësit e tij është i vërtetë, dhe se Ai i Lavdëruari i krijoi robërit e tij si Hunefa (në Teuhid të pastër), pastaj shejtanët – njerëz dhe xhinn- i larguan nga Dini i tyre dhe u ligjësuat gjëra për të cilat Allahu nuk u kishte dhënë leje. Dhe besojmë se çdo foshnje lind në fitreh (besimi të pastër të natyrshëm), por janë prindërit ata që e bëjnë Jehud, Krishter, Zjarrputusit, apo Mushrik.

Për këtë arsye, ne besojmë se secili që pason një Din tjetër pos Dinit Islam është Kafir. Pa marr parasysh a i ka arritur mesazhi islam apo jo. Cilit do që i ka ardhur mesazhi, është Kafir kryeneç (në kufrin e tij), ose Kafir që ka kthyer shpinën. Cilit do që nuk i ka ardhur mesazhi, është Kafir injorant. Kjo është sepse Kufri është i llojeve të ndryshme ashtu siç është imani në nivele të ndryshme.

Bashkë me gjithë këtë, Allahu i Madhëruar megjithatë nuk është mjaftuar me argumentin e premtimit apo fitres mbi robërit e Tij. Prandaj, Ai u ka dërguar Pejgamberë, në mënyrë që atyre t'ua përkujtojnë premtimin e dhënë Allahut, dhe Ai u shpalli librat e Tij, e bëri librin e fundit të Tij (Kur'anin Fisnik) vulë e të gjitha librave që nuk i afrohet falsifikimi as nga para as nga mbrapa. Ai e ka ruajtur nga ndryshimet dhe e ka bërë dëshmi të qartë dhe të kuptueshme të përforcuar mbi gjithkënd që e arrin. Ai thotë:

“Ky Kur'an më është shpallur, në mënyrë që nëpërmjet tij t'ju tërheq vërejtjen juve dhe kujtdo që i përcillet.” (EL-EN'AM 6: 19)

Pra Dini i Allahut në qiej dhe në të tokë është një, dhe ai është dini Islam.²³

²³Shejh Ebu Muhamed el-Makdisi

Shkaqet e kufrit (mosbesimit)

Ibn Kajjimi, rahimehullah, përmend dhjetë arsye që shpijnë në kufër (mohim/mosbesim).

Ato janë:

Arsyeja e parë:

Arsyeja e parë është ajo që hipokriti (munafiku) ka njohuri të dobët rreth asaj që iu është publikuar nga e vërteta.

Arsyeja e dytë:

Shpirtligësia - Individi mund t'a njohë plotësisht të vërtetën, mirëpo ajo kushtëzohet me pastërtinë e atij që e pranon dhe që është i flaktë për t'a pranuar pastrimin. Po qe se ai i cili e pranon të vërtetën nuk është i pastër, e as nuk pranon të pastrohet, atëherë ky i ngjan tokës së ngurtë në të cilën nuk mund të depërtojë uji. Është e pamundur që të dalë diçka prej aty, për shkak se ajo tokë është e shëmtuar dhe nuk e pranon pastrimin. Atëherë kur zemra është e ashpër dhe e ngurtë, madje edhe kur nuk e pranon pastrimin, e as nuk ndikojnë këshillat në të, në këtë rast njeriut të tillë nuk do t'i bëjë dobi asnjë dituri që do të mësojë, pikërisht sikurse toka e ngurtësuar që nuk do të ofrojë bimë, edhe pse mbi të bie shi dhe mbillen lloje të ndryshme farërash.

Në lidhje me këtë lloj të njerëzve, Allahu i Lartmadhëruar ka thënë: **“Kundër atyre, për të cilët ka përfunduar caktimi i Zotit tënd, ata nuk besojnë. Edhe sikur t'u kishin paraqitur atyre çdo lloj argumenti, ata nuk besojnë derisa të shohin dënimin e rëndë”**. (Junus, 96-97)

Po ashtu, Allahu i Lartmadhëruar ka thënë: **“Edhe sikur Ne t'u zbritnim atyre engjëjt, t'u flitnin të vdekurit, ata nuk kishin për të besuar, vetëm po të donte Allahu, por shumica e tyre nuk e dinë (se besimi është dhuratë nga Zoti)”**. (el-En'am, 111)

Allahu i Lartmadhëruar ka thënë: **“Thuaj: "Vështroni me vëmendje (argumentet) në qiej e në tokë. Po argumentet dhe qortimet nuk i bëjnë dobi një populli që nuk beson”**. (Junus, 101)

Shembujt e tillë janë të shumtë në Kur'an.

Atëherë kur zemra është e ngurtë, e ashpër dhe e vrazhdë, dhe kur dituria në të nuk ndikon, por edhe atëherë kur është e sëmurë, përbuzëse dhe e dobët, pa fuqi, forcë dhe pa vendosmëri të diturisë tek ajo nuk do të ketë ndikim.

Arsyeja e tretë:

Të ekzistuarit e pengesës së zemërligësisë ose mendjemadhësisë - Kjo e pengoi Iblisin që t'i përkulet urdhrit. Kjo është sëmundje e të parëve dhe të mëvonshmëve, përveçse kur Allahu mbron. Për atë shkak, besimi mungoi tek hebrenjtë të cilët e kishin parë të Dërguarin e Allahut (s.a.v.s.) dhe e kishin njohur besnikërinë e profetësisë së tij. E njëjta gjë vlen edhe për të tjerët që vepruan në atë mënyrë. Kjo e pengoi Abdullah ibën Ubejjun që të besojë. Për këtë arsye, besimi i mungoi edhe Ebu Xhehlit, por edhe idhujtarëve të tjerë të asaj kohe. Ata nuk dyshuan në vërtetësinë e të Dërguarit s.a.v.s. dhe në atë me të cilën erdhi, mirëpo mendjemadhësia dhe zilia i çoi në kufër (mohim). Për këtë arsye, mungoi imani (besimi Islam) tek Ummejje dhe të tjerët si ai, e të cilët posedonin dituri për profetësinë e Muhamedit s.a.v.s.

Arsyeja e katërt:

Si e tillë, pengesa e udhëheqësisë dhe sundimit nuk është smirëzi e as që bëhet kryeneç në aspektin e varësisë ndaj të vërtetës - Mirëpo, varësinë ndaj të vërtetës nuk mund t'ia bashkojë sundimit dhe udhëheqjes së tij, prandaj i obligoi, siç ishte rasti me Herakliun dhe me sundimtarët jobesimtarë si ai të cilët e dinin për vërtetësinë e profetësisë. Ata e pranuan me zemër dhe donin që të hynin në fenë e tij, por u frikësuan për pushtetin e tyre. Kjo është sëmundje e poseduesve të pushtetit dhe udhëheqësisë. Janë të paktë ata të cilët shpëtuan nga kjo sëmundje, përveç atyre që i mbrojti Allahu. Kjo është sëmundje e Faraonit dhe ithtarëve të tij, prandaj ata pohuan: **“Dhe thanë: ‘Si t'u besojmë dy njerëzve që janë si ne, kur populli i tyre është në shërbimin tonë?’”** (el-Mu'minun, 47)

Ata refuzuan që t'i besojnë dhe t'a pasojnë Musain dhe Harunin (alejhisselam), si dhe t'ju nënshtrohen atyre përderisa çifutët ishin skllevër. Për atë arsye, iu është thënë Faraonit - atëherë kur dëshiroi t'a ndiqte Musain dhe t'a vërtetonte misionin e tij (si peygamber i Allahut) dhe atëherë kur në lidhje me këtë çështje u konsultua me ministrin e tij Hamanin - i cili i tha: “Tani je zot i adhurar, dhe do të mbetesh skllav i cili do t'i adhurojë të tjerët”.

Arsyeja e pestë:

Pengesa në ndjekjen e epsheve dhe pasurisë - Kjo ëndje e pengoi numrin më të madh të ithtarëve të Librit që t'a besojnë profetësinë e Muhamedit (s.a.v.s.) nga frika se bashkëvendësit e tyre të mos ua ndalojnë ushqimet dhe pasurinë që ata ua jepnin. Kurejshitët kishin një metodë gjatë ndalimit të njerëzve nga Rruga e drejtë, duke iu ofruar atyre atë pas së cilës anonin më së tepërmi. Atyre që kryenin imoralitet dhe vepra të ndryshme të shëmtuara iu thonin: “Muhamedi e ndalon imoralitetin dhe pijet alkoolike”, kështu që në këtë mënyrë edhe poetin e verbër e largonin nga Islami.

Arsyeja e gjashtë:

Dashuria ndaj familjes, të afërmeve dhe ndaj fisit - Ndër arsyet që të mos kalojnë në Islam, shpeshherë paraqitet dashuria e lartpërmendur, madje (njerëzit e tillë) konsiderojnë se nëse e ndjekin të vërtetën dhe i kundërvihen qëndrimit në të cilën qëndrojnë të afërmit e tij, atëherë do t'a bojkotojnë. Ky ishte shkaku që një numër i madh i njerëzve të mbeten në mosbesim (kufër) së bashku me popullin e vet.

Arsyeja e shtatë:

Dashuria ndaj vendbanimit dhe atdheut - Ekzistojnë njerëz të tillë tek të cilët mbisundon ky lloj i dashurisë, edhe nëse ndjekja e të Dërguarit të Allahut e detyron për t'a braktisë vendin e vet - edhe nëse aty nuk gjendet familja e tij, e as ndonjë i afërm - e kështu të shpërngulet në ndonjë vend tjetër ku nuk do t'a kishte njohur askush. Një dashuri e këtillë shpeshherë bëhet shkak që individët të qëndrojnë larg fesë Islame. Kjo do të ishte pengesa kryesore për njerëzit e tillë që të mbeten jashtë fesë (Islame).

Arsyeja e tetë:

Ndër arsyet që disa grupe njerëzish të qëndrojnë larg Islamit, është edhe botëkuptimi i gabuar se nëse ecet pas Islamit dhe të Dërguarit të Allahut (s.a.v.s.), do të ishte nënçmim dhe minimizim i paraardhësve të tij. Ky mendim i gabuar e pengoi Ebu Talibin dhe të tjerët si ai që të mos e pranojnë Islamin. Për ta ishte shumë e rëndë që të dëshmojnë se paraardhësit e tyre ishin femohues (kafirë) dhe paganë të devijuar. Ata besonin se nëse e pranojnë Islamin dhe paraardhësit e tyre do t'i shpallnin si të marrë, atëherë kundër tyre do të vërsulen të tjerët dhe do të thonin ofendimet më të rënda, mendim i cili është krejtësisht i gabuar dhe kufër (mosbesim). Prandaj, armiqtë e Allahut, gjatë momenteve para vdekjes së Ebu Talibit, i thanë: “Vallë, a do t'a refuzosh fenë e Abdulmutalibit”? Fjalën e fundit që ua kishte thënë, ishte ajo se do të mbetet në fenë e Abdulmutalibit.

Armiqujtë e Allahut e kishin gjetur mënyrën se si t'a largojnë nga besimi Islam, sepse e kishin ditur se sa e kishte vlerësuar Ebu Talibi babain e vet Abdulmutalibin, pasi përmes tij ai kishte fituar krenarinë dhe dinjitetin. Atëherë, si është e mundur të pranohet një çështje nga e cila pason rrënimi përfundimtar i dinjitetit dhe urrejtja kundër babait të tij?

Arsyeja e nëntë:

Mos hyrja në Islam për shkak të armiqve personalë të cilët e kishin pranuar të Dërguarin e Allahut (s.a.v.s.) që më herët, dhe kështu i Dërguari i Allahut i pranon dhe i afron pranë vetes - Ky akt i kishte penguar disa njerëz të tjerë që të hyjnë në Islam. Ndonjëri ka ndonjë armik dhe e urren vendin e tij, nuk e dëshiron tokën nëpër të cilën ecën dhe vazhdimisht e kundërshton atë. Pastaj e sheh se ky shkon pas të Vërtetës, e kështu armiqësia ndaj tij e shpie që të

qëndrojnë kundër të Vërtetës dhe të mos bëhet ithtar i të Vërtetës, edhe pse ndërmjet tij dhe të tjerëve nuk ekziston armiqësi. Kjo ndodhi tek hebrenjtë, pasi ata ishin kundër ensarëve. Hebrenjtë ishin ata të cilët premtuan se së shpejti do të vijë një i Dërguar pas të cilit ata (hebrenjtë) do të shkojnë dhe do të luftojnë me ta (me ensarët e Medinës). Kur ensarët e pranuan më herët Islamin, atëherë armiqësia ndaj tyre i nxiti që të mbeten në devijim (judaizëm) dhe në mosbesim (kufër).

Arsyeja e dhjetë:

Pengesa që bëhet nga doket dhe traditat - Tradita mund të përfordhet aq shumë, sa që do t'a tejkalonte edhe natyrshmërinë. Prandaj është thënë se tradita është natyra e dytë. Nëse njeriu edukohet në frymën e fjalëve të mëdha dhe rritet me to që nga fëmijëria, atëherë zemra dhe shpirti do t'i edukohen në to, ashtu siç zhvillohen eshtrat dhe mishi i tij në natyrshmërinë e rëndomtë. Ai e shikon veten vetëm si përfaqësues i atij mendimi, e më pas i vjen dituria në befasi e cila nga zemra e tij kërkon që t'a eliminojë dhe t'a largojë mendimin e tillë dhe të qëndrojnë në vendin e tij. Për të do të ishte e rëndë një ndryshim dhe një eliminim i tillë.

Kjo arsye, edhe pse sipas domethënies është më e dobëta, më shpesh i ndodh popujve dhe udhëheqësve të ideologjive dhe të feve. Një edukim të tillë tradicional që nga fëmijëria, nuk mund të thuhet se e posedon shumica, por atë e posedojnë pothuajse të gjithë njerëzit.²³

Ibn Kajjim El Xheuzije

²³Burimi :<http://teuhid.net/akide/696-shkaqet-e-kufrit-mosbesimit.html>

Veprat e kufrit të cilat i veprojnë munafikët, hipokritët (dyfytyrëshat)

Munafikët (hipokritët) veprojnë vepra të kufrit të cilat tregojnë për nifakun, hipokrizinë që e fshehin në zemrat e tyre, na ka sqaruar Allahu i Lartësuar këtë në librin e Tij të ndershëm në Kur'an sikur që është surja Teube e cila emërtohet edhe me emrin el-fadihatu (surja e demaskimit, zbulimit të skandaleve) ngase Allahu i Madhëruar në këtë sure i ka demaskuar, i ka zbuluar munafikët duke i sqaruar veprat e tyre të kufrit ashtu siç ka sqaruar Allahu i Madhëruar këto vepra të tyre të kufrit edhe në sure tjera.

Prej veprave të kufrit të cilat i veprojnë munafikët, hipokritët (dyfytyrëshat) janë:

1) Tallja me Allahun, tallja me të Dërguarin e Allahut dhe tallja me librin e Allahut (Kur'anin)

Thotë Allahu i Lartësuar: "E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?"

Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar." (Teube 65-66)

Po ashtu thotë Allahu subhanehu ve tealat: "... Por kur veçohen me djajt (parinë) e vet u thonë: "Ne jemi me ju, ne vetëm jemi tallur (me besimtarët)". (El-Bekare 14)

2) Sharja, ofendimi i Allahut dhe të Dërguarit të Tij apo përgënjeshtrimi i tyre.

Thotë Allahu i Lartësuar për munafikët: "Ka prej tyre që do të bëjnë vërejtje në ndarjen e lëmoshës..." që ky ajet ka për qëllim se munafikët të fajësojnë në ndarjen e sadakas (lëmoshës) të akuzojnë ty o i Dërguar i Allahut, shpifin ndaj të Dërguarit të Allahut se nuk po e ndanë sadakanë me drejtësi.

3) Ia kthejnë shpinën dinit islam, mundohen që të gjejnë defekt (të meta) në dinin islam, punojnë për t'i larguar njerëzit nga feja islame dhe nuk gjykojnë me sheriatin islam.²⁴

²⁴Kufri i këtyre është edhe i atyre pushtetarëve të sotëm, të cilët i bartin emrat e muslimanëve por shkojnë pas evropianëve, kryqalivëve dhe masonëve. Gjithashtu këtu mund të hyjë edhe çdo person tjetër.

Thotë Allahu subhanehu ve teala: "Kur u thuhet atyre: "Ejani (për të gjykuar) te ajo që e zbriti All-llahu dhe te i dërguari!" i sheh se si dyfytirëshit ta kthejnë shpinën." (En-nisa 61)

4) Gjykohen tek kufarët (me ligje të kufrit) përkujdesen që të zbatojnë kanunet e kufarëve (kanunet e kufrit) dhe i vlerësojnë këto kanune përmbi gjykimin e Allahut (i japin përparësi ligjeve, kanuneve të kufrit para ligjit të Allahut).

Thotë Allahu i Madhëruar: "A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë djalli, e duke qenë se janë të urdhëruar që të mos e besojnë atë. E djalli dëshiron t'i humbë në pafundësi." (En-Nisa 60)

5) Ndhima ndaj kafirave, i ndihmojnë kafirat e nuk i ndihmojnë muslimanët, i duan kafirat më tepër se muslimanët, duan që të u ndihmojnë kafirave më shumë se sa muslimanëve, ngase munafikët në të vërtetë janë kafira, ata i ndihmojnë vëllezërit e tyre që janë kafira e nuk i ndihmojnë muslimanët.

Thotë Allahu i Lartësuar: "O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtet All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqar.

E ata që në zemrat e tyre kanë sëmundje, i sheh se ngarendin te ta (për miqësi) duke thënë: "Po frikësohemi se mos po na sillet ndonjë e keqe". Po All-llahu do të sjellë fitoren, ose diç tjetër nga ana e Tij, e atëherë do të pendohen për atë që e mbanin fshehtë në shpirtin e tyre." (Maide 51-52)

6) Paraqitja e shenjave të gëzimit kur fitojnë kafirat, po ashtu gëzohen kur i godet ndonjë humbje ose ndonjë e keqe muslimanët.

Thotë Allahu azvixel: "Ja, ju (muslimanë) jeni që i doni ata, e ata nuk u duan juve. Madje ju i besoni librat në tërësi (të gjitha shpalljet), e kur ju takojnë thonë: "Ne kemi besuar"! E kur veçohen, ata nga mllefi kundër jush grisin majet e gishtërinjve. Thuaju: "Vdisni me atë mllef tuajin"! All-llahu e di shumë mirë se çka mbajnë (të fshehtat) zemrat e tyre.

Nëse ju përjetoni ndonjë të mirë, ata i dëshpëron ajo, e nëse ju godet ndonjë e keqe, ata gëzohen për atë. Po, në qoftë se ju bëheni të durueshëm dhe ruheni (mëkateve), dinakëria e tyre nuk do t'u dëmtojë aspak. Është e sigurt se All-llahu e ka në dorë atë që punojnë ata." (Ali Imran 119-120)

Për këtë arsye i gjen munafikët në këtë kohë që nuk kujdesen nuk mundohen që ti ndihmojnë muslimanët në as një vend nëse ata i godet ndonjë fatkeqësi,²⁵ por dëgjon lajme dhe lexon nëpër revista e gazeta se disa prej munafikëve ndalojnë që të ndihmohen muslimanët nëpër vende të ndryshme të botës nëse ata i godet ndonjë e keqe me argumentimin se ata nuk janë arab apo ata nuk janë të vendit tonë, ata thërrasin nëpër parti me baza nacionaliste e kombëtare dhe nuk ngritën për të ngritur dinin islam por në të kundërtën e luftojnë dinin e Allahut, e luftojnë fenë isalme.

7) I fyejnë, i shajnë, mundohen që ti gjejnë të meta (defekte) dijetarëve apo njerëzve të mirë dhe të gjithë besimtarëve, i armiqësojnë i urrejnë dijetarët, njerëzit e mirë e besimtarët, e urrejnë thirrjen e tyre dhe e urrejnë fenë e tyre. Thotë Allahu i Lartësuar: "Dhe kur atyre u thuhet: besoni, sikurse besuan njerëzit, ata thonë: "A të besojmë ashtu sikurse besuan mendjehetit?" (El-Bekare),

Dhe thotë Allahu: "Ata (hipokritë) që i përqeshin besimtarët, që me vullnetin e vet japin lëmoshë, i përqeshin edhe ata të cilët nuk kanë më shumë se çka është e domosdoshme për jetesën e tyre, e njëkohësisht tallen me ta, All-llahu u dha shpërblimin e talljeve të tyre - dënimin më të rëndë." (Teube 79) Për këtë arsye gjen në këtë kohë që munafikët i shikojnë të metat, defektet e dijetarëve, të metat e njerëzve të mirë, i shikojnë të metat e thirrësve në rrugë të Allahut dhe të metat e muxhahidëve dhe i shpërndajnë, i përhapin këto nëpër media të ndryshme.

8) I lavdërojnë kafirat, i falënderojnë kafirat, i lavdërojnë idetë, mendimet e tyre, i falënderojnë për këto ide, mendime si dhe i përhapin këto ide, mendime që janë në kundërshtim me dinin islam. Thotë Allahu i Madhëruar: "A e dini për ata që kanë miqësuar një popull që All-llahu ka shprehur mallkim kundër tyre? Ata nuk janë as prej jush as prej atyre dhe me vetëdije betohen rrejshëm." (Muxhadeleh 14) Për këtë arsye gjenë shumë munafikë që i lavdërojnë ateistët e hershëm dhe ateistët e kohës së sotme.²⁶

²⁵Sa ka të tillë sot, numrin e tyre e di vetëm Allahu. Gjithmonë sa here ju ndodhë ndonjë fatkeqësi muslimanëve ata ju gjejnë gabime atyre, kurse qafirat çdo herë i arsyetojnë. Sa herë që interesat e jobesimtarëve janë të kërcënuara dhe të dëmtuara (nga muslimanët), ai është i pari që hidhet në mbrojtjen e tyre. Ai do të flet kundër vëllezërve të tij dhe do ti tradhtoi ata. Ai ndoshta edhe do ti këshilloi muslimanët për të spiunuar mbi njëri-tjetrin dhe do ti lajmërojë tek organet shtetërore. Këtë e bën vetëm për ta kënaqur qeverin pabesimtare – tagute.

²⁶Marrë nga libri: "TESHILL EL-AKIDETI EL-ISLAMIJEH"
Përktheu dhe përshtati: -Alejhim Maliqi-/botaislame/

Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë

Pasuesit e Sunnetit (Ehli Sunneti) kanë rënë dakord se kufri mund të bëhet duke deklaruar diçka të kufrit, si tallja me fenë (Istihza). Kjo gjithashtu mund të ndodh për shkak të veprimeve të tilla si, të bërit sexhde për ndonjë idhull, diellit, hënës apo me therijen e kurbanit për dikënd tjetër pos Allahut.

Argumentet nga Kurani dhe Sunneti janë të qarta në lidhje me kufrin e dikujt që vepron diç prej Kufrit, dhe kjo është për shkak të deklaratave apo veprimeve, pamvarsisht a është kjo mohimin i qëllimshëm (Xhuhud) apo duke e bërë të lejuar (Isti'hla) atë që është e ndaluar. Asnjëri nga sahabet apo gjenerata që erdhi pas tyre (Tabiinët) e as Imamët e njohur të Sunnetit nuk e kanë thënë vet këtë, por Allahu i Lartësuar e ka thënë:

“E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: “Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar”. Thuaj: “A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?” Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë”. (Teube, 65-66)

Shkaku i kufrit ka qenë deklarimi i tyre, të cilin ata e shqiptuan si të vetëm (pa vepruar diçka). Dhe Allahu, i Lartësuar thotë:

“Ata betohen në All-llahun se nuk kanë thënë (asgjë të keqe), e në të vërtetë kanë thënë fjalë që nuk përkojnë me besimin, dhe pasi patën shprehur besimin ata e mohuan dhe u përpoqën për atë (mbytjen e Pejgamberit) që nuk e arritën. Ata nuk urrejnë për tjetër pos pse All-llahu nga mirësitë e Tij dhe i dërguari i Tij i begatoi ata. Nëse ata pendohen do të jetë më mirë për ta, e nëse refuzojnë, All-llahu i dënon me një dënim të dhembshëm si në këtë botë ashtu edhe në botën tjetër. E në këtë rruzull të tokës nuk ka për ta as mbrojtës, e as ndihmës”. (Teube, 74)

Pra përfundimisht, kushdo që thotë apo bën diçka, e cila është kufër i qartë, ai mohon (bën kufër), përderisa mohimi i tij nuk ka qenë si rezultat i detyrimit (shtrëngimit, dhunës) apo keq-interpretimit (te'wilit) apo gabime aksidentale (Khata) si rrëshqitja e gjuhës apo injoranca e justifikuar.

Dhe prej kufrit të qartë është braktisja e kategorisë së veprës (Xhins el Amel) tërësisht, pa i ndërlidhur me veprimet e zemrës, sepse braktisja absolute e veprimeve në vete është kufër i madh, por ne përdorim mungesën e asaj që është e nevojshme si dëshmi për të brendshmen (veprimet e zemrës), pa e bërë këtë si kusht për gjykim (Hukm) dhe kjo është e qartë nga Libri dhe Sunneti që gjykimi

ynë është për veprat e trupit dhe jo mbi atë që qëndron në zemër, sepse për atë ka njohur vetem Njohësi i të Fshehtës (Allahu).

Hafidh Ibn Rexhebi, Allahu e mëshiroftë, e ka përmendur në “Fet’h el-Bari” 1/23 nga Sufjan ibn Ujejne se ai ka thënë, “Murxhia quhet braktisja e veprave të obligueshme (el-Faraidh), mëkat i nivelit të ‘kryerjes së veprave të palejuara’, por nuk janë të barabarta, sepse kryerja e veprës së ndaluar, me dashje duke mos e bërë atë të lejuar (istihla) është mosbindje, ndërsa braktisja e veprave të detyruara (farzeve) duke mos qenë injorant (për kryerjen e tyre) dhe pa arsye, është Kufër.

“Qartësimi i saj është në çështjen e Ademit alejhi selam dhe Iblisit të mallkuar, i cili përshkak të mosbindjes ndaj Allahut që t’i bëjë sexhde Ademit (ta kryej atë vepër), mohoi dhe u bë i mallkuar përgjithmonë, dhe çështja me dijetarët e çifutëve të cilët e pranuan Pejgamberin, salAllahu alejhi selam se është i Dërguar, me gjuhët e tyre, por ata nuk vepruan sipas sheriatit të tij.

“Transmeton Harbi nga Is’haku se ai ka thënë: ‘Murxhiat vazhduan të shkojnë në ekstrem derisa prej deklarimeve të tyre ka qenë ajo që njerëzit e përdorin se ‘Kushdo që e lë faljen e namazit, agjërimin e Ramazanit, dhënien e Zekatit, Haxhi dhe të gjitha veprimet e obliguara (farzet) pa i mohuar ato, ne nuk e bëjmë atë tekfir. Llogaritja e tij është se Allahu pasi që ai është prej atyre që i pranojnë ato (veprat si obligim dhe nuk i ka mohuar).’ Pra këta janë ata për të cilët nuk ka dyshim, d.m.th. Murxhiat.”

“Transmeton Halali në “Es-Sunneh” 3/586 nga Ubejdullah ibn Hanbeli i cili ka thënë, Ebu Hanbel ibn Is’hak ibn Hanbeli më ka treguar se ‘Humejdi’ ka thënë, ‘Kam qenë i informuar se ka njerëz të cilët thonë ‘Kushdo që e pranon Namazin dhe Zekatin, Agjërimin dhe Haxhin por nuk e vepron asnjërin prej tyre derisa vdes, ose falet në drejtim tjetër nga drejtimi i faljes (Kiblja) qëllimshëm derisa të vdes, atëherë ai është besimtarë (Mu’min) përderisa nuk e refuzon (obligimin e tyre)’. Pra për këtë unë them ‘Ky është Kufër i qartë në Allahun dhe është në kundërshtim me Librin e Allahut, Sunnetin e Të Dërguarit, salAllahu alejhi ve Selem, dhe veprat e muslimanëve”

Allahu i Lartësuar thotë: “E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër, pos që ta adhuronin All-llahun me një adhurim të singertë ndaj Tij, që të largohen prej çdo besimi të kotë, ta falin namazin, të japin zeqatin, se ajo është feja e drejtë”. (Bejjine, 5)

Ebu Hanbeli ka thënë: E kam dëgjuar Ebu Abdullahun duke thënë: “Kushdo që e thotë këtë atëherë ai nuk ka besuar Allahun, ka mohuar urdhërat e Tij dhe të Dërguarin e Tij, dhe atë me të cilën erdhi ai SalAllahu Alejhi ve Selem”.

Imami Ibn Bettah, Allahu e mëshiroftë ka thënë: “Pra kushdo që braktis diç nga obligimet (Farzet), të cilat Allahu i Plotëfuqishëm i ka obliguar në Librin e Tij, apo që i Dërguari i Tij SalAllahu alejhi ve Selem i ka konfirmuar në Sunnetin e tij, përshkak të mohimit të qëllimshëm të tyre (xhuhud) ose mosbesim të brendëshëm në to, atëherë ai është jobesimtar (kafir) me kufër të qartë. Asnjë njeri me intelekt, i cili beson Allahun dhe Ditën e Fundit, nuk do të dyshoj në këtë, dhe kushdo që e pranon atë, dhe e deklaron me gjuhë por e len atë (krejtësisht) përshkak neglizhencës apo lojës apo përshkak se e beson opinionin e murxhiave dhe e pason shkollën e mendimit të tyre (medh’hebit), atëherë ai është lënës i fesë (Imanit). Nuk ka mbetur asgjë tek ai; as edhe një sasi e madhe apo e vogël e imanit në zemrën e tij. Dhe ai është prej grupit të hipokritëve (munafikëve) të cilët ranë në hipokrizi (nifak) me të Dërguarin e Allahut, salAllahu alejhi ve Selem. Pra Kurani u shpall me përshkrimin e tyre, qëndrimin ndaj tyre dhe sqarimin se ata janë në shkallën më të thellë të xhehennemit. Kërkojmë mbrojtje te Allahu nga shkollat e gabuara të mendimit (Medh’hebit) të Murxhiave.

Udhëheqësit (Imamët) e mëhershëm kanë paralajmëruar për ata dhe e kanë bërë të qartë gabimin e qëndrimit të tyre dhe rrezikun e risive të tyre (bidatit).

Imam Zuhriu, Allahu e mëshiroftë ka thënë: “Nuk është shpikur në Islam, risi më e dëmshme se sa kjo, d.m.th. Irxhaja”.

Euzai ka thënë: “Jahja dhe Katadeja thonin, “Asnjërit nga sektet nuk i frikohemi më së shumti për Ummetin se sa Irxhasë”.

Dhe Shurejhi ka thënë: “Ata janë më të këqinjët prej njerëzve. Shiat (Rafiditë) janë të mjaftueshëm në të keqen, por murxhiat thurrin gënjeshtër kundër Allahut, të Plotëfuqishmit, Ngadhënjyesit.”

Nga Imami, Hafidhi, **Shejh Ebu Abdullah Sulejman Ibn Nasir ibn Abdullah el-Ulvan**

Përktheu dhe përshtati: **Teuhid.NET**

Pyetje dhe përgjegje që lidhën me temën

A është bërja e kufrit e kufizuar vetëm me tekdhëmb (përgënjeshttrim)²⁷

Nga Shejkh Abdul-Aziz er-Rraxhihi

Pyetje: A është e kufizuar bërja e kufrit tek përgënjeshttrimi (tekdhëmb, përgënjeshttrimi i të vërtetës) dhe pasja e një besimi të palëkundur ('Itikad, domethënë, të kesh besim të palëkundur në Batil)?

Përgjigje: Kufri nuk kufizohet vetëm tek përgënjeshttrimi (tekdhëmb). Kufri ndodh, për shkak të përgënjeshtimit, kur dikush e përgënjeshton Allahun apo e përgënjeshton Pejgamberin, ose, nëse dikush refuzon diçka që njihet në Fe si e domosdoshme, ai, gjithashtu, ka bërë kufër. Gjithashtu, mund të ndodhë edhe nga ndonjë vepër, si, për shembull, rasti kur dikush i përkulet një idhulli, edhe nëse ai nuk e beson atë. Nëse dikush shkel mbi Mus'haf (mbi Kur'an) me këmbët e tij, duke e bërë këtë qëllimisht, ai ka bërë kufër. Ose, nëse ai e ndyn Mus'hafin me pislëqe apo me urinë qëllimisht, ai ka bërë kufër. Po ashtu, kufri mund të ndodhë nëpërmjet fjalëve. Për shembull, nëse dikush e shan Allahun, apo shan Pejgamberin, apo e mallkon Fenë Islame, ose tallet me Allahun dhe me të Dërguarin e Tij, ai ka bërë kufër, bazuar mbi fjalët e tij. Gjithashtu, kufri mund të ndodhë me anë të dyshimeve. Nëse dikush ka ndonjë dyshim për Allahun, ose për melekët e Tij, ose për Librat e shpallur, ose për Pejgamberët, ose ka dyshime për Xhenetin dhe për Xhehenemin. Për shembull, ai thotë: "Nuk e di, nëse ka apo jo Xhenet" ose "...nëse ka apo jo Xhehenet?" Ai bën kufër, për shkak të këtij dyshimi dhe pasigurisë së tij.

Kufri mund të ndodhi për shkak të braktisjes (i'rad), le të themi, për shembull, nëse dikush e braktis Fenë duke mos e mësuar atë apo duke mos e adhuruar Allahun. Ai bën kufër, për shkak të kësaj braktisjeje. Kurse, **sa për mendimin e Murr'xhiave se kufri ndodh vetëm për shkak të përgënjeshtimit, mohimit (tekdhëmb), kjo nuk është e vërtetë (kjo është Batil).**

Shirku në bindje manifestohet vetëm me veprim apo nevojitet edhe istihlal (të llogaritësh si vepër të lejuar)?

Pyetje: Shirku në bindje bëhet vetëm me veprim e ajo është bindja dhe nënshtrimi duke mos shikuar besimin apo istihlalin (dmth të besosh qe ajo veper e kufrit eshte e lejuar me zemer).

Përgjigje: All-llahu i Lartësuar thotë: “E nëse i dëgjoni ata, atëherë jeni si ata (idhujtarë).” [Enam 121] “Nuk ka dyshim se ata që u kthyen prapa (në mosbesim) pasi që u ishte sqaruar rruga e drejtë, djalli ua hijeshoi dhe shpresë të rrejshme u premtoi.

Këtë ngase atyre që e urrejtën atë që e shpalli All-llahu (jehudive), u thanë: “Ne do t’ju dëgjojmë juve për disa çështje!” [Muhamed 25-26]

“Ata i bënë dijetarët dhe murgjit e tyre zotra veç Allahut, gjithashtu e bënë edhe Isën, birin e Merjemes. Ata u urdhëruan që të adhurojnë vetëm një të Adhuruar. Nuk ka të Adhuruar tjetër veç Tij. I pastër është Ai nga ato që i shoqërojnë”. [Teubeh 31]”.

Shpjegimi i saktë (i këtij ajeti është) se ata u bindeshin dijetarëve dhe njerëzve të fesë në atë që e kishte ndaluar Allahu dhe nuk është e saktë (të mendosh) se ata u luteshin (ose përkuleshin) dijetarëve të tyre. Kështu ia ka shpjeguar Profeti sal-l Allahu alejhi ue selem Adij Ibn Hatimit kur ky i fundit i tha : Ne nuk i adhuronim ata (dijetarët dhe murgjit duke iu përlurur atyre). Atëherë Profeti sal-l Allahu alejhi eu selem i tregoi se bindja ndaj tyre në atë që e ka ndaluar Allahu është adhurimi që u keni dedikuar atyre.

Lidhje e shirkut me istihlal është metodologji e Murxhive dhe Xhehmive.²⁸

Ali el-Hudejri

²⁷Marrë nga libri : Shpjegimi i anuluesve të islamit f.16-17.

Burimi:http://www.mbueroja.net/PDF_files/e07437f3-b19e-4973-8042-45d58adbc22a.pdf

²⁸ **Teuhid.NET Përktheu Abdyl Fuga**

Ai i cili shan Profetin bën kufër dhe nuk kushtëzohet në këtë ‘bërja hallall’

Nga shejhu i madh, muhadithi i kohës: **Sulejman ibn Nasir el Ulvan** (Allahu e ruajt).

Pyetje:Shejh i nderuar, a bën kufër (del nga feja) ai i cili e shan Profetin alejhi selam vetëm thjesht me sharjen e tij? Apo kushtëzohet që ta konsiderojë këtë hallall (të lejuar)?

Përgjigje:“Janë pajtuar të gjithë sahabët, Tabi’inët, dhe ata që erdhën pas tyre prej Ehli Sunetit se: Kush flet, apo vepron atë që është kufër i qartë, del nga feja pa e kufizuar këtë me bërjen hallall.

Dhe gjithashtu janë pajtuar të gjithë dijetarët se kufri ka mundësi të jetë me mohim, apo me përgënjeshttrim, apo me kthimin e shpinës (pra kthimi i shpinës, duke mos u interesuar për fenë).

Ndërkaq ka mundësi që (kufri) të jetë me fjalë sikurse sharja e Allahut të Lartësuar dhe sharja e Profetit, dhe tallja me Fenë dhe ligjet e saj.

Dhe mund të jetë me vepër, sikurse është bërja e sexhdes për idhujt, dhe tavafi rreth varreve, dhe therja për xhinët dhe idhujt.²⁹

Gjithashtu është edhe me lënie (moszbatim), sikurse lënia e punëve (obligimeve fetare) plotësisht, ndërsa Is’hak bin Rahauejh po edhe të tjerë përveç tij ka gjykuar se ekziston ixhma tek Sahabët për kufrin e lënësit të namazit me vetëdashje.”

U përgjigj: **Sulejman ibn Nasir el Uluan.**³⁰

Përktheu nga arabishtja: **Abdurrahman OSMANI**

²⁹Madje edhe nëse është injorant, pasi nuk mund të parafytyrohet injoranca në këto çështje, e kjo me pajtimin e të gjithë dijetarëve, pos atyre të ashtu quajturit ‘hoxhallarë’ ata thonë se nëse është injorant justifikohet, sikurse disa të tjerë kanë kushtëzuar në tekfirin e këtyre, bërjen hallall. Allahu mustean!!! Pra nuk dimë prej dijetarëve të kualifikuar prej Ehli Sunetit që ta ketë kundërshtuar këtë ixhma, pos këtyre ‘hoxhallarëve’. Në lidhje me këtë ixhma shih: “Ed-durrerru es-senije” vëll, 10, fq, 401. Gjithashtu shih: “Fetaua el Eimeti en-Nexhdijeh” vëll, 3, fq, 336, dhe 337 (mektebetu, Rrushd). Gjithashtu: “El Mutemimeh likelami eimeti Ed-dauati en-Nexhdijeh” fq, 41-42 të shejh Ali el Hudejr (Allahu e ruajtë). Gjithashtu: “Mexhmuatu err-rresail ue elmesail en-nexhdijeh” vëll, 1, fq, 657. (sh.p).

³⁰Marrë nga: Mexhliet ditore. Publikuar ne: Minber et Teuhid uel Xhihad.

Ai i cili shanë Allahun dhe Pejgamberin e Tij a bëhet pabesimtarë derisa ai këtë nuk e bën atë me zemër???

Shejh Sali fevzan thotë: E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Kushtoi vëmendje fjalëve të Lartësuarit: **PASI QË BESUAT JU KENI MOHUAR [JENI BËRË PABESIMTARË]**.

Kjo tregon se kush e shanë apo e fyen Allahun, Pejgamberin e Tij, librin e Tij, diç nga libri i Tij apo nga suneti i salallahu alejhi ue selem – ai është felëshues nga islami, edhe në qoftë se është tallur.

E ku janë ata që thonë se i tilli nuk bëhet femohues për derisa ai nuk e bënë atë me zemër? Ata thonë: "Edhe pse e shanë Allahun, Pejgamberin e tij, Kuranin, nuk e sjellim gjykimin derisa ai nuk është i bindur ne zemrën e tij, dhe nuk do të sjellim gjykimin në bazë të asaj që thotë apo bënë". Prej nga erdhën me këto fjalë, dhe me këto kushte? Allahu ka gjykuar për ta se janë pabesimtarë ndërsa ata thanë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". All-llahu Te'ala, nuk tha, "ju jenibërë pabesimtarë në qoftë se keni qenë të bindur"- Allahu na ruajt nga kjo.

Obligim është që të përmbaheni rregullave ashtu si janë, dhe jo të shtojmë diç nga vetja si shtesë dhe kushte apo të heqim diçka. All-llahu nuk ka pyet për bindjen e tyre, e as që e ka përmendur këtë a kanë qenë ata të bindur, por ai ka gjykuar që janë pabesimtarë pasi ata kanë qenë besimtarë. **PASI QË BESUAT JU KENI MOHUAR [JENI BËRË PABESIMTARË]**, ka gjykuar në bazë të fjalëve të tyre, në bazë të talljes së tyre, dhe se nuk ka vendosur kushte sikur këta që vendosen kushte. Kur njeriu me vetëdije, pa detyrim, shqipton fjalë të kufrit, në të lëshohet dispozita e braktisjes së fesë, dhe nëse është i detyruar ai nuk ka dalë nga feja.³¹

³¹Shkëputur nga libri "sherh nevakidul islam" dr. Salih ibn Fevzan el-Fevzan

Përktheu: **Ahmed ebu Muhamed**

www.botaislame.com

KAPITULLI I TRETË

MURXHIAT BASHKËKOHOR DHE IRXHAJA E TYRE

Nënkuptimi i fjalës irxhaa

Në gjuhën arabe fjala ***Irxhaa*** ka disa kuptime, siç janë: frikë, vonesë, shpresë. **Ndërsa fjala *Irxhaanë* fjalorin e sheriatit** don të thotë: Vonesë e veprës pas imanit, pasi që sekti Murxhia e konsideruan veprën në rradhë të dytë pas imanit dhe se vepra nuk është pjesë e imanit.

Besimi i murxhive bashkohorë

Sekti i Murxhiave bashkohorë besojnë se imani është vetëm në zemër dhe se këtë iman nuk e prish asgjë prej veprave edhe në qoftë se bën kufër. Ky është menhexhi i Xhehm bin Safuan-it. Dhe tek këta nuk luan rol nëse njeriu pohon apo mohon gojarisht diçka prej fesë apo në kryerjen apo moskryerjen e ndonjë obligimi fetarë, pasi që këta të dyja ata nuk i konsiderojnë se janë pjesë të imanit.¹

Sherri i Murxhiave

Imam Ebu Bekr el-Axhuri²

1 – ez-Zuhri ka thënë :

" Nuk ka risi ma të dëmshme për këtë fe se sa kjo." d.m.th Irxhaja.

2– Ebu Hamzah Eth-Thimali el-A’uar ka thënë :

"Unë i thashë Ibrahim (en-Nekha'it):

" Çfarë mendon për mendimin Murxhiave ?

"Ai tha:" Ah! Ata kanë shpikur një mendim.

Unë kam frikë nga sherri i tyre kundër komunitetit.

Ajo përmban shumë sherr në vetvete. Unë të tërheq vërejtjen ndaj tyre ! ""

¹Shih:**AbdurRahman el Mahmud** “ براءة اهل الحديث و السنة من بدعة المرجنة “

²Burimi : **esh-Sheri’ah**, faqe. 151-154

3 – Ejjub [es-Sihtijani] ka thënë :

”Se’id bin Xhubejri më ka thënë :

Unë të pashë ty me Talkun.

Unë thash . Po.

Çfarë është puna e tij ?

Ai më tha : Mos u ul me të.

Ai është Murxhi !

Edhe pse nuk kërkova këshillë nga ai rreth kësaj qështje.

Një Musliman ka të drejtë të urdhërojë dhe të ndaloj vëllaun e tij kur ai sheh tek ai ndonjë gjë të urrejtur."

4 – el-Fad'hl bin Zijad ka thënë :

" Kam dëgjuar se si Ebu Abdil-lah Ahmed bin Hanbel është pyetur rreth Murxhive.

Ai tha : " Ata janë të cilët thojnë se imani është vetëm fjalë. "

5 – Selemah bin Nubejt ka thënë :

"Hadithi " Ai që thotë 'nuk ka zot të vërtet përve Allahut hynë në Xhenet " u përmend në prani të edh-Dhehak bin Muzahim.

Ai tha: " Kjo ishte para se dënimet të përcaktoheshin dhe detyrimet të obligoheshin."

6 – Uaki' ka thënë :

" Ehli-Sunneti thonë se Imani është fjalë dhe vepër, Murxhiat thonë se Imani është fjalë dhe Xhehmiet thojnë se Imani është Dituria."

7 – Nëse një person thotë se imani është vetëm fjalë, duhet ti thuhet atij :

Ti ke refuzuar Kur'anin, Sunnetin dhe konsencuesin e dijetarëve.

Ti ke braktisur mendimin e Muslimanëve dhe je bërë fajtor duke bërë kufr në Allahun.

Nëse ai thotë " Si ? ", i thuhet atij :

Pasi që besimtarët kishin besuar, Allahu i urdhëroi ata të falin namazin, të paguajnë zeqatin, të agjerojnë, të kryejnë haxhin, të luftojnë në Xhihad dhe të ngjashme.

Përveç kësaj, ata ishin tmerrësisht të frikësuar se veprat e tyre do të ishin të pakryera dhe në këtë mënyrë ata do të hynin në zjarr dhe do të vuanin një dënim të ashpër.

Ai që pohon se Allahu i urdhëroi besimtarët me këto vepra duke mos dëshiruar që ata ti veprojnë këto dhe se Ai është i kënaqur me ta vetëm nëse at i shqiptojnë ato, ai ka kundërshtuar Allahun dhe të Dërguarin e Tij (sal Allahu alejhi ue selem).

Allahu ka thënë pasi që ka përsosur Islamin me vepra :

" Këtë ditë Unë e përsosa fenë tuaj për ju, plotësova Mirësinë Time mbi ju dhe zgjodha për ju Islamin si fe. "(5:3).

Pejgamberi (sal Allahu alejhi ue selem) ka thënë :

" Islami është ndërtuar mbi pesë shtylla. "

Pos kësaj tha :

" Ai që braktis namazin aj ka bërë kufr. "

Ai që thotë se Imani është vetëm dituri pa fjalë dhe vepra, ka arrdhur me diçka e cila është më e rrezikshme se sa të thuhet se Imani është vetëm shqiptim.

Kjo do të thotë që edhe Iblisi është besimtar, sepse Iblisi njeh Zotin e tij.

"Iblisi tha : " O Zoti im ! Për shkak se Ti më humbe mua e më fute në rrugë të shtrebrë." (15:39)

Gjithëashtu edhe jehudët do të ishin besimtar, sepse ata kanë dituri për Allahun dhe të Dërguarin e Tij (sal Allahu alejhi ue selem).

Allahu ka thënë :

"Atyre të cilëve ne u dhamë Librin e njohin mjaft mirë atë, ashtu siq njohin bijtë e tyre." (2:146):

Gjithë ashtu duhët tju thuhet atyre :

A nuk është dallimi mes Islamit dhe Kufrit vepra ?

Ne dijmë se paganët dhe mushrikëte dinin se Allahu ka krijuar qiejt dhe tokën dhe atë çfarë ka mes tyre.

Ata e dinin se vetëm Allahu është Ai që i shpëton ata kur tju ndodhë ndonjë fatkeqësi.

Duke u bazuar në mendimin e tyre se Imani është vetëm njohuri, këto janë të gjitha të njëjta si ai që thotë se Imani është vetëm njohuri.

Mallkimi i Allahut qoftë mbi atë që ka këtë mendim!

8 – ez-Zuhri ka thënë :

Çfarë thua për hadithin " Ai i cili vdes pa i bërë shirk Allahut do të hyjë në Xhenet, edhe nëse ai ka vjedhur "?"

Unë i thashë : " O Prijës i besimtarëve, kjo ishte para urdhëresave dhe ndalesave.

Ishte para obligimeve."

9 – Keni kujdes – Allahu ju mëshiroftë - sepse ata të cilët thonë se Imani i tyre është si i Xhibrilit dhe i Mikailit, dhe se ata janë besimtar tek Allahu dhe kanë një Iman të plotë.

Ky është mendimi i Murxhiave !

10 – el-Auzai'i ka thënë :

" Tri çështje i përkasin risive ; të thuash " Unë jam besimtar me Iman të plotë, " Unë jam një besimtar i vërtetë "dhe" Unë jam besimtar në All-llahun (te ala).

Llojet e murxhive

•Besimi është vetëm me zemër dhe me gjuhë:

1. Murxhiat-ul fukaha
2. Ibn Kilab-i

•Besimi është vetëm me gjuhë dhe me vepër:

1. Sekti Gassanij

•Besimi është vetëm me zemër:

1. Sekti Xhehmij
2. Sekti Murxhia
3. Sekti Mirisij
4. Sekti Saalihij
5. Sekti Esh'arij
6. Sekti Maturidij

•Besimi është vetëm me gjuhë:

1. Sekti Kerramij

Shkëputur nga librat: AbdurRahman el Mahmud “براءة اهل الحديث والسنة من بدعة المرجئة”

Gaalib Awaxhi “فرق معاصرة”

El Axhurri “الشريعة”

Bazat e Murxhiave

Janë të pajtimit të gjithë Murxhiat në këta gjëra:

- Janë të pajtimit se Imani është vetëm pranim, besim me zemër apo vetëm njohje me zemër.

- Vepra nuk hyn në atë që quhet *Iman* dhe as nuk është pjesë e Imanit, edhe pse nuk e mohojnë veprën komplet, përveç se tek pasuesit e Sektit Xhehmij, këta të fundit e mohojnë veprën në përgjithësi
- Imani nuk shtohet e as nuk pakësohet
- Vepruesi i gjuhahit të madh është besimtarë me Iman të plotë.
- Njeriu është krijues i veprave të tija.
- All-llahu nuk shihet në Ahiret.
- Poashtu Murxhiat thonë se kufër është mosnjohja e All-llahut, pra xhehli (injoranca) total.
- Xheneti dhe Xhehenemi do të zhduken, poashtu do të zhduken edhe banorët e tyre dhe askush nuk do të qëndrojë aty përgjithmonë.
- Disa prej Murxhiave thonë se Kur'ani është i krijuar disa thonë se nuk i është krijuar.
- Poashtu ata kanë thënie të ndryshme në çështjen e Kaderit.

Devijimet e murxhiave

Ka thënë Esh-Shehristani në librin e tij El-Milel ve En-Nahl vëllimi I parë faqe 139 : " El-Irxhau i ka dy kuptime , e para prej tyre është vonim, bazuar në fjalën e Allahu ku thotë : " (paria) thanë shtyje (vonoje qështjen) e tij dhe vëllaut të tij për më vonë " (shuaraë-36), që d.m.th neglizhoje dhe vonoje,kurse kuptimi i dytë i fjalës El-Irxha d.m.th DHËNJË E SHPRESËS .

Emërtimi i këti grupi të devijuar me termin NEGLIZHENT është i saktë,ngase ata e kanë vonuar veprën duke e larguar ate nga pjesa përbërse e imanit, kurse sa i përket emërtimit të dytë-SHPRES DHËNJËS-ky emërtimi i tyre duket qartë nga fjalët e tyre, ngase ata thonë : " Nuk bënë dëm mëkati pasi që të besosh (Nuk të nxjerr nga islami asnjë vepër e keqe nëse ke besim në zemër) ashtu sikur që nuk bënë dobi puna e mirë pas kufrit".

Poashtu Murxhiat janë emërtuar edhe nga shkaku se ata e kanë vonuar dhënjën e dispozitës mbi ate i cili vepron mëkate të mëdha duke thënë se qështja e tij nuk duhet të gjykohet në këtë dynja,porse Allahu e din se qka do të ndodhë me të Ditën e Kiametit.

Murxhiat ndahen në katër grupe:

1-Murxhie El-Havarixh

2-Murxhie El-Kaderije

3-Murxhie El-Xheberije

4-Murxhie El-Fukaha .

Grupacioni i murxhive është prej të devijuarve dhe devijimet e tyre kanë të bëjnë me akiden. Në fillim të shfaqjes së tyre këta të devijuar janë njohur me këtë emër ,përshkak se e vononin veprën nga imani sa që thonin : "Lënja e veprave në tërësi nuk të bënë dëm (nuk të nxjerr nga islami),përderisa e ke besimin e pastër,ata i kushtonin rëndësi vetëm besimit ,kurse tregoheshin neglizhent në qështjen e veprave duke i vonuar ato,poashtu ata e vononin edhe gjykimin mbi ate i cili vepron gjynahe të mëdha,duke thënë se qështa e tij i takon Allahut ,vepron me te si që Ai dëshiron në ditën e kiametit,dhe thonin se ne nuk gjykojmë mbi te në këtë dunja se a është prej besimtarëve apo jobesimtarëve.Ky është mendimi i të parëve të murxhive ,kurse murxhiat bashkëkohor nuk e përfaqsojnë këtë mendim,ngase murxhiat bashkëkohor thonë "Nëse ke iman nuk të dëmton asgjë mëkati,ashtu sikur që nuk të bënë dobi vepra e mirë nëse je qafir" , pra murxhiat bashkëkohor gjykojnë në këtë qështje se bartësi i mëkateve të mëdha është i shpëtuar ditën e gjykimit,pamarrë parasysh se qfar mëkati bartë qoftë edhe kufër i veprës,ngase sipas tyre vepra nuk është asnjëherë pjesë përbërse e imanit dhe se kufri në vepër sipas tyre gjithmon llogaritet kufër i vogël.

Bindjet e Murxhive

1-Gjykimi mbi mëkatarin e madhë

Murxhiat thanë se çdo kush që e shqipton shehadetin ai është musliman, kurse ne nuk kemi mundësi të dimë se çka ka në zemrën e tij, në mënyrë që ta kuptojmë se është i sinqertë apo munafik, ne qështjen e tij e dorzojmë tek Allahu teala, ngase Allahu i din fshehtësit e zemrave dhe se Ai merrë në llogari për këtë. Në këtë qështje parimisht murxhiat pajtohen me Ehli Sunnetin ,porse kundërshtimi i tyre vjen në shprehjen pasuese dhe shumë të rrezikshme ,dhe në kundërshtim me Ehli Sunnetin ku thonë : "Nëse ke iman nuk të dëmton asgjë mëkati,ashtu sikur që nuk të bënë dobi vepra e mirë nëse je qafir",kurse Ehli Sunneti besojnë të kundërtën dhe thonë se mëkatarin i madhë i cili nuk ka kufër dhe shirk dhe vdes pa u penduar ,ai është nën kërcnimin e Allahut teala ditën e kiametit ,nëse donë Allahu e falë e nëse donë e dënon përkohësisht .

2-Imani sipas Murxhive, është njohja e Allahut teala dhe pranimi,kurse vepra është e ndarë nga imani dhe se vetëm bindja mjafton që ta shpëtoj robin ditën e kiametit dhe se qka do që të veproj njeriu prej veprave të këqija kjo nuk e dëmton atë asgjë,dhe i tilli është I shpëtuar ditën e kiametit dhe është

përgjithmonë në Xhennet.Kurse disa prej murxhive kanë thënë se besimi është njohja e Allahut ,përlësia ndaj Tij,largimi nga mendjemadhësia,dashuria ndaj Tij dhe të gjitha këto kanë lidhje vetëm me zemër,kurse vepra tek ata nuk ka rol vendimtar.

Këta thanë se iblisi e ka njohur Allahun teala dhe shkaku pse e mallkoi Allahu ate dhe e përzuni nga mëshira e Tij është mendjemadhësia të cilën e bëri shejtani me Allahun teala dhe mosdashuria për te.Duke u bazuar nga kjo thënjë ata e kushtëzuan imanin të jetë me njohuri,me dashuri për Allahun dhe pa mendjemadhësi.

Prej murxhive ka edhe të atillë që thonë se mjafton nga imani vetëm bindja me zemër dhe se nuk kushtëzohet shqiptimi i tij me gjuhë,këta të devijuar shkuan aq largë sa që thanë: "Edhe nëse njeriu e shqipton kufrin me gjuhën e tij ,porse këtë kufër nuk e beson me zemër personi në fjalë nuk është Qafir ,dhe se kjo shprehje e tij nuk e dëmton asgjë".

Disa prej murxhive shkuan edhe më larg sa që thanë " Imani është vetëm bindje me zemër,kurse fjalët dhe veprat nuk janë të rëndësishme ,sa që edhe nëse adhuron idhuj,apo e shqipton trinitetin ,apo bënë shirk,të gjitha këto janë vepra dhe nuk dëmtojnë asgjë dhe personi që ka pasur bindje me zemër do të jetë i shpëtuar ditën e kiametit".

Pra nga ajo që pamë sjellim një përfundim se murxhiet janë grup i devijuar ,dhe devijimi I tyre është I qartë e sherri i tyre është i madhë,ata e kundërshtuan librin e Allahut ,sunnetin e Pejgamberit alejhi selam dhe ixhman e dietarëve.

Murxhiat sa i përket aspektit të pasimeve të tyre ndahen në:

-El-Juunisijeh

-El-Abidijeh

-El-Gassenijeh

-Eth-Thevbanijeh

-Et-Tevminijeh

-Es-Salihijeh

Ne në vazhdim në pika të shkurta do të hedhim dritë në gjithësecilin grup.

1- El-Junisijeh - Janë pasuesit e Junus ibni Avni El-Munirij,ata besonin se imani është vetëm njohje e Allahu teala duke e dashur Ate dhe duke qenë modest larg mendjemadhësis,pra ai që I tubon këto është besimtarë pa marrë parasysh se a vepron ndonjë vepër apo jo ,dhe lënja e veprave nuk e dëmton atë asgjë nëse besimin e ka të pastër dhe bindjen e drejtë

2- El-Abidijeh - Janë pasuesit e Abid El-Mukteib,ata thanë se qka është pos shirkut falet patjetër dhe se nëse robi vdes me besim atë nuk e dëmton asgjë mëkati sa do që të ketë qenë ai I madhë .

3- El-Gassenijeh - Janë pasuesit e Gassen el-Kufij,ata thanë se imani është njohja e Allahut dhe të Dërguarit të Tij,dhe pranimi I asajë që e ka zbritur Allahu dhe asajë që e foli Pejgamberi alejhi selam , ky pranim të bëhet në tërsi pa mos hyrë në detaje,ata thanë se imani nuk shtohet dhe nuk paksohet .Këtë mendim , se imani nuk shtohet dhe nuk paksohet e përfaqsonte edhe Ebu Hanifja,dhe duke u bazuar në këtë disa njerëz gjykuan mbi Ebu Hanifen se është Murxhi dhe I takon grupit Murxhia El-Fukaha,kurse disa të tjerë thanë se kundërthënjët mes Ehli Sunnetit dhe Ebu Hanifes janë vetëm kundërthënje terminologjike (dallim vetëm në të shprehur).

4- Eth-Thevbanijeh - Janë pasuesit e Ebi Thevbani janë ata të cilët thanë se imani është njohje e Allahut teala dhe pranim I të Dërguarit të Tij,duke I dhënë logjikës një trajtim të veçantë sa që pretendonin se ate që e konsideron logjika të mirë ajo është e mirë,dhe atë që e konsideron logjika të keqe është e keqe.

5- Et-Tevminijeh - Janë pasuesit e Muadh et-Tevminij ,ata thanë se besimi është njohje dhe pranim,dashuri dhe sinqeritet,dhe besim në ate që ka ardhur Pejgamberi alejhi selam,kto të gjitha pra quhen iman dhe se ai që e le njërën prej tyre nuk mundë të quhet qafir ,ashtu sikur që nuk quhet musliman ai I cili nuk I bashkon të gjitha këto.

6- Es-Salihijeh - Janë pasuesit e Salih ibni Omer Es-Salihij,ata thanë se imani është njohje e Allahut teala ,kurse kufri është mosnjohja e Allahut teala,ata thanë se kush e shqipton trinitetin ai nuk është qafir,porse kjo fjalë nuk shqiptohet vetëm se nga qafiri ,ata thanë se njohja e Allahu teala d.m.th dashuri dhe përujje ndaj Tij,dhe se logjikisht pranohet që njeriu ta besoj Allahu teala edhe nëse nuk e beson Pejgamberin alejhi selam,edhe pse Pejgamberi alejhi selam ka thënë: "Ai që nuk më beson mua,nuk e beson Allahun teala ". Ata thanë se namazi nuk është ibadet ndaj Allahut teala ,ngase nuk ka ibadet për Allahun veqse besimi në Te,kurse imani është njohje ,dhe ajo është një tërsi e vetme që nuk shtohet e as nuk paksohet ,ashtu sikur që kufri është një tërsi e vetme që nuk shtohet dhe as nuk paksohet.

Kurse disa murxhia të tjerë të cilët ishin pasues të Ebu Shemer El-Murxhi El-Kaderij ,thanë se besimi është njohja e Allahut teala,dashuri dhe nënshtrim ndaj Tij me zemër,dhe besimi se Allahu është Një dhe I vetëm,dhe se nuk I përngjan Allahut asgjë,kjo kështu derisa të mos I vie argumenti nga Pejgamberët,e nëse I vie argumenti nga Pejgamberët , atëherë pranimi dhe besimi në ta është prej imanit ,porse njohja dhe pranimi I asajë me qka ata erdhën nuk bënë pjesë brenda imanit në bazën e tij ,dhe se jo qdo njësi e imanit llogaritet iman ,porse ai që I bashkon të gjitha kjo llogaritet iman,ata e kushtëzuan tërsin e imanit me

njohjen e drejtë, dhe me këtë aluduan në kader, ata thanë se e mira dhe e keqja vinë nga rob i jo nga Allahu teala..

Lusim Allahun teala që të na forcoj në islam dhe në pasimin e sunnetit të Pejgamberit alejhi selam, duke qenë larg nga qdo devijim dhe grup i devijuar.³

Përktheu : **Zekerija Qazimi**

Irrxhaja në kohën tonë

Irrxhaja në kohën tonë është e përhapur gjerësisht qoftë ndër njerëzit e thjeshtë apo ndër ata që punojnë për Islam dhe Davet.

Irrxhaja ndër njerëzit e thjeshtë është e njohur mirë: "Imani është në zemër," ata nuk i kushtojn rëndësi veprave por përkundrazi i injorojnë dhe i nënvlersojnë veprat e gjymtyrëve duke u arsyetuar se Imani në zemër dhe qëllimi i pastër janë e tëra qka ka rëndësi.

Irrxhaja e atyre që punojnë për Islam dhe Davet nuk është në definimin e Imanit. Ata i japin Imanit definim të mirë si emër. Ata thonë se Imani është ta shprehësh atë me gojë, ta besosh atë me zemër, dhe të veprosh me vepra të gjymtyrëve. Ata thonë se Imani është sipas të shprehurit dhe veprave, dhe ky është definim i saktë i Imanit ndër njerëzit e Ahl-us-Sunetit Dhe-Xhematit.

Sidoqoft, kur vije puna që këto definime të zbatohen veqanarisht në qështjet që e mohojn Imanin, paraqitet qartazi se "veprat e gjymtyrëve" të cilat ata i pranuan në definimin e Imanit nuk zbatohen.

Po, shumica e tyre thonë se Imani ngritet nëpërmes veprave të mira dhe bie nëpërmes veprave të këqia saktësisht ashtu siq e pranon Ahlus-Suneti. Mirëpo, mëkatet tek ata vetëm e zbresin Imanin, po asnjëherë ta mohojn Imanin, me përjashtim të një situate: nëse ka refuzim Istihlal, apo besim në zemër, pa marr parasysh se sa i madh është ai mëkat apo vepër. Ata e thonë atë edhe pse i Dërguari s.a.v.s.e. ka sqaruar atë dhe ka thënë, "Imani është shtatdhjetë e disa pjesë, më e mira e këtyre pjesëve është deklarimi i "La ilahe Ila Allah", dhe pjesa më e ulët e këtyre pjesëve është që të largosh diq të dëmshme nga rruga; Haja (Modestia) është (gjithashtu) pjesë e Imanit." I raportuar nga Muslimi dhe të tjerët.

Por të gjitha pjesët e Imanit nuk janë të njëjta. Pjesa e "La ilahe Ila Allah" nuk është e njëjtë me Haja (Modestin) apo largimit të ndonjë gjëje nga rruga. Mungesa e disave prej këtyre pjesëve mund ta zvogloi Imanin sikurse Hajaja

dhe mungesa e disave prej këtyre pjesëve mund ta mohoj Imanin sikurse deklarimi "La ilahe Ila Allah."

Havarixhët dhe ata që i pasoin ata nga Tekfirxhinjët ekstrem çdo mangësi të ndonjë dege të Imanit e marrin si mohim të Imanit. Murrxhiat modern si reagon për veprimin e Havarixhëve thonë se , mangësia në të gjitha degët e Imanit shkakton vetëm rënje të Imanit. Ata nuk e konsiderojn asnjërin prej këtyre degëve si diq që e mohon Imanin përveq në rast të Istihlalit (refuzimit), Xhuhdit apo besimit. Që të dytë Havarixhët dhe Murrxhiat- Modern janë në Devijim.⁴

(nga punimet e al-Alama **Bekr Ebu Zeid, dhe Sheikh El-Makdisi**)

Disa thënie të murxhive bashkëkohorë

Sikur që dihet se bidati kalon disa faza gjatë përhapjes së tij, dhe merr forma dhe ngjyra të reja gjatë devijimit, me gjithë mundin që bëjnë pasuesit e imanit në tërheqjen e vërejtjes nga rreziku i bidatit të murxhieve me të cilët luan shejtani, e kam parë të arsyeshme të paraqes disa prej mendimeve dhe thënieve të tyre të cilat janë të pranishme në këtë kohë, nga ajo që kanë cekur dijetarët se janë prej thënieve të murxhieve, e që janë në kundërshtim me Ehli Sunetin. Prej tyre janë:

1. Imani është vetëm besim me zemër dhe pohim, ky është medhhebi i murxhieve fukahs dhe këtë mendim e kanë edhe një grup prej maturidijve dhe esh'arijve, dhe ky lloj mendimi në definicionin e imanit mësohet në shumicën e instituteve dhe universiteteve islame.

2. Imani është besim vetëm me zemër, kurse fjala është kusht i të gjykuarit në këtë botë si besimtar, dhe kush beson me zemër, dhe nuk vjen me ndonjë mohim, personi i tillë është i shpëtuar tek Allahu, dhe ky është pretendimi i esh'arijve dhe maturidijve dhe nga fjalët më të shëmtuara të murxhieve fukahs sikurse shihet, porse ky është edhe mendimi i xhehmijve (sipas Xhehm Ibn Safvanit, themelues i këtij grupi) në të vërtetë .

3. Imani është besim me zemër, dhe vepër e saj (zemrës), pa hy në të veprat e gjymtyrëve, dhe ky është mendimi i përgjithshëm i murxhive , përveç Xhehm Ibn Safvanit (i cili thotë se imani është thjeshtë vetëm njohje) dhe kush është pajtuar me të ashtu siç e ka përmendur Shejhul Islam Ibn Tejmije [rahimeullah].

³Marrë nga libri : Usul El-Firak

Autor : Omer ibn Abdul Aziz Kurejshij

⁴Burimi : [http://forumi.kurandhesunet.net/murxhiet\(87\)/murrxhiat-modern\(4241\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/murxhiet(87)/murrxhiat-modern(4241).html)

4. Imani nuk shtohet dhe nuk pakësohet, dhe ky është mendimi i murxhieve të hershëm, dhe mendimi i shumicës së maturidijve të sotshëm.

5. Kufri është vetëm me përgënjeshttrim dhe mohim, dhe jo me fjalë apo me vepër kufër në vetveten e tij, mirëpo ka prej veprave që i ka bërë sheriati shenja që të çojnë në kufër, dhe ky është medhhebi i Ebi Husejn Es-salihijut dhe Ibn Ravandijut, i Beshir Elmersijut dhe njëherazi fjala e esh'arijve dhe maturidijve.

6. Kufri nuk është vetëm se me besim, kanë për qellim me këtë, përgënjeshttrimin apo lejimin e një ndalese, dhe kjo kthehet tek fjala e esh'arijve dhe maturidijve të hershëm, dhe njëherazi është prej fjalëve të sufijve ekstrem, gjithashtu rrjedh nga fjala e tyre se lutja të vdekurve dhe prerja (kurban) për ta, apo zotimi (nedhri) për ta nuk është kufër, përveçse me besim, se dobia dhe dëmi është prej tyre veçanërisht!!

7. Kush e fyen Allahun dhe Pejgamberin e Tij [alejhisalatu veselam] nuk ka bërë kufër vetëm nëse e sheh të lejuar këtë, këtë e kanë thënë edhe disa prej fukahave si Kadij Ebi Ja'la, (vërtetë se ka ra kush ka ra në këtë humnerë nga ajo që kanë thënë një grup prej mutekeliminëve të vonshëm dhe ata janë xhehmijë inath, të cilët janë prej xhehmijve të parë që kanë thënë se vërtetë imani është thjeshtë besim me zemër edhe nëse nuk e shpreh me gjuhë apo me vepër të zemrës dhe as të gjymtyrëve).

8. Nuk bën kufër askush përveç nëse e ka për qellim kufrin dhe e dëshiron atë apo e shpreh atë me zemër, dhe kjo fjalë e kundërshton Kuranin dhe Sunetin dhe ixhma'in (pajtimin e dijetarëve), siç e përmendëm më herët duke e kufizuar kufrin vetëm në zemër dhe ky është medhhebi i murxhieve.

9. Kufri është me fjalë dhe vepër, mirëpo prej kushteve të tekfirit është ta keshë për qëllim kufrin, dhe kjo kthehet tek ajo që thamë më herët, pa dyshim, sepse nëqoftëse është fjala e kufrit në vetveten e tij kufër nuk kemi nevojë për kufër të dytë si qëllimi i kufrit apo dëshira për të.

10. Prej thënieve tjera është se lërja e veprës së jashtme në tërësi nuk është kufër, dhe kjo është thënie e murxhieve ashtu siç ka pohuar Sufjani dhe Is'haku, dhe kjo ndërtohet tek mendimi i tyre në mohimin e ndërlidhjes në mes të veprave të jashtme dhe të brendshme dhe pretendimi i tyre se besimi vazhdon të jetë në zemër edhe nëse nuk shfaqen gjurmët e tij në veprat e gjymtyrëve, për këtë ka tërhequr vërejtjen Komisioni i përhershëm për fetva në Saudi prej disa librave të cilat pohojnë islamin e personit i cili ka lënë veprat e jashtme në tërësi, dhe me këtë e nxjerrin veprën nga esenca e imanit dhe ky është medhhebi i murxhieve.

11. Vepra e gjymtyrëve është kusht për plotësimin e imanit, dhe nuk është

shtyllë apo pjesë apo kusht që vërteton besimin e zemrës, dhe ky është medhhebi i esh'arijve siç e përmendëm më herët.

12. Vepra e gjymtyrëve është shtyllë e imanit, mirëpo lënësi i veprës në tërësi pa arsye është musliman nën dëshirën e Allahut. Dhe nuk ka dallim në mes kësaj dhe asaj që përmendëm më herët përveçse në shprehje, për këtë ka tërhequr vërejtjen Komisioni i përhershëm për fetva në njërin nga librat në të cilën përmendet kjo thënie, dhe e kanë konsideruar si thirrje në medhhebin e murxhieve.

13. Thënia se lënësi i namazit nuk është kafir, me pretendimin se kufri është vepër e zemrës, dhe jo vepër e trupit, apo kufri nuk është përveçse me zemër, dhe kjo thënie pa dyshim se është thënie e murxhieve, por kush nuk e bën kafir lënësin e namazit duke u mbështetur në shikimin e argumenteve nga Kurani dhe Suneti duke pohuar njëkohësisht se kufri është me fjalë dhe vepër nuk quhet murxhi'.

Shejh Muhamed Bin Mahmud El-Hudajri

Përktheu: **Fatmir Zogaj**

Murxhiat Modern

Artikulli ndahet në katër pjesë

Pjesa 1- Ngjajshmërit ndërmjet Murrxhiave të së kaluarës dhe Murrxhiave modern

Pjesa 2- Qëndrimi i Ahl-us-Sunetit dhe Xhematit në lidhje me Imanin dhe Kufrin

Pjesa 3- Llojet e Kufrit

Pjesa 4- Llojet e Pabesimtarëve

Pjesa 1- Ngjajshmërit ndërmjet Murrxhiave të së kaluarës dhe Murrxhiave modern

Murrxhiat janë tri llojesh:

1- Ata që kanë folur për Irrxha në Iman dhe Kaderr (caktim) sipas rrugës së Kadarinjëve dhe Mutazilah

2- Ata që kanë folur për Irrxha në Iman dhe "Xhabr" në vepër-- p.sh. njeriu nuk ka dëshirë të lirë dhe se ai është i detyruar të bëjë atë që e bënë-- sipas rrugës së Xhahmijave

3- Grupa e tret është e ndryshme nga Xhabrija (Nga Xhabri) dhe Kadarijah. Ka shumë grupe: Junusije, Gasanijah, Thaubanija, Tumijah, dhe Murisijah. Quhen Murrxhia për arsye se ata veprat i bëjnë të vijnë pas besimit (Imanit). Irrxha don të thotë- ta vonosh-.

Murrxhiat të cilët flasin për Imanin janë dy llojesh:

- 1- Murrxhiat ekstrem (Al-Murrxhiah al-Mutakalimun)
- 2- Juristët Murrxhia (Murrxhat al-Fukaha)

1- Murrxhiat ekstrem (Al-Murrxhiah al-Mutakalimun)

Xhahm Ibn Safuan dhe ata që e pasoin atë thonë: Imani është vetëm ajo që pohohet dhe që njihet nga zemra. Ata nuk i konsiderojn aktet e zemrës ti takojn imanit. Ata menduan se njeriu mund të jetë besimtarë i plot në zemrën e tij edhe nëse ai e mallkon Allahun, pejgamberin e Tij, i lufton Avlijat e Allahut, i përkrah armiqët e Allahut, i rrënon Xhamijat, e poshtëron Kuranin dhe besimtarët, të jetë xheneroz me kafirat...etj. Ata thonë se të gjitha këto janë mëkate të cilat nuk i bëjnë dëm Imanit në zemrën e njeriut, Ata thonë se ai mund ti bëjë këto dhe ai mbrenda (në zemër) është besimtar para Allahut. Ata thonë se ne i konfirmojm rregullat e pabesimit në këtë jetë vetëm për atë i cili i vepron të gjitha llojet e tmerrshme të cekura më lartë sepse këto thënje dhe vepra janë shenja për mosbesimin e tij.

Nëse ju prezenton atyre Kuranin, Sunetin dhe koncenzusin se një njeri i cili i bënë këto vepra është pabesimtarë sepse i ka bërë këto vepra të sipërme, ata përgjigjen se këto vepra janë një shenjë se nuk ka konfirmim dhe dituri në zemrën e tij. Pabesimi për ta është vetëm një gjë: Injoranca, apo mohimi besimi për ta është vetëm një gjë: dituria; apo konfirmimi i zemrës. Ata u ndan se a është konfirmimi i zemrës diq e ndryshme nga dituria apo janë të njëjta. Edhe pse ky definim i imanit është më i keq, shumë prej "Al-Murrxhiah al-Mutakalimun" e adoptuan këtë.

Shumë prej Selefëve, sikurse Uaki ibn el-Xharrah, Ahmed ibn Hanbel, Abi Abaid, dhe të tjerët, i deklaruan si pabesimtarë ata të cilët e definonin imanin në mënyrën e "Al-Murrxhiah al-Mutakalimun". Këta Dijetarë thonë se Shejtani është pabesimtarë siq thuhet në Kuran. Pabesimi i Shejtanit ishte për arsye të arrogancës së tij, dhe refuzimit të tij për të ju përkulur Ademit, jo për arsye se e

ka mohuar thënjen e Allahut. I njëjti rast është me Faraonin dhe popullin e tij. Allahu thotë;

"Dhe, edhe pse bindshëm të besueshëm në to (se ishin nga Zoti), i mohuan në mënyrë të padrejtë e me mendjmadhësi" [27:12] Musa gjithashtu i tha Faraonit, "Po ti e di se ato (mrekullitë) nuk i zbriti kush tjetër pos Zotit të qiejve e të tokës, i zbriti të dukshme" [17:102]

Siq po e shihni, Musa, besnik i cili ia tha këtë Faraonit, e cila është argument se Faraoni e ka pasë të ditur se Allahu i zbret shenjatat, por përsëri ai ishte prej më kokëfortëve dhe tejkaluesve të kufijëve për shkak të dëshirës së tij të korruptuar e jo për shkak të mungesës së diturisë së tij. Allahu thotë, **Me të vërtetë, faraoni ka ngritur kryet lart në tokë, e popullin e saj e grupëzuar dhe një grup prej tyre e shtyp, ashtu që djemt (djemet e Israilit) e tyre ua mbyt, e gratë e tyre ua lë të jetojnë. Vërtet, ai ishte prej Mufsidineve (p.sh. ata që bëjnë mëkate të mëdha dhe krime, shtypje, tirani etj.)."** [28:4]

E njëjta situatë është me Jehudit. Allahu thotë për ta, **"Atyre që u kemi dhënë librin (Jehudive dhe të Krishtereve), ata e njohin atë (Muhammedin) siç i njohin bijtë e vet."** [2:146] Gjithashtu edhe idhujtarët, **"por ata Dhalimun (idhujtarët dhe shtypsit) mohojnë argumentet (Kuranin) e All-llahut."** [6:33]

2- Juristet Murrxhia (Murrxhat al-Fukaha)

Murrxhat al-Fukaha janë ata që thonë se Imani është konfirmim me zemër dhe të shprehurit me gjuhë. Ata nuk i konsiderojnë veprat të jenë prej Imanit. Murrxhat al-Fukaha kanë qenë disa jurist dhe adhurues nga Kufa (qytet në Irak). Ata e kanë pas zakon ta konfirmojnë se një person nuk është Musliman derisa ta thotë fjalën e Imanit (Shehadetin) derisa ai është i aftë ta bëjë atë e jo sikurse "Xhahm Ibn Safuan." Murrxhat al-Fukaha e pranuan se Shejtani, Faraoni dhe pabesimtarët tjerë e kanë pas zakon të besojnë në zemrën e tyre se atë që e kanë sjellur të dërguarit ishte e vërteta.

Sidoqoft, nëse Murrxhat al-Fukaha nuk e pranuan se veprat e zemrës janë prej Imanit, atëherë argumenti i tyre do të jetë i ngjajshëm me atë që thonte "Xhahm Ibn Safuan." Murrxhat al-Fukaha e mohuan atë se Imani ngritet dhe zbret për shkak të veprave. Sidoqoft, ata e kanë pas zakon që të thonë ka qenë e zakonshme që Imani të ngritet para kompletimit të shpalljes; p.sh. kurdo herë që Allahu e shpall një ajet të ri atëherë është obligim të konfirmohet ai, dhe ky konfirmim (Tasdik) i është shtuar konfirmimeve të më hershme të ajeteve të tjera. Por në fund të shpalljes, Imani nuk është ngritur më. Pas shpalljes ata thonin se Imani i të gjithë Muslimanëve është i njëjt; Imani i gjeneratave të para

sikurse Ebu Bekrit dhe Omerit është i njëjt me Imanin e shumicës se njerëzve të pandëgjueshëm sikurse al-Haxhaxh Abu Muslim al-Hurasani, dhe të tjerët prej tyre.

Pjesa 2- Qëndrimi i Ahl-us-Sunetit dhe Xhematit në lidhje me Imanin dhe Kufrit

Njerëzit e të vërtetës, ata prej grupit të Shpëtuar dhe grupës fitimtare, janë në mes në qështjet e Imanit dhe Kufrit. Disa prej degëve të Imanit tek ata kanë ndikim në përkryerjen e Imanit, dhe nuk e mohojn Imanin. Këto degë ndahen në dy pjesë:

Degët që janë nga të përkryerit e Imanit "Mustehab" (e preferuar)

Degët që janë nga të përkryerit e Imanit "Vaxhib" (obligim)

Disa prej degëve të Imanit e mohojn Imanin dhe e zhdukin atë.

Degët e Imanit të Ahl-us-Sunetit dhe Xhematit janë tri pjesësh

Degët që janë nga të përkryerit e Imanit "Mustehab" (e preferuar). Këto degë janë veprat e preferuara nga Islami, por nuk janë obligim.

Degët që janë nga të përkryerit e Imanit "Vaxhib" (obligim). Këto degë janë veprat obliguese nga Islami.

Degët që e mohojn Imanin dhe e zhdukin atë plotësisht

Njerëzit e Ahl-us-Sunetit dhe Xhematit nuk e klasifikojn një vepër të jetë prej asaj pjese apo ndonjë tjetër përveç se me fakte nga Kurani dhe Suneti,

"Ti je i pa të meta, ne nuk kemi dije tjetër përveç atë që na e mësove

Ti."[2:32]Më së afërmi ndaj Murrxhiave Modern në qështje të Imanit dhe Kufrit janë Murrxhiat Murisijah dhe Murrxhiat e Bagdadit. Murisijat janë pasuesit e Bishr ibn Gajath al-Murisi. Ai e ka pas zakon të thotë se Imani është pranim me zemër dhe gjuhë në tërësi dhe se Kufri është refuzim dhe mohim. Për këtë arsye ata pohuan se ti përkulësh një idhulli nuk është pabesim, por një shenjë për mosbesim.

Murrxhiat-Modern nuk e konsiderojn asnjë vepër e cila vepër e mohon Islamin. Ata thonë se duhet të shoqërohet me Istihlal, Xhuhud, apo besim, kjo është Kufër sipas atyre. Qoft ky Kufër i cili është Kufër për fyerjen e Allahut, për përlulje ndaj ndonjë idhulli, (në lidhje me) ligjësimin e Allahut, për poshtërsimin e Dinit të Allahut, të gjitha këto akte nuk janë akte pabesimi si të vetme, por ata

thonë se këto janë shenja se vepruesi beson në Kufër. Kufri është besimi i tij, mohimi i tij, apo Istihlali (jo veprat në vete). Prandaj Murrxhiat Modern e hapën një derë të madhe të së keqës kundër Muslimanëve. Shumë prej atyre pabesimtarëve, ateistëve, hipokritëve dhe Zanadikëve filluan ta sulmojnë Dinin e Allahut me lehtësi dhe rehati. Murrxhiat e rinjë i arsyetojnë Tagutët dhe felëshuesit. Ata argumentohen në mbrojtjen e Tagutave dhe Felëshuesve me disa dyshime për të cilat as Tagutat vetë kurr nuk kishin menduar për to, apo të kenë dëgjuar për ato. Ata Tagutat asnjëherë nuk gjetën ushtarë të sinqert për ti mbrojtur ata dhe gënjeshttrat e tyre sikurse Murrxhiat Modern.

Për këtë arsye disa prej Selefëve thanë për Irrxha: "Eshtë fe e cila i bënë të kënaqur Mbretërit," dhe disa prej tyre thanë, "Ne kemi frikë nga Fitneja e tyre (Turbullinat e Murrxhiave) më shumë se sa Fitneja e Havarixhëve." Ata thonin "E liga e Havarixhëve është më e vogël se sa e Murrxhiave" e cila thënje është e vertet. Arsyeja fillestare për ekstremizmin e Havrixhëve ishte hidhërimi i tyre për kufijt e Allahut siq ata pohojn. Murrxhiat, sidoqoft, mënyra e tyre i nxit njerëzit që ti tejkalojn kufijt , rregullat, dhe urdhërat e Allahut, dhe që ti hapin dyert e felëshimit për tua lehtësuar pabesimtarëve, dhe felëshuesve (që ta arsyetojnë vetën, dhe të vazhdoin me të ligat e tyre.)"

Pjesa 3- Llojet e Kufrit (Të caktuara sipas mënyrës së cekur nga Alimit Bekr Abu Zaid në librin e tij: Dar`Alfitnah)

Llojet e Kufrit (mosbesimit) janë siq vijonë:

- Kufri i mohimit. Allahu thotë, **Ata të cilët i mohuan Ajetet (argumente, evidenc, mësim, shenjat, shpalljet, etj.) Tona dhe takimin në ditën e botës së ardhshme (Ditën e Ringjalljes), ata asgjësuan veprat e tyre. A shpërblehen ata (me sevab ose me dënim) pos sipas asaj si kanë vepruar. [7:147]**

Kufri i atyre të cilët tallen me Allahun, Pejgamberin e Tij, Dinin e Tij, Allahu për ata thotë: **"E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, Ajetet (argumente, evidenc, mësim, shenjat, shpalljet, etj.) dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasiqë (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin Muxhrimun (pabesimtarë, idhujtar, mëkatarë, kriminel, etj.)."** [9:65,66]

Kufri i atyre që e shajn Allahun, Pejgamberin e Tij, Dinin e Tij. Sharja e mohon obligimin e lavdrimit për Allahun, Pejgamberin e Tij, Dinin e Tij. Allahu thotë: **" E kush madhëron Simbolet e All-llahut, ajo është shenjë e devotshmërisë së zemrave. [22:32]**

Kufri i të refuzuarit, arrogancës, refuzimit për të ju bindur Allahut sikurse që Allahu thotë për Shejtanin: "**Ai rrefuzoi dhe u mbajtë në të madh dhe u bë pabesimtar.**" [2:34] Ky llojë i Kufrit është i zakonshëm ndër Kufret e armiqëve të pejgamberëve.

Kufr është edhe atëher kur ia këthen shpinën fes së Allahut. Allahu thotë: "**Kurse ata që nuk besuan këthejn shpinën asaj me çka u tërhiqet vërejtja.**" [46:3]

Kufri verbal (i fjalëve), siq thotë Allahu: "E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasiqë (shpallët se) besuat, keni mohuar. [9:65,66] Allahu gjithashtu thotë: "e në të vërtetë, kanë thënë fjalë pabesimi dhe pas pranimi të Islamit ata e mohuan" [9:74] kur ata thanë, "Nëse do të kthehem (prej luftës me beni Mustalikët) në Medinë, ai më i forti pa tjetër prej aty ka për ta përzënë atë më të dobëtin!" [63:8] Prej këtij lloji të Kufrit është se qka thanë hipokritët në Betejën e Tebukut: "Ne nuk kemi parë diq të ngjajshme me recituesit tanë - ata kishin për qëllim Pejgamberin dhe shokët e tij - ata kanë barka të mëdhenjë, gënjeshtarë, dhe frikacaka. Prej kufrit verbal është ti lutesh të tjerëve përveq Allahut dhe të kërkossh mbrojtje tek te vdekurit.

Kufri i veprave, Allahu thotë: Thuaj (O Muhamed): "**Namazi im, kurban i im, jeta ime dhe vdekja ime janë thjesht për All-llahun, Zotin e Alemin (njerëzimit, xhinëve dhe të gjithë asaj që egziston).**" [6:162,163]. Prandaj ti përkulesh dikujt tjetër përveq Allahut, të bëshë kurban për diq tjetër përveq për Allahun, është shirk dhe mosbesim në Allahun. Prej kufrit të veprave "Kufr alfi`li" është Magjia. Allahu thotë: "**Por Sulejmani nuk ishte i pafë, djajt ishin të pafë, sepse u mësonin njerëzve magjinë.**" [2:102] Sepse Magjia ka të bëjë me përdorimin e Xhinit, të kontaktosh me atë, të pohuarit se e dinë të padukshmën dhe se diturin e të padukshmës e ndan me Allahun, Allahu thotë, "**ai që (hodhi librin) e zgjodhi atë (magjinë), ai në botën tjetër nuk ka ndonjë të drejtë (në mëshirën e Zotit).**" [2:102] Dijetarët e klasifikojn Magjin nën "teuhid" nën llojet e Kufrit sepse magjia ka të bëjë me Shirkun dhe Kufrin dhe ua tërheqin vërtjeten prej saj dhe e bëjnë të qart se Magjia është njëra prej tyre që sjell Teuhidin (Monoteizmin) në zero.

Kufri i zemrës dhe i dyshimeve. Allahu thotë: "Besimtarë janë vetëm ata që besuan All-llahun, të dërguarit të Tij, e mandej nuk dyshuan dhe për hirë të All-llahun luftuan me pasurinë dhe me jetën e tyre. Të tillë janë ata të vërtetit. [49:15] Allahu gjithashtu thotë: "Vetëm ata që nuk besojnë All-llahun dhe botën tjetër dhe që zemrat e tyre janë të dyshimta, të kërkojnë leje (për të mos vajtur në luftë), pra ata, sillen vërdallë në dyshimin e tyre." [9:45] Allahu gjithashtu thotë: "Dhe ai hyri në kopshtin e vet (e me besimtarin për dore), po duke qenë dëmtues i vetës (duke mos besuar dhe duke u krenuar) tha: "Unë nuk mendoj se

zhduket kjo kurr. Dhe nuk besoj se do të ndodhë kijameti, (dita e gjykimit), por nëse bëhet që të kthehem te Zoti im, padyshim do të gjej ardhmëri edhe më të mirë se kjo. Atij ai shoku i vet (besimtari) i tha - duke e polemizuar atë -: "A e mohove Atë që të krijoi ty nga dheu (p.sh. babain tëndë Ademin), pastaj nga Nutfa (nga uji i burrit dhe gruas), pastaj të bëri njeri të plotë?" [18:35-37]

Të gjithë të sipërpërmendurit janë shpallur pabesimtar nga Allahu dhe pejgamberi i Tij pasi që ishin pabesimtarë për arsye të thënjeve dhe veprave të tyre që i kanë bërë edhe nëse nuk i kanë besuar me zemër, e jo sikurse mënyra devijuese e Murrxhiave. Ne kërkojm strehim te Allahu nga pohimet e Murrxhiave.

Ne gjithashtu duhet ta dijme se tekfir el`ajn (ta shpallësh një individ pabesimtarë) i cili i ka bërë disa prej asgjësimeve të sipërpërmendura të Islamit mvaret nga situatat dhe asgjësimet e tekfirit.

Kjo i shkatërron mangësit dhe zmadhimet e tepruara të Medh-hebit Irrxha.

4- Llojet e Pabesimtarëve (Të caktuara sipas mënyrës së cekur nga Alimit Bekr Abu Zeid në librin e tij: Dar`Al-fitnah)

Dhe Muslimanët nuk duhet të përpiqën që ti ikin asaj që mos të bëjnë tekfir (ta quajn pabesimtarë) mbi ata për të cilët Allahu dhe Pejgamberi i Tij kanë bërë tekfir mbi ta për arsye se nëse vepron ashtu (d.t.th.nëse i ik asaj) ti ke shpif ndaj Allahut dhe Pejgamberit të Tij (Sala Allahu Alejhi Ve selam)

Dhe Pabesimtarët janë dy llojesh:

Lloji i parë janë pabesimtarët Origjinal të cilët nuk hynë në Islamin me të cilin erdhi Pejgamberi Muhamedi që në fillim sikurse (ishin) Jehudit, të Krishterët, Paganët, adhuresit e Idhujve etj. Prej atyre për të cilët Allahu thotë,

Luftoni ata që (1) nuk besojnë All-llahun (2) e as botën tjetër, (3) nuk e konsiderojnë të ndaluar (haram) atë që e ndaloi All-llahu dhe i dërguari i Tij, (4) nuk besojnë fenë e vërtetë (p.sh. Islamin), prej atyre të cilëve u është dhënë libri (Jehudive dhe te Krishtereve), derisa ta japin xhizjen në dorë e duke qenë të mposhtur.[9:29]

Gjithashtu mosbesimtarë janë ata që thanë: " All-llahu është i treti i treve"(ne Trinitet). [5:73]

Ata nga ithtarët e librit (Jehudive dhe te Krishtereve) dhe idhujtarët, të cilët nuk besuan, nuk iu ndanë (besimit të tyre) derisa atyre u erdhi argumenti i qartë. [98:1]

S'ka dyshim se ata që nuk besojnë All-llahun dhe të dërguarin e Tij, dëshirojnë të bëjnë dallim mes All-llahut dhe të dërguarve të Tij (duke besuar ne Allahun

dhe duke mosbesuar ne të dërguarin e Tij) e thonë: "Ne i besojmë disa e nuk i besojmë disa të tjerë" e mes këtij duam të marrin nje rrugë. Të tillët janë jobesimtarët e vërtetë; e Ne kemi përgatitur dënim të fortë e nënçmues për jobesimtarët. [4:150,151]

Këta janë pabesimtarët origjinal. Ne nuk bejme dallime ndërmjet individëve dhe grupeve, ndërmjet të gjallëve dhe të vdekurëve kur ne i deklarojm ata si pabesimtarë ashtu siq është indikuar nga Kurani dhe Suneti.

Kundër këtyre llojeve të pabesimtarëve duhet të luftohet derisa të hyjnë në Islam apo ta paguajn Xhizjen. Lloji i dytë janë Muslimanët të cilët e lëshuan fenë duke rënë në njërin prej "Llojeve të Kufrit" siq u indikuan në pjesën e 3-t të këtij Artikulli.

Sidoqoft, ne gjithashtu duhet ta dijme se tekfir el`ajn (ta shpallësh një individ pabesimtarë) i cili i ka bërë disa prej asgjësimeve të sipërpërmëndura të Islamit mvaret nga situatat dhe asgjësimet e tekfirit.

(nga punimet e al-Alama **Bekr Abu Zeid, dhe Sheikh El-Makdisi**)⁵

Dëmet e bindjeve të murxhive në ummet

Mashtrimi ndaj muslimanëve, se edhe nëse i lenë të gjitha urdhërat e Allahut pa i praktikuar, ata megjithatë llogariten muslimanë të denjë, dhe xhenneti për ta është i sigurtë, edhe nëse do të dënohen në zjarrë, do të dënohen vetëm pak, dhe fundi i tyre do të jetë xhenneti.

Bindjet e murxhieve sot shkaktojnë dëme të mëdha, në mbarë ummetin islam.

Prej dëmeve të tyre janë:

1) Mashtrimi ndaj muslimanëve

Se edhe nëse i lenë të gjitha urdhërat e Allahut pa i praktikuar, ata megjithatë llogariten muslimanë të denjë, dhe xhenneti për ta është i sigurtë, dhe edhe nëse do të dënohen në zjarr, do të dënohen vetëm pak, dhe fundi i tyre do të jetë xhenneti.

⁵Burimi : [http://forumi.kurandhesunet.net/murxhiet\(87\)/murrxhiat-modern\(4241\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/murxhiet(87)/murrxhiat-modern(4241).html)

Për këtë shkak shumë nga dijetarët e ehli sunnetit, murxhiet i kanë quajtur jehudë të këtij ummeti, ngase jehudët megjithë kufrin e tyre ndaj Allahut dhe argumenteve të Tij thanë: **”Neve nuk do të na kapë zjarri përveçse disa ditë të numëruara! thuaj: A mos keni marrë prej Allahut ndonjë premtim, e Allahu nuk e thyen premtimin e vet, ose jeni duke thënë për Allahun, atë që nuk e dini? Po, (do të ju kapë zjarri), ai që bën keq dhe që e vërshojnë mëkatet e tij, ata janë banues të zjarrit, aty janë përgjithmonë”**. (Bekareh 80-81)

2) Përmbysja e çështjes së namazit

Për të cilën Muhammedi [salallahu alejhi ve selem] tha: **”Ndërmjet njeriut dhe kufrit e shirkut, është lënia e namazit”** (Transmeton Muslimi), dhe tha gjithashtu:

”Marrëveshja ndërmjet nesh (besimtarëve) dhe atyre (jobesimtarëve) është namazi, kush e len atë vetëmse ka bërë kufër” (Transmeton Ahmedi, me zinxhirë të saktë–Sahihut-tergib 564).

E për shkak të fjalëve të murxhieve, shumë prej njerëzve e kanë lënë pas dore namazin, duke shpresuar në faljen dhe meshirën e Allahut [subhanehu ve te’ala].

3) Rënia e muslimanëve në kufër, me të gjitha llojet e tij

Si: Gjykimi me ligj tjetër pos ligjit të Allahut, sharja e Allahut, e Muhammedit salallahu alejhi ve selem, dhe e Islamit, tallja me fenë e Allahut, armiqësia ndaj Allahut, Muhammedit [salallahu alejhi ve selem] dhe muslimanëve, dhe të gjitha këto, me binjde dhe siguri të plotë se ata (vepruesit e këtyre) ende janë pjesëtarë të Islamit, dhe se mëshira e Allahut do t’i kaplon ata në botën tjetër.

4) Gënjeshtria ndaj Allahut dhe të Dërguarit të Tij [salallahu alejhi ve selem]

Se Allahu nuk ka dashur nga robërit e Tij përveçse një fjalë të vetme dhe besim me zemër ndaj Tij, ndërsa Allahu [subhanehu ve te’ala] thotë: **”Për idhujtarët është e rëndë, kjo në çka ju i thirrni ata”**. (Shura 42).

Dhe gjithashtu shfuqizimi dhe anulimi i kërcënimit të ashpër ndaj atyre që ia kthejnë shpinën Allahut, dhe i lënë pas dore urdhërat e Tij, duke pasur mundësi t’i praktikojnë ato. Thotë Allahu [subhanehu ve te’ala]: **”O ju që besuat, përgjigjuni Allahut dhe të Dërguarit të Tij, kur ata ju ftojnë në atë ju jep jetë, dhe dijeni se Allahu ndërhyr ndërmjet njeriut dhe zemrës së tij, dhe se ju te Ai do të tuboheni”**. (Enfalë 24).

Dhe thotë: **”E kush ia kthen shpinën udhëzimit Tim, do të ketë jetë të vështirë dhe ditën e kijametit do ta ringjallim të verbër. Ai do të thotë: Zoti im, përse më ngrite të verbër, kur unë isha me sy? Ai (Allahu) thotë: Ashtu si i harrove ti argumentet tona që t’i ofruam, ashtu je i harruar sot”**. (Ta Ha 124-126)

5)Përforcimi dhe fuqizimi i njerëzve të nifakut dhe kufrit ndaj besimtarëve

Kjo ngase muslimani mbetet në Islam edhe nëse e lenë namazin, zekatin, agjërimin, haxhin, dhe të gjitha obligimet tjera. Atëherë çka e pengon dyfytëreshin ose jomuslimanin në brendësinë e tij, që të kapet në diçka të vogël të Islamit, dhe të e sigurojë veten e tij, që mos ta nxjerrë dikush prej Islamit... dhe kështu me këtë akideh të humbur, e mposhtin jomuslimanët Islamin dhe njerëzit e tij. Bile kjo akideh është ndihma më e madhe ndaj jomuslimanëve për të qëndruar në Islam, ngase më nuk mbetet kurrfarë dallimi ndërmjet muslimanit dhe jomuslimanit, përveçse një fjalë e vetme që del nga gjuha, edhe nëse pas sajë nuk ka kurrfarë shenje në gjymtyrë, bile edhe nëse dalin haptas të gjitha shenjat e kufrit në gjymtyrë.... Subhanallah, cila fatkeqësi mund të jetë më e madhe ndaj Islamit dhe muslimanëve, se sa kjo fatkeqësi?!

6)Nga dëmet e këtyre bindjeve, është se ata të cilët e bartin këtë akideh, janë të ngutshëm në bërjen e muslimanëve jomuslimanë

Nëse ata i bëjnë jomuslimanë, ata të cilët Allahu dhe Muhammedi s.a.v.s. i ka quajtur të tillë, si lënësin e namazit, atë që tallet me dinin e Allahut, atë që e shanë Allahun dhe të Dërguarin e Tij, atë që e ndërron ligjin e Allahut me ligje tjera, dhe atë që e lufton Islamin, atëherë kjo është edhe akidja e Ehli Sunetit dhe xhematit, edhe këtu nuk ka kurrfarë të keqe, kjo është ajo që i ka quajtur Allahu në librin e vet dhe i Dërguari i Tij në hadithe pabesimtarë.

Me këtë bindje të fëlliqur, ata bëhen miq ndaj armiqve të Allahut, dhe armiq ndaj miqve të Tij. Dhe për fat të keq, në këtë kanë rënë shumë prej atyre të cilët e kanë këtë bindje.

7)Prej dëmeve të kësaj akideje të humbur, është se sot në mesin e muslimanëve, është ndërruar emri i kësaj akideh

Dhe akideja e murxhieve është veshur me petkat e akides së ehli sunnetit dhe xhematit, dhe është përhapur kjo fitneh e re kundër rrugës së Allahut s.v.t. dhe deformimit të akides së pastër të ehli sunnetit.

8)Nga dëmet e këtyre bindjeve, është lehtësimi ndaj mëkateve, dhe kundërshtimi i argumenteve kërcënuese, dhe largimi i fesë nga plotkuptimi i saktë i sajë, dhe shëndërrimi i sajë një fjalë të vetme, duke pretenduar se mjafton besimi me zemër, edhe nëse pas tij nuk vjen asnjë prej veprave. Dhe me këtë nënkuptohet se xhihadi i pejgamberëve ndaj jomuslimanëve ka qenë i kotë, dhe gjithë mundi i tyre ka qenë jo në vend të duhur.⁶

Grupet e irxha-së

Ne i urrejmë Xhematet e Irxha-së që e kanë dobësuar Dinin, që kanë marr pjesë apo kanë lejuar gjykimin me diçka tjetër pos asaj që ka shpallur Allahu, ose gjykojnë me atë që ka shpallur Allahu brenda demokracisë, apo manifestojnë ndihmë ndaj felëshuesve. Ne deklarojmë veten të lirë nga rruga e tyre, dhe i konsiderojmë ata si xhemate të risisë e të lajthitjes që kanë devijuar dhe kanë larguar të tjerët nga rruga e drejtë. **Ne besojmë se kokat e tyre janë nga thirrësit tek dyert e Zjarrit të Xhehenemit.** Megjithë këtë, ne nuk bëjmë Tekfir mbi asnjërin nga këto Xhemate përveç mbi atë që e përqafon kufrin, e ndihmon, e lejon ate, apo i ndihmon njerëzit e tij kundër njerëzve të Teuhidit. Ne nuk bëjmë Tekfir të përgjithshëm mbi ta.⁷

Shejh Ebu Muhamed el-Makdisi

Kur dhe në cilat raste murxhit bëhen kafira???

Murxhit nuk janë kafira për shkak teorisë së tyre që e kanë, mirëpo, nëse teorinë e shfaqin në vepra p.sh. duke thënë se veprat nuk janë prej imanit. Ne themi mirë pra, për këtë arsye ti je murxhi, ngase ke kundërshtuar sunetin e të Dërguarit alehimuselam, sunetin e sahabëve dhe të gjithë imamëve ku në të cilën nuk ka mospajtim në mes veti për këtë mesele.

Pra, ne nuk do ti tekfironim kur të shohim se ti po falësh dhe po merrë abdesë. Falësh me neve, shkon haxhë me neve e kështu me radhë, por je bidatçi dhe ne do të luftojmë kundër teje dhe bidatit tëndë. Këtë e bëjmë sipas devijimit tëndë dhe metodave të thirrjes që na ka lejuar sheriat, mirëpo nëse ti fillon me i lënë veprat dhe nuk e falë namazin, atëherë ne do të konsiderojmë se ti je pabesimtarë, edhe më nuk do të konsiderojmë se je murxhi. Për arsye se irxhaja yte të ka futur në kufr.

Gjithashtu, murxhit thonë: nëse njeriu iu ndihmon qafirave kundër muslimanëve nuk është qafir, përveç nëse i do qafirat – pabesimtarët atëherë është qafir. Pra, këtu e kanë bërë si kusht nijetin me zemër, dhe pastaj ky është qafir. Ne themi kjo gjë nuk ka lidhje me zemër sepse ne gjykojmë sipas veprave të tij, nëse ai shkon në anën e qafirave kundër muslimanëve ai është qafir.

⁶Marrë nga libri:El-burhan ala enne tarikul-amel fakidun li aslil-iman

Ve ennel-kufra kema jekunu bil-kalb,jekunu bil-ameli vel-lisan **Abdu-Rahman ibn Abdul-Halik**

Përktheu:**Omer Bajrami**

⁷Burimi:**Teuhidi.NET**

Neve nuk na intereson bindja e tij, edhe kjo është akidja e Ehli Sunetit. kjo është pra akidja e irxhasë në kapitullin e kufrit. Gjithashtu thonë: Udhëheqësi i cili nuk gjykon me librin e Allahut por gjykon me demokraci, komunizëm, dhe sekularizëm thonë çka, nëse e konsideron tjetërin sistem që është i humbur dhe i kotë, ai është qafir, të gjykojë me këtë sistem dhe pastaj kjo është kufr.

Ne themi se kjo është akidja e pastër e murxhive, edhe ne për këtë arsye po ju themi juve se ju jeni murxhi. Mirëpo, nëse ti fillon me i mbështetë dhe me i mbrojtë tagutat dhe kalon në anën e tyre, atëherë më nuk je murxhi por je qafir.

E nëse ti thua se unë sheriatin e konsideroj që është sistem më i mirë i jetës, dhe më pas gjykon me ligjin e demokracisë ti mendon se ne do të arsyetojmë me murxhizëm dhe do të themi se ky është murxhi dhe Ehli Suneti nuk i tekfiron murxhit. Ehli Suneti nuk i tekfiron murxhit përderisa iu përmbahen teorisë së tyre por kur teorin e shëndrojnë në praktik sikur në këto raste, ai më nuk quhet murxhi por është qafir.

Mirsad Omerović - Ebu Tejma

Fjalë të ngjajshme ka folur edhe **shejh Ebu Muhamed el-Makdisi**, ai thotë:

Ne nuk do të bëjmë Tekfir mbi ta përveç nëse Irxha-ja e tyre çon në braktisje të Teuhidit dhe obligimeve (farzeve), ose (që i çon) në kufër, shirk, apo lejim të të dyjave, si dhe në miqësim me Tagutat dhe në të ndihmuarit e tyre, pjesëmarrje në legjislacionin e tyre apo në ndihmesën ndaj tyre kundër njerëzve të Teuhidit.

Ne nuk bëjmë Tekfir mbi asnjërin nga këto Xhemate (të irxhasë) përveç mbi atë që e përqafton kufrin, e ndihmon, e lejon atë, apo i ndihmon njerëzit e tij kundër njerëzve të Teuhidit. Ne nuk bëjmë Tekfir të përgjithshëm mbi ta.

Ebu Muhamed el-Makdisi

KAPITULLI I KATËRT

PSEUDO-SELEFIT

Kush janë pseudo-selefite dhe cilat janë bindjet e tyre

Rebiovcat janë një sektë që ia atribuojnë vetës selefizmin ose ia përshkruajnë vetës selefizmin.

Janë quajtur me emërin Rabi-Bin Hadi El-Med'hali [nga fisi Med'hali], ashtu si esharinjët që janë quajtur me emrin Ebul Hasan El-Eshariju [nga fisi Eshari].

Janë quajtur edhe me emra tjerë si: Murxhiatul asr – murxhiat bashkëkohorë, për shkak faktit që irxhaja po përhapet shumë në mesin e pasuesve të tyre, edhe pse kjo nuk është karakteristikë e tyre me e rëndësishme.

Më pëlqen ti quaj ata Med'hali [Rebiovca], sepse ky është ai njeriu i cili e ka përhapur thirrjen e tyre të prishur në lindje dhe perëndim, Allahu i dhëntë atë që e meriton.

Ai gjithashtu është dijetari më i njohur i tyre.

Sa i përket karakteristikës së tyre më unike – jo më e keqja –unë personalisht besoj se kjo është të kuptuarit e tyre të tepruar dhe tejet e zmadhuar kuptimi i xhehrit dhe tebdit.

Xherh është shkenca e nënvlerësimit të transmetuesit për shkak mangësive dhe të metave në të besuarit e tij. Kjo ishte praktikuar nga dijetarët në mënyrë që të dinë se prej nga ka ardhë hadithi që të jetë i pranuar, dhe nga i cili duhet refuzuar. Ata e kanë përdorur këtë edhe nga brezat e mëvonshëm në drejtim – prej nga mund të miret dituria.

A kurse tebdit është të shpallurit dikush bidatgji. Ky ekstremizëm është më i qartë në zbatimin e tyre të dobët të parimit "KUSH NUK E SHPALL BIDATGJIUN BIDATGJI – ATËHERE EDHE AI VETË ËSHTË BIDATGJI". Kështu ata gabimisht e kanë aplikuar këtë parim, sikur grupi i tekfirit që e kanë aplikuar gabimisht parimin e tyre "KUSH NUK E SHPALL KAFIRIN KAFIR – ATËHERE EDHE AI VETË ËSHTË KAFIR."

Pika e fillimit e Rebiovcave tipik – është Seid Kutbi. Kush do që nuk e shpall atë bidatgji, atëhere edhe ai vetë është bidatgji, kushdo që nuk e shpall bidatgji atë që është tërhequr nga tebdia [të shpallurit bidatgji] të Seid Kutbit, ai gjithashtu është bidatgji, etj.

Kjo gjë vazhdon kështu deri sa që askush nuk do të mbetet në tokë, përveç anëtarëve të këtij fraksioni.

Këtu përfshihen edhe Rebiovcat e Jordanit, të cilët pretendojnë se janë nxënësit e

Shejh Albanit [si Ali hasen el-Halebi, Meshur bin Hasan Ali Selman, Muhammed ibn Musa Alu Nasr etj].

Risitë dhe devijimet e tyre janë:

- Besimi se të përshkruarit e ligjeve të njerzëve, dhe plotësisht largimi nga gjykimi sipas asaj që ka shpallur Allahu, ose kundërshtimi i të gjykuarit me sheriat, duke kërkuar gjykimin para tagutit – është vetëm kufër i vogël që nuk e nxjerë bërësin nga islami, përveq me istihlal. Istihlal d.m.th. që kryrësi i mëkatit i cili beson se mëkati i tij është i lejuar.

Pra, kështu ata mëkatët e mëdha të kufrit [mosbesimit] dhe shirkut të madhë i kanë barazuar me mëkatët ma të vogla se kjo sikurse kurvëria, pirja e alkoolit, etj.

Është vendos si kushtë istihlali për kufër të madhë, e cila në realitet ekziston vetëm si një kushtë për kufër të vogël ose një mëkat të madhë.

- Besimi se veprat e gjymtyrëve nuk janë bazë ose kushtë për ekzistencën e imanit për ta gjykuar njeriun si një musliman.

Prandaj, sipas tyre, njeriu mund që kurrë mos të falet, nuk jep zekat, nuk agjëron, e as që të kryejë haxhin, kurr abdes nuk mer, e as që pastrohet, dhe kështu me radhë, megjithatë ai edhe më tutje vazhdon të mbetet musliman, e cila islam e shpëton atë nga zjari i Xhehnemit ? Ata e quajnë atë mëkatarë, por kafir jo. Kështu që ata ndjekin murxhit e së të kaluarës.

- Ekzagjerimin e konceptit të arsyetimit me injoranc në shiqim të jetës së kësaj bote.

Kështu që ata gjejnë justifikime për ata të cilët e quajnë veten musliman në të gjitha situatat, në të gjitha çështjet. E pra, sipas tyre, nuk ka dallim në mes bazave të Islamit, gjëra që janë të njohur nga feja, apo ato gjëra që janë më pak të dukshme ose të jashtëzakonshëm. Nuk ka dallim në mes atyre që u rriten në mesin e muslimanëve edhe në mesin e atyre që nuk janë rritur.

Nuk ka dallim në mes atyre muslimanëve të rinjë në fe dhe në mes atyre të tjerëve, të gjithë ata janë gjithëmon musliman, edhe në qoftë se bien në shumë lloje të kufrit dhe shirkut të qartë, "MUNDËSISHT PËR SHKAK INJORANCËS". Ky konfuzion në mes tyre është aplikuar edhe në çështjen e te'vilit [interpretimit të gabuar] të cilët ata i justifikojnë shumë sundues që ju përshkruajnë kanune [ligje] njerzëve.

- Besimi se miqësia [besnikëria] me jobesimtarët nuk është kufër i madhë, përveç nëse një person kryen një nijet [qëllim] të kufrit, sikur që është: se ai dëshiron të ndihmojë fenë e kufarëve, për ta shkatruarë fenë e Allahut e kështu

me radhë. Pra, sipas tyre në qoftë se njeriu udhëheq një luftë të kryqëzatave kundër islamit, e udhëhequr nga ai duke i mbështetur atë me pasuri dhe jetë – ai ende vazhdon duke qenë musliman, derisa ai mos ta shpreh synimin e brendshme të kufrit. Kështu ata veprojnë përderisa nuk është i vërtetuar ky bidat që e kanë sjell si kusht e që vepra nuk është kufër e cila e nxjerr nga islami përderisa nuk e bënë ai këtë hallall me zemër [ose nuk synon ta bëjë ai këtë me zemër].

- Besimi se Xhihadi nuk mund të bëhet farzi ajn për tërë ummetin.

Gjithashtu, në lidhje me Xhihadin, është edhe besimi i tyre se Xhihadi nuk është i lejuar pa një shtet islam, i cili imam [udhëheqës] udhëheqë me Xhihadin, besimi se Xhihadi është i ndaluar pa lejen e imamet. E gjithë kjo është në drejtim të Xhihadi Mbrojtës.

- I quajnë ata të cilët bëjnë tekfir sunduesit [udhëheqësit] murteda dhe ushtarët e tyre - havarixh ose tekfirca.

Ata e ndalojnë huruxhin [kryengritjen ose rebelimin] kundër këtyre sunduesve për faktin se ata i konsiderojnë muslimanë. Dhe nëse ata gjykojnë njërin prej tyre si pabesimtarë, ata ende e ndalojnë kryengritjen [rebelimin] kundër tij, për faktin se kjo kryengritje nuk është nga imami (udhëheqësi i shtetit musliman).

- Minimizimi i rëndësisë së ndërgjegjës dhe vetëdijes mbi ngjarjet aktuale, duke thënë se është e nevojshme vetëm për sundimtarët dhe dijetarët, dhe se një njeri jo i kualifikuar nuk ka nevojë për këtë.

Kjo ide idiotike të çon deri në atë masë sa që shumë njerëz besojnë se krerët [kryetarët] e muslimanëve në vendet e tyre janë muslimanë, sepse ata nuk janë të vetëdijshëm për mosbesimin e kufrit të cilët këta sundimtarë po e praktikojnë. Pra, kështu që ndonjëherë këta njerëz deri në fund e sakrifikojnë veten e tyre për tagutin (sundimtarët femohues), duke qenë shërbëtorët e tij të sinqertë dhe skllevër.

- I sprovonë njerëzit që janë në pozitë në lidhje me individë të caktuar, të cilët ata e karakterizojnë si bidatgj.

Nëse një person pajtohet me ta në shpalljen e tyre për bidatgj, atëherë ai person është i mbështetur, dhe në qoftë se nuk pajtohet, atëherë mirret si armik dhe nënçmues.

Disa individë të cilët ata janë testuar janë quajtur shpesh bidatgj, duke u bazuar në disa nga keqinterpretimet e mësipërme.

- Ata verbërisht i ndjekin dijetarët zyrtar të qeverisë në qëndrimet e tyre ndaj qeverisë dhe politikës.

E pra, nëse dijetarët e qeverisë thonë paqe me çifutët në Palestinë, Rebiovcat si papagaj i përsërisin fjalët e tyre.

- Duke i konsideruar dhe duke u mbajtur vetëm për disa dijetarë në atë që ata e quajnë "menhexh".

Dhe askush tjetër nuk mund të pyetët për atë "menhexh". Në këtë "menhexh doktorësh" janë Rabi'El-Medhal, Ubejr Al-Xhaber, Muhammed El-Med-heli etj. Ata ndjekin verbërisht në çështjet e xherhit dhe tebdî-s këta dijetarë.

- Rebiovcat janë të prirur për ti mbështetur pozicionin e rregjimit saud femohues, edhe pse ata i mbështetin shumicën e regjimeve të femohuesve në përgjithësi.

Por, pavarësisht nga fakti se ka disa nga Rebiovcat që bëjnë tekfr disa nga këto regjime (Siri, Libi, etj.).

Ata janë të bashkuar gjithmonë në lavdërimin dhe mbështetjen me zemër dhe shpirt ndaj rregjimit saud.

Në fund, ata kanë tendecë të mbajnë qëndrime të cilët janë dashamirës të armiqëve të islamit, mizor të pashpirt kundër muslimanëve, duke ju përngjarë havarixhëve në mbytjen e tyre të pasuesëve të islamit dhe duke i lënë gjallë dhe rrahat mushrikët.¹

¹Burimi: [http://forumi.kurandhesunet.net/grupacionet\(39\)/permbledhje-e-gabimeve-te-medhalive-rebiovcave\(51338\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/grupacionet(39)/permbledhje-e-gabimeve-te-medhalive-rebiovcave(51338).html)

Thëniet e dijetarëve dhe hoxhallarëve të cilët paralajmëruan kundër medh-hebit devijuar të rebiovcave

-Dijetari i mirënjohur **Abdullah El-Xhibrin** ka thënë: "Rebi El-Med'haliut nuk i pranohet fjala në xherh dhe ta'dil, sepse ai ka gabime në librat e tij që argumentojnë për injorancën e tij dhe për injorancën e asaj që e thotë!!! Gjithashtu ai ka shkrime të tij që i sulmon shumicën e thirrësve dhe dijetarëve të njohur, prej tyre Adnan El-Arurin i cili është nga dijetarët e Ehli-Sunetit, dhe që nuk dijmë gjë të keqe për të, përveçse hajr dhe të mira...

E kanë përmendur dijetarët se nuk lejohet pranimiti nga ai i cili sulmon dijetarët e një kohe, kur në mesin e tyre ka mospajtime.

Ashtu sikur ka ndodhur në mes të Ibni Is'hakut dhe Malik Ibni Enesit dhe në mes të Ibni Haxherit dhe El-Ijnit dhe në mes të Sehaviut dhe Sujutiut, dhe shembujve të tjerë nuk iu pranohet fjala, e disa prej tyre tek disa, mirëpo e jona është që të ecim kah ajo që është më e vërtetë ndërmjet tyre.²

-**Shejh Albani** e ka kritikuar Rebin dhe ka thënë: "I mirë në hadith por i ashpër me vëllezërit e tij".

Gjithashtu ka thënë për libra e tij: "Përmbajnë shiddah (ashpërsi)".³

-**Shejh Abdul Kadr Arnauti** ka thënë: "Rebia El-Med'heli e ka bërë një fitne në Saudi, të gjithë hoxhallarët dhe talebet pikë e pesë i ka bo, ka bërë luftë ndërmjet veti.

Pyetësi pastaj thotë: E çka është puna e atyre që kanë folë mirë për të edhe kur kanë folë?

Shejhu përgjigjet: Kanë folur mirë për të kur ka qenë talebe në Xhematul Islamiye, kur i ka kryer studimet në këtë universitet ka filluar me punuar dhe pastaj e ka lavdëruar Shejh Albani Rrahimehullah, Shejh Bin Bazi dhe Uthejmini. Këto lavdëratat ka qenë në fillim dmth moti kohë. Dhe ky i ka marrë ato fjalë dhe më nuk e ndëgjon askëndë vetëm çka thotë mendja e tij. Dhe ai që nuk ja merrë fjalën është xhahil, bidatgji dhe njeri i devijuar. Gjithashtu është njëri i cili quhet Sejid Kutub i cili e ka tekfiruar atë, dhe e ka bërë atë qafir...

Shumica prej xhematit të tij po e humbin kohën duke e quajtur atë bidatgji këtë bidatgji, dhe nuk e kanë asnjë talebe që e bojkotojnë atë dhe largohen prej tij...⁴

²Shejh Abdullah El-Xhibrin (Allahu e ruajt). [Numri i fetvasë 1108]. Përktheu: **Lulzim Kabashi** Burimi: [http://forumi.kurandhesunet.net/grupacionet\(39\)/kush-eshte-rebia-el-medhalij\(51345\).html](http://forumi.kurandhesunet.net/grupacionet(39)/kush-eshte-rebia-el-medhalij(51345).html)

³Burimi: Silsilah Huda ve Nur. Nr. / 915

⁴Burimi: <https://www.youtube.com/watch?v=IMJN03H-X1M>

-Shejh Ali bin Hudajr al-Hudajr ka thënë:

Parimi i parë në temën e imanit dhe kufrit (të pseudoselefistave): Në fushën e besimit ata priren më tepër ndaj irxhasë, kurse në fushën e tekfirit ata priren kah texhehumi (në rrugën e xhehmive) . Për këtë arsye, ata nuk e shpallin atë që shanë (qoftë Allahun, të Dërguarin e Tij alejhi selam apo fenë e Tij) derisa ai beson [me zemër], e as atë që sundon me ligjet njerëzore që i kanë prodhuar njerëzit derisa beson [me zemër], as ai që bënë aleancë me jobesimtarët derisa beson [me zemër]. Të gjitha këto përkufizime janë duke u kthyer në një bazë, dhe kjo është 'irxhaja.

Dhe nga parimet e tyre në fushën e Tekfirit është:

a) Paralajmërimi i pafund (pakufi) dhe i përgjithshëm dhe parandalimi i tekfirit, pa shpjegime (s qarime) dhe detaje.⁵

b) Gjeneralizimi (përgjithësim) i plotë, dallime mes folësit dhe çfarë është thënë, dhe kryerësi dhe çfarë është bërë - gjithmonë dhe në çdo çështje, qoftë ajo të jetë në fushën e shirkut të madhë apo në çështjet të hapura dhe faktike mbi atë të cilin argumenti është ngritur – edhe në qoftë se kushtet e tekfirit janë realizuar dhe faktorët parandalues janë hequr.

Për këtë arsye, nuk ka asnjë person ndaj të cilit ata e kanë zbatuar tekfirin, përveç atyre që përmenden në Kur'an dhe Sunnet (dmth emri hyjnor i përmendur në tekst, jo individët e kohës sonë të cilët kanë rënë në kufër “mosbesim”).

c) Duke i lënë njohuritë dhe fushën e të kuptuarit e Tekfirit, duke paralajmëruar të tjerët nga të mësuarit e tij dhe arritjes së të kuptuarit e tij – duke mos shkruar dhe duke mos mësuar rreth tij. Kjo, si dhe paralajmërimi në librat e Imamëve të da'vës së Nexhdit dhe duke konsideruar se baza për studimin e teuhidit dhe përsëritjen e librit "Kitabut-Tevhid" të Shejhut Muhamed bin 'AbdulVehhabit – është pa nevojë, në të njëjtën kohë duke i braktisë mësimet e veprave të cilat e prishin islamin (e cila të nxjerr nga feja) dhe duke e konsideruar këtë fitne dhe rrugë për në tekfir.

d) Mungesa e vëmendjes ndaj pyetjeve (të temës), el-vela' vel-bera' miqësia dhe armiqësia, dhe mungesa e brengës rreth kufrit në Tagut – ata i përsërisin fjalët që me të nuk adhurohet Allahu, dhe pohojnë se Allahu nuk do të na pyet për këtë dhe se nuk ka dobi nga ajo dije.

⁵Shembulli praktik: Siç tha kështu njëri prej kokave të murxhive - xhehmij në këtë kohë Ali Halebiu në librin e tij “: “Et-tahdhir min fitnetil tekfir” – ruajuni nga fitna e tekfirit, i cili ka thënë: “Ai i cili thotë se gjykimi me ligjë tjetër pos ligjit të Allahut është qafir, ai quhet tekfirsë.Kështu thotë vetëm ai i cili nuk e njeh akiden e saktë të Ehli Sunetit nga njëra anë dhe nga ana tjetër, ai me këtë e tregon urejtjen që e ka ndaj pasuesëve të Ehli Sunetit dhe xhematit.

e) Deklaratat e pakufizuara në lidhje me arsyetimin me injorancë dhe zgjerimi në këtë, madje edhe në injorancën e atyre që e refuzonin revoltën dhe u bënë krenarë (edhe në qoftë se dituria atyre kanë qenë gjerësisht në dispozicion). Kjo gjë tek disa prej tyre ka shkuar deri në atë masë, saqë ata i justifikojnë injorantët nga hebrenjtë dhe të krishterët.

f) Thirrja njëri-tjetrit në falje dhe paqe në botë dhe vazhdimësia e përsëritjes së saj.⁶

g) Tërheqëja e vërejtjes në Tekfir ndaj Tagutit (zotit të rremë) të cilët e zëvendësuan sheriatin me ligje të bëra nga njeriu, refuzimin e atyre të cilët bëjnë tekfir ndaj tyre dhe të shpallurit armiqësi ndaj tyre, duke u bazuar mbi këtë rregullë.

Dhe në fushën e xhihadit... Disa prej tyre kanë qëndrim që nuk ka xhihad sulmues. Ata i sulmuan Muxhahidat dhe i fajësuan për nxitim dhe ekstremizëm, për mungesën e të kuptuarit vaki' (gjendjen e tanishme) dhe se ata janë tekfiriun, havarixhë dhe të prapambetur. Ata po i akuzojnë për sjelljen e sprovimeve të Ummetit islam dhe për mos konsultimin e dijetarëve, dhe pohojnë se ata nuk kujdesen (bregosen shën.për.) për dëmin dhe dobin, dhe i kanë shkaktuar dëm daveitit dhe e kanë tërhequr Ummetin në konflikt pa përgaditjen dhe arritjen e barazisë – si dhe fakte tjera prej shpifjeve dhe mizorive të tmershme, të cilët ata i kanë bërë padrejtësi vëllezërve të tyre. Dhe nga Shubuhatat (dyshimet) e tyre në këtë fushë është se ummeti nuk është i përgatitur në mënyrë adekuate për xhihad dhe nuk lejohet të e tërheqë Ummetin në luftë që nuk është i gatshëm për këtë. Dhe ata e bëjnë "takafun (përgatitjen) kusht për xhihad dhe çfarë i paraprin terbijjes (edukatës).

Ata akuzojnë Muxhahidët për qëllimet e dobësimit të zgjimit islam, sikur që janë mbyllja e bamirësive të kompanive dhe qendrave islame në perendim. Si dhe për fajësimin e muxhahidëve për posedimin e pavlefshme të diturisë dhe shkrimeve, dhe dominimin e Perëndimit në internet dhe kështu me radhë e kështu me radhë.

Dhe ata i përjashtojnë xhihadistat prej rrethit të tyre, shtëpive dhe grupeve, dhe ndoshta i shpallin ata mëkatarë, duke ua mohuar atyre çdo lloj të shpërblimit dhe kompensimit si dhe pranimin nga Allahu, dhe besojnë se të vdekurit e tyre nuk janë dëshmorë...

⁶Eh sa ka prej atyre hoxhallarëve sot që flasin dhe i përsërisin nonstop fjalët e tyre: paqe, liri, tolerancë, bashkëjetesë vetëm Allahu e di numrin e tyre. Këtu parashtrohet pyetja çfarë është qëllimi i tyre me fjalët: Paqe, liri, bashkëjetesë dhe tolerancë, në bazë të cilit ligj është kjo thirrje!? Te sheriatit islam apo Kombeve të Bashkuara Ateiste, demokracisë dhe Amerikës???

Ata i kundërshtojnë qëndrimet e muxhahidëve në emër të dobisë, dhe **ata bëjnë lëshime në çështjet e akidës dhe në themelin e fesë në emër të dobisë**.⁷ Ata i shfrytëzojnë intrigat politike në emër të dobisë dhe në sheriatin politik. Ata kanë fjalë të caktuara që shkojnë kundër thënieve të fjalëve në emër të dobisë dhe sheriatit politik. Ata kanë lënë të japin shpjegime të vërteta dhe refuzimin e gabimeve në emër të unitetit (siç e bëjnë këtë edhe hoxhallarët në vendet tona, duke refuzuar t'ju përgjigjen pyetjeve dhe shpjegimin e të vërtetës për shkak siç thojnë ata „të mos përçahet xhemati“ , edhe kështu e lëjnë xhematin dhe rininë në injorancë duke mos ua shpjeguar çështjet e kufrit, shirkut dhe tekfirit. Sh.p.),

dhe ata lënë tërheqjen e gabimeve që pranuan fshehurazi në të gjitha fushat e dobisë dhe bashkimit – edhe në qoftë se mashtrimi me të (gabimin) mbetet dhe vazhdon që të shpërndahet, dhe pasuesit e Batilit (të së kotës) vazhdojnë ta shfrytëzojnë atë....

Ata e kanë bërë këtë, duke harruar rrugën e Selefit në përgënjeshttrim (kundërshtim sh.p) që e ndriçonë të vërtetën dhe për të hequr batilin (gënjeshtren) dhe të kotën - edhe në qoftë se ata vetë në të kaluarën kanë kundërshtuar shumë fetva të njohura nga dijetarët e njohur dhe kurrë nuk kanë shikuar në fjalë (një gjë të tillë) që e kundërshton ndonjë gjë që e ndanë xhematin dhe i përçanë saffat e muslimanëve !

⁷Po themë: Sot kjo çështje e dëmit dhe dobisë është bërë sprovë e madhe për umetin, në emër të dëmit dhe dobisë po lejohet ajo që Allahu e ka ndalu dhe po ndalohet ajo që Allahu e ka leju. Kështu në emër të dëmit dhe dobisë e kanë hapur derën e sherit siç ka thënë edhe shejhu të akidës, bidatit, kufrit, shirkut, alkoolit, fiskut, zinasë, dhe çështjeve tjera që përbëjnë një shkelje të qartë të kufijve të Allahut, dhe e gjithë kjo nën parullën e „dëmit dhe dobisë“. Dhe me këtë lejuan hyrjen në parlament, formimin e partive politike, zgjedhjet demokratike, punën në ushtëri dhe polici, gjykimin para tagutit dhe gjykimin me ligje tjera pos ligjit të Allahut edhe shumë çështje tjera ashtu siç ka thënë shejhu në themelin e fesë, Allahu na ruajtë shikoni deri ku kanë shkuar me këto rregulla që i kanë shpikur nga mendja e tyre.

Shih: “Bazat e sahvës së re“ të Shejkh 'Ali bin Hudajr al-Hudajr, Allahu e liroftë nga regjimi i tagutit saudit.

Përktheu: **Ahmed Ebu Muhamed**

Përgatiti: **Teuhid.NET**

-Shejh Husejn ibn Mahmud-

duke treguar realitetin e pseudo-selefive dhe bindjet edhe ideologjitë e tyre(rebiovcave) në librin e tij në mes tjerash thotë:“Këta (rabiovcat) janë Havarixhë ndaj thirrësve Islam, Murxhia dhe Sufi ndaj pushtetarëve, Rafidi ndaj grupeve tjera, Xheberi ndaj jehudive, krishterëve dhe jobesimtarëve tjerë, Esh’ari ndaj fjalëve të All-llahut dhe të Dërguarit tij, i komentojnë sipas dëshirës tyre, Kadjani në çështjen e Xhihadit, qëndrimi i tyre ndaj Amerikanëve është i njëjti sikurse i Kadjanive ndaj Britanikve”.

Rabiovcat nuk e justifikojnë për pasueit e tyre të flasin dhe t’i marrin në konsideratë çështjet politike, as nuk mundohen të shtjellojnë çështjet bashkëkohore, ngaqë këtë e konsiderojnë si specifik të udhëheqësit që askush nuk guxon të kyçet në këtë.

Besojnë se fokusimi dhe marrja me këto çështje është humbje kohe dhe mundi, dhe se kjo është prej bidatit dhe fitnes.

Besojnë se xhihadi është specifikë e udhëheqësve musliman, njerëzit nuk duhet ta mbrojnë vetveten nëse këtë nuk e lejon udhëheqësi i myslimanëve, me këtë ata e shfuqizuan xhihadin, e gjithë kjo me arsyetim se ne nuk mund të përballojmë.

Deklaruan se xhihadi kundër amerikanëve në Irak dhe Afganistan është fitne, ngaqë nuk ka flamur të qartë dhe nuk e ka lejuar udhëheqësi!!

Ata janë më të ashpër prej të gjithëve ndaj xhihadit të muxhahidëve, ata në këtë seksion më së shumti u ngjajnë Kadjanive!!

Mendojnë se është sevap monitorimi dhe përcjellja e myslimanëve ndërsa spiunimin e tyre e shohin prej sevapeve dhe obligimeve më të rëndësishme.

Ata janë më të rrezikshëm se shërbimet sekrete të zullumqarëve sepse ata jetojnë në mesin e myslimanëve dhe kërkuesve të diturisë.

Transmetohet se një njeri i tha Hudhejes: ky njeri i përcjellë (mbartë) fjalët tek udhëheqesat? Hudhejfa r.a tha: e kam dëgjuar të Dërguarin e All-llahut se ka thënë: “Nuk do të hyn në xhenet mbartësi i fjalëve”.

Kjo vlen për atë person i cili ia mbartë fjalët udhëheqësit të ligjshëm atë çfarë është e vërtetë, e çfarë për atë që është i paligjshëm dhe fjalë të pavërteta: “Hoxha” i tyre en-Nexhmi ka dhënë fetua se obligohen njerëzit t’i njoftojnë qeveritë e qafirëve në perëndim dhe shtetet evropiane për muxhahidët e gjithë kjo sipas këtij “fenomeni” parandalimi i së keqes!!

Përgojimi dhe përgjimi tek këto është fe mu ashtu sikurse që është tukja (fshehja e besimit) tek shitet.

Prej besimit të tyre është: diskreditimi dhe zhvlerësimi i thirrësve dhe gjitha ata që i kundërshtojnë duke i përshkruar si të humbur dhe bidatçi, etiketimi i tyre

me emra të ndryshëm, spiunimi i disa prej tyre për t'ju bërë dëm atyre, u japin përparësi luftës kundër këtyre para luftës kundër të krishterëve dhe çifutëve nën pretekst e mbrojtjes së bazës së fesë!!

Me thirrës këtu kemi qëllimin - gjitha ata që sundimtarët nuk janë të kënaqur me ata, për këtë arsye nxitojnë së gjeturit ndonjë dijetar apo thirrës i cili nuk është sharë nga këto.

Kush i kundërshton me një parim prej parimeve të tyre të devijuara, ata e zhvlerësojnë komplet dhe nuk e marrin atë në konsideratë, ndërsa kush nuk pajtohet me to atëherë ai është bidaçi, havarixh, i humbur, kutbi, sururi, hizbi....dhe shumë fjalë tjera që i kam memorizuar dhe aspak nuk ia din kuptimin e tyre.

Rabijovcat janë të mashtruar me çështjen “klasifikimi i njerëzve” që hoxha i nderuar Bekri Ebu Zejd e emërtoi si “puna e shejtanit” në librin e tij “Klasifikim i njerëzve mes hamendjes dhe realitetit” i cili është një libër i çmuar..

Rabijovcat me këtë u përngjajnë havarixhve, ata ecin sipas rregullit “Ka devijuar kush ka gabuar”, çdokush i cili ka gabuar (prej tjerëve) ka devijuar, por edhe këtë rregull e zbatojnë duke ecur sipas epsheve dhe dëshirave të tyre.

Rabijovcat janë një grup që e “hyjnizojnë” familjen Al Saud edhe pse e pretendojnë njëshmërinë, njëshmëria tek ata është “Njësimi i familjes së Al Saudit me nënshtrim”, ai i cili dëshiron të ketë pjesë nga hidhërimi i tyre vetëm le t'i kundërshton familjen Al-Saud dhe ti lavdëron kundërshtarët e tyre.

Ndërsa sa i përket atij i cili haptas e këshillon këtë familje të “shenjtë” ai është: Havarixh, i humbur, hizbi dhe njerëz të konfliktit!

Disa do të më kundërshtojnë mbi faktin se ata i hyjnizojnë familjen Al-saud, ju themi atyre: A nuk e bëjnë ata haramin hallall dhe hallallin harami e më pas këto i pasojnë!! Ky është hyjnizimi i tyre!! Rabijovcat gjithmonë janë me atë që qeveritarët e tyre ua bëjnë hallall dhe haram!!

Nijetet e afrimit të tyre tek kjo familje e “shenjtë” dallojnë në bazë të personave: prej tyre afrohen për shkak të kërkimit të nënshtetësisë së Arabisë Saudike (kryesisht nga Jemeni, Algjeria ose Jordania), prej tyre për shkak të autoritetit dhe kërkimit të pozitës, prej tyre për shkak të pasurisë dhe parave, prej tyre ziliqar ndaj moshatarëve të tij, ka prej tyre që i kombinojnë gjërat, por ka prej tyre që janë mercenar të rekrutuar nga Al-saud për t'i luftuar muxhahidët dhe reformatorët në emër të “Teuhidit”, urdhrin në të mirë dhe ndalimit nga e keqja.

Ndërsa tek njerëzit e rëndomtë mundohen të tregojnë se kjo qeveri është i vetmi pushtet legjitim në tok.

E kanë ekzagjeruar konceptin e bidatit, andaj besojnë se të luftuarit ndaj një bidati të vogël është më me vlerë se të luftuari ndaj krishterëve dhe çifutëve,

megjithëkëtë ata

nuk kanë nijet bile ndonjëherë t'i luftojnë të pafetë, andaj ata nuk kanë marr pjesë në xhihad pavarësisht nga numri i madh i fronteve, disa prej tyre pretendojnë se kanë marr pjesë në xhihadin afgan kundër rusëve mirëpo kjo është një gënjeshtëri.. ata asnjëherë nuk kanë shkuar përtej Peshavarit ose kampit “Sada”, asnjë të shtënë nuk e kanë gjuajtur në betejë [ndërsa disa prej tyre që kanë marr pjesë në trojet tona ata janë penduar tek All-llahu i Lartësuar nga ky “krim”, ketë e kanë deklaruar publikisht me gjuhët e tyre.. vër. përkthyesi] ...ata nuk kanë parime të qarta mbi atë se çfarë është bidat dhe të gjykuarit e tyre mbi individët... realiteti se legjitimitetin e këtyre koncepteve nuk e kanë tjetër vetëm se vegël për të arritur interesin e tyre personal që të afrohen sa më shumë tek udhëheqësit e tyre..

Ndoshta lexuesi do të arrin të kuptojnë konceptin e bidatit tek selefët e më pas të bëjë një krahasim mes tyre dhe deklaratave dhe gjendjes së rabijovcava siç është libri “Usul el-Hukum ala el-mubtedia inde shejkh islam Ibën Tejjmije” (Rregullat e të gjykuarit mbi novatorët (bidatçitë) tek hoxha Ibën Tejjmije) autor Dr. Ahmed el-Haliba Rabijovcat janë njerëzit më injorant në çështjet ku ekziston polemikë dhe metodën e dialogut shkencorë, besojnë se pikëpamjet e tyre nuk pranojnë divergjenca megjithëse ata nuk pajtohen mes tyre, ky paradoks është shumë i ngjashëm me filozofinë e refuzimit.

Pavarësisht nga gjithë këto kiamete dhe fatkeqësi ata prapë pretendojnë se janë “selef” dhe se ata me së shumti e meritojnë këtë emër dhe se nuk ka pjesë në këtë emër përveç ata që i përkrahin dhe janë dakord me mendimet e tyre të humbura!

Selefi tek ata nënkupton: ti etiketosh thirrësit dhe myslimanët si: bidaçi dhe njerëz të humbur ndërsa t'i lavdërosh dhe madhërosh sundimtarët -Al-Saud në veçanti- ti pastrosh dhe t'i mbrosh nga të metat, gabimet dhe shkeljet e tyre.

T'i luftosh muxhahidët, t'i vësh në dyshim flamujt e xhihadit, t'i luftosh Xhematet islame.

Rabijovcat besojnë se janë mbartës të flamurit të “Xherh ue Ta’dil” në këtë kohë, këtë

titull ia dhanë hoxhës së tyre aktual “Rabij ibën Hadi el mad’hali” dhe ky i gjojë i besoj këtij titulli dhe filloj të nxjerrë dispozita mbi hoxhallarët dhe dijetarët me gjithë ato marrëzi.

Rabijovcat ecin sipas parimit të Bushit në kryqëzatën e tij kundër muslimanëve: “Nëse nuk je me ne atëherë je kundër nesh”, ata që nuk janë dakord me mendimet e tyre, ata janë armiq të tyre!!

Atë që nuk i miqëson ata që i miqësojnë dhe nuk i armiqëson ata që i armiqësojnë dhe nuk beson në imamllekun e atyre që ata besojnë, atëherë ai nuk është ne menhexhin e “selefëve” që ata e besojnë!!

Vetitë e tyre:

Vetëpëlqimi është veti e shfaqur tek ata: Mendojnë se janë Imamët dhe muhadithët, andaj edhe zhyten në Xherh dhe Ta'dil.

Besojnë se vetëm ata janë trashëgimtar të diturisë së selefit dhe se ata janë pronarët e kësaj diturie, e emërtojnë vetveten me tituj të mëdha si: Imam, Muxhtehid, Alamme si dhe shumë tituj tjerë mu ashtu sikurse macja dëshiron ta imiton Luanin në sulmin e tij. Rabij el-Mad'hali thotë: **“Sikur të studionte Ebu Hatim dhe imamët tjerë -qoftë edhe Buhariu- një studim të plotë nuk do t'i tejkalonin – sipas mendimit tim - rezultatet që i kam arritur unë, sepse unë – falënderoj All-llahun- i kam respektuar të gjitha rregullat me precizitet”**.

Dobi: Xherhi dhe Ta'dili për të cilën flasin nuk është për në kohën tonë, por kjo ishte në kohën e shkrimit të hadithit, mirëpo tani dijetarët e hadithit i përcjellin fjalët e dijetarëve të hadithit mbi personat, ndërsa përcjellja e fjalëve të dijetarit nuk konsiderohet Xherh dhe as Ta'dil.

Urrejtja dhe zilia thuajse është e natyrshme në to, po sa të ketë divergjenca mes dy prej tyre përnjëherë shfaqet urrejtja dhe zilia dhe mes tyre ndodhin mëkate në etiketimin e njëri tjetrit.

Kjo është e dukshme në librat dhe replikat e tyre ndaj njëri tjetrit. Arsyeja për këtë: Mungesa e nijetit dhe sinqeriteti duke ia bashkangjitur qëllimin e keq dhe zemrën e prishur.

Rabijovcat janë krijesat më injorante në rruzullin tokësor, hoxhallarët e tyre janë të kujdesshëm që pasuesit e tyre të ngelin injorant duke ua ndaluar leximin nga dijetarët e tjerë...

Mos të flasim se hoxhallarët e tyre u mbjellin në zemrat e tyre urrejtje dhe zili ndaj hoxhallarëve, thirrësve, muxhahidëve dhe të gjitha xhemateve islame. Me këtë ata në një masë të madhe u ngjajnë rafidive.

Rabijovcat janë prej më zemërngushtëve ndaj personave që nuk janë dakord me mendimet e tyre. Dëshmi për këtë është ajo çfarë ndodhi mes Rabi el-Medhali dhe hoxhës së nderuar Bekr Ebu Zejd All-llahu e mëshiroftë: Ky i pari e shkroi një libër me shpifje dhe diskreditim ndaj Sejjid Kutubit All-llahu e mëshiroftë, u afrua tek hoxha i nderuar Bekri ibn Ebu Zejd -All-llahu e mëshiroftë- për t'ia shkruar një parathënie, mirëpo hoxha refuzoi dhe e kritikoi librin dhe atë çfarë është shkruar.

Nuk vonoi shumë kur përnjëherë Rabi el-Mad'hali u ngritë kundër hoxhës së nderuar Bekr Ebu Zejd duke e përshkruar dhe etiketuar me veti dhe emra të fëlliqur, ai dhe nxënësit e tij të mjerë.

Prej asaj se çfarë ka thënë Rabia për hoxhën e famshëm Bekr Ebu Zejdin është edhe kjo: “Ai është përkrahës i bidaçive dhe mbrojtës i tyre, hakmerret për pasuesit e bidatit dhe të kotës, zemra e tij është e sëmurë me epsh”. [el-haddul-fasil fi red ala Bekr Ebu Zejd” autor Rabi el-Mad’hali në faqën 5 dhe 98]

Rabijovcat prej injorancës së madhe nuk mund të dallojnë mes diturisë së Bekr Ebu Zejdit dhe injorancës së Mad’haliut.

Prej kurtheve të rabijovcave dhe dinakërisë së tyre është se i përmendin emrat e dijetarëve të famshëm në bisedat e tyre e më pas apo ne mes tyre i cekin edhe hoxhallarët e tyre, për shembull thonë: Ky është mendim i Ibën Bazit, Ibën Uthejminit, El-Mad’hali, Albani, En-Nexhmi dhe Feuzan.

Pra ata i barazojnë Mad’halin dhe En_Nexhmin me Ibën Bazin, Uthejminin dhe Albanin All-llahu i mëshiroftë!!

Prej kompleteve të tyre është edhe fakti se ata pretendojnë se janë nxënës të hoxhallarëve të famshëm, ata në shumë vende thonë: All-llahu e mëshiroftë hoxhën tonë Ibën Bazin, apo ka thënë hoxha jonë Albani dhe Uthejmini!! Ndoshta disa prej tyre me të vërtetë janë ulur tek këta dijetarë të famshëm, por sigurisht nuk kanë marrë nga ata as dituri e as kuptim e as moral!!

Prej karakteristikave të tyre është se posedojnë gjuhë vulgare, shpifje dhe fyerje ndaj dijetarëve dhe hoxhallarëve si dhe etiketimi i tyre me emra vulgar. Në fjalorin e rabijovcave nuk ekziston fjala “drejtësi” e as që e kanë dëgjuar dhe nuk ekziston në librat dhe shkrimet e tyre.

I madhi i tyre “Mad’hali” ua ka mësuar gënjeshtren dhe mashtrimin me librat e tij që i fyen dijetarët.⁸

-Shejh Bishr et-Tausi-

duke iu përgjigjur pyetjes që i është parashtruar në lidhje me pseudo –selefite (rebiovcat) ai thotë: “Kjo është një lëvizje e re në mesin e muslimanëve , dhe ata janë të ndikuar nga njëri prej dijetarëve të muslimanëve, i cili është Rebia el-Med-heli, njëri prej dijetarëve të mekës. K y njeri nuk ka dyshim për diturin e tij, dhe dijetarët e kanë lavdëruar atë në të kaluarën. Dhe ata e kanë pranuar se ai është në mesin e dijetarëve të hadithit. Megjithat, pas këtyre lavdatave, problemet e caktuara filluan, disa nga ndjekësit e tij filluan të mirren me disa fjalë të dijetarëve dhe thirrësve dhe ai (med-helia) filloi ti kritikoj dhe të paralajmëroj kundër tyre.

⁸Marrë nga libri: "Rabiovcat dhe realiteti i tyre", nga **Shejh Husejn Ibn Mahmud**.

Dhe ai është i shqetësuar në lidhje me këtë (paralajmërimë kundër njerëzve) më shumë se çdo shkencë tjetër islame. Dhe nuk ka shpëtuar askush nga ai nga dijetarët, thirrësit veqëse atë që e ka mëshiruar Allahu.

Dhe çdo kush që është i ndryshëm nga ai, ata paralajmërojnë kundër tij dhe nuk lejohet të mirret feja nga dikush tjetër pos tij. Sa për të tjerët janë të kritikuar dhe të paralajmëruar, dhe emri i sektit med-heli është e lidhur me emrin e këtij dijetarri, Allahu faltë.

Sot dijetarët paralajmërojnë nga ky sekt, ata thonë se janë mbrojtësit e Sunetit dhe metodologjisë së Selefëve. Mirëpo, ata flasin keq për nderin e dijetarëve dhe thirrësve. Asnjëri nga dijetarët nuk ka shpëtuar prej tyre, përmendeni cilin të dëshironi nga dijetarët dhe ju do ta gjeni atë se ai është kritikuar...

P.sh. nëse një person nuk falet, dhe pastaj fillon të falet, në vend që t'ua mësojnë atij fenë e Allahut rregullat e abdesit, pastrimit, rregullat e namazit etj. Pejgamberi alejhi selam kur ndonjëri pranonte islamin u thoshte Sahabeve, "Merreni vëllaun tuaj dhe mësojani Kur'anin. Jo, por në vend të kësaj, e para që ata bëjnë është, mos e ndëgjo filanin, e as filanin, mos e lexo këtë libër të këtij autori...

Kjo është e ngajshme siç ka thënë Allahu:"ata edhe thanë:"Kurrsesi nuk ka për të hyrë kush në xhenet, përveç atij që është jehudi ose Krishter! 2:111. Kështu është edhe medh-hebi i med-helive.⁹

-Njashtu shejh Nasir el Omeri-

Duke folur për med-halit ai ka thënë:" Në të vërtetë, me këtë është sprovuar ky Ummet, pa dyshim ne jemi për njohjen e Xherhit dhe Tadilit, ne nuk themi se dijetarët janë të pa gabueshëm, por fakti shqetësues tani është keqtrajtimi i dijetarëve. Unë kam shkruar një deklaratë në vit. 1412 h, me titull "**Mishi i dijetarëve është i helmuar**".

Ky tekst u prezentua nga shejh Abdul Aziz Bin Bazi, ajo pjesë e shkrimit është në dispozicion në faqet e Muslimanëve. dhe e kam sqaruar menhexhin e vërtetë, për ta refuzuar një dijetarë, ne nuk themi se ai është i pagabueshëm. Mirëpo, ajo që po ndodh nuk është kështu, e vërteta është se po i poshtërojnë dijetarët, dhe kjo po shkakton fitne të madhe.

Këtë pyetjen që vëllau ebu Mas,abi, e parashtroi prej Irakut, **pyetni atë kur ky incident ka arritur tek ju, paradisa viteve, kur bremeri ishte në Irak, disa nga ata (Med-halit) thanë, ky është udhëheqësi i besimtarëve.**

Po disa prej tyre e thanë këtë, që Bremeri është diplomat Amerikan, Po diplomat Amerikan, edhe thanë që bindja ndaj tij është obligim, nuk është e

lejuar ta kundërshtoni atë, dhe nuk është e lejuar që ta luftojnë Bremerin dhe rafidhat, edhe ata që janë me ta.¹⁰

Pse? Sepse Bremeri është prijësi i besimtarëve në irak, po kjo është e vërtetë çka po themë.

Ajo çka është edhe më e madhe, në Brazil, vjenë një student që mëson këtu, thotë pasha Allahun ne ishim në Brazil, në xhami, xhemati shkonte shumë mirë, derisa erdhën (med-helit) tek ne, dhe i kanë bërë disa brazilian që ta lënë islamin. Ata (med-helit) thoshin për Shejh Bekër Ebu Zejdin ishte i shquar, por kur i kundërshtoi ata, dhe shkruajti një libër i titulluar me emrin (Tasnif), dhe ai paralajmëroi nga klasifikimet dhe ndarjet mes muslimanëve, ata më pas filluan atë ta ofendojnë dhe ta fyejnë.

-Gjithashtu **Shejh Omer el-Hadushi** thotë:

“SubhanAllah, kur lexon në “es-sier” biogarfitë dhe në historinë e islamit, dhe Allahu na ka nderuar me leximin e këtyre dy librave në burg, historia e islamit i cili përmban 50 vëllime dhe es-seir përmban 20 vëllime. Kur i lexon këto libra, njeriu çuditet se çka gjenë në të, dhe e vëren se si ai njeri që i shkroi librat ishte i drejtë në deklaratat dhe në kritikën e tij.

SubhanAllah, ai përmend rafidiun dhe thotë: “filani është një rafidi i fëlliqur, megjithatë ai është i besueshëm në hadith”. Përmend gjithashtu një mu,tezili dhe thotë: “Mu,teziliu edhe pse ai e ka një akide dhe medh-heb të prishur, megjithëkëtë, ai thotë:”Ishte një shkrimtarë ose e përshkruante si një dijetarë, një njeri letrarë, një folës ekoulent, subhanAllah.

Kurse, mjerisht, metodologjia e Rebia el-medhelisë, të cilët janë shtrirë me sjelljet e tij, nuk e la askëndë pa shpifur për të, nuk la askëndë pa e mallkuar, pa deklaruar për të si një fasik dhe duke e quajtur atë bidatçi, derisa e bëri tekfir Sejid kutbin, Allahu e mëshiroftë. Edhe ne nuk pajtohemi me Sejid, Kutbin në disa çështje, por ai ka qenë një njeri letrarë, njeri i cili e dha shpirtin e tij në Rrugën e Allahut, që ta lartëson fjalën e Allahut.

⁹Shih:https://www.youtube.com/watch?v=Z8h4bGKbO0U&feature=player_embedded

¹⁰Në të vërtetë disa të cilët shejtani i ka zotëruar ata janë sprovuar duke treguar armiqësi ndaj muslimanëve me këto bindjet e tyre ndaj udhëheqësve, shkuan aq largë sa që kërkuan prej muslimanëve që t’ju binden edhe qafirave dhe mushrikëve, Allahu na ruajtë. Për këtë arsye themë, këto fetva nuk meritojnë absolutikishtë me i respektuar dhe as me ju bindur këtyre fetvave, pasi që gabimet e këtyre fetvave janë të mëdha, e në veçanti kur i përshkruhen sheriatit e cila sheriatit – ligji islam është i pastër nga këto fetva. Dhe ne themi, ju me këto fetva nuk e keni sqaruar të vërtetën, përkundrazi ju keni shpallur armiqësi dhe urrejtje ndaj islamit dhe muslimanëve. Shih:https://www.youtube.com/watch?v=Kz_3mz05Fvc

Dhe ai (med-helia) çfarë bëri? Ai po iu ndihmon dhe po i mbron Tagutat. Për këtë, unë kam shkruar një libër i cili titullohet “Asambleja e ëmbël kundër Tagutëve”. Ju pyes për Allahun, për kënd këta njerëz japin fetva? Për qeveritarët e tyre me atë që iu përshtatet epsheve të tyre. Ata thanë se kërkimi i ndihmës nga mushrikët është haram, dhe kjo është e vërtetë. Por pasi që, sulltanet e tyre kërkuan ndihmë nga mushrikët, jahuditë dhe krishterët, çfarë bëri ai (med-helia) pas kësaj? Ai shkroi një libër, dhe subhanAllah, ai ishte hipokritë në të, menjë hipokrizi të qartë, e të kthjelltë, zbulues, e të shumtuar, duke treguar se të kërkuarit ndihmën e tyre është e lejuar, kërkimi i ndihmës është i lejuar pa problem.

Nuk la dijetarë pa shpifur për të, nuk la njeri të devotshëm pa e fyer, nuk la muxhahid pa e fyer. subhanAllah, ai i kurseu jehudët dhe të krishterët, kafirat, ateistët dhe nuk u kursyen vëllezërit e tij muslimanë. E lus Allahun e madhëruar, ta mbërthen me gjithëfuqin e tij ose ta udhëzon.

Dhe ky njeri është arrogant, e njohë shumë mirë, dhe unë jam ulur me të dhe ka qenë shumë arrogant, ai nuk ta jepë mundësin as t'i përgjigjesh. Kur të flasësh me të dhe i tregojnë atij se ai është një njeri i cili flet me epsh dhe paqartësi, dhe flet për hir të filanit dhe alanit, njerëzit fillojnë ta lavdrojnë atë dhe të thonë, heshtë, heshtë. Ai madje nuk posedon edukatë bisede. Dhe të ngjajshmit me ta, mjerisht.

Një vëlla i cili hynë në fe fillimisht me cilat libra fillon të mësojë? Me librat e refuzimit, dhe kjo është një mjerim! Si do të bëhet psikologjia e këtij të riu? Fillon ti përmbysset, Allahu na ruajt. Ai nuk do të dijë vetëm se të deklaroj për muslimanët se ky është fasik, ky bidatçi, ky është kafir, ky është pjestar i xhenetit dhe kështu. Për këtë arsye është e rëndësishme që të rinjët tanë të kësaj kohe, t'i kthehen dijetarëve të vërtetë.¹¹

-Hoxha Abdurrahim Balla thotë: [Rebiovcat] thojnë që Rebia nuk gabon në çështjen e akidës dhe kjo lloj grade që i kanë dhënë ata Rebisë në këtë lloj shprehuri, kjo lloj grade është grad e Profetësisë. Edhe këtë që po themë nuk është shpifje unë për këtë lloj gjëje kam disa dëshmi, një prej dëshmime më të fuqishme kam këtë dëshmi, **njëri nga profesorët e mi të akidës i cili më ka dhënë akide në vitin e dytë dhe kam pas marrë pjesë në mësimet e tija gjithashtu jashtë univerisitetit quhet Ibrahim er-Ruhejli kur i kam thënë unë që këta thonë se Rebia nuk gabon në çështjet e xhehrit dhe ta-dilit, më ka thënë ai jo këta thonë më keq se kaq, ai nuk gabon edhe në çështjet e akidës, ai ma ka shpreh vetë këtë lloj gjëje.**

¹¹Shih: <https://www.youtube.com/watch?v=a2E1JbcE68U>

Këtë ma kanë shpreh edhe disa studentë kur kemi qenë në medine, gjithashtu e kam ndëgjuar edhe këtu (e ka për qëllim në shqipëri) disa persona që e shprehin që Rebia nuk gabon në akide [poashtu këtë e kam parë edhe unë në faqen e tyre albselefet nga Alban Malaj që ka thënë kështu], edhe kjo lloj grade që ia kanë dhënë Rebisë kjo e ngreh atë në graden e imamëve të pagabueshëm që janë shijat.

Fanatizmi i pseudoselefistave e ka kaluar çdo kufi, dmth. **Po qe se thua hoxha Rebi el-medheli gabon ti fluturove prej menhexhit u bëre bidatgji, u bëre havarixh, në çfarë do lloj menhexhin që duan ata të fusin dhe të nxjerrin prej menhexhit të tyre**, ndërkohë që dijetarët kur kanë folur për një grad më të lehtë sa kjo, kur një person e bënë detyrë që njerëzit të ndjekin mendimin e një person tjetër edhe pse nuk e shpreh qartë që ai njeri është i pagabueshëm. Nëse ka prej tyre që thonë se ai nuk është i pagabueshëm ka tjerë që e pranojnë, nëse ata thojnë se ai nuk është i pagabueshëm, është i gabueshëm atëherë themi se po qe se thoni se ky nuk është i pagabueshëm përse atëherë i quani bidatgji ata persona që e kundërshtojnë Rebinë!!! Feja e Allahut nuk përkufizohet tek Rebia apo te dikush tjetër por feja e Allahut është Kurani, Suneti dhe ixhmaja. Shejhul islam Ibni Tejmijeh thotë: **shenja e grupeve të humbura është largimi nga Kurani, Suneti, dhe Ixhmaja, prandaj kush hecë në bazë të Kuranit, Sunetit dhe ixhmasë ai është prej Ehli Sunetit dhe xhematit.**¹²

Gjithashtu **hoxha Abdurrahim Balla** thotë: “Ja se çka thotë Ali Halebiu koka e murxhive sot në librin e tij “: “Et-tahdhir min fitnetil tekfir” – ruajuni nga fitna e tekfirit, ai thotë: “Ai i cili thotë se gjykimi me ligjë tjetër pos ligjit të Allahut është qafir, ai quhet tekfirsë.” Këtu ka filluar termi tekfirsë o vëllezër, dhe ky është ideja që e kanë nxjerrë murxhit në këtë kohë.”¹³

Poashtu **Hoxha Abdurrahim Balla** Allahu e ruajtë thotë:

-Edhe këta (pseudoselefistat) nga kjo humbje të cilët kanë rënë kanë kaluar në një humbje më të madhe se kjo (këtu është për qëllim për ndihmën e pabesimtarëve kundër muslimanëve) , dhe më e rëndë se kjo ajo çështje për të cilën kanë arritur ata është që ata e kanë lejuar fare t’i spiunosh muslimanët përpara qafirave edhe për këtë kam dy dëshmi të vetë hoxhallarëve të tyre.

¹²Shiko: Abdurrahim Balla-Mësim për Pseudo-Selefistet-Ndjekja me verbëri e dikujt.

¹³Shiko: Abdurrahim Balla-Mësim për Pseudo-Selefistët-Çështja rreth Tekfirit dhe probleme të tjera të tyre. Prej minutave 26:40 deri në minutin e 28:30.

Njëri prej tyre është dëshmia e Jahja en-nexhdit edhe është inçizuar kjo fetva dhe ndodhët në internet... është inçizuar me zërin e tij e kanë pyetur nga Franca dhe i kanë thënë: O shejh ne selefistave na ka bërë kërkesë shteti francezë që të bashkëpunojm me të kundër tekfirijunjëve a lejohet ky lloj veprimi që të bashkëpunojm me ta kundër këtyre? Përgjigja e tij ishte : tekfiristat janë armiqët e islamit dhe muslimanëve. Armiqët e islamit dhe muslimanëve çka i bie kjo? Kjo i bie se janë qafira, për këtë arsye thotë lejohet që të bashkëpunohet me shtetin francezë kundër tyre, kur të jeni të sigurtë që ky person në të vërtetë është tekfiristë. Kë e quajnë tekfirista ata? Pseudoselefistat e quajnë tekfiristë ata që i kundërshtojnë në çështjet e gjykimit (dobi: unë po themë këta i quajnë tekfirsë çdo person që e pason ixhmaun e ummetit islam, edhe kjo është ndër argumentët më të qarta kundër tyre që janë duke e kundërshtuar ixhmaun e ummetit islam në disa çështje të akidës), në çështjet e murxhive, edhe në çështjen e tretë është kjo (në përkrahjen e pabesimtarëve kundër muslimanëve). Edhe për këtë arsye ai Jahja en-nexhdi, ai profesori i tyre që ka vdekur, në Arabin Saudite ka jetuar i jep fetva atyre nga franca edhe thotë ju lejohet të bashkëpunoni me shtetin francez kundër atyre që janë armiqë të islamit dhe muslimanëve. Dmth kjo fetva o vëllau im është një katastrofë e vërtetë:

-E para gjë është që ai e lejon t,ju ndihmosh qafirave kundër muslimanëve,

-E dyta ai i quanë muslimanët armiqë të islamit dhe muslimanëve.

Përse janë armiqë të islamit dhe muslimanëve sepse nuk bien dakort me akiden e tyre të poshtër, me akiden e tyre të murxhive, me akiden e xhehmive. Prandaj qenkan këta tekfirista, dmth akidja e murxhive është akidja e pseudoselefizmit aktual që këta e pretendojnë në ummet, kurse akiden e Ehli Sunetit të cilët e kanë pasur sahabët, tabi-inët, tre brezat e mirë, këta i quajnë sot akide havarixhësh. Ndërkohë që unë kam treguar argumentet fetare, për këtë arsye une u detyrova të zgjatem o vëllezër për ti mbajtur gjithë këto mësimë që ju kur ta ndërjoni ta keni parasysh për çfarë flitet në të vërtetë, dhe çfarë manipulimesh kanë bërë këta (pseudoselefistat) me fenë e Allahut këta lloj njerëzish. Këtë lloj fetvaje jep ky (Jahja en-nexhdi) mbasi Muhamed ibn Abdul Vehabi thotë del nga feja ai që iu ndihmonë qafirave kundër muslimanëve, kurse ky thotë lejohet kjo lloj gjëje, nga shejhu i tyre (i pseudoselefistave)...

Gjithashtu i dyti person që ka thënë këtë lloj gjëje është Ali Halebiu, ky është koka i murxhive, koka i bidatgjinjëve, ai vetë e ka dhënë këtë lloj fetvaje kur e kanë pyetur ç,mendim ke a lejohet që ti spiunojm ata bidatçinjët, ai ka thënë po, nëse dëmi i tyre është më i madhë se dobia e tyre atëhere është detyrë që të spiunohet... edhe kjo lloj fetvaje është e rexhistruar në internet. Këto janë dy fakte që tregojnë qartë që ata i kanë tejkaluar të gjitha kufijtë, jo vetëm që nuk e quajnë kufër t,ju ndihmosh qafirave kundër muslimanëve, por për ta është e lejuar t,ju ndihmosh qafirave kundër muslimanëve të cilët ata i quajnë të humbur, bidatçi sepse ua prishin karrikat e tyre. Edhe pastaj një pjesë e tyre

punojnë në shërbimet sekrete ngase vetë hoxhallarët e tyre iu kanë dhënë atyre fetva që ti spijunojnë muslimanët.¹⁴

Poashtu **Hoxha Abdurrahim Balla** Allahu e ruajtë thotë:

“Rebiovcat na lodhin duke na thirrë në respektimin e dijetarëve duke përsëritur çdo herë: “Dijetarët, dijetarët, dijetarët, ky është një term i bukur por pastaj na del jo të gjithë dijetarët në gjithë botën islame, por vetëm tre, katër dijetarë prej tyre (si Rebia, Ali Halebiu etj.). Edhe pastaj e kufizojnë fenë islame vetëm në këta tre, katër dijetarë. Pra, mbulohen me petkun e fjalës dijetarë, kurse ata në të vërtetë i shkelin dijetarët vetë me këmbët e veta. Prandaj edhe shejhu i tyre Rebia ka thënë për Bin Bazin e ka goditur Bin Bazi selefizmin tonë me një goditje të pistë.

Gjithashtu edhe njëri prej nxënësve të tij e ka quajtur Bekr ebu Zejdin bidatçi, e kam ndëgjuar këtë me një kaset. Ndërsa Rebia thoshte jo ai nuk është bidatçi, ti je duke e shkatërruar dawetin tonë. Ndërsa ai vetë e ka mësuar, dhe nxënësi i tij thoshte kështu është menhexhi ytë, sipas menhexhit tëndë ky është bidatçi, ai Rebia thoshte jo nuk është ashtu”.

Andaj problematika e tyre më e madhe është se ata nuk marrin dituri nga çdo dijetarë i Ehli Sunetit, por marrin dituri vetëm nga dijetarët të cilët marrin tezkije nga dijetarët e mëdhenjë sipas tyre. E nëse i thua ti po mirë, edhe filani është dijetarë, ai nuk e pranon atë!? Burimi: Mësime për Pseudo-Selefistët

-Hoxha Omer Bajrami-

Duke iu përgjigjur pyetjes në lidhje me Rebia el-med-helinë thotë: “Falenderimi i takon Allahut (azzevexhel), ndërsa salavatet dhe selamet qofshin mbi të Dërguarin tonë Muhamedin (salallahualejhiveselem), mbi familjen e tij të pastër, mbi shokët e tij besnik, si dhe mbi të gjithë ata që e pasuan dhe e pasojnë rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit.

Së pari: Rebiovcat janë një grup i devijuar pjesërisht nga pasimi i dijetarëve të Ehli Sunetit, të cilët kanë dalur në këtë shekull dhe kanë shkaktuar fitneh dhe përçarje të madhe në gjithë umetin islam. Imami dhe mësuesi i tyre është Shejh Rebia El-Med’halî, prej të cilit edhe e kanë marrur emrin e tyre: Rebiovca.

Shejh Rebia ka mësuar pranë dijetarëve të mëdhenj të Arabisë Saudite, të cilët edhe e kanë lavdëruar atë më herët. Por, pas tyre ai vazhdoi rrugën e tij të gabuar duke i përgojuar dhe nënçmuar dijetarët, si dhe duke kërkuar dhe hulumtuar për gabimet e tyre.

¹⁴Shiko: Abdurrahim Balla-Mësim për Pseudo-Selefistët-Përkrahja e armiqëve kundër muslimanëve. Prej minutave 29:46 deri në minutin 34.

Për të kanë folur disa prej dijetarëve dhe e kanë kundërshtuar atë dhe metodën e tij. Prej tyre edhe Shejhu Muhadith AbdulKadir Arnauti. Dëgjo!

Së dyti: Bindjet e tyre të gabuara dhe të devijuara:

-Rebiovcat në çështjet e imanit dhe kufrit pajtohen me murxhiet dhe xhehmijtë, edhe pse në definicion janë të njëjtë me Ehli Sunetin. Por, në detajet dhe kuptimin e vërtetë të këtij definicioni, dallojnë shumë prej Ehli Sunetit.

-Rebiovcat nuk përtojnë fare të kërkojnë dhe hulumtojnë gabimet e dijetarëve, dhe të shkruajnë libra të tërë kundër tyre, apo të mbajnë ligjerata të plota duke përmendur të metat e tyre. Dhe çdokush që nuk është me bindjet e tyre është i devijuar dhe i humbur, dhe të vetmit të cilët e pasojnë “të vërtetën” janë ata dhe vetëm atyre u takon emri Selefi, dhe të gjithë të tjetër janë bidatxhinj dhe të humbur. Saqë prej gjuhëve të tyre nuk kanë shpëtuar edhe shumë dijetarë të mëdhenj të kësaj kohe, të cilët i kanë ofenduar me ofendime dhe nënçmime të ndryshme. Për ta Shejh Ibn Xhibrini (rahimehullah) është bidatxhi, Ebu Is’hak El-Huvejni është tekfirij, Muhamed AbdulMaksudi është havarixh, Muhamed Salih Munexhidi është bidatxhi, Muhamed Hasani është injorantë, Muhamed Husejn Ja’kubi është përrallaxhi, dhe shumë dijetarë të tjerë të cilët nuk kanë shpëtuar prej gjuhës së pakontrolluar të tyre, duke harruar se mishi i dijetarëve është i helmuar.

-Rebiovcat me gjithë ofendimet dhe nënçmimet që ua bëjnë shumë dijetarëve, ata nuk lejojnë assesi që dikush të flet dhe të ngritë zërin e tij kundër pushtetarëve. Dhe nëse gabimet e dijetarëve janë të vogla, ato duhet të përhapen dhe kundërshtohen, ndërsa nëse gabimet e kryetarëve janë të mëdhaja dhe arrijnë deri në shkallën e kufrit, ato duhet të mbulohen dhe arsyetohen.

-Përveç ofendimeve të shumë dijetarëve, prej gjuhës së tyre nuk kanë shpëtuar edhe muxhahidët të cilët kanë sakrifikuar me pasurinë dhe jetën e tyre, për të mbrojtur fenë e Allahut dhe për të lartësuar fjalën e Tij.

-Rebiovcat nuk e mohojnë xhihadin dhe vlerën e tij që ka në fenë e Allahut, por e mohojnë ekzistimin e tij në këtë kohë, ngase për të qenë xhihadi i pranuar sipas tyre, duhet për këtë të jep leje Mbreti i Saudisë, miku dhe aleati i fortë i Amerikës dhe idhujtarëve. Kështuqë përderisa Mbreti nuk ka dhënë leje, xhihadi që bëhet në tokat islame është i kotë dhe i pavlerë. Bile është edhe mëkat, ngase është dalje prej urdhërit të “Halifes” së muslimanëve.

-Ata të cilët e thonë hakun dhe i kundërshtojnë rebiovcat, sipas tyre quhen: Havarixh, tekfirca, bidatxhi, kutbij, hizbij, etj.

Së treti: Thënia e hoxhës së nderuar Ali Temimi (Allahu e liroftë - edhe pse këtë thënie e kanë thënë edhe të tjerë para tij) nënkuptohet prej bindjeve të gabuara të tyre të përmendura më lartë.

Lusim Allahun (azzevexhel) që t'i drejtojë në rrugë të drejtë ata të cilët kanë rrëshqitur prej besimit të pastër të Ehli Sunetit dhe kanë devijuar rrugën e tyre, duke menduar se janë në pasimin e hakut dhe të argumenteve të Sheriatit. Si dhe t'ua mundëson atyre kuptimin e vërtetë të argumenteve dhe t'i largon prej dyshimeve dhe bindjeve të kota dhe të gabuara të tyre.

Allahu e di më së miri.¹⁵

-Musa Cerentanio thotë: Një nga aspektet më të çuditshme të lëvizjes e cila është e njohur me emrin 'Medkhali' (përkundër faktit që kam dëgjuar që ata e përdorin këtë emër për të përshkruar veten e tyre, ata pretendojnë se atyre nuk u pëlqen që të quhen me këtë emër dhe në vend të saj preferojnë që ta thërrasin vetën 'Selefijë') është se ata jo vetëm që i mbështesin tiranët e botës myslimane, por ata gjithashtu mbështesin tiranët e Jobesimtarëve [Kuffarëve] dhe në mënyrë aktive i mbështesin ata.**Fakti se USA i simpatizon Medkhalitë [dhe e kundërta] u dëshmuar në Raportin e “Combating Terrorism Center” të vitit 2006 që është pjesë e Akademisë Ushtarake Amerikane në “West Point” ku autori në mes tjerash thotë: “Shtetet e Bashkuara duhet me kujdes dhe pa rezervë që t'i mbështes liderët religjioz musliman... SH.B. mund t'i financoj me pjekuri figurat e rrymës qendrore [“mainstream”]**

të Selefive sikurse janë Medkhalitë që janë efektiv në thirrje që të mos përkrahen Xhihadistët dhe që e përkrahin dhunën.” Edhe Ushtria e SHBA e ka parasysh se sa shokë e aleatë të mirë ka tek el-Medkhalitë dhe pasuesit e tyre, ata nuk e fshehin këtë fakt dhe gjithashtu kërkojnë që SHBA t'i përkrahë ata në Davetin e tyre.¹⁶ Fakti se ky kult i vogël është qartë Pro-Amerikan, u dëshmuar nga vet Ushtria e SHBA. Medkhalitë kanë simpatizant në Ushtrinë Amerikane dhe në Pentagon.

Si pjesë e kësaj metodologjie pro-SHBA që ata ndjekin, ata kanë bërë disa deklaramë absurde që nuk janë vetëm kundër mësimave të Islamit, porse janë aq Pro-Amerikane, sa që do t'i vunë në siklet vet patriotët Amerikan para tyre për faktin se sa shumë kanë dëshirë që ta mbrojnë shtetin që ata aq shumë e duan. **Njëra prej këtyre deklaramëve është se sipas tyre nuk është e lejuar për muslimanët që ta sulmojnë Pentagonin**. Për të gjithë ata që nuk kanë njohuri se çka është Pentagoni; është shtabi i përgjithshëm i Departamentit të Mbrojtjes të SHBA-së. “DoD” [Departamenti për Mbrojtje] është i përbërë prej tre departamenteve:

¹⁵Omer Bajrami Burimi :www.OmerBajrami.com

¹⁶Nëse o lexues të nderuar i ka përkrahë edhe pentagoni këtë grupacion të humbur, atëherë çfarë të themi ne më tepër.Në një raport të CIA-së e përmendin më tepër se pesë herë duke përkrahur dhe lavdëruar këtë grupacion. Shiko:<https://www.ctc.usma.edu/.../Stealing-Al-Qaidas-Playbook.pdf>

Ushtria e SHBA-së, Flota e SHBA-së dhe Forca Ajrore e SHBA-së. Faktikisht është qendra komanduese e të gjitha Forcave të Armatosura të SHBA-së dhe është shtëpia e “National Military Command Center” [Qendra e Komandës Nacionale për Luftëra] ose siç njihet më mirë si “Dhoma e Luftës”.

Është vendi prej ku të gjitha luftërat e SHBA-së planifikohen dhe prej aty udhëhiqen. Shërben si njësi ku komandohen Forcat Ushtarake dhe është bazë puro ushtarake.

Nëse i referohemi Sunnetit mund ta shohim se Pejgamberi i Allahut alejhis-selatu ue selem e ka sulmuar qytetin e Taifit me katapulta, duke lansuar gurë gjigant në drejtim të armikut, po ashtu ka hedhur edhe ushtarë brenda fortifikatës. Kur shokët e tij [Sahabët radijAllahu anhumain] e pyetën Muhammedin alejhis-selam për gratë dhe fëmijët që potencialisht mund të vriten gjatë atyre sulmeve, ai u tha atyre se “Ata janë prej tyre.” [Sahih Muslim: 1745]. Imam Muslimi e ka vendosur këtë Hadith në Kapitullin që e ka emërtuar si “Lejueshmëria në vrasjen e Grave dhe Fëmijëve gjatë sulmeve ushtarake përderisa ata nuk janë shënjestruar me qëllim”...

Besoj se kjo çështje është aq e qartë dhe aq e pamohueshme sa që do të më befasonte tej mase nëse ndonjë thirrës nuk do të pajtohej me këtë. **Deri më tani nuk kam ndëgjuar ndonjërin ta ketë mohuar këtë, përveç kultit Medkhali [SEKTI NEO-MURXHI'A, RABIOVCAT].** Unë vetëm pyes veten, atëherë, çfarë pas kësaj? A do të dëgjojmë nga ata se edhe parlamenti i Izraelit nuk duhet të preket? Që “HQ” [Shtabi Kryesorë] i Ushtrisë Izraelite duhet të mbrohet dhe se kushdo që e sulmon është Khavarixh? **Unë personalisht kam dëgjuar njëherë nga njëri prej pasuesve të tyre se ai beson se Palestinezët e meritojnë gjendjen çfarë e kanë [sikurse tha Medkhalia i Egjiptit Tal'at Zahrani i cili tha se Sirianët e meritojnë atë çfarë kanë fituar pasi që janë rebeluar kundër “udhëheqësit legjitim”],** kështu që a do të jetë me të vërtetë një surprizë prej tyre nëse ndonjëherë të ardhmen do të pretendonin se palestinezët që i luftojnë izraelitët janë terroristë mëkatarë?! Ne e lusim Allahun që t'i udhëzon këta njerëz që kanë devijuar kaq shumë dhe që janë transformuar në mbrojtës të denjë të jobesimtarëve dhe të tiranëve të vendeve muslimane.¹⁷

¹⁷Burimi: **Teuhid.NET**

Kush janë Dijetarët e këtij grupi të devijuar!!!

Dijetarët të cilët i takojnë këtij grupi janë:

Në Arabinë Saudite: Rabi ibën Hadi el-Mad'hali (ai është i madhi i tyre në kohën tonë: është në pozitën e papës tek krishterët), Muhamed ibën Hadi el-Mad'hali (shpreson të jetë pasardhës i Rabisë, mirëpo nuk është më konkurrencë), Falih el-Harabi, Ferid el-Maliki, Saud ibën Salih es-Saadi el-Maliki, Abdulaziz ibën Rejjis er-Rejjis, Terahib ed-Duseri, Abdul-latif Bashamil, Abdulaziz el-Asker, Mahmud el-Hadad el-Misri (të cilën e distancuan rabijovcat), Muhamed ibën Fehd el-Husejn, Mustafa ibën Islamil es-Sulejmani, Bender ibën Naif ibën Sehnat el-Utejbi, Muhamed ibën Umer ibën Salim Bazamul, Ahmed ibën Jahja en-Nexhmi el-Xhazani i cili ka thënë për hoxhën e nderuar Ibën Xhibrinin All-Ilahu e mëshiroftë se është "gënjeshtar".

Jemen: Mukbil el-Vadi'i, Hasen ibën Kasim er-Remi, Jahja el-Haxhuri.

Kuvait: Abdullah el-Farisi, Felah Ismail, Muhamed el-Anxheri, Hamed el-Othman, Salim et-Tavil, Adnan Abdulkadr, Muhamed el-Hamud

Në Jordani: Ali Halebi (pronari i vjedhjeve të punimeve shkencore), Meshur Hasan alu-Selman (pronar i vjedhjeve të punimeve studentore), Selim el-Hilali, Umer ibën Abdulhamid el-Batush.

Maroko: Muhamed el-Magravi

Alzhir: Abdulmelik ibën Ahmed Ramadani, Ebu Ibrahim ibën Sulejman el-Adnani Në mesin a tyre që nuk e di vendndodhjen e tyre: Feuzi ibën Abdullah ibën Muhamed el-Humejdi, Hasan ibën Muhamed ibën Mensur ed-Dagriri dhe shumë tjerë por ndoshta këto që i cekëm janë më të zellshëm në thirrjen e tyre. Shumica e këtyre rabijovcave kanë skandale në: Shpërdorimin e financiare, shkencore, disa prej tyre kanë edhe devijime morale.¹⁸

¹⁸Marrë nga libri:"Rabiovcat dhe realiteti i tyre", nga **Shejh Husejn Ibn Mahmud**. Burimi: **Teuhidi.net**

Dallimet thelbësore mes Pseudo-selefive dhe Muvehidëve

Pasi treguam se kush janë pseudo-selefite e kësaj kohe të cilët i përkatësohen selefite dhe “selefizmit”, thëniet e dijetarëve dhe hoxhallarëve rreth tyre, dijetarët e këtij grupi, e kështu me radhë. Për të qenë kjo çështje sa ma e qartë për lexuesit, dhe për të mos iu pështjellur kjo çështje atyre do të tregojmë edhe dallimet në mes pseudoselefive në përgjithësi dhe besimtarëve në veçanti.

Me qëllim që të largohen dyshimet e të rrinjëve dhe atyre që e dëshirojnë të vërtetën, e mora përsipër që të sqaroj dallimet thelbësore që janë mes pseudo-selefive me akide të murxhive dhe xhehmive bashkohorë dhe Muvehidëve, që kush jeton, të jetojë në argument të qartë, e kush shkatërrohet, të shkatërrohet në argument të qartë. Dhe i gjithë sukcesi është nga Allahu subhanehu ve tealë.

1 – Pseudo-selefite nuk i bëjnë qafira (mosbesimtarë) udhëheqësit, edhe nëse ata bëjnë kufër dhe shirk të qartë.

Kurse muvehidët i bëjnë qafira udhëheqësit dhe besojnë se ata janë më të këqij se ata që janë qafira në origjinë, ngase fshihen pas petkut të islamit dhe i mashtrojnë muslimanët e rëndomtë.

2 – Pseudo-selefite besojnë se është obligim bindja ndaj udhëheqësve, ngase e konsiderojnë të lejueshme dhe të ligjshme bindjen ndaj tyre edhe pse ata kanë dalur nga islami dhe janë bërë murteda, në bazë të fjalëve dhe veprave të kufrit të tyre të qartë që e kanë bërë.

Kurse muvehidët në bazë të parimeve dhe argumenteve të teksteve të islamit, nuk i konsiderojnë ata si udhëheqës dhe as nuk besojnë në obligueshmërinë e bindjes ndaj tyre, por besojnë që ata janë taguta dhe e bëjnë obligim kryengritjen ndaj tyre sipas mundësisë.

3 – Pseudo-selefite nuk bëjnë tekfir mbi policinë, mbi ushtrinë dhe mbi forcat e sigurimit ngase besojnë se gjaku i tyre është i paprekshëm.

Kurse muvehidët bëjnë tekfir mbi policinë, mbi ushtrinë dhe mbi forcat e sigurimit, si dhe besojnë se derdhja e gjakut të tyre është hallall, në bazë të parimeve dhe argumenteve të teksteve fetare.

4 – Pseudo-selefite besojnë se këto vende Islame sot janë toka Islame.

Kurse muvehidët besojnë se këto vende janë toka të kufrit.

5 – Pseudo-selefite besojnë se lufta që po bëjnë ekstremistët sipas tyre në këto vende është shkatërrim dhe nuk është luftë sheriatike.

Kurse muvehidët besojnë se lufta që po bëjnë ata kundër qeverive është xhihad, në bazë të parimeve dhe argumenteve të teksteve të qarta fetare

6 – Pseudo-selefët besojnë se është prej Sunetit që të lutesh për udhëheqësit tagut.

Kurse muvehidët besojnë se është prej Sunetit që të lutesh kundër tyre e jo në të mirë të tyre, sepse ata janë taguta, prandaj si mund të bëhet dua në të mirë të tagutave, që ata të kanë sukses?!

7 – Pseudo-selefët nuk derdhin mundin e tyre në grushte shteti, sepse këto shtete i konsiderojnë se janë islame dhe udhëheqësat e tyre janë muslimanë, edhe kështu që çdo zullum të sundimtarëve që e bëjnë ndaj popullit të vetë, ata këto e konsiderojnë se është më mirë se sa të ngrihen kundër tyre, edhe pse janë taguta – zullumqarë, edhe pse ia derdhin gjakun popullit të tyre, edhe, edhe pafund... Ata prap këtë e konsiderojnë më shkatërrim se shkatërrimi i tagutave që po e bëjnë në ftyrën e tokës. Për arsye se bindjen e këtyre tagutave e konsiderojnë si bindjen ndaj Allahut dhe të Dërguarit të tij, andaj edhe ky është ndër problemet e tyre më të mëdha, ku bindjen ndaj udhëheqësit e bënë pa kushtë fare. A ndërsa Shejh Sulejman ibn Sahman thotë kështu: **"Sikur banorët e qyteteve dhe fshatrave të bëjnë luftë mes njeri-tjetrit, dhe ta mbysin njëri-tjetrin, ai sherr do të ishte shumë më i vogël se sa sherri që po shkakton taguti duke zbatuar ligjet e veta, të cilat janë në kundërshtim me sheriatin e Allahut të cilin ia ka shpallë Profetit të fundit Muhammedit (Paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi të)."**

Kurse muvehidët besojnë se duhet të derdhin mundin e tyre në grushte shteti, në ndërrimin e qeverive nëpërmjet xhihadi që është obligim shariatik, ngase fitneja - shirku është më e madhe se mbytja edhe kjo është ajo ruajtja e sigurisë së vendit duke e ngritur sheriatin – gjykimin me librin e Allahut, teuhidin dhe Sunetin të mbizotërroj mbi çdo fe tjetër edhe pse këtë e urrejnë kriminelët - zullumqarë.

8 – Pseudo-selefët besojnë se lufta (në Rrugë të Allahut) do të mbetet deri në Ditën e Kijametit, mirëpo, kjo bëhet atëherë kur ZOTI i tyre AMERIKA ose mbreti me urdhërin e SHEJHUT të tij (Obamës) e lejon këtë, ose gjithashtu thojnë se duhet pregaditur derisa të bëhemi të gatshëm për luftë, sepse umeti tani është i dobët, edhe kështu që deri më tani sipas këtyre kushteve që i kanë vendosur ata, nuk ka ndodhur asnjëherë të luftojnë kundër armiqëve të Allahut, Pejgamberit të tij dhe muslimanëve edhe pse ata i kanë okupuar të gjitha vendet e muslimanëve kur ndër ato vende është edhe PALESTINA e shenjtë, ku në të cilën vend janë falur të gjithë Pejgamberët dhe imamë i tyre ka qenë i Dërguari ynë Muhamed mustafaja salallahu alejhi ve selem. Pra, edhe këto janë ato kushtet e tyre që duhet plotësuar, e njëra ndër këto kushte është jo që të luftojnë kundër bijëve të derrave dhe majmunave dhe ta kthejnë vendin e shenjtë Palestinen muslimanëve që u takon, por përkundrazi duhet ta rrualjnë dhe ta

mbrojnë vendin e Izraelit, edhe mu këta janë ata ruajtësit dhe mbrojtësit kryesor të Izraelit. Kurse prej pengesave të luftës sipas tyre, është derisa mbreti - halifja i med-helive nuk e lejon atë, e nëse lufton ndokush ajo nuk quhet më luftë por quhet terrorizëm, edhe kjo luftë sipas tyre është në dobi të qafirave e jo të muslimanëve, ngase mbreti nuk e ka miratuar këtë luftë!!!

Kurse muvehidët kuptimin e fjalës luftë e kuptojnë se hakku i kësaj fjale është që duhet me u përpjekur vazhdimisht për ta ngritur fjalën e Allahut dhe sheriatin e tij lartë edhe pse këtë e urrejnë kriminelët- zullumqarë si dhe për ta mposhtur shirkun dhe kufrin e mushrikëve, qafirave dhe hipokritëve edhe pse këtë e dojnë kriminelët- zullumqarë.

9 – Pseudo-selefite besojnë se ligjet e nxjerra nga njerëzit nuk janë kufr derisa ta bën atë hallall me zemër , ose derisa ta mohon atë me zemër. Dmth vendosin kushte që ai duhet ta lejojë apo ta besojë me zemër e që pastaj të konsiderohetqafir, dhe mu ky është ai medhhebi i murxhive dhe xhehmive të cilët nuk e konsiderojnë punën prej imanit.

Kurse muvehidët besojnë se ligjet e nxjerra nga njerëzit janë dy llojëshe: E para, janë ato ligje që e kundërshtojnë ligjin e Allahut, dhe ai i cili i nxjerrë këto ligje është qafir pa ndonjë shpjegim të detajuar, e cila ky ligj është kufr dhe ky paraqet kufr të madh në vepër. Kjo nuk do të shikohet në bindjen e personit. I Lartësuarit thotë: **"A kanë ata zota -" shureka që i përshkruajnë atë në fe atë që Allahu nuk ka shpallur?"**.

E dyta, janë ato ligje që nuk e kundërshtojnë ligjin e Allahut, siç janë ligjet administrative, të cilat i shërbejnë popullit dhe vendit, dhe ky lloj i ligjeve nuk është fare prej Xhahilijetit dhe kufrin, madje duhet t'u përmbahesh këtyre ligjeve – Allahu e di më së miri, siç janë: Ligjet e komunikacionit, nxjerrja e pasaportit, nxjerrja e letërnjoftimit, nënshtetësia e kështu me radhë. Pra, sipas kësaj themi se këto çështje bien në ligjet administrative, dmth sipas nevojave të njerëzve, e nëse pas kësaj gjindet ndonjë gjë që është haram atëherë kjo çështje konsiderohet se është haram. Dhe kjo asesi nuk ka të bëjë diçka me pranimin e ligjeve të tagutit ashtu siç thonë sot murxhit, sepse nëse do të shkonim kështu, atëherë sipas kësaj po bie se ti po e respekton edhe komunikacionin edhe ligjet e nxjerra nga njerëzit, nëse ju e respektoni shenjën e samaforit dhe ndalesh në ngjyren e kuqe ose hecë në ngjyren e gjelbërt kjo nuk do të thotë se ti ke bërë kufr ose shirk për shkak që ke respektuar ligjin administrativ , ngase respektimi i këtij ligji nuk është as kufr dhe as haram, kështu duhet kuptuar këtë mesele, e Allahu e di më së miri.

10 – Pseudo-selefite besojnë se përkrahja, miqësimi dhe ndihmesa e idhujtarëve kundër Islamit dhe Muslimanëve nuk është kufër në vetvete. Me fjalën miqësim kemi për qëllim përkrahjen dhe aleancën me ta dhe jo pasimin e çifutëve dhe të krishterëve në fenë e tyre, ose patja e lidhjeve për çështje të dynjasë mes shteteve

Muslimane dhe shteteve qafire siç pretendojnë sot xehemitë dhe murxhitë, ku të cilët nuk lanë kufër të qartë dhe të dukshëm pa e pshtjelluar, deformuar dhe keqkomentuar atë.

Kurse muvehidët besojnë se prej punëve që janë kufër në vetëvete është edhe miqësimi dhe përkrahja e mushrikëve kundër muslimanëve. Allahu thotë: **O besimtarë! Mos i merrni çifutët dhe të krishterët për miq sepse ata janë miq të njëri-tjetrit, e kush i miqëson ata prej jush ai është prej tyre** El Maide, 51. Si dhe besojnë se është e lejuar mirësjellja ndaj qafirit që nuk të lufton për fenë tënde dhe as të bën padrejtësi në çështjet e tua të dynjasë, bazuar në Fjalën e Allahut të Lartësuar:

“Allahu nuk ju ndalon të silleni mirë dhe të jeni të drejtë ndaj atyre që nuk luftojnë kundër jush për shkak të fesë dhe që nuk ju dëbojnë prej shtëpive tuaja. Me të vërtetë, Allahu i do të drejtët.”[el-Mumtehineh, 8]

11 –Pseudo-selefit i morrën ajetet dhe hadithet që kanë zbritur për besimtarët dhe i zbatuan ato për qafirat. Dmth ato ajete dhe hadithe që kanë zbritur për besimtarët i përdorën ato për qafirat – murted që kanë dalur nga feja, dhe i zbatuan ato për zindikët, laikët dhe tagutat duke i konsideruar ata si besimtarë gjynahqarë. Pra, me këtë rregullë që e vendosën ata e humbën vetën dhe i humbën edhe të tjerët, edhe kështu që sot ke për të gjetur shumë të rrinjë prej këtij ummeti të cilët e shohin si punë të mirë, me qenë policë ose ushtarë dhe spiunë të tagutave kriminel-zullumqarë. E bëjnë këtë punë duke besuar se bindja, dashuria dhe ndihma ndaj sundimtarëve – tagut është e lejueshme dhe e ligjëshme, ashtu sikurse i mësuari dijetarët e pallatit, Allahu i gjykoftë ashtu siç e meritojnë.

Kurse muvehidët nuk e bëjnë qafir Muslimanin që i bën qafira ata, porse bëjnë qafir vetëm atë që e ka bërë Allahu dhe i Dërguari i Tij – sal-lAllahu 'alejhi ue sel-lem – dhe nuk e refuzojnë gabimin me gabim, as tekfirin me tekfir, dhe as bidatin me bidat.

12 – Pseudo-selefit janë ata që i mësojnë njerëzit si mos t'ju interesoje gjendja e muslimanëve, si mos të mërzhiten edhe mos të brengosen fare për gjendjen e tyre në tërë botën, edhe nëse i torturojnë, i shtypin dhe i vrasin muslimanët. Ata e bëjnë këtë gjë duke u arsyetuar se kjo është fitne, ose pse ata vetë janë fajtorë sepse nuk po i ndëgjojnë dijetarët, kuptohet se me këtë e kanë për qëllim dijetarët e tyre. Ose për arsye se ata nuk po i ndëgjojnë udhëheqësat e tyre, ose për arsye se ata po bëjnë kryengritje kundër udhëheqësve të tyre, ose për arsye se është e ndalueshme me u marrë me aktualitetin (me fikhul vak'i) ngase kjo është politikë dhe muslimani nuk duhet të merret me politik, ose për arsye se këta po e prishin qetësin dhe paqen në këtë vend, e kështu me radhë prej fjalëve dhe thënieve të kota. Dmth me fjalë tjera i fajëson muslimanët për çdo gjë dhe ata janë gjithmonë fajtorë, edhe kështu që ata janë meritë për këto sprovime të

tyre. Ngase ata janë sebeb i kaosit dhe fitneve që po ndodhin në botë. Kjo na kallxon neve se këta njerëz me këto sjelljet e tyre po tregohen se janë të pamëshirshëm me muslimanët ndërsa të mëshirshëm me qafirat dhe mushrikët. Edhe kjo është dëshmuar nga vetë ata, sikur rasti i 11 shatorit ku i cili ka bërë dua duke qajtur si thmija vetë imami i qabës Es-sudejsi kundëra muslimanëve duke i mallkuar ata, a ndërsa në anën tjetër nuk e kemi parë që ka qajtur për muslimanët të cilët po vriten çdo ditë, dhe as që ka bërë dua kundëra qafirave, ngase kështu halifja i tyre i ka urdhëruar, edhe kjo çështje është duke vazhduar sot e asaj dite.

Kurse muvehidët janë të mëshirshëm dhe udhëzues për njerëzimin, i mësojnë njerëzit si ti shërbejnë islamit dhe muslimanëve, dhe si ti ndihmojnë atyre, këtë e bëjnë në bazë të akides dhe menhexhit Profetik. Andaj disa prej tyre i sheh që e lëjnë familjen dhe pasurin e tyre dhe shkojnë në ato vende të okupuara nga qafirat për t'ju ndihmuar vëllezërve dhe motrave të tyre, disa tjerë nëse nuk kanë mundësi me shkuar atje, i sheh duke bërë dua – lutje me lot në sy ndaj vëllezërve dhe motrave të tyre, disa tjerë i sheh duke ua mësuar njerëzve tevhidin dhe duke i larguar ata nga shirku, kufri dhe bidati, disa tjerë i sheh duke i dhënë ndihma humanitare muslimanëve e kështu me radhë.

13 – Pseudo-selefite thërrasin në respektimin e dijetarëve, duke na lodhur tu përsërit çdo herë: “Dijetarët, dijetarët, dijetarët, kur të sheh më në fund dalin vetëm tre, katër dijetarë, ku më kryesor prej tyre që nuk i lihet fjala asesi janë: Rebia, Ali Halebiu, etj. Edhe pastaj e kufizojnë fenë islame vetëm në këta tre, katër dijetarë. Pra, mbulohen me petkun e fjalës dijetarë, kurse ata në të vërtetë i shkulin dijetarët vetë me këmbët e veta. Prandaj edhe shejhu i tyre Rebia ka thënë për Bin Bazin e ka goditur Bin Bazi selefizmin tonë me një goditje të pistë, e mos të flasemi për dijetarët dhe hoxhallarët tjerë të cilët kanë folur kundër tyre, që i kanë mbushur librat dhe faqet e tyre duke shkruar kundër tyre edhe pse ata thjeshtë kanë gabuar në disa mesele dhe ato gabime nuk e nxjerrin njeriun nga Ehli Suneti apo nga selefizmi.

Kurse muvehidët thërrasin gjithashtu në respektimin e dijetarëve, por duke mos i shenjtëruar ata dhe as duke mos i pasuar symbyllazi ata. Çdo kujt i mirret dhe i lihet fjala e tij përveç të Dërguarit të Allahut salallahu alejhi ve selem, andaj edhe i kushtojnë kujdes në atë çka thojnë dijetarët dhe shiqojnë se a është thjeshtë ky vetëm mendim i atij dijetari ose hoxhe, apo ka edhe ndonjë mendim tjetër. Ose a ka për atë mesele ihtilaf në mesin e dijetarëve dhe nëse ka cili mendim është i saktë dhe i qëlluar, apo kjo është ixhma – konsenzuesi i dijetarëve, ku në të cilën nuk lejohet të ketë mospajtim në mesin e muslimanëve, si dhe nuk lejohet të mirret ndonjë mendim tjetër pasi kjo e kundërshton rrugën e selefëve dhe të Dërguarëve të Allahut, si p.sh. në bazat e akides, ku nuk lejohet të ketë dy mendime.

14 – Pseudo-selefite janë ata njerëz që qëndrojnë larg tekfirit sa që ia kanë mbyllur derën tekfirit dhe e kanë quajtur atë fitne. Dmth sikur fjala tekfir të mos ekzistonte fare në Kuran dhe Sunet. Edhe për këtë arsye, po i quajnë havarixhë dhe tekfirs pasuesit e Ehli Sunetit dhe Xhematit. Si dhe bëjnë zhurëm duke paralajmëruar dhe duke i frikësuar njerëzit vazhdimisht nga tekfiri, pafund dhe pakufi në mënyrë të përgjithshme dhe pa shpjegime (sqarime) dhe detaje, thjeshtë vetëm zhurëm dhe britma.

Kurse muvehidët janë larg nga teprimi në tekfir i gulatëve dhe janë larg nga pseudo-selefite -xehmi që ia kanë mbyllur derën tekfirit plotësisht, dmth muvehidët qëndrojnë në mes këtyre dy ekstremizmave.

15 – Pseudo-selefite janë larg çdo thirrje të ixhmasë së umetit islam dhe janë larg nga metodologjia e teksteve fetare, sepse nuk kanë asnjë tekst të qartë të Kuranit, Sunetit dhe ixhmasë së dijetarëve e që ka të bëjë me bazat e akides islame e që nuk e kanë pshtjelluar, devijuar dhe keqkomentuar atë. Kjo ngase metodologjia e tyre është e bazuar në medh-hebin e murxhive dhe xhehmive të mëhershëm.

Kurse muvehidët qëndrojnë larg kësaj thirrje ekstreme, sepse metodologjia e saj bazohet në tekstet fetare të vahjit – shpalljes, ku e cila kjo rrugë është rruga e mesme dhe pikërisht kjo është edhe rruga e sahabëve radij-Allahu ‘anhum – dhe e atyre që i pasojnë ata me mirësi, deri në Ditën e Llogarisë.

16 – Pseudo-selefite vazhdimisht duke bërë thirrje me “urtësi dhe dije” sipas tyre, i kanë mushrikët dhe qafirat ti okupojnë vendet e muslimanëve, i kanë t’jau marrin pasurin e tyre, i kanë me i vjedhë resurset e tyre dhe i kanë me i vendosur agentat e tyre të qafirave që i edukuan për ti sunduar muslimanët dhe me këtë i poshtëruan muslimanët, dhe ju dhanë lavdrata armiqëve të Allahut. A kurse këta ende janë duke u marrë me “urtësi dhe dije”, edhe në bazë të kësaj “URTËSIJE” i kanë njerëzit duke vendosur ligje tjera pos ligjeve të Allahut, i kanë njerëzit me hyrë në parlamentë të kufrit dhe shirkut, i kanë me punuar në ushtëri dhe në polici, e lejuan bindjen ndaj tagutit, i kanë njerëzit mos me e falë namazin ngase kjo nuk është kufr, shkurtë e bën hallallin haram dhe hallallin haram duke punuar vetëm në bazë të kësaj “urtësie dhe dije”, dhe kështu që njerëzit menduan se ende janë muslimanë, vetëm nga shkaku i tyre që kanë thirrë me “URTËSI DHE DIJE”, Allahu na ruajtë nga kjo urtësia e thirrjes së tyre, që i kanë devijuar njerëzit me këto.

Kurse muvehidët i japin lavdi muslimanëve dhe i poshtërojnë armiqët e tyre, qafirat dhe mushrikët. Ia tregojnë hakkun njerëzve dhe nuk i frikësohen askujtë pos Allahut.

17 – Qëllimi i Pseudo-selefite është që kur të flasin rreth teuhidit uluhije, u folin njerëzve vetëm për shirkun e adhurimit të varreve dhe nuk flasin fare për shirkun e adhurimit të pallateve si dhe shirkun e adhurimit të demokracisë. Dmth, folin për shirkun e adhurimit të varreve a ndërsa heshtin për shirkun e

adhurimit të pallateve – të tagutave dhe gjendjes së tyre. Pra, kur është fjala për tagutin e hukmit – pushtetit ata heshtin dhe as që e përmendin këtë, madje edhe as nuk i konsiderojnë ata që janë taguta.

Kurse qëllimi muvehidëve është që t'ua mësojnë njerëzve drejtë fjalën LA ILAHE ILALLAH, që ta adhurojnë Allahun subhanehu ve teala, të largohen nga shirku, ti tekfirojnë tagutat dhe pasuesit e tyre, të besojnë se adhurimi i tagutave është i kotë, si dhe ti armiqësojnë dhe ti urrejnë pasuesit e shirkut dhe tagutave, e kështu me radhë.

18 – Pseudo-selefite i lidhin muslimanët me mbretin e tyre Saud dhe me politikën e shtetit të tij dhe me dijetarët e pallatit – saud.

Kurse muvehidët i lidhin muslimanët me Allahun, Pejgamberin e tij, me sahabet -Muhaxhir dhe Ensarë dhe me dijetarët edukatorë.

19 – Pseudo-selefite nuk i trajtojnë veprat që e nxjerrin njeriun nga islami në mënyrë detale, duke i shtjelluar ato pikë për pikë nga komentet e dijetarëve të njohur mbi këtë tematikë që kanë folur dhe i kanë shtjelluar ato në mënyrë detale nëpër librat e tyre, si nga të mëhershmit dhe gjithashtu nga ata të mëvonshmit.

Kurse muvehidët për këto anuluesit e islamit kujdesen fortë dhe vazhdimisht flasin për to. E si mos të flasin kur njerëzit sot në këtë kohë në grupe grupe po dezertojnë nga feja, në qoftë kjo me vetëdije apo pavetëdije, e si mos t'ua mësojnë njerëzve këtë mesele në këto kohëra të fitneve të mëdha sepse ndryshe nuk mund ta rruajnë fenë e tyre përveç se nëpërmjet mësimave të këtyre anuluesve ashtu si mos të bien në një rrëzë prej këtyre anuluesve të islamit. Ngase imani duhet me qenë më i dashur për besimtarin se çdo gjë tjetër në këtë botë që ekziston, e këtë iman nuk mund ta rruajë askush përveç nëse kujdeset për to, ashtu siç na ka mësuar imami ynë i Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem, kur ka thënë: “Kushdo që ka në vetvete këto tri cilësi, ai e ka ndjerë ëmbëlsinë dhe kënaqësinë e besimit: e njëra prej këtyre tri cilësive është edhe *Ai i cili urren të kthyerit në mosbesim ashtu siç urren të hidhet në zjarr.*” (Buhariu).

20 – Pseudo-selefite kur flasin për çështjet e imanit, kufrit dhe shirkut si dhe tekfirit, ata asnjëherë nuk i transmetojnë fetvatë e ulemave të mëdhenjë ku të cilët i kanë shpjeguar deri në imtësi këto mesele të imanit, kufrit, shirkut, tagutit dhe tekfirit??? Si p.sh. nga fjalët e Ibn Bazit dhe Feuzanit, ose para tyre, Muhamed b. Abdul Vehabit dhe nipërit e tij dhe studentët, ose Ibn Tejmijes para tyre dhe Ibn Kajjimi etj. Edhe nëse ata e transmetojnë ndonjë fetva prej tyre e nxjerrin atë prej konteksti ose e ndryshojnë ndonjë fjalë ashtu si ju përshtatet epsheve të tyre dhe e ndryshojnë kuptimin e fetvasë apo e transmetojnë atë fetva që pajtohet me ideologjinë e tyre, e kështu me radhë. Edhe kjo gjë nuk është çudi aspak pasi që edhe komisioni për dhënien e fetvave ka treguar për kokën e murxhive Ali Halebiun që ka gënjyer mbi dijetarët kur e kanë shquar se nuk qëndron ajo thënie që ka thënë ai ashtu. Edhe jo vetëm komisioni që ka treguar

gënjeshtrën e tyre por edhe ne e kemi parë se ata çdo herë i kanë deformuar tekstet e dijetarëve aty ku e kundërshtojnë ideologjinë e tyre???

Kurse muvehidët çdo herë flasin mbi këto tema duke mos e tepruar dhe as neglizhuar. Kujdesen për mësimin e bazave të fesë dhe i përsërisin ato çdo herë duke e marrë për shembëlltyrë të tyre të Dërguarin e Allahut salallahu alejhi ve selem, i cili ka thirrë në teuhid 13 vite me radhë, para namazit, agjërit, haxhit, etj. Ku i cili i Dërguari i Allahut i ka edukuar sahabet në atë kohë me tevhid, me distancim nga shirku, nga taguti, dhe nga mushrikët si dhe me tekfir ndaj tyre dhe kjo ka qenë ibadeti dhe obligimi i tyre në periudhën e Mekës. E jo si pseudo-selefit sot me mjekrra të gjata dhe me pantolla të shkurta të cilët thërrasin në pasimin e sunetit në periudhën e Medinës, dhe harrojnë thirrjen në Sunetin e Pejgamberit salallahu alejhi ve selem, në periudhën e Mekës.

Përgatiti: **Ebu Muhamed**

Të jemi në medh'hebin e selefit e jo t'i takojmë një grupit të caktuar që quhen Selefi

Sheikh Ibn Uthejmini, Allahu e mëshiroftë, i refuzon Rebiovcat të cilët fshihen pas emrit Selefi. Sheikhu, Allahu e mëshiroftë, qartazi tregon se nuk duhet t'i takojmë grupacionit të quajtur "selefi", pas të cilëve fshihen disa injoranta të cilët nuk ndjekin rrugën e ehli sunnetit, dhe mirren me gibet (përgojim) të dijetarëve, hoxhallarëve dhe muslimanëve të thjeshtë, duke i nxjerrë nga menhexhi i selefit kë të dëshirojnë.

Sheikhu, Allahu e mëshiroftë, tregon qartazi se ne duhet t'i përmbahemi rrugës së selefëve- të parëve tanë të mirë, e jo të kapemi pas grupacioneve të tilla siç janë pseudo-selefite, ihvanul muslimin, xhemati teblig, tekfirsat e vërtetë, po them të vërtetë ngase nuk po dijnë pseudo-selefite me dalluar krypen prej sheqerit etj.

Në vazhdim keni përgjigjen e **Sheikh Ibn Uthejmin**, Allahu e mëshiroftë.

Sheikh Ibn Uthejmini, Allahu e mëshiroftë, në librin "Sherh El-Erbaine En-Nevevije", faqe.283-284, ka thënë: "**Kur të shtohen grupacionet në umet mos u anëtarëso në asnjë grup.** Qysh në kohët e hershme u paraqitën grupacione sikur Havarixhët, M'utezilët, Xhehmijët, Rafidijët, pastaj në kohën e fundit u paraqitën Ihvanistët, Selefistët, Tebligistët e të ngjashëm. **Të gjitha këto grupacione leri anash** dhe kapu për prijesin kah i cili na udhëzoi Pejgamberi, salallahu alejhi ue selem, me fjalën e tij: "Ju porosisë për Sunnetin tim dhe Sunnetin e kalifëve të drejtë e të udhëzuar."

S'ka dyshim se të gjithë muslimanët obligohen të jenë në medh'hebin e selefit e jo t'i takojnë një grupit të caktuar që quhen Selefi. Umeti islam e ka vaxhib që medh'hebi i tij të jetë medh'hebi i selefit të devotshëm **e jo të bëhet anëtarë partiak i asaj që quhet Selefijë. Pra, kemi rrugën e selefit dhe kemi grupacionin që quhen Selefi.**¹⁹

Ajo që kërkohet është pasimi i selefit, vetëm se vëllezërit selefi janë prej grupacioneve më afër të vërtetës, mirëpo problemi i tyre sikur edhe i tjerëve është se **disa prej këtyre grupacioneve etiketojnë të tjerët si të devijuar, bidatçinjë apo mëkatarë.**

Ne këtë nuk e mohojmë nëse e bëjnë me të drejtë, mirëpo **ne mohojmë shërimin e bidateve në këtë mënyrë.**

Kryesuesit e këtyre grupacioneve obligohen të mblidhen në një vend dhe të thonë: mes nesh është Libri i Allahut dhe Sunneti i Pejgamberit, salallahu alejhi

ue selem.

Le të kërkojmë gjykim prej tyre jo prej epsheve dhe mendimeve tona, as te filani e filani, (siç rebiovcat që po e kërkojnë gjykimin tek Rebia dhe dijetarët tjerë të grupit të tyre) çdonjëri gabon dhe e qëllon sado që ka arritur gradë të larta të dijes dhe ibadetit sepse pagabueshmëria është për fenë Islame. Në këtë hadith Pejgamberi, salallahu alejhi ue selem, na udhëzoi që të ndjekim rrugën e drejtë në të cilën njeriu shpëton. Nuk anëtarësohet në asnjë grupacion por në rrugën e selefit të dijshëm, Sunnetin e Pejgamberit, salallahu alejhi ue selem, dhe të kalifëve të drejtë e të udhëzuar."²⁰

¹⁹Me këto fjalët e shejh Uthejminut rrahimehullah nënkuptojmë, se ai që në fillim e ka vërejtur këtë lëvizje të tyre, edhe për ata ka folur rreth tyre që ka dallim në mes medhhebit selefi dhe grupacionit selefi, edhe pse nuk ka treguar në mënyrë direkte për ta [med-halit]. E nëse ndokush pyet dhe thotë se nuk e ka pasur fjalën për ta, ne themi e për kë e ka pasur fjalën pra? A nuk kanë qenë ata prej atyre të parëve që e kanë quajtur vetën "SELEFI"? Pastaj a nuk kanë qenë prej atyre të parëve që i kanë quajtur të tjerët bidatçi!? Gjithashtu edhe kjo është me rrëndësi të madhe për të cekur, se në bazë të fjalëve dhe veprave të dijetarëve dhe pasuesëve të këtij grupacioni, e kemi parë se e drejta e "Selefizmit" është vetëm e tyre, nëse ti nuk iu bashkangjitesh grupit të tyre atëherë ti më nuk quhesh selefi dhe të përjashtojnë nga selefizmi, përkundrazi të shpallin menjëherë bidatçi, sepse kjo është vetëm e drejta e tyre dhe askujt tjetër. Ti natë e ditë me thënë se filon dijetari apo imami është selefi, ndërsa udhëheqësi i tyre Rebia apo edhe pasuesit e tij me thënë nuk është, me u rrotulluar e gjithë dunjaja ai më nuk është selefi, ngase imami i xherhit dhe tadilit ka thënë kështu edhe këtu më nuk ka diskutim. Kështu është gjendja e këtyre sot.

²⁰Burimi: **Sheikh Muhamed Salih El Uthejmin**, në "**Sherh El-Erbaine En-Nevevije**", fq.283-284.

Letra e artë nga shejh Bekër ebu Zejdi

„Vëlla i respektuar, Shejkh Rabi bin Hadi Al-Madkhali,

Esselamu Alejkum ue rahmetullahi ue berekatuhu...

Une po e tërheq vëmendjen tuaj në kërkesën tuaj nga unë për ta lexuar librin e kompletuar: "Adva islamiye ala Akidet sejid kutb va fikrih" (drita islame në Akidenë dhe idetë e Sejjid kutubit) ... A mos ekziston ndonjë shënim që është kundër tij? Dhe nëse këto shënime ekzistojnë do të thotë që ky projekt duhet të merret parasysh dhe nuk do të transmetohet përsëri? Apo është konsideruar nga e cila mund të redaktohet dhe të kualifikohet që do të shtypet dhe të shpërndahet për të shërbyer si një shpërblim për ju në Ditën e Gjykimit, dhe si një udhërrëfyes për ata të cilët All-llahu ju dëshiron udhëzimin nga robërit e tij. Kështu që në vijim unë them :

1 - Kam shikuar në faqen e parë, tek indeksi i temave që janë të shënuara, dhe kam gjetur tema që janë kundër Sejjid Kutbit, Allahu e mëshiroftë, që janë mbledhur bazat e kufrit, ateizmit, heretizmit, besimi në wahdat Al-Wuxhud , duke thënë se Kur'ani është i krijuar, duke thënë se ai ka lejuar të nxjerr ligje tjera pos All-llahut të madhëruar , ekzagjerimi në cilësitë e All-llahut, mos pranimin e haditheve mutavahir, dyshimet në çështjet e akides që duhet me qenë i sigurt për këtë , duke bërë tekfir mbi shoqërin ... etj dhe nga çështjet të tilla që e bën besimtarinë ti ngrihen flokët lartë nga kjo. U ndjeva keq për dijetarët muslimanë në mbarë botën të cilët nuk i kushtojnë vëmendje për çështje të tilla shkatërruese. Më pas e kam pyetur unë veten pse në çështje të tilla është shkatërrim , ne gjejmë përhapjen e librave të Kutbit në horizont, si përhapjen e diellit, që njerëzit e thjeshtë të përfitojnë prej tij, dhe madje edhe ju mund të përfitoni (Rabij el-Madkhali) në disa nga shkrimet e tij. Prandaj, fillova duke krahasuar temat me përmbajtjen. Zbulova se përmbajtja e argumentuar është në të kundërtën e përmbajtjeve të tjera, dhe këto tema, në përgjithësi, janë disa tema provokative që tërheqin vëmendjen e lexuesit të rregullt për Sejjid (Kutbin), Allahu e mëshiroftë. Unë urrej nga ju, për veti dhe për të gjithë muslimanët që të mos bien në gracën e mëkatit ... Kjo është prej mashtrimit kur një njeri flet për ndonjë gjë për të mirë përballë atë çka ai e urren.

2 - Unë shikova, dhe gjeta në të se ky libër i mungon: bazamenti i hulumtimit shkencor, Menhexhi i kritikës, besueshmëria e citimit (nga tjera burime), besueshmëria e diturisë, dhe duke mos i shkelur të tjerët.

Sa i përket etikës së dialogut, mirësis dhe afrimit, dhe rrepësin e prezentimit të

materialit, atëherë kjo me materialin e mësipërme nuk ka të bëjë asgjë me këtë libër e që do të thotë ... argumentet janë:

Së pari, unë pashë që mvarej nga citimi i botimeve të vjetra të librave të Sejjid Kutbit, si librat: fi thilaal Al-Kuran, Al'Adalah Al Ejtima'eyyah, duke e ditur, se në faqen 29 dhe në vende tjera, se ka pasur disa botime të rishikuar që erdhën më pas. Ajo është e detyrueshme që sipas bazave të kritikës dhe besueshmërin e diturisë për të kritikuar - nëse është në përmbajtjen e edicionit të fundit të çdo libri, sepse ndryshimet në të (dmth në edicionin e fundit) i shfuqizon të mëparshmet. Kjo gjë, inshallah, nuk është e fshehur nga të dhënat tuaja themelore, por ndoshta është kjo një gabim i studentit që ka përgatitur këtë informacion për ju që nuk ishte në dijeni për këtë. Është e njohur se ka shumë situata të ngjashme për njerëzit e dijes, për shembull libri, Al Ruh, e Ibn Kajjimit, kur disa dijetarë kanë shikuar në të, ata thanë: ajo është botuar ndoshta gjatë jetës së tij të hershme. Kjo ka ndodhur edhe në shumë raste tjera. Libri (i Sejjid Kutbit) Al'Adalah Al Ejtima'yah ishte libri i parë i (Sejjid Kutbit) autor rreth disa çështjeve islame.

Së dyti, çështja në indeksin e këtij libri: Sejjid Kutubi lejon për të nxjerrë ligje tjera pos Allahut, kjo më bëri që flokët të më ngrihen lartë. Unë kam shpejtuar për të shikuar për këtë çështje para çdo gjëje tjetër. Edhe atë çfarë kam gjetë unë jashta kësaj është një citat i vetëm prej shumë thënieve nga libri i tij, Al'Adalah AlEjtima'yah. Thëniet e tij nuk e konfirmojnë këtë çështje provokuese. Le të supozojmë se ka një fjali të përgjithshme ose të paqartë, pse nuk e ke shëndruar atë në tekfir kundër tij për ta prishur atë që Sejjid Kutubi e ka themelur gjatë jetës së tij dhe atë që ai ia ka dedikuar lapsin e tij për davet ndaj monoteizmit për All-llahun "për pushtet dhe ndaj ligjeve të tij," refuzimin e ligjëvënieve të bëra nga njeriu, dhe përballjen me ata që kanë sjellur ligje dhe vendime tjera përveç të drejtës së Allahut. Allahu e do drejtësinë dhe gjykatësin e drejtë në çdo gjë, dhe unë nuk shoh inshallah, përveç asaj që ju jeni gati për të shkuar mbrapa drejtësisë dhe paanësisë.

E treta: Një nga çështjet provokuese është çështja e juaj: se Sejjid Kutbi beson në wahdat Al-Wuxhud. Me të vërtetë, Sejjid Kutbi, Allahu e mëshiroftë, ka thënë diçka që nuk është e qartë (që mund ta bënë lexuesin të mendojë se ai beson në wahdat Al-Wuxhud) duke përdorur stilin (e letërsisë), në komentimin e Sures Al-Hadid, dhe Sures Al -ikhlaas, dhe duke u bazuar mbi akuzën se ai beson në wahdat Al-Wuxhud, Keni bërë mirë, kur ju keni cituar thënien e tij në komentimin e Sures Al-Bekare, dhe refuzimin e tij të qartë për idenë e wahdat Al-Wuxhudid. Nga këto citate (Sejjid Kutbi shkruan): "dhe nga këtu ne gjejmë se nuk ka asgjë në ideologjinë e vërtetë islame e quajti ide e wahdat Wuxhudit." Për të shtuar, (Kutbi) në librin e tij: "Muqawwimat At-Tasawwur Al -Islami "nuk është një përgjigje e qartë për ata që beson në wahdat Wuxhud Prandaj, ne

themi All-llahu e faltë Sejjid Kutbin për këto thënie të paqarta se ai zgjerohet duke përdorur stilin e tij letrar, dhe atë që është e paqartë nuk i ka kapërcyer deklaratat e qarta nga thënia e Tij.

Kështu pra, dua që ju të nxitoni në fshirjen e këtij tekfiri të fshehur të Sejjid Kutbit, dhe kjo më vjen keq për juve.

Së katërti, them në mënyrë të qartë për ju me gjithë respektin, se në këto mesele: të kundërtën e asaj që Sejjid Kutbi komentoi rreth kuptimit të fjalës La ilahe Ilah-All-llah, tek dijetarët dhe njerëzit e gjuhës, dhe se kjo nuk është e qartë rreth teuhidit Ar-Rububije dhe Uluhiye. Une po ju them, i dashuri im, që ju keni prishur, pa qenë të sigurtë, atë që Sejjid Kutbi, Allahu e mëshiroftë, i ka konfirmuar aspektet e Teuhidit dhe atë që është e nevojshme dhe konfirmuese, e cila i ka preokupuar aspektet kryesore gjatë jetës së tij. Të gjithë atë që ju (Rabij el-Madkhali) keni thënë anulohet kjo me një fjalë: që monoteizmin e All-llahut në legjislacion dhe në pushtet është nga nevojat e fjalës së Teuhidit. Sejjidi, Allahu e mëshiroftë, e ka theksuar shumë këtë kur e pa guximin e korruptuar për të shpërbërë legjislacionet e All-llahut nga gjykatat dhe vende të tjera, dhe duke zëvendësuar atë me ligjet e bëra nga njeriu. Pa dyshim, që kjo është një guxim i madhë (guximin e ndryshimit të ligjeve të All-llahut), që nuk e ka përjetuar Ummeti përpara vit.1342 Hijri.

E pesta: nga çështjet e indeksit: "Sejjid Kutubi konfirmon besimin se Kur'ani është i krijuar, dhe se fjala e All-llahut është i krijuar " ... Kur u ktheva mbrapa në faqet që flasin për këtë, unë nuk kam gjetur një fjalë të vetme ku sejjid kutubi , Allahu e mëshiroftë, të deklaroj duke thënë: ". Kur'ani është i krijuar" Si mundeni ju kaq lehtë ta akuzoni me tekfir? Fjalja e vetme që kam vënë re që ka thënë (Kutbi) është : "Autori nuk mund nga kto-Muqat'ah fjalë të-një libëri të përngjasoj me këtë libër sepse ky libër është krijuar nga Allahu dhe jo nga njerëzit" ... Nuk ka dyshim se kjo fjalë është e gabuar, por kjo fjalë nuk e bën këtë një rregullë që Sejjid Kutubi e konfirmon kufirin duke thënë se Kur'ani është i krijuar? O Allah unë nuk mund të tolerojë barrën e kësaj! Kjo më bënë të kujtoi një thënie të ngjashme të sheikh Muhammed Atheemah "Abdulkhaliq", Allahu e mëshiroftë, në hyrje të librit të tij : Studime në stilin e Kur'anit Fisnik, që është i shtypur nga Universiteti Islamik të Imam Muhammed bin Sa'ud . A ti akuzojmë të gjithë njerëzit duke thënë se Kur'ani është i krijuar. O Allahu im jo.

Ajo që kemi përmendur deri më tani është e mjaftueshme .. duke folur për perspektivat dhe subjektivat, kjo është një çështje shumë me rëndësi.

Duke folur për perspektivat tjera them:

1 - Kopja origjinale e këtij libri qëndron në faqen 161 e shkruar me dorë. Këto

shkrime janë të ndryshme. Unë nuk e di që një faqe e vetme të jetë e shkruar prej jush siç është kjo e zakonshme, përveç nëse shkrimi juaj ndryshon nga ajo e zakonshmja, ose kam lënë mëngu diçka, ose ju i keni angazhuar në lidhje me Sejjid kutbin disa studentë, që kanë shkruar atë çfarë kanë gjetë nën mbikëqyrjen tuaj, ose me urdhërin tuaj. Prandaj, unë nuk mund të vëretetoj se ky libër është i juaji, përveç atë që keni shkruar në të që ju keni dhënë autorizimin e juaj, dhe kjo është e mjaftueshme që të konsiderohet se ky libër është i juaji.

2 - Edhe pse ka dallime në dorëshkrime, ka një prirje të përbashkët; Ky libër ka prirje të përbashkët në një mënyrë shqetësuese, zemërim i vazhdueshëm, një hidhje mbi [gjykimin] dënimin për të hulumtuar gabimet e mëdha, nxitim në përmbyllje ku ka mundsi për të argumentuar ndryshe, dhe i varur në fjalët e paqarta duke i lënë ato të qartat, i cili është një rregull i fortë që nuk pranonë asnjë argument për këtë Kjo konsiderohet si tradhëti (shkelje) në Menhexhin e kritikës.

3 - Për sa i përket stilit të letërsisë, po ta krahasojmë atë me stilin e Sejjid Kutbit, atëherë ky stil është stilistik i zbritur. Stili i Sejjid (Kutbit) është i lartë. Nëse ne e konsiderojm atë si stilin tuaj, atëherë kjo është shumë ma e thjeshtë, dhe kjo nuk i përshtatet një nxënsi të dijes që ka gradë të madhe. Pra, nuk duhet të ketë një balancë midis shijes fjalëpërfjalëshe, aftësia e përdorimit të gjuhës dhe paraqitja e qartë e kësaj çështjeje, dhe bukuria e paraqitjes, ose përndryshe lapsi do të duhet të thehet.

4 – prirja e përbashkët është prirje e zemërimit dhe frikësimit të cilët ndoqet Menhexhin e kritikës shkencore, duke dhënë përgjigjen tuaj kësaj i mungonte etika e dialogut.

5 - Ky libër që nga fillimi e deri në fund tregon që ka një prirje sulmuese dhe ngushtësi në mendje dhe munges e durimit në fjalë ... pse?

6 - Ky libër krijon një hizbije të ri që përcakton një prirje për të bërë tahirim këtu, dhe shfuqizimin në të, dhe për ta quajtur këtë vepër bidat duhet që edhe ata persona ti quajm bidatçi ' për ta quajtur këtë devijim atëhere edhe ata persona duhet ti quajmë të devijuar ...dhe kështu deri në pafundësi . Kjo sjellë ekstremizëm , për të qenë adhuruesë, duhet me qenë krenarë deri në atë masë kur njëri prej tyre mendon se lirohet nga barra e madhe nga shpina e tij, dhe se ai e ka shpëtuar Ummetin nga rënia prej një hendeku, që ai është konsideruar si një shembull i lartë i frikës ndaj Allahut dhe xhelozisë mbi vendimet e Sheriatit. Ky (gjykim) pa qenë i sigurt, është një mënyrë e shkatërrimit, edhe nëse ajo është konsideruar si një ndërtesë e lartë e ndërtuar, por fati i tij është shkatërrim dhe zhdukje me erërat e forta.

Këto janë gjashtë aspekte që ky libër të gëzon, e cila nuk të bënë e që mos të ndihesh i kënaqur. Kjo është ajo që unë shoh në lidhje me atë që ju kërkuat. Unë kërkoj falje që jam vonuar për përgjigjen e juaj, por unë nuk i kam lexuar librat e këtij njeriu (Sejjid Kutbit), edhe pse ai është i njohur në mesin e njerëzve. Mirpo, vërejtjet e rrezikshme që keni thënë për të më bëri që ti lexojë shumë librat e tij, dhe kam gjetur në librat e tij shumë gjëra të mira, besim të madh, të vërtetën e qartë, duke i shpaluar planet e armiqve të Islamit, dhe pashë disa gabime në përmbajtje dhe duke thënë disa gjëra që unë kisha dëshirë që mos ti thotë ai kur asnjëherë. Ai i ka anuluar shumë nga këto gjëra në vende të tjera, dhe sikur kjo do të ishte e përkryer do të ishte shumë e vështirë. Ky njeri ishte një shkrimtar i madh dhe një kritikues i madhë, dhe pastaj ai shkoi në atë drejtim që ti shërbejë Islamit nëpërmjet Kuranit madhështorë, Sunetin fisnik, dhe Siren e bukur. Ky qëndrim në atë formën e tij ka qenë e lidhur me çështjen e kohës së tij. Ai këmbënguli në qëndrimin e tij (për të vazhduar atë që ai është duke bërë) për hir të Allahut. Ai sqaroi edhe çështjet për të kaluarën e tij. U kërkuar prej tij që ti shkruaj disa fjalë për kërkim faljeje, dhe ai tha fjalën e tij besnike dhe të njohëshme, se "unë nuk e përdori gishtin që e kam ngritur lartë për të dëshmuar se nuk ka zot tjetër që meriton të adhurohet pos Allahut (dmth. duke bërë thirrje për Teuhid), për të shkruar diçka kundër Teuhidit ..." ose një fjalë e ngjajshme me këtë.

Prandaj, obligim i të gjithëve është të bëjë dua për atë që All-llahu t,ia falë mëkatet e tij, për të përfutur nga dituria e tij, për të sqaruar gabimet e tij, dhe se gabimet e tij nuk do të na bëjë të mos përfitojnë nga njohuritë e tij, ose ti braktisim librat e tij . Konsideroni, All-llahu ju mbrojtë, gjendjen e tij si gjendjen e atyre të selefëve, si Isma'il Al-Haveri dhe Al-Jilaani, dhe si Shejh-ul-Islam Ibn Tejmije që i mbrojtë ata, edhe pse ata ranë në gabimet e shumëta dhe të mëdha, sepse në bazë të qasjes së tyre ishte për të mbrojtur Islami dhe Suneti. Shikoni libërin, "Manazil Alsa'irin", dhe ju do të gjeni gjëra të çuditshme që nuk mund të pranohen, megjithatë, ju do të e gjeni Ibn el-Kajjimin, Allahu e mëshiroftë, duke arsyetuar atë dhe duke mos e akuzuar atë, sikur ai që e sqaroi atë në librin "Madarixh-Salikin". Unë poashtu jam zgjeruar mbi këtë çështje në librin tim "Klasifikimi i njerëzve mes dyshimeve dhe bindjeve," dhe unë vendosa disa rregulla në lidhje me këtë.

Në përfundim, unë i këshilloj vëllezërit në emër të Allahut, mos ta shtypni këtë libër "Adwa 'Islamiyyah ..". Nuk është e lejuar ky libër që të shpërndahet ose të botohet për shkak asaj që ka në të ekzagjerim [teprim], dhe trajnimin e të rinjve të Umetit për shpifje dhe përgojime të'Ulemave (dijetarëve), dhe për të mos vënë poshtë mosrespektimin dhe virtytet e tyre. Më falë , Allahu ju bekoftë, nëse unë kam qenë i ashpër në fjalorin tim, kjo është për shkak të asaj që unë pashë nga ekzagjerimi [teprimi] i juaj, ngase unë dëshiroj vetem mirë për juve, dhe për

shkak zellit tuaj të dini se çfarë unë kam për të. Kjo është ajo që lapsi im shkroi, dhe Allahu na përmissë rrugen e të gjithë neve ...²¹

We Essalamu alejkum we rahmetullahi We berakatuhu.....

Irxhaja e Rebi el- Medheliut

Pyetësi: Të thuhet se besimi është bazë, ndërsa veprat janë degë plotësuese?

Shejh Fewzani: Jo jo, kjo është batil (e pavërtetë), kjo e kundërshton medhhebin e ehli sunetit, KY ËSHTË MEDHHEB I MURXHIAVE.

Pyetësi: Ai thotë se kam bartur nga Ibën Tejmije nëntë citate që flasin kështu, po ashtu kam bartur citate nga Ibën Kajimi, Ibën Rexhebi si dhe një numër nga imamët e daves së Nexhdit, që të gjithë shprehen se besimi është bazë ndërsa vepra është degë.

Shejh Fewzani: KY ËSHTË GËNJESHTAR.

Pyetësi: Ndërsa ai thotë: Kanë pohuar rrejshëm ndaj selefëve ata që thonë në definicionin e besimit se çdo gjë që quhet vepër është shtyllë e imanit.

Shejh Fewzani: KY ËSHTË GËNJESHTAR, KUSH ËSHTË KY PERSON?

Pyetësi: Është një shejh që quhet Rebi el Med'hali.

Shejhu: jo, kjo është gënjeshtër.

Përkthyesi: Burhan Seferi

Qëndrimi ndaj Ali Hasen el-Halebiut dhe shkrimeve të tij

Pyetja: Cili është qëndrimi juaj rreth (çështjes se) Kufri i cili e nxjerrë njeriun prej Ummetit (Musliman) ndodhë vetëm me *Istihlal*? Dhe, a është e vërtetë se, diferenca në mes Komitetit të Përhershëm (Legjna Daimah) dhe Ali Halebiut është vetëm e jashtme (d.m.th., diferencë vetëm në fjalë dhe jo në kuptim)?

Përgjigja: Sheikhu (All-llahu e ruajt) e ndërpreu pyetësin duke filluar me fjalët: Na lëni me biseda të tilla. Çështja e *Riddah* (renegimit, felëshimit) veçse është sqaruar prej dijetarëve në librat e *Fikhut* dhe librat e *Teuhidit*.

²¹Burimi: <http://madkhalis.com/2013/06/al-allama-bakr-abu-zayds-golden-letter-of-advice-to-al-madkhali/>

Ne nuk kemi nevojë për një person të ri të vijë dhe të hutojë (ngatërrojë) njerëzit me idetë, injorancën dhe fabrikimet (trillimet) e tija. Ne nuk kemi nevojë për njerëz si ai, neve na mjaftojnë thëniet e dijetarëve tonë dhe ato që ata kanë shkruar në librat autentikë prej librave të *Fihut* dhe *Akides*. Kjo është e mjaftueshme për ne dhe ne pasojmë këtë dhe ne **i lëjmë këto novela librash dhe pretenduesit e ri të dijes (taa'lum)**, që kanë zaptuar rininë dhe angazhuar njerëzit.²²

Sheikh Salih el-Feuzan - Shkëputur nga *Takimi Javor nr.25*

²²Këtu në përgjigjen e shejk Salih Fevzanit kemi disa dobi dhe ato janë:

1. Jo-respektimi i dijetarëve nga ana e rebiovcave, edhe pse thojnë se ne i repsektojmë dijetarët por vetëm aty ku ju ka ëndja e tyre, nga njëra anë dhe nga ana tjetër mos-pranimi i të vërtetës, vetëm pse është në pyetje imami i tyre Ali Haseni dhe jo dikush tjetër. Nga kjo kuptojmë se këta në të vërtetë janë pasues të epsheve dhe dëshirave të tyre.

2. Qëndrimi i Ali Hasenit në mendimin e tij, edhe përkundër sqarimit të gabimit të tij nga ana e dijetarëve të mëdhenj, siç edhe vetë shejku ka folur këtu kundër tij. Jo vetëm që qëndroi në mendimin e tij por edhe shkruajti një libër prej më se pesëqindë faqe duke u arsyetuar me një thënie se: “Veprat janë vetëm plotësim i Imanit dhe asesi pjesë përbërse ose bazë e imanit të saktë”. Sikur do të kishte qenë ndonjë hoxhë tjetër [jo i grupit të tyre] me siguri do të kishte fluturuar prej menhexhit selefi. Por, ja pasuesit e verbër edhe më tutje e marrin atë për imam të tyre.

3. Rebioccat thonë se këtu në këtë rastë ihtilafi është prej mospajttimeve të lejuara dhe nuk duhet të ngrisin pluhur, e të bëjmë përçarje, fitne dhe të akuzojmë njërin tjetër!!! Mirë, po e zëmë se ikhtilafi në këtë është prej mospajttimeve të lejuara, por pse e bëni këtë vetëm kur janë në pyetje dijetarët e juve që i respektoni dhe e ngritni në këmbë krejt dunjanë dhe nuk pranoni asesi ta bëni një gjë të tillë edhe për dijetarët dhe hoxhallarët tjerë, pse??? A mos vallë ky Baca Ali qenka më afër zemrës, kurse tjetërit mëshoi e mos të dhimbset hiç, a kjo qenka peshorja e juaj matëse e selefizmit???

Përgaditi: **Kur'an dhe Sunnet**

Fetvat e dijetarëve që tregojnë rrezikëshmerin e pseudo – selefive (murxhiave bashkëkohorë) dhe librave të tyre

Fetva rreth librave: " Et-tahdhir min fitneti tekfir " dhe "Sajhatun-nedhir"

Falënderojmë vetëm All-llahun, përshëndetjet qofshin mbi Pejgamberin alejhi selam.

Komiteti i Përhershëm për Kërkime Shkencore dhe Fet-va rreth asaj që i ka ardhur Muftiut të Përgjithshëm prej disave që kërkojnë këshilla dhe përgjigje me besnikëri nga Organizata e Dijetarëve të Mëdhenjë, me nr.2928, me datë: 13.15.1421H, dhe me nr.2929 me datë :13.05.1421H. rreth çështjes së dy librave: "*Et-tahdhir min fitneti tekfir*" dhe "*Sajhatun-nedhir*", që i ka përmbledhur autori Ali Hasen El-Halebij, dhe se ato thirrin në medh-hebin e murxh'ive duke thënë se puna nuk është kusht në çështjen e Imanit (besimit), njëherit këtë ia mvësh Ehlu Sunnetit dhe Xhematit.

Këto dy libra ndërtohen gjithashtu nga trillimet e shpifura që iu kanë bërë Sheikh 'ul' Islam Ibën Tejmijes dhe Sheikh ibën Kethirit dhe të tjerëve. Dëshira e atyre që kanë kërkuar këshillë është sqarimi i këtyre librave, që të njihet e vërteta nga e kota (sh.p. e pavërteta), etj.

Pas studimit të këtyre dy librave nga ana e Komitetit të Përhershëm, i është bërë e qartë Lexhnes (sh.p. Komitetit të Përhershëm) se libri "*Et-tahdhir min fitneti tekfir*" i atij Hasen El-Halebiut, në atë që e ka thënë në fillim të librit dhe në fund të tij, përmban atë që vijon:

- 1- Shkrimi i këtij libri sipas drejtimit Murxh'ie (drejtim i shpikur dhe i humbur), **të cilët e kufizojnë kufrin (mosbesimin) në: kufër xhuhud (mohim), tekdhëb (përgënjeshttrim) dhe të lejuarit me zemër**, sikur që ka thënë në faqen 6 - fusnotën 2, dhe në faqen 22. Kjo është plotësisht në kundërshtim me atë, në të cilën janë Ehlu Sunneti dhe Xhemati, të cilët thonë se kufri mund të jetë me zemër, me fjalë, me punë dhe me dyshim.
- 2- Ndryshimi nga ajo që e ka bartë nga Ibën Kethiri (All-llahu e mëshiroftë) në librin e tij "El-bidaje ve nihaje" 3/118, ku e ka përmbledhë Halebiu në fusnotën e faqes 15, duke e bartur nga Ibën Kethiri se: Xhingiz Hani ka pretenduar në librin e tij "*El-jasik*" se është prej All-llahut, dhe ky kinse ka qenë shkaku i daljes së tij nga Islami. Kur iu është kthyer Komiteti i Përhershëm vendit të lartëpërmendur, nuk ka gjetur në të atë që është thënë, se e ka thënë Ibën Kethiri.

- 3- Trillimi i tij ndaj Sheikh Ibën Tejmijes në faqen 17-18, në të cilën e ka cekë autori i këtij libri Hasen El-Halebij se, te Ibën Tejmija ligji i ndryshuar nuk është kufër, përveç nëse bëhet me dije, zemër dhe lejim. Ky është një trillim i qartë ndaj Sheikh ibën Tejmijes, kur dihet se Ibën Tejmije është përhapësi i parë i Akidës (besimit) të Selefëve, ndërsa atë që e ka shkruar autori është drejtim i Murxh'ieve.
- 4- Ndryshimi i tij në atë që e ka pas për qëllim Sheikh Muhamed ibn Ibrahim në shkresën e tij "Tahkijmu-El-kavanijn-El-vedije", ku ka pretenduar autori Alij Hasen El-Halebij se Sheikh Muhamed ibn Ibrahim e bënë të lejuar atë me zemër, kur e di se fjala e Sheikh Muhamed ibn Ibrahim është e qartë në librin e tij, në seriozitetin e Ehli Sunnetit dhe Xhematit.
- 5- Shtesa e fjalëve që i ka përmendur nga dijetarët, duke i bartur fjalët e tyre me atë që nuk e bartin ata, sikur në faqet 108 - fusnota 1, faqe 109 - fusnota 21, faqe 110 - fusnota 2.
- 6- Gjithashtu, në librin "*Et-tehvin minel hukmi bi gajri ma enzel All-llahu*", në faqen 5 - fusnota 1, me pretendim se kujdesi për vërtetimin e Teuhidit në këtë çështje ka ngjashmëri me shiat, Rafidit, ky është gabim trashanik. Me studimin e librit të dytë "*Sajhatun- nedhir*" është gjetur se ajo është si një mbështetje në atë që ka libri i lartëpërmendur. Për këtë, Komiteti i Përhershëm konkluzoi se, këto dy libra nuk lejohet të botohen, e nuk lejohet as shpërndarja e tyre e as marrja e tyre, për shkak të së kotës që e posedojnë dhe ndryshimet që i kanë bërë. Njëherit e këshillojmë autorin e këtyre dy librave që t'ia ketë frikën All-llahut në vetën e tij dhe të muslimanëve, e në veçanti rininë, dhe të përpiqet në marrjen e dituris së vërtetë nga dijetarët që janë të njohur me dijen e tyre dhe akiden e tyre. Dituria është emanet, prandaj nuk lejohet shpërndarja e saj, përveç se në pajtim me Kur'anin dhe Sunnetin. Gjithashtu, e këshillojmë që të largohet nga këto mendime dhe nga kjo rrugë e kotë, në ndryshimin e fjalëve të dijetarëve. Dihet se kthimi në të vërtetën është gjë me vlerë dhe mburrje për muslimanin.²³

²³Fetvaja nr. 21517 data : 14.06.1421 h. Përktheu nga gjuha Arabe: **Shaban Murati**.Burimi:**Kuran dhe Sunet**

Gjykimi Islam ndaj librit të Irxhasë të autorit Khalid el-Anberi

Falënderimi i takon vetëm Allahut, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi Pejgamberin tonë, Muhamedin, sal'Allahu alejhi ue selem, mbi familjen e tij dhe shokët e tij, dhe më pas:

Komisioni për fetva dhe hulumtime shkencore, shqyrtoi librin me titull: "El-hukmu bi hajri ma enzelallah ve usulu tekfir", të autorit Halid el-Anberi.

Pas studimit të librit, u bë e qartë se ka të meta në besnikëritë të transmetimit të fjalëve nga dijetarët. Ai ndryshoi argumentet nga kuptimi i tyre në gjuhën arabe dhe nga qëllimet e sheriatit Islam.

Prej gabimeve të tij, janë:

1. Ndryshimi i kuptimeve të argumenteve të sheriatit, po ashtu ndryshimi i fjalëve të dijetarëve duke shlyer apo ndryshuar, në mënyrë që mos të kuptohet qëllimi i saktë prej fjalëve.
2. Komentimi i disa prej fjalëve të dijetarëve, në mënyrë që nuk është e vërtetë me qëllimet e tyre.
3. Gënjeshtra mbi dijetarët, ngase përkatësoi prej fjalëve tek Muhamed b. Ibrahim Ale Shejhu, diç të cilën ai nuk e tha.
4. Pretendimi i tij se ehlu Sunneti janë të pajtimit për jo kufrin e atij i cili gjykon me ligj tjetër pos ligjit të Allahut në ligjëvënie të përgjithshme dhe se kjo është sikur të gjitha mëkatet të cilat janë më të vogla se kufrin. Kjo është shpifje mbi ehlu Sunnetin si rezultat i injorancës së tij apo nijetit të prishur, nga Allahu kërkojmë të na shpëtojë dhe mbrojë.²⁴

Fetva ndaj librit "Ihkamu takrir fi ahkami tekfir"

Në kujdesin ndaj librit "Ihkamu takrir fi ahkami tekfir" - të autorit Murad Shukri

Falënderimi i takon vetëm All-llahut, Përshëndetjet qofshin mbi Pejgamberin alejhi selam.

E ka pyetur Ibrahim El-Hamdani Komitetin e Përhershëm të Dijetarëve të Mëdhenjë të Saudisë, në krye me kryetarin e këtij Komiteti, Sheikh AbdulAziz bin Abdilah bin Baz, me nr. 932 me datën: 01.02.1419H. rreth librit të lartëpërmendur në titull.

Ky është teksti i pyetjes :

"Shkelqësia juaj, Mufti i Përgjithshëm i Arabisë Saudite, Sheikh Abdullah bin Baz: të madhe dhe prej begative më të mëdha që kemi, jemi në besim të pastër dhe e refuzojmë drejtimin e Murxh'ive dhe Havarixhëve në çështjen e kufrit (mosbesimit).

esselamu alejkum ve rahmetullahi ve bereketuhu, më tujtje, i nderuari Sheikh, ne në Arabinë Saudite jemi në një begati Më ka ra në dorën time këto ditë një libër me emrin " *Ihkamu takrir fi ahkami tekfir* " të autorit Murad Shukri nga Jordani, dhe e kuptova se ai nuk është prej dijetarëve, nuk ka dije në shkencat e Sheriatit, dhe se ka përhap në këtë libër drejtimin e Murxhive ekstremista. Ai në këtë libër nuk e sheh kufrin, përveç se kufrin në përgënjeshttrim. Kjo, sipas asaj që ne e dimë, bie në kundërshtim me të vërtetën dhe argumentin në të cilin mbështetën Ehlu Sunneti dhe Xhemati, si dhe atë që është përhap në vendet tona. Siç e dimë se, dijetarët e Ehlu Sunnetit dhe Xhematit thonë se njeriu mund të bëjë kufër me fjalë, me punë, me zemër, dhe me dyshim. Shpresojmë nga ju sqarimin e hakut (të vërtetës), gjersa mos të mburret dikush me këtë libër, i cili është bërë i njohur se ata thërrasin në xhematin e Selefit, sipas atyre në Jordan. All-llahu ju ruajt, ve selamu alejkum ve rahmetullahi ve bereketuhu."

Pas një studimi që bëri Komiteti i Përhershëm për fet-va, iu përgjigj kësaj pyetje, si vijon:

Pas një qasje studimi të librit në fjalë është gjetur se, ky libër përmban pëlqimin e drejtimit të Murxh'ive dhe në përhapjen e këtij drejtimi, të cilët e kufizojnë kufrin e njeriut vetëm në mohim me zemër dhe përgënjeshttrim dhe e bëjnë përhapjen e këtij drejtimi në emër të Ehlu Sunnetit dhe Xhematit dhe se gjoja ky është edhe mendimi i selefëve. Të gjitha këto janë injorancë nga mosnjohja e hakut (të vërtetës), përzierje dhe devijim i mendjeve, me pretendim se ky është mendimi i Selefëve dhe dijetarëve të sinqertë. Por ky libër përmbanë mendimin e Murxh'ive, të cilët thonë:

" Nuk të bën mëkati dëm, sa të jesh me iman"

Ndërsa, definicioni i imanit tek ata është:

" Besimi vetem me zemër, ndërsa kufri është vetëm me përgënjeshttrim."

Ky është një mendim i mangët, ndërsa në anën tjetër, kemi mendimin e Havarixhëve të cilët i kanë kaluar kufijtë në çështjen e kufrit.

²⁴Fetua Nr.: 21154 ::: 24/10/1420 hixhrij Nëshkruar prej: AbdulAziz bin Abdullah bin Muhammed Aal-Sheikh Kryetar
Abdullah bin AbdurRahman el-Gudejaan - Anëtarë
Salih bin Feuzan el-Feuzan - Anëtarë
Bekër bin ABdullah Ebu Zejd– Anëtarë

Të dyja këto drejtime janë të kota që të shpien në drejtim të devijuar dhe i kanë pasojat e këqia, siç jemi të njohur rreth tyre. All-llahu Subhanehu ve Teala i ka drejtuar Ehli Sunnetin dhe Xhematin në Fjalën e Vërtetë, Mendimin e Drejtë dhe në Besimin e Mesëm, në mes të mangësisë dhe tejkalimit të kufijve, duke e shenjtëruar nderin dhe fenë e muslimanit. Nuk lejohet që ta bëjmë dike kafir (jobesimtarë), përveçse me të drejtë, në të cilën iu është i qartë argumenti. Gjithashtu, kufri (dalja nga feja - mosbesimi) mund të jetë me fjalë, me punë, me zemër, me lënie dhe me dyshim, sikur që na tregojnë për këtë argumentet nga Kur'ani dhe Sunneti.

Nga e tërë kjo që e cekëm, bëjmë me dije se ky libër nuk lejohet të botohet, e as të shpërndahet, dhe nuk lejohet që e kota që posedon libri të mbështet gjoja në argumente nga Kur'ani dhe Sunneti, e as të konsiderohet ky libër se është drejtim i Ehli (pasuesve) Sunnetit dhe Xhematit. Kërkojmë nga autori i këtij libri që të pendohet tek All-llahu (Xhele Shanuhu) publikisht, sepse pendimi e shlyen mëkatin. Dhe mos të futet në dijen e fesë, që kanë të bëjnë me kësilloj çështje, me padituri, në mënyrë që të mos arrijë deri te dëmi dhe prishja e besimit, më shumë sesa që ka shpresuar autori në dobi dhe përmirësim. All-llahu na ndihmofte në të vërtetën dhe mëshira e All-llahut qoftë mbi Muhamedin alejhi selam.²⁵

Fetvaja në paralajmërimin nga libri „Dabitul- davabiti fil- iman“ të Ahmed b. Salih ez-Zehrani

Në vitin 1419 sipas hixhretit ka dalë një libër të cilën e ka shkruar Ahmed b. Salih ez-Zehrani me titull „Dabitul- davabiti fil-iman „, , ku në mes tjerash ka thënë që imani është fjalë dhe vepër edhe bindje me zemër . Mirëpo, pas kësaj e ka kundërshtuar vetën e tij duke e zbuluar atë çfarë e ka pasur për qëllim me thënë, dhe në fillim të librit ka thënë: „, Atë çfarë kam dashur me sqaruar me anë të këtyre reshtave është se ai i cili i lenë veprat e gjymtyrëve, veprat e jashtme edhe nëse asgjë nuk praktikon nga islami nuk është pabesimtarë, dhe nuk delë nga feja përderisa e thotë shehadetin edhe nuk e mohon atë.”

Poashtu ka thënë:”Fjala e atyre të cilët thonë se ai i cili nuk praktikon asgjë nga veprat e islamit të cilat vepra janë vepra të gjymtyrëve, do të futet në xhehnenm përgjithmonë kjo është fjalë e havarixhëve dhe mutezilive.

Për këtë arsye nuk ka dallim në mes atyre të cilët e konsiderojnë pabesimtarë ata të cilët bëjnë mëkate të mëdhaja (cilësi kjo e havarixhëve edhe mutezilive) edhe lënien e veprave nëpërgjithësi, përveç dëshmisë.

²⁵Përktheu nga gjuha Arabe: **Shaban Murati** Burimi : **Kuran dhe Sunet**

Kështu në këtë mënyrë këto dy qëndrime nuk kanë argumente.”

Pas kësaj Komisioni i përgjithshëm për dhënien e fetvave në fund të vitit 1419 hixhrij , në krye me shejk Bin Bazin, janë përgjigjur mbi këtë libër duke thënë:„SQARIME, VËREJTJE, DHE SHPALLJE: Elhamdulilahi rabil alemin . salavatet edhe selamet qofshin mbi Pejgamberin MUHAMEDIN salallahu alejhi ve selem, mbi familjen e tij dhe mbi shokët e tij, më pas: Komisioni i përgjithshëm për fetva e ka lexuar librin me titull „ Dabtu davabit fil iman ve nevakidihi „, të cilën libër e ka shkruar Ahmed b. salih ez-zehrani .

E kam parë që ky libër po thërret në medh-hebin e urrejtur të murxhive për shkak se autori nuk po e konsideron se veprat janë pjesë të imanit (ku të cilën nuk ka iman një individë pa të), dhe kjo është në kundërshtim me atë në çka janë ehli suneti të cilët thonë se imani është fjalë e gjuhës, besim i zemrës dhe punë e gjymtyrëve, zmadhohet me punë të mira dhe dobësohet me mëkate. Për këtë arsye themi: nuk është e lejueshme botimi i kësaj libre e as shpërndarja e saj. E domosdoshme është që autori i kësaj libre edhe kjo shtëpi botuese të pendohen ndaj Allahut. Po ua terheqim vërejtjen muslimanëve në përmbajtjen e këtij libri nga prishja [e akides islame] edhe josaktësia e këtij medh-hebi [të murxhive], duke e ruajtur dhe mbrojtur akiden dhe fenë e pastërt të tyre (e cila është e pastërt prej kësaj ideologjije të murxhive). Poashtu **po ua tërheqim vërejtjen nga pasimi i verbër i dijetarëve**, e çka është puna me ata kërkuesit „e vegjël,, të diturisë të cilët nuk e kanë marrë diturin në bazë të burimit të fesë. Le t’na ndihmojë Allahu ti përmbahemi diturisë së dobishme dhe në bërjen veprave të mira, salavatet dhe selamet qofshin mbi të Dërguarin e tij, familjen e tij dhe mbi të gjithë sahabet- shokët e tij.²⁶

-AbdulAziz bin Abdullah bin Muhammed Aal-Sheikh

– Kryetar Abdullah bin AbdurRahman el-Gudejaan

– Anëtarë Salih bin Feuzan el-Feuzan

- Anëtarë Bekër bin ABdullah Ebu Zejd – Anëtarë

Dobi: Megjithëse, ajo çfarë është me rëndësi këtu për tu cekur për pasuesit e epsheve dhe devijimeve të tyre, pasi që dikush ia tregon atyre gabimet të cilat janë të dukshme dhe të qarta, ata përsëri qëndrojnë mbi ato gabimet e tyre. Në vend që t’i kthehen Allahut dhe rrugës së tij, ata vazhdojnë me këmbëngulje në gabimet dhe devijimet e tyre, duke e mbrojtur me këtë pikpamjet dhe qëndrimet e tyre. Kështu njësojë është gjendja edhe me Ahmed b. Salih ez-zehranin dhe të tjerët mu si ky, e refuzuan dhe i demantuan gabimet e tij dijetarët më të mëdhenjë, edhe atë në kapitullin më të madhe të fesë – në akide. Në vend të kthehet në rrugën e drejtë, përkundrazi pa e vrarë mendjen e tij në këshillat, paralajmërimet dhe vërejtjet e dijetarëve, ai ka vazhduar me devijimet e tij ashtu siç vazhduan edhe murxhit e tjerë duke bërë thirrje në të edhe më tutje, kështu është gjendja e këtyre njerëzve sot.

Qendra Imam Albani në Jordan

Pasi treguam fetvat e dijetarëve për rrezikshmërinë e përhapjes të akides së murxhive – xhehmi, e në veçanti të Ali Halebiut dhe shokëve të tij në Jordan, e udhës është të tregojmë edhe për qendrën e imam Albanit në Jordan, pasi kjo çështje është e lidhur me ta.

Qendra Imam Albani në Jordan, është themeluar në vitin 2001 në Jordani. Është themeluar nga Selim ibën Id el-Hilali (Kryetari), Muhammed ibn Musa Alu Nasr (Zëvendëskryetari), Ali ibn Hasan al-Halabi dhe Meshur bin Hasan Ali Selman.

Kush është Selim ibën Id el-Hilali?

Ne do të lejojmë vetë qendrën për të shpjeguar se kush është Selim el-Hilali. Ka dalë një skript – dorëshkrim të cilën e ka miratuar qendra dhe e cila shpjegon veprimet e kryetarit të saj. Në këtë skript gjenden gjëra të turpuara:

-Vjedhja e burimeve të mëdha materiale të organizatës Kuvajtit "Ihja Turath" që janë dërguar në emër të donacioneve Institutit. Pas zbulimit të mashtrimit organizata ka arritur të mbulojë një pjesë të donacioneve që janë dërguar. Për këtë dëshmonë zëvendësi i tij (Muhammed Alu Nasr) si dhe profesionistë të organizatës së Kuvajtit dhe llogaritë që kanë ardhur në dritë nga llogaria e tij personale për të cilën ai i ka drejtuar donacionet dhe për të cilin edhe zëvendësi i tij nuk dinte asgjë.

- Në emër të blerjes së laptopëve dhe krijimin e web sajteve në mbarë botën të një indoneziani mirëbërës mori 128,000 \$. Ajo u zbulua në vitin 2008. Pastaj Selim Hilali, pasi është zbuluar ai premtoi ti kthen parat atij. Në fund, megjithatë, pranoi se të gjitha këto para i ka hargjuar.

- Një vit më vonë (2009), delegacioni i Institutit përsëri vizitoi Indonezin dhe ka gjetur se Selimi ka shpërdoruar edhe pesë mijë dollarë donacionin e një dhënësi fisnik.

- Në periudhën 2006-2008, ajo u gjet se ai bleu 513 akra (një dulum – bën një mijë metra katërorë) të tokës në emër të tij dhe 270 akra në emër të gruas së tij. Në mënyrë që pasurinë që e posedon nga rroga e kryetarit të Institutit të Imam Albanit matet në miliona dollarë.

- Pas disa prej krimeve të tij që dolën në dritë ai u ofroi disa prej shujukëve ryshfet vetëm të heshtin për keqbërjet e tij. Dhe, pasi u përjashtua nga Instituti ka ofruar administratës së re 100,000 dinarë Kuvajtë (rreth 300.000 euro) për ta pastruar atë nga njolla që është zbuluar.

²⁶Burimi: -Fjala e Dijetarëve në definimin e imanit - **Dr. Isam b. Abdullah es-Senani** (me recenzim të Dijetarit **Salih Fevzan**)

Përmbajtjen e plotë të shkrimit mund të gjeni këtu:

<http://www.kulalsalafiyeen.com/vb/showthread.php?t=15620>

Përmbledhje e kësaj është:

- Nuk është kjo qendër e cila merren fetvatë nga ajo.
- Nuk janë përfaqësues të vërtetë të Shejkh Albanit, edhe pse janë quajtur me këtë emër.
- Në vetë themeluesit dhe antarët e kësaj qendre janë paralajmëruar nga ana Komisionit të Përhershëm për fetva, që mos të merret dituria prej tyre.
- Përveç devijimit në besim disa prej tyre në fushën e pasurimit të shpejtë në kurriz të donacioneve të vjedhura janë bërë të pasur etj.

Njëra nga fetvat qesharake së fundi nga kjo qendër ka qenë edhe fetvaja në lidhje me gjendjen aktuale në Siri. E cila është lëshuar në lidhje me ngjarjen e njohur të djegies me zjarrë të pilotit jordanez nga ISIS, ku në të cilën thuhet:

“Shumë rëndë na ka prekur lajmi, si çdo muslimani, se vëllau ynë u vra padrejtësisht me tradhëti; piloti Jordanez Muaz el-Kesasibe, Allahu e mëshiroftë dhe e pranofte në mesin e dëshmorëve ...”

Burimi: [//www.gerasanews.com/print.php?id=17441](http://www.gerasanews.com/print.php?id=17441))

Kujdes:

-Vëllau ynë???

-Padrejtësisht u vra???

-Me tradhëti???

-Shehid???

Çfarë fetvaje është kjo??? Si mund të gjykojë për të se është muslimanë dhe ka rra shehid, ku në të cilën ka qenë aleat me pabesimtarët kundëra muslimanëve??? E çka është puna me civilët në Siri, a janë ata musliman apo çka janë??? E mos të flasim për fetvatë e tyre mbi situatën në Gaza dhe pjesët tjera të okupuara të Palestinës. kjo është ajo për të cilën na kanë tërhequr vëretjen dijetarët që mos të merret dituria nga njerëzit e korruptuar, Allahu na ruajt nga sherri i tyre.²⁷

²⁷Gjithashtu, edhe qendra imam Albani në Kosovë është e njëjtë, sa i përket akides dhe menhexhit të çoroditur të tyre, për këtë nuk ka dyshim aspak, dhe këtë mund ta vërejë çdo besimtarë. Burimi:http://tewhid-dawa.blogspot.ch/2016/03/otklanjanje-sumnji-po-pitanju-glasanja_21.html?m=1

Një cilësi hebreje

Këtu do të prezentojmë nga fjalët e vetë themeluesit të këtij sekti Rebiael-Medkhalin, ku i cili e tepëron në fyerjet, sharjet, dhe ofendimet e dijetarëve, të cilët nuk janë pajtuar me mendimin e tij.

Në hadithin e Buhariut tregohet kur 'Abdullah bin Salam, Allahu qoftë i kënaqur me të, e pranoi Islamin, ai donte të zbulojë për Profetin, paqja qoftë mbi të, një nga cilësitë e çifutve. Ai tha: "O i Dërguari i All-llahut, hebrenjtë janë popull i zhytur në gënjeshtër. Pra, më fshehtë dhe pyeti ata lidhur me mua para se të dijnë ata që unë jam mysliman. "

Një grup prej tyre erdhi tek Profeti dhe i pyeti, "Çfarë është statusi i Abdullah bin Salami mes jush?"

Ata thanë: "Ai është më i miri prej nesh dhe biri i më të mirë prej nesh. Ai është mësuesi jonë dhe biri i mësuesve tonë. Ai është zotëri dhe biri i zotëries tonë. "

Dërguari i Allahut, paqja qoftë mbi të, pyeti ata: "Po në qoftë se Abdullah bin Salami do të pranojë Islamin?"

Ata thanë: "Allahu e ruajt nga kjo."

Abdullahu pastaj doli dhe tha: "Unë dëshmoj se nuk ka zot tjetër përveç Allahut dhe Muhamedi është i Dërguari i Allahut."

Ata filluan të thonë: "më i keqi dhe biri i më të keqit prej nesh ..." dhe sharje edhe ofendime të ngjashme.

Kjo është një cilësi e hebrenjve: e tepëruar në lavdërimin e tij ai i cili pajtohet me ta dhe pastaj në tepërimin e gjykimit në zullumin ndaj tij pasi ai ndryshon me ta.

Kjo është një nga cilësitë që mund të shihet qartë në grupin e "Medkhalive [rebiovcave]" dhe pasuesve të tij.

Nëse dikush pajtohet me Rabinë, ai do të jetë Selef i fisnik, Al-lame, Shejh, Imami i Xherh dhe Ta'dilit, edhe pse ka mundësi me qenë ai injorantë dhe xhahil.

Megjithatë, nëse ky person do të kishte disa mospajtime me Rabij el-Medkhalin, ai do ta zhvesh atë nga të gjitha këto tituj dhe pasi që është një Al-lame Imam dhe, ai do të bëhet "më injorantë prej krijesave të Allahut", dhe "një agent i Ikhwanve i veshur me rrobat e Selefizmit, më i dëmshëm për Islamin se sa hebrenjtë dhe të krishterët "deri në fund të fjalorit të Rabis e të fyerjeve dhe shpifje të pafundshme.

Në vijim do ti përmendim disa shembuj të shquar të këtij fenomeni.

Falih El-Harbi

Para se me qenë i përjashtuar nga Medkhalia, ai tha për të, "Askush nuk e sulmon atë përveq një bidatçiu."

"Sheikh Falih el-harbi është një nga njerëzit e më të ditur në Menhexhin Selefi. Ai është nga njerëzit më të ditur në lidhje me vendet e fshehura të Kutbive, Hizbive, dhe grupacione tjera sikur ata. Ai e fol të vërtetën në atë që lidhet rreth tyre dhe kritikën e tij ndaj tyre. Vetëm njerëzit e risive dhe devijimit do të flasin kundër tij, sepse ai është njëri nga mbajtësit e flamurit të Sunetit, duke e mbrojtur dhe duke thirr në të, duke mos u frikësuar nga askush përveq Allahut. Kjo është arsyeja pse ata bëjnë luftë kundër tij. Shejh Falih është qenie njerëzore, ai gabon, ndonjëherë dhe ia qëllon herave tjera. Megjithatë, ai është një selefi i pastër, xheloz për fenë e Allahut. Ai nuk është bidatçi. Ai nuk i përhap risit në fe. Unë vetëm di që ai është i sinqertë.

Pasha Allahun, unë po ju them, dijetarët mund të ia kalojnë Shaykh Falih në disa aspekte, por ai ka një kuptim shumë të thellë në Menhexh duke e mbrojtur atë. Ai është dituri i Menhexhit. Pasha Allahun, ai kurrë nuk ka rënë nën flamurin e tij edhe në qoft një ditë, ai kurrë nuk ka ndryshuar ose është shmangur këtu apo atje. Ai është i vendosur në Menhexhin Selefi. "

Kur Falih el/harbi ka filluar të ketë dallime me Medkhalin, Medkhalia ka thënë për të: "Falih ka qenë një mik i Abd Latifit dhe Farid al-Malikit (Të dy këta i ka hedhur jashtë prej menhexhit selefi, Rabia). Kur ne kritikim tona ia kemi drejtuar ashpër kundër tyre, ai ka vazhduar duke pasur marrëdhënie të sjellshme me ta dhe ka bërë tolerancë me ata. Unë nuk e di se ai është distancuar prej tyre nga jashtë apo nga mbrenda - All-llahu di më së miri. Megjithatë, shenjat e Haddadive mund të shihen në të, ne dhe disa dijetarë tjerë e kemi këshilluar atë deri më sot. "

Vërejtje : kur një Madkhali e quan tjetrin Haddadi, kjo do të thotë se ai është ekstremist; Haddadit ka qenë aleat e ish-Madkhalis të cilët bënin thirrje për veprat e ibn Haxherit dhe të Neveviut për t'u djegur.

Ai gjithashtu ka thënë për të:

"Ai i ngjan Rafidive – shijave²⁸ në aspekte të tyre."

"Ai ishte një barrë e rëndë mbi Davetin"

²⁸ Kurse për shejk Hamud ibn Ukla esh-Shuajbin Rebia el-Medhali ka thënë: Derr i tredhur dhe i ndytë. Për Usume Bin Laden ka thënë: Qenë, havarixhë etj. Për Ibn Xhibrinin ka thënë: Mbrojtësi shumëvjeçar i bidatçive dhe tradhtari i akides Selefije, etj.

Ebul-Hasan el-Ma'ribi

Para se ta mposht Ma'ribin , Madkhalia e ka lavëdruar së tepërmi Ma'ribin.

"Këto janë disa nga pikat që kemi ndarë me vëllanë tonë, Al-lame, Selefiun fisnik, Muxhahidin, Ebul-Hasan bin Ismail el Mustafa-Ma'ribi." "Gjeniu i Xherh uel-Ta'dil është Ebul-Hasan el-Ma'ribi." [Njëra ndër lavdrimet e tepëruara]

Pasi që u dallua nga ai , ai tha për të:

"Pasha All-llahun, ne nuk kemi njohur gënjeshtarë ma të madhë se Ebul-Hasani dhe pasuesit e tij. Ne nuk njohim gënjeshtarë ma të madhë se atë dhe pasuesit e tij , as më të këqinj , më të zemruar në mosmarveshje se ata. Ikhwanul Muslimin dhe Tablighët dhe grupet tjera janë masaakin në krahasim kundër këtij grupi të keq, grup i mallkuar i cili që është themeluar në gënjeshtër,, tradhti dhe ligësi , prerje të teksteve , dhe vjedhje. Ne lusim Allahun që ti udhëzojë ata ose për ti çrrënjosur ata dhe ti heqi qafe Islamin dhe Muslimanët prej tyre, nëse ai nuk i udhëzon në rrugën e drejtë. Ata nuk janë Selefi. Unë mendoj se ata kanë hyrë në Rafidi [dmth janë bërë shija] dhe Hizbi ekstrem , në mënyrë që të bëjnë luftë kundër nesh nga ky website. .

Nuk ka asnjë më të ligë se ata, ne kërkojmë nga All-llahu ti udhëzojë ata. Këshilla jonë për admin e kësaj faqeje interneti - e cila ka arritur majën e ligësisë, ose njerëzit e tij kanë arritur majën e ligësisë, gënjeshtres , tradhtisë, dhe bërjes luftë kundër dijetarëve ...

... Ai është një person i çuditshëm, por, për fat të keq, ai ka pasues. **Pasha Allahun, në qoftë se Dexhalli do të vie tek këta pasues , ata do të nxitojnë pas tij. Në qoftë se Dexhalli do të vie tani tek ata dhe dikush pretendon se është zot ose pretendonë se ai është profetë , ata do të nxitojnë tek ai. Këta pasues nuk e respektojnë të vërtetën dhe ata nuk i respektojnë dijetarët, dhe ata nuk kanë dëshirë për ti respektuar ata. kërkojmë mbrojtje tek Allahu nga kjo e keqe dhe nga kjo fatkeqësi. "**

Muhamed al-Maghrawi

Kur Madkhalia dhe Maghrawi ishin në rrugën e njëjtë, ai do të thoshte për të:

"Ne e konsiderojmë atë Imam. Kushdo që kritikon atë, ne mendojmë se ai duhet të refuzohet. "

"Sheikh Maghrawi është një nga dijetarët selefi dhe thirrësat Selefi ... ai nuk ka nevojë për ndonjë tezkijah, nëse Allahu do. Veprat e tij janë dëshmi se ai është Selefi, nëse do Allahu. "Dikush pastaj e pyeti," Çfarë është këshilla juaj për atë që e poshtëron atë? "Ai u përgjigj," Nuk është me vend dhe nuk është e

lejueshme. Ai duhet të inkurajohet dhe të mbështetet në përhapjen e Davetit Selefî. "

Kur filluan dallimet e tij me Maghrawin , në përgatitje për ta mposht atë nga Menhexhi , ai tha: "**Maghrawi është vetëm një student i vogël i dijes**, vëllezërit e mi. Ai nuk është Imami i botës ... ai nuk është Imam ose nuk është asgjë. Ai është një student i përçmuar i vogël i dijes ... ai nuk e di menhexhin deri më tani ... ai është një student i vogël i dijes, është një pengues deri më tani. "

Më pas, ai ka thënë për të: "Muhamed al-Maghrawi ka shkruar tri libra në kundërshtimin e tij për menhexhin e Selefëve të cilat e bëjnë të qartë tepërimin e tij në tekfir, braktisjen, dhe nxitim."

Dhe gjithashtu, "Al-Maghrawi ka rënë në kundërshtim me devijime të shumta në Menhexhin Selefî në çështje themelore, sikur që është tekfiri ndaj shoqëris myslimane, duke gjykuar ata si femohues, që Ummeti është pajtuar me Shirkun, dhe se ajo pajtohet me braktisje të fesë, dhe se ajo pajtohet me gjëra të tilla dhe të tilla, etj "

Ali al-Halabi

"Kur Halabi ishte në pajtim me Madkhalin , ai ishte një nga" **dijetarët e Shamit "dhe" studentët i Albanit "**.

Tani, ai është një hizbi bidatçi i keq dhe ndjekësit e Madkhalisë janë zënë me të duke u sharë dhe mallkuar në forumet e tyre mëngjes e mbrëmje, dhe Madkhalit ka thënë për të , "Ai nuk është nga studentët e Albanit."

Dhe nga lajmet më të reja dhe më të fundit prej tyre , Usama el-Utaybi, njëri nga dijetarët e njohur të Madkhalisë nga Medina e ka ndëgjuar Madkhalin që ka thënë: "**Nëse Ali Halabi nuk është bidatçi, nuk ka në fytyrën e tokës më bidatçi. "**

Kjo është rruga e Madkhalisë dhe rruga e Hebrenjve para tij. Kur dikush është me ta, ai është më i miri nga ne, i biri i më të mirëve prej nesh", ose "Imam në Xherh dhe Ta'dil"! Kur ai është kundër tyre, ai është më i keqi , dhe i biri më i keqit prej nesh", ose "një Rafidi i fëlliqur që kërkon të shkatërrojë Selefizmin." ²⁸

Shënim: fjalët e përmendura në këtë artikull janë vetëm një mostër e vogël e vrazhëdësis , ashpërsis , nxitimit dhe sjelljeve të këqia të Rabia el-Madkhalisë, e mos të flasim për pasuesit e tij ngase atë e kanë imam dhe dihet puna e tyre.

²⁸Marrë nga : <http://madkhalis.com/2010/08/jewish-practice/>

Pyetjet e një selefiu drejtuar një hoxhës Rebiovc

Selefiu: Ju lutem Shejh ma shpjego teorinë e besnikërisë së plotë ndaj sunduesit.

Rebiovc: Nuk është teori o vëlla është një besnikëri që ne duhet të përmbushim si Musliman.

Selefiu: Pra ju thoni se ne duhet ta pasojmë atë pa marr parasysh si, madje edhe nëse ai nuk e zbaton sheriatin.

Rebiovc: Po në disa hadithe madje edhe nëse ai është shtypës, madje edhe nëse ai vjen në pushtet me forcë, ne duhet t'i japim atij besnikërinë për të shmangur gjakderdhjen.

Selefiu: Në rregull e kuptoj, po çka nëse ndonjë do të revoltohej për shkak të shtypjes.

Rebiovc: Ai person është havarixh²⁹ dhe havarixht janë qen të Xhehenemit.

Selefiu: Tash e kuptoj pra nëse lufton ta përmbysë atë nga pushteti është havarixh.

Rebiovc: Po çështje është e qartë.

Selefiu: A do ti jepni besnikërinë një havarixhi?

Rebiovc: Çfarë je duke thënë ju e dini se përgjigjja është jo, kushdo që i jep besnikërinë atyre është havarixh gjithashtu, havarixhët nuk janë Musliman dhe gjaku i tyre është hallall.

²⁹Në të vërtetë këta njerëz i kanë kaluar kufijtë, duke shprehur armiqësi në emër të “Selefizmit” ndaj ehli sunetit dhe xhematit. Nonstop i përsërisin fjalët e tyre duke thënë: Havarixhët, havarixhët, havarixhët, dhe pastaj këta vetë po ua derdhin gjakun e muslimanëve të pafajshëm ose me fetvat e tyre ose duke i lejuar muslimanët për ti shpiunuar ata, ose duke iu bashkangjitur qafirave në luftë kundër muslimanëve. Vetëm pse po e kërkojnë vendosjen e sheriatit dhe gjykimin me të. Kjo sot është çmenduria e kësaj kohe. Këta me qëllim po e përzien të vërtetën me të pavërtetën, nga xhelozia dhe armiqësia e tyre që e kanë ndaj robërve të sinqertë të Allahut subhanehu ve teal. Këtë gjë ata e bëjnë vetëm për dy arsye: **E para – ose për qëllime politike [dmth për ti kënaqur pushtetarët aktual] dheE dyta – ose për siguri personale [frika apo jo-gatishmëria për ta thënë të vërtetën].**

I Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem, i ka thënë një mushriku “kthehu mbrapa, sepse unë nuk kërkojë ndihmë nga mushriku”. Ky ka qenë rasti për të kërkuar ndihmën e mushrikut kundër mushrikut tjetër, e si është puna me kërkuar ndihmën e mushrikut ose kafirit kundër muslimanit???Nuk ka dyshim këtu se kjo është mbulim i vërtetës, ne kërkojmë mbrojtje tek Allahut nga ajo që të bëhemi të verbër pasi që Allahu na udhëzoi në rrugën e drejtë.

Selefiu: Në rregull të themi se Gadafi është një shtypës dhe njeri i çmendur, a do ti jepnit atij besnikërinë? Nëse do të ishit në Libi?

Rebiovci: Unë jo vetëm që di ti jepja besnikërinë por edhe do t'i kundërshtoja ata që tentojnë ta luftojnë dhe të derdhin gjak. Vëlla kjo nuk do tu sillte kurrfarë dobie Muslimanëve, kjo gjë e quajtur luftë dhe bërja tekfir e sunduesve.

Selefiu: Më lejo të përsëris atë që ju thatë, kushdo që përpiqet ta luftoj ose ta përmbysë nga pushteti është havarixh dhe ai që e pason atë është havarixh po ashtu, pra të shohim historinë e Gadafit, ai mori pushtetin me forcë në një puq ushtarak të vitit 1969 dhe largoj mbretin nga pushteti dhe kjo do ta bënte atë havarixh, lidërshipin e tij dhe juve që i jepni besnikërinë atij do të ju bënte havarixh poashtu.

Rebiovci: O vëlla ju po luani me mua, nuk thashë se është e rëndësishme por hadithi qartë thotë mos të luftohen sunduesit.

Selefiu: Ju thatë “madje edhe nëse merr pushtetin me forcë” pra ju menduat të thoni nëse një mbret i ardhshëm dëshiron ta merr pushtetin me forcë është e lejuar, por për Muslimanët (në përgjithësi) ta përmbysin atë nuk është e lejuar?

Rebiovci: Ulemaja thotë nëse ai merr pushtetin me forcë dhe pushteti ti konsolidohet ne duhet ti japim besnikërinë.

Selefiu: Në rregull ju deshët te thoni se kur ai mori pushtetin ai ishte si unë një Musliman i thjeshtë dhe ai dëshirojë ta rrezon mbretin nga pushteti dhe ai nuk është havarixh, kurse nëse unë dëshiroj ta bëj të njëjtën ose ndonjë musliman tjetër atëherë ne bëhemi havarixh. Ju lutem ma shpjegoni dhe më tregoni kush thotë se ky është havarixh e ky jo.

Rebiovci: Unë kurrë s'jam ballafaquar me këto mesele (dhe fillon ta kruan kokën).

Selefiu: Pra janë vetëm dy mundësi për këtë problem. E para nëse lejohet për një mbret të ardhshëm ta rrëzoj mbretin e tashëm atëherë është e lejuar edhe për mua ta rrëzoj atë sepse unë dhe ky mbreti i ardhshëm ishim të njëjtë para se ky ta merrte mbretërinë, pra kushdo që dëshiron të konkurrojë për përmbysjen e mbretërve e ka të lejuar. E dyta ju thatë se nuk është e lejuar për të ta përmbysë dhe se ai është bërë havarixh, atëherë të gjithë mbretërit dhe presidentët në kohën e sotme qenkan havarixh sepse ata arritën pushtetin duke përmbysur mbretërit ose presidentët e vjetër (Ben Ali, Gadafi...) Cila nga këto është?

Rebiovci: (ende është duke e kruar kokën e tij).

Selefiu: Çka nëse një shtet ka sundues të shumtë dhe unë i jap besnikërinë atij në përfundim, a mund unë ta sulmoj atë në lindje? A do të më bënte kjo teknikisht Havarixh sepse unë nuk jam duke e luftuar sunduesin tim por që ne ende jemi

në të njëjtin vend? Ose çka bëhet me mbretin e vjetër nëse ai rigrupohet dhe më angazhon të luftoj me të që ta përmbysim mbretin i cili e zuri vendin e tij kështu që ai ta rikthen mbretërinë e tij a më bën kjo havarixh. Apo çka nëse unë marr një pjesë të vendit dhe deklaroj veten mbret, a bëhet kushdo që më lufton mua havarixh. Ju lutem shejh ma bëni të qartë këtë.

Rebiovc: Vëlla këto pyetje nuk janë nga Islami por ju jeni hutuar, shko e merr dituri.

Selefiu: Po do ta bëjë inshallah por ju duhet të ma sqaroni çka nëse unë jetoj në Iran e jam Suni a duhet unë ti jap besnikërinë një sunduesi shiit si Homeinit apo Ahmedinexhadit? Apo nëse unë i luftoj ata a bëhem havarixh kur i luftoj shiat?

Rebiovc: (ende vazhdon duke e kruar kokën e tij)

Selefiu: Hadithi a flet për Halifen apo për 50 e më tepër diktatorë në botë sot të cilët kanë vende të ndryshme me ligje të ndryshme që janë joislamike? Dhe te cilët kujdesen vetëm për kufijtë e tyre dhe njerëzit që jetojnë brenda këtyre kufijve.

Rebiovc: Për të dytët.

Selefiu: E di çka shejh? Ju vetëm po i hutoni njerëzit dhe islami nuk është fe konfuze por konfuzioni vjen nga shejtani, kjo mesele është e qartë por ju shejh po i hutoni mendjet e Muslimanëve. Hadithi i Pejgamberit (sal Allahu alejhi ve selam) qartë i referohet Kalifit, kalifit të përgjithshëm që është me prejardhje Kurejshite sundimtar i gjithë Muslimanëve në botë nga lindja në perëndim, i cili sundon me sheriat, ky është sunduesi që ne duhet ti japim besnikërinë.

Prandaj shejh ju lutem ndaluni së hutuari njerëzit dhe merrë pak dituri, në rregull.

Përktheu: **Teuhid.NET**

Si të sillemi ndaj rebiovcave në vendet tona ???

Pyetje: Esselamu alejkum hoxhë i nderuar. Pyetja ime është që në xhaminë tonë (në Tiranë dhe Durrës) kanë dalë një grup që vetquhen selefi ose grupi i hakut. Unë jam i interesuar të di për shejhun e tyre Rabij Med'halij të cilin e mbajnë në gojë. Dua të di se çfarë kanë thënë dijetarët për të përveç shejh Abdul Kadër Arnautit dhe Shejh Xhibrinit Allahu i mëshiroftë të dy, sepse këta po na i bëjnë të gjithë bidatçi dhe po i etiketojnë në grupe të gjithë hoxhallarët qoftë në Shqipëri, Kosovë apo Maqedoni. Po e pres me padurim përgjigjen tuaj hoxhë, sepse ne përballemi ditë për ditë me ta, dhe duam argumentë që t'ju japim për Med'halij. Allahu të ruajt dhe të begatoftë.

Përgjigje: Alejkumselam. Falenderimi i takon Allahut (azzevexhel), ndërsa salavatet dhe selamet qofshin mbi të Dërguarin tonë Muhamedin (salallahualejhiveselem), mbi familjen e tij të pastër, mbi shokët e tij besnik, si dhe mbi të gjithë ata që e pasuan dhe e pasojnë rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit.

Së pari: Vëlla i nderuar, ne kemi thënë disa fjalë në lidhje me këtë grup të devijuar (në disa aspekte), dhe kemi përmendur bindjet dhe devijimet e tyre, në mënyrë që të rinjët e udhëzuar të jenë të kujdesshëm dhe të ruhen prej fitnes së tyre, ngase fitneja e tyre të nxitë që të shikosh punët e të gjithëve dhe të harrosh vetëveten. Dhe të merresh me gabimet e të gjithëve, dhe t'i harrosh gabimet tua, dhe në fund – këtë ta llogarisësh adhurim ndaj Allahut (azzevexhel). Se kush janë rebiovcat, lexo: [Kush janë rebiovcat dhe cilat janë bindjet e tyre?](#)

Së dyti: Fitneja e tyre nuk ka hyrë vetëm në Shqipëri apo në disa vende të caktuara, por gjithkund që ka gjetur zbrazëti për përgojim dhe përçarje. Dhe fitnes së tyre, kush është duke ia parë hajrin? Përveçse kanë marrë nëpër këmbë nderin e dijetarëve, kanë përçarë zemrat e besimtarëve, kanë nënçmuar gjakun e shëhidëve, kanë ofenduar nderin e muxhahidëve dhe kanë kënaqur zemrat e tagutëve. Dhe e gjithë kjo, në emër të selefizmit.

Së treti: Në lidhje me Shejh Rebian, dëgjo: [Cka mendoni për Shejh Rebia El-Med'haliun?](#)

Së katërti: Këshillë për ty vëlla dhe për vëllezërit tjerë: Të merresh me ta, don të thotë të humbësh kohën tënde. Ngase rrallë prej tyre që gjenë, të cilët e kanë pranuar të vërtetën pasi që iu kanë ardhur argumentet (përveç atyre që janë të singertë dhe duan të kuptojnë realitetin). Ndërsa shumica e tyre (rebiovcave), me lojën që janë duke luajtur, duke marrë nëpër këmbë nderin e muslimanëve, duke shpifur dhe përgojuar, duke ofenduar dhe nënçmuar, kanë arritur deri në atë shkallë sa që sot kritikojnë dhe ofendojnë njëri tjetrin. Ata që dje ishin prej kokave të tyre, sot prej vetë atyre llogariten bidatçi. Ata që dje u lavdëronin nga gojët e tyre, se janë selefë dhe pasues të Sunetit, sot nënçmohen prej vetë gojëve të tyre. Kështuqë, në kohën e fitneve njeriu duhet t'i kthehet mësimi të fesë dhe adhurimit ndaj Allahut, dhe mos të merret me gjërat që ia dobësojnë imanin dhe ia ngurtësojnë zemrën. Allahu e di më së miri.³⁰

Omer Bajrami 19.01.2012

³⁰Burimi: http://www.omerbajrami.com/index.php?option=com_content&view=frontpage&Itemid=1

Forma e thirrjes dhe mënyra e kritikës

Dhe në fund po e përmendim formën dhe mënyrën e kritikës si duhet të bëhet kritika ndërmjet thirrësve nga dijetari i madh shejh Bin Bazi rahimehullah.

Falenderimi i takon vetëm Allahut, Zotit të botëve. Paqja dhe shpëtimi i Allahut qofshin mbi Profetin (salallahu alejhi ue selem), mbi familjen, shokët e tij dhe mbi ata që ndjekin rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit.

Me të vërtetë Allahu urdhëron drejtësi e bamirësi dhe ndalon padrejtësinë (dhulmin), shtypjen dhe mizorinë. Ai e ka dërguar Muhamedin (salallahu alejhi ue selem) me të njëjtin mesazh që dërgoi dhe profetët e tjerë, të ftojë në Njeshmërinë (Teuhidin) dhe sinqeritetin në adhurimin e Zotit të vetëm.

Allahu e urdhëroi Profetin (salallahu alejhi ue selem) të mbajë drejtësi, e ndaloi nga padrejtësia e të adhuruarit dikë tjetër përveç Allahut, e ndaloi nga ndarja, si dhe t'u bëjë padrejtësi njerëzve. Në në kohën tonë është përhapur së tepërmi prej disave që paraqiten si njerëz të dijes dhe daves, marrja nëpër këmbë e nderit të vëllezërve të tyre prej nxënësve të dijes dhe thirrësve të njohur. I përflasin vëllezërit e tyre dhe e bëjnë këtë fshehurazi në takimet e tyre, ndoshta i regjistrojnë në kaseta dhe ua shpërndajnë njerëve. Ka raste që këto gjëra i thonë hapur gjatë ligjëratave që mbajnë nëpër xhami të ndryshme. Kjo rrugë e ndjekur prej tyre është në kundërshtim të plotë me atë çfarë ka urdhëruar Allahu dhe i Dërguari i Tij (salallahu alejhi ue selem), dhe kjo e parë në shumë këndvështrime:

- Kjo është shkelje e të drejtave të besimtarëve, madje e besimtarëve më të rëndësishëm, nxënësve të dijes dhe thirrësve të cilët vunë në përdorim dhe shpenzuan çka mundën për informimin e njerëzve, udhërrëfimin e tyre, korrigjimin e ideologjive dhe metodologjive (menahixh) të tyre, e gjithashtu u munduan për mbajtjen e mësimëve, ligjëratave dhe botimin e librave të dobishëm.

- Kjo sjell shthurjen e bashkimit dhe unitetit të muslimanëve dhe përçarje në radhët e tyre, në një kohë kur besimtarët kanë nevojë emergjente të jenë të bashkuar, larg nga përçarjet, nga shpifjet dhe thashethemet midis tyre, aq më tepër që këta vëllezër që u është bërë kjo padrejtësi, janë prej “ehli sunetit” dhe xhematit, të njohur për luftën e tyre të hapur kundër bidatit dhe legjendave boshe, për qëndresën e tyre përballë atyre që i veprojnë dhe i thërrasin njerëzit për te këto bidate dhe të njohur për demaskimin e planeve të bidatçinjve. Prej gjithë kësaj katrahure, dalin të fituar vetëm armiqtë e pashmangshëm jobesimtarë, munafikë dhe bidatçinj të humbur.

- Kjo punë shërben si mbështetje dhe ndihmesë për ata që e kanë vënë Islamin

në shënjestër siç janë laikët, properëndimorët apo edhe ateistët, që tashmë e kanë bërë modë të marrin nëpër këmbë nderin e thirrësve, të shpifin për ta dhe të nxisin njerëzit kundër tyre. Nuk është shenjë e vëllazërisë islame, që këta vëllezër të nxituar të ndihmojnë armikun e të gjithëve, kundër vëllezërve të tyre që janë nxënës të dijes dhe thirrës.

- Kjo bëhet shkak për prishjen e zemrave të njerëzve të thjeshtë dhe të atyre me peshë, bëhet shkak për përhapjen dhe reklamimin e shpifjeve dhe supozimeve të kota, bëhet shkak për përhapjen e gjetit dhe thashethemeve. Gjithashtu, kjo punë u hap derën atyre personave të dobët dhe të ulët, interesi i të cilëve është futja e dyshimeve dhe ndezja e fitneve, që padrejtësisht t'i mundojnë besimtarët e ndershëm.

- Shumë prej atyre që thuhet nuk janë të vërteta, por janë supozime dhe dyshime të cilat shejtani i ka zbukuruar në mendjet e këtyre njerëzve (intrigantëve) dhe i ka mashtruar me to. Allahu i Madhëruar thotë në Kur'an:

“O ju që keni besuar! Mënjaroni shumë dyshime! Me të vërtetë mjaft nga dyshimet përbëjnë gjynahe. Edhe mos përgjoni e as mos përgojoni njëri-tjetrin...” El Huxhuratë: 12.

Besimtari duhet t'u gjejë fjalëve të vëllait të tij kuptimin më të mirë, ashtu siç kanë thënë disa prej selefëve: “Mos mendo keq për fjalën e nxjerrë nga vëllai yt, kur ke mundësi t'i japësh asaj një shpjegim të mirë.”

- Për mendimet që i kanë dhënë në kuadër të “ixhtihadit” disa dijetarë apo nxënës dije, në gjëra për të cilat dera e “ixhtihadit” është e hapur, nuk fajësohen dhe as nuk qortohen, n.q.s. kanë qenë ekspertë në çështjet e “ixhtihadit”. Nëse dikush tjetër e konteston atë çka “muxhtehidi” ka menduar, do të ishte më e mira që kontestuesi të dialogonte me të në mënyrën më të mirë e me kujdesin maksimal për të arritur të vërtetën, duke ndjekur rrugën më të shkurtër dhe për t'i bërë ballë vesveseve të shejtanit, depërtimit të poshtërsive dhe shkatërrimit të tij ndërmjet besimtarëve.

Nëse kjo nuk arrihet dhe dikush e sheh të domosdoshme sqarimin e mendimit të kundërt, le ta bëjë atë duke përdorur shprehjet më të mira dhe duke demonstruar lëvizjet më të mirësjaella dhe më të përmbytura, pa akuza, ofendime dhe pa trillime të cilat do ta detyronin palën tjetër ta kundërshtojë të vërtetën dhe t'i kthejë shpinën asaj. Le ta bëjë këtë pa përmendur emra individësh, pa paragjykuar njerëzit dhe pa i shtuar fjalët. Pejgamberi (salallahu alejhi ue selem) kur vihej përballë çështjeve të tilla thoshte: “Si e kanë hallin ata njerëz që kanë thënë kështu e kështu...?”

I këshilloj ata vëllezër që kanë marrë nëpër këmbë nderin e thirrësve, të pendohen tek Allahu për ato gjëra që i kanë shkruar me duart e tyre apo i kanë folur me gjuhët e tyre, e të cilat janë bërë sebeb për shkatërrimin apo rrënimin e zemrave të shumë djelmoshave. Këto gjëra i kanë mbushur zemrat e tyre me urrejtje dhe inat. Këto gjëra i kanë lënë prapa në kërkimin e dijes, gjithashtu duke u marrë me shpifje dhe thashetheme kanë mbetur prapa edhe në dave, dhe e gjithë puna e tyre tani është insistimi në gjuetinë dhe kërkimin e gabimeve të të tjerëve.

Gjithashtu, i këshilloj që të shlyejnë atë ç'kanë punuar, duke e pranuar gabimin publikisht për çfarë kanë thënë në të kaluarën. Kështu do të heqin dyshimet që kanë pushtuar mendjet e ndjekësve të tyre. Duhet të veprojnë punë të frytshme të cilat të afrojnë më shumë tek Allahu dhe janë të dobishme për krijesat. Duhet të mos nxitohen në akuzimin e njerëzve si kafirë, të poshtër (fasikë) apo bidatçinj, pa pasur një argument të qartë dhe të pranuar. Pejgamberi (salallahu alejhi ue selem) ka thënë: “Kush i thotë vëllait të tij ‘kafir’, atëherë kjo fjalë i përket njërit prej këtyre të dyve.” D.m.th., në qoftë se ti i thua një muslimani “kafir” dhe më pas rezulton se ai nuk është i tillë, atëherë ky cilësim të takon ty. Transmeton Buhariu (6104) dhe Muslimi (60).

Do të ishte më mirë për thirrësit dhe nxënësit e dijes, që kur të mos jenë të qartë rreth një çështjeje apo fetvaje të dijetarëve, të ktheheshin për t'u sqaruar tek dijetarët e mirëfilltë, të cilët do t'ua sqaronin thelbin e çështjes, të vërtetën rreth saj dhe do të largonin kundërshtimet dhe dyshimet nga gjokset e tyre. Kjo është mënyra që ka përmendur Allahu në Kur'an:

“Kur atyre u vjen rëndë ndonjë çështje që prek sigurinë e njerëzve apo frikë, ata e përhapin atë (ndër njerëz). Sikur t'ia kishin paraqitur atë (për shqyrtim) të Dërguarit apo njerëzve të tjerë drejtues të tyre, shqyrtuesit përkatës do ta kishin kuptuar atë prej tyre (menjëherë). Po të mos kishte qenë Mirësia dhe Mëshira e Allahut mbi ju, ju do të kishit ndjekur shejtanin, përveç një pakice prej jush.” Nisa: 83.

Lus Allahun e Madhëruar që të rregullojë gjendjet e gjithë muslimanëve, t'i bashkojë zemrat dhe punët e tyre me devotshmëri, të mbështesë dhe t'u japë sukses të gjithë dijetarëve të muslimanëve dhe të gjithë thirrësve për çdo gjë që e kënaq Allahun dhe u sjell dobi krijesave. Lus Allahun që fjalën e tyre ta bashkojë në udhëzim (huda), t'i ruajë ata nga ato gjëra që u sjellin ndarje dhe divergjenca.

Lus Allahun që me këta njerëz të devotshëm të ndihmojë hakun dhe të poshtërojë të kotën (el-batil). Ai është i Zoti i kësaj pune dhe i Vetmi që ka fuqinë për ta realizuar.

Paqja dhe bekimi i Allahut qofshin mbi Profetin e Tij, Muhamedin (salallahu alejhi ue selem), familjen e tij, shokët e tij, dhe mbi ata që e ndjekin rrugën e tij deri në Ditën e Gjykimit.³¹

³¹Marrë nga libri me titull **“Mexhmu fetava ve mekalat muteneviah”**, 7/311-314

KAPITULLI I PESTË

**TEKFIRI EDHE RREGULLAT E TIJ DHE
KUPTIMI I DREJTË I KUFRIT NË TAGUT NËN
DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT**

Tekfiri dhe kuptimi i tij

Domethënia gjuhësore

Fjala tekfir nga aspekti gjuhësor rjedhë nga gjinia e fjalës kufr që do të thotë mbulim ose fshehje e diçkaje, p.sh. Bujku i cili e ka mbuluar farën në tokë, ose njeriu i cili quhet kafir, mbulues ose fshehës i cili e mbulon ose fshehë të vërtetën (e besimit në Allahun).

Pra, nga aspekti gjuhësor fjala tekfir gjenezën e ka te fjala ‘kufër’ apo te folja ‘kefere’ e cila nënkupton akuzimin e një personi për mosbesim. Njeriu që e posedon vetin e kufrit quhet kafir- mbulues, fshehës. Ky kuptim konsiston jobesimtarin i cili e mbulon të vërtetën (e besimit në Allahun) me jo të vërtetën (mosbesimin në Të).

Domethënia terminologjike

Ndërsa në aspektin terminologjik nocioni tekfir nënkupton akuzimin e një personi për mohim ose mosbesim. Për më tepër shiko këtë libër: “Ebu Abdilah Amir Abdilah Falih, “Mu’xhemu elfadhi’l akideti” botimi i dytë 1420 h /2000, Rijad, fq. 99.

Tekfiri tek Ehli Suneti

Shejh Ebu Muhamed el-Makdisi thotë: “Ne nuk e përgjithësojmë thënien: **“Nuk e shpallim asnjërin nga njerëzit e Kibles si Kafir për shkak të një mëkati”**. Përkundrazi, e përkufizojmë ate duke shtuar: **“...se ai është mukefir përderisa nuk e shpall atë të lejuar.”** Pra nuk bëjmë Tekfir për shkak të mos kufizimit në mosbindje dhe mëkat.

Njerëzit e Kibles sonë i quajmë Muslimanë dhe besimtarë, dhe baza që na bashkon neve me ata është Islami, përderisa nuk sjellin një gjë që e anulon ate dhe në të cilën nuk ka faktor parandalues për të ndaluar Tekfirin (mbi të).

Dhe nuk kapemi për thënien, se njerëzit e mekëtave të mëdha nga Ummeti i Muhamedit, sal'allahu alejhi we selem, do të qëndrojnë përgjithmonë në zjarr nëse vdesin dhe janë me Teuhid, edhe në qoftë se nuk janë penduar për mëkatet e tyre. Në kundërshtim ndaj Havarixhëve dhe atyre që i pasojnë ata nga Mukefirët ekstrem (Tekfirët), më saktë themi: ata janë nën vullnetin dhe gjykimin e Allahut. Nëse Ai i Lavdëruari do, do t’ua falë nga mëshira e Tij, siç e përmend i Madhëruari:

“...gjynahet e tjera më të vogla (se Shirku) ia fal kujt të dojë” (EN-NISA 4: 48)

Dhe nëse do Ai, do t'i dënojë për shkak të drejtësisë së Tij. Pastaj do të dalin nga Zjarri për shkak të mëshirës së Tij apo për shkak të ndërmjetësimit të të Dërguarit, sal'allahu alejhi we selem, që Ai ia ka dhuruar Ummetit të tij, ose për shkak të ndërmjetësimit të atij më të cilin Allahu është i kënaqur që të ndërmjetësojë nga njerëzit që kanë shfaqur bindje ndaj Tij.

Pra, ne jemi në mes, midis Murxh'iave dhe Havarixhëve në fushën e kërcënimit dhe premtimit, ndërsa që të dyja edhe premtimi edhe kërcënimi, janë të vërteta. Vëllazëria e Imanit është e bazuar për njerëzit e Kibles në përgjithësi, bashkë me mosbindjet dhe mëkatet e mëdha, siç na ka treguar Allahu i Madhëruar:

“Në të vërtetë, besimtarët janë vëllezër, andaj pajtojini vëllezërit tuaj midis tyre” (EL-HUXHURAT 49: 10)

... dhe

“Kurse atij që i falet diçka nga vëllai i vet, duhet të sillet njerëzishëm dhe le të zbatojë dëmshtëpërlimin me të mire” (EL-BEKARE 2: 178)

Pra ne nuk e heqim plotësisht Islamin nga një person i korruptuar, siç është pikëpamja e Havarixhëve, as nuk deklarojmë se do të hyjë përgjithmonë në Zjarr, siç është pikëpamja e Mutezelive, dhe nuk e mohojmë Imanin e tij të përgjithshëm, mirëpo as nuk i përshkruajmë Iman absolut, por themi: ai është besimtar me mangësi në Iman, ose besimtar me Imanin e tij i cili është i korruptuar për shkak të mëkateve të mëdha.

Për bërësit e veprave të mira nga mesi i besimtarëve shpresojmë se Allahu do t'i falë dhe do t'i fusë në Xhennët nga mëshira e Tij, por nuk ndihemi të rehatshëm për ta., e as që dëshmojmë për ndonjërin prej tyre të jenë në Xhennet ose Zjarr, përveç atyre për të cilët na ka njoftuar i Dërguari i Allahut, sal'allahu alejhi we selem. Kërkojmë falje për bërësit e veprave të këqija nga mesi i tyre dhe frikohemi për ta. Atyre nuk u shkaktojmë dëshpërim (nga mëshira e Allahut) meqë dëshpërimi dhe ndjenja e të qenit i sigurt e largon njeriun nga Mileti (rruga) e Islamit dhe rruga e njerëzve të së vërtetës- na bëftë Allahu prej të dyjave!

Shejh Ebu Muhamed el-Makdisi

Tekfiri dhe Irxha-ja

Nuk bëjmë Tekfir bazuar në nënkuptime apo në nënkuptime të pashmangshme të një thënieje. Nënkuptimi i pashmangshëm i një rruge të caktuar nuk duhet konsideruar si i tillë (përveç nëse njeriu i përshkruan vetes gjithashtu edhe kuptimin e thënies apo rrugës).

Ngjashëm, ne nuk bëjmë Tekfir mbi ata që kanë lajthitur kundër nesh nga Murxhitë e kohës sonë ose të ngjashmit me ta nga njerëzit e risisë, risia e të cilëve nuk e arrin kufrin. Kjo qëndron kështu derisa çështjet e tyre të paqarta dhe dallimi me neve është në të shprehur- siç është thjeshtë dallimi lidhur me përbërësit e Imanit dhe emërtimi i tyre.

Ne nuk bëjmë Tekfir mbi ta, madje edhe nëse shpifin kundër nesh dhe citojnë nga ne gjëra të cilat nuk i kemi thënë, apo na përshkruajnë gjëra prej të cilave jemi të lirë. Pra ne nuk do të jemi të pabindur ndaj Allahut sa i përket atyre edhe nëse ata nuk i binden Allahut sa na përket neve.

Ne nuk bëjmë Tekfir mbi ta për shkak të Irxha-së tyre nëse është prej Irxha-së juristëve – derisa dallimet e tyre me neve të jenë vetëm në të shprehur. **Ne nuk do të bëjmë Tekfir mbi ta përveç nëse Irxha-ja e tyre çon në braktisje të Teuhidit dhe obligimeve (farzeve), ose (që i çon) në kufër, shirk, apo lejim të të dyjave, si dhe ne miqësim me Tagutët dhe të në ndihmuarit e tyre, pjesëmarrje në legjislacionin e tyre apo në ndihmesën ndaj tyre kundër njerëzve të Teuhidit.**

Ruajuni dy musibeteve në tekfir (anatemosjes) – teprimit dhe neglizhimit

Nxjerrja e njeriut nga Islami (bërja Tekfir), ose hyrja në të është prej gjërave më të mëdha në islam. Kjo çështje dhe çështjet tjera janë shpjeguar, për më tepër, dispozitat e tij, e tërë kjo është prej dispozitave më të qarta në fe. Prandaj detyra jonë është të pasojmë dhe të mos shpikim, siç thotë Abdullah ibn Mesudi: “Ndiqni, dhe mos shpikni”.

Në çështjet për të cilën dijetarët nuk janë të pajtimt se a është kufër apo jo, duhet të jemi të kujdesshëm. Ne nuk duhet të nxitojmë përveç nëse në çështje ka tekst të qartë prej Pejgamberit salallahu alejhi ue selem. Shejtani në këtë çështje shumicën e njerëzve i ka devijuar (mashtruar sh.p). Një grup ka refuzuar (ka mangësuar) dhe ka gjykuar me islam (i ka quajtur musliman) disa njerëz për të cilët Kur’ani, Sunneti dhe konsensusi tregojnë se janë në kufër. Një grup tjetër e ka tepruar dhe ka shpallur kafira ata, për të cilët Kur’ani, Sunneti dhe konsensusi tregojnë se janë në Islam.

E çuditshme është se, kur ndonjëri prej tyre pyetet rreth çështjes së taharetit, tregtisë dhe kështu me radhë, nuk do të jap fetva vetëm në bazë të pikpamjeve të kuptimit të tij dhe atë që e tregon mendja e tij si një gjë të bukur, por do të hulumtonte fjalët e dijetarëve dhe do të jepte fetva në bazë të asaj që thonë ata.

Pra, si atëherë në këtë çështje të rëndësishme e cila paraqet çështjen më të rëndësishme dhe më të rrezikshme në fe, të mbështetemi vetëm në të kuptuarit dhe mendimin tonë dhe në atë mendim që e tregon atë si një gjë të bukur.

Çfarë musibeti (sprovimi) sipas islamit nga këto dy grupe dhe vuajtje prej këtyre dy belajave.

Allahu ynë, ne të lutemi që të na udhëzosh në rrugën e drejtë, në rrugën e atyre të cilëve i ke bekuar, e jo në rrugën e atyre të cilët ju jeni të hidhëruar apo në rrugën e atyre që devijuan. Ve sallallahu ala Muhammed.” (Fundi i citatit nga libri "Ed-Durerus-saniyya" 8/217, kapitulli mbi dispozitën e femohuesve)

Ai i cili e merë parasysh temën e tekfirit, në librat e fikhut, do të shohë qartë rëndësinë e një numri të madhë të çështjeve që lidhën për të, dhe do të kuptojë rëndësinë e kësaj teme dhe rrezikun e tij. Merrni për shembull gjendjen e sunduesit dhe rregullat që lidhen me të:

- Obligim i miqësisë dhe dashurisë ndaj udhëheqësit i cili është musliman. Është detyrë për t'i ndihmuar atij dhe të jenë të bindur ndaj tij. Nuk lejohet të ngrihen kundër tij, përveç nëse nuk shohim një kufr të qartë dhe të dukshëm. Është e lejuar të falemi mbas tij dhe të luftojmë me të, pa marë parasyshë a është i mirë apo i keq, për aq kohë sa është në përqaftimin e islamit dhe gjykon me ligjin e Allahut. Sundimtari musliman është një velijj (kujdestar), i dikujt që nuk ka kujdestar.

- Nga ana tjetër, një sundimtar i cili është pabesimtar, nuk është lejuar t'ia japim besën, nuk është lejuar ta ndihmojmë atë e as të kemi miqësi me të dhe ta duam atë. Namazi mbas tij nuk është i lejuar e as të gjykojemi para tij. Përgjegjësia e tij për muslimanët nuk është në rregull. Muslimani nuk është i detyruar që t'i bindet një sundimtari të tillë, përkundrazi, ai është i detyruar ta shkarkoj atë ose të bëjë përpjekje për të punuar për ta hequr atë (1) dhe për ta vendosur një sundimtar i cili është musliman.

Kështu që kufri i atij që do dhe ndihmon kufrin e tij apo ligjet e tij të fabrikuara nga kafirat, apo edhe nëse i mbron ose merrë pjesë në forcimin e këtyre ligjeve, ose vënë ligje dhe gjykon sipas këtyre ligjeve, siç janë gjyqtarët dhe të ngjajshmit sikur këta.

- Pastaj, në legjislacionin e kujdestarisë, kafiri nuk mund t'i bëhet kujdestar muslimanit, kështu që kafiri nuk mund të jetë përgjegjës apo gjyqtar i muslimanit. Ai nuk mund të bëhet imam në namaz e as nuk mund të bëhet përgjegjës dhe kujdestar i muslimanës në rastin e martesës. Gjithashtu, e humbë hadanën (kujdestarinë e fëmijëve të muslimanëve) dhe vasijjetin e jetimëve dhe të ngjajshme.

- Në dispozitën e martesës, nuk është e lejuar të martohet kafiri me një muslimane, e as kafiri nuk mund të bëhet velijj(kujdestar) i muslimanës gjatë martesës.(2) Dhe në qoftë se një musliman martohet me një muslimane dhe pastaj dezertonë nga feja, martesë bëhet e pavlefshme dhe është detyrë me i ndarë...

- Në ligjet e trashëgimisë (mirazit), diversiteti i fesë është një faktor që ndikon në ndalimin e trashëgimisë tek shumica e dijetarëve.

- Në dispozitën e gjakut dhe hakmarrjes nuk vritet muslimani nëse e mbyt kafirin e as për vrasjen e kafirit el-harbin (kundër të cilëve luftohet) apo murtedëve, pavarësisht nëse vrasja ishte me ose pa qëllim, nuk e lidhë keffaretin (shpagimin) e as gjakun. Çfarë nuk është për të njëjtin rast kur është fjala për muslimanët.

- Në dispozitat e xhenazës (varrimit), nuk i falët xhenazja pabesimtarit, nuk gasulohet e as që varroset në varrezat e muslimanëve. Nuk është e lejuar të lutemi për të për kërkim faljeje e as të mos qëndrojm pranë varrit të tij, e cila nuk është për të njëjtin rast me muslimanët.

- Në dispozitat gjyqësore, nuk është e saktë vendpozita e kadisë (gjykatësit) i cili është pabesimtarë. Nuk lejohet të dëshmojë kundër muslimanëve kafiri. Gjithashtu, nuk lejohet të gjykohe me dikë para kadisë i cili gjykon me ligjin e pabesimtarëve. Vendimet e tij nuk zbatohen, as nuk lidhët për të çdo pasojë e ndërveprimit të tyre.

- Në rregullat e dashurisë (el-vela') dhe urrejtja (el-Bera '), është detyrë (obligim) ta do muslimanin dhe nuk lejohet të dinstacohet nga ai në tërësi, por disntacohet nga mëkati i tij. Është e ndaluar që t'i doj jobesimtarët, ose për të ndihmuar ata kundër muslimanëve ose për t'ju treguar pikat e dobësisë të muslimanëve. Është obligim urrejtja e pabesimtarëve dhe heqja dorë nga ata. Dhe kështu me radhë rregullat e tjera të Sheriatit që lidhen me këtë çështje shumë të rëndësishme. Dhe atë që kemi thënë është vetëm një pikë në det të cilën kemi dhënë shembuj dhe për të tërhequr vëretjen në seriozitetin e kësaj çështjeje. Dëshmi për atë që

përmendëm më lartë janë të njohura mirë dhe janë në librat e fikhut dhe në libra të tjerë.¹

Rregullat e tekfirit tek Ehli Suneti

Me të vërtetë të flasësh për rregullat e tekfirit ka një shpjegim të gjatë dhe të detajuar. Mirëpo, prej rregullave më të rëndësishme të tekfirit janë dy gjëra:

1. Të ketë dëshmi të fortë nga Kurani dhe Suneti nga arsyeja për Tekfir, që vepra e personit e cila bëhet tekfir të është e qartë, e dukshme dhe jo dykuptimtë, dhe

2. Të hiqen pengesat, dhe ato janë katër pika:

- Detyrimi (ikrahu)
- Injoranca (Xhehli)
- Interpretimi (tevoli)
- Gabimi (Hata)

Shejhul Islam, Allahu e mëshiroftë, thotë: “Tekstet kërcënuese të cilat janë në Kur’an dhe Sunnet dhe tekstet e thëna nga dijetarët nuk do të thotë se mund të aplikohen edhe për njerëzit konkret, por vetëm pasi të plotësohen kushtet dhe largohen pengesat.

Ibn Tejmije, rahimehullah, duke pohuar këtë rregull tha: “Tekfiri i përgjithshëm është sikur kërcënim i përgjithshëm, andaj duhet të thuhet në përgjithësi pa përcaktim. Mirëpo, sa i përket njeriut konkret, a është kafir dhe të dëshmohet se është në zjarr, kjo ka të bëjë me argument të veçantë konkret, ngase dispozita e tij ndalet në plotësimin e kushteve dhe largimin e pengesave”.

Kur flet për polemikën rreth tekfirit të bidatçinjve për këtë rregull, Shejhul Islam thotë: “Ata nuk kuptuan se tekfiri ka kushte dhe pengesa të cilat mund të mos plotësohen sa i përket njeriut konkret. Pra tekfiri i përgjithshëm nuk do të thotë realizimi i tekfirit konkret, vetëm nëse plotësohen kushtet dhe largohen pengesat. Këtë e sqaruan Imam Ahmedi dhe dijetarët tjerë të cilët thanë fjalë të përgjithshme, mirëpo nuk i shpallën kafirë shumicën e atyre të cilët i thanë ato fjalë. Shejhul Islam, Ibn Tejmije, duke sqaruar tekfirin e Imam Ahmedit ndaj disa ithtarëve të bidatit me emër thotë: “Është transmetuar nga imam Ahmedi ajo që aludon se ka shpallur kafir me emër atë i cili ka thënë se Kur’ani është i krijuar.

¹Shejh Muhammed Asim el Makdisi Përktheu: Ahmed Ebu Muhamed Përgatiti dhe përshtati: Teuhid.NET

Kjo sqarohet kështu, ose ata të cilët i shpalli kafirë me emër për ata janë plotësuar kushtet dhe janë larguar pengesat. Ndërsa ata të cilët nuk i shpalli kafirë me emra është ngase nuk janë plotësuar kushtet dhe nuk janë larguar pengesat. Edhe pse tekfirin ai shpreh në përgjithësi.”

Shejh Ibn Uttejmini ka thënë: „Cilësimi i njeriut kafir ose fasik, merret nga libri i Allahut dhe Suneti i të Dërguarit të Tij salallahu alejhi ve selem, pra ky cilësim është prej rregullave të Sheriatit, për të cilat duhet t,i referohemi Kuranit dhe Sunetit.

Në çështjen e tekfirit, është detyrë që të verifikojmë dhe të sigurohemi në mënyrë maksimale. Kafir bëhet vetëm ai, për kufrin e të cilit tregon Kurani dhe Suneti. Origjinatek muslimani, është që të thuhet për të se është musliman, derisa të vërtetohet në mënyrë të sigurtë që ka dalë nga islami, sipas argumentit fetar.²

Shejh Ibn Uttejmin gjithashtu ka thënë: "Këdo që Allahu dhe i dërguari i Tij e shpallin mosbesimtar, ai është mosbesimtar, pavarësisht se a vjen kjo nga ndonjë vepër [që ai ka bërë], apo besim [që ai ka pasur], apo ndonjë thënie që ia ka shprehur. Dhe, këdo që Allahu dhe i dërguari i Tij nuk e kanë shpallur mosbesimtar, dhe ai ia atribuon veten Islamit, ai është besimtar dhe s'është e ligjshme për ne që ta shpallim atë mosbesimtar." [Kaseta: Pyetje dhe përgjigje nga Katari, 30 Prill, 2000]³

Kushtet e tekfirit

-Tekfiri i përgjithshëm është zbritja e dispozitës së kufrit për veprën apo fjalën. Thuhet kështu: “Kush e thotë këtë ai bën kufër, kush vepron këtë bën kufër”, duke mos e zbritur dispozitën mbi ndonjë njeri konkret. Edhe nëse ai ka vepruar atë vepër apo ka thënë atë thënie.

-Tekfiri konkret është: Gjykimi i një njeriu konkret i cili ka vepruar kufrin apo e ka thënë atë, dhe kjo vjen pas plotësimit të kushteve dhe largimit të pengesave.

Sa i përket kushteve të tekfirit dhe gjykimit me të, ato ndahen në disa lloje:

1. Kushtet sa i përket vepruesit të kufrit janë: që ai të jetë i mençur, në moshën e pjekur, mos të veprojë pa dashje gabimisht duke e zgjedhë atë (kufrin).

²Shih: Studime dhe fetva f.156.

³Shih: http://www.mburoja.net/PDF_files/d709a268-0d4c-44cc-b447-f058fe7adba6.pdf

2. Kushtet në vepër apo fjalë të kufrit: që kjo vepër a fjalë e kufrit të vërtetohet me argument të shariatit se është kufër i madh apo shirk i madh. Apo të jetë vepër a fjalë e kufrit e përmendur nga dijetarët si e tillë.

Njashtu fjala apo vepra e kufrit të jetë e qartë në kuptim të kufrit. Apo të përmbajë tekst të qartë të kufrit. Pra mos të jetë fjalë e shumëkuptimshme. Për shembull, prej fjalëve të qarta janë: fjalët e shirkut të madh siç janë fjalët – o zotëri filani më shëro, më furnizo, unë kërkoj ndihmën dhe përkrahjen tënde.

Po ashtu, prej veprave të kufrit të qartë janë: hedhja e mus'hafit në mbeturina me qëllim, duke e ditur se ky është libri i Allahut. Ngase kjo vepër nuk mban ndonjë kuptim tjetër vetëm se mospërfillje.

Sa i përket fjalëve me më shumë se një kuptim, të cilat mund të përmbajnë kuptim të kufrit por mund edhe mos të kenë kuptim të tillë, siç janë fjalët e ithtarëve të bidatit, fjalët e të cilëve nuk janë të qarta në kufër edhe pse prej tyre nuk mund të konstatohet tjetër vetëm se kufri.

Dijetarët në librat e tyre përmendën disa shembuj. Kur kemi fjalë dhe vepra të cilat ka mundësi të kenë kuptim të kufrit, kjo quhet tekfir me gjëra të shumëkuptimshme apo tekfir me fjalë që shpijnë në kufër.

Pra kjo fjalë vetvetiu nuk është kufër, por shpie në kufër. Gjatë këtyre fjalëve duhet të ndalemi vetëm nëse ai pranon vetë atë që nxirret si përfundim prej asaj fjale në mënyrë të qartë. Siç do ta përmendim këtë në një kapitull të veçantë.

Dijetarët për këtë kanë përmendur shembuj të shumtë, prej tyre janë:

1. Kadi Ijadi, rahimehullah, thotë: “Kam prezantuar tek hoxha jonë Ebu Abdilah Muhamed b. Isa gjatë gjykimit të tij se një njeri kishte fyer një tjetër pasi kishte qëlluar një qen dhe i kishte thënë: Ngrihu o Muhamed. Por ai mohoi të ketë thënë këtë. Mirëpo disa njerëz dëshmuan për këtë, prandaj ai urdhëroi të burgoset që të pyet më shumë për gjendjen e këtij njeriu. Mirëpo nuk gjeti diç për të forcuar dyshimin e tij për t'i rënë me shpatë, andaj e lëshoi. Shpjeguesi tha: Emri i hasmit të tij ishte Muhamed”.

2. Kadi Ijadi, njashtu thotë: “Ndodhi një mesele për të cilën u pyetën kaditë e Endelusit të cilët e pyetën hoxhën tonë Ebu Muhamed b. Mensurin, rahimehullah, për një njeri i cili ofendoi tjetrin. Ai kishte thënë: Ti deshe të më ofendosh me fjalën tënde, ndërsa unë jam njeri dhe të gjithë njerëzit kanë mangësi, madje edhe Pejgamberi, sal'Allahu alejhi ue selem. Ai i dha fetva që t'i zgjatet burgimi dhe t'i shtohet uria nëse nuk e ka pasur për qëllim fyerjen e tij. Ndërsa disa fukaha të tjerë nga Endelusi, dhanë fetva për vrasjen e tij”.

3. Shejhul Islam, Ibn Tejmije, është pyetur për një njeri i cili një njeriu të ndershëm i thotë: O qen i biri i qenit, mos e zgjat dorën tënde në ujin e hamamit. Atij i thanë: Ai është i ndershëm (nga familja e Pejgamberit,

sal'Allahu alejhi ue selem). Ky përgjigjet dhe thotë: Allahu e mallkoftë dhe e mallkoftë atë i cili e ka bërë të ndershëm. Pastaj i thanë: Ku e ke mendjen? Ky është prej (familjes së Pejgamberit) sherif! Kurse ky tha: qen biri i qenit, u ngrit dhe e qëllloi. A është obligim të vritet ky person apo jo? Ndërsa për këtë dëshmoi një armik i tij?

Ai (shejhul Islam) u përgjigj: “Nuk pranohet dëshmia e armikut kundër armikut edhe nëse ai është i drejtë. Për këto fjalë nuk mund të vritet. Ai shqyrtohet duke e pyetur për fjalën e tij dhe atë i cili e ka bërë të ndershëm, apo përmes fakteve nga fjalët e tij se ka pasur për qëllim mallkimin e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem, në këtë rast është obligim vrasja e tij. Nëse nuk vërtetohet me fakte prej fjalëve të tij se ka pasur për synim mallkimin e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem, por atë i cili e madhëron dhe respekton, apo mallkon atë i cili beson se është sherif, me pajtimin e gjithë dijetarëve kjo nuk është shkak për vrasjen e tij”.

4. Shejhul Islam, Ibn Tejmije thotë: “Kush fyen një prind nga fisi Hashimij, për këtë dënohet, mirëpo nuk është fyerje ndaj Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem. Edhe nëse fyen babanë apo gjyshin e tij kjo nuk bartet në kuptimin e fyerjes së Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem. Ngase kjo fjalë nuk është e qartë, sepse gjyshi i njeriut është babai i babait, kur një njeri të përmend gjyshin kjo fjalë nënkupton shumë gjysha. Prandaj imani i tij i bindshëm nuk largohet me dyshim. Gjaku i mbrojtur nuk lejohet me dyshim. Sidomos kur në rastet më të shpeshta muslimani nuk synon fyerjen e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem. Kjo nuk mund të konstatohet as nga fjalët e as nga gjendja e tij. Prandaj nuk pranohet fjala e atij i cili pretendon se ka pasur për qëllim Pejgamberin sal'Allahu alejhi ue selem, pa ndonjë argument”.

Dijetarët sollën shembull për këtë mesele me një njeri i cili falet ka kibleja, por para tij ka zjarr apo varr. Kështu mund të ketë kuptimin se bën sexhde për Allahun apo për zjarrin, ose për varrin. Prandaj patjetër duhet të shqyrtojmë gjendjen e tij. Duhet të shikojmë faktet e tij. A është njeri i mirë në fe, a ka dyshime në fenë e tij, apo është mexhus i cili shfaqë Islamin nga frika. Imam Buhariu përmendi këtë në kaptinë: Ai i cili falet para zjarrit apo diç që adhurohet me të cilën do adhurimin e Allahut”.

Gjithashtu prej kushteve të tekfirit konkret është verifikimi i riddes dhe kufrit në mënyrë të vërtetë të sheriatit. Ngase njeriu i ngarkuar me obligime nuk mund të dënohet për fjalët dhe veprat në dispozitat e kësaj bote, vetëm nëse kjo verifikohet me mënyrë të sheriatit. Siç janë pranimi i krimin, apo dëshmia e dëshmitarëve.

Sa i përket riddes, siç është thënia e fjalëve apo veprimi i veprës së kufrit, kjo verifikohet me dy gjëra: me pranimin e vetë njeriut, apo me dëshminë e dy njerëzve muslimanë të drejtë. Ky është mendimi i shumicës së dijetarëve.

Për këtë nuk kundërshtuan, përveç Hasenit, i cili kushtëzoi të jenë katër dëshmitarë për ridde, duke e krahasuar këtë me zinanë ngase dënimi është vrasja.

Gjatë dëshmisë për ridde, ajo duhet të merret në mënyrë detajuar, këtu nuk pranohet dëshmia e përgjithshme. Ngase ajo që ndodhi nuk është kufër as ridde.

Kadi Burhanedin b. Ferhun Malikij, thotë: “Dëshmia e përgjithshme për ridde nuk pranohet. Siç është fjala e dëshmitarëve, filani bëri kufër dhe ridde. Ata duhet patjetër ta shprehin dëshminë në detaje si dhe atë që dëgjuan dhe panë. Ngase njerëzit kanë dallim në tekfir, duke besuar për diç se është kufër e cila nuk është kufër”.

Pengesat e tekfirit ndahen në tre lloje:

1. Pengesa tek vepruesi: është ajo që e bën atë që të mos dënohet për fjalët dhe veprat e tij në sheriat, të cilat quhen pengesa të zbatimit, siç janë: injoranca, gabimi, keqinterpretimi (te’vil) dhe dhuna (ikrahu).

Sa i përket kësaj zotësisë së zbatimit të urdhrave, kjo tek ushtrijet ndahet në dy lloje:

Lloji i parë: zotësia e vërtetësisë – pra për t’u pranuar fjalët dhe veprat në sheriat. Ato janë mendja e shëndoshë, mosha madhore, dhe kjo zgjedhje është prej kushteve të vërtetësisë së veprave.

Lloji i dytë: zotësia e obligimit, kjo do të thotë zotësia për të pasur të drejta dhe obligime.

Pengesat e zbatimit kanë të bëjnë me zotësinë e vërtetësisë. Ato janë disa çështje të cilat i ndodhin njeriut të cilat bëjnë që fjalët dhe veprat e tyre mos të konsiderohen në sheriat.

Pengesa në vepër të kufrit: nëse vepra nuk është e qartë në kufër, apo nëse argumenti i sheriatit nuk është i prerë.

Pengesa në verifikim: që pengon nga vërtetimi i veprës së kufrit tek personi i caktuar, nëse njëri nga dëshmitarët nuk është i drejtë, nëse nuk i pranohet dëshmia, apo nëse ai është i vogël.

Me çka ngrihet argumenti?

Shejhul Islam Ibn Tejmije, ngritjen e argumentit e konsideron kusht për tekfirin konkret sipas Kur’anit dhe Sunnetit. Ndonjëherë këtë e shpreh me fjalën ngritje të argumentit, apo arritja e argumentit. Ndonjëherë shprehet me fjalën argumenti i pejgamberisë apo arritja e ditorisë. Të gjitha këto shprehje janë të afërta në kuptim.

Tekstet e Shejhul Islamit rreth kushtit të arritjes së argumentit, sa i përket tekfirit konkret

1. Ai gjatë fjalëve të tij rreth shirkut thotë: “Nëse njeriut i ngrihet argumenti për këtë shirk pastaj ai nuk ndalet nga kjo, atëherë është obligim vrasja e tij sikur vrasja e të tjerëve prej mushrikëve. Ai nuk varroset në varrezat e muslimanëve dhe nuk i falet namazi i xhenazes. Mirëpo nëse është injorant, nuk i ka arritur dituria, nuk është njoftuar me realitetin e shirkut për të cilin ka luftuar Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, kundër mushrikëve, në këtë rast ai nuk gjykohet me kufër”.

2. **Shejhul Islam** duke sqaruar atë se argumenti ngrihet me Kur’an dhe Sunnet thotë: “Ai ose është kafir ose fasik ose mëkatar. Vetëm nëse është muxhtehid i cili ka bërë gabim, me ç’rast shpërblehet për ixhtihadin e tij. Njashtu nëse nuk i ka arritur dituria me të cilën i ngrihet argumenti. Nëse argumenti i është ngritur e pastaj kundërshton, ai dënohet me vrasje ose me diç tjetër”.

3. **Ibn Tejmije**, thotë: “Mirëpo ka prej njerëzve që janë të paditur për disa dispozita në mënyrë që arsyetohen. Prandaj nuk gjykohet me kufër asnjëri derisa t’i ngrihet argumenti i pejgamberisë, siç tha Allahu i Lartësuar: **“E ne nuk dënuam askënd para se t’ia dërgojmë të dërguarin”**. (Isra, 15)

4. **Shejhul Islam Ibn Tejmije**, kur flet për kundërshtarët në cilësitë e Allahut, të cilët e mohojnë lartësimin e Allahut dhe se kjo do të thotë përgënjeshttrim i Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, thotë: “Mirëpo çdonjëri i cili flet fjalë të kufrit nuk është që bën kufër derisa t’i ngrihet argumenti që ia vërteton kufrin, në këtë rast ai bën kufër”.

5. Kur flet për të kërkuarit ndihmë prej dikujt tjetër pos Allahut, thotë: “Kush i pohon dikujt tjetër diç e cila nuk i takon vetëm se Allahut, ai është kafir nëse atij i ngrihet argumenti”.

6. **Ibn Tejmije**, thotë: “Prandaj dijetarët nuk e shpallën kafir atë i cili lejon diç nga haramet nëse është i ri në Islam, apo ka jetuar larg, ngase dispozita e kufrit është vetëm pas arritjes së pejgamberisë”.

7. **Shejhul Islami**, thotë: “Personi i caktuar konkret nuk shpallet kafir derisa t’i ngrihet argumenti”.

8. Ai thotë: “Tekfiri është prej kërcënimit, edhe nëse fjala mund të jetë përgënjeshttrim ndaj asaj që ka thënë Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem. Mirëpo njeriu mund të jetë i ri në Islam, apo është rritur në vend të largët. Lloji i këtij nuk bën kufër me mohimin e tij derisa t’i ngrihet argumenti”. Pasiqë përmendëm tekstet e shejhul Islam Ibn Tejmijes për kushtin e ngritjes së argumentit për tekfirin konkret, themi se me fjalën “ngritje të argumentit”

nënkuptohen disa çështje të cilat patjetër duhet të sqarohen. Ato i kanë sqaruar dijetarët e thirrjes së Nexhdit.

Ata përmendën se gjatë ngritjes së argumentit nuk është kusht kuptimi i argumentit. Ai ngrihet me vet faktin që arrin Kur'ani dhe Sunneti. Gjatë shpjegimit për ngritjen e argumentit, ata përmendën se nuk është kusht kuptimi i tij, mundet që një populli t'i ngrihet argumenti duke mos e kuptuar të vërtetën.

Përndryshe, po të kushtëzojmë edhe kuptimin e argumentit, do të nënkuptohej se nuk mund të bën kufër vetëm se inatçiu. Ndërsa kjo nuk është aspak e vërtetë. Kush dëgjon argumentin dhe është i mençur, atij i është ngritur argumenti.

Tekstet e dijetarëve të thirrjes së Nexhdit, rreth mos kushtëzimit të kuptimit të argumentit, sa i përket tekfirit konkret dhe shpjegimi i tyre rreth teksteve të Ibn Tejmijes

1. **Muhamed ibn AbdulVehabi**, kur flet për atë i cili ka kuptuar gabimisht fjalët e Ibn Tejmijes rreth ngritjes së argumentit, thotë: “Cilit i arrin Kur'ani, atij vetëm se i është ngritur argumenti. Mirëpo esenca e problemit tuaj është ajo se ju nuk e dalloni kuptimin mes ngritjes së argumentit dhe kuptimit të argumentit. Shumica e jobesimtarëve dhe munafikëve nuk e kanë kuptuar argumentin e Allahut edhe pse u është ngritur argumenti. Siç tha Allahu i Lartësuar: **“A mendon ti se shumica e tyre dëgjojnë ose kuptojnë? Ata nuk trajtohen ndryshe, por vetëm si kafshë, bile janë edhe më të humbur nga e vërteta.”** (Furkan, 44)”⁴

2. **Shejh Muhamed b. AbdulVehabi**, thotë: “Ngritja e argumentit është një gjë, arritja është diç tjetër, e cila u është ngritur jobesimtarëve. Ai i shpalli kafirë edhe pse nuk e kuptuan atë. Nëse e keni të paqartë, shikoni fjalën e tij (Pejgamberit, sal' Allahu alejhi ue selem) për havarixhët: “Ku t'i takoni vritni ata”, dhe fjala e tij: “Ata janë të vrarët më të këqij në këtë nën qiell”. Duke qenë se ata ishin në kohën e sahabeve, njerëzit i vlerësonin veprat e sahabeve më pak se veprat e atyre. Atyre u arriti argumenti, mirëpo nuk e kuptuan. Njashtu është edhe ixhmaja e selefrit për tekfirin e kaderijve dhe të tjerëve edhe pse ishin të dijshtëm dhe adhurues të mëdhenj. Edhe pse mendonin se janë duke vepruar mirë. Askush nga selef i nuk u ndal sa i përket tekfirit të tyre, duke u arsyetuar se nuk kanë kuptuar. Nëse këtë e kuptoni, ajo e cila mbetet tek ju është kufër”.⁵

3. **Shejh Muhamed b. AbdulVehabi** gjatë demantit kundër atyre që thanë se njeriu konkret nuk shpallet kafir vetëm se nëse e kupton argumentin, të cilët i kanë keqkuptuar fjalët e Ibn Tejmijes, thotë: “Sa i përket shprehjes së shejhul Islamit të cilën ta kanë mbështjellë, ajo është shumë më e vështirë se e gjithë kjo. Po të bazohemi në fjalët e tij, do t'i kishim shpallë kafirë shumë personalitete të njohura. Ai në fjalët e tij deklaroi se njeriu konkret nuk shpallet kafir, vetëm pasi t'i ngrihet argumenti. Është e njohur se kuptimi i ngritjes nuk është që ai të

kuptojë fjalët e Allahut dhe të Dërguarit, sikur fjalët e Ebu Bekër Siddikut. Nëse fjala e Allahut dhe të Dërguarit i arrin dhe ka diç që e arsyeton, ai është kafir ashtu siç u ngrihej argumenti gjithë kafirëve përmes Kur'anit".⁶ (Shih: Tekfirul muajen f.11-12, Fetava Eimeti Nexhdije 122/3)

4. **Shejh Hamed b. Nasir b. Ma'mer**, prej dijetarëve të thirrjes dhe nxënësve të Ibn AbdulVehabit, thotë: "Çdonjëri të cilit i ka arritur Kur'ani dhe thirrja e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem , argumenti veçse i është ngritur, siç tha Allahu i Lartësuar: **"Thuaj: "Cili send ka dëshminë më të madhe?" Thuaj: "Allahu është dëshmues mes meje e jush, e mua më është shpallur ky Kur'an që me të t'ju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komunikohet (dhe të gjithë atyre që vijnë pas jush deri në ditën e kiametit). Ju po dëshmoni se pos Allahut ka edhe zota të tjerë, a?" Thuaj: "Unë nuk dëshmoj!" Ai është vetëm një Zot dhe unë jam i pastër nga ajo që ju i shoqëroni!"** (En'am, 19), të gjithë dijetarët janë pajtuar se atij të cilit i ka arritur thirrja e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem , argumenti i Allahut vetëm se i është ngritur".⁷

5. Duke shpjeguar se ngritja e argumentit në meseletë e qarta bëhet me arritjen e Kur'anit dhe se kuptimi nuk është kusht, ai thotë: "Çdonjëri të cilit i ka arritur Kur'ani, ai nuk arsyetohet. Ngase bazat e mëdha të esencës së fesë Islame, Allahu i sqaroi në librin e Tij. Ai ua ngriti argumentin njerëzve, ndërsa kuptimi i kësaj nuk është që njeriu ta kuptojë qartë siç e kupton ai të cilin Allahu e ka udhëzuar dhe i është nënshtruar urdhrat të Tij. Jobsimtarëve u është ngritur argumenti me vetë lajmërimin e Allahut se Ai ua mbylli zemrat që të mos kuptojnë fjalët e Tij. Allahu i Lartësuar thotë: "Ka prej tyre që ty të dëgjon (kur lexon Kur'anin). Po Ne kemi krijuar mbulesë mbi zemrat e tyre që të mos e kuptojnë atë dhe në veshët e tyre sajuam shurdhim, dhe edhe sikur t'i shohin të gjitha faktet, ata nuk besojnë, derisa kur vijnë te ti e të polemizojnë, ata që mohuan thonë: **"Nuk është tjetër ky (Kur'ani) vetëm se mit i hershëm."** (En'am, 25), dhe thotë: **"Sikur Ne ta bënim Kur'anin në gjuhë të huaj, ata do të thoshin: "Përse nuk janë ajetet e tij të kuptueshme (të shkoqitura), a është ai (Kur'ani) në gjuhë të huaj, kurse ai (pejgamberi) është arab?" Thuaj: "Ai është për besimtarët udhëzues e shërues. E ata që nuk besojnë, në veshët e tyre kanë shurdhim, dhe ai për ta është verbërim. Të tillët janë sikurse thirren prej një vendi të largët e nuk dëgjojnë".**" (Fussilet, 44), dhe i Lartësuari thotë: **"Një grup (nga ju) Ai e vuri në rrugë të drejtë, e një grup meritoi të jetë i humbur, pse ata (të humburit) shejtanët i morën për miq, e megjithatë mendonin se ishin në rrugë të drejtë."** (A'raf, 30)

⁴(Shih: Mexhmu muelefat 159/3, Fetava Eimeti Nexhdije 238/3)

⁵(Shih: Dureru Senije 93-94/10)

⁶(Shih: Tekfirul muajen f.11-12, Fetava Eimeti Nexhdije 122/3)

⁷(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 240/3)

Ai thotë: “**Thuaj: “A t’ju tregojmë për më të dëshpëruarit në veprat e tyre?” Ata janë veprimi i të cilëve u asgjësua në jetën e kësaj bote, e megjithatë ata mendojnë se janë kah bëjnë mirë.”** (Kehf, 103-104).

Ajetet me këtë kuptim janë të shumta ku i Lartësuari na lajmëron se ata nuk e kanë kuptuar Kur’anin, dhe nuk menduan rreth tij. Andaj i dënoi me mbyllje të veshëve, ua vulosi zemrat, dëgjimin dhe shikimin. Dhe pas gjithë kësaj, Ai nuk i arsyetoi, por i gjykoi me kufër dhe urdhëroi që të luftohen. I Dërguari, sal’Allahu alejhi ue selem, i luftoi dhe i gjykoi me kufër. Kjo të tregon për atë se arritja e argumentit është një gjë, ndërsa kuptimi i tij është diç tjetër”.⁸

6. Shejh Sulejman b. Sahman Nexhdij, duke shpjeguar dallimin mes ngritjes së argumentit dhe kuptimit të tij, tregon se ngritja bëhet përmes arritjes. Këtë e përmend gjatë demantit kundër atyre të cilët keqkuptuan fjalët e Ibn Tejmijes në çështjen e ngritjes së argumentit. Ai ka thënë: “Hoxha ynë, shejh AbdulLatifi, rahimehullah, thotë: “Duhet të dihet dallimi mes ngritjes dhe kuptimit të argumentit. Atij të cilit i ka arritur thirrja e Pejgamberit, vetëm se i është ngritur argumenti. Nëse ajo i transmetohet në mënyrë që ka mundësi ta mësojë. Nuk është kusht për t’iu ngritur argumenti që ta kuptojë fjalën e Allahut, siç e kuptojnë besimtarët duke pranuar dhe iu nënshtruar asaj me të cilën erdhi Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem. Pra kuptoje këtë, ngase kjo të largon nga dyshimet e shumta në meselenë e ngritjes së argumentit. Allahu i Lartësuar thotë: “Sikur Ne ta bënim Kur’anin në gjuhë të huaj, ata do të thoshin: “Përse nuk janë ajetet e tij të kuptueshme (të shkoqitura), a është ai (Kur’ani) në gjuhë të huaj, kurse ai (pejgamberi) është arab?” Thuaj: “Ai është për besimtarët udhëzues e shërues. E ata që nuk besojnë, në veshët e tyre kanë shurdhim, dhe ai për ta është verbërim. Të tillët janë sikurse thirren prej një vendi të largët e nuk dëgjojnë”. (Fussilet, 44), dhe thotë: “Allahu ua mbylli atyre zemrat, veshët e tyre dhe në të pamurit e tyre ka një perde, e ata kanë një dënim të madh.” (Bekare, 7)”. Shejh Sulejmani tha: “Fjala e tij (në mënyrë që ka mundësi ta mësojë) pra mos të jetë i çmendur të mos dijë t’i dallojë gjërat, siç janë i vogli dhe i çmenduri. Apo mos të jetë prej atyre që nuk i marrin vesh fjalët, nëse nuk i sillen përkthyes”.⁹

7. Kur flet për tekfirin konkret dhe meselenë e ngritjes së argumentit, thotë: “Nuk ka arsye ai i cili gjendjen e tij e ka të këtillë nëse nuk i ka kuptuar ajetet e Allahut. Nuk ka arsye pas arritjes së tyre edhe nëse nuk i kupton. Allahu te’Ala, lajmëroi për kafirët se ata nuk kanë kuptuar: “Ka prej tyre që ty të dëgjojnë (kur lexon Kur’anin). Po Ne kemi krijuar mbulesë mbi zemrat e tyre që të mos e kuptojnë atë dhe në veshët e tyre sajuam shurdhim, dhe edhe sikur t’i shohin të gjitha faktet, ata nuk besojnë, derisa kur vijnë te ti e të polemizojnë, ata që mohuan thonë: “Nuk është tjetër ky (Kur’ani) vetëm se mit i hershëm.” (En’am, 25). Pra i Lartësuari tregoi se ata nuk kuptuan, mirëpo nuk i arsyetoi për këtë. Kur’ani deklaroi kufrin e këtij lloji të njerëzve. Nëse këtë e ke të qartë, dije se

këta i kanë përzier fjalët e shejhul Islamit, kështu që e kanë përzier të vërtetën me të kotën”. 8. **Shejh Abdilah b. AbduRrahman Ebu Betin**, myfti i Nexhdit në kohën e tij, thotë: “Cilit i arrin mesazhi i Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, i arrin Kur’ani, atij i është ngritur argumenti. Ai nuk ka arsye në mosbesim në Allahun, melaqet, librat, të dërguarit dhe ditën e Gjykimit. Pas kësaj ai nuk ka arsye me injorancë”.¹⁰ Ai, Allahu e mëshiroftë, duke shpjeguar fjalët e Ibn Tejmijes rreth

ngritjes së argumentit, thotë: “Fjala e Tekijudinit (tekfiri dhe vrasja kanë të bëjnë me arritjen e argumentit), pra fjalët e tij të fundit aludojnë se këto dyja, tekfiri dhe vrasja nuk kanë të bëjnë me kuptimin e argumentit, por me arritjen. Kuptimi është një gjë, ndërsa arritja është diçka tjetër. Kjo dispozitë po të kishte ndërlidhje me kuptimin (e udhëzimit) atëherë nuk do të shpallnim kafir veçse atë për të cilin e dimë se është inatçi. Gjë e cila është e kotë. Fjalët e tij të fundit aludojnë për atë se kuptimi i argumenteve ka të bëjë me çështjet të cilat janë të panjohura për shumicën e njerëzve. E ato janë çështjet ku nuk ka kundërshtim të teuhidit dhe pejgamberisë, siç është padituria për disa cilësi të Allahut”.¹¹

9. **Shejh Is’hak b. AbdiRrahman Nexhdij**, thotë: “Pra, argumenti është ngritur përmes të Dërguarve dhe Kur’anit. Çdonjëri i cili dëgjon për Pejgamberin, sal’Allahu alejhi ue selem, dhe i ka arritur Kur’ani, argumenti vetëm se i është ngritur. Kjo është e qartë prej fjalëve të shejhul Islamit”.

10. Sa i përket mënyrës së ngritjes së argumentit dhe se ajo bëhet me arritjen e saj deri tek njeriu, komisioni i fetvave, ka thënë: “Kush jeton në vende ku dëgjohet thirrja Islame dhe thirrje të tjera, pastaj nuk beson dhe nuk e kërkon të vërtetën nga pronarët e saj, ai e ka statusin e atij të cilit i ka arritur thirrja Islame dhe ka vazhduar në kufër. Ai i cili jeton në vende jo Islame dhe nuk ka dëgjuar për Pejgamber, sal’Allahu alejhi ue selem, e as për Kur’anin, po të supozojmë se ekziston i këtillë, ky person ka dispozitën e njerëzve të cilët kanë jetuar në periudha kur nuk është dëgjuar për Islamin”.¹²

⁸(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 240/3)

⁹(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 243/3)

¹⁰(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 311/3)

¹¹(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 311/3)

¹²(Shih: Akidetul Muvehidin f.138-140)

11. **Komisioni i fetvave**, ka thënë: “Atij të cilit i ka arritur thirrja në këtë kohë, argumenti vetëm se i është ngritur. Atij të cilit thirrja nuk i ka arritur, ai nuk konsiderohet se i është ngritur argumenti siç ka ndodhur në kohët e mëhershme. Dijetarët e kanë për obligim përcjelljen dhe sqarimin e fesë sipas mundësisë”.¹³

12. **Shejh Ibn Bazi**, rahimehullah, ka thënë: “Sa i përket atij të cilit i ka arritur Kur’ani, apo i ka arritur dërgimi i Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, dhe pastaj nuk i është përgjigjur thirrjes, argumenti i është ngritur, siç tha Allahu i Lartësuar: “Thuaj: “Cili send ka dëshminë më të madhe?” Thuaj: “Allahu është dëshmuar mes meje e jush, e mua më është shpallur ky Kur’an që me të t’ju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komunikohet (dhe të gjithë atyre që vijnë pas jush deri në ditën e kiametit). Ju po dëshmoni se pos Allahut ka edhe zota të tjerë, a?” Thuaj: “Unë nuk dëshmoj!” Ai është vetëm një Zot dhe unë jam i pastër nga ajo që ju i shoqëroni!”” (En’am, 19), dhe: “Ky (Kur’ani) është kumtesë për njerëzit, që me të të këshillohen dhe të dinë se Ai është vetëm një Zot, dhe që t’i këshillojë ata që kanë mend.” (Ibrahim, 51).

Cilit i arrin Kur’ani dhe Islami dhe nuk hyn në të, ai ka dispozitën e jobesimtarëve, nga Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, është vërtetuar se ka thënë: “Pasha Atë, në Dorën e të Cilit është shpirti im, nuk dëgjon për mua ndonjë nga ky Ummet, jehudi apo i krishterë, pastaj vdes dhe nuk më ka besuar mua në atë me të cilën jam dërguar, vetëm se është nga banorët e zjarrit”. Pra, dëgjimin për dërgesën e Tij si i Dërguar, e konsideroi ngritje të argumentit”.¹⁴

13. **Shejh Muhamed b. Ibrahim Ali Shejh**, myftiu i Saudisë në kohën e tij, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: “Ata të cilët polemizuan për çështjen rreth tekfirit konkret, argumenti i të cilëve është i panjohur tek njerëzit. Në këto raste ai nuk shpallet kafir derisa të njoftohet me argumentet. Nëse argumentet i sqarohen sa duhet, ai bën kufër edhe nëse ai kupton. Apo edhe nëse thotë: “Nuk kam kuptuar”, apo e kupton dhe pastaj e mohon. Ngase kufri i të gjithë jobesimtarëve nuk është vetëm nga inati. Gjërat të cilat janë të njohura në mënyrë të detyrueshme se Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, erdhi me ato, ai bën kufër menjëherë. Në këto raste nuk ka nevojë që të njoftohet, qoftë kjo në baza apo në degë, nëse ai nuk është i ri në Islam”.¹⁵

14. Gjatë sqarimit se kuptimi i argumentit nuk është kusht për ngritjen e tij, thotë: “Nuk ka dallim mes kufrit i cili është prej inatit apo nga injoranca. Ka kufër nga inati dhe ka kufër nga injoranca. Nuk është kusht për ngritjen e tij tek jobesimtarët që ta kuptojnë ate. Ai të cilit i është ngritur argumenti në mënyrë që mund ta kuptojë (në gjuhë), ai është kafir, e kuptoi apo jo.

¹³(Shih: Fetava Eimeti Nexhdije 30-31/2)

¹⁴(Shih: Fetava Ibn Baz 282/2)

¹⁵Shih: Fetava Shejh Muhamed b. Ibrahim 74/1

Po të ishte kusht kuptimi i tij, atëherë kufri nuk do të ishte vetëm se një lloj i vetëm. Ajo është kufri i mohimit. Është e njohur se kufri është disa lloje dhe prej llojeve të tij është edhe kufri i paditurisë, etj...”.¹⁶

15. **Ibn Kajimi**, rahimehullah, duke sqaruar se ngritja e argumentit bëhet me Kur'an, duke i arritur ai, thotë: “Allahu te’Ala ngri argumentin tek njerëzit përmes Librit dhe të Dërguarve të Tij.

I Lartësuar i tha: **“Ai, që ia shpalli Furkanin (Kur’anin, dallues të së vërtetës nga e pavërteta) robit të vet (Muhamedit) që të bëhet peygamber i botës (këshillues), është i madhëruar.”** (Furkan, 1) dhe tha: **“Cili send ka dëshminë më të madhe?”** Thuaj: **“All-llahu është dëshmues mes meje e jush, e mua më është shpallur ky Kur’an që me të t’ju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komunikohet (dhe të gjithë atyre që vijnë pas jush deri në ditën e kiametit). Ju po dëshmoni se pos Allahut ka edhe zota të tjerë, a?”** Thuaj: **“Unë nuk dëshmoj!”** Ai është vetëm një Zot dhe unë jam i pastër nga ajo që ju i shoqëroni!” (En’am, 19).

Pra, çdonjërit të cilit i ka arritur Kur’ani, ai vetëm se është qortuar me të, dhe argumenti i është ngritur”.¹⁷ 16. **Shejh Sulejman Suhmani**, gjatë demantit kundër Daud Xherxhisit, i cili u argumentua me fjalë të Ibn Tejmijes, thotë: “Fjalët e këtij injoranti (Irakijut): “Apo nëse nuk ka pasur mundësi ta njohë dhe kuptojë”, kjo është nga mosnjohja e tij midis ngritjes së argumentit dhe kuptimit të tij. Kujt i ka arritur thirrja e Peygamberit, atij i është ngritur argumenti, nëse është në mënyrë që mund ta mësojë. Nuk është kusht që prej fjalës së Allahut të kuptojë atë si e kuptojnë besimtarët të cilët i nënshtrohen asaj me të cilën erdhi Peygamberi, sal’Allahu alejhi ue selem . Ngase kuptimi i argumentit është diç tjetër prej ngritjes së tij”.¹⁸

17. **Shejh Muhamed b. AbdulVehabi**, duke shpjeguar qëndrimin e Ibn Tejmijes për ngritjen e argumentit, thotë: “Fjalët e tij janë të këtylla në çdo vend ku i kemi hasur. Ai nuk e përmend mos shpallje kafir të njeriut konkret vetëm se e sqaron se e ka për qëllim ndalesën nga tekfiri para se t’i arrijë argumenti. Mirëpo kur t’i arrijë argumenti, gjykohet sipas asaj që ka vepruar, ai ose shpallet si kafir, fasik apo mëkatar”.¹⁹

¹⁶(Shih: Sherhu Keshfi Shubuhat f.101)

¹⁷(Shih: Muhtesar Sauaik 725/2)

¹⁸(Shih: Dajau Sharik f.290)

¹⁹(Shih: Dureru Senije 405/9)

Rrezyme nga ajo që u përmend

Pas transmetimit të teksteve të shejhul Islam Ibn Tejmijes dhe fjalëve të dijetarëve nga thirrja dhe të tjerëve rreth kuptimit të teksteve të Ibn Tejmijes, mund të nxjerrim disa konstatime dhe rregulla rreth meselesë së ngritjes së argumentit:

Çështja e parë

Rregulli i ngritjes së argumentit dhe mënyra e ngritjes së tij

Ngritja e argumentit bëhet përmes arritjes së tij nga Kur'ani dhe Sunneti, në mënyrë që personi i obliguar po të dëshirojë e kupton. Kjo është në meseletë e shirkut të qartë. Nëse kjo i arrin nga Kur'ani dhe Sunneti, atij i është ngritur argumenti dhe nuk është kusht që kjo të bëhet prej ndonjë dijetari. Ngritjen e argumentit mund ta bën çdonjëri i cili e din ate, pra kjo është edhe qëllimi i shejhul Islamit për ngritjen e argumentit. Këtë e përmend edhe Muhamed b. AbdulVehabi, Hamed b. Nasir b. Ma'mer, shejh AbdulLatif b. AbduRrahman b. Hasen, shejh Sulejman b. Suhmani, shejh Is'hak b. AbduRrahmani. Prej bashkëkohorëve, shejh Abdulaziz b. Bazi dhe shejh Muhamed b. Ibrahim, Allahu i mëshiroftë!

Pas verifikimit të këtij rregulli kuptojmë gabimin e disave të cilët studioan këtë çështje.

Kanë thënë: “Nuk duhet të vërtetojmë për qëllimin e kundërshtimit gjatë mëkatit dhe dënimit, mundet që vetëm ngritja e argumentit të mos mjaftojë për largimin e dyshimit. Ai i cili ka dyshim, mund të ketë interpretim të keq për çdo dyshim, kështu që nuk synon përgënjeshttrimin e Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem, e as kthimin e sheriatit të tij. Ai mendon se ky është kuptimi i argumentit. Lloji i këtij është i arsyetuar për shkak te'vilit (interpretimit të gabuar). Pas gjithë kësaj, si mund të themi se mjafton arritja e argumentit vetëm për t'iu ngritur argumenti njeriut konkret, si mund të mos arsyetohet nëse ai ka dyshim. Arsyetimi i tij me dyshim edhe nëse i arrin argumenti, nëse ka te'vil, kur e dimë se nuk është përgënjeshtues dhe nuk e konsideron të lejuar këtë, është metodë e selefit dhe imamëve prej tyre.”²⁰

Dobi: Shejh Feuzani thotë Prej fjalëve të dijetarëve u kuptua se arritja e argumentit është me dy kushte: 1. ajo që i arrinë të ketë mundësi ta kupton nëse dëshiron. 2. kjo të jetë në meseletë e qarta, jo në meseletë e panjohura.)

Po ashtu fjala e tij: “Sipas kësaj, për ngritjen e argumentit nuk mjafton vetëm arritja e tij, por argumenti duhet të kuptohet. Përndryshe njeriu konkret do të goditet me një dyshim të vlefshëm që e pengon nga besimi i atij argumenti. Kështu ai arsyetohet nëse ka te'vil dhe nuk ka dallim mes dyshimit në fjalët e qarta të kufrit dhe ato të tjerat. Dyshim nuk ka tek ata të cilët janë rritur në

vende të largëta dhe ai i cili është i ri në Islam...kjo është metoda e ehli Sunnetit të cilët janë njerëzit më të dijshtëm dhe më të mëshirshëm ndaj tyre. Mos tekfiri i atij i cili ka dyshim me te'vil, qoftë ky te'vil edhe kufër, pengohet me atë se ai i cili e bën këtëvepër, vetëm se është cilësuar si musliman me bindje. Prandaj, cilësimi i tij me kufër është i paqëlluar dhe pa argument.”²¹

Fjalët e këtij autori përmbajnë disa gabime, të cilat do t'i shqyrtojmë si vijon:

1. Mohimi i tij se ngritja e argumentit bëhet me vet arritjen e tij dhe kushtëzimi i kuptimit të tij, është në kundërshtim me atë që u përmend nga dijetarët, ku tha: “Sipas kësaj nuk mjafton arritja e argumentit për t'u ngritur ai, ai duhet të kuptohet patjetër”. Për këtë përmendëm demantin e dijetarëve rreth këtij dyshimi se kuptimi i argumentit nuk është kusht për ngritjen e tij.

2. Ai nuk përmendi asnjë argument, apo fjalë të ndonjë dijetari të shquar i cili e konsideron kusht kuptimin e argumentit. Ai edhe u mundua të demantojë argumentet me të cilat u argumentuan dijetarët e Nexhdit se kuptimi nuk është kusht për ngritjen e argumentit.

Ai tha: “Ata të cilët e thonë këtë mendim bazohen në atë se Allahu gjykoji me kufër ata të cilët i cilësoi se nuk kuptojnë, nuk dinë dhe se mendojnë se janë duke vepruar mirë”, dhe pastaj përmendi ajetet me të cilat u argumentuan dijetarët e thirrjes së teuhidit në Nexhd. Ai përmendi se kuptimi është kusht për ngritjen e argumentit, jashtë kuptimit të udhëzimit.

3. Arsyetoi me dyshim dhe te'vil në meseletë e shirkut dhe të tjerat. Duke mos bërë dallim mes meseleve të qarta dhe atyre të panjohura. Ai nuk bën dallim mes atij që jetoi në vende të largëta dhe atij që është i ri në Islam dhe të tjerëve.

4. Sa i përket mos dallimit në mesele të qarta të kufrit dhe atyre të panjohura dhe përgjithësimi i arsyetimit me injorancë, me dyshim dhe te'vil, këto duhet të tregohen në mënyrë më të detajuar. Ngase dijetarët bëjnë dallim mes meseleve të qarta të kufrit dhe atyre të panjohura gjatë arsyetimit me injorancë dhe te'vil. Po ashtu ata bëjnë dallim në mënyrën e ngritjes së argumentit sa i përket meseleve të qarta dhe atyre të panjohura. Në meseletë e qarta kjo bëhet me vet arritjen e argumentit, ndërsa në meseletë e panjohura bëhet duke ia larguar dyshimet dhe kundërthëniet. Po ashtu, ata bëjnë dallim mes atij i cili është i ri në Islam, dhe atij që është edukuar në vende të largëta nga dituria, siç përmendën dijetarët. Prej kësaj kuptojmë se përgjithësimi në këto mesele është i gabuar.²²

5. Sa i përket meselesë së arsyetimit me dyshim dhe te'vil në meseletë e shirkut të madh dhe kushti i largimit të dyshimeve për t'u gjykuar me kufër mbi njeriun konkret, kjo kërkon një studim të veçantë, prandaj do të përmendim diç që është më e përshtatshme në këtë vend. Ai përmendi arsyetimin me dyshim dhe te'vil edhe atëherë kur i arrin argumenti.

Sipas tij nuk ka dallim mes meseleve të panjohura dhe të qarta, dhe se kjo është mendimi i ehli Sunnetit edhe pse nuk transmetoi asnjë mendim nga ehli Sunneti. Prandaj me lejen e Allahut do të përmendim prej fjalëve të dijetarëve për këtë mesele edhe pse siç thamë, kjo mesele duhet të studiohet me një libër të veçantë.

²⁰(Dauabitu tekfir, Abdullah karnij f.337.

²¹(Dauabitu Tekfir – Abdullah Karnij f.337)

²²(Shih librin “Aridul Xhehl” në f.37-77, 139-166 dhe 169-178)

Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë

Arsyetimet e kota gjatë tekfirit konkret

Pasi që i dinë kushtet dhe pengesat e tekfirit, ka mbetur të dish një rregull të rëndësishme të sheriatit në këtë kapitull e cila thotë: “Për të qenë të pranuar pengesat, kushtet dhe shkaqet, duhet të bazohen ato në dëshmi të qarta të sheriatit”.

Kështu, pengesat, kushtet dhe shkaqet e tekfirit, të gjitha këto janë të kushtëzuara me rregullat juridike të sheriatit islam, të cilat janë përcaktuar me sheriat, e cila kjo nuk mund të dal jashtë kufijve të tij. Dhe çdo gjë që nuk është e kësaj natyre - nuk do të pranohet.

Pra, nëse dikush e konsideron diçka si shkaktar, kusht, apo pengesë e tekfirit, ai duhet këtë ta argumentoj me prova të qarta të sheriatit, ose përndryshe kjo nuk do ti pranohet atij, sepse ajo është nga gjërat e ndaluara, të pohosh diçka për të cilën Allahu subhanehu ve teala, nuk ka shpallur asgjë për këtë.

Kush vepron një gjë të tillë ai hynë nën kuptimin e përgjithshëm të ajetit: “**A mos kanë ata ortakë (zota ose idhuj) që u përcaktuan atyre fë, të cilën nuk e urdhëroi All-llahu?** (Esh-Shura, 21)

Ata i konsideruan "ahbarët" (priftër jehudi) të tyre, "ruhbanët" (murgjit e krishterë) të tyre dhe Mesihun (Isain) birin e Merjemes, për zota pos All-llahut...(Tevbe, 31)

Pra, duhet të jemi shumë të kujdesshëm. Madje edhe shumica e dijetarëve të usulit e ndalojnë kijasin kur është fjala për pengesat, kushtet dhe shkaqet. Shumë prej tyre sot i kanë shkelur rregullat e Sheriatit tek shartet dhe pengesat e tekfirit, duke i zëvendësuar ato me arsyetime të risimtarëve që dëshirojnë për t'i justifikuar pabesimtarët dhe felëshuesit nga Islami, me justifikime ku as vetë murtedëve nuk do t'ju kishte rra ndërmend, justifikime për të cilën Allahu subhanehu ve teala nuk ka shpallur asgjë, dhe Ai vetë, I Lartësuar subhanehu ve teala , e ka mohuar këtë në librin e tij ose në gjuhën e Profetit të Tij, salallahu alejhi ue selem.

Këto arsyetime të rreme janë si vijon:

1. Frika nga kërcënimi i ndërprerjes ose shkarkimit prej një pozite të caktuar ose heqjen e disa kënaqësive të kësaj bote. Të gjitha këto nuk janë prej pengesave (dhe ndalesave sh. p.) të tekfirit, e as justifikim për atë i cili ka mohuar në Zotin e gjithë botërave, as ç'fajësim për atë i cili ju ndihmon pabesimtarëve në luftë kundër muslimanëve dhe ai i cili ju ndihmon ligjeve të mushrikëve, por e gjithë kjo është prej zbukurimeve të shejtanit të cilëve miqve të vetë vetëm humbjen ua ka shtuar dhe të cilët janë bërë shoqërues në

kufër me të, për atë frikë nga kërcënimi në këtë mënyrë nuk ka të bëjë me dhunën - ikrah.

I Lartësuar, thotë: **"Ka disa njerëz që thonë: "Ne i kemi besuar All-llahut, e kur goditet me ndonjë të keqe për shkak të (rrugës së) All-llahut, ai sprovimin prej njerëzve e trajton si dënimin e All-llahut. (Ankebut, 10)**

Dhe gjithashtu thotë: **"O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtet All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqar. E ata që në zemrat e tyre kanë sëmundje, i sheh se ngarendin te ta (për miqësi) duke thënë: "Po frikësohemi se mos po na sillet ndonjë e keqe". Po All-llahu do të sjellë fitoren, ose diç tjetër nga ana e Tij, e atëherë do të pendohen për atë që e mbanin fshehtë në shpirtin e tyre.**

Ata që besuan ju thonë: "A këta ishin që u betuan në Zotin me betimin më të fortë të tyre se ishin me ju? I shkatërruan veprat e veta dhe aguan të dëshpëruar". O ju që besuat! Kush largohet prej jush nga feja e vet (i bën dëm vetes) s'ka dyshim se All-llahu do ta sjellë një popull që Ai e do atë (popull) dhe ata e duan Atë (Zotin), (një popull) që është modest e i butë ndaj besimtarëve, por i ashpër dhe i fortë ndaj mohuesve, që lufton në rrugën e All-llahut dhe që nuk i frikësohet kërcënimit të asnjë kërcënuesi. (Maide, 51-54)

Në këto ajete është dëshmi e qartë e braktisjes së atyre që kanë frikë nga pabesimtarët të cilët i ka shtyrë ata për t'ju ndihmuar kundër besimtarëve, dhe është dëshmi e qartë se të gjitha veprat e tyre janë të anuluar, e cila nuk arrihet kjo përveç se me kufër. All-llahu nuk i justifikon ata që kanë rënë në mosbesim (duke ndihmuar mushrikëve ose ligjeve të pabesimtarëve) nga shkak i frikës, e as frika në këtë mënyrë nuk e bëri pengesë tekfirin, e as që ka kjo ndonjë gjë të bëjë me shtrëngim (apo dhunë), siç e mendojnë këtë shumë njerëz që janë injorantë.

Shejh Hamed bin Atik 'duke folur për rastet e caktuara kur njerëzit në dukje pajtohen me jobesimtarët dhe aty përmend që me ta (jobesimtarët), pajtohen në mënyrë të rreme në mosbesim (për të bërë vepra të kufrit apo të thotë fjalë të kufrit), dhe në veti e fsheh mospajtimin e tij me ta, edhe në ato raste ku nuk kanë fuqi mbi të, mirëpo, për të vepruar ashtu e ka shtyrë frika për pozitë dhe udhëheqje, frika për pasuri, lakmia për këtë botë, nga frika e varfërisë dhe humbjen e pasurisë. I tilli në këtë rastë – është murted, femohues prej Islamit, dhe asgjë nuk do ti bën dobi fshehtësia e urrejtjes së tij ndaj tyre.

Allahu thotë në lidhje me njerëz të tillë: **Këtë (dënim të madh) ngase ata më tepër e deshtën jetën e kësaj bote se sa jetën e botës tjetër, e All-llahu nuk udhëzon njerëzit jobesimtarë. Nahl.107.**

Allahu na informon se në mosbesim nuk i ka çuar injoranca, e as urrejtja ndaj të vërtetës, e as dashuria ndaj gënjeshtërs, por ata i ka shtyrë dashuria e kësaj bote dhe dhënia përparësi ndaj kësaj bote mbi fenë. Pastaj Shejh Hamed, thotë: "Në këtë na tregon fjala e Sheikhul-Islam Muhmmmed bin Abdul-Wehhabit, rahimehullah. Sa i përket asaj të cilët shumë njerëz e konsiderojnë këtë si justifikim, ajo është në fakt një devijim dhe zbukurim i shejtanit. Prandaj, kur miqtë e shejtanit i frikësojnë dhe i frymëzojnë me frikë e cila nuk ka bazë, e konsiderojnë se u është lejuar ta shfaqin miratimin me mushrikët dhe t'ju binden atyre ..."

Dhe pastaj përmend fjalën e Sheikhul-Islam Ibn Tejmijes, rahimehullah, kur flet për çështjen e detyrimit në të folurit e fjalës së kufrit, ku ai thotë se ajo nuk mund të arrihet, përveç se me goditje, abuzim apo vrasje, dhe jo thjesht vetëm me fjalë apo me kërcënim duke u nda nga familja, gruaja, pasuria, etj.

Transmeton Es-Sujuti në parathënien e "Tarihul-Khulafa" nga Kadi Ijadi që thotë: "Është pyetur Ebu Muhammed al-Kajravani al-Kejzani, dijetar nga shkolla juridike malikite, për njeriun të cilët ubejdijët (beni ubejde), sundimtarët e misrit e detyrojnë atë që t'ju përgjigjet davetit të tyre ose të vritet? Ai u përgjigj: "Le të zgjedh vrasjen. Në fillim të ardhjes së tyre nuk ka qenë e njohur thelbi i davetit të tyre. Por më vonë, kur ajo u bë e njohur, ikja është bërë obligim kështu që askush nuk mund të ketë justifikim për frikën e qëndrimit të tij në mesin e tyre, sepse qëndrimi në ato vende e cila kërkohet nga njerëzit që ti lënë ato, puna sipas rregullave të sheriatit nuk është e lejuar.

Dhe ata juristët të cilët mbetën në mes tyre, duke treguar mospajtimin e tyre me ta, e bënë këtë që kufijtë e muslimanëve të mos mbeten jo të mbrojtura, dhe muslimanët për shkak kësaj të mos sprovohen në fe".

Në këtë na udhëzojnë fjalët e Allahut të lartësuar: **"Engjëjt që ua morën shpirtin e atyre që ishin mizorë të vetvetës ju thanë: "Në çka ishit ju? - Ata thanë: "Ne ishim të paafte në atë tokë!" (engjëjt) ju thanë: "A nuk ishte e gjërë toka e All-llahut e të migronit në të?" (e të praktikonit lirisht fenë e Zotit). Vendi i tyre është xhehennemi dhe sa vend i keq është ai! (Nisa, 97)**

Ky ajet është shpallur në lidhje me individët të cilët kanë pranuar Islamin, por ata ishin neglizhent ndaj hixhretit duke qëndruar me murtedët tjerë në Mekë, që nuk dëshirojnë të largohen nga gratë e tyre, pasuria dhe vetëlindja, e kur ndodhi beteja e Bedrit, idhujtarët i kanë marrë në betejë për të luftuar në radhët e tyre, edhe kur as-habët kanë gjuajtur me shigjeta dhe i kanë qëlluar disa prej tyre, më pas kanë thënë i kemi goditur vëllezërit tanë". Prandaj, për këtë shkak janë shpallur këto ajete të sures En-Nisa. Allahu nuk i ka justifikuar nga fakti se ata ishin të dobët dhe të shtypur, as nuk i ka justifikuar me atë që kanë qenë të detyruar të dalin me mushrikët në luftë, nga shkak që kanë qenë të

pakujdesshëm ndaj hixhretit dhe daljes nga Mekeja, atëherë kur kanë pas mundësi.

Mund të justifikohen vetëm ata të cilët kanë qenë në të vërtetë të shtypur dhe nuk kanë pasur mundësi për të emigruar për shkak të robërisë së tyre, dobësisë së vërtetë apo për shkak mosnjohjes së rrugës, siç janë gratë, fëmijët dhe kështu mu si këta. E gjithë kjo tregon se ai që e rrit numrin (e ushtrisë, sh.ip.) së kafirave dhe mushrikëve, dhe shfaqë marrëveshje me ta dhe ju ndihmon atyre kundër muslimanëve – nuk do të justifikohet me frikësim ndaj pasurisë, shtëpisë apo disa kënaqësive të tjera të kësaj bote, ku në të cilën thërret. E si është pra, gjendja me atë që personalisht demonstroi duke i ndihmuar shirkut, i mbron dhe i strehon ligjet e kafirave, në mënyrë vullnetare duke iu ndihmuar atyre dhe jobesimtarëve kundër robërve të sinqertë të Allahut, dhe më pas përpiket për të justifikuar këto apo justifikime të ngjashme mu si këto? Nuk ka dyshim se gjendja e tyre është edhe më e keqe.

2. Justifikimi i murtedëve dhe mbështetësit e tyre me dobësinë dhe shtypjen e tyre, dhe me thënie se ata nuk kanë asnjë zgjedhje tjetër kur është fjala për pushtet. Dhe nëse kjo shtypje, në aspektin e tyre në të vërtetë ekziston, a do të thotë kjo se është e lejueshme t'i ndihmosh shirkut, kufrit dhe pasuesve të tyre kundër muslimanëve, edhe pse askush nuk është i detyruar në të, ose të pranojnë vendet e punës së tyre në të cilën ka shirk dhe kufr? Përkundrazi, të njëjtit luftojnë për ato vende të punës, janë të etur për to dhe janë të gatshëm për të dhënë kokën për ti konfiskuar ato vende. I kërkojnë ato përmes atyre që kanë njoftësi, ndërmjetësues, etj ...

Madje më e çuditshme se kjo është ajo që kam dëgjuar nga njëri prej atyre që, All-llahu ia ka vënë një perde mbi sytë e tyre dhe i ka verbëruar nga drita e shpalljes, që përpiqen të arsyetojnë pushtetin (QEVERIN) që e hodhën poshtë gjykimin me ligjin e Allahut dhe e zëvendësuan atë me gjykimin sipas ligjeve të kafirave, duke gjykuar dhe duke i mbrojtur ata - se ata janë të shtypur nga Amerika dhe ata nuk mund të gjykojnë me sheriat për shkak kësaj!!!

Pastaj i pyeta ata se kush i ka detyruar për të qëndruar në pushtet dhe për të mbajtur për frontin e tyre me dhëmballë me gishta, me duar dhe me këmbë. Si, kur shumica e tyre janë kapur për fronin me tanke dhe me të gjitha mjetet e tjera për vrasje dhe intriga të ndryshme?

Ka nga ata që e kanë vrarë babanë e tij për të ardhur në pushtet, ka edhe nga ata që e kanë dëbuar atë, dhe ka nga ata që kanë zhdukur tërë fshatrat dhe qytetet nga faqja e dheut vetëm për shkak pushtetit, dhe më pas na vijnë këta njerëz të verbër dhe thonë: “Këta janë të shtypur nga Amerika”. Ma mirë le ti thërrasin gjërat me emrat e tyre të vërtetë, dhe le të thonë: “Ata janë poltron (burracak) të tyre, vëllezërit, dhe të dashurit e tyre”. Në çdo rast, personit të shtypur dhe të dobët nuk është e lejuar për të bërë veprën e kufrit apo të thotë fjalën e kufrit.

Personit të shtypur i ofrohet lehtësimi vetëm në lidhje me jo-besimtarët (el-mudarah) dhe (et-tukijeh), dmth, ta lë ndalimin e të keqes me dorë dhe me gjuhë, me të cilën duhet t'i urrej dhe me zemër ta mohoj devijimin e tyre.

Gjithashtu lejohet që mos të tregohet armiqësia ndaj tyre duke qëndruar me bazën e armiqësisë në zemër, pa i ndjekur ata në mosbesimin e tyre, ose me kënaqësinë e mosbesimit, siç qëndron në hadith: "... Pos ai që është i kënaqur dhe i cili ndjek ata".

All-llahu nuk e ka pranuar justifikimin e të shtypurit të atyre që i ndjekin pabesimtarët në kufr dhe shirk, siç thuhet kjo qartë në Kuran. Allahu thotë: **"Dhe (përkujto) kur duke qenë në zjarr, ata grinden në mes vete, e të dobët u thonë atyre të mëdhenjve: "Ne kemi qenë ithtarët tuaj (në Dunja), a mund të na largoni ndonjë pjesë të dënimit me zjarr?" Ata që kishin qenë pari thonë: "Ne të gjithë jemi në të!" All-llahu ka vendosur në mënyrë të prerë mes njerëzve".** (Gafir, 47-48)

"Dhe ata që nuk besuan thanë: "Ne nuk i besojmë këtij Kur'ani, e as atij që ishte para tij, (librave të tjerë)?!" E sikur t'i shihje zullumqarët kur para Zotit të tyre të ndalen, kthejnë fjalën (fyese) njëri-tjerit, atyre që ishin pari, u thonë: "Sikur të mos ishit ju, ne do të kishim qenë besimtarë!" E ata që ishin pari, atyre që kishin qenë të dobët u thonë: "A ne ju penguam prej udhëzimit të drejtë pasi që u pat ardhur juve? Jo, por ju vetë ishit kriminelë!" E ata që kishin qenë të shtypur, atyre që ishin krerë u thonin: "Jo, por dredhia juaj natë e ditë (na largoi prej besimit), kur ju na thërrisnit të mos e besojmë All-llahun dhe t'i bëjmë Atij shokë. E kur e shohin dënimin, e fshehin dëshpërimin e vet dhe Ne u vëmë prangat në qafat e atyre që nuk besuan. Ata nuk dënohen për tjetër pos për atë që punuan". (Sebe, 31-33)

Mendoni për diskutimin e tyre, atëherë kur kjo të bëhet vonë dhe në atë se si do të fshehin pikëllimin dhe pendimin e tyre kur ta shohin vuajtjen e dhimbshme dhe kur t'ju thonë të mëdhenjve të tyre të cilët i kanë çuar në shkatërrim: **"Jo, por dredhia juaj natë e ditë (na largoi prej besimit), kur ju na thërrisnit në All-llahun që t'i bëjmë Atij kufr dhe shirk."** (Sebe, 33)

Kështu pra, dobësia dhe shtypja nuk janë arsyetim kur bëhet fjalë për këto gjëra, por mund të jenë justifikim për kryerjen e disa mëkateve, ose duke i lënë disa obligime, sikurse lënia e hixhretit ose duke mos i ndihmuar muslimanëve, etj, nga gjërat që njeriu nuk është në gjendje për të bërë në një gjendje të shtypjes dhe dobësisë, pa kryerjen e dëshirës së tij të bërjes së kufrit të qartë, sepse shtypja nuk është e njëjtë si dhuna, e cila është një pengesë e tekfirit, sikur një njeri që kryen një punë të kufrit nën trysni dhe që zemra e tij të mbetet e fort në iman.

Për këtë arsye, Allahu i përshkruan besimtarët e shtypur që ata janë të etur për xhihad dhe që sinqerisht i luten Allahut të Mëshirshëm për ti çliruar prej

vendeve të pabesimtarëve, ata nuk janë të kënaqur me trysnin, e as që e konsiderojnë atë arsyetim për ta shitur fenë në zëvendësim për këtë botë, siç është rasti me ata sot që kanë rënë në fitne, duke u përpjekur për t'iu justifikuar Allahut, subhanehu ve teala, që thotë: **"...të paaftit nga burrat, nga gratë e nga fëmijët, të cilët luten: "Zoti ynë! nxirrna nga ky fshat (Meka), banorët e të cilët janë mizorë. Jepna nga ana Jote shpëtim e ndihmë!"**(En-Nisa, 75)

3. Gjithashtu nuk është nga pengesat (dhe ndalesat shën.për.) e tekfirit, as nga të arsyetuarit e asaj që murteddat, kafirat dhe mbështetësit e tyre e konsiderojnë veten besimtarë, ose që e konsiderojnë se janë në të vërtetën me atë që bëjnë vepra të kufrit. Allahu, subhanehu ve teala, ka përshkruar që shumë kafira kështu veprojnë, por ajo nuk e bëri pengesë për ti shpallur ata pabesimtarë.

Allahu thotë: **"Thuaj: "A t'ju tregojmë për më të dëshpëruarit në veprat e tyre?" Ata janë veprimi i të cilëve u asgjësua në jetën e kësaj bote, e megjithatë ata mendojnë se janë kah bëjnë mirë".** (Kehf, 103-104)

"... shejtanët i morën për miq, e megjithatë mendonin se ishin në rrugë të drejtë".(Araf, 30)

Dhe e tillë është gjendja e shumicës së pabesimtarëve në çdo kohë. Madje edhe faraoni, taguti i misrit, ka thënë: **"Unë nuk kam mendim tjetër t'ju japë pos atij që ju thashë dhe nuk jam duke ua udhëzuar tjetër pos në rrugën e drejtë!"**(Gafir, 29)

Allahu thotë nga ana tjetër: **"E kur atyre u thuhet: "Mos e prishni rendin në tokë"! Ata thonë: "Ne jemi vetëm përmirësues (paqtues)!"**(Bekare, 11)

Madje edhe hebrenjtë dhe të krishterët besojnë se ata janë në rrugën e drejtë, dhe se janë besimtarët e vërtetë dhe do të jenë Banorët e Xhennetit, siç thotë Allahu: **"Jehuditë dhe të krishterët thanë: "Ne jemi bijtë e All-llahut dhe të dashurit e Tij".**(Maide, 18)

Ata edhe thanë: **"Kurrsesi nuk ka për të hyrë kush në xhennet, përveç atij që është jehudi ose i krishter!..."** (Bekare, 111)

Dhe gjendja e tillë është edhe pabesimtarëve të tjerë, dhe dihet se kjo tek Allahu nuk do ti bënë dobi asgjë, as që e parandalon të shpallurit e tyre pabesimtarë në këtë botë. Të pohuarit e një personi për ta shpallur atë pabesimtarë dhe që kjo është e lidhur për bindjen e tij është medhhebi i murxhive ekstrem të cilët pohojnë se imani është bindje e vetme e zemrës, dhe në bazë të kësaj tek ata veprat e kufrit nuk ka mundësi të bëhet , përveç se me bindje. Përveç kësaj, bindja është gjëja e fshehur në zemër, nuk është përshkrim i jashtëm, e as nuk ka mundësi të përcaktojë deri sa është e tillë. Pikërisht për këtë shkak të këtij fakti Ligjëvënësi nuk e ka bërë pengesë të tekfirit në rregullat e kësaj bote dhe ne kemi

përmendur se domethënia e terminologjisë së pengesës është: "...e dukshme, cilësi e përcaktuar e cila parandalon nxjerrjen e rregullave të caktuara". Kështu pra, nëse ndonjë cilësi është e fshehur - ajo nuk mund të konsiderohet një pengesë tekfirit, e as që ka vend në fushën e rregullave të kësaj bote (ahkamud-dunja).

4. Gjithashtu, nuk është nga pengesat (dhe ndalesat sh. p.) për të shpallur një person pabesimtarë i cili ka bërë njërën prej shkaqeve të kufrit nga ajo që e falë namazin ose që e thotë shehadetin, etj. Kjo nuk e ndalon për ta shpallur atë pabesimtarë, sepse shkaku i kufrit të tij nuk është refuzimi i kryerjes të disa prej këtyre rregullave islame, por duke bërë vepra tjera që e nxjerrin atë nga feja, e që kjo është shkaktar i tekfirit të tij.

Allahu përmend në Librin e Tij se mushrikët, po ashtu, kanë pasur vepra të mira, ose disa degë të fesë, e cila prej tyre nuk e ka larguar shirkun. I Lartësuari thotë: **"Dhe shumica e tyre nuk e besonin ndryshe All-llahun, vetëm se duke i shoqëruar (zota të tjerë)".** (Jusuf, 106)

Dhe në një vend tjetër e përmend, se shirku është shkatërrues e të gjitha veprave të mira që janë bërë. Allahu thotë: **"E sikur t'i përshkruajnë shok Zotit (edhe ndonjë nga këta) kishte për t'iu shkuar huq ajo që kanë vepuar".** (Enam, 88)

Është e njohur se njeriu hyn Islam duke thënë dhe duke e konfirmuar shehadetin, dhe më pas Islami i tij dhe ruajtja e pasurisë së tij dhe jetës së tij (al-'Ismet) vazhdon duke iu përmbajtur grupit të degëve të islamit, të cilat janë kusht paraprak për të arritur bazat e besimit, derisa kjo nuk shkatërrohet sikur do të bënte vetëm njërën nga shkaqet e mosbesimit. E provave të qarta që tregon se kjo nuk është nga arsyetimet e pranueshme tek Allahu, e as prej pengesave (dhe ndalesave sh. p.) të tekfirit janë ajetet: **"E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë".** (Tevbe, 65-66)

Këto ajete janë shpallur në lidhje me njerëzit të cilët janë falur dhe e kanë thënë shehadetin dhe madje të cilët kanë shkuar me Pejgamberin salallahu alejhi veselem, për të luftuar në rrugën e All-llahut në një nga betejat më të famshme dhe më të rëndësishme. Megjithatë, kur ata thanë atë që thanë nga shkaqet e kufrit, dhe kjo është tallja me Profetin salallahu alejhi ve selem, dhe me sahabët e tij që ishin hafiza, Allahu subhanehu ve teala, i shpalli ata pabesimtarë për shkak të asaj veprë dhe shpallja e tyre pabesimtarë nuk e parandaloi ata që e thonin shehadetin, as për atë që janë falë apo atë që ata shkuan me të Dërguarin e Allahut në xhihad, e as ndonjë degë tjetër e besimit, të cilën e kishin në veti.

Bazuar në këtë, në qoftë se murtedi i cili ka mohuar duke iu ndihmuar shirkut dhe mushrikëve – e ka shqiptuar shehadetin në momentin e luftës kundër muslimanëve, kjo nuk do ta kishte bërë gjakun e tij të ndaluar për muslimanët, dhe as nuk do ta ruante atë nga vrasja, nga shkak i mosbesimit të tij që nuk ishte për shkak refuzimit të thënies dhe konfirmimit të shehadetit, dhe kështu që të udhëhiqet lufta kundër tij derisa nuk e thotë dhe nuk e konfirmon atë, edhe rregulli i tij të bëhet ashtu si rregulli i atij i cili e mbyti Usame ibn Zejdi, Radijallahu anhu, pas ai shqiptoi shehadetin. Përkundrazi, ky e thotë shehadetin ditë e natë, ndoshta madje edhe falet, dhe kjo nuk është arsyeja e kufrit të tij, për të cilën udhëhiqet lufta kundër tij, por është arsyeja e mosbesimit të tij për shkak që luftohet kundër tij – duke iu ndihmuar pabesimtarëve dhe ligjeve të tyre kundër muvehhidëve dhe nuk është musliman derisa ai ta lenë këtë shkak ku për të cilën është shpallur pabesimtarë dhe derisa të largohet nga kjo dhe derisa nuk pendohet nga kjo. Në këtë mënyrë ai do të kthehet në Islam, sepse këto janë “dyert” ku në të cilën ai ka dalë, dhe vetëm nëpërmjet kësaj mund të rikthehet, me kusht që ti përmbahet dhe ti vërtetohet kushtet tjera.

Ky rregull është i qartë dhe i dukshëm në historinë e ashabëve, radijAllahu anhum, kur është bërë fjalë për felëshuesit të cilët kanë dal nga feja pas vdekjes së Profetit, alejhi selam, të cilët ishin disa lloje. Ka pasur prej tyre të cilët kanë dal nga feja tërësisht, në të gjitha degët e Islamit, dhe ka pasur prej tyre që kanë rënë në disa degë, dhe kanë thënë do të falemi, por nuk do ta japim zekatin, dhe ka pas prej grupeve që ka rënë nga parimet e unitetit të Pejgamberëve në islam, kështu që ata përveç Muhammedit, alejhi selam, kanë besuar edhe në Profetët e rrejshëm, si Musejleme Gënjeshtari dhe Tulejhe El-Esdija dhe të tjerët, kështu që Ebu-Bekri, radiallahu anhu, bëri xhihad kundër tyre dhe mbi ta ka kryer dhe ka treguar praktikën e saktë islame, e cila është një pjesë e rëndësishme e biografisë së tij, dhe luftoi kundër çdo njërit që e ka thënë shehadetin dhe e ka falur namazin dhe është bërë murtedd për shkak refuzimit të dhënies së zeqatit, derisa nuk e ka dhënë zeqatin.

Dhe ka luftuar kundër çdo njëri të cilit braktisja ka qenë për shkak besimit të tij në Musejlemen, derisa nuk ka hequr dorë dhe nuk ka dëshmuar që Musejlemi është kafir, e kështu me radhë. Në fillim Omeri Radijallahu anhu, është habitur me sjelljen e Ebu Bekrit, RadijAllahu anhu, dhe e pyeti: “A do të luftosh kundër tyre, ndërsa Profeti salallahu alejhi ve selem, ka thënë: “Jam urdhëruar të luftoj kundër njerëzve derisa ata të dëshmojnë se nuk ka Zot të adhuruar tjetër përveç Allahut dhe se Muhamedi është Profeti i Tij?” - dhe Ebu bekri i tha: “Pasha Allahun, do të luftojë kundër çdo njërit që bën dallim në mes namazit dhe zekatit...”

Kjo është dëshmi e qartë se në mesin e atyre ndaj të cilëve Ebu-Bekri, radiallahu anhu, ka luftuar kundër tyre ka pasur njerëz që e kanë falur namazin dhe e kanë

shqiptuar shehadetin, megjithatë, ata dolën nga islami dhe u bënë murteda për ndonjë arsye tjetër.

5. Gjithashtu, nuk është nga pengesat (dhe ndalesat sh. p.) e Tekfirit e as të justifikuarit nëse dikush bënë kufr të qartë ku në të cilën nuk ka dyshim, nga shkak se ai është devijuar nga ana e murgjive dhe priftërinjve, ose udhëheqësve dhe sundimtarëve.

Ne kemi përmendur dhe sqaruar se padituria arsyetohet atëherë kur është fjala për ato çështje që janë të ngatërruar dhe të paqarta dhe që kërkojnë sqarim. Në çështje të tilla është e nevojshme për ta mësuar personin dhe për t'ia sqaruar ato para se të shpallet pabesimtarë, e kjo nuk është e kushtëzuar në veprat e mosbesimit, të cilat janë të qarta mu si dielli në mes të ditës, si veprat që e shkatërrojnë bazën e teuhidit, apo veprat e qarta të kufrit dhe shirkut e cila plotësisht e fshin fenë tek njeriu, veprat për të cilat madje edhe fëmijët e muslimanëve e dinë këtë se janë nga veprat e mosbesimit, madje edhe hebrenjtë dhe të krishterët e dinë se disa nga gjërat e nxjerrin njeriun nga feja e Muhammedit, sal'allahu alejhi ue selem.

Do të përmendim hadithin e Adij ibn Hatemit, radijAllahu anhu, i cili flet për atë se hebrenjtë dhe krishterët nuk kanë justifikim për atë që i dërguan në devijim nga ana e murgjive dhe priftërinjve të tyre kur është fjala për bindjen në përshkrimin e ligjeve përveç Allahut, subhanehu ve tealë, edhe pse ata nuk dinin se nënshtrimi ndaj tyre në ligjet të cilat ata vetë i kanë përshkruar është ibadet, siç thotë vetë këtë Adij ibn hatemi. Mosbesimi i shumicës së çifutëve dhe të krishterëve, në fakt është mosbesim i pasimit të verbër.

Allahu i lartësuar thotë: **"Ata i konsideruan "ahbarët" (priftër jehudi) të tyre, "ruhbanët" (murgjit e krishterë) të tyre dhe Mesihun (Isain) birin e Merjemes, për zota pos All-llahut"**. (Tevbe, 31)

Gjithashtu, edhe mosbesimi i shumicës së pabesimtarëve. Allahu subhanehu ve tealë thotë: **"E kur u thuhet atyre: "Ejani te ajo që e zbriti All-llahu dhe te (çka thotë) i dërguari, ata thonë: "Na mjafton ajo që i gjetëm prindërit tanë", (a mjafton) edhe nëse prindërit e tyre ishin që nuk dinin asgjë dhe nuk ishin në rrugë të drejtë"**. (Maide, 104)

Ka shënuar Imam Buhari rahimehullah, në Sahihun e tij se Pejgamberi, salallahu 'alejhi ve selem, për ndëshkimin e varrit thotë: "... Kafiri dhe munafiku do të thonë: "Unë nuk e di, kam dëgjuar njerëzit që kanë folur diçka, kështu që edhe unë e them" do t'i thuhet: "As nuk ke ditur, e as që ke punuar me të". Dhe më pas do të goditet me një çekiç të hekurit prapa në shpine".

Allahu na shpjegon se të shtypurit dhe ata që pasuan verbërisht në ditën e gjykimit do të heqin dorë nga paria (udhëheqësit, liderët) e tyre dhe ata që i dërguan në humbje, dhe kjo nuk është arsyetim ku me të cilën do të kanë

mundësi për tu arsyetuar dhe për të shpëtuar nga dënimi, as nuk është kjo pengesë prej pengesave të tekfirit.

Allahu thotë: **”E të gjithë (njerëzit) sheshas i paraqiten All-llahut. Ata të dobët (masa e nënshtruar) i thonë parisë (udhëheqëse): ”Ne ishim pasuesit tuaj, andaj a mund të na lehtësoni diç nga dënimi i All-llahut?”**. Ata (paria) thonë: **”Sukur të na kishte udhëzuar All-llahu, ne do t’ju udhëzonim juve. Për ne tash është njësoj, u pikëlluam thellë ose duruam, për ne nuk ka ikje (shpëtim)”**. Ibrahim.21.

Poashtu i Lartësuari thotë: **“All-llahu i ka mallkuar jobesimtarët dhe për ta ka përgatitur zjarr të ndezur fort. Aty do të mbesin përgjithmonë dhe nuk do të gjejnë kë t’i mbrojnë apo t’i ndihmojnë. Ditën kur fytyrat e tyre do të përmbysen në zjarr e thonë: ”Të mjerët ne, ta kishim adhuruar All-llahun e respektuar të dërguarin!”** Dhe thonë: **”Zoti ynë, ne i dëgjuam udhëheqësit tanë dhe të parët tanë, por ata na shmangën nga rruga e drejtë”**. Zoti ynë, jepu atyre dënim të dyfishtë dhe mallkoi ata si është më së keqi!” (Ahzab, 64-68)

Ibn-Kajimi, rahimehullah, në librin e tij "Tarikul-hixhretejn" duke folur për gradat e të obliguarve dhe kategorive të tyre, e përmend kategorinë e shtatëmbëdhjetë, dhe këta janë ata imituesit e verbër të cilët i ndjekin të tjerët: kafirat e paditur, pasuesit e tyre dhe gomarët të cilët shkon pas tyre duke thënë: **“Ne gjetëm baballarët tanë që kanë ndjekur njëfarë rruge dhe ne shkojmë pas gjurmëve të tyre...”** Dhe pastaj ai vazhdon: **“I gjithë ummeti është pajtuar që kjo kategori njerëzish janë kafira edhe pse janë të paditur, imitues të verbër (mukalidun) të prijësve dhe krerëve të tyre, përveç mendimit që transmetohet nga disa bidatçinj, të cilët nuk gjykojnë për këtë kategori se janë prej banorëve të zjarrit, sipas tyre, ata janë në rangun e atyre që nuk u ka arritur dajja (thirrja islame). Ky është një mendim që nuk e ka thënë asnjë prej dijetarëve të muslimanëve, as sahabet, as tabi’inët dhe as ata që erdhën pas tyre, ai njihet vetëm si mendim i disa filozofve (ehlul kelamit) të cilët kanë shpikur në fe atë që nuk është prej saj.**

Është transmetuar nëpërmjet rrugës së drejtë se Pejgamberi, salallahu alejhi ve selem, ka thënë: **“Në Xhennet nuk do të hyjë, vetëm se muslimani”**. Këta mukalida nuk janë musliman. Sepse ata janë të mençur dhe të obliguar (të ngarkuar me detyra dhe obligime nga Allahu). Çdo i mençur dhe i obliguar, patjetër është ose musliman ose kafir...” deri te fjalët: **“...Islami është Teuhidullah (njësimi i Allahut një të vetmit dhe adhurimi i tij pa i bërë shok, me zemër, fjalë, dhe vepër sh.i.p.) dhe adhurimi i singertë vetëm Allahut Një të vetmit, duke mos i bërë shirk atij, besimi në Allahun dhe ndjekja e të Dërguarit të tij në atë me të cilën është dërguar. Për atë çdo rob i cili nuk vjen me këtë, nuk është musliman. Ai edhe sikur të mos jetë kafir, kryeneç e i pabindur, është kafir i paditur. Specifikimi i kësaj kategorie është se ata janë kafira të paditur që nuk**

janë kryeneç. Mirëpo, ajo që nuk janë kryeneç e kokëfortë, nuk do të thotë që nuk janë kafira ...”

Pastaj ka përmendur ajetet që flasin për vuajtjet e atyre të cilët të tjerët i kanë ndjekur verbërisht, ai që pasoi dhe i pasuari – janë së bashku në xhehnem.

Allahu thotë: **“Dhe (përkujto) kur duke qenë në zjarr, ata grinden në mes vete, e të dobët u thonë atyre të mëdhenjve: "Ne kemi qenë ithtarët tuaj (në Dunja), a mund të na largoni ndonjë pjesë të dënimit me zjarr?" Ata që kishin qenë pari thonë: "Ne të gjithë jemi në të!" All-llahu ka vendosur në mënyrë të prerë mes njerëzve”**. (Gafir, 47-48)

Pas kësaj, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: "Në këto ajete Allahu na lajmëron dhe paralajmëron, se të pasuarit dhe pasuesit, së bashku do ta shijojnë vuajtjen dhe ndjekja e tyre verbërisht nuk u bën dobi fare, më e qartë se kjo që përmendëm është fjala e Allahut: **“Dhe (sikur të shihnin) kur do të largohen ata që u prinin prej atyre që i ndiqnin (paria largohet prej atyre që u shkuan pas), e të gjithë e shohin dënimin dhe këputen lidhjet e tyre. E Ata, të cilët u patën shkuar pas do të thonë: "Ah, sikur të na lejohej një kthim (në Dunja) e të largohemi prej tyre (prijësve) siç u larguan ata tash prej nesh"!** Kështu All-llahu do t'ju paraqesë veprat që janë dëshpërim për ta, e ata nuk kanë të dalë prej zjarrit.” (Bekare, 166-167)

6. Gjithashtu nuk është prej pengesës së tekfirit ajo që murteddi – renegati është nga dijetarët, ose nëse ka mjekër, ose nëse është një nga lëvizjet islame, apo nëse e ka titullin e doktoraturës në shkencat e sheriatit, sikur që disa janë mashtruar!!!

Allahu thotë në lidhje me disa individë të cilët kanë qenë më të diturit në kohën e tyre, kanë qenë dijetarë të mëdhenj: **“Dhe lexoju atyre tregimin e atij që ia patëm dhënë dituritë Tona, ndërsa ai u zhvesh prej tyre dhe atëherë atë e shoqëroi shejtani dhe kështu ai u bë prej të humburve.”** (Araf, 175)

Gjithashtu, subhanehu ve teala, thotë për krijesat më të zgjedhur, dhe këta janë të Dërguarit salallahu alejhi ve selem: **“Ky është udhëzim i All-llahut, udhëzon me të kë të dojë nga robët e Tij. E sikur t'i përshkruajnë shok Zotit (edhe ndonjë nga këta) kishte për t'iu shkuar huq ajo që kanë vepuar. Ata ishin që u patëm dhënë librin, urtësinë e peygamberllëkun; e nëse këta (idhujtarët mekas) e refuzojnë këtë (peygamberllëkun tënd), Ne e kemi siguruar këtë me një popull që nuk e refuzon”**. (Enam, 88-89)

Në këtë, gjithashtu, na udhëzon neve tregimi i Abdullah ibn Sad ibn Sarhës, i cili ishte shkruesi i shpalljes së të Dërguarit të Allahut, dhe më pas kishte dezertuar nga feja, dhe më pas i Dërguari, alejhi selam, ka urdhëruar për ta vrarë atë madje edhe nëse e gjen atë të mbajtur për mbulesën e Qabes. Ai pastaj

u pendua dhe u kthye në Islam në vitin e çlirimit të Mekës dhe para të Dërguarit të Allahut e solli Uthmani radijAllahu anhu, i cili ishte vëllau i tij për nga qumështi, kështu që ai ia dha betimin të Dërguarit të Allahut.

Kjo ngjarje është regjistruar në rivajete të ndryshme, dhe Shejkhul-Islam Ibn Tejmije, përmend disa përfitime nga kjo histori në librin "Es-Sarimul meslul", duke theksuar se kjo nuk është një pengesë për atë njeri i cili ka dezertuar nga feja dhe i cili ka qenë shkruesi i shpalljes së Profetit salallahu alejhi ue selem, duke pasur parasysh këtë se ai ka bërë disa nga shkaqet e tekfirit dhe riddes.

Duhet të theksohet për të bërë dallim në mes atij të cilit ka bërë veprën e kufrit të qartë, që kemi shpjeguar më lartë, dhe veprës e cila nuk është kufër i qartë, sikur gabimet që bëhen paqëllim gjatë ixhtihadit, ku nga shkak i kësaj njeriu do të shpërblehet, ose gabimet që mund të ndodhin tek dijetarët apo tek studentët ku në të cilën nuk lejohet të veprojnë në mënyrë të shëmtuar ndaj tyre, as të mos e teproj në kritika ose të ndalet duke mos i lexuar librat e tyre dhe ti largoj të tjerët duke mos i lexuar librat e tij, e kështu me radhë. Sidomos kur është fjala për ata që janë mbështetësit e kësaj feje dhe të cilët çdo lidhje e cila është me tagutat dhe felëshuesit i kanë ndërprerë.

Ka shënuar Imam Buhari rahimehullah, në "Kapitullin e vlerave të ensarëve", hadithin e Enesit, për porosinë e të Dërguarit të Allahut ndaj ensarëve, ku ai thotë: "Ju porosis dashamirësinë ndaj ensarëve..., pranoni veprat e tyre të mira dhe kaloni mbi gabime e tyre..." Ndihmëtarët e kësaj feje, ata të cilët janë nga pala e ndihmuar, të cilët kohën dhe jetën e tyre e shpenzojnë për të ndihmuar fenë e Allahut dhe për të ndihmuar teuhidin, kanë hise në porosinë e Dërguarit të Allahut salallahu alejhi ve selem, në çdo vend dhe në çdo kohë.

Kështu pra, përmbaju porosisë së të Dërguarit të Allahut, kur është fjala për ndihmuesit e Allahut, dhe ruaju mirë që mendjelehtit të mos kapën për ta ose të mos i sulmojnë ata, ngase kjo do të ishte sikur do t'i ndihmosh armiqve të Allahut kundër tyre dhe kundër këtij daveti të bekuar, dhe në këtë nuk dyshon ai i mençuri ...

7. Gjithashtu, nuk është prej pengesave të tekfirit ajo që për shkak arsyeve të caktuara, që një numër i madh i njerëzve të shpallen pabesimtarë, ngase feja e Allahut nuk është e njëanshme ndaj askujt, por është e drejtë.

Allahu thotë: "E Musai tha: "Nëse ju, dhe të gjithë ata që janë në tokë mohoni, All-llahu është i panevojshëm (për falënderim), i lavdishëm (vetvetiu)". (Ibrahim, 8)

Dhe thotë: "...shumica e njerëzve nuk do të besojnë". (Jusuf, 103)

Poashtu thotë: "...por shumica e njerëzve janë mohues të takimit me Zotin e tyre (në momentin e ringjalljes pas vdekjes)". (Rum, 8)

Në hadithin e shënuar nga Ebu Daudi dhe Ibn Maxheja nga Sevbani, përmendet: **"... Dita e Gjykimit nuk do të ndodhë derisa fiset të ummetit tim të mos bashkohen me politeistët dhe derisa fiset të ummetit tim nuk do të adhurojnë idhujt..."**.

Hadithin e ka shënuar Hakimi dhe konsiderohet hadithi sahih nga Ebu Hurejra, ku thotë: "Ka recituar i Dërguari i Allahut fjalët e Allahut: **"Dhe kur do ti sheh njerëzit që po hyjnë turma-turma në fenë e All-llahut."**(Nasr, 2), **kështu që, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Me siguri do të dalin prej saj në grupe ashtu si kanë hyrë në të."** Hadithi është transmetuar me zinxhir mevkuf nga Ebu Hurejra.

Ibn Tejmije e përmend se Musejlem gënjeshtari i ka pasur njëqind mijë pasues apo më shumë.

8. Gjithashtu, sipas mendimit të dijetarëve, nuk është nga pengesat (dhe ndalesat) e tekfirit thënia e fjalës së mosbesimit nga tallja, argëtimi, loja, ose në tregimet boshe dhe në dëfrime.

Dëshmi për këtë janë fjalët e Allahut: **"E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë"**. (Teube, 65-66)

All-llahu nuk i ka justifikuar me këtë arsyetim, edhe përkundër faktit se me Profetin salallahu alejhi ve selem, kanë shkuar në luftë, sepse kanë shqiptuar këto fjalë të kufrit duke u tallur dhe duke dashur të shkurtojnë kohën e udhëtimit ...

Thotë Ebu-Bekr Ibn el-'Arabi: "Tallja me fjalët e kufrit është kufr, dhe në këtë nuk ka mospajtim në Ummet, ndërsa saktësia është pjesë e ditorisë dhe e të vërtetës, dhe tallja është pjesë e pavërtetës dhe injorancës".

Thotë Ibn Xhevzi: "Serioziteti dhe tallja në fjalët e kufrit i kanë të njëjtat rregulla".

Thotë imam En-Neveviu: "Veprat që e përfshijnë kufrin janë ato që bëhen me qëllim dhe me tallje të qartë".

Për fjalët e Allahut të Lartësuar: "Mos u arsyetoni, pasi që besuat, keni mohuar", Shejhul islam Ibn Tejmije thotë: Allahu nuk u ka thënë: "keni gënjyer kur thanë: "vetëm jemi mahnitur dhe dëfruar". Dhe kur u arsyetuan me këto fjalë, nuk ju tha se keni gënjyer. Kjo argumenton se ata në vete nuk menduan se kanë kufër, por menduan se kjo nuk është kufër. Pra sqaroi se tallja me Allahun, ajetet dhe të dërguarin e tij është kufër me të cilën shpallet kafir pronari i sajë pas besimit të tij. Kështu pra, Allahu i quajti ata pabesimtarë edhe

pse u arsyetuan. Ai i Plotfuqishëm nuk ua mohoi se ata janë tallur, por ai e hodhi poshtë këtë lloj arsyetimi që tregon qartë se të folurit e kësaj fjale në tallje nuk është pengesë e tekfirit.

Ibn Kajjimi, duke folur se për dispozitën e saktë është e nevojshme qëllimi, e ka përmendur hadithin në lidhje me një njeri i cili, pasi gjeti devenë e tij të humbur, tha: “Allahu im une jam Zoti juaj e ju jeni robi im”, duke gabuar nga gëzimi, dhe thotë: “Nuk është bërë pabesimtarë nga shkak i kësaj, edhe pse ka folur fjalët e kufrit të qartë, nga shkak se nuk ka dashur ti thotë këto fjalë, sikur ai që i ka thënë fjalët e kufrit me detyrim e që nuk është bërë pabesimtarë për arsye se nuk ka dëshiruar t'i thotë këto fjalë, ndryshe nga ai që tallet dhe mahnitet, ku në të cilën kufri dhe talaku (divorci) është i vlefshëm, sepse me qëllim i ka thënë këto fjalë, pavarësisht në atë se a është tallur apo jo, shakaja nuk pranohet si arsyetim, në krahasim me atë që është nën trysni, i cili gabon, apo ai i cili nga harresa diçka thotë. I tilli është i justifikuar, dhe ai është ose i urdhëruar ose i ndaluar të thotë atë që ka thënë.

Mirëpo, ai i cili tallet nuk është e lejuar t'i thotë fjalët e kufrit, ose të bëjë kontratë duke u tallur, sepse ai e thotë fjalën me qëllim dhe dëshirë. Duke pasur parasysh se ato fjalë nuk i ka thënë duke qenë i detyruar, ose nga harresa apo injoranca, do të mirret kuptimi thelbësor i atyre fjalëve në vendimin e dispozitës, Allahu dhe Pejgamberi i tij, talljen nuk e kanë bërë justifikim për veprën e mosbesimit. Përkundrazi, një person i tillë e meriton dënimin më të lartë. A nuk sheh se All-llahu e ka justifikuar atë që është nën trysni duke i thënë fjalët e kufrit, me kusht që zemra e tij të mbetet e vendosur në iman dhe nuk i ka justifikuar ata që janë tallur dhe mahnitur?

Allahu subhanehu ve teala thotë: **“E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë”**. (Teube, 65-66)

Ibn Nuxhejm el-Hanefi thotë: “Me të vërtetë ai që thotë fjalët e kufrit në tallje dhe në mahnitje është bërë pabesimtarë tek të gjithë Dijetarët, pavarësisht nga qëllimi dhe nijeti i tij”.

9. Nuk është nga pengesat e pranimit të tekfirit të një personi të caktuar ajo që ata pohojnë se ai që është kafir, nuk janë në gjendje për ti zbatuar rregullat e sheriatit që janë të lidhura me mosbesimin, siç është vrasja e femohuesve ose shkarkimi dhe rrënimi i udhëheqësit tagut, e kështu me radhë.

Kjo është njëra nga shubuhatat (dyshimet) e murxhive të sodit, ku për të cilën grinden dhe bëjnë zhurmë. Ne kemi përmendur këtë në kapitullin e parë fjalët e disa prej dijetarëve të tyre, të cilët disa injorant dhe mendjelehtë sot i pasojnë

symbyllazi, duke diskutuar në mënyrë jo të saktë. Me pranimin e këtij dyshimi do të kishim shkelur të gjitha rregullat e sheriatit.

Kjo do të thotë...

Në qoftë se ne nuk jemi në gjendje për të gurëzuar zinaqarin, të cilën zina e kanë vërtetuar dëshmitarët ose ai vetë ka pranuar zinanë që e ka bërë, se ai nuk është zinaqarë, dhe nuk është lejuar që ta shpallim atë zinaqar dhe që duhet të lihet për të kërkuar ai vetë një grua tjetër.

Në qoftë se ne nuk jemi në gjendje të ndëshkojmë vrasësin me dënimin e sheriatit, nuk mund të themi se ai është vrasës, as që duhet paguar gjakun, as shpagimin, as që duhet penduar.

Në qoftë se ne nuk jemi në gjendje për të prerë dorën e vjedhësit, ne nuk mund ta quajmë atë vjedhës (hajdut), sepse nuk ka dobi prej saj (siç thonë këta), por ne do ta quajmë atë i besueshëm dhe do ti japim atij sundimin mbi pasurin e njerëzve.

Në qoftë se ne nuk jemi në gjendje ta ndryshojmë të keqen e dukshme, atëherë ne nuk duhet as ti paralajmërojmë njerëzit, e as nuk duhet ti largojmë nga kjo, as që nuk duhet ta quajmë atë të keqe, dhe pasi kjo nuk është gjë e keqe atëherë prej kësaj rrjedhë që ajo është e mirë, e kështu me radhë.

Kjo është e pavërtetë dhe e kotë, nga ky rregull rezulton hapja e derës e të këqijave të mëdha për muslimanët, nga përhapja e trazirave, mosbesimit, neglizhimit dhe justifikimit indirekt ndaj këtyre gjërave.

Dhe për këtë çështje e vërteta është ajo që All-llahu ka urdhëruar, kur Ai thotë: **“Sa të keni mundësi frikësohuni prej dënimit të All-llahut”**. (Tegabun, 16)

Duke folur për Shuajbin, i Plotëfuqishmi thotë: **“...unë nuk dua tjetër vetëm të përmirësoj aq sa mundem”**. (Hud, 88)

Nga ky ajet dijetarët e usulit kanë nxjerrë një rregull të fikhut i cili thotë: **“Rregulli do të zbatohet në bazë të mundësive që kanë”**. Pra, në qoftë se në një kohë të caktuar muslimanët nuk janë në gjendje të ngrihen kundër sunduesve qafira për ti ndryshuar ata, kjo nuk do të thotë assesi se nuk mund ta shpallim atë qafir, ngase kjo është një rregull sheriatik të cilët janë në gjendje për ti përmbushur detyrimet e tyre dhe obligimi i tyre është që ta kenë frikën e Allahut aq sa kanë mundësi, si dhe përmbushja e rregullave që janë të lidhur për tekfirin e pushtetarëve, të cilët janë në gjendje për ta përmbushur këtë detyrë, sikurse heqja e ndihmës së tij ose gjykimi sipas ligjeve të tij të kafirave.

Nuk do ti besohet asnjë çështje e fesë, e as nuk do ti dorëzohet qeverisë së tij, aq sa këtë e lejon mundësia, as nuk do t’ju jepet betimi ose për të luftuar nën flamurin e tij të kafirave, as t’ju ndihmojë atyre në devijim ose t’ju ndihmojë

kundër muslimanëve, dhe do ti përmbushë të gjitha ato rregulla që janë në gjendje për ti realizuar rregullat e sheriatit në lidhje me sunduesit mosbesimtar. Gjithashtu, njohja e mosbesimit të sundimtarëve dhe zbatimi i rregullave që lidhen me të, dhe nëse njeriu është në gjendje për të realizuar duke e çuar atë në përgatitjen e ndryshimit dhe përmbysjen e sundimtarit të tillë pabesimtarë.

Në të kundërtën i tilli i cili atë udhëheqës e konsideron musliman, i cili kurrë nuk e ka ngritur kokën e tij, as nuk është i interesuar në këto gjëra, e as që mendon ndonjëherë për përgatitjen e përmbysjes dhe shkatërrimin e një sunduesi të tillë i cili është pabesimtarë, siç është rasti me murxhiat e kohës tonë.

Mospajtimi për çështjen e sunduesve na tregon në dallimin e qartë të dy grupeve dhe në veprimet e tyre dhe në sjelljen e tyre në këtë botë – dallimi ndërmjet atij i cili ka bërë kufr në tagut dhe i atij i cili ka shfaqur armiqësinë e tij ndaj tyre, ose më së paku është larguar nga ata, dhe ndërmjet atij që ia ka dhënë betimin dhe që ju ndihmon atyre dhe i atij që e mbron devijimin e tyre, dhe polemizon duke arsyetuar kufrin e tij.

Kurse gjendja jonë dhe gjendja e atyre që luftojnë kundër këtij daveti është treguesi më i mirë i dallimeve midis këtyre dy grupeve. Çdo njëri le ti shikojë muvehhidët dhe veprimet e tyre, davetin dhe drejtimin e tyre në kohën e sotme, dhe pastaj le të shikon gjendjen e kundërshtarëve të tyre, ata që i zë gjumi në pragjet e tagutave dhe që pinë gji nga qumështi i tyre, të cilët i kanë ngritur lapsat dhe gjuhët e tyre duke luftuar kundër çdo njërit që i kundërshtojnë ata ose i sulmojnë me gjuhë dhe shpatë.

10. Kur dikush bën një kufër të qartë, nuk është nga pengesat e tekfirit (dhe ndalesat) as nga arsyetimi ajo që nuk është i edukuar ose që nuk ka edukatë të mirë, sikur disa që pohojnë duke i arsyetuar me këtë ata që e shajnë Zotin, xhele she'nuhu, fenë apo të Dërguarin e tij.

Shumica e mosbesimtarëve dhe mushrikëve janë të paedukuar, janë rritur në shirk pa edeb ndaj shenjtërive siç ka treguar i Dërguari i Allahut, salallahu alejhi ue selem, i cili nuk flet vetëm se të vërtetën: “Çdo fëmijë lind në Fitër (feja e natyrshme e Islamit) dhe prindërit e tij më pas e bëjnë atë ose çifut, ose krishter, ose e bëjnë atë nga zjarreputistët.” Dhe kjo ata nuk i shpëton nga mosbesimi.

11. Nuk është pengesë e tekfirit, nëse vepra e bërë e kufrit konsiderohet e bukur dhe e dobishme, ose nëse konsiderohet se do ta përmirësojë situatën, ose ata që sot e quajnë dobi ose urtësi në dave (thirrje në fe).

Dobia kurrë s'mund të jetë në shirk dhe kufr, nga shkakut që ajo është mëkati më i madh ndaj Allahut.

All-llahu thotë: **“Pasha All-llahun, ty të është shpallur, e edhe atyre para teje: “Nëse i bën shok (All-llahun), veprat tua janë të asgjësuar dhe ti do të jeshë prej të humburve.”** (Zumer, 65)

Për arsye se çdo dobi – ku për të cilën ajo konsiderohet që ekziston në shirk dhe kufr është gënjeshtër, e pavërtetë, dhe këtë Allahu nuk e pranon në Sheriatin e tij. Sigurisht se në shirk mund të ketë dobi në jetën e kësaj bote ose ato ndihma ku me të cilën disa njerëz i plotësojnë dëshirat e tyre, duke i vënë rrobat e dobisë fetare, nga e cila feja absolutisht është e pastër. Allahu i ka dërguar të gjithë të Dërguarit dhe e ka shpall fenë e tij, siç është e njohur kjo, për të shkatërruar shirkun dhe kufrin, dhe për të vendosur adhurimin e singertë ndaj Allahut Një të Vetmit, dhe Allahu është i Bukur dhe nuk pranon tjetër pos asaj që është e bukur dhe e mirë. Synimet e Sheriatit janë të pastra dhe të bukura dhe nuk lejohet të realizohet përveç nëpërmjet metodave të sakta të sheriatit, sikur papastërtitë që nuk mund t’i largosh me papastërti, sikur urinën që nuk mund ta pastrosh me urinë, sepse ne nuk jemi makiavelist, të cilët thonë “Qëllimi e arsyeton mjetin”, e pastaj të merren mjete të ndryshme sikur atyre që ju përshtatet.

All-llahu i ka ndaluar të gjitha mjetet dhe mënyrat, pos një rruge e cila të e çon në xhenet, në kënaqësinë e Tij, subhanehu ve teala, duke i ndihmuar islamit, dhe e cila e shpie në lumturi në të dy botët, dhe kjo është rruga e sheriatit të Allahut ku me të cilën e ka dërguar të Dërguarin e tij, salallahu alejhi ve selem. Dhe kjo është domethënia më e rëndësishme e fjalës "Muhammedur Resulullah." Allahu ka shpjeguar kotësinë e përpjekjeve të atyre që e konsiderojnë kufrin të dobishëm, dhe humbjen e atyre që veprojnë kështu, duke e konsideruar devijimin e tyre si të mirë, dhe Allahu thotë:

"A t'ju tregojmë për më të dëshpëruarit në veprat e tyre?" Ata janë veprimi i të cilëve u asgjësua në jetën e kësaj bote, e megjithatë ata mendojnë se janë kah bëjnë mirë. Të tillët janë ata që nuk besuan argumentet e Zoit të tyre as takimin (ringjalljen) e Tij, andaj veprat e tyre shkuan huq dhe në ditën e gjykimit atyre nuk do t'u japim kurrfarë vlere.” (Kehf, 103-105)

Le të jetë mëshira mbi gjeneratën e drejtë të cilët këto dobi të rrejshme në llogari të fesë i kanë quajtur “mashttrim i Iblisit”, duke folur për shërbëtorët, princat dhe sunduesit, edhe atë në kohën e hilafetit dhe xhihadit.

Sufjan eth-thevri, rahimehullah, duke këshilluar thotë: “Qëndro larg nga Emirët dhe kurrsesi mos ju afro atyre, as mos u shoqëro me ta në çfarëdo qoftë, dhe mos shko tek prijësit me pretekst për të ndërmjetësuar për atë që i është bërë padrejtësi ose për të hequr padrejtësinë e bërë. Me të vërtetë kjo është mashttrim i shejtanit të cilët lexuesit e prishur e kanë marrë atë si një arsye...”

Shiko se si qartazi e ka mohuar dhe ka treguar në pasaktësinë e atyre që e konsiderojnë këtë si të dobishme dhe të lavdërueshme shkuarjen tek pushtetarët

dhe përluljen ndaj tyre, sikur që e kanë konsideruar këtë disa dijetarë të cilët iu kanë shërbyer dhe përlulur, duke e arsyetuar këtë me eliminimin e padrejtësisë apo arritjen e disa dobive për muslimanët. Është quajtur “mashttrim i shejtanit”, edhe atë kur? Në kohën e hilafetit Abasid, kur ka lulëzuar krenaria e shtetit islam, edhe kur i kanë rrënuar qafirat në lindje dhe në perëndim, para Mu'tesimit, Me'munit dhe të ngjashmëve mu si këta, të cilët i kanë përhapur risitë dhe të cilët i kanë vënë njerëzit në sprovë.

Çka do të thoshte për ata të cilët po na kundërshtojnë sot, të cilët jo vetëm që po ju shërbejnë tagutave, por edhe fenë e tyre e kanë përqaftuar dhe ju betuan për respektimin e ligjeve të mushrikëve të tyre, duke marrë pjesë në përshkrimin e ligjeve pos Allahut, subhanehu ve teala, të cilët u bënë ushtarët e sinqertë të tagutave. Pastaj nuk ju vjen turp të ia atribuojnë këtë kufër të dukshme dhe shirk të qartë fesë islame...Dhe thonë: “Kjo është dobi e davetit duke i ndihmuar fesë!” aha, po, dobi por për xhepat dhe barqet tuaja.

Allahu e mëshiroftë Sufjanin, kur tha “e takova një njeri që nuk ishte i dashur tek unë, dhe më pyeti: "Si jeni sot në mëngjes?", dhe më pas u bë i dashur tek unë. “E si është gjendja me ata që hanë nga sofra e tyre dhe ecin në qilimin e tyre?””.

Pas kësaj, nuk është çudi kur të shohim se autorët e këtyre argumenteve të rreme me ato imagjinata të tyre të ashtu-quajtura dobi nuk ndalen vetëm në mbrojtjen e shirkut të tyre, duke e përzier atë me fe. Përkundrazi, ata shkojnë edhe më tutje dhe i mbrojnë dhe i justifikojnë tagutat të cilët vëndojnë ligje pos ligjit të Allahut, dhe i mbështesin ato.

Nga justifikimet qesharake në këtë është edhe çështja e arsyetimit të një përfaqësuesi të ihvancave në parlament, i cili një herë na vizitoi në burg në shoqërinë e ministrit të Punëve të Brendshme dhe ndihmësve të tij. U gjetën të ofenduar kur kemi refuzuar t'ia kthejmë selamin, edhe kur i kemi trajtuar si kafira. Ju kemi treguar atyre që s'kemi të bëjmë asgjë me ta, as me ligjet e tyre dhe as me pushtetin e tyre. Ne refuzuam, me mirësinë e Allahut dhe mbështetjen e Tij, për të kërkuar prej tyre çfarëdo qoftë pas asaj që na ofruan duke treguar ndihmën e tyre ...

Më pas kemi mohuar atë që ka gënjer kundër nesh në gazeta që ne po i tekfironim njerëzit e zakonshëm. Ia kemi shpjeguar atij dhe atyre që ishin me të se kjo është një gënjeshtër e hapur, dhe se ne nuk i bëjmë kafira njerëzit e zakonshëm. Lufta jonë nuk është mes nesh dhe njerëzve të zakonshëm, por ajo është mes nesh dhe Sistemit shtetëror që e lufton fenë e All-llahut. Ne i shpallim kafira ata dhe çdo njërin që ju ndihmon ligjeve të kafirave të tyre, ata që mbrojnë, ose ata që marrin pjesë në përshkrimin e ligjeve të tilla. Ne vazhdimisht po i thërrasim të pendohen dhe ta lënë mbrojtjen e ligjeve të

kafirave dhe të bëhen mbrojtës të Sheriatit të Allahut dhe mbështetësit e fesë së Tij...

Ky përfaqësues ka kundërshtuar tekfirin e këtyre njerëzve, duke i mbrojtur ata, sepse ai po beson se këta po e ndihmojnë fenë e Allahut me ndihmën e pozitive të tyre që kanë. Sipas mendimit të tij, ata me partitë dhe pozitat e tyre që kanë, duan të përgatisin terrenin për vendosjen e hilafetit që do ta kundërshtoj Amerikën. Ai arriti ta thotë këtë pa kurrfarë turpi ndaj atyre që e dëgjuan atë. Dhe aty ishte i pranishëm nëpunësi më i madh i sigurimit shtetëror, më i urrejturi dhe më i ashpëri armik i islamit, as që i ka rra kjo ndër mend atij kështu diçka që ka thënë ky mendimtar, duke i kërkuar atyre arsytim për atë që as ata vetë para kësaj nuk kanë dëgjuar kur për këtë. Për më tepër, sikur do të kishim thënë kështu diçka ose duke thirrë në këtë, do t' na sillnin në gjyq apo do të na hidhnin jashtë... Mirëpo, në këtë është vërtetuar ajo që ka thënë i Dërguari i Allahut, salallahu 'alejhi ve sellem: "Nëse nuk turpërohesh, atëherë bënë ç'të duash".

Sa i përket përfaqësuesit, ai së pari u përpoq për të justifikuar përfaqësimin e tij në parlamentin e mushrikëve me atë që Pejgamberi, salallahu 'alejhi ue selem, e lavdëroi ngjarjen me emrin Hilful-fudul. Pasi që i thamë: "Pejgamberi, salallahu 'alejhi ve sellem, e lavdëroi aleancën e bamirësisë, për atë se fizikisht dhe materialisht i ka ndihmuar atij që i është bërë padrejtësi, kështu që edhe ju kapuni për një mënyre të tillë dhe largohuni nga përkrahjet e ligjeve pos Allahut!" Për këtë ai kishte ikur, duke bërë titull: "Jo, ne nuk mund t'ju ndihmojmë fizikisht, ne jemi të dobët. Në periudhën mekase nuk mund të ketë ndihmë fizike". Unë i thashë atij: "Dmth, mënyra juaj e argumentimit nuk është e saktë, për këtë arsye mos e përdorë më atë". Kur na la neve për herën e dytë, u përpoq të justifikojë qëndrimin e tij. Kësaj radhe ai mori për dëshmi rastin e Nu'ajm ibn Mesudit në betejën e Hendekut.

Kur e pyetëm se Nu'ajm ibn Mesudi a mos është zotuar ta respektojë kushtetutën sekulariste? Ose mos ka vënë ligje, kur i ka mashtruar grupet në favor të të Dërguarit, salallahu 'alejhi ue selem? Ose mos ka bërë kufr të dukshme apo shirk të qartë sikur ju që bëni? Nuk ka mundur të gjejë përgjigje, ai u kthye prapa dhe u largua.

Të vërtetën e ka thënë Sufjan eth-thevriju kur ai tha: "E si është gjendja me ata që hanë nga sofa e tyre dhe ecë në qilimin e tyre?"³¹

³¹Shejh Ebu Muhammed Asim El-Makdisi. Përktheu: Ahmed Ebu Muhammed. Marrë nga faqja: Teuhid.NET

Mbi kë bëhet tekfir?

Ehli Sunneti ka mëshirë për njerëzit e zakonshëm Muslimanë nga njerëzit e Kibles dhe nuk i ngarkojmë me atë që është përtej mundësive të tyre. Pra, nuk e bëjmë kusht për të gjykuar Islamin e tyre si të vlefshëm që ata t'i dinë të gjithë anuluesit e Islamit apo që t'i mbajnë mend dhe t'i numërojnë kushtet e fjalës La ilahe ila Allah.

Më saktë, ata gjykohen me Islam me zbatimin e bazës së Teuhidit dhe largimit nga Shirku - përderisa nuk bëjnë ndonjë vepër të anulimit. I marrim në konsideratë kushtet e Tekfirit dhe faktorët parandalues, siç e marrim në konsideratë edhe dobësinë e tanishme në të cilën jetojnë Muslimanët – mos prania e autoritetit Islam, ligjit dhe shtetit të saj- si dhe atë që është përhapur nga injoranca dhe është shtuar nga kuptimet e gabuara për shkak të sasisë së vogël të diturisë dhe mungesës së dijetarëve Rabbani (dijetarë mbi rrugën e drejtë).

Me këtë nuk shpallim largimin tonë nga besimtarët e pabindur, meqë Bera-ja (largimi) jonë është ndaj Kufarëve, Mushrikëve dhe felëshuesve. Për ndryshe, i pabinduri nga mesi i besimtarëve është brenda palës që kanë besnikëri me Imanin. Nuk i largojmë nga kjo derisa ata mbeten Muslimanë. Largimin tonë e shprehim vetëm ndaj mosbindjes së tyre, korruptimit dhe mëkateve, dhe me ta nuk sillemi siç sillemi me Kufarët.

Ne nuk bëjmë Tekfir mbi të gjithë ata që punojnë në qeveritë e kufrit, siç bëjnë Mukefirët ekstrem. Ne Tekfir bëjmë vetëm mbi atë që në punën e tij ka një tipar të kufrit apo shirkut, si për shembull pjesëmarrja në legjislacion të Kufrit, ose në ligjet e Tagutit, apo besnikëria me Mushrikët, Kufarët ose të ndihmuarit e tyre kundër njerëzve të Teuhidit.

Ne e bëjmë të qartë (tefsil) kur vjen puna për të punuar me Kufarët, dhe nuk themi se e gjithë ajo është kufër apo e ndaluar. Por themi se në të ekziston ajo që është kufër, ajo që është e ndaluar dhe ajo që është me pak se këto. Çdo punë a profesion është në përputhje me këtë.

Andaj ne nuk gjykojmë në gjykimin e kësaj jete përveç se me atë që është e qartë – për të cilën nuk kemi mundësi tjetër të gjykimit pos me të. Ndërsa për fshehtësitë kujdeset Allahu dhe merr në llogari.

Pra nuk mbetet për ne që t'i hapim zemrat e njerëzve apo brendësinë e tyre. Qëndrojmë të vëmendshëm ashtu siç kanë qenë në Tekfir dijetarët tanë për njerëzit e komentuesve – sidomos nëse çështja e dallimit kishte të bëjë me të shprehur (zgjedhje e fjalëve) ose me çështje nga bazat e diturisë për të cilën individi arsyetohet për shkak të injorancës së tij.

Nuk është prej metodologjisë sonë të nxitojmë në Tekfir apo të nxitojmë në vendosjen e efeteve të tij pa asnjë konfirmim ose kërkim të qartësisë, sepse: “Të shpallësh gjakun a atyre që falen – në Teuhid - të lejuar është rrezik serioz. Të gabuarit në lëshimin e një mijë Kufarëve është më i lehtë se sa derdhja e gjakut të një Muslimani.” (cituar nga Kadi Ijjad në “e-Shifa”)

Dhe në shfaqim dallimin tonë në aspektet e Tekfirit midis kufrit të veprës a llojit, dhe atij individual. Ne besojmë se nga një individ mund të burojë kufri, megjithatë, gjykimi për të ose emërimi nuk zbatohet mbi të nëse një kusht i tij mungon ose nëse paraqitet ndonjë faktor parandalues nga faktorët parandalues të Tekfirit. Ne besojmë se kushdo që hyn në Islam me vërtetësi, atëherë nuk është e lejuar që ai të dëbohet për shkak të dyshimit apo mosbesimit- ngase ajo që themelohet mbi vërtetësi nuk mund të largohet për shkak të dyshimit.³²

³²Ebu Muhammed el-Makdisi Marrë nga faqja: www.botaislame.com

Kush janë çështjet për të cilat gjykojnë me kufër vetëm dijetarët dhe kush janë ato që gjykojnë edhe njerëzit e thjeshtë??

(Nga shejh: Ahmed bin Umer el Hazimi)

Shejhu kur ka folur rreth disa veprave të shirkut se ato e nxjerrin njeriun nga islami, ka treguar qartë se duhet që çdo musliman të besojë se ai me këto vepra del nga islami. Pastaj ka përmendur një fjalë të imam Berbeharit (Allahu e mëshiroftë) ku thotë:

"E nëse dikush vepron ndonjë gjë prej këtyre (dmth: bën shirk me të gjitha format e tij) atëherë obligohet (dhe është detyrë) mbi ty që ta nxjerrësh atë nga islami.." (Sherh es Suneh).

Në lidhje me këtë shejhu (El Hazimi) thotë: Kjo obligohet mbi ty (dmth që ti nxjerrësh ata nga islami), kështuqë kushdo që i di këto mesele, i obligohet atij nga ana e sheriatit që të besojë daljen e këtyre nga feja, e nëse nuk beson në kufrin e tyre, atëherë për ta frikësuar atë dhe për të dal nga ihtilafi (kundërshtimi) themi se: 'Kihet frikë për të që të dal nga islami' që do të thotë se ti nëse nuk i bën tekfir këtij mushriku kihet frikë për ty se ti nuk i ke bërë tekfir atij për të cilin janë pajtuar të gjithë njerëzit e dijes (dijetarët) se ai ka bërë kufër, kjo është origjina në të se ai del nga feja, sepse ai i cili nuk e bën qafir qafirin për të cilin kanë rënë dakord të gjithë, ai është kafir, kështuqë kushdo që ndalet në kufrin e jehudëve dhe krishterëve ai është qafir, gjithashtu kush dyshon në kufrin e tyre ai është qafir.

Gjithashtu kush thotë se unë nuk e di se ata janë kufar apo jo? bën kufër dhe del nga islami. Gjithashtu edhe ai i cili adhuron tjetër pos Allahut xh.sh për të cilin janë pajtuar të gjithë në kufrin e tij dhe daljen e tij nga islami, atëherë si ndalesh ti në kufrin e tij (dmth si ndalesh nga tekfiri I tij)?

Dhe ky gjykim (me kufër) nuk është ashtu sikurse kanë thënë disa nga murxhiat, se ai (dmth, gjykimi me kufër, ose bërja tekfir) është i veçantë vetëm për dijetarët!!! Jo, nuk është e vecantë vetëm për dijetarët, nuk na nevojitet fetva nëse ti shejh dikënd që adhuron tjetër pos Allahut xh.sh, ose atë që ther (kurban) për tjetër pos Allahut xh.sh ose bën sexhde për idhullin, dhe ti e di se ky është idhull, dhe e di se ai i bën me mendjen e tij (dmth me vetdashje), atëherë themi: Oblogohesh sheriatikisht që të besosh kufrin e tij. Dhe nuk është e nevojshme që në tema të tilla të marrim fetva nga ndonjë dijetar, as as nga ndonjë mexhlis (ku të diskutohet se a është kufër apo jo) e as të tjera si këto.

Dhe kufizimi i meseleve të tekfirit vetëm tek dijetarët është në kundërshtim me tekstet e Kuranit dhe sunetit. Sepse origjina tek ai i cili hyn në islam, është se kushdo që mëson për të (dmth se ky person ka hyrë në islam) obligohet që të besohet se ai është musliman, apo duhet të pritet që të marrim fetva??? A pritet për të marrë fetva???!

Nëse ti dëgjon një qafir duke thënë 'Eshhedu en la ilahe ilallah ue ene muhameden rasulullah' pastaj ngrihet dhe merr abdes e pastaj falet, në këtë kohë do thuash: prit sa të marrim fetva në mënyrë që të gjykohet për të me islam??? A pritet në këtë rast për fetva???!

Nuk pritet për të marrë fetva në mënyrë kategorike, ose në të kundërt do të bëhesh bidatxhi (sepse bidatxhit nuk gjykojnë me islam në të tilla raste sikurse hauarixhët e tj, sh.p). Kështu e njëjtë është edhe me atë që shfaq kufër të qartë nuk lejohet për ty që të presësh fetva e që pastaj të besosh (në kufrin e tij). Atëherë në këtë rast përcaktimi (ose kufizimi) i këtij gjykimi vetëm për dijetarët nuk është në atë përpikmëri në të cilën ishin dijetarët e parë....

Përkundrazi tekfiri dhe kufri janë gjykime sheriatike, ka mundësi që ti obligohet (amijut) njeriut të thjeshtë, e ka mundësi që të specifikohen (kufizohen) disa prej meseleve që janë të lidhura vetëm me dijetarët, e nuk ka dyshim në të.

Kështuqë çështjet që janë (hafijeh) të fshehta të cilat duhet pa tjetër që të realizohen kushtet dhe të eliminohen pengesat, atëherë këto çështje i kthehen njerëzve të dijes, e kështu nuk bën tekfir në to vetëmse njerëzit e dijes, vetëm nëse njeriu i thjeshtë (që nuk është prej njerëzve të dijes) i di këto kushte (pra kushtet e tekfirit, pengesat e tij e tj) dhe është i përsosur në këto mesele atëherë i lejohet atij që të bëjë tekfir.

Ndërsa në çështjet e përgjithshme në të cilat barazohen në to si njerëzit e thjeshtë (nga masat e gjëra) po ashtu dhe njerëzit e dijes, atëherë tekfiri në këto mesele nuk është specifikë e dijetarëve e as nuk është specifikë e nxënësve të dijes, por përkundrazi obligohet për njeriun e thjeshtë (amijun) që të besojë se ky është shirk dhe se vepruesi i tij me këtë del nga islami, dhe ai është prej mushrikëve, dhe nëse vdes në këtë gjendje dëshmohet për të me zjarr sikurse do të vijë më poshtë fjala e imam Ibn Kajjimit në këtë pikë, dhe se ndalesa e gjykimin të këtyre njerëzve me zjarr (ashtu sikurse thonë se) 'nuk duhet që të dëshmohet për ta me zjarr në botën tjetër' nuk ka dyshim se kjo është prej fjalëve të bidatxhive dhe nuk është prej fjalëve të ehli sunetit dhe xhemaatit.

Atëherë kjo është ashtu sikurse e përmendi Berbehari (Allahu e mëshiroftë) se: Kushdo që sheh dikënd që thërë për dikë tjetër pos Allahut xh.sh, ose falet për dikë tjetër pos Allahut, atëherë të obligohet ty që të besosh se ai me këto ka dalë prej islamit. Sepse ky ka rënë në kufër, dhe se ky kufr është kufr i qartë (kufr

beuah), dhe nuk nevojitet fetva prej ndonjë dijetari e as nga ndonjë tjetër pos tij, atëherë në këtë rast themi: 'Në këtë çështje barazohen si (el ameh) masat e gjëra të njerëzve po ashtu edhe (el hasah) rrethi i ngushte i shoqërisë (që në këtë rast janë njerëz e dijes).³³

Nga këto fjalë të lartpërmendura mund të nxjerrim disa përfitime të cilat njëkohësisht ndihmojnë në kuptimin e këtij shkrimi, ndër to:

1- Është detyrë që cdo musliman që sheh shirk të qartë të besojë se ky është shirk dhe se bërësi i saj është qafir sikurse tha imam Berbehari: "E nëse dikush vepron ndonjë gjë prej këtyre (dmth: bën shirk me të gjitha format e tij) atëherë obligohet (dhe është detyrë) mbi ty që ta nxjerrësh atë nga islami.." (sherh es Suneh).

2- E nëse nuk beson në kufrin e tij, pra pretendon se kjo nuk është shirk, ose nuk e konsideron mushrik atë që bën shirk të qartë për të cilin kanë rënë në dakord të gjithë dijetarët, person i tillë është kafir. Kjo sepse sepse ai i cili nuk e bën qafir qafirin për të cilin kanë rënë dakord të gjithë, ai është kafir. (rregull ky për të cilin kemi folur mjaft elhamdulilah, kush dëshiron ta kuptojë më mirë këtë rregull tek i cili kanë devijuar shume grupe sikurse hauerixhët e kohës tonë e tj, le ti kthehet shkrimeve te shejh Ebu Mundhir esh-Shenkitit , Sulejman el Uluan dhe shejh Nasir el Fehd të cilat i kam përkthyer).

3- Gjithashtu kushdo që ndalet në kufrin e jehudëve dhe krishterëve ai është qafir, gjithashtu kush dyshon në kufrin e tyre ai është qafir. Gjithashtu kush thotë se unë nuk e di se a janë ata kufar apo jo? Bën kufër dhe del nga islami, e kjo me pajti të umetit.

4- Gjithashtu ka bërë dallim shejhu mes kufrin e qartë për të cilin ka ixhma tek dijetarët, sikurse therja e kurbanit per tjetër po Allahut e tj, dhe kufrin për të cilin ka mospajtim tek dijetarët, për të parin thuhet se kush nuk e konsideron qafir atë për të cilin kanë rënë dakord të gjithë dijetarët ai është kafir, ndërsa e kundërta është me kufrin që ka ihtilaf mes dijetarëve, sikurse lënia e namazit, ne besojmë se lënësi i mamazit është qafir sipas mendimit më të saktë të dijetarëve, por nga ana tjetër nuk e bëjmë qafir atë person që nuk i bën tekfir lënësit të namazit, pra ai i cili e konsideron lënësin e namazit musliman, tek ne ky person nuk është qafir dhe nuk zbatohet rregulli i mësipërm në këtë pike, mirëpo nga ana tjetër ai i cili e lë namazin sepse e ka mendimin se lënia e tij nuk është kufër, ky person tek ne është qafir për shkak të lënies së tij, edhe pse e merr atë mendimin tjetër të dijetarëve që thotë se lënia e namazit nuk është kufër por gjynah, ne themi se ata dijetarë që thonë këtë nuk bëjnë kufër, ndërsa ti që e le namazin bën kufër.

³³Përktheu nga arabishtja: **Abdurrahman OSMANI**. Marrë nga libri: "**Sherh mufid el mustefid fi kufri tarikit Teuhid**" 1/17-19. (Shiriti i tretë)

Pra medito rreth kësaj pike të rëndësishme se do të eliminosh shumë problem bashkohore.

5- Gjithashtu një pikë tjetër që duhet të tregohemi të kujdesshëm është edhe ajo se në përgjithësi themi se shirku dhe kufri janë të njëjtë pasi që të dy të nxjerrin nga islami, mirëpo nëse do flasim në mënyrë konkrete duhet të bëhet pa tjetër dallim mes shirkut të madh dhe kufrit, pasi shirku I qëartë ka rregulla dhe dispozita të tjera ndaj vepruesit të tij, sikurse: mosjustifikimi me xhehl, nuk pranohet teuili, as gabimi, e tj si keto të cilat I kemi përmendur në vende tjera, ndërsa me kufrin nuk mund të themi të njëjtat gjëra, pasi ka mundësi që të justifikohet në disa raste e tj.

Prandaj duhet të kuptohet mirë kjo temë pasi shumë njerëz kanë rënë në gabim, ata kanë kuptuar nga fjalët e dijetarëve se shirku dhe kufri nuk kanë dallim e si pasojë ata bëjnë tekfir cdokënd i cili bie në kufër pa marrë parasysh kushtet dhe pengesat, e kjo me preteksin se kufri nuk ka dallim nga shirku!! Po, ne themi parimisht këtë, themi se cdo shirk është kufër, porse jo cdo kufër është shirk. Mirëpo në mënyrë të përgjithshme themi se ai që bën kufër ka bërë shirk ashtu sikurse e ka quajtur Profeti a.s lënien e namazit shirk, pra lënia e namazit është kufër, porse Profeti e quajti këtu shirk, kjo do të thotë se në përgjithësi thuhet për kufrin se është shirk, porse në raste konkrete ne bëjmë dallim pasi nuk krahasohet lënia e namazit shirk I madh për të cilin nuk justifikojmë më injorancë ashtu sikurse nuk justifikojmë për sharjen e Allahut e tj, prandaj medito pasi shejhu nuk bëri dallim këtu në këtë fjalë porse ajo kuptohet në formën të cilën e përmendëm më lart, prandaj në një vend tjetër Shejh Ahmed El Hazimij ka thënë : "Ka dallim mes shirkut të madh dhe çështjeve të tjera përveç tij të cilat janë kufër, kjo ngase sheriat ka bërë dallime mes çështjeve të shirkut dhe atyre temave të cilat lidhen me teuhidin, dhe mes çështjeve të tjera të cilat edhe mund të jenë kufër, kështu që ne pasojmë sheriatin në tema të tilla, aty ku sheriat ka bërë vecime ne bëjmë vecime, aty ku sheriat ka vendosur rregull te përgjithshëm edhe ne e konsiderojmë si rregull te përgjithshëm, aty ku sheriat ka bërë shpjegime mes fjalës dhe veprës dhe nuk e ka bashkangjitur fjalën me veprën dhe as veprën me fjalën edhe ne veprojmë po ashtu, pra ndjekim sheriatin në forma dhe mënyra të tilla, dhe nuk është se krijohet ndonjë problem në këtë, prandaj ka dallim midis shirkut të madhë dhe çështjeve të tjera pos tij, të cilat janë kufër, kështu që fjalët e kufrit në këtë aspekt kanë shpjegim dhe nuk janë ato si shirku i madh ne fjalë apo vepra." (Marrë nga një shirit me zërin e shejhut).

6- Nga pikat më kryesore të kësaj fjale është edhe ajo se disa prej murxhive baskohor thonë se bërja tekfir është e drejtë vetëm e dijetarëve dhe nuk i takon askujt të bëj qafira njerëzit pos tyre!!!

Ky është një dyshim të cilin ia mveshin njerëzve e kështuqë për këtë shkak njerëzit e thjeshtë mendojnë se tekfiri nuk është pjesë e fesë dhe se kushdo që bën qafir dikënd është domosdoshmërisht tekfiri apo huarixh sikurse thuhet!!! E sipasojë e kësaj fjale njerëzit dalin në ekstremin tjetër dhe mendojnë se të gjithë janë musliman,!!! Madje edhe nëse bindet se një vepër është shirk i qartë, ai prap nuk gjykon me kufër për shkak të frikës nga tekfiri edhe pse është i bindur se personi në fjalë është qafir, por thotë se nuk më takon mua të gjykojë për të!!!

7- Thënia se tekfiri është e drejtë vetëm e dijetarëve nuk ka asnjë bazë në islam, përkundrazi bie ndesh me kuranin dhe sunetin, madje askush prej selefve nuk e ka thënë porse sikurse ka thënë shejhu se kjo është fjalë e bidatxhive, ose thënë shkurt se kjo është bidat.

8- Ai i cili na paraqet islamin gjykojmë për të me islam përderisa nuk e hedh poshtë këtë islam me ndonjë prej të kundërtave të tij.

9- Ai i cili na paraqet islamin nuk presim që dikush prej dijetarëve të gjykojë për të me islam, porse gjykojmë se ai është musliman, e njëjta është edhe me atë i cili na paraqet kufër të qartë nuk presim që dikush prej dijetarëve të gjykojë me kufër. Pasi është e njëjta, nëse themi se nuk gjykojmë me kufër atëherë nuk duhet të gjykohet as me islam për një person konkret, e kjo fjalë është nga akidja e bidatxhive të cilët nuk gjykojnë me islam ndaj një personi derisa ata të binden dhe të plotësojnë kushtet të cilat ata i kanë vendosur, sikurse bëjnë sot huarixhët e tj.

10- Madje thotë shejhu më lart për atë që vepron kufër të qartë se nuk lejohet për ty që të presësh fetva nga ndonjë dijetar e që pastaj të besosh në kufrin e tij. Pra e ka konsideruar të palejueshme.

11- Kufri dhe tekfiri janë gjykime sheriatike, ka mundësi që ti obligohet (amijut) njeriut të thjeshtë, e ka mundësi që të specifikohen (kufizohen) disa prej meseleve që janë të lidhura me dijetarët. Me fjalë të tjera ka mesele që është obligim edhe për njerëzit e thjeshtë që të gjykojë për to me kufër, ose të besojë se kjo vepër është kufër, dhe ka mesele të tjera që nuk i takojnë njerëzve të thjeshtë por janë të veçanta vetëm për dijetarët.

12- Në çështjet që janë (hafijeh) të fshehta të cilat duhet pa tjetër që të realizohen kushtet dhe të eliminohen pengesat, atëherë këto çështje i kthehen njerëzve të dijes, e kështu nuk bën tekfir në to vetëmse njerëzit e dijes, vetëm nëse njeriu i thjeshtë i di këto kushte të tekfirit, pengesat e tij dhe cdogjë që lidhet me të dhe është i përsosur në këto mesele atëherë i lejohet atij që të bëjë tekfir.

13- Ndërsa në çështjet e përgjithshme të cilat janë të qarta në fe sikurse sharja e Allahut apo e Profetit a,s, ose sexhdja për idhuajt e tjera si këto gjera për të cilat kanë rënë dakord të gjithë muslimanët , atëherë tekfiri në këto mesele nuk është specifikë e dijetarëve e as nuk është specifikë e nxënësve të dijes, përkundrazi obligohet për njeriun e thjeshtë (amijun) që të besojë se ky është shirk dhe se vepruesi i tij me këtë del nga islami, dhe se ai me këtë është prej mushrikëve.

14- Gjithashtu nga pikat më të rëndësishme të këtij shkrimi madje nga qëllimet e përkthimit të kësaj fetvaje është edhe ajo se ai i cili vdes në shirk apo kufër dhe nuk është penduar nga këto vepra, thuhet për të se ai do të hyjë në zjarr. E për këtë kanë ardhur argumente të shumta si nga kurani po ashtu edhe nga suneti që tregojnë në mënyrë të qartë se ai i cili vdes në shirk dhe kufër dëshmohet për të se do të hyjë në zjarr (disa nga këto argumente dhe fjalë të dijetarëve i ka përmbledhur shejh Ebu Jusuf Mid'hat Ali Ferraxh në librin e tij 'Sherh mufid el mustefid fi kufri tarikit Teuhid' fq, 278 e më pas).

Dhe nuk është ashtu sikurse kanë thënë disa se 'nuk duhet që të dëshmohet për ta me zjarr në botën tjetër' kjo fjalë nuk ka asnjë llojë baze në fe madje sikurse e përmendi shejhu më sipër se kjo është prej fjalëve të bidatxhive dhe nuk është prej fjalëve të ehli sunetit dhe xhematit. Madje imam Ibn Kajjimi në 'Tarikul Hixhretejn' ka treguar se ky mendim nuk ka qënë i njohur as tek sahabët as tek tabiinët e as nga ata që erdhën pas tyre.

Porse i vetmi 'argument' sipas tyre është fjala e imam Tahauit ku thotë: 'Nuk dëshmojmë për asnjë prej tyre me xhenet apo zjarr'!! mirëpo kjo është e kotë nga ana e tyre si gjithmon në të tilla mesele, sepse nëse do shohësh pak më lart se ku e ka pasur fjalën imam Tahauit do ta kuptosh gabimin e tyre, pasi ai këtu është duke folur për pjestarët e kiblës (pra ata musliman që bëjnë gjynahe të mëdha) sikurse e ka përmendur këtë imam ibn Ebil Iz el Hanefiju në komentin e tij kur thotë se bëhet fjalë për ithtarët e kiblës, e është më se e njohur nga të gjithë se ai i cili bën shirk të madh nuk është pjestar i kiblës (nuk është musliman) kështuqë kjo fjalë nuk ka të bëjë fare me temën, kështuqë kushtoji rëndësi kësaj pasi si gjithmon gjen gabime të tilla nga disa prej atyre që pretendojnë selefizmin në të tilla çështje, e fjalët për këtë dhe argumentet janë të shumta por për shkak se kemi fol rreth kësaj dhe do flasim inshallah do pregatisim disa materiale në lidhje me këtë, kështuqë nuk po e zgjasim më në këtë.

SHËNIM: Kjo fjalë nuk bie ndesh me fjalën tonë kur kemi thënë se: 'Mund të gjykohet për një person se është mushrik para se ti ngrihet argumenti, mirëpo nuk mund të gjykojmë për të se do të jetë në zjarr' Kjo fjalë është e marrë nga rregulli i cili thotë:

الاسماء و الأحكام تفترقان قبل قيام الحجة و تجتمعان بعده

Që do të thotë: "Emrat dhe gjykimet ndahen përpara ngritjes së argumentit, mirëpo ato bashkohen pas ngritjes së argumentit."

Ky rregull e ka kuptimin se ti mund ta emërtosh dikënd që ka rënë në shirk të madh me emrin mushrik, edhe pse personit në fjalë nuk i ka arritur argument, mirëpo nuk mund të thuash se ky person do të jet në zjarr, kjo për shkak se mbërritja e argumentit është pengesë për dënimin me zjarr në botën tjetër, mirëpo nuk është pengesë nga emërtimi e tij si mushrik ose të zbatosh me të të gjitha rregullat dhe dispozitat e murteidit. Këtë rregull e ka treguar shejhul islam Ibn Tejmije në "Mexhmu el Fetaua" 20/37-38. Mirëpo e gjitha kjo ka të bëjë me 'Ehlul Fetra' të cilët nuk i ka ardhur shpallja fare, të cilët nuk kanë dëgjuar as për Kur'anin as Muhamedin a,s, për këta themi në mendimin më të saktë tek dijetarët se njerëz të tillë do të sprovohen në ditën e kijametit, mendim ky të cilin e ka zgjedhur Ibn Tejmije, Ibn Kajjimi, Ibn Kethiri e tj. Ndërsa për ata që nuk duan të mësojnë fenë dhe tregohen neglizhentë ndaj mësimin të teuhidit dhe shirkut e pastaj vdesin në shirk, për këta themi se këta janë mushrikin dhe meritojnë zjarrin në botën tjetër, e këtë e ka përmendur imam Ibn Kajjimi në librin e tij "Tarikul Hixhretejni" fq 724, kur ka folë për ata njerëz që pasojnë verbërisht baballarët dhe paraardhësit e tyre në shirk, e pastaj Ibn Kajjimi thotë:

"Ndërkaq ka rënë në pajtim i gjithë umeti se kjo kategori njerëzish janë qafira edhe nëse janë injorantë dhe pauses të verbër ndaj kokave dhe priësave të tyre, me përjashtim të asaj që është përciell nga disa prej bidatxhive se për këta njerëz nuk gjykohet me zjarr, dhe e kanë barazuar këtë kategori me ata që nuk i ka arritur thirrja, nuk ka dyshim se ky është medh'heb (ose fjalë) që nuk e ka thënë askush prej imamlarëve të muslimanëve as nga Sahabët, as nga Tani'inët e as ata që erdhën pas tyre, mirëpo kjo fjalë është njohur nga disa prej (ehlul Kelamit) filozofëve dhe ata që shpikin në islam." Pra me pak fjalë themi: Ai person që vdes në shirk dhe i ka ardhur shpallja themi se është mushrik edhe nëse është injorant, dhe meriton zjarrin në botën tjetër. Këtë e ka përmendur Ibn Kajjimi sikurse e kemi përmendur, ndërsa të thuash se për këta nuk dëshmohet me zjarr, është bidat që nuk e ka thënë askush prej selefëve, përkundrazi është fjalë që vjen nga bidatxhit. Ndërsa ai person që nuk ka dëgjuar asgjë prej islamit, dhe vdes në shirk, themi se ne gjykojmë në pamje të parë, themi se është mushrik dhe i zbatojmë mbi të të gjitha rregullat dhe dispozitat e mushrikut në këtë botë, ndërsa për në botën tjetër themi se Allahu nuk e dënon askënd pa i dërguar Profet, prandaj në mendimin më të saktë tek dijetarët thuhet se Allahu këtyre njerëzve do tu dërgojë një Profet në ditën e kijametit, nëse i binden do të hyjnë në xhenet, e nëse nuk i binden do të hynë në zjarr. Këto pika na u lehtësuan për momentin dhe Allahu e di më së miri.³⁴

³⁴Shkroi: **Abdurrahman OSMANI**. (29/07/2013) KAJRO

Kundërpërgjigje ndaj gulatëve

Sqarim: Këtu do ti përmendim vetëm disa prej meseleve të devijimeve të tyre, sa për ta kuptuar këtë lexuesit teprimin e tyre në tekfir ndaj muvehidëve – njësuësëve të Allahut.

Përdorimi i rregullit “Kush nuk e konsideron kafirin kafir ai vet është kafir” pa e sqaruar atë

Një prej gabimeve të përhapura në tekfir është përdorimi i rregullit: “Kush nuk e konsideron kafirin kafir ai vet është kafir” pa e sqaruar atë.

Keq përdorimi i këtij rregulli është kthyer në një sprovë e cila ka përfshirë shumë të rijë aq sa disa ekstremistë në tekfir e konsideruan këtë rregull bazë të fesë dhe kusht për saktësinë e Islamit. Me të ekziston Islami, pa të nuk ekziston. Rreth tij lidhën miqësinë dhe armiqësinë. Kush e përdor atë ai është musliman, njësuës dhe duhet miqësuar ndërsa kush i kundërshton ata qoftë edhe në disa detaje të tij e armiqësojnë, distancohen prej tij dhe i bëjnë tekfir. Arriti çështja deri në atë pikë sa i bënë tekfir njëri-tjetrit sepse ata patjetër do kenë mosmarrëveshje në zbatimin e rregullit tek disa njerëz. Kështu ata për shkak të mosmarrëveshjes ndërmjet tyre (në tekfirin kundrejt disa njerëzve) arritën ti bëjnë tekfir njëri-tjetrit. Ne u drejtojmë këtyre një pyetje: **Nëse përdorimi i këtij rregulli sipas mënyrës tuaj pa sqarime⁶⁵ qenka kusht për të qenë i saktë Islami, a e di njeriu atë kur lind apo e ka detyrë ta mësojë?**

Nëse thonë: E di që kur lind, kanë kundërshtuar fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Allahu ju nxori nga barqet e nënave tuaja e ju nuk dinit asgjë”. En-nahl. Nëse thonë: Duhet ta mësojë. U themi: Kur e ka detyrë të mësojë, a para moshës së pjekurisë apo pas saj? Ato patjetër duhet të japin një nga dy përgjigjet. Nëse thonë: Para, kanë kundërshtuar tekstin e qartë të hadithit të Profetit Sal-l Allahu alejhi ue sel-lem që thotë: “Është ngritur lapsi ndaj tre vetave... ndër ta fëmija derisa të hyjë në moshë”. Nëse thonë: pasi te këtë hyrë në moshë. U themi: Na vendosni një kufi, a e ka detyrë menjëherë pasi të këtë hyrë në moshën e pjekurisë apo i lejohet ta vonojë? Nëse thonë: I lejohet ta vonojë kjo domethënë se ata e lejuan që fëmija të qëndrojë në kufr pasi ka hyrë në moshën e pjekurisë për një periudhë kohore të papërcaktuar e nëse ai vdes në këtë gjendje vdes mosbesimtar-sipas tyre. Ata kështu janë kontradiktorë (sepse nga njëra anë i thonë që po vdiqe pa e mësuar atë vdes kafir nga ana tjetër i thonë se e ka të lejuar të mos e mësojë për pak kohë).

Nëse thonë: Duhet ta mësojë menjëherë. U themi: Kjo është një çështje që ka nevojë për meditim, kërkim, mësim dhe studim sidomos me gjithë këto dyshime që kanë futur shujhët e këqij. Kështu që kjo çështje në vetvete ka nevojë për pak kohë qoftë edhe disa orë së pakti sepse edhe ju vet nuk keni arritur të njihni këtë çështje vetëm se pas një kohe të gjatë në kërkim. Për këtë nuk kundërshton vetëm se ai që është injorant kokëfortë. Këtë duhet ta pranojnë.

Nëse ju e lejoni që njeriu të qëndrojë në kufr qoftë edhe për disa momente, derisa të mësojë pasi ju e keni konsideruar atë kusht për saktësinë e Islamit, atëherë ju e keni lejuar kufirin dhe e keni pranuar se njeriut nuk i quhet i saktë Islami kur hynë në moshën e pjekurisë deri sa të bëjë kufr. E ju me anë të kësaj dilni vetë nga feja (sepse keni lejuar që njeriu të bëjë kufr). për ndryshe largohuni nga teprimi për shkak të këtij rregulli dhe ejani tek sqarimet që kanë bere dijetarët në lidhje me të.

Ne themi: Falënderimi i takon Allahut, ne në fenë tonë nuk gjykohe mi vetëm se tek Sheriati. Siç e treguam edhe më sipër tekfiri është çështje shariatike si rezultat ajo nuk vërtetohet vetëm se me anë të argumenteve të prera të shëriatit.

Çështja është siç thotë Ibn Hazmi: “Kush mendon se ai ka gjet në fe atë gjë që nuk e ka gjetur i Dërguar i Allahut ai është gënjeshtar madje kafir. Për këtë nuk ka kontradikta”. **Është e pamundur tek muslimanët që Profeti Sal-IAllahu alejhi ue sel-lem të mos u ketë sqaruar njerëzve bazën e fesë ose atë çështje të cilat janë kusht për saktësinë e Islamit. Gjithashtu është e pamundur për sqarimin e këtyre çështjeve ti kenë anashkaluar me qëllim ose pa qëllim të gjithë shokët e tij pas tij e të ngelet për ti sqaruar ato, këta njerëz të dështuar. Prandaj ne themi: çdo kusht që nuk ekziston në librin e Allahut ose në sun-netin e Profetit sal-I Allahu alejhi ue sel-lem ai është i kotë. Çdo rregull ose fjalë që nuk bazohet tek një argument i Sheriatit ai është i refuzuar.**

Prandaj është detyrë të shikohet burimi i këtij rregulli dhe argumenti ku bazohet ai që kështu të njohim kufijtë e tij. Kam pas shkruar dikur rreth këtij rregulli atëherë kur u përhap sprova e keqkuptimit të këtij rregulli tek disa të rijë që nguteshin dhe ishin të dobët në dijen Sheriatike. E kam kërkuar këtë rregull tek fjalët e dijetarëve për të njohur se kush është më i hershmi që e ka përdorur atë rregull. Si e kanë përdorur dijetarët këtë rregull dhe në çfarë rastesh? Pas kërkimit dola në këto rezultate:

Së pari: vura re se përdorimi i këtij rregulli është i hershëm jo siç pretendojnë disa që ky rregull është rregull që e ka nxjerrë Ibn Tejmiye dhe e ka ndjekur në të Muhamed Ibn Abdul-Uehabi!!

⁶⁵Pa plotësimin e kushteve në të cilat mund të përdoret ky rregull dhe pa largimin e pengesave të cilat janë disa shkaqe ose justifikime që pengojnë zbatimin e këtij rregulli. (Sh.p)

Po, është e vërtetë që Ibn Tejmija ka qenë i njohur për përdorimin e tij. E shumica e atyre që e përdorin atë rregull, atij dhe Muhamed Ibn Abdul-Uehabit ia dedikojnë. Por në të vërtetë atë e kanë përdorur para tyre dijetarë të njohur, disa janë prej brezave të zgjedhur. Prej tyre është: Sufjan Ibn Ujejne një nga dijetarët e mëdhenj të hadithit (Ka vdekur në vitin 198 h). ka thënë: “Kur’ani është fjala e Allahut të Madhëruar. Kush thotë ai është i krijuar konsiderohet kafir e kush dyshon në kufrin e tij ai vet është kafir”. Transmeton Abdullah Ibn El-Imam Ahmed në librin es-sunneh nr25 me zinxhir të saktë. Një fjalë e tillë është transmetuar edhe nga Ebu Hajtheme Musab Ibn Sejid El-mesifij. Këtë e ka treguar Imam El-hadith Ebul-Kasim El-lalekajj në librin: “Sherh usul i’tikat ehlu-suneti uel xhema’ah”. 2/256 nr 430.

Gjithashtu transmetohet nga Ebu Bekr Ibn Ajash, kënduesi i Kur’anit (ka vdekur në vitin 194 h). ka qenë besnik dhe ashurues. Ka treguar El-lalekajj në librin e tij të sun-netit 2/250 nr 413 se Ebu Bekr Ibn Ajash është pyetur për atë që thotë Kur’ani është i krijuar? Tha: Ai është kafir, kush nuk e quan atë kafir ai vet është kafir”. Zinxhiri është i saktë. Gjithashtu Seleme Ibn Shebib En-nejsaburi (ka vdekur në vitin 247 h). ka qenë muhadithi i Mekës. Ibn Haxheri në Et-tehdhib 2/303 ka thënë: Daut Ibn El-Husejn El-Bejhakij ka thënë: Më kanë treguar se El-Huluanij ka thënë: Nuk e quaj kafir atë që nuk thotë për kur’anin i krijuar apo jo i krijuar (dmth atë që abstenon) Dauti thotë: Pyeta Seleme Ibn Shebib për Huluanin dhe më tha “duhet hedhur në banjo. Kush nuk e quan kafirin kafir ai vet është kafir”. Këtë e ka treguar gjithashtu edhe El-Hatib El-Bagdadij në “Tarih Bagdat” 7/365. Gjithashtu Ebu Zur’ah Ubejdullah Ibn Abdul-Kerim Er-razij (ka vdekur në vitin 264 h). ka thënë: kush pretendon se kur’ani është i krijuar ai është kafir e ka mohuar Allahun e Madhëruar dhe ka dalë nga feja. Kush dyshon në kufrin e tij-nëse është prej atyre që kuptojnë-ai konsiderohet kafir. Të njëjtën fjalë e ka shprehur edhe Ebu Hatim Muhamed ibn Idris Er-razij (i cili ka vdekur në vitin 277 h). Këto i ka transmetuar El-lalekajj në librin e tij të sun-netit 2/176. Meditoje fjalën e tij “nëse është prej atyre që kuptojnë” sepse është e rëndësishme do të ta kujtoj më poshtë. Këto ishin fjalët më të hershme të dijetarëve rreth këtij rregulli. Ato janë marrë nga brezat e zgjedhur. Jo siç pretendonin disa njerëz të kohëve tona se këtë rregull e ka nxjerrë Ibn Tejmije nga xhepi i tij. Është e vërtetë se Ibn Tejmije, Muhamed Ibn Abdul-Uehabi, pasardhësit e tij dhe dijetarët e Nexhdit e kanë përdorur këtë rregull, madje disa prej tyre e kanë përdorur shumë atë. Ekstremistët që e keqpërdorin këtë rregull atyre ua dedikojnë por ky rregull nuk ka buruar prej tyre e as nuk e kan shpikur ata prandaj duhet ditur.

Së dyti: Pas kërkimit dhe hulumtimit tek fjalët e dijetarëve dola në rezultatin se ata e përmendnin dhe e përdornin këtë rregull për të përforcuar asgjesimin e disa llojeve të kufrit, fitneja e të cilave ishte përhapur në kohën e tyre. E këtë e bënë për ti shkullur ato nga rrënjët duke i trembur njerëzit e duke i larguar ato prej këtyre llojeve të kufrit dhe prej atyre që i kryenin ato. Kështu që ky rregull

është njësoj si argumentet kërcënuese të cilat lejohen të shprehen në përgjithësi por me kusht që kur ti përdorësh ato në realitet (për dikë në veçanti) të kesh parasysh plotësimin e kushteve dhe largimin e pengesave. Si rasti i fitnes së atyre që pretendonin se Kur'ani është i krijuar. Shembujt e mësipërm këtu hyjnë. Gjithashtu mund ta kenë përdorur për ti paralajmëruar njerëzit që të ruhen prej disa llojeve të kufrit që janë të qarta aq sa kush nuk e konsideron kafir atë që bije në një nga këto lloje kufri në të vërtetë ka përgënjeshtuar sheriatin ose është treguar kokëfortë ndaj ligjeve të tij. Si p.sh të mos i konsiderosh çifutët dhe krishterët kafira edhe pse i ka konsideruar Allahu të tillë në argumentet muteuatire dhe të njojtura tek muslimanët në mënyrë të domosdoshme. E ngjashme me këtë është dhe shembulli i marrë nga fjala e shejhul Islam Ibn Tejmijes në lidhje me it-ihadijet.

Së treti: Burimi i këtij rregulli dhe argumenti ku bazohet ai është fjala e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Ajetet tona i mohojnë vetëm kafirat” El-ankebut. Gjithashtu fjala e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Kush është më mizor se ai që gënjen ndaj Allahut dhe e përgënjeshton të vërtetën kur i vjen. A nuk ka në xhehenem vendqëndrimi për kafirat” Ez-zumer. E të tjera argumente sheriatike të tilla që tregojnë se ai që përgënjeshton lajmet e vërteta të sheriatit dhe ligjet e tij ka rënë në kufr.

Prandaj Kadi Ijad në librin e tij Esh-shifa 2/280-281 ka trguar për Xhehidhin dhe Thumamen se ata pretendonin se shumë prej njerëzve të thjeshtë (që janë çifutët ose krishterët), grave, mendjelehtëve dhe atyre që i ndjekin çifutët dhe krishterët verbërishtë e të tjerë si këto janë të justifikuar para Allahu sepse ata nuk kanë pasur aq logjikë sa të njohin argumentet. Më pas thotë (Kadi Ijad): Gazaliu në librin “Et-tefrika” ka ndjekur pothuajse të njëjtën ide (që pretendon Xhehidhi). (Thotë Kadi Ijad): Ai që i shpreh këto fjalë është kafir sepse ekziston ixhma'u që trgon se kush nuk e konsideron ndonjë prej krishterëve ose çifutëve ose prej atyre që janë larguar nga feja e muslimanëve kafir ose heziton ta quajë kafir ose dyshon në kufrin e ndonjërit prej tyre, ai vet është kafir. Sepse argumentet e transmetuara dhe ixhmau kanë rënë dakord se ata (krishterët çifutët etj) janë kafira. Kështu që kush heziton në këtë ai i ka përgënjeshtuar argumentet e transmetuara ose ka dyshuar në to. E përgënjeshtrimi ose dyshimi në to ndodh vetëm prej atij që është kafir”. Një gjë të ngjashme e thotë edhe në 2/286: “Ekziston ixhma'u se çdokush që çdo kush që refuzon tekstin e Kur'anit ai është kafir. Për këtë arsye ne e konsiderojmë kafir çdokënd që nuk e quan kafir atë person që zgjedh fe tjetër veç fesë së muslimanëve ose heziton ta quajë kafir ose dyshon në kufrin e tij ose e quan të saktë fenë e tij⁶⁶ edhe sikur të shfaqë pas kësaj Islamit edhe ta besojë atë e të besojë se çdo fe tjetër është e kotë. “pra ai konsiderohet kafir për shkak të kundërshtimit që shfaq”. Përgënjeshtrimi dhe mohimi (i argumenteve) përfytyrohet pas njohjes së tyre. Për këtë dëshmojnë vet argumentet që e quajnë përgënjeshtuesin kafir. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Ajetet tona i mohojnë vetëm kafirat” El-ankebut. Mohimi i

ajeteve përmendet pas ardhjes së ajeteve. Gjithashtu fjala e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Kush është më mizor se ai që gënjen ndaj Allahut dhe përgënjeshtroi të vërtetën kur i vjen. A nuk ka në xhehenem vendqëndrim për kafirat”. Diçka të ngjashme e ka treguar Ibnul-Kajjim në librin “Bedaiu El-Feuaid” 4/118. Me sa trguam kuptojmë se kuptimi dhe komenti i vërtetë i këtij rregulli është si vijon: “Kush nuk e konsideron kafir atë person të cilin e ka quajtur Allahu të tillë në Kur’an në formë të qartë, pasi e ka marrë vesh këtë ose nuk e konsideron kafir atë person që është vërtetuar se Profeti Sal-l Allahu alejhi ue sel-lem e ka quajtur kafir në formë të qartë pasi i janë plotësuar kushtet dhe janë larguar pengesat (e përsëri ai nuk e quan këtë person të tillë kafir) ai ka përgënjeshtroi tekstin e Kur’anit ose hadithet e sakta. E kush i përgënjeshtroi ato ai është kafir sipas ixhma’ut.” Ky është kuptimi i vërtetë i këtij rregulli dhe ky është komenti i tij pas meditimt rreth argumenteve të tij dhe meditimt rreth mënyrës se si e kanë përdorur dijetarët atë.⁶⁷ Përderisa njeriu nuk e shpreh qartë se ai nuk e njeh argumentin që tregon tekfirin-kundrejt dikujt- dhe (nuk e shpreh qartë) refuzimin e tij, nuk është e saktë që ne të nxjerrim rezultat se ai detyrimisht e mohon argumentin e ti bëjmë tekfir në bazë të këtij rregulli sepse çështja në këtë rast kthehet në tekfir në bazë të nënkuptimeve të fjalëve dhe në bazë të rezultateve (të fjalëve).

Do ta sqarojmë tek gabimi i tekfirit në bazë të nënkuptimeve të fjalëve se ajo që mund të nënkuptohet nga mendimi i dikujt nuk është kusht të jetë mendimi i tij, vetëm se atëherë kur ky njeri e di se prej këtij mendimi mund të nënkuptohet një mendim i caktuar dhe e pranon atë që nënkuptohet. Në të kundërt nëse ai nuk e di se çfarë mund të nënkuptohet nga mendimi që shpreh ai ose nuk i ka shkuar ndërmend ky nënkuptim e as nuk e ka synuar atë nuk është i detyruar ta pranojë atë. Gjithashtu nuk lejohet që ne ta detyrojmë ta pranojë atë nënkuptim pa argumente. Këtu përjashtohet rasti kur flitet për kufrin e qartë që është i vërtetuar me argumente të prera dhe të sakta dhe është i njohur në mënyrë të domosdoshme në fenë e muslimanëve si kufri i çifutëve, krishterëve, të ngjashmëve me ta që kanë fe tjetër, jo fenë islame ose kufri i atyre që janë edhe më të këqinj se këta e bashkë me këtë njeriu e di edhe gjendjen e tyre. Në këtë rast ai që nuk pranon tu bëjë tekfir atyre në shumicën e rasteve ose i përgënjeshton argumentet ose dyshon në argumntet e sheriatit që tregojnë për kufrin e tyre dhe nuk u është dorëzuar atyre. Argumente të tilla janë të njohura edhe për vet çifutët dhe krishterët e jo më për muslimanët.

⁶⁶E ngjashme me këtë është fjala e shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab në disa shkrime të tij ku thotë: “Kush nuk i konsideron mushrikët kafira ose dyshon në kufrin e tyre ose e konsideron të saktë rrugën e tyre ai është kafir e për këtë ka ixhma” f 213 “Er-resail Esh-shehsije”. Ku ka përmendur 10 gjërat që e asgjesojnë Islamin, këtë çështje e ka rradhitur të tretën.

⁶⁷Disa njerëz e komentojnë këtë rregull duke thënë se kush nuk e konsideron kafirin ose mushrikun kafir ai nuk është distancuar prej mushrikëve që –sipas-tyre – dmth se i ka përkrahur ata!! E kjo është një prej gjërave që e asgjesojnë Islamin. Do flasim rreth këtij komenti kur të flasim për tekfirin në bazë të domethënieve të fjalëve (nënkuptimeve të fjalëve).

Kush është në këtë gjendje ai ka rënë në kufr e për këtë dëshmon ixhmau. Ndërsa ata që kanë rënë në kufr për shkak të keqkuptimit të argumenteve (nuk janë njësoj si të parët). Mbase dikush nuk iu bën tekfir për shkak të paqartësisë së disa argumenteve që ai ka ose sepse çështja hyn tek temat në të cilat justifikohet njeriu që nuk i di ato ose sepse çështja është e tillë që nuk mund të njihet vetëm se me anë të argumenteve të transmetuara ose kur njeriu refuzon një argument të shariatit pa e ditur ose për shkak se e konsideron argumentin të pasaktë e të tjera arsye. Të cilat e ndalojnë tekfirin pa i sqaruar argumentet. Kështu që në këtë rast nuk lejohet përdorimi i këtij rregulli kundrejt atij që nuk e ka të qartë çështjen e tekfirit në lidhje me këta që u përmendën ose heziton ose nuk pranon tu bëjë tekfir për deri sa ata e kanë bazën e teuhidit.

Për këtë arsye Imam Ebu Ubejd El-Kasim Ibn-Sel-lam i cili e ka pas njohur këtë temë thotë për xhehmijet: “Nuk kam parë njerëz më të humbur në kufrin që kanë sesa këta. Unë e konsideroj injorant atë që nuk i konsideron (xhehmijet) kafira, përjashtoj rastin kur dikush nuk e di gjëndjen e tyre”.⁶⁸ Diçka e ngjashme me këtë është transmetuar edhe nga Imam Buhariu (v 256 h). ka thënë në librin: “Halku Ef'al El-Ibad” fq 19 nr 35: (Unë i kam lexuar fjalët e krishterëve, çifutëve, mexhusëve por nuk kam parë (njerëz) më të humbur në kufrin që kanë (se sa xhehmijet). Unë e konsideroj injorant atë që nuk i konsideron (xhehmijet) kafira, përjashtoj rastin kur dikush nuk e di kufrin e tyre). Lexoje me vëmendje, nuk ka thënë: “Unë e konsideroj kafir atë që nuk u bën tekfir atyre”. (Por ka thënë... e konsideroj injorant) e me gjithë këtë ka përjashtuar prej këtij cilësimi atë që nuk i konsideron kafira sepse nuk e njeh kufrin në të cilin ata janë.

Nga Imam Ahmedi është treguar që e ka përdorur këtë rregull në formë kërcënimi në librin e tij në përgjigjen që i ka shkruar Museded Ibn Musehred El-Basrij i cili e pyeti për çështjet e kaderit, rafidave, mu'tezileve, për çështjen a është Kur'ani i krijuar apo jo dhe për irxhaun. Në përgjigjen për çështjen e Kur'anit i tha: “Ai është fjala e Allahut, nuk është i krijuar. Kush thotë: {Ai është i krijuar është kafir. Kush nuk e konsideron këtë person kafir ai është vetë kafir}”.⁶⁹ Shejhul Islam Ibn Tejmije ka treguar nga Imam Ahmedi dy transmetime kur ka folur në lidhje me mendimin e tij rreth tekfirit të grupeve të humbura si kaderijet, xhehmijet e të ngjashmit me ta. Më pas tregon se e sakta është se Imam Ahmedi nuk bën tekfir në bazë të këtij rregulli.

Thotë ibn Tejmija: “Nga (Imam Ahmedi) tregohen dy transmetime të ndryshme në lidhje me tekfirin ndaj atij që nuk bën tekfir më e sakta është (që ai) nuk bën tekfir (të tillë)”.⁷⁰ Me sa duket ai ka për qellim tekfirin në veçanti ndaj çdo kujt që nuk i bën tekfir xhehmijeve e të ngjashmëve me ta. Ndërsa në përgjithësi dihet që Imam Ahmedi e përdor këtë rregull në formë kërcënimi si fjala e mësipërme. Më pas thotë Ibn Tejmija: “Mbase disa njerëz e konsideruan se kontradikta në lidhje me çështjen e tekfirit ndaj atij që nuk bën tekfir është në çdo rast por ky është gabim i kulluar”. Me sa kuptohet ai ka për qellim të tregojë

rëndësinë që ka sqarimi në këtë temë.⁷¹ Ne vet jemi të bindur për këtë pas kërkimit që kemi bërë rreth këtij rregulli siç do ta shohësh më pas. E them këtë sepse shumica që kemi dëgjuar ta përdorin këtë rregull dhe argumentohen me të qoftë nga fillestarët në kërkimin e dijes apo prej ekstremistëve ia dedikojnë atë zakonisht Shejhul Islam Ibn Tejmijes ose Shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab. Dihet se shumica e shkrimeve të Muhamed Ibn Abdul-Uehabit, fëmijet e tij, nipërve të tij dhe ndjekësve të tij në Nexhd janë marrë nga Shejhul Islam Ibn Tejmija sidomos në këtë temë. Për këtë arsye do sjellë një shembull nga Ibn Tejmija në mënyrën e përdorimit të këtij rregulli për ta sqaruar atë. Gjithashtu do të tregoj dhe disa sqarime të nipërve të shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab në lidhje me fjalët e gjyshit të tyre-Allahu e mëshiroftë- në këtë temë, me shpresë që kjo çështje të jetë sa më e qartë. Shejhul Islam Ibn Tejmije në librin “Mexhmu El-Fetaua 2/83” flet për it-tihadijet. Ka thënë: “Kush thotë se adhuresit e statujave po ti lenë statujat kanë për të humbur prej të vërtetës aq sa kanë lënë prej statujave, ai është më kafir se çifutët dhe krishterët. Gjithashtu kush nuk i quan këto njerëz kafira ai është vetë më kafir se çifutët dhe krishterët sepse çifutët dhe krishterët i konsiderojnë adhuresit e statujave kafira e jo më ai që e konsideron lënien e adhurimit të statujave largim nga e vërteta në aq sasi sa largohet prej tyre”. Arsyeja është se i-tihadijet –Allahu i shëmtuftë thonë: çdo gjë është Allahu. Sipas tyre statujat janë pjesë e Allahut. Kështu që kush e le adhurimin e tyre ka lënë një pjesë të vërtetës dhe të adhurimit të Allahut...!!

Dijetari i madh Sherafu Ed-din Ebu-Muhamed Ismail Ibn-Ebi-bekr El-Mukrij El-jemenij Esh-Shafi’ij ka shkruar një poezi si kundërpërgjigje ndaj it-tihadijeve dhe për të sqaruar kufrin e Ibn Arabijut që ndodhet në librin e tij “Fusus El-Hikem”. E ka titulluar poezinë: “Argumentin asgjesues kundër shkrimit të Fususit të humbur”. Ka thënë në të:

-U tregua shumë i guximshëm Ibn-Arabiju ndaj Allahut në atë që tha.

-Tha: Zoti dhe rob i janë një. Zoti është i zotëruari e nuk kanë ndryshim.

-I mohoi detyrat (që i ka vendosur Zoti robit) sepse rob i sipas tij është zot dhe rob e ky është mohimi i padrejtë.

-Ka thënë: Haku (Allahu) hyn në çdo pamje dhe shfaqet me anë të saj. Kjo është një prej pamjeve të tij

-Nuk e pranoi imanin vetëm faraoni në momentet e vdekjes por imani i ka përfshirë të gjithë kafirat.

-Prandaj përgënjështroje atë që të jesh besimtarë i mirë ose po deshe besojë që të jeshë kafiri më i keq.

⁶⁸Nga “Fetua Shejhul Islam” (12/272).

⁶⁹Marrë nga libri “Tabakat El-Hanabile i Ebi J alas 1/315”.

⁷⁰Mexhmu El-Fetaua 12/260.

⁷¹Dmth sqarimi se kur i bëhet tekfir atij që nuk bën tekfir.

-Ai ka lavdëruar popullin e Nuhut të cilët nuk u përgjigjën ftesës së tij kur i ftoi për tu larguar nga adhurimi i Ued-dit Sua'as dhe Nesras.

-Ai e quan injorant atë që iu bind urdhërit të Nuhut për ti lënë ato. Kjo fjalë është fjala e kafirit të hapur.

-I lavdëron statujat dhe ai që i adhuron ato sipas tij nuk ka kundërshtuar urdhërat e Urdhëruesit.⁷² Më poshtë thotë:

-Nëse ti thua që feja e Ibn Arabijut është feja jonë dhe tekfiri ndaj tij është tekfir edhe ndaj nesh....

-Të them: Ti poi bën tekfir vetes tënde, vet e hodhe atë në humnerë.

-Feja e tij nuk është feja e Muhamedit ai është usta i kufrit dhe humbjes. Marrë nëpërmjet librit “Sherh Nunijeti Ibn-Kaj-jim” të Ahmed Ibn Isa 1/174. Tek tre vargjet e fundit tregohet në mënyrë indirekte rregulli për të cilin po flasim ose diçka e ngjashme me të. Ai ka treguar në to kufrin e atij që qorton tefirin e Ibn Arabijut dhe ndjek fenë e tij. Autori i poezisë ka shprehur qartë këtë rregull në një nga librat e tij. Ka thënë: El-Hafidh Es-sahauj në librin: “El-Kaul El-munbij An Terxhemeti Ibn Arabij”. Ibnul Mukrij⁷³ në lidhje me rid-den (daljen nga feja) në librin: “Er-Reudh Muhtesar Er-Reudhah” ka thënë: “Kush dyshon në tekfinin e çifutëve, krishterëve dhe Ibn Arabijut e grupit të tij ai konsiderohet kafir”. Marrë nga “Sherh Nunijeti” Ibnul-Kaj-jim 1/166. Këtë e ka treguar shejhu Muhamed Ibn Abdul-uehab në librin “Mufid El-Mustefid fi kufr tarik et-teuhid”. Ky gjykim është ndërtuar mbi shkrimet, mendimet dhe kufret e qarta që ka shpalosur Ibn-Arabiju. Allahu na ruajt. Shejhul Islam Ibn-Tejmije ka treguar prej disa dijetarëve që ato i bënin tekfinin ibn Arabijut. Më pas thotë: “ky është gjykimi për këtë që është më afër islamit se Ibn-Seb'ine El-keuneuij, Et-tilmisaniy e të tjerë si ai që ndjekin rrugën e tij. Nëse ky që është më i afërti është në këtë gradë kufri që është më i rëndë së kufri i çifutëve dhe krishterëve e çmund të thuash për ato që janë më larg islamit”. E unë nuk kam treguar as 1/10 e kufrit që shprehin ato”.⁷⁴ Në lidhje me vdekjen e Ibn Arabijut, në çfarë gjëndje ka Kjo shikohet në disa raste në librat e tij. Ka thënë në Mexhmu El-fetaua 2/284 pasi përmendi mendimet e it-tihadijeve që konsideohen kufr: “këto ide të gjitha janë mendime të autorit të librit “Fusus el-hikem” (Ibn-Arabijut). Allahu e di më mirë në çfarë gjëndje ka vdekur ai”. Kjo shikohet në disa raste në librat e tij. Ka thënë në Mexhmu El-fetaua 2/284 pasi përmendi mendimet e it-tihadijeve që konsideohen kufr: “këto ide të gjitha janë mendime të autorit të librit “Fusus el-hikem” (Ibn-Arabijut). Allahu e di më mirë në çfarë gjëndje ka vdekur ai”. Shih diçka të ngjashme me këtë në Mexhmu el fetaua 2/91. Meditoje fjalën e shejhul Islam Ibn-Tejmijes që treguam dhe krahasojë atë me fjalën e tij pak më sipër për ibn Arabijun se ke për të dalluar sa të kujdes'shëm dhe të ruajtur kanë qenë dijetarët e njohur në çështjen e tekfirit sidomos kur ka disa mundësi ose kur nuk duket qartë përfundimi i jetës së personit.

⁷²Shejhul Islam Ibn-Tejmije ka treguar për it-tihadijet se ata thonë: Adhuruesit e statujave po të largohen nga adhurimi i tyre janë injorantë...

⁷³Ibnul-Mukrij është ky dijetari që ka shkruar këtë poezinë. ⁷⁴Mexhmu El-fetaua 2/85.

Kthehemi tek tregimi i fjalëve të shejhul Islam rreth rregullit: “Kush nuk e konsideron kafirin kafir...” ka treguar se mendimi i it-tihadijeve që thonë se Allahu është çdo gjë, është më i keq se mendimi i krishterëve të cilët thonë se vetëm Mesihu është Allahu (e jo çdo gjë siç thonë këta) i pastër është Allahu prej asaj që i mveshin mizorët. Thotë Ibn-Tejmija: “Ata (it-tihadijet) e pranojnë besimin e çifutëve dhe krishterëve dhe i konsiderojnë ato se janë në rrugën e drejtë. Sikurse besojnë se adhuresit e statujave janë në rrugën e drejtë. E çdo njëra prej këtyre (besimeve) është një nga llojet më të rënda të kufrit”.

Kështu që kush ka mendim të miurë për ta (për it-tihadijet) dhe pretendon se nuk e njeh gjëndjen e tyre i bëhet e njohur gjëndja e tyre e nëse nuk distancohet prej tyre dhe nuk e shfaq kundërshtimin e tyre ai bashkohet me ta dhe ai konsiderohet prej tyre. Ai që thotë se fjalët e tyre kanë një koment që përputhet me sheriatin ai konsiderohet nga kokat e tyre dhe imamët e tyre. Ky person nëse është i zgjuar ai e kupton që po gënjen ndërsa nëse ai e beson me të vërtetë atë (që thonë ata) ai konsiderohet më kafir se krishterët. Kështu që kush nuk i konsideron këta njerëz kafira dhe beson se fjalët e tyre kanë një koment (të saktë) ai është më larg nga tekfiri i krishterëve që thone se ka tre Zotra. Allahu e di më mirë”.⁷⁵ Gjithashtu ka thënë : “ Fjalët e këtyre (it-tihadijeve) janë më të këqija se fjalët e krishterëve. Fjalët e tyre janë kontrdiktore në ato pika që janë kontrdiktore edhe fjalët e krishterëve. Ato herë-herë besojnë hululin (futjen e krijuesit tek krijesat), herë-herë besojnë it-tihadin (bashkimin e krijuesit me krijesat) e herë-herë besojnë se (krijuesi dhe krijesat kanë qenë të bashkuar). Ky medh’heb është kontrdiktore e ata mashtrojnë ata njerëz që nuk kuptojnë . Të gjithë këto mendime janë kufër sipas ixhmaut të të gjithë muslimanëve. Kush dyshon në kufrin e tyre pasi ti ketë mendimet e tyre dhe pasi të kete njohur fënë islame ai konsiderohet kafir si ai që dyshon në kufrin e çifutëve, krishterëve dhe mushërikëve”.⁷⁶ Nga ky shembull me këto tre fjalët (e Ibn Tejmijes që përmendëm) dalim në rezultatin se pari: Shejhul Islam Ibn-Tejmije e ka përdorur këtë rregull me fjalë të përafërta, në disa raste në formë të pa sqaruar ndërsa në disa raste në formë të sqaruar. Ka thënë: “Kush nuk i quan këta njerëz (it-tihadijet) kafira ai është vetë më kafir se çifutët dhe krishterët”. Gjithashtu ka thënë: “kush ka mendim të mirë për ta (It-tihadijet) dhe pretendon se nuk e njeh gjëndjen e tyre i bëhet e ditur gjëndja e tyre nëse nuk distancohet prej tyre dhe nuk e shfaq kundërshtimin e tyre ai bashkohet me to dhe konsiderohet prej tyre. Ai që thotë se fjalët e tyre kanë një koment që përputhet me sheriatin ai konsiderohet nga kokat e tyre dhe imamët e tyre”.

⁷⁵Mexhmu El-fetaua 2/86 .

⁷⁶Mexhmu El-fetaua. 2/223.

Gjithashtu ka thënë: “Kush dyshon në kufrin e tyre (it-tihadijeve) pasi ti ketë njohur mendimt e tyre dhe pasi të ketë njohur fenë Islame ai konsiderohet kafir si ai që dyshon në kufrin e çifutëve dhe krishterëve”. Kështu që fjala e tij e paqartë duhet komentuar në bazë të fjalës së tij të qartë sepse të treja fjalët e tij janë për të njëjtën temë dhe për të njëjtin grup.

Së dyti: Ai e ka përdorur këtë rregull për atë lloj kufri për të cilën thotë: “Ai është kufr i qartë me ixhmaun e çdo muslimani”. Gjithashtu thotë: “Çdo njëra nga këto besime është nga llojet më të mëdha të kufrit” madje “(kush e ka atë besim) është më kafir se çifutët dhe krishterët” dhe “(mendimet e tyre) janë më të këqija se mendimet e krishterëve”.

Krishterët besojnë se Allahu ka hyrë ose është bashkuar me Mesihun. Kurse it-tihadijet hululijet e kanë konsideruar se çdo gjë në ekzistencë sende, gjallesa, pislloqet mosbesimtarët, kriminelët janë pjesë e qënies së Allahut. I paster është Allahu prej asaj që i mveshin mizorët. Për këtë arsye Shejhul Islami Ibn-Tejmije thotë: “kush nuk i konsideron këta kafira ai është më larg prej tekfirit të çifutëve dhe krishterëve për shkak të trinitetit dhe besimit se krijuesi ka hyrë tek ndonjë prej krijesave”. Gjithashtu ka thënë: “Kush dyshon në kufrin e tyre është si ai që dyshon në kufrin e çifutëve dhe krishterëve”.

Së treti: Pas gjith kësaj që tregoi që kufrin e këtyre është më i keq e më i rëndë se kufrin e çifutëve dhe krishterëve e shohim se ai nuk e zbaton këtë rregull (mbi atë që nuk u bëjnë tekfir këtij grupi) vetëm se me një kusht të rëndësishëm të cilin duhet ta ketë parasysh çdo kush që e përdor këtë rregull dhe ia dedikon atë Ibn Tejmijes. Ky kusht është që ai person që nuk u bën tekfir atyre të jetë prej atyre që e njohën gjendjen e tyre dhe njohin detajet e mendimeve të tyre që janë kufr i rëndë. Këtu po të rikujtoj fjalën e Ebu-Zur’a dhe Ebu-Hatim Er-razij që e përmendëm më parë në lidhje me tekfirin ndaj atij që thotë: Kur’ani është i krijuar. Ata vendosën si kusht për ti bërë tekfiri atij që dyshon në kufrin e atyre që besojnë se kur’ani është i krijuar që ky person ta kuptojë kufrin e tyre e ta njohë atë. Gjithashtu edhe fjala e Ibn Tejmijes këtë tregon sepse këta (dijetarë) nga i njëjti burim marrin.

Shejhul Islam Ibn-Tejmije thotë: “Nëse pretendon se nuk e njeh gjendjen e tyre u bëhet e njohur gjendja e tyre”. Kjo është para se të venoset në zbatim ky rregull e para se tub ëhet tekfiri. Nëse pas kësaj këmbëngul u bashkangjitet atyre.

Gjithashtu ka thënë: “Kush dyshon në kufrin e tyre pasi ti ketë njohur mendimet e tyre dhe pasi të ketë njohur fenë islame ai konsiderohet kafir”. Këtu Ibn-Tejmija përveç kushtit për të njohur mendimet e tyre vendosi sikurse dhe njohjen e fesë islame. Me anë të këtij kushti ai përjashtoi nga ky rregull ata që janë fillestarë në fenë islame ose ata që janë të ngjashëm me ta të cilët justifikohen me padijen e tyre për shkak të pamundësisë së tyre për të arritur dijen. Ky sqarim është i mjaftueshëm për të treguar se Ibn-Tejmija nuk e zbaton këtë rregull -të

cilin ai e përdor zakonisht për të format më të qarta të kufrit-vetëm pasi të jetë sqaruar dhe të jetë bërë e qartë rruga e vërtetë, gjë që d.m.th se ai nuk i bën tekfir me anë të këtij rregulli vetëm se atij që përgënjeshtrohet argumentet ose refuzon pranimin e argumenteve të sigurta e tepër të qarta. Prandaj vendosi si kusht “pasi të ketë njohur fenë islame”. E gjithë kjo bëhet fjalë për kufirin e qartë që nuk ka në të aspak mundësi (për të qenë kufr) prandaj ai vendosi për këtë kushtin “njohjen e mendimeve të tyre” të shëmtuara të cilat janë më të rënda se mendimet e krishterëve.

Kështu Ibn Tejmija ka justifikuar ndër ato që nuk u bëjnë tekfir it-tihadijeve ato që nuk njohin argumentet fetare (përkatese) dhe ato që nuk e njohin realitetin.⁷⁷ Muftiu ose ai që do flaës në emër të Zotit të botëve nuk ka mundësi ta bëjë këtë dhe nuk mund ta qëllojë të vërtetën vetëm se duke njohur këto dy gjëra. E para është njohja e argumentit ose gjykimit të Allahut në këtë rast. Këtë e përmendi Ibn Tejmija aty ku tha: “... Të ketë njohur fenë Islame”. E dyta: Është njohja e realitetit ose e fjalëve dhe mendimeve të cilat po pyetet. Këtë e përmendi aty ku thotë: “nëse pretendon se nuk e njeh gjendjen e tyre i bëhet e njohur gjendja e tyre”. Mos njohja e njërës prej këtyre dy gjërave e privon njeriun prej gjetjes së vërtetës në këtë rast dhe e ndalon njeriun që të flaës në emër të Zotit të botëve sepse në këtë rast njeriu flet në emër të Zotit të botëve pa dije. Për këtë arsye shejhul Islam Ibn Tejmija para fetvasë së tij rreth tatarëve (mongolëve) dhe ushtarëve të tyre të cilët pretendonin se ishin muslimanë thotë: “Falenderimi i takon Allahut, Zotit të botëve. Po është detyrë që këta të luftohen në bazë të librit të Allahut, sun-netit të Profetit të Tij sal-l Allahu alejhi ue sel-lem dhe në bazë të rënies dakord të dijetarëve të muslimanëve. Ky gjykim ndërtohet mbi dy baza:

E para: Njohja e gjendjes së tyre.

E dyta: Njohja e gjykimit të Allahut në një rast të tillë”.

Nxënësi i tij Ibnul-Kaj-jim thotë: në sqarim të kësaj çështjeje në librin “I’lam El-mueki’ine” 1/87-88: “Myftiu dhe gjykatësi nuk kanë mundësi të japin fetva e të gjykojnë në bazë të të vërtetës vetëm se pasi të kuptojnë dy gjëra:

E para: Njohja e realitetit dhe kuptimi i tij nga rrethanat, shenjat, provat të cilat japin mundësi që ta njohin realitetin.

E dyta: Të kuptuarit se kush është obligimi në këtë realitet. Ky është të kuptuarit e ligjit të Allahut në librin e Tij ose në sun-netin e Profetit të Tij sal-l Allahu alejhi ue sel-lem në lidhje me këtë realitet. Më pas vendoset njëra mbi tjetrën”.

⁷⁷Ki kujdes ky justifikim vlen vetëm për ata që nuk u bëjnë (it-tihadijeve) tekfir (për arsyet që u treguan) ndërsa ato që e lejojnë kufrin e tyre ose dialogojnë në mbrojtje të tyre ato nuk hyjnë tek ky justifikim. Për këto të fundit Ibn Tejmija ka thënë: “Ai që thotë se fjalët e tyre kanë një koment që përputhet me sheriatin ai konsiderohet nga kokat e tyre dhe nga imamët e tyre”.

Për ta sqaruar më shumë këtë çështje dhe për ta përforcuar atë po tregoj disa fjalë të shejhul Islam Ibn Tejmijes të qarta në të cilat ai i justifikon ato njerëz që nuk e njohin medh'hebin e it-tihadijeve në realitet dhe tregon se pa u sqaruar argumenti ai nuk e zbaton këtë rregull të tekfirit mbi ata njerëz të paditur që nuk u bëjnë tekfir. Nga sa treguam më lart e more vesh se sqarimi i argumentit në këtë rast d.m.th: Tu sqarosh atyre shëmtinë e fjalëve të it-tihadijeve dhe kufrin e qartë që përmbajnë ato. Tu sqarosh atyre që ato bien ndesh me Islamin nëse ata nuk e dijnë këtë, si rasti i atyre që janë fillestarë në fe. Thotë shejhul Islami Ibn Tejmije në Mexhmu El-fetaua: “Fjalët e këtyre (it-tihadijeve) në brendësinë e tyre përmbajnë kufr më të rëndë se në pamjen e jashtme. Njeriu mund të mendojë se këto fjalë në pamjen e jashtme janë si fjalët e shujhëve që njohin Allahun që janë njësuera. Por ato në brendësinë e tyre përmbajnë më shumë kufr, gënjeshtër dhe injorancë se fjalët e çifutëve dhe krishterëve dhe adhuresve të statujave. Kështu që çdokush që e njeh më mirë medh'hebin e tyre të fshehtë dhe bie dakord me të ai me këtë bie në kufr më të rëndë (se ata që e njohin më pak medh'hebin e tyre). Kurse njerëzit e paditur që mendojnë mirë për fjalët e tyre e nuk i kuptojnë ata besojnë se fjalët e tyre janë si fjalët e shujhëve që njohin Allahu të cilët thonë fjalë të sakta por që shumë njerëz si kuptojnë.

-Këta janë muslimanë, besimtarë të cilët ndjekin Kur'anin dhe sun-netin në bazë të sasisë së besimit që kanë. Ndërkohë që këta të paditur mendojnë mirë për ta (it-tihadijet) e pohojnë rrugën e tyre dhe i pranojnë ato nga padija dhe humbja në ë cilën janë. Nuk përfytyrohet që ti lavdërojë këto (it-tihadijet) vetëm se ai që është kafir ose ai që është i paditur dhe i humbur”.⁷⁸ Gjithashtu ka thënë: (Kush thotë: Fjalët e tyre (it-tihadijeve) kanë një kuptim të fshehtë të vërtetë dhe se kjo e vërtetë është prej atyre të vërtetave të cilat nuk mund ti dijnë vetëm se ato që janë njerëz tepër të veçantë, ky është një nga dy personat, ose është prej zindikëve (munafikëve) të mëdhenj prej atyre që janë mosbesimtarë ose është nga injorantët e mëdhenj të humbur. Zundiku duhet vrarë kurse injorantit duhet ti tregohet çështja e tyre siç është në realitet. Nëse ai këmbëngul në këtë besim të kotë pasi ti jetë sqaruar argumenti është detyrë të vritet”⁷⁹

Nëse i kërkon fjalët e dijetarëve të mëdhenj në lidhje me këtë rregull do ti gjeshe ato në përgjithësi në këtë rrugë. Ja ku po të sjellë disa shembuj që kam në dorë momentalisht:

Kadi Ijad ka treguar se Muhamed Ibn Suhnun ka thënë: “Dijetarët kanë rënë dakord (ixhma) se ai që fyen Profetin sal-l Allahu alejhi ue sel-lem dhe e ofendon atë ai është kafir. Ai është i kërcënuar me dënimin e Allahut. Tek ummeti gjykimi i tij është vrasja. Kush dyshon në kufrin dhe dënimin e tij ai ka bërë kufr” Esh-shifa 2/215-216.

⁷⁸Mexhmu El-fetaua 2/222.

⁷⁹Mexhmu El-fetaua 2/230. Një gjë e ngjashme tregohet edhe në 2/85.

Gjithashtu këtë e ka trguar edhe shejhul Islam Ibn Tejmije në librin “Es-sarim El-meslul” f4. Shikojë me vëmendje këtë rast, ai nuk del nga ajo që treguam më lart. Fyerja e Profetit sal-l Allahu alejhi ue sel-lem siç e tregoi edhe Muhamed Ibn Suhnuni është kufr për të cilin dëshmon ixhmau i dijetarëve. Shejhul Islam Ibn Tejmije ka treguar në: “Es-sarim El-meslul” se Imam Is’hak Ibn-Rahaejhi ka treguar ixhmaun e dijetarëve për këtë dhe ue ka treguar këtë ixhma edhe dijetarëve të tjerë. Shih çështjen e parë f3 e më poshtë. Sikurse ka treguar shejhul Islam Ibn-Tejmije në librin “Es-sarim El-meslul” se kufri i atij që fyen Profetin sal-l Allahu alejhi ue sel-lem është kufr i përbërë (jo i thjeshtë) madje më shumë se kaq. Shih faqen 297 etj. Fyerja shkakton mundim për Allahun, të Dërguarin e Tij dhe për besimtarët më shumë se kufri dhe lufta’ shih f.294 etj. Fyerja është më e rëndë se kufri dhe shirku i çifutëve dhe krishterëve të cilët pranohen me gjithë ato që kanë që të jetojnë në shtetin islam nëse paguajnë xhizjen por nuk pranohen as ato e as të tjerë veç tyre nëse fyejnë Profetin sal-l Allahu alejhi ue sel-lem në asnjë rast. Shih f246 e më poshtë saj.

Ka ngelur të sqarojmë se ky rregull përdoret në këtë rast nëse fyerja është e qartë jo në rast kur fjalët përmbajnë disa kuptime dhe shprehje nuk është e qartë. Argument për këtë janë rastet që i kemi përmendur më parë (në pjesë të tjera të librit) ku tregohet se dijetarët siguroheshin (para se të gjykonin). Prej tyre edhe Kadi Ijad i cili ka treguar fjalën që e përmendëm pak më parë. Ato tregoheshin të matur në nxjerrjen e gjykimit. Gjithashtu ata kanë disa mendime të ndryshme në lidhje me tekfirin ndaj atij që thotë fjalë jo të qarta në këtë temë (dmth që mund të nënkuptohet prej tyre fyerje) ata në raste të tilla kërkonin sqarime (rreth kuptimit dhe synimit të këtyre fjalëve të paqarta) para se të jepnin gjykimin me kufr (ose jo). Ato (në këto raste) shikonin synimin (e folësit) faktet dhe mënyrën se si përdoen ato fjalë në zakonin e njerëzve. E gjithë kjo ka lidhje me tekfir ndaj atij që thotë disa fjalë që mund të kuptohet prej tyre fyerje ose jo fyerje. E jo më për atë që nuk i bën tekfir këtij personi (që ka folur këto fjalë të paqarta)?

Shejhul Islam Ibn Tejmije në Mexhmu El-fetaua 38/98 kur ka folur për sektin e Duruzëve ka thënë: “Për kufrin e tyre nuk ka kontradikta mes muslimanëve. Madje kush dyhon në kufrin e tyre ai është kafir si ata. Ata nuk janë si ehli-kitabi e as si mushrikët. Ato janë kafira të humbur e ushqimi i tyre nuk lejohet të hahet”. Shikojë se si Ibn Tejmija para se të tregonte këtë rregull, regoi se për kufrin e këtyre nuk ka kontradikta mes muslimanëve.

Gjithashtu tregoi se ato nuk janë as në gradën e ehli-kitabit d.m.th janë më të këqinj sepse ai tregon po në atë faqe se ata e konsiderojnë prijesin e tyre El-Hakim El-ubejdij zot dhe e quajnë (krijuesi, i dituri). Gjithashtu ka treguar se ata janë “prej karamitave batinije të cilët janë më kafira se çifutët, krishterët dhe mushrikët arabë”. Ky rast përputhet me sa treguam më lart prandaj ec në bazë të tij që ta qellosh të saktën in-sha-Allah. Gjithashtu ka thënë Ibn Tejmije në “Es-sarim El-meslul” 586-587 në lidhje me sqarimin e gjykimit të fyerjes së

sahabëve: “... ndërsa kush i bashkangjit fyerjes së tyre pretendimin se Aliu është zot ose se ai duhet të ishte profeti por Xhibrili gaboi në dërgimin e shpalljes, për këtë nuk ka dyshim se është kafir madje nuk ka dyshim në kufrin e atij që dyshon në kufrin e këtij”⁸⁰.

Gjithashtu kush pretendon se disa ajete nga Kur’ani janë hequr ose fshehur ose pretendon se ajetet kanë disa kuptime të fshehta që i shfuqizojnë veprat e ligjëruara nga sheriatu etj ai është prej karamitave ose batinijeve. Prej tyre janë edhe et-tenasuhijet. Nuk ka dyshim që këta janë kafira. Kurse ai që i fyen ata jo në besnikërinë e tyre dhe as në fenë e tyre- si p.sh kur i quan ato koprracë ose frikacakë ose të paditur ose të zhytur në dynja ose të ngjashme me këto- ky është ai që e meriton të ndëshkohet në formë edukimi por nuk gjykojmë për të me tekfir vetëm për këtë arsye. Këtë kanë pasur për qëllim ato dijetarë që nuk i kanë konsideruar kafira ata (që fyejnë sahabët). Për ata që i mallkojnë dhe i fyejnë në përgjithësi ka dy mendime (tek dijetarët) sepse ky mallkim mund të jetë thjeshtë nga urrejtja ose për shkak të besimit. Ndërsa për atë që e tejkalon atë dhe pretendon se sahabët e dezertuan fenë pas vdekjes së Profetit sal-l Allahu alejhi ue sel-lem përveç një numri të vogël që nuk janë më shumë se mbi dhjetë veta ose pretendon se ato dolën në fisk (në gjynahe të rënda) në përgjithësi themi: Nuk ka dyshim se ky (që thotë këtë) ka rënë në kufr sepse ka përgënjeshtuar tekstin e Kur’anit në disa ajete ku tregohet që Allahu është i kënaqur me ta dhe i ka lavdëruar ata.

Madje kush dyshon në kufrin e këtij është detyrë të konsiderohet kafir sepse rezultati i këtyre fjalëve është se transmetuesit e Kur’anit ose sun-netit kanë qenë kafira ose fasikë. Fjala e Allahut thotë (kuptimi i ajetit): “Ju ishit ummeti më i mirë që keni dalë tek njerëzit”. Ky ajet tregon se brezi i parë ishin më të mirët. Kurse sipas këtyre ata kanë qenë kafira ose fasikë e kjo d.m.th se ky ummet është më i keqi ummet ndër gjith umetet dhe brezi i parë i këtij ummeti kanë qenë më të këqinjë. Kufri i atij (që e beson këtë) është i njohur në mënyrë të dosdoshme në fenë islame”.

Më poshtë thotë: “E përgjithshmja është që për një grup që i fyen sahabët nuk ka dyshim që janë kafira, për një grup (tjetër) nuk gjykohet se kanë rënë në kufr kurse për një grup ka mëdyshje (a gjykohen me kufr apo jo)”. Po mjaftohem me këto fjalë që tregova për të bërë një përmendje të asaj që u tregua më lart. Ky rregull përdoret për të përforcuar sqarimin e ndonjë prej llojeve të kufrit të qartë që është si kufri i çifutëve dhe krishterëve ose më i rëndë se kufri i tyre e më i qartë, deri në atë pikë sa ai që nuk pranon ti konsiderojë kafira ato që e kanë këtë lloj kufri është njësoj si ai që përgënjeshton një argument shariatik tepër të qartë. Ky person i tillë është kafir e për këtë dëshmon ixhmau.

⁸⁰E ngjashme me këtë është ajo që tregohet në “El-ikne” po nga Ibn-Tejmija se ka thënë: “Kush i lutet Alij Ibn Ebi-Talibit ai është kafir dhe kush dyshon në kufrin e tij është kafir”. Marrë nga libri “Mufid El-Mustefid fi kufr tarik Et-teuhid” i Muhamed Ibn Abdul-Uehabit.

Nga kjo kuptohet edhe arsyeja pse dijetarët si shejhu Muhamed Ibn Abdul-Uehabi e të tjerë kur përmendnin këtë rregull bashkë me të përmendnin edhe ixhmaun (në lidhje me çështjen përkatëse).

E megjithë këtë ai person që nuk pranon tu bëjë tekfir këtyre nëse është prej muslimanëve të paditur nuk quhet kafir derisa ti sqarohet argumenti duke i sqaruar atij fjalët dhe mendimet e tyre të cilat konsiderohen kufër-nëse nuk e njeh gjëndjen e tyre-dhe ti sqarohet përplasja që ekziston tek këto fjalë në lidhje me fenë Islame-nëse nuk e di këtë si p.sh kur është fillestar në fe. Në baz të kësaj që treguam mund të themi se ky rregull i cili e kërcënon me kufër atë që nuk pranon ti bëjë tekfir kafirave është njësoj si argumentet e tjera të kërcënimit të cilat i shprehin dijetarët. Ata e përdorin këtë rregull në përgjithësi kur flitet në përgjithësi për ndonjë grup ose sekt ose mendime të humbura të devijuara nga rruga e ehli-sun-netit. Mirëpo kur flitet për zbatimin e këtij rregulli në realitet kundrejt dikujt duhet patjetër të shikohet, a janë plotësuar kushtet dhe a janë larguar pengesat siç veprohet me argumentet e tjera të kësaj teme.

Për këtë arsye është e domosdoshme që të ripërmend këtu fjalën e Ibn Tejmijes që e kemi treguar më parë e cila sqaron domosdoshmërinë e dallimit ndërmjet tekfirit në përgjithësi dhe tekfirit në veçanti në tekstet e sheriatit dhe në fjalët e dijetarëve dhe lidhja e kësaj çështjeje me këtë rregull.

Thotë Ibn Tejmija: E vërteta është se këtu u ngatërruan në fjalët e përgjithshme të dijetarëve siç u ngatërruan të parët (hauarixhët) në fjalët e përgjithshme që ndodhen në tekstet e sheriatit. Sa herë që ata lexojnë ndonjë fjalë (të dijetarëve) që thotë: kush thotë kështu e kështu ai është kafir, menduan se kjo fjalë e përfshin çdokënd që e thotë. Ata nuk e kanë kuptuar se tekfiri ka disa kushte dhe pengesa të cilat mund të mos plotësohen tek ndokush dhe (nuk e kanë kuptuar) se tekfiri në përgjithësi (kur flitet pa përcaktime emrash) nuk do të thotë domosdoshmërisht që duhet bërë edhe tefiri në veçanti, pa plotësuar kushtet e pa larguar pengesat. Ajo që e sqaron këtë është se Imam Ahmedi dhe shumica e dijetarëve të cilët i kanë shprehur fjalët e tekfirit në përgjithësi ata nuk i kanë quajtur kafira shumicën e atyre që i kanë thënë ato fjalë (kufri)". Mexhmu El-fetaua. Prandaj nuk është i saktë zinxhiri i tekfirit që bëjnë shumë ekstremista duke u bazuar tek ky rregull. Ata (dijetarë) të cilët e përdorin këtë rregull nuk konsiderjnë kafir atë person që nuk i bën tekfir it-tihadijeve vetëm se pasi ti sqarojnë argumentet. Atëherë është më parësore që ata të mos konsiderojn kafir atë që nuk i bën tekfir atij që nuk i bën tekfir...Këtë lloj zinxhiri të urryer e përdorin disa ekstremista injorantë kundrejt kundërshtarëve të tyre në çështjen e tekfirit për disa fjalë që përmbajnë më shumë se një kuptim (dhe nuk janë të qarta) ose në çështjen e tekfirit për nënkuptimin e disa fjalëve ose në çështjen e tekfirit në temat e paqarta e në çështje të tjera problematike.Ti e pe vet se dijetarët që e përdorin këtë rregull e kanë përdorur atë në çështjet e tekfirit (të qartë) si rasti i kufrit të çifutëve dhe krishterëve ose më të qarta se ky rast.

Kur dijetarët janë trguar kaq të kujdes'shëm dhe të shtrenguar që në fillim të këtij zinxhiri atëherë nuk ka dyshim se kujdesia dhe ruajtja e tyre ka për të qenë edhe më e madhe. Kur flitet për tekfirin ndaj atij që vjen më pas i cili nuk i ka bërë tekfir atij që nuk i ka bërë tekfir apo për atë që nuk i ka bërë atij që nuk i ka bërë, atij që nuk i ka bërë... deri në fund të zinxhirit të ekstremistëve. Nuk ka dyshim që tekfiri në këtë rast është akoma edhe më i vështirë. Vetëm se me ndjekjen e dëshirave ai bëhet i lehtë.

Nëse e kuptuar atë që treguam më lart atëherë është bërë e njohur për ty se nuk mund të logjikohet përdorimi dhe zbatimi i këtij rregulli kundrejt atij që nuk pranon tu bëjnë tekfir disa njerëzve që shfaqin përkatësinë e tyre me Islam e ky person ka disa argumente të cilat ai i mendon si pengesa për tekfirin ndaj tyre ose ka disa gjëra të paqarta në kuptimin e argumenteve.

Si në rastin e lënësit të namazit. Ai që nuk e quan lënësin e namazit kafir edhe pse e ka gabim vetëm pse ai nuk i mohon argumentet që tregojnë për kufrin e lënies së namazit. Përkundrazi i beson ato por ai mendon se ato flasin për kufrin e vogël ose flasin për atë që e mohon obligueshmërinë e namazit e jo për atë që e le atë nga përtacia. Kjo për shkak të disa argumenteve të tjera të cilat në pamien e jashtme i duken sikur bien ndesh me argumentet e para, si hadithi që thotë: "Pesë namaze i ka bërë Allahu detyrë për robërit e tij... kush nuk i kryen ato nuk ka besë tek Allahu, nëse dëshiron e dënon e nëse dëshiron e fal". Transmeton Imam Ahmedi, Ebu Daudi, En-nesaij etj. Ato që ecin me këto argumente janë të shumtë. Prej tyre janë disa imamë të mëdhenj si Maliku, Shafiu e të tjerë të cilët nuk e konsiderojnë kafir atë person që e le namazin nga përtacia. Nuk kemi dëgjuar që ndonjë prej kundërshtarëve të tyre- të cilët besojnë se lënia e namazit është kufr si Imam Ahmedi në një nga transmetimet e tij, Abdullah Ibn Mubarek Is'hak Ibn Rahauejhi etj- ti quajnë këta kafira apo të kenë zbatuar mbi të rregullin (kush nuk e quan kafirin kafir ai vet është kafir) e jo më të vazhdojnë zinxhirin kush nuk e quan atë që nuk e quan, atë që nuk e quan!! E njëjta gjë është në lidhje me shtyllat e tjera (të Islamit).

E ngjashme me këtë është kontradikta ndërmjet sahabëve në lidhje me Ibn Sajnadin, a ishte ai dexhali apo jo, duke ditur se kufri i dexhalit është i qartë e nuk ka dyshim në të. Më gjithatë atë ato nuk e konsideruan njëri-tjetrin kafira (për këtë shkak) disa njerëz futën në këtë temë edhe kontraditën e sahabëve në lidhje me munafikët të cilën e ka treguar Allahu në Kur'an ku thotë (kuptimi i ajetit): "Ç'keni ju që jeni ndarë në (çështjen e) munafikëve në dy grupe. Allahu i ktheu ata (tek dispozitat e mushrikëve) për shkak të veprave të tyre. A dëshironi ju të udhëzoni atë që e ka humbur Allahu. Atij që e ka humbur Allahu nuk mund ti gjesh dot rrugë". En-nisa. E me gjithë këtë asnjëri grup nuk i bëri tekfir grupit që e kundërshtonte në çështjen e munafikëve. Prej këtyre shembujve kemi rastin e Umerit rradij Allahu anhu i cili hezitoi në çështjen e atyre që nuk pranuan të japin zekatin në momentin kur Ebu Bekri rradij Allahu anhu vendosi ti luftonte.

Do ta tregojmë më pas këtë ngjarje. Për Umerin rradij-Allahu anhu ishte e paqartë çështja e kufrit të tyre, për shkak se ata thonin “la ilahe il-lAllah”. E me gjithë këtë Ebu-Bekri rradij-Allahu anhu nuk i bëri tekfir Umerit rradij-Allahu anhu, ia sqaroi paqartësinë që kishte dhe ia tregoi rrugën. Mos thotë dikush se ky shembull nuk vlen këtu sepse Umeri nuk kishte të paqartë luftën kundrejt tyre, jo tekfirin ndaj tyre. Ky shembull vlen sepse çdokush e di se lufta për të cilën bëri thirrje dhe e zhvilloi Ebu-Bekri rradij-Allahu anhu ishte për shkak të daljes nga feja e nuk ishte luftë kundër një grupi thjesht të paadretë. E kjo ishte ajo që nuk kishte të qartë Umeri rradij-allahu anhu (a ishin ato të dalë nga feja apo jo). Prej këtyre shembujve kemi rasin e kontradiktës që ka ekzistuar ndërmjet selefëve në lidhje me tekfirin ndaj disa prijesave të padrejtë e mizorë si kontradikta në çështjen e Haxhaxhit e cila është e njohur. Shumica e selefëve nuk e quanin atë kafir, madje faleshin pas tij por është vërtetuar se disa prerj tyre e konsideronin atë kafir. Prej tyre ishte Seid Ibn Xhubejri, i thanë: pse dole kundër Haxhaxhit? Tha: “Unë nuk dola kundër tij vetëm se pasi bëri kufër”.

Prej tyre ka qenë Muxhahidi i cili u pyet për të dhe tha: “A po më pyet për shejhun kafir”?! Gjithashtu ka transmetuar ibn-Asekir nga Esh-shabij se ka thënë: “Haxhaxhi e ka besuar xhibtin dhe tagutin dhe e ka mohuar Allahun e Madhëruar”. Madje çështja e tij ka arritur deri aty sa Ibrahim En-Nehaj ka thënë: “I mjafton njeriut për tu quajtur i verbër që të mos dallojë se kush është Haxhaxhi (në të vëtetë)”. E me gjithë këtë as Ibrahim En-nehaj e as ndonjë tjetër prej atyre që e konsideronin Haxhaxhin kafir nuk quajtën ndonjë prej atyre (dijetarëve) që nuk e quanin Haxhaxhin kafir, (dijetar) të verbër e jo më të përdornin kundër tyre rregullin (kush nuk e konsideron kafirin kafir ai vet është kafir) apo zinxhirin e tekfirit. Madje është transmetuar me zinxhir të saktë nga Tausi se ka thënë: “jam i çuditur me vëllezërit tanë irakjanë si e quajnë Haxhaxhin besimtar”.

I konsideroi ata vëllezërit e tij. Kjo është e vërteta në të cilën nuk ka dyshim sepse ata dijetarë të cilët nuk e quajtën Haxhaxhin kafir u frenuan për shkak se ata gjykonin se ai ka bazën e teuhidit dhe nuk kishin dëgjuar prej tij ndonjë kufër të qartë. Këtë gjykim ato e kanë nxjerrë me ixhtihadin e tyre e nuk kanë përgënjeshtuar asnjë prej argumenteve të sheriatit. E gjithë është nëse Tausi e ka pasur për qëllim çështjen e tekfirit ndaj Haxhaxhit jo nëse ka pasur për qëllim atë që ka përmendur imam Edh-dhehebi në Sijer E’lem En-nubela 5/44 ku thotë pasi e tregoi këtë fjalë të tij: “Ka për qëllim murxhiet të cilat thonë: Ai është besimtarë me besim të plotë me gjithë diktaturën që ushtronte ai (në popull), edhe ka derdhur gjakun (e njerëzve të pafajshëm) e ka fyer sahabët”. Ka për qëllim murxhiet fukaha të cilëve selefët nuk u bënë tekfir. Gabimi i tyre ishte në përkufizimin e imanit. Ata nuk i konsideronin veprat pjesë të imanit. Ata dhe pse besojnë se fasiku është besimtarë me besim të plotë, nuk ia pakësojnë gjynahet besimin- këtë e thonë edhe për Haxhaxhin- vetëm se ato nuk e lejojnë kufirin, as nuk e justifikojnë dhe as nuk e quajnë iman.

E sikur të vërtetohej tek ata kufri i Haxhahxit nuk do ta quanin besimtar. Ndërsa ekstremistët murxhije janë ndryshe. Selefët si Ueki Ibn El-Xherrah, Ahmed Ibn-Hanbeli ebu Ubejd (El-Kasim Ibn Sel-lam) etj kanë gjykuar për ta me kufr.

E njëjta gjë thuhet edhe për kontradiktat mes selefëve në lidhje me shumë grupe të humbura si khauarixhët, kaderijet, xhehmijet etj. Për këtë ka folur shumë shejhul Islam në Mexhmu El-fetaua në shumë vende. Në vëllimin 12/260-261 ka treguar kontradiktat e dijetarëve në këtë çështje. Ka treguar ndër të tjera medh'hebin e Imam Ahmedit, të ndjekësve të tij dhe të dijetarëve të tjerë të ehli-sun-netit dhe mos pajtimin e tyre në tekfirin ndaj disa grupeve. Por nuk përmendi se ato që i konsideronin këto grupe kafira ti bënë tekfir (dijetarëve) të cilët nuk i konsideronin këto grupe kafira e as nuk e ka përmendur dukush tjetër këtë prej tyre përkundrazi ka treguar justifikimin e tyre në këtë mospajtim që kishin. Thotë Ibn-Tejmija: Arsyeja e kësaj kontradikte është ekzistenca e argumenteve që duken se ndeshen me njëra tjetrën. Ato janë (fillimisht) argumente që bëjnë detyrë emërtimin me kufr kundrejt tyre më pas janë në realitet disa prej këtyre që i shprehin këto besime (që janë kufër) se ato që kanë besim sa është e pamundur që të quhen kafira e kështu ndeshen argumentet". 12/260-261.

Gjithashtu ka thënë Ibn-Tejmija: "... fjalët që e nxjerrin njeriun në kufër. Mbase këtij personi nuk i kanë mbërritur argumentet që i bëjnë të njohur të vërteten ose mbase i kanë mbërritur por ai i konsideron ato të pa sakta (nga ana e transmetimit) ose nuk ka pasur mundësi ti kuptojë ato ose ka pasur disa dyshime (e pa qartësi) për të cilat e justifikon Allahu. Çdo kush që është besimtarë dhe përpiket të gjejë ta vërtetën dhe gabon, Allahu ia fal gabimin çfarëdo qoftë ai, qoftë në çështjet teorike apo në çështjet praktike. Ky është mendimi i shokëve të Profetit sal-lAllahu alejhi ue sel-lem dhe i shumicës së dijetarëve të Islamit". 23/195-196. Në një vend tjetër ai ka treguar kontradiktën e sahabëve në çështjet teorike të transmetuara. Prej këtyre është fjala e Aishes rradij-j Allahu anha: "Kush pretendon se Muhamedi sal-lAllahu alejhi ue sel-lem e ka parë Zotin e tij ka nxjerrë një shpifje shumë të rëndë ndaj Allahut". Më pas thotë Ibn-Tejmija: "E megjithë atë nuk i kemi thënë Ibn-Abasit edhe atyre që e kanë kundërshtuar Aishen në këtë çështje se ata kanë shpifur ndaj Allahut". Më pas thotë Ibn-Tejmija: "Tekfiri është pjesë e kërcënimit. Ndonjë fjalë edhe pse mund të jetë përgënjeshttrim ndaj asaj që ka thënë Profeti sal-lAllahu alejhi ue sel-lem vetëm se personi (që e thotë atë) mund të jetë fillestarë në fe ose është rritur në një vend të largët (ku nuk ka pasur mundësi të mësojë). Një person i tillë nuk bën kufër edhe nëse mohon një prej çështjeve (të fesë) deri sa ti sqarohet argumenti. Mbase ky person nuk i ka ndëgjuar këto argumente ose i ka dëgjuar por për të ato nuk janë të sakta ose sipas (këndvështrimit të) tij ato bien ndesh me argumente të tjera gjë e cila e bën atë ti keq interpretojë ato edhe pse ky keqinterpretim është i gabuar". 3/148.

Medito rreth këtyre fjalëve se ato janë të rëndësishme. Ato të zgjerojnë horizontin, ti bëjnë më të kuptueshme këto tema dhe të largojnë nga ashpërsia dhe ngutja në tekfir. Gjithashtu ato të frenojnë që të mos dalësh mbi dijetarët muxhtehida sikurse të bëjnë të qartë arsyet që kanë pasur ata ose disa besimtarë të tjerë në mosndjekjen e disa argumenteve të sheriatit ose ligjeve e tij ose mospranimin e tyre qoftë kjo në temën e tekfirit apo në temat e tjera. Këto arsye shejhul Islam Ibn-Tejmija i ka kufizuar në pesë:

1. I duket (dijetarit) se argumentet (në një çështje të caktuar) bien ndesh me njëra-tjetrën. Kjo e detyron atë që ti komentojë disa prej këtyre argumenteve (në atë formë që i nxjerrë ato nga gjykimi i vërtetë që përmbajnë ato).
2. Disa njerëzve nuk u ka mbërritur ndonjë argument (i caktuar) për shkak se mund të jenë fillestarë në fe ose sespse kanë jetuar në një vend të largët e të tjera arsye si këto.
3. Disa njerëz mund të besojnë se një argument i caktuar nuk është i saktë (nga ana e transmetimit).
4. Disa njerëz nuk e kanë të mundur ti kuptojnë disa argumente për shkak se forma e argumentimit në to mund të jetë e fshehtë ose problematike ose për shkak të dobësisë mendore të personit ose për shkak të dijes së pakët që kanë.
5. Disa njerëz u paraqiten disa dyshime (tek argumentet) dhe ai njeri që e kërkon të vërtetën është i justifikuar në to. Kështu që kush e keq interpreton një argument ose e refuzon atë ose nuk pranon ta marrë atë si argument për arsye të caktuara nuk konsiderohet se e ka përgënjeshtruar apo mohuar argumentin, si rezultat nuk lejohet që mbi të të zbatohet rregulli (kush nuk e konsideron kafirin kafir ai vet është kafir...) e jo më zinxhiri i tekfirit...Këto fjalë që po tregojmë-siç duken qartë- përfshinë atë që nuk e konsideron kafirin kafir për shkak se i refuzon disa argumente për arsyet që treguam. Atëherë është edhe më parësore që këto fjalë të përfshijnë atë që nuk i bën tekfir një personi të cilit i bëjnë tekfir disa njerëz duke mos sjellë argumente të qarta ose të sakta në këtë tekfir. Ky nuk i bën tekfir për shkak se i mungojnë çelësat e dijes ose për shkak se nuk njeh format e argumentimit ose për shkak se ata që e kanë nxjerrë këtë gjykim me tekfir kanë gabuar...!! Të gjitha këto gjëra duhen pasur parasysh sepse kontradiktat në temën e tekfirit janë të gjëra. E kush dëshiron ta bindë kundërshtarin për ti bërë tekfir dikujt ai duhet të sjellë argumentet e sheriatit dhe duhet të përdorë format e sakta të argumentimit. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Thuaj: Unë ju paralajmëroj me anë të shpalljes”.

Kush nuk ka dije të sheriatit ai nuk ka hajr dhe as shpetim tek të tjerat. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Cilën fjalë pos Allahut dhe ajeteve të besojnë”. Nuk i bëjnë dobi mënyrat e terrorizmit ideologjik ose tekfirit: Këto mënyra, nuk dëmtojnë askënd tjetër veç atij që i bën ato. Gjithashtu nuk ka hajër tek ai që e beson një rrugë i ndikuar nga këto mënyra ose nga frika prej

tyre ky shumë shpejt mund të largohet nga kjo rrugë në rastin më të afërt që mund ti paraqitet një dyshim. E vërteta të cilën e begaton Allahu është rruga e drejtë që përputhet me argumentat e sheriatit jo rruga më e ashpër që i përputhet dëshirave. E ta dijë njeriu se nëse ai do kërkojë fjalë jo nga Kur'ani dhe sun-neti që i përshtaten rugës së tij dhe e arnojnë atë nuk ka për të ngelur pa gjetur...

Nga rastet më të çuditshme që kam parë në lidhje me përdorimin (e gabuar) të rregullit (për të cilin jemi duke folur) është fjala e Es-sulij i cili po lavdëronte halifen El-Muktefij bi-lah (i cili ka qenë në pushtet gjatë viteve 289h- 295h) atëherë kur Jahja Ibn Zerkeuejhi El-karmetij rrahu ushtarët e halifes: “Kush e konsideron besimtar atë që të kundërshton ty ai ka bërë kufër. Këtë e ka zbritur Allahu më parë në suret e qarta”. D.m.th kush nuk e quan kafir ose fasik atë që të kundërshton ty ose del kundër teje ai ka bërë kufër gjithashtu pretendonte se këtë gjykim e ka treguar Kur'ani...!!!⁸¹ I themi atij: Ku e ka treguar Allahu këtë në suret e qarta?? Shikoje se si u përdor ky rregull këtu për ti futur njerëzit nën urdhërat e prijësit dhe për ti frikësuar dhe terrorizuar ato që të mos dalin kundra dhe mos kundërshtojnë... edhe pse argumentet e sheriatit janë të mjaftueshme për ata që janë të drejtë... por kjo (në të vërtetë) është moskokëçarja e poetëve. Prandaj ki kujdes e mos u mashtro me aventurat e poetëve. Allahu i Madhëruar ka thënë për ta (kuptimi i ajetit): “Poetët ndiqen nga njerëzit e humbur. A nuk e shikon se si ata (poetët) në çdo luginë humbin” Esh-shuara. Në vijim do të tregojmë një letër të marrë nga liberat e shejhut Adul-Latif Ibn AbduRrahman Ibn Hasen Ali Shejh në të cilën ai u drejtohet disa njerëzve të ngutur në kohën e tij të cilët pretendonin se i përkisnin daues së shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab.

⁸¹ Kjo më kujton aventurat e atij alegjerianit që thotë: “çdo musliman me Islam të saktë dhe besimtar me besim të vërtetë në çdo vend Islam që të jetë e ëndërron me gjithë zemër që të jetë nën urdhërat (dhe pushtetin) e Ibn-Saudit dhe se nëse ftohet për ti dhënë besën si mbret apo halife të muslimanëve nuk to hezitonte aspak për ta pranuar atë. E gjithë kjo sepse ky shtet përfaqëson Islamin e zbaton atë dhe fton në të...”. Nga libri El-I’lam biene El-azf uel gina haram fq 57 botimi i vitit 1407.

Gjithashtu ka thënë: (Ky shtet është mrekullia e shekullit të 14!! Këtë shtet nuk e përkrah vetëm se ai që është besimtarë dhe nuk e armiqëson vetëm se ai që është munafik, kafir përderisa ky shtet zbaton ligjin e Allahut). I njëjti libër fq 58. **Lexoje me vëmendje fjalën e tij: “Nuk e përkrah atë vetëm se ai që është besimtarë dhe nuk e armiqëson vetëm se ai që është munafik, kafir”!! Çfarë zbatimi i ligjit të Allahut është ky o armiku i vetes tënde??**

Kush dëshiron ta njohë këtë lloj zbatim të ligjit të Allahut (që bën ky shtet) le të lexojë librin tonë: “El-keuashif El-xhelije fi kufr Ed-deuleh Es-seudije”. Kjo më kujton fjalën e një tjetri i cili është në organizatën e dijetarëve të mëdhenj dhe është person i njohur, kur u pyet për librin “El-keuashif El-xhelije” U shkund nga zemërimi dhe u shtrengua kur dëgjoi titullin e librit. (Titulli në shqip d.m.th: Argumentet e qarta për kufrin e shtetit saudit). Atëherë ai pa e lexuar atë shpejtoi dhe tha: **Thuajini autorit të librit se ai është kafir!!** Nguten dhe tregohen moskokëçarës në këto fjalë që shprehin më pas nuk kanë turp që ti akuzojnë kundërshtarët e tyre dhe ato që i bëjnë tekfir shteti të tyre me akuzë se janë khauarixhë dhe tekfirs. Në të vërtetë kush i meriton më shumë këto akuza???

Ato i keqpërdorën disa fjalë të tij pa e marrë në konsideratë atë rregullin që ka treguar shejhul Islam Ibn-Tejmija të cilin e përmendëm më parë ku thotë: “E vërteta është se këta u ngatërruan në fjalët e përgjithshme të dijetarëve siç u ngatërruan të parët (hauarixhët) në fjalët e përgjithshme që ndodhen në tekstet e sheriatit. Sa herë që ata lexojnë ndonjë fjalë (të dijetarëve) që thotë: kush thotë kështu e kështu ai është kafir, menduan se kjo fjalë përfshin çdo kënd që e thotë atë. Ata nuk e kanë kuptuar se tekfiri ka disa kushte dhe pengesa të cilat mund të mos plotësohen tek ndokush dhe (nuk e kanë kuptuar) se tekfiri në përgjithësi (kur flitet pa përcaktime emrash) nuk do të thotë domosdoshmërisht që duhet bërë edhe tekfiri në veçanti pa plotësuar kushtet e pa larguar pengesat. Ajo që e sqaron këtë është se Imam Ahmedi dhe shumica e dijetarëve të clët i kanë shprehur fjalët e tekfirit në përgjithësi ato nuk i kanë quajtur kafira shmicën e atyre që i kanë thënë ato fjalë (kufri)”. Po e tregoj këtë letër këtu për të përfutur (më shumë dijeni) dhe pse në të vërtetë shejhu Muamedi bn Abdul-Uehabi, fëmijët e tij dhe pasardhësit e tij siç e treguam dhe më parë prej shejhul Islam Ibn-Tejmijes kanë përfutur në këtë temë. “Nga Abdul-Latif Ibn AbuRrahman Ibn Hasen për Abdul-Aziz El-atib. Paqja është për obërit e Allahut të devotshëm. E lexova letrën tënde, e kuptova iden e saj dhe se qëllimi yt ishte që të kërkoje falje, por fjala jote ishte e keqe kur fole për qortimin e shejhut tonë dhe babait tonë ndaj tekfirit që i kishit bërë ndjekësve të të vërtetës dhe besimi se ju ishit në të drejtë duke pretenduar se kjo nuk ka ndodhur. Gjithashtu po tregoja se vellezërit e tu, banorët e Nakiut kanë dialoguar me ty dhe të kanë kundërshtuar në lidhje me çështjen tonë. Gjithashtu tregoje se ata kanë pretenduar se ne kemi heshtur ndaj disa çështjeve (për të cilat duhej folur). Ti e di se ata këtë gjë në shumicën e rasteve e përmendin për të na akuzuar në çështjet e akides dhe rrugës që ne ndjekim. Ata edhe pse nuk e kanë shprehur qartë tekfirin (ndaj nesh) vetëm se rreth tij janë rrotulluar. Allahut i kërkojmë mbrojtje prej humbjes pas udhëzimit dhe prej verbërisë.

Kam parë në vitin ...64 dy persona të ngjashëm me ju, të dalë, nga qyteti El-Ahsa. Ato ishin larguar nga namazi i xhumasë dhe nga namazet me xhematë. Ato u kishin bërë tekfir të gjithë muslimanëve që ishin në atë vend. Argumenti i tyre ishte si lloji i argumentit tuaj. Ato thoshin: Banorët e qytetit El-Ahsa rrinë me Ibn-Fejruzin dhe me ata që janë si ai të cilët nuk e kanë mohuar tagutin. Ai (Ibn-Fejruzi) nuk e ka shprehur qartë tekfirin ndaj gjyshit të tij i cili nuk e ka pranuar dauen e shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehabit, e ka refuzuar dhe armiqësuar atë. Gjithashtu (ato të dy) thoshin: Kush nuk e shpreh qartë që ai (Ibn-Fejruzi) është kafir ai vet konsiderohet kafir sepse nuk e ka mohuara tagutin dhe kush rri me të ai është si ai. Kështu këta nxorrën në bazë të këtyre dy kushteve (1-Kush nuk e quan atë kafir dhe 2-Kush rri me të) të pa vërteta e të humbura ato ligje dhe vendime të cilat nxirren kur dikush del nga feja në formë të qartë aq sa nuk i kthenin as selamin (njerëzve)”. Ma treguan (disa njerëz) çështjen e tyre. I thërrita dhe erdhën tek unë. I kërcenova dhe u fola ashpër . ato pretenduan se ishin në akiden e shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab dhe librat e

tij ato i posedojnë. Ua sqarova dyshimet që kishin dhe ua hodha poshte humbjen e tyre me ato gjëra që mu kujtuan aty në mexhlis. Gjithashtu u tregova se shejhu Muhamed Ibn Abdul-Uehabi është i distancuar prej këtij besimi dhe kësaj rruge dhe se ai bën tekfir vetëm në ato çështje që ka ixhma të muslimanëve si shirku i madh ose mohimi i ajetve të Allahut ose profetëve ose ndonjë prej tyre, pasi ti ketë ngritur argumentin e tua ketë përçarur në atë formë që quhet e saktë si p.sh tekfiri ndaj atyre që adhurojnë njerëzit e mirë ose u lutet atyre bashkë me Allahun dhe i bën ato rivalë të Allahut në ato adhurime që i meriton vetëm Allahu. Këto janë çështje që në to ka ixhma prej dijetarëve dhe besimtarëve...

Këta dy personat shfaqën pendimin dhe teuben prej asaj që kishin bërë dhe pretenduan se kuptuan të vërtetën. Më pas shkuan në (vendet e tyre). Në bregdet dhe u rikthyen tek besimi i tyre. Na kanë treguar që ata i bënë tekfir prijësve të muslimanëve për shkak të marrëveshjeve që kishin ata me prijësat e Egjiptit. Madje i bënë tekfir edhe dijetarëve që rrinin me këta prijës që kanë bërë marrëveshjet. Allahu na ruajtë prej humbjes pas udhëzimit dhe kthimit prapa pas ecjes përpara. Na kanë treguar edhe për ju diçka të ngjashme që ju keni hyrë në disa çështje të tilla si psh në çështjen e përkrahjes dhe armiqësisimit për çështjen e marrëveshjeve të paqes ose dërgesën e shkresave (mbretërve) dhënien e dhuratave ose pasurive e të tjera fjalë që i thanë mushrikët dhe njerëzit e humbur. Gjithashtu për çështjen e gjykimit me ligj tjetër veç ligjit të Allahut tek beduinët e tek të tjerë në të cilat duhet të flasin vetëm ata që janë dijetarë e të logjikshëm dhe ata të cilëve u ka dhënë Allahu kuptueshmëri në fenë e Allahut dhe dijeni. Të flasësh në këtë temë duhet të njohësh ato që treguam më parë dhe duhet të njohësh bazat e përgjithshme. Nuk i lejohet të flasësh në këtë temë apo në ndonjë temë tjetër ai që nuk i njeh këto baza apo i anashkalon ato dhe sqarimet që kanë ato. Arsyeja është se argumentet e paqarta dhe ato të pakufizuara nëse njeriu nuk di ku duhen vendosur dhe nuk i di sqarimet e tyre atëherë ngatërrohet, gabon dhe nuk kupton atë që ka dashur Allahu (të na tregojë) e kjo e shkatërron fenë, e shpërndan mendjen dhe bëhet pengesë për ta kuptuar Kur'anin. Ibnul-Kaj-jim në kafijen e tij ka thënë: Duhet të ecësh në bazë të argumenteve të kufizuara dhe atyre zqaruese sepse argumentet e pakufizuara dhe ato të paqartat e kanë shkatërruar botën dhe i kanë ngatërruar mendjet dhe mendimet në çdo kohë. Tekfiri në bazë të këtyre gjërave që ju i menduat se të nxjerrin nga Islami është rruga e khauarixhëve të dalë të cilët dolën kundër Aliut prijësit të besimtarëve dhe sahabëve që ishin me të. Ata i qortuan (këta sahabë) pse pranuan gjykimin e Ebu Musa El-Esh'ariut dhe Amr Ibn El-Asit në lidhje me fitnen që ndodhi ndërmjet Aliut dhe Muauijes dhe banorëve të Shamit. Khauarixhët ishin kunda tij në këtë çështje edhe pse ata kanë qenë shokë të tij dhe lexues të kur'anit nga Kufa dhe Basra i thanë: Ti more për gjykatës disa njerëz në fenë e Allahut dhe përkrahe Muauijen dhe Amrin. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): "Gjykimi i takon vetëm

Allahut”. Ti vendose marrëveshje me ta ndërkohë që Allahu e ka prerë çdo lloj marrëveshje që kur zbriti suren beraeh... fq 4-6.

Më pas shejhu tregoi ngjarjet e khauarixhëve të cilat do ti tregojmë në fund të librit. Më pas në faqen 7 thotë: “Termat dhulum (padrejtësi), gjynahu, fisku, fuxhuri (gjynahet e rënda), përkrahja, armiqësia, rukuni (animi nga qafirat), shirku e të tjera terma që ndodhen në Kur’an dhe sun-net mund të kihet për qëllim me to kuptimi i tyre i plotë por mund të kihet për qëllim një pjesë e kuptimit. Tek dijetarët e “Usul El-Fikh” qëllimi i parë është baza dhe nuk shkohet tek qëllimi i dytë (kuptimi i pjesëshëm) vetëm se nëse ka fakte nga vet teksti ose nga kuptimi. Por kjo njihet me anë të sqarimit profetik dhe komentimit të sun-netit. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Çdo profet (që kemi dërguar) e kemi dërguar në gjuhën e popullit të tij për ti sqaruar atyre (të vërtetën)”. Ibrahim më pas në fq 8 thotë: “Zbatimi i kërcënimit për disa gjynahe të mëdha mund të hasë disa pengesa në lidhje me ndonjë person në veçanti si dashuria ndaj Allahut dhe të dërguarit të Tij, xhihadi në rrugë të Allahut, ekzistenca e sevapeve të shumta më shumë se gjynahet, falja e Allahut dhe mëshira e tij, shefati i besimtarëve, fatkeqësitë që i fshijnë gjynahet në të tre vendbanimet.

Gjithashtu ata nuk dëshmojnë për asnjë person në veçanti- nëse është prej muslimanëve- që është në xhenet apo zjarr edhe pse ato e shprehin kërcënimin në përgjithësi siç e ka shprehur Kur’ani dhe sun-neti. Ato bëjnë dallim ndërmjet gjykimit të përgjithshëm të pakufizuar dhe gjykimit të veçantë të kufizuar. Abdullah (himar) pinte alkool dhe e sollën tek Profeti sa-l Allahu alejhi ue sel-lem. Një person e mallkoi dhe tha: Sa shpesh që e sjellin atyë tek Profeti sa-l Allahu alejhi ue sel-lem. Atëherë Profeti sa-l Allahu alejhi ue sel-lem tha: “Mos e mallko atë sepse ai e do Allahun dhe të dërguarin e tij”. Dhe pse Profeti sa-l Allahu alejhi ue sel-lem e ka mallkuar alkolin, atë që e pi, atë që e shet, atë që e prodhon, atë që e kërkon ti prodhohet, atë që e mbart dhe atë që e kërkon tia mbartin”. Më pas në fq 10 thotë: “Ajeti (kuptimi i ajetit): “Çdo kush prej jush që i përkrah ata ai është prej tyre”. Ajeti (kuptimi i ajetit): “Nuk mund të gjesht një popull që beson Allahun dhe ditën e fundit të kenë dashuri për ata që luftojn Allahun dhe të dërguarin e Tij”. Ajeti (kuptimi i ajetit): “O ju që keni besuar mos i bëni idhtarët e librave të mëparshëm dhe mosbesimtarët të cilët e kanë bërë fenë tuaj lojë dhe tallen me të, miq. Kini frikë Allahun nëse jeni besimtarë”. Këto ajete i ka komentuar sun-neti, i ka kufizuar dhe veçuar në rastin e përkrahjes së plotë. Origjina e përkrahjes është dashuria, ndihmesa dhe shoqërimi e poshtë saj ka grada të shumta. E çdo gjynah ka pjesën e vet të kërcënimit dhe qortimit. Kjo gjë është e njohur tek selefët, të cilët janë të thelluar në dije, tek sahabët dhe tabi’inët, në këtë temë apo temat e tjera këto çështje ishin të paqarta, kuptimet e tyre ishin të fshehta dhe ligjet e tyre ishin të ngatërruara për ato që erdhën pas tyre që ishin jo arabë ose të atyre që ishin të ardhur të cilët nuk kishin dijeni në këtë fushë dhe as nuk kishin përvojë në lidhje

me kuptimet e Kur'anit dhe sun-netit. Prandaj ka thënë El-Hasen El-Basrij: Nga mos njohja e arabishtes ju erdhi”. Dialogoi Amr Ibn El-Ala me Amr Ibn Ubejdin për çështjen e përjetësisë së atyre që bëjnë gjynahe të mëdha në zjarr. Ibn Ubejd u argumentua duke thënë se ky është premtimi i Allahut dhe Allahu nuk e thyen premtimin. Ka për qëllim kërcënimet me zjarr dhe përjetësi që tregohen në kur'an për disa gjynahe të mëdha. I thotë Ibnul-Ala: Nga mos njohja jote e gjuhës arabe të erdhi (ky kuptim). Ky quhet ued (kërcënim) dhe nuk quhet premtim (uad). Më pas i tregoi dy vargje të një poeti që thotë: Unë nëse kërcënoj ose premtoj kam për të thyer kërcënimin tim dhe kam për të mbajtur premtimin. Buhariu ka transmetuar prej një dijetari se ka thënë: “Lumturia e jo arabit dhe e fshatarit arrihet nëse u jep Allahu sukses që të ndjekin një zbatues të sun-netit, kurse fatkeqësia e tyre është nëse ato sprovohen dhe u lehtësohet të ndjekin një person që ndjek dëshirat e tij dhe bidatin”.

Më pas në fq 11-12 ka thënë: “Kam marrë vesh se ju e keni keq interpretuar ajetin që thotë (kuptimi i ajetit): “kjo ndodhi sepse ata u thanë atyre që e urryen atë që zbriti Allahu do tju bindemi në disa gjëra”. (Muhamed). Dhe e keni vendosur kuptimin e tij për ata prijësa bashkëkohës të cilët kanë bërë disa marrëveshje paqeje ose armëpushimi me disa prijësa të humbur dhe mbretër mushrikë. Por ju nuk shikuat fillimin e ajetit që thotë (kuptimi i ajetit): “Ata të cilët u kthyen mbrapa pasi ju bë e qartë udhëzimi...” (Muhamed). Ju nuk e keni kuptuar se kush është kuptimi i kësaj bindjeje gjithashtu nuk e keni kuptuar se për çfarë bëhet fjalë tek pjesa e ajetit që thotë: “Në disa gjëra”. Por historinë e marrëveshjes së hudejbijes dhe kërkesës që bënë mushrikët dhe përgjigja që u dha Profeti sal-l Allahu alejhi ue sel-lem mjaftojnë për të hedhur poshtë të kotën tuaj dhe për të refuzuar kuptimin tuaj të gabuar”. Marrë me disa shkurtime nga libri “Mexhmuatu er-resail uel mesail en-Nexhdije” v3. Po ky dijetarë në librin e tij “Minhaxh Et-te’sis ue et-tegdīs fi keshf shubuhāt Daud ibn Xherxhis” ka treguar një letër të gjyshit të tijë muhamed ibn Abdul-Uehabit në të cilën thotë: Më pyeti Esh-sherif se përse luftojmë ne dhe kur i bëjmë tekfir njeriut? Iu përgjigja duke i thënë të vërtetën, gjithashtu i sqarova edhe shpifjet që na i kanë mveshur armiqtë tanë...”

Ndër të tjera i tha: “Gënjeshtra dhe shpifja është se ata pretendojnë se ne u bëjmë tekfir të gjithë njerëzve, e bëjmë detyrë hixhretin për tek ne edhe për atë që ka mundësi ta shfaqë fenë e tij dhe se ne e konsiderojmë kafir atë që nuk ka bërë tekfir (mbi të tjerët) dhe atë që nuk lufton (në ndihmën tonë) e të tjera shpifje të shumta. Të gjitha këto janë gënjeshtra dhe shpifje me anë të të cilave trazhëgimëtarët e Ebu xhehlit, rojtarët e idhujve dhe imamët e kufrit duan ti largojnë njerëzit nga feja e Allahut dhe e të Dërguarit të Tij. Ne konsiderojmë kafir vetëm atë të cilin e ka konsideruar Allahu dhe i Dërguari i Tij kafir, d.m.th mushrikët adhuresit e idhujve si p.sh ato që adhurojnë idhullin që është tek varri i Abdul Kadrit ose idhullin që është tek varri i Ahmed El-Bedeuij e të ngjashëm me to. Kurse ata të cilët besojnë Allahun, librin e Tij, Profetët e Tij,

Ditën e Fundit dhe luftuan për Allahun ashtu siç i takon Atij ato janë vëllezërit tanë në fe edhe pse nuk emigrojnë për tek ne. e si mund tu bëjmë tekfir këtyre. Fq. 88-89. Së fundi: Duke u nisur nga sa treguam më lartë ne themi: Ata muslimanë që na kundërshtojnë në tekfirin ndaj tagutëve që gjykojnë me ligje të tjera, ndihmuesëve të tyre dhe ushtarëve të tyre e nuk u bëjnë tekfir ose hezitojnë për shkak se argumentet sipas mendimit të tyre bien ndesh me njëra-tjetrën (e nuk e tregojnë qartë këtë gjykim) ose për shkak të disa dyshimeve që ato kanë ne nuk u bëjmë tekfir dhe as nuk e zbatojmë këtë rregull mbi ta për shkak të këtij kundërshtimi, përderisa ato kanë bazën e teuhidit. Shumë prej tyre që nuk kanë dije dhe as kuptueshmërinë (në fe) argumentohen (për të) vërtetuar se taguti dhe ushtarët e tij janë muslimanë duke thënë se ato thonë “la ilahe il-lAllah” ose se ata falen e të tjera dyshime të cilat i kami sqaruar në libra të tjerë. Ne edhe pse shohim se ato janë më injorantë se personat për të cilët kanë folur dijetarët për shkak se nuk i konsideonin xhehmijet kafira dhe më të verbër se ata njerëz të cilët i quante En-Nehaïj të verbër për shkak se nuk i bënin tekfir Haxhaxhit vetëm se ne me gjithë këtë ne nuk i konsiderojmë ata kafira dhe as nuk e zbatojmë mbi ta këtë rregull përderisa arsyeja që ata nuk u bëjnë tekfir atyre është padija ose ekzistenca e disa dyshimeve ose sepse disa argumente në mendjet e tyre u duken se përplasen me njëra-tjetrën. Ky qëndrim i tyre nuk konsiderohet mohim (i argumenteve) as përgënjeshttrim dhe as refuzim i argumenteve të sakta e të qarta që dëshmojnë për kufrin e tagutit dhe ndihmuesëve të tij. Por me kusht që ky qëndrim i tyre të mos i çojë ato që të hyjnë në ndonjë prej llojeve të kufrit si futja në ushtritë e tyre, ose në ato vende ku ndihmohen ato ose ligjet e tyre të kufrit ose në ato vende ku marrin pjesë në vendosjen e ligjeve të tyre ose në futjen e tyre në fuqi ose gjykimi me to dhe ruajtja e tyre. Këtë do ta sqarojmë në fund të këtij kapitulli.

Ky mendim që po shprehim nuk është bidat e as i panjohur tek dijetarët. Përkundrazi para nesh kanë folur dijetarë diçka të tillë. Sejhul Islam Ibn Tejmije në mexhmu el-fetaua 35/79 ka treguar se “Ubejdijinët” ishin nga kafirët më të mëdhenjë dhe ka qenë e njohur dalja e tyre prej fesë dhe ndryshimi i ligjeve (të fesë që bënin ata). Më pas ka treguar se ai që pretendon se ndër ta është “imami i pagabueshëm” ai është njeri shumë injorant ose është zindik që flet atë që nuk e di. Kur ky është gjykimi për atë që pretendon se tek ta është (një njeri i pagabueshëm) e ç’mund të thuhet për ata që thjeshtë i quajnë besimtarë e nuk u bëjnë tekfir. Ibn Tejmija nuk u bën tekfir këtyre (injorantëve) dhe as nuk e përdor mbi ta rregullin “kush nuk e konsideron kafirin kafir...” të cilin e ka treguar në shumë raste por thjeshtë thotë për ta: “ka dëshmuar për atë që nuk e di”. Thotë Ibn-Tejmija 35/80: Për këta njerëz (ubejdijinët) dëshmojnë dijetarët e um-metit, imamët e muslimanëve dhe muslimanët se ata kanë qenë munafikë zindikë që shfaqnin Islamin dhe fshehnin kufrin. Nëse ndodh që disa njerëz kundërshtojnë në këtë atëherë na formohen dy mendime në lidhje me imanin e tyre. Ai që dëshmon për ta se ata kanë iman ai ka dëshmuar për diçka që nuk e di”. Gjithashtu ka thënë në faqen 81: “Kush dëshmon që prejardhja e tyre është

e saktë ose dëshmon se ata kanë besim, më e pakta që mund të thuhet për dëshminë e tij është se ai ka dëshmuar për diçka që nuk e di dhe ka folur pa dije e kjo është haram sipas rënies ndakord të dijetarëve”. Medito rreth fjalës së tij (të mësipërme) sepse është e rëndësishme sepse ajo flet për ato që nuk i bëjnë tekfir ubejdijinëve të cilët nuk kanë pasur kufr më pak se tagutët e kohës tonë. Prandaj ki kujdes e mos e tepro e mos kalo në ekstremizëm se ke për tu bërë prej atyre që e kanë konsideruar këtë rregull bazë të fesë Islame rreth tij rrotullohet ekzistenca dhe mos ekzistenca e islamit (sipas tyre). Ata rreth tij kanë ndërtuar dashurinë dhe urrejtjen, vëllazërinë dhe armiqësinë. Kush i bën tekfir atij që i bëjnë këta (ekstremista) ai është mik i afërt dhe sikur të jetë njeriu më i keq, ndërsa kush i kundërshton në të nga padija ose ixhtihadi ai është armiku i tyre madje armik i Allahut dhe kafir!!! Lusim Allahun e lartësuar që të na largojë nga vendet e rrëshkitjes e të na bëjë prej atyre që e dëgjojnë fjalën (e mirë) dhe e zbatojnë në formën më të mirë. Po të kujtoj në fund të kësaj çështjeje para se të kaloj në një çështje tjetër fjalën e Ibn Tejmijes që thotë: “një prej të metave të bidatçinjëve është se ata i bëjnë tekfir njëri-tjetrit kurse prej cilësive të mira të dijetarëve është se ata u tregojnë gabimet njerëzve po nuk bëjnë tekfir. Arsyeja është se dikush mund të besojë se një gjë është kufër, kur ajo në të vërtetë nuk është kufër. Por mund të jetë kufër atëherë kur njeriu e kupton se kjo vepër konsideroht përgënjështrim i Profetit sal-l Allahu alejhi ue sel-lem dhe fyerje për Krijuesin kurse dikush tjetër nuk e ka të qartë këtë. Prandaj nuk është e domosdoshme që meqe ai që e di këtë bie në kufr që të bjerë në të edhe ai që nuk e di atë”.

“Minhaxh es-sun-neh 3/63”.⁸²

⁸² Autori: **Ebu Muhamed El Makdisi**. Marrë nga libri i tije me titull: “Er-risaletu Eth-thelathinijetu fi et-tehdhir minel gulu fi et-tekfir” Përktheu: **Abdurrahim Balla**

A duhet të Tekfirohet çdo person i cili nuk i ka tekfiru Tagutat nën pretekstin se ai nuk ka bërë kufër në tagut?⁵¹

Ta konsiderosh kafir çdo kënd që nuk i bën tekfir tagutit me pretendimin se kush nuk i bën tekfir tagutit nuk e ka mohuar atë. Një prej gabimeve të përhapura tek njerëzit është edhe ta konsiderosh kafir çdo kënd që nuk i bën tekfir tagutit me pretendimin se kush nuk e bën këtë nuk e ka realizuar teuhidin ngase nuk e ka mohuar tagutin sepse nuk ka dyshim se mohimi i tagutit është gjysma e teuhidit dhe kusht i tij.

Kush nuk e mohon tagutin nuk është kapur pas hallkës më të fortë dhe si rezultat ai është kafir.

Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): **“Kush e mohon tagutin dhe e beson Allahun është kapur për hallkën më të fortë e cila nuk shpëtetet”**. El-Bekare 256

Këtu bëhet pyetja: Ti bësh tekfir tagutit konsiderohet kusht për të qenë i saktë mohimi i tagutit?

Dmth: A mund të themi se çdo musliman që nuk e beson (saktësishtë) dhe nuk e shfaq tekfirin e tagutit konsiderohet kafir sepse nuk e ka mohuar tagutin dhe nëse e bën këtë nga padija ose sepse është mashtruar nga pamja e jashtme e tagutit, nga namazi i tij, adhurimi që bën ai dhe fakti që ai pretendon se është musliman?!

⁵¹Ne strehomi tek Allahu nga ajo që na ka goditur në këtë kohë të çuditshme, ngaqë peshoret janë përmbysur. Po e themë këtë, ngase sot njerëzit merren më shumë me emra, me akuza, me shpifje, e jo me rregullat islame. Autori i këtij shkrimi Ebu Muhamed el-Makdisi, mund ta kuptosh nga vetë titulli që ka folur kundër tekfirsave, ku i cili i ka demantuar ato dyshimet e tyre një nga një, duke shkruar një libër prej 600 faqesh e më tepër vetëm si kundërpërgjigje ndaj tekfirsave. A ndërsa sot na vijnë disa xhahila, moskokëçarës, pseudo-selefista dhe flasin për të duke thënë se ai është tekfirsë, la havle vela kuvvete ila bilah. Unë nuk e di që ka ndonjë libër të ngjajshëm mu sikur ky, e në veçanti e kam fjalën prej atyre dijetarëve pseudo-selefista, të cilët njaashtu flasin kundër tekfirsave, por nuk kanë shkruar as një të tretën e asaj çfarë ka shkruar ky për ta. E tash a nuk është turp me i thënë këtij dijetari se është tekfirsë??? Kur i njëjti njeri është duke u luftuar nga vetë tekfirsat të cilët e tekfiruan dhe e shpallën atë mushrikë. Ata që do ti lexojnë këto tekste të këtij dijetari e cila është para juve në këtë libër do ta kuptojnë këtë që po e themë inshAllah me lejen e Allahut. Andaj me i thënë atij tekfirsë, kjo në të vërtetë është një shpifje e madhe. Po betohem në Allahun, sikur me i marrë librat e tij dhe me i lexuar ato nuk do ta kishin shpallur atë tekfirsë, por këta janë mësuar nga hoxhallarët e tyre që po i ndjekin symbyllazi pa e lodhë kokën e tyre fare vetëm pse ka thënë hoxha i tij ashtu ata do ta ndëgjojnë atë pakurfar sikleti, mu ashtu sikur muridat që po i ndëgjojnë dijetarët e tyre sufi, ky është realiteti i tyre sot edhe pse po i përkatësohen menhexhit të selefist.

Ne këtu nuk e kemi për qëllim që ti ulim vlerën çështjes së tekfirit të tagutit dhe as nuk ftojmë që kjo çështje të neglizhohet apo të mos mësohet-ashtu siç u pëlqen disave të kuptojnë. Çdo kush që na njeh ne dhe njeh shkrimet tona e di se çfarë vlere i kemi dhënë ne kësaj çështjeje. Shkrimet tona rreth kësaj çështjeje rrotullohen dhe degëve të saj. Por ftojmë që të vendosen rregullat dhe sqarimet (e nevojshme) dhe që fjalët tona të jenë të peshuara me argumente të sakta, të qarta. Fjalët boshe që lëshohen pa frerë nuk të çojnë tek e vërteta. Gjithashtu fjalët e paqarta që shprehen me zell janë të pa nevojshme. Njeriu i etur mendon se ato të çojnë tek burimi ah sikur të mos gjente asgjë njeriu kur të shkonte tek fundi i tyre por ai në fund gjen helm të fortë. Pretendimi se tekfiri i tagutit është kusht pa të cilin nuk konsiderohet se e ke mohuar tagutin ngelet pretendim të cilin e kanë përmendur disa njerëz por nuk kanë sjellë për të as më të voglin argument por kanë sjellë vetëm disa fjalë nga disa dijetarë kohëve të vona të cilat janë të paqarta është e vërtetë që fjalët e dijetarëve përdoren për të kuptuar por ato nuk janë argument përkundrazi ato kanë nevojë për argument (që të vërtetohen). Sheukani ka thënë: Kusht është ajo gjë pa të cilën nuk ekziston gjëja e kushtëzuar por ekzistenca e kushtit nuk e sjell të kushtëzuarën domosdoshmërisht. Vetëm se kushti nuk konsiderohet i tillë me kuptimin që pa të nuk ekziston gjëja e kushtëzuar pa argumente.

Si p.sh: Kur përmendet me fjalë që kuptohet prej tyre mohimi i ekzistencës ose saktësisë si rasti kur thuhet: “Nuk ka namaz ai që nuk bën kështu...”⁵²

Tani ne pyesim: Ku është argumenti i qartë nga fjala e Allahut dhe të Dërguarit të Tij Sal-l Allahu alejhi ue sel-lem që e vërteton se tekfiri i tagutit është kusht për tu konsideruar i saktë largimi nga adhurimi i tagutit ose për mohimin e tij edhe pse mohimi i adhurimit të tagutit është kusht për saktësinë e Islamit e për këtë kanë rënë dakord të gjithë dijetarët?? Kemi për qëllim me fjalën “kusht” që nëse një musliman nuk i bën tekfir tagutit a konsiderohet i dalë nga feja islame edhe nëse ai e mohon tagutin do me thënë mohon adhurimin e tij largohet nga feja e tagutit dhe ligjënia e tij dhe largohet nga përkrahja dhe ndihmesa e tij!!

A nuk ka thënë Allahu i Lartësuar në formë përgëzimi për robërit e tij (kuptimi i ajetit): “Ata që u larguan nga adhurimi i tagutit dhe u kthyen tek Allahu (duke iu bindur Atij) për ta është përgëzimi prandaj përgëzoj robërit e Mij” Ez-zumer Me çfarë argumenti e ndërpresin dhe e anulojnë këta këtë përgëzim të cilin e ka premtuar Allahu i Lartësuar për robërit e Tij të cilët janë larguar nga adhurimi i tagutit dhe janë kthyer tek Allahu vetëm sepse nuk e kanë kuptuar kufrin e disa tagutëve për shkak se nuk e njohin gjendjen e tyre ose sepse mendojnë se ekzistojnë disa pengesa shariatike që na ndalojnë tu bëjmë tekfir atyre???

⁵²Es-sejl El-xherrarr 1/157 158

Kam pas dialogu me disa ekstremistë që kanë qenë shumë optimist në këtë çështje e i pyeta këtë pyetje... Por nuk më treguan asnjë argument të qartë për të nga kur'ani apo nga sunneti. Ato mbështeteshin vetëm tek fjala e Muhamed Ibn Abdul-Uehabit që thotë: (Baza e fesë Islame dhe themeli i saj përbëhet nga dy çështje.

1. Urdhër për të adhuruar Allahun të vetëm pa i bërë shok, nxitje për të, përkrahja për të dhe tekfiri ndaj atij që e lë atë.
2. Paralajmërimi për tu ruajtur nga shirku në adhurimin e Allahut ashpërsiadhe armiqësia për këtë, tekfiri ndaj atij që e bën atë sepse teuhidi nuk plotësohet pa këto).

Këta njerëz e morën dhe fluturuan me fjalën e shejhut: “Paralajmërimi për tu ruajtur ngashirku në adhurimin e Allahut, ashpërsia dhe armiqësia për këtë, tekfiri ndaj atij që e bën atë”. U gëzuan me fjalën e shejkhut: “Tekfiri ndaj atij që e bën atë” dhe e bën këtë bazë të fesë islame. Lidhën me të miqësinë dhe armiqësinë. Kush e le atë ose neglizhon në të i bëjnë tekfir edhe pse fjala e dhejkhut ne fundin e saj është e qartë që tregon se te fjala e tij ai ka treguar disa çështje një pjesë e të cilave është prej bazave, një pjesë prej fryteve dhe një pjesë prej detyrave (të teuhidit) sepse ka thënë: “Nuk plotësohet teuhidi pa këto” ka për qëllim teuhidin e plotë. Ai nuk tha: “Nuk pranohet apo nuk është i saktë teuhidi pa këto”. Fjalët “nuk pranohet” dhe “nuk është i saktë” janë fjalët që përdoren për të treguar që këto gjëra janë kusht pa të cilat nuk pranohet ose nuk është e saktë vepra.

Ajo që e sqaron këtë çështje dhe e përforcon më shumë është se gjërat që përmendi shejhu tek fjala e tij nuk janë të gjitha në një gradë përkundrazi disa prej tyre janë bazë e fesë dhe kusht pa të cilat nuk është i saktë Islami i personit si adhurimi i Allahut të vetëm dhe largimi nga shirku në adhurim. Disa prej tyre janë prej detyrave të fesë dhe teuhidit ose prej fryteve të tij si nxitje për në teuhid, ftesa në të dhe përkrahja e tyre që e kanë atë. Gjithashtu armiqësia ndaj shirkut ka disa detaje. Ekzistenca e saj në zemër ndaj shirkut dhe atyre që e praktikojnë atë është kusht për islamin dhe teuhidin në përgjithësi. Kurse shfaqja e saj është prej detyrave të teuhidit dhe pjesëve plotësuese të tij jo prej kushteve. e gjitha kjo merret vesh dhe kuptohet gjatë meditimit të argumenteve sheriatike tek të cilat është detyrë të referohemi për të nxjerrë rregullat jo tek fjalët e njerëzve të cilët mund të gabojnë. Nëse këta njerëz i nxjerrin rregullat dhe ligjet nga fjalët e njerëzve nuk kanë për të ngelur pa gjetur fjalë të ngjashme në fjalën e shejkhut Muhamed Ibn Abdul-Uehabit tek librat e shejkhut apo tek ndonjë dijetar tjetër i Nexhdit. E ngjashme me të është fjala po e shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehabit në librin me titull: “Risaletun fi ma’na et-taghut” i cili ndodhet tek “Mexhmuatu et-teuhid” dhe “Mexhmuatu muelefat esh-shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehab” 1/376

Thotë: mënyra e mohimit të tagutit është: “të besosh se adhurimi i çdo kujt përveç Allahut është i kotë. Të largohesh prej tij. Ta urresh atë. Tu bësh tekfir atyre që e adhurojnë atë dhe ti armiqësosh ata”. Duhet ditur se kjo fjalë në përgjithësi është e saktë nuk ka vërejtje për të. Ne thërrasim për këtë ju flasim njerëzve por nëse këto detaje “që përmendi shejhu” dikush mund ti konsiderojë të barabarta e të mendojë se ato të gjitha janë kusht dhe pa ekzistencën e çdo njëres prej tyre nuk ekziston imani, themi se këtu duhen bërë sqarimet që treguam më lartë sepse ky lloj i kuptuari është i gabuar dhe nuk lejohet ti dedikohet shejhut vetëm nëse ai e shpreh atë në formë të qartë. Sikurse është e nevojshme të tërheqim vëmendjen rreth çështjes së origjinës të armiqësisë ndër adhuresve të tagutit të cilën shejhu e përmendi tek forma e mohimit të taguti. Mund të kuptohet që ajo është kusht. Këtu është e domosdoshme të bëjmë dallim ndërmjet obligueshmërisë së ekzistencës së saj si kusht të teuhidit dhe pëlqyeshmërisë së shfaqjes së saj të cilën nuk mund ta bëjë çdo kush dhe nuk detyrohet ta bëjë çdo kush.

E ngjashme me këtë është edhe fjala e Sulejman Ibn Suhmanit në një libër të tij në të cilin sqaron kuptimin e fjalës tagut dhe mënyrën e largimit prej tij, që ndodhet tek “Ed-durer es-senije” në kapitullin e gjykimit për murtedin. fq 271. Mund të gëzohen këta ekstremistë po ta gjejnë atë. Ai pasi përmendi ajetet që tregojnë se largimi prej tagutit është detyrë tha: Na ka treguar Allahu se mesazhi i të gjithë profetëve ishte largimi nga taguti. Kush nuk largohet prej tij i ka kundërshtuar të gjithë profetët. Më pas tha: Të largohesh prej tij dmth ta urresh atë, ta armiqësosh me zemër, të flasësh keq për të me gojë, ta shash atë, ta asgjësosh atë me dorë nëse ke mundësi dhe të distancohesh prej tij. Kush pretendon se është larguar nga taguti por nuk e bën këtë nuk është treguar i sinqertë. Meditoje fjalën e shejhut si e konsideroi atë që nuk flet keq me gojë gënjeshtarë dhe jo të sinqertë me pretendimin e tij se është larguar nga taguti edhe se shprehja me gojë kundër tagutit nuk është detyrë për çdokënd. A të gjithë shokët e Profetit Sal-IAllahu alejhi ue sel-lem flisnin haptas ndaj tagutit të popullit të tyre apo shumica e tyre fshiheshin? A thuhet për ta në këtë rast që ata kanë kundërshtuar të gjithë profetët apo se ata nuk janë treguar të sinqertë në largimin nga taguti?? Kurse sharjen Profeti Sal-IAllahu alejhi ue se-lem nuk e bënte sidomos pasi e ndaloi Allahu nga kjo gjë që të mos i nxiste mosbesimtarët për ta sharë Allahun padrejtësisht. E si mund ta bënte këtë kur dihet se mushrikët e konsideronin besën e tij për teuhid, distancimin e tij nga tagutat e tyre dhe paralajmëronin njerëzit që mos i adhuronin ato duke u sqaruar se ata nuk shikojnë, nuk dëgjojnë dhe nuk bëjnë dobi, sharje ndaj idhujve të tyre. Gjithashtu ata e konsideronin sqarimin që bënte Profeti ndaj gabimeve dhe humbjes së baballarëve të tyre sharje ndaj tyre dhe baballarëve të tyre. Qëllimi im në këtë zgjatje në sqarim është të përkujtoj që fjalët e dijetarëve nuk janë kur'an dhe se ata nuk janë të mbrojtur nga gabimet, përkundrazi ata mund të gabojnë. Fjalët e tyre e të tjerëve veç tyre nuk janë argument në fenë tonë përveç

Profetit Sal-lAllahu alejhi ue se-lem. Me gjithë këtë për tu sjellë mirë dhe për tu treguar të drejtë me ta ne duhet që fjalët e tyre ti shpjegojmë po me fjalët e tyre. Prandaj duhet që fjalët që janë të pakufizuara duhen sqaruar me fjalët e kufizuara dh ato që janë të paqarta me anë të fjalëve të qarta. Gjithashtu konsiderohet pjesë e besnikërisë ndaj dijes dhe pjesë e singëritetit ndaj fesë së Allahut që ne ti kuptojmë fjalët e tyre sipas akides së ehlu sun-netit dhe xhematit dhe sipas metodës së dijetarëve në këtë temë.

Metoda e tyre (dijetarëve të Nexhdit) në këtë temë gjë të cilën e di çdokush që i njeh shkrimet e tyre ishte se ata e madhërojnë teuhidin dhe përpiqeshin ta shfaqnin atë dhe të sqarojnë rëndësinë e realizimit të detyrave të tij sikurse janë treguar të ashpër ndaj shirkut dhe ndaj atyre që e veprojnë atë për ti larguar njerëzit prej tij duke qortuar gjithçka që ka lidhje me të qoftë edhe thjeshtë rrugë që të çon për tek shirku dhe pse nuk është shirk në vetvete i qartë.

Për këtë arsye ata vet dhe nipërit e tyre pas tyre kanë qenë të detyruar ti sqarojnë këto fjalë të tyre të paqarta për disa njerëz (që i kanë keqkuptuar ato).

Disa prej atyre (që i kanë keqkuptuar) kanë qenë prej kundërshtarëve të tyre të cilët janë përpjekur ti rrëzojnë ata me anë të disa fjalëve të tilla duke shpifur kundër tyre akuzën se ata i konsiderojnë muslimanët kafira në përgjithësi ose i konsiderojnë të dalë nga feja të gjithë kundërshtarët e tyre.

Ata të cilët hyjnë te ky grup nuk janë vetëm adhuresit e varreve dhe fanatikët e medh`hebeve. Por ke ndër ta edhe dijetar selefi të mëdhenj si dijetari i madh Esh-sheukani i cili ka thënë për shejhun Muhamed ibn Abdul-Uehab dhe ndjekësit e tij: “Ata besojnë se kush nuk hynë nën pushtetin e prijësit të Nexhdit për të zbatuar urdhëratë e tij konsiderohet i dalë nga Islami”

Gjithashtu shejhu Muhamed Sid-dik Hasen në librin e tij “Turxhuman el uehabije” Ai në të ka shpallur distancimin e dijetarëve të hadithit prej uehabive.

Gjithashtu shejhu Enuer Shah El-Kashmiri ka treguar se shejhu Muhamed Ibn Abdul-Uehabi ngutet në tekfir etj...

Shiko rreth kësaj çështje, në mbrojtje të shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab dhe për largimin e dyshimeve rreth dauas së tij librin “Da’ua el munau’inëve li daueti esh-shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehab” të cilin e ka shkruar Abdul-Aziz Ibn Muhamed Ibn Alij El-Abdul-Latif. Gjithashtu librin “Misbah edh-dhalam fir-rad ala men kedhebe ala esh-shejh el imam” dhe librin “Minhaxh et-tesijsu uet-tekdis fi keshf shubuhat Daud Ibn Xherxhis” të shejhut Abdul-Latif ibn Abdurr-Rahman Ali shejh. Disa prej atyre (që i kanë keqkuptuar) kanë qenë ndjekës të tyre por kaluan në ekstremizëm i kemi përmendur më parë shembullit e këtij lloji. Prej këtyre shembujve që i kemi përmendur më parë është fjala e shejhut Abdul-Latif Ali shejh si përgjigje ndaj dy personave nga qyteti El-Ahsa të cilët nuk merrnin pjesë as në namazin e xhumas e as në namazet me xhemat e

u kishin bërë tekfir muslimanëve që ishin atje me justifikimin se ata rrinin me Ibn Fejruzin e të tjer si ai i cili nuk e kishte mohuar tagutin sepse nuk e ka shprehur që gjyshi i tij është kafir për shkak se ka rrefuzuar dëvetin e shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehab dhe e ka armiqësuar atë. Ata të dy thoshin: “Kush nuk e shpreh se ai është kafir, ai vetë konsiderohet kafir (e ka mohuar Allahun) sepse nuk e ka mohuar tagutin e kush rri me të ai është si ai”. Ata nxorrën prej këtyre dy ideve të humbura rezultatet që nxirren dhe ligje që nxirren atëherë kur njeriu del në formë të qartë nga feja aq sa edhe selamin nuk e jepnin më. Thotë shejhu: Më treguan për çështjen e tyre dhe i kërkova të vijnë tek unë dhe erdhën i kërcënova dhe u fola ashpër. Ata pretendonin se besojnë akiden e shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehabit dhe librat e tij ata i kanë marrë. Ua zbulova dyshimet dhe hodha poshtë humbjen e tyre me ato gjëra që mu kujtuan aty për aty. U tregova atyre që shejhu është i pastër prej kësaj akidje dhe këtij medh’hebi... etj. Fjala e tij ndodhet tek libri me titull “El inkar ala men kef-fere el muslimin bigajri ma exhme’a alejhi el fukaha” Ky libër ndodhet tek “Mexhmuatu err-rresa’il uel mesa’il en-nexhdije 3/4-5”

Prej këtyre shembujve është edhe ai që ka treguar Esh-sheukani në librin “El-bedr et-tali” 2/5 më ka treguar emiri i hxhinjëve të Jemenit Muhamed Ibn Husejn el Meraxhil El-Kebsi se një grup prej tyre-prej ndjekëve të shejhut Muhamed Ibn Abdul-Uehab i folën atij dhe haxhinjëve të tjerë që ishin nga Jemeni e u thanë se ata janë kafira dhe se nuk kanë justifikim nëse nuk shkojnë tek i pari i Nexhdit që ta shohë ai Islamin e tyre. Gjithashtu e treguam më parë fjalën e shejhut Abdul-Latif Ali shejh në sqarimin e fjalës së paqartë të gjyshit të tij shejh Muhamed Ibn Abdul-Uehabit në këtë temë me të cilën janë mashtruar disa ekstremistë. Kjo fjalë e paqartë e shejhut thotë: “Po e kuptove këtë ke për të marrë vesh se njeriut nuk i konsiderohet i drejtë Islami i tij edhe pse e njehson Allahun dhe largohet nga shirku derisa ti armiqësojë mushrikët dhe ta shprehë qartë armiqësinë dhe urrejtjen ndaj tyre siç ka thënë Allahu i Madhëruar (Kuptimi i ajetit): “Nuk gjen popull që e bëson Allahu dhe ditën e fundit të duan ata që luftojnë Allahun dhe të Dërguarin e Tij” El-muxhad-dele 22.

Shejhu Abdul-Latif nipi i shejhut në librin “Misbahu edh-dhalam” Ka thënë: Kush kupton nga fjala e shejhut (që është më lart) se “kush nuk shpreh qartë armiqësinë (ndaj mushrikëve) konsiderohet kafir” të kuptuarit e tij është i kotë dhe mendimi i tij është i humbur. E ngjashme me këtë (që u përmend më lart) është dhe fjala e shejhut Muhamed ibn Abdul-Uehab kur është pyetur për miqësimin dhe armiqësimin a janë pjesë e kuptimit të fjalës “La ilahe il-la Allah” apo janë prej detyrave të saj? Ka thënë: i mjafton muslimanit ta dijë se Allahu i ka bërë detyrë që ti armiqësojë mushrikët dhe mos ti miqësojë ata dhe e ka bërë detyrë që ti dojë besimtarët dhe ti përkrahë ata. Gjithashtu na ka treguar se këto gjëra janë prej kushtëve të imanit. Sikurse ja ka mohuar imanin atij që ka dashuri për ata që e luftojnë Allahun dhe të dërguarin e Tij edhe sikur të jenë

baballarët e tyre, fëmijët e tyre, vëllezërit e tyre dhe fisi i tyre.

Fjala e shejhut për armiqësinë ndaj mushrikëve që ajo është kusht për imanin nuk ka për qëllim shfaqjen e saj siç veproi Ibrahim alejhi-selam dhe ata që ishin me të ose siç kanë vepruar profetët dhe ndjekësit e tyre që janë pala e ndihmuar që ngre fenë e Allahut. Por ai ka për qëllim origjinën e saj që ndodhet në zemër. Nga kjo kuptohet që është e nevojshme që fjalët e shejhut dhe dijetarëve të tjerë të sqarohen dhe është e domosdoshme të bëhet dallimi ndërmjet shprehjes së tekfirit në përgjithësi sidomos kur kjo përdoret në moment kur ftohen njerëzit (për të vërtetën) dhe gjykimit ndaj çdo personi në vecanti.

Sikurse është detyrë që ne ti kuptojmë fjalët e tyre në bazë të rregullave të ehli-suneti. Kjo bëhet për të menduar mirë për fjalët e shejhut, ai që e njeh menhexhin e tij. Nuk duhet që ne të nxjerrim të njejtin gjykim për të gjitha fjalët e tij. Ne mund të themi (në këtë rast): nëse ai ka për qëllim origjinën e armiqësisë e cila ndodhet në zemër atëherë nuk është problem nëse kuptohet nga fjala e tijë tekfiri por nëse ka për qëllim armiqësinë, shfaqjen e saj dhe detajet e saj atëherë duhet të jemi të vëmendshëm që fjala e shejhut është për Islamin e drejtë jo për zhdukjen e Islamit totalisht. Kjo është të kuptuarit në të cilin udhëzon Allahu kë të dëshiron prej robërve të tij dhe përze prej tij çdo njeri të privuar (nga udhëzimi). Kjo është bamirësi ndaj shejhut dhe shkrimeve të tij sidomos (kur dihet) që ai ngelet njeri që gabon dhe fjalët e tij nuk janë argument në vetvete por ato kanë nevojë për argument. Nëse ata përputhen me të vërtetën pranohen e nëse e kundërshtojnë të vërtetën refuzohen. Fjala e tij nuk është argument. Çdo krijese i pranohet ose i refuzohet fjala përveç Profetit Sal-lAllahu alejhi ue se-lem.

Kur kjo është ajo që thuhet për fjalët e imanit të dauas së Nexhdit atëherë i njëjti qëndrim të mbahet kundrejt fjalëve të nipërve të tij dhe ndjekëzve të tij pas tij. Ai që lexon fjalët e tyre nuk ka për të ngelur pa gjetur fjalë që janë përdorur në momente davetiporse janë të pakufizuara ose të papërcaktuara. Qëllimi i tyre ka qenë që të shkulet shirku nga rrënjët dhe ti paralajmërojnë njerëzit të ruhen prej tij. Ka mundësi ai që i lexon ato fjalë nëse nuk i kupton sipas rregullave të ehli-sunnetit por i kupton si grupet e humbura që të dal në rezultatet e ekstremistëve. Unë nuk i them këto fjalë në ajër por i them pasi nuk kam lënë libër që kam pasur të imamëve të nexhdit pa e lexuar në fillimet e kërkimit të dijes Kam treguar shumë fjalë të tilla tek libri im “Mil-letu Ibrahim” e në libra të tjerë. Tek disa prej tyre kam bërë sqarime e disa të tjerë i kam lënë ashtu pa sqarime në formë kërcënimi. Për këtë arsye disa njerëz me kuptueshmëri të ngushtë kur lexuan sqarimet tona në këtë libër e në të ngjashmit me të në të cilat ne i paralajmërojmë njerëzit që të ruhen prej gabimeve në tekfir menduan se ata bien ndesh (me ato që ndodhen në librat e tjerë) ose menduan se ne kemi ndryshuar dhe nuk vun re dallimin ndërmjet shkrimeve që bëhen për të ftuar njerëzit, në të cilat përmenden kërcënime të pakufizuara, ku qortojmë me forcë

ata që janë të devijuar nga teuhidi ose ata që i kanë lënë mangut detyrat e teuhidit dhe ndërmjet rregullave të tekfirit sidomos tekfirit të dikujt në vecanti, ku është shumë e nevojshme të jemi preciz dhe të bëjmë sqarime. Gjithashtu këta nuk janë përpjekur të bëjnë bashkimin ndërmjet fjalëve tona në këtë libër e fjalëve tona në libra të tjerë sipas asaj që kemi treguar më parë nga dijetarët të cilët bëjnë dallim ndërmjet tekfirit në përgjithësi dhe tekfirit në veçanti. Shtojji gjithë kësaj që thash faktin që unë nga leximet e mija në librat e dijetarëve të Nexhdit kam mbërritur në bindjen që çështja nuk ka ndalur vetëm tek shprehja e disa fjalëve të përgjithshme të pasqaruara që përdoren në dave të cilat kanë nevojë për sqarim dhe kuptueshmëri të qelluar por çështja ka kaluar te disa prej tyre në kohët e vona të cilët janë të njohur si: Shejh Sulejman Ibn Suhman dhe shejh Muhamed Ibn Ibrahim dhe bashkë me të edhe dijetarë të tjerë të asaj zone deri në gabime të rënda në të cilat nuk lejohet që ata të ndiqen dhe as nuk është e mundur që ata të arnohen. Si për shembull fetvatë e gabuara që ata kanë nxjerrë në lidhje me kundërshtarët e tyre që dolën kundër prijësit të tyre Abdul-Azizit mikut të amerikanëve dhe anglezëve. Duhet që njeriu të ruhet (prej këtyre vetvave).

Ata i bënë tekfir Duejshit dhe Axhmanit e vëllezërve të tjerë që dolën me ta kundër prijësit të tyre Abdul-Azizit. Gjykuan për ta që kanë dalë nga feja dhe përdorën kundër tyre fetvanë e shejhul Islam Ibn Tejmijes rreth gjykimit të atij që kalonte nga ushtria muslimane në ushtrinë mongole duke dalë kështu nga feja e lejuan gjakun dhe pasurinë e tyre. Madje i konsideruan më parësorë në kufër se ata (që përmendi Ibn Tejmije)⁵³

Jo vetëm kaq por në një përgjigje të një pyetjeje që ua ka drejtuar prijësi i tyre rreth pranimit të teubes se atyre që vinë të penduar për daljen kundër prijësit të tyre dhe për quajtjen e shujhëve që e mbrojnë atë të humnur. Ata vendosën si kusht që personi i penduar të distancohet prej atyre vëllezërve që kanë dalë kundër prijësit të tyre Abdul-Azizit ta shprehë qartë se ata janë kafira dhe se duhet luftuar me dorë, me pasuri dhe me gojë!!⁵⁴ Meditoje këtë dhe ki kujdes që mos ti trajtosh ata sikur të jenë të pagabueshëm ose ti marrësh shkrimet e tyre sikur të jenë Kur'an nga të cilat nuk troket e kota nga asnjë anë. Për tu rikthyer edhe njëherë në fillim të çështjes themi ata që e përdorën këtë gabim për të cilin po flasim nuk kanë sjellë asnjë argument të qartë për të vërtetuar atë pasi fjalët e njerëzve pas Profetit Sal-Allahu alejhi ue se-lem nuk janë argument. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Ndiqni atë që ka zbritur tek ju prej Zotit tuaj e mos ndiqni përveç tij eulija”.

⁵³ Shih librin “Ed-durer es-senniye” 7/334.

⁵⁴ Shih të njëjtin libër fq 330.

Meditoje këtë dhe ki kujdes që mos ti trajtosh ata sikur të jenë të pagabueshëm ose ti marrësh shkrimet e tyre sikur të jenë Kur'an nga të cilat nuk troket e kota nga asnjë anë. Për tu rikthyer edhe njëherë në fillim të çështjes themi ata që e përdorën këtë gabim për të cilin po flasim nuk kanë sjellë asnjë argument të qartë për të vërtetuar atë pasi fjalët e njerëzve pas Profetit Sal-lAllahu alejhi ue se-lem nuk janë argument. Allahu i Madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Ndiqni atë që ka zbritur tek ju prej Zotit tuaj e mos ndiqni përveç tij eulija”.

Kështu që rregulli që thotë: çdo kush që nuk i bën tekfir tagutit nuk e ka mohuar atë dmth e ka adhuruar atë ose nuk është distancuar prej tij (siç shprehën disa) ka nevojë për argumente. Disa prej tyre e zgjerojnë kuptimin e distancimit të cilin e shohin si kusht për saktësinë e Islamit, fusin në të dhe largimin prej punës në shtetet e tagutit qoftë edhe në gjëra që janë hallall. Madje disa budallenj futën në këtë edhe mos rrespektimin e shenjave të qarkullimit dhe mos rrespektimin e çmimeve të transportit publik. Kështu nuk e mëshiruan um-metin e Muhamedit dhe nuk mëshiruan as vetet e tyre prej këtij devijimi dhe humbjeje.

Kuptimi i “mohimit të tagutit” dhe kuptimi i “largimit prej tij” sipas Sheriatit, sipas asaj që kërkon prej nesh Zoti i botëve jo sipas asaj që kërkojnë ekstremistët. Kuptohet dhe njihet pasi të kemi njohur kuptimin e vërtetë të adhurimit të tagutit dhe konsiderimit të tij rival dhe ortak (të Allahut). Është e njohur nga përkufizimi i tij se ai është: Çdo kush që adhurohet veç Allahut duke qenë i kënaqur me këtë me një prej llojeve të adhurimit me të cilat bën kufër kush ja detikon dikujt tjetër përveç Allahut të Madhëruar. Prandaj kush i detikon atij adhurimin e namazit ose të tauafit ose të kurbanit ose të nedhrit osë të duas ose të bindjes në ligjëvnie ose beson se ai ka të drejtë të vendozi ligje e ka adhuruar atë dhe e ka marrë për zot dhe tagut. Një njeri i tillë nuk bëhet musliman deri sa të mohojë adhurimin e tagutit ose besimin se ai është zot ose se e meriton të adhurohet. Të mohosh atë nuk dmth ta quash kafir dhe pse kjo gjë është prej detyrave por kuptimi është të distancohesh nga adhurimi i tij dhe nga tagutizmi i tij, ta mohosh që ai është zot dhe i adhuruar, ta mohosh që ai e meriton një prej llojeve të adhurimit. Ky është ai që quhet largimi nga taguti me fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Ata të cilët u larguan nga adhurimi i tagutit dhe u kthyen tek Allahu për ta është përgëzimi” Ez-Zumer. Ky ajet është komentues dhe sqarues i ajetit që nuk e sqaron këtë detajë kemi për qëllim ajetin që thotë (kuptimi i ajetit) **“Ne kemi dërguar në çdo um-met të dërguar që tu thonë adhuron Allahun dhe largohuni nga taguti”**. En-Nahl 25. Ajo që bëjnë disa njerëz që nguten nuk është e saktë të cilët marrin vëmendje këtë ajet dhe gëzohen me fjalën e pakufizuar “Largohuni nga taguti” duke mos e lidhur atë me komentin e tij në ajetin tjetër. Kjo është metodë e njerëzve të humbur të cilët ndjekin ajetet muteshabihe (të cilat përmbajnë më shumë se një kuptim) dhe nuk i komentojnë ato sipas ajeteve që quhen nëna e librit dmth ajete sqaruese dhe komentuese.

Dijetarët tanë e kanë sqaruar se argumenti që është i paqartë nëse merret i veçuar nga argumenti që e sqaron atë konsiderohet muteshabih. E njëjta gjë thuhet për argumentin e përgjithshëm nëse merret pa argumentin që e specifikon atë dhe për argumentin e pakufizuar nëse merret i veçuar nga argumenti kufizues, ato quhen (në këtë rast) argumente muteshabihe. Këtë gjë e bëjnë ata që kanë devijim në zemrat e tyre për shkak se ata duan fitnen dhe duan ti komentojnë ajetet (sipas dëshirave të tyre) siç e ka treguar Allahu në fillimin e sures Ali-Imran.

Shatibiu ka thënë dijetarët muxhtehida nuk mjaftohen vetëm me argumentin e përgjithshëm deri sa të kërkojnë se a ka ndonjë argument që e specifikon atë dhe argumentin e pakufizuar derisa të kërkojnë a ka ndonjë argument që e kufizon atë? Argumenti i përgjithshëm bashkë me argumentin specifikues përbëjnë në të vërtetë argumentin. Nëse mungon argumenti specifikues atëherë argumenti i përgjithshëm pa të nëse synimi në të është specifikimi, konsiderohet muteshabih dhe largimi i argumentit specifikues në këtë rast konsiderohet devijim nga rruga e drejtë. Për këtë arsye u konsideruan mu'tezilet të humbur sepse ndoqën fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Veproni çfarë të dëshironi”. Fus-silet 40 dhe lanë argumentin sqarues. Gjithashtu khauarixhët të cilët ndoqën fjalën e Allahut të Lartësuar (kuptimi i ajetit): “Gjykimi i takon vetëm Allahut” Jusuf 40 dhe lanë sqaruesin e tij (kuptimi i ajetit): “Gjykojnë në të dy (njerëz) të drejtë prej jush” Gjithashtu ajetin (kuptimi i ajetit): “Dërgoni një gjykatës nga familja e tij dhe një gjykatës nga familja e saj”. Gjithashtu xhebrijet ndoqën fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit “ Allahu ju ka krijuar ju dhe ata që veproni” Es-Saffat 96 dhe lanë sqarimin që ndodhet tek ajeti (kuptimi i ajetit) “Shpërblim për atë që kanë vepruar” Et-Teube 82.

Kështu ndodh me të gjithë ata që ndjekin një pjesë të argumentit pa shikuar se çfarë ka pas tij. Po sikur ata të kishin bashkuar ato që ka urdhëruar Allahu të bashkohen do mbërrinin tek synimi. Kështu që sqarimi që ndodhet tek argument sqarues duhet marrë bashkë me argumentin e sqaruar. Nëse ai merret pa sqaruesin e tij atëherë ai konsiderohet muteshabih. Ai nuk është muteshabih në vetvete por njerëzit e humbur i ngatërrojnë vetet e tyre me të kuptuarit e tij prandaj humbën nga rruga e drejtë. Prej këtyre (formave të gabuara) është të kuptuarit e disa ekstremistëve “Largimin nga taguti” gjë e cila është shtylla eteuhidit dhe gjysma e tij duke e komentuar me largimin total. Këtu fusin largimin nga çdo lloj pune në shtetet mosbesimtare qoftë edhe punë hallall. Kjo nëse thuhet se është e pëlqyeshme nuk ka problem, në këtë ua mësojmë njerëzve dhe ftojme për të. Por ata e konsiderojnë kusht të teuhidit dhe islamit kush e le mangut atë duke punuar në çdo lloj pune ose i bindet shtetit mosbesimtarë ose tagutit në çdo gjë edhe sikur të jenë hallall konsiderohet kafir sepse nuk është larguar nga taguti sipas tyre dhe nuk e ka realizuar teuhidin. E vërteta në të cilën nuk ka dyshim është se “largimi nga taguti” dmth të largohesh nga adhurimi i tij

në çdo lloj adhurimi në të cilat bën kufër ai i cili ia dedikon ato dikujt tjetër përveç Allahut gjithashtu të largohesh nga përkrahja dhe ndihmesa e tij në kufër.

Thamë: “Në të cilat bën kufër ai i cili ia dedikon ato dikujt tjetër veç Allahut” sepse disa e përdorin fjalën adhurim (në arabisht) me kuptimin gjuhësor dhe jo me kuptimin terminologjik, sheriatik e kështu kanë futur në të adhurimin e dëshirave dhe të shejtanit dmth ndjekjen dhe bindjen ndaj tij të cilat në disa raste janë kufër dhe në disa raste janë thjeshtë gjynahe. Si rezultat gjynahqarët (sipas këtyre) janë kafira. Kështu këta dolën tek medh’hebi i khauarixhëve duan apo nuk duan ata. Kush i bindet shtetit mosbesimtar ose tagutit në një gjynah ai bën kufër (sipas tyre) sepse çdo lloj bindjeje (sipas tyre) konsiderohet adhurim që të nxjerr nga feja. Madje disa budallenj konsideruan bindjen ndaj tyre qoftë edhe në vepra të mira adhurim që të nxjerr nga feja nxorrën disa forma duke filozofuar të cilat i quanin kufër për të cilat Allahu nuk ka zbritur argument. P.sh qoftë edhe nëse e urdherojnë të kryejë ndonjë prej detyrave islame si namazin farz etj si këto nëse i bindet konsiderohet mushrik, nuk është larguar nga taguti. E nuk u kujdesën të shohin detajet e çështjes apo komentin e saj. Nuk ka dyshim se kjo është humbje e qartë. Sikur fëmijë të jenë ata që e thonë këtë do e humbte njeriu shpresën për shpëtimin e tyre.

Ajo që i çoi këta në këtë rrëshkitje ishin rregullat e gabuara që vendosën ata dhe ngatërrimi i përkufizimeve gjuhësore me ato terminologjike. Ata duke i dhënë përparësi përkufizimeve gjuhësore arritën të shpikin një fe dhe një teuhid të ri për të cilin nuk ka zbritur Allahu fakte. Aq sa ata me të kuptuarit e tyre të sëmurë e bënë “largimin nga taguti” një prej gjërave më të vështira sidomos në këtë kohë. Nuk mundet ta realizojnë atë as njerëzit më të veçantë të ummetit qofshin thirrësa, apo muxhahidë e jo më njerëzit e thjeshtë.

Kështu ata e ngushtuan fenë e Allahut vetëm tek një numër i vogël njerëzish sa gishtat e njërës dorë që janë nga lloji i tyre. Kjo është ajka e ideve që tregojnë ata në shkrimet e tyre. E vërteta që ska tjetër përveç saj është se adhurimi i tagutit konsiderohet kufër duke i dedikuar atij një prej llojeve të adhurimit të cilat nëse i dedikohen dikujt tjetër veç Allahut konsiderohet shirk që të nxjerr nga feja. Gjithashtu bindja konsiderohet shirk kur kjo bindje bëhet në një prej llojeve të kufrit jo në një prej gjynaheve dhe hameve.

Konsiderohet shirk nëse kjo bindje bëhet në bërjen hallall të haramit ose në bërjen haram të hallallit ose në vendosjen e ligjeve që nuk i ka lejuar Allahu. Në një rast të tillë vlen fjala e Ibn Tejmijes në lidhje me ata që kanë ndjekur dijetarët dhe murgjit e tyre përveç Allahut. Ai e ka ndarë këtë bindje në dy lloje:

Lloji i parë: Janë këta që e dinë se ata ndryshuan fenë e Allahut e megjithatë iu bindën atyre në këtë ndryshim duke e besuar si të lejuar atë që e ka ndaluar Allahu dhe të ndaluar atë që e ka lejuar Allahu, vetëm për të ndjekur të parët e tyre edhe pse e dinë se kjo bie ndesh me fenë e profetëve. Kjo është kufër dhe

Allahu e i Dërguari i Tij e quajti shirk edhe pse ata nuk u falën atyre dhe as nuk ju bëjnë sexhde...

Lloji i dytë: Nëse njeriu beson hallallin si hallall dhe haramin si haram por iu bindet atyre në atë që është në kundërshtim me urdhërin e Allahut është gabimtar si çdo musliman që e bën një gjynah duke e besuar se është gjynah. Këta kanë gjykimin si të gjithë muslimanët gabimtarë.⁵⁵ Kuptimin e “marrjes së tyre zota përveç Allahut” e sqaron shpjegimi i Profetit Sal-Allahu alejhi ue sellem Ai e ka kufizuar bindjen që është adhurim ndaj dijetarëve dhe murgjëve që të nxjerr nga feja vetëm në bindje ndaj tyre në bërjen e hallallit haram dhe haramit hallall ose në ligjvënien pa lejen e Allahut jo në çdo lloj bindjeje.

Prandaj ka thënë Allahu i Madhëruar (kuptimi i ajetit): “Ata i bënë dijetarët dhe murgjit e tyre zotra përveç Allahut”. Ka konsideruar shkakun e shirkut të tyre marrjen e tyre zotra dmth bindjen ndaj tyre të plotë jo çdo lloj bindje. Tha: “I bënë zotra” dhe nuk tha iu bindën atyre. Prandaj për ti bërë tekfir atij që i bindet tagutit duhet patjetër të kemi prasysh kushtin e bërjes së tij zot kusht i cili tregon se ata iu bindeshin atyre në mënyrë të plotë në çdo gjë. Kush i merr prej tyre ligjet ose gjykimet kush janë hallalla apo haram ky është mushriku që i ka bërë ata zotra ndryshe nga ai që u është bindur thjeshtë në disa gjynahe. Prandaj çdo kush që largohet nga adhurimi i tagutit largohet nga përkrahja (që është kufër) nga ndjekja e tij në fenë e kufrit ose në bindjen e tij në ligjvënien që është kufër ai konsiderohet se është larguar nga taguti edhe po nuk u pëlqeu ekstremistëve edhe sikur mos ta konsiderojë atë kafir ti bindet në gjynahe pa i bërë ato hallall. Kurse ai që e adhuron atë ose i bindet atij ose e ndjek në ndonjë gjë që përmendëm (më lart) ai konsiderohet kafir edhe sikur ti bëjë tekfir tagutit.

Kjo është forma më e lartë e tefsirit, ta komentosh fjalën e Allahut të paqart me fjalën e Tij të qartë. Kështu fjalën e Allahut (kuptimi i ajetit): “Largohuni nga taguti” e bashkojmë me fjalën e Tij (kuptimi i ajetit): “Ata të cilët u larguan nga adhurimi I tagutit...”. Prandaj çdo kush që largohet nga adhurimi i tagutit largohet nga përkrahja (që është kufër) nga ndjekja e tij në fenë e kufrit ose në bindjen e tij në ligjvënien që është kufër ai konsiderohet se është larguar nga taguti edhe po nuk u pëlqeu ekstremistëve edhe sikur mos ta konsiderojë atë kafir ti bindet në gjynahe pa i bërë ato hallall. Kurse ai që e adhuron atë ose i bindet atij ose e ndjek në ndonjë gjë që përmendëm (më lart) ai konsiderohet kafir edhe sikur ti bëjë tekfir tagutit. Kjo është forma më e lartë e tefsirit, ta komentosh fjalën e Allahut të paqart me fjalën e Tij të qartë. Kështu fjalën e Allahut (kuptimi i ajetit): “Largohuni nga taguti” e bashkojmë me fjalën e Tij (kuptimi i ajetit): “Ata të cilët u larguan nga adhurimi I tagutit...”.

⁵⁵Mexhmu'a el fetaua 7/70.

Ky bashkim na tregon se urdhëri për tu larguar nga taguti dmth të largohesh nga adhurimi i tij. Gjithashtu fjala e Allahut (kuptimi i ajetit): “Kush e mohon tagutin...” Shpjegohet me sa treguam gjithashtu me fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi ajetit): “Duan të gjykohen tek taguti ndërkohë që janë urdhëruar ta mohojnë atë”. Kjo tregon se të shkosh për tu gjykuar tek taguti bie ndesh me mohimin e tij gjithashtu adhurimi i tij dhe përkrahja e tij (që është kufër) sepse Allahu i madhëruar ka thënë (kuptimi i ajetit): “Çdokush prej jush që i përkrah ata është prej tyre” E të tjera ajete si këto që tregojnë se ai që i përkrah mosbesimtarët është kafir.

Këto janë ato që tregohen në argumentet e qarta e këto janë format e argumentimit. Kurse shpjegimi i mohimit dhe largimit se dmth vetëm ti bësh tekfir dhe konsiderimi i tij kusht për saktësinë e Islami nu është i saktë dhe as preçiz. Argument për këtë është se ne jemi të urdhëruar që të mohojmë adhurimin e çdo kujt për veç Allahu edhe sikur të mos jetë tagut si Isa Ibn Merjem melaiket dhe njerëzit e mirë të cilët adhurohen veç Allahut dhe nuk jemi urdhëruar tu bëjmë tekfir. Gjithashtu edhe idhujt, ato janë tagutë që adhurohen përveç Allahut. Është detyrë që të largohemi nga adhurimi i tyre dhe të distancohemi nga idhujtaria e ky është mohimi i tyre e jo tu bësh tekfir sepse ato janë sende të cilat nuk llogjikojnë dhe as nuk veprojnë që të bien në kufër apo tu bëhet tekfir. Sikurse nuk është i saktë rregulli që kanë vendosur disa që thonë: “Kush nuk i bën tekfir tagutit dhe nuk e njeh që është tagut ai nuk është larguar prej tij dhe as nuk e ka mohuar atë sepse si mund të distancohet prej tij ku ai nuk e njeh që është tagut apo jo”.

Ne themi për të arritur realizimin e atij teuhidi që robërit e kanë detyrë ndaj Zotit të tyre dhe për të arritur atë përgëzim të cilin e ka premtuar Allahu për robërit e Tij duhet që njeriu të realizojë besimin në Allahun e Madhëruar dhe të largohet nga adhurimi i çdokujt përveç Allahut qoftë tagut apo jo në përgjithësi e të mos i përkrahë (e ndihmojë ata në kufër) edhe sikur mos ti dijë ata me emra.

Ky është distancimi i vërtet nga çdokush që adhurohet përveç Allahut. E nuk është kusht as detyrë që njeriu ta shprehë qartë distancimin e tij prej një taguti të caktuar të cilin ai nuk e njeh apo nuk ka dëgjuar për të dhe (në këtë rast) as nuk mund të mendohet se ai e ka adhuruar atë dhe e ka bërë ortak të Allahut (sepse as nuk e njeh dhe as nuk ka dëgjuar për të). Si rezultat as nuk mund të thuhet që ai është mushrik sepse nuk është distancuar nga tagutët. Kush ka themelin e Islamit ose shfaq vecanti të Islamit ose shtyllat e tij dhe nuk shfaqet prej tij ndonjë prej atyre gjërave që e prishin Islamin nuk lejohet të dyshojmë në të a është musliman apo jo derisa të shikojmë provojmë apo pyesim për një numër tagutash a i ka mohuar apo jo!! Kjo listë tagutash zgjatet dhe vështirësohet për njeriun kur të kuptuarit e ekstremistëve ngatërrohet më shume dhe ndryshon në përcaktimin e fjalës tagut!!

Dijetarët kanë vendosur si kusht për pranimin e Islamit të mushrikut që ka adhuruar dikë tjetër përveç Allahut ose ka besuar se e meriton adhurimin dhe për të realizuar teuhidin e për të mohuar tagutin që të distancohet nga adhurimi i atij idhulli të veçantë (që ka pas adhuruar) ta mohojë adhurimin e tij dhe të distancohet në përgjithësi prej adhurimit të çdo gjëje që adhurohet përveç Allahut. Ata janë argumentuar për këtë me hadithin: “Kush thotë: La ilahe il-la Allah dhe e mohon çdo gjë që adhurohet përveç Allahut bëhet haram gjaku i tij dhe pasuria e tij. Llogaria e tij është tek Allahu”. Gjithashtu në hadithin: “Kush dëshmon se askush nuk e meriton të adhurohet përveç Allahut. Ai është i pashoq, dëshmon se Muhamedi është rob dhe i dërguar i Tij dhe se Isa është rob i Allahut dhe i dërguar i Tij, është fjala e tij që ka hedhur tek Merjemja dhe shpirti ka ardhur prej Tij, dëshmon se xhen-neti është hak dhe zjarri është hak do ta fusë Allahu në xhen-net në bazë të punëve”. Ata nuk kanë vendosur si kusht që njeriu të shprehë distancimin prej një liste të caktuar tagutësh qofshin ata të parë shtetesh apo murgjë apo magjistarë apo fallxhorë ose tu bëjë atyre tekfir për të gjykuar a është musliman apo jo pasi ai ka realizuar themelin e Islamit dhe teuhidit dhe nuk ka rënë në adhurimin e dikujt tjetër përveç Allahut dhe as nuk e ka përkrahur (e ndihmuar atë në kufër). Këto kushte i vendosin ekstremistat. Ajo që mbeshet atë që treguam është se tekfiri nuk hyn tek kuptimi i fjalës së teuhidit “La ilahe il-la Allah” fjalë e cila është ftesa e të gjithë profetëve. Allahu i Madhëruar ka thënë: (kuptimi i ajetit). “Çdo profeti që kemi dërguar para teje i kemi shpallur se askush nuk e meriton të adhurohet veç Meje prandaj më adhuroni”.

Ky ajet bashkohet me fjalën e Allahut të Madhëruar (kuptimi i ajetit) **“Ne kemi dërguar në çdo popull të dërguar (që tu thonë) adhuroni Allahun dhe largohuni nga taguti”**. Kështu ajetet komentojnë njëra-tjetrën. Dijetarët e mëdhenj e kanë komentuar fjalën e teuhidit duke thënë se kuptimi i saj është: “Nuk ka të adhuruar me të drejtë veç Allahut”. Kush e realizon atë ai është musliman njësuës edhe sikur ti lejë mangët farzet në të cilat është detyrë që ti sqarohen, prej tyre janë edhe detajet e çeshtjeve të tekfirit. Allahu nuk ia ka bërë detyrë çdokujt që ti mësojë këto detaje që i tregojnë ekstremistët. Nuk hyn tek kuptimi sheriatik as gjuhësorë i fjalës “La ilahe il-la Allah” ti bësh tekfir atij që të kundërshton në një prej detajeve të saj dhe as distancimi i tij nuk është prej kushteve të saj. Po, mund të jetë ndonjëherë tekfiri prej detyrave por thënja se tekfiri është kusht e pa të asgjësohet (fjala e teuhidit) është pretendim e gjërat nuk vërtetohen thjesht me pretendime. Ata të cilët njohin rrugët e argumentimit dhe e kanë ndërtuar fenë e tyre në bazat e rregullta e dinë se shprehja e të qenurit kusht ka formë më të qartë. Ai që pretendon se tekfiri është kusht ka për detyrë të sjellë argument e nëse nuk sjellë atëherë ka folur për Allahun dhe për fenë e Tij atë që nuk e di. (kuptimi i ajetit) “Thuaj: Sillni argumentin tuaj nëse thoni të vërtetën”. Nëse ata e pretendojnë këtë dhe nuk sjellin argument ata janë gënjeshtarë. Vini re që ne thamë: “Ti bësh tekfir atij që të kundërshton në një

prej detajeve të saj” kemi për qellim kundërshtimin në një prej detajeve e jo në të gjitha detajet.

E themi këtë sepse disa ekstremistë që nguten kur flasin në këto çështje nuk tregohen précis në rregullat e tyre dhe as nuk flasin fjalë ekzakte, madje nuk njohin as format e argumentimit dhe as llojet e argumentimit kur punojnë me argumentet por shprehin fjalë të gjera të cilat i kanë rradhitur mbi një ndërtesë të dobët në momentin që fillon njeriu ti analizojë ato, ato rrëzohen. Është pyetur shejhu Muhamed Ibn Abdul-Uehab për çështjen e miqësismit dhe armiqësismit a është prej fjalës “La ilahe il-la Allah” apo është prej detyrave të saj. Në përgjigje shejhu ndër të tjera tha: “A është kjo çështje pjesë e fjalës la ilahe il-la Allah” apo prej detyrave të saj, besoj se Allahu nuk na e ka vendosur detyrë ta kërkojmë këtë⁵⁷ por na ka urdhëruar që të dijmë se ajo është farz prej Allahut të njihet dhe të zbatohet. Kjo është detyra për të cilën nuk ka dyshim. Kush e merr vesh që kjo çështje është pjesë e saj apo prej detyrave të saj kjo është gjë e mirë por kush nuk e njeh nuk urdhërohet që ta njohë. Sidomos kur debati në këtë çështje dhe kontradiktat çojnë në sherr, përplasje dhe përçarje ndërmjet besimtarëve të cilët i kanë kryer detyrat e besimit, kanë luftuar në rrugë të Allahut, i kanë armiqësuar mushrikët dhe i kanë përkrahur muslimanët. Heshtja në këtë çështje është detyrë. Kjo është ajo që më duket e drejta edhe pse të dyja mendimet më duken të afërta nga ana e kuptimit. Allahu e di më mirë. Po e mbyll këtë çështje duke përmendur fjalën e një prej ndjekëzve të shejhut.

Ky është shejhu Abdullah Ibn Abdurrr-rahman Eba-Batin. Ka thënë: “Është detyrë për çdo kënd që është i sigurtë në veten e tij që të mos flasë në këtë çështje vetëm se me dije dhe argument prej Allahu. Të ketë kujdes se mos nxjerrë dikënd prej Islamit vetëm me të kuptuarit e tij dhe atë që e ka zbukuruar mendja e tij sepse nxjerrja e një njeriu nga Islami ose futja e tij në të është një nga çështjet më të mëdha të fesë. Ajo është çështje e sqaruar si çdo çështje tjetër. Madje gjykimi i saj në aspektin e përgjirhshëm konsiderohet nga gjykimet më të qarta të fesë. Detyra jonë është që të ndjekim e jo të shpikim siç ka thënë Ibn Mesudi rradij Allahu anhu: “Ndiqni dhe mos shpikni se ju mjaftojnë”. Gjithashtu në çështjet në të cilat dijetarët kanë më shumë se një mendim a jan kufër apo jo. Për të ruajtur fenë duhet të ndalohemi dhe të mos hedhim as një hap po qe se në ato çështje nuk ka argumente të qarta nga Profeti Sal-lAllahu alejhi ue se-lem. Shejtani i ka humbur shumicën e njerëzve në këtë çështje prandaj disa prej tyre e neglizhuan dhe futën në Islam ata njerëz për të cilët ka gjykuar Kur’ani, sunneti dhe ixhma’u se ata janë të dalë nga Islami. Kurse disa të tjerë i bëri ta teprojnë e të nxjerrin nga Islami ata njerëz për të cilët ka gjykuar Kur’ani sunneti dhe ixhma’u se ata janë musliman. E çuditshme është se çdonjëri prej tyre po të pyetet për një çështje të pastërtisë osë të tregtisë etj nuk do përgjigjej duke u bazuar thjeshtë tek të kuptuarit e tij apo tek ajo që i zbukuron llogjika e tij por do kërkonte fjalët e dijetarëve e do përgjigjej në bazë të asaj që ata kanë thënë. Atëherë si mundet që të bazohet në një çështje kaq të

madhe e cila është nga çështjet më të mëdha të fesë e më të rrezikshe vetëm tek të kuptuarit e tij dhe ajo që i duket atij e mirë. Ah çfarë fatkeqësie është për islamin prej këtyre dy grupeve dhe çfarë sprove vjen prej atyre dy humbjeve. Lusim Allahun e Madhëruar që të na udhëzojë në rrugën e drejtë në rrugën e atyre që u ka bërë mirësi jo në rrugën e atyre që kanë marrë zemërimin e as në rrugën e atyre që kanë humbur.⁵⁶

⁵⁶ Shkëputur nga libri: “Kujdes për ekzagjerimin në tekfir“ **Ebu Muhammed Asim el-Makdisi**. Përktheu: **Abdurrahim Balla**

A është Tekfiri i çdo personi i cili kërkon ndihmë nga tagutat apo ndihmësat e tyre, apo ju drejtohet gjykatësave në një kohë kur nuk ka shtetë islam pa ndonjë shpjegim të hollësishëm?

Në gabimet e tekfirit të zgjeruar i përket, gjithashtu, tekfiri i çdo personi i cili është i detyruar të ju drejtohet gjygieve në këtë kohë, ose të sillet tek ata, ose kërkon ndihmë nga tagutat dhe mbështetësit e tyre për të shpëtuar nga ai i cili e sulmon apo i shmanget zullumit që i bëhet, apo për të arritur të drejtën atëhere kur në atë shtetë (apo vend sh. p.) nuk gjykohet me ligjet e Allahut. Unë kam parë disa fanatikë të cilët i tekfirojnë çdo person i cili del para gjygit sekularist,⁵⁷ edhe në qoftë se sillet para tyre, ose është i detyruar në një mënyrë që mund të arrijë nivelin e dhunës – ikrahut, dhe bashkë me këtë ka të bëjë me njerëz të cilët janë të shtypur që nuk kanë rrugëdalje. Për më tepër, disa mendjelehtë e tekfirojnë çdo person që hyn në stacionin policor për të mbrojtur veten nga akuzat e cila është ngritur kundër tij, ose për të informuar në lidhje me fëmijën e rrëmbyer ose vjedhja e pasurisë së tij, që ndoshta do ta gjenë atë tek ata, ose më së paku, mos do të gjejë ndonjë lajmë tek ata. E gjithë kjo këta mendjelehtë besojnë se të kërkuarit e gjykimit para tagutit (tehakum ila et-tagut), është një çështje e cila duhet të tekfirohet ai i cili e bënë këtë !!! Pra, kur t'ju thuhet atyre: çfarë të bëjnë muslimanët e dobët kur t'i sulmon armiku, ose dikush ia vjedhë fëmijën, e prish nderin e tyre ose ja merr pasurin e tyre, a kurse nuk ka gjykatë sheriatike? Dhe sheriat i mos i ka lënë këta njerëz vetëm ashtu, pa ndonjë zgjidhje në këto ngjarje të reja që po ndodhin, dhe kur ata janë të detyruar për të përdorë organet qeveritare ata bëhen pabesimtarë !!! Pastaj ata nuk kanë asnjë përgjegjësi e as që kujdesen për gjendjen e shtypur ku në të cilën muslimanët janë sot. Ajo çka ata i shqetëson më së shumti është vetëm zbatimi i rregullave të Tekfirit.

⁵⁷Këta fanatikë nuk u ndalën vetëm këtu, duke e tekfiruar çdo këndë i cili del para gjykatësave të tagutit, por e tekfiruan edhe këtë dijetarë dhe dijetarët tjerë të ehli sunetit, vetëm pse nuk u pajtuan me mendimin e tyre. Nuk e shikuan fare shkakun e mospajtimit të dijetarëve, dhe shkaqet tjera. Sepse disa nga dijetarët e ehli sunetit këtë gjë nuk e konsideruan dhe llogaritën që kjo bie në gjykim para tagutit – tehakum ila tagut, dhe në bazë të kësaj e lejuan këtë gjë ashtu siç e shpjegon edhe ky dijetarë arsyen e tyre dhe mostekfirin e tyre për shkak kësaj, edhe pse ne nuk pajtohemi me këtë mendim ashtu siç nuk pajtohet edhe ky dijetarë, por për shkak mungesës së gjykimit me sheriat dhe disa arsyeve tjera, të cilat i sqaron ky dijetarë në këtë tekst ata e lejuan këtë gjë. Për këtë arsye edhe nuk tekfirohen këta dijetarë që e lejuan këtë gjë, sepse siç është e njohur kjo nga ehli suneti dhe xhemati nuk ka tekfir në atë mesele që ka mospajtim në mesin e dijetarëve. Pra, nuk është e lejuar ti tekfirojmë dijetarët nëse ata janë ndarë në mospajtime me njërin tjetërin në një çështje të caktuar, si p.sh. për çështjen e namazit e kështu me radhë. E kush delë para dijetarëve dhe i konsideron ata të humbur dhe pabesimtarë, ti nuk ke çfarë ti bësh atij, ngase ai kujton se është sikurse shejh Muhamed ibn Abdul Vehabi, dhe mendon se tjerët pos tij janë të gjithë mushrika!? Eh sa largë janë prej tij sikur ta dinin!!!

Është e njohur që Ulemaja ka përcaktuar kushte për sheriatin e vlefshme të ikrahut - dhunës, mirpo, ka disa degë për të cilët dijetarët kanë mospajtime. Ata të cilët i shohin fjalët e tyre kjo atyre do t'ju bëhet e qartë. Prandaj, divergjencia në drejtim të kufirit të ikrahut - dhunës, bie në degë e cila arsyetohet injoranti, mutevili (ai i cili bënë te'vil) kur ata e gjejnë veten si të shtypur nën sundimin e jobesimtarit. Prandaj, talibul ilm (ai që kërkon dituri), duhet të dinë se kërcënimi i përgjithshëm apo të folurit paralajmërues në futjen e kufirit dhe frikësimi i dyerve të hapura të saj, është një gjë, a kurse zbatimi i rregullit të tekfirit në individ, e sidomos në kohën e shtypjes dhe kur personi e përdorë te'vilin, është një tjetër gjë. Disa prej këtyre i obligojnë njerëzit për tu gjykuar para dijetarëve të cilët nuk kanë fuqi e as pushtet mbi bazën që do të ju kthejë njerëzve të drejtat e tyre dhe parandalimin e zullumit. Përndryshe, nëse nuk veprojnë ashtu, ata bëhen pabesimtarë – ashtu si thonë fanatikët?!!

Kam parë se si Xhuvëjni në librin e tij "Al-Gajasi" e përmend kapitullin i cili i ka thirrë dijetarët dhe kadië, që kur muslimanët ta humbin udhëheqësin i cili përkujdeset mbi muslimanët, dhe ende përkujdeset për dobin e njerëzve, duke bërë çdo fshat për të marrë muxhtehidët e tyre si kadi i cili në mes tyre do të gjykojë me rregullat e sheriatit. Mirpo, kjo nuk mund të arrihet, përveç në prani të xhematit të muslimanëve i cili do të mbledhet rreth këtyre muxhtehidëve, dhe duke poseduar fuqi dhe pushtet në bazë nga e cila zbatohen vendimet e këtyre muxhtehidëve. Sepse, xhuvëjni flet në lidhje me kohën e cila nuk ka xhemat, kur umeti është i ndarë, kur murtedat mbizotëruan dhe ju imponuan ligjet e tyre njerëzve, kur dituria është ngritur me vdekjen e dijetarëve dhe njerëzit e shquar, dhe kur injorantët janë bërë drejtues (udhëheqës), dhe kur grupet mendjelehtë nga ky ummet iu bashkangjitën mushrikëve, dhe shumë fatëkeqësi tjera që kanë rënë mbi këtë ummet, kështu që është arritur shumë nga kjo i cili na ka paralajmëruar besniku i umetit Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, prej fitneve dhe ndodhive që do të ndodhin para ditës së kijametit. Prandaj, njerëzit e shquar prej dijetarëve dhe njerëzve të tjerë sot nuk kanë fuqi as pushtet në bazë që të zbatohen rregullat e sheriatit, në rastë se dikush dëshiron të gjykohet para tyre disa prej tyre njerëzve gjykojnë para tyre, e sidomos kur përdhunuesi është kafir i cili është i mbrojtur. Në këtë situatë, të gjykuarit e dijetarëve, ata nuk do t'ju binden përveç atyre njerëzve që janë të devotshëm dhe të cilët i frikësohen Allahut. Dhe kjo nuk do të arrihet përveç kur të dy palët janë të drejtë. Mirëpo, musibeti i cili sot i ka goditur njerëzit, nuk është prej anës atyre, por më së shumti nga ata që nuk i pranojnë urdhërat Kur'anore dhe të cilët nuk e posedojnë peshorën e imanit, kështu që nuk kanë mundsi me u frikësuar përveç dënimit dhe mizorisë së tij. Prandaj, në qoftë se një musliman ka mosmarrveshje, ose është i sulmuar, nderi apo pasuria e tij, nga ana e jobesimtarëve të këtij lloji që nuk duan të ju binden ligjeve të Sheriatit, në bazën e të cilët do të gjykonin dijetarët, edhe nëse do të paditen para dijetarëve nuk do të përgjigjeshin gjykimin të tyre deri sa ata nuk kanë pushtet që do të kishin bërë atë që nuk janë në gjendje me kuran, iman, e as me fuqi, pushtet, ose me polici e

cila njerëzit do t'i obligonin në kthimin e të drejtave, e si pra atëhere në këto situata i obligojnë muslimanët që ju është bërë padrejtësi, dhe të gjykohen para dijetarëve për këto mesele të reja, kur ata nuk janë në gjendje të ua kthejnë të drejtën e tij ose të parandalojnë zullumin e tij. Dhe pas tërë kësaj, a do të tekfirohet i tilli nëse në rastë të domosdoshëm i drejtohet pushtetit tagut apo policisë së tij, duke kërkuar mbrojtje nga kafiri, apo duke u mbrojtur prej kriminelit? Ne këtu nuk e justifikojmë realitetin e hidhur ku në të cilën muslimanët jetojnë. Përkundrazi, bazamenti i da'vetit tonë është përqëndruar në të nxerurit e njerëzve prej adhurimit të njerëzve në adhurimin e Allahut. Në të nxerurit e dispozitës të tagutit në Sheriatin e pastër dhe të drejtë të Allahut. Ky është obligimi më i madh për të gjithë muslimanët sot, për ata që janë të rëndomtë, si dhe ata që nuk janë. Obligim i tyre është për të punuar dhe të përgatiten për xhihad në atë rrugë. Kjo është një ilaç efektive dhe zgjidhje për të gjitha problemet e muslimanëve dhe për sëmundjet e tyre. Por, deri në atë moment ku në të cilin Allahu do t'ju jap begatin e tij muslimanëve, e çka të bëjnë muslimanët e shtypur në këtë situatë? Dhe nëse janë të detyruar të ju drejtohen organeve shtetërore, fuqis dhe pushtetit të tyre ata me këtë a do të bëhen pabesimtarë?

Para se të përgjigjem dua të përmend se unë me këto fjalë nuk bëjë thirrje në mospajtimet që diskutohen para gjyqit të tagutit ose në miratimin e tij. Në asnjë rastë. Allahu na ruajtë që ndonjëherë të bëjmë diçka të tillë. Kemi kaluar jetën tonë - duke pritur shpërblimin prej Allahut – duke mohuar këtë munker të madh që e kemi gjetur prej se kemi ardhur në këtëbotë. Ne vetë, falenderimi i qoftë Allahu, as edhe një ditë nuk kemi shkuar në mospajtimet që diskutohen para tagutit as për gjëra të vogla e as për gjëra të mëdha. As nuk jemi drejtuar policisë së tyre, stacioneve të tyre, të gjykatave ose në çdo mosmarrëveshje, madje edhe kur është fjala për aksidentet e trafikut. Nëse kundërshtari do t'na jipte të drejtën tonë mirë, në të kundërtën nuk ju kemi kthye dhe drejtue atyre tagutave, edhe nëse e kemi humbur të drejtën tonë. Kemi qenë të gjykuar, derisa kemi qenë të lidhur me zinxhirë, si dhe të akuzuar në raste të caktuara për gjëra që kryerësit janë ndëshkuar me vrasje, por Allahu me mirësin e vetë na ka udhëzuar dhe na ka forcuar dhe nuk kemi qenë të kënaqur që avokatët të përfaqësojnë rastin tonë, sepse e kemi ditur që kur ata neve do t'na mbrojnë, do t'na gjykojnë me ligjet e kufrit, dhe se shumica e tyre nuk do të ishin përmbajtur duke lavdëruar gjykatësat e tyre, duke e përshkruar kadin e këtyre gjykatësave të pastër a kurse ligjet e tyre të drejtë. Ne e lusim Allahun që këtë ta pranon prej nesh dhe të na japë një përfundim të mirë.

Kjo është ajo që unë gjithmonë ju tregojë njerëzve. Ne i inkurajojmë ata të qëndrojnë larg nga tagutat dhe ligjet e tyre, që mos të gjykohen në gjykatësat e tyre edhe nëse e humbë gjithë dunjan, përveç nëse e sjellin në sallën e gjyqit në pranga dhe më pas e gjykojnë atë, dhe më pas ata pastaj ta mbrojnë veten, por ata vetë mos ta ngritin mospajtimet që diskutohen para gjyqit të tyre. Mirëpo,

përveç kësaj, ne e dimë se situata e njerëzve është e ndryshme. Ndryshojnë në aftësinë e tyre nën hijen e shtypjes ku në të cilën ata jetojnë, kur nuk ka gjykatës të sheriatit, dhe as fuqi të tij, dhe për këtë arsye, nuk kemi mundsi ta obligojmë çdo kënd për të marrë azime (vendosmëri – dmth, që njeriu ta lë lehtësimin ku në të cilën Allahu në këto situata ju ka dhënë, si p.sh. kur personi është i detyruar në kufr dhe ai nuk e merr lehtësimin që Allahu ia ka dhënë por bëhet i vendosur dhe nuk e thotë kufrin edhe nëse vritet sh.p.) në të gjitha situatat. Feja e Allahut nuk ofronë zgjidhje dhe rregulla vetëm për të fuqishmit, por në tërësi e ka ngritur vështërsin prej këtij ummeti dhe përkujdeset për gjendjen e të dobëtve. Allahu askëndë nuk e ka obliguar përtej mundësive, kështu që haramet u janë të lejuara në darur – në raste të domosdoshme, dhe lejohet gjithashtu, që njeriu ta thotë ose ta bënë kufrin në gjendje të dhunës – detyrimit, me kushtë që zemra e tij të mbetet e qetë në besim.

Madje edhe ata të vendosurit në disa situata të imponuara janë detyruar në trajtime ku në rrethana të tjera, i kanë refuzuar dhe janë shmangur atyre. Meselja nuk është gjithmonë mesele e të drejtës së vet, apo dunjasë ku në të cilën njeriu e lenë për hirë të Allahut që ta ruaj fenë e tij, por ndonjëherë ndodh që njeriu është i sulmuar në nderin dhe familjen e tij. Ai i cili sheh gjendjen e këtyre bashkësive të ndyrë në kohën që u shfuqizuan ligjet dhe kufijtë e Allahut, do të sheh shumë raste dhe vepra të këqija, sidomos kur është fjala për krimet që janë të lidhura për të sulmuar nderin dhe jetën, nëpërmjet të së cilës njerëzit nuk mund të kalojnë e as të heshtin. Nuk ka çdo njeri fuqi, as fis, ose autoritet në bazë të së cilës ai do ishte në gjendje që ta mbrojë veten, nderin dhe familjen e tij. E as çdo kush nuk mund të gjej ndihmës ose pajtues ku me ndihmën e tij do të bëhet i pavarur nga përdorimi i këtyre organeve qeveritare ku tani kanë pushtet. Prandaj, fekihi- juristi, ai që kujdeset për objektivat e Sheriatit dhe për dobit e njerëzve, duhet të marrë parasysh këto gjëra dhe të marrë parasysh atëherë kur të flasë për këto situata të reja, dhe të mos vërsulet dhe menjëherë të nxitojë për tekfir në këto kapituj. Dhe sidomos kur të merr parasysh gjendjen e asaj kohe që janë shpallur fjalët e Plotfuqishëmit:

“A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë taguti, e duke qenë se janë të urdhëruar që të mos e besojnë atë. E shejtani dëshiron t'i humbë në pafundësi. Kur u thuhet atyre: "Ejani (për të gjykuar) te ajo që e zbriti Allahu dhe te i dërguari!" i sheh se si dyfytirëshit ta kthejnë shpinën.” Nisa.60-61. Nuk është gjendja për të cilën ne po flasim, në mesin e kësaj situatë ku nuk gjykohet me ligjin e Allahut.

Këto ajete janë shpallur në një kohë kur gjykimi me ligjin e Allahut (në botë) ka poseduar fuqi dhe pushtet, dhe kur njeriu më i drejtë Profeti, salallahu alejhi ve selem ua ktheu atij që i është bërë padrejtë të drejtën e tij, i padrejti është detyruar që t'i kthehet drejtësis dhe çdo pronarit ia dha të drejtën e tij. Kjo qartë

shihet nga fjalët e të Lartësuarit: **"Dhe kur atyre u thuhet:“ Pranoni atë që Zoti shpalli, dhe Profeti ..."** Mirëpo, përveç kësaj, këta njerëz që u përmendën në këtë ajet ia kthyen kokën fesë së Allahut duke përzgjedhur mospajtimet që diskutohen para gjyqit të tagutit dhe ligjeve të tij, sidoqoftë nëse ka të bëjë me astrologët, çifutët, apo me ndonjë tjetër, që ata të gjykojnë, në bazë të tekave dhe dëshirave të tyre. Nën këtë aspekt të kësaj gjendjeje (të kufrit) shumë më parë bien tagutat, ligjvënësit, të cilët në fe bëjnë ligje atë që Allahu nuk e ka lejuar. Poashtu, tagutat e kohës tonë të cilët në duart e tyre e kanë gjykatën dhe legjislaturën dhe pastaj përveç kësaj refuzojnë për të gjykuar me sheriatin islam duke këmbëngulur në zbatimin e ligjeve të veta dhe i obligojnë njerëzit të punojnë me të. Rregulli i njëjtë është edhe për ata që iu ndihmojnë atyre dhe së bashku me ta refuzojnë që të gjykojnë me sheriat, me ligjet e Allahut. Dhe e njëjta gjë, është edhe me ata të cilët iu ndihmojnë në vendosjen dhe mbështetjen e ligjeve të tagutave. Dispozita e pjesëmarrësit në këtë situatë është sikur dispozita e kryerësit të atyre veprave. Dhe në përgjithësi ky rregull zbatohet për çdo person i cili është në gjendje për të ardhur deri te gjykimi me ligjin e Allahut dhe të jetë në gjendje për të zgjedhur mospajtimet që diskutohen para gjyqit të sheriatit të Allahut, dhe nëse ai nuk pranon duke iu kthyer dhe zgjedhur gjykimin e tagutit, dhe se kjo është çdo gjykim që Allahu nuk e shpalli, apo ligjëvënie që Allahu nuk e ka lejuar atë.

Sa i përket atyre që i mbrojmë për t'i mos i tekfiruar, gjendja e tyre nuk është si ajo që është përmendur në ajete, as që i përngjan asaj e që gjendjen e tyre ta barazojmë me gjendjen që është përmendur në ajete dhe të sjellim dispozitën e njëjtë. Tashmë kjo po ndodh në kohën e mungesës të gjykimit me ligjin e Allahut në tokë e cila do ti kthente të drejtat e atyre që ju takojnë pronarëve të tyre. Në një kohë kur muslimanët nuk kanë pushtet dhe fuqi ku i shtypuri nën hijen e të cilit do të gjente shpëtim dhe mbrojtje. Sepse këta njerëz nuk i drejtohen organeve qeveritare, pushtetit të tyre dhe gjykatësave duke e lënë hukmin e Allahut në tokë, as nuk e lënë ndihmën e fuqisë ekzistuese të muslimanëve, madje as ikjen prej tagutit dhe ligjeve të tyre, e që dëshirojnë me këtë të u ikin Sheriatit të Allahut dhe të ju ndihmojnë tagutave kundër muslimanëve... Jo, Allahu na ruajtë nga kjo që të mbrojmë diçka të tillë.

Kjo ka të bëjë me gjendjen ku në të cilën njerëzit janë të varur dhe të shtypur, nuk kanë ndihmues, e as mbrojtës, e as udhëheqës të drejtë që do të kujdeset për ta, e as muslimanët nuk kanë fuqi dhe pushtet që këta njerëz të ju drejtohen atyre. Dhe pastaj disa prej tyre ju drejtohen pushtetarëve të pafe, fuqisë së tyre, dhe gjykatave për të mbrojtur veten apo nderin e tij prej zullumuqarit, kafirit, i cili ka fuqi, forcë, fis, apo është sado kudo i mbrojtur prej anës së tagutit, duke menduar parasegjithash se është i detyruar në një veprim të tillë. Kjo situatë nuk është e lejuar për të barazuar me gjendjen ku me të cilën janë shpallur ajetet e përmendura më lart. Gjithashtu, nëse ai i cili sulmon atë apo nderin e tij në qoftë njeri i prishur apo dhalim i cili atribuohet islamit dhe të cilit nuk mund ta

refuzon përveç me fuqi apo sundim, dhe njeriu nuk është në gjendje që ta refuzojë atë përveç në këtë mënyrë, (dmth. Duke ju drejtuar pabesimtarëve pushtetit dhe gjykatave të tyre.) E them këtë, dhe une shumë mirë i di ligjet e kafirave të cilët sot u janë imponuar muslimanëve. Ligjet e tyre janë sebebete më të ndytura për të cilën njerëzit janë të privuar nga të drejtat e tyre dhe ju është njollosur nderi i tyre, pasuria dhe pronat që i posedojnë i është ekspozuar çdo përdhunuesi dhe zullumqari. Këto janë shpjeguar dhe kemi cituar shembuj në librin tonë "Zbulimi i perdes me ligjin e xhunglës".

Megjithatë, çfarë po ndodh me njerëzit sot dhe me çfarë janë sprovuar nuk mund të specifikohet, dhe as këtyre sprovave nuk ka fund, derisa All-llahu nuk e trashëgon tokën dhe ato gjërat që janë mbi të. Gjithashtu, në raste të vështërsisë dhe ngushtësisë njerëzit dallojnë dhe ndoshta ndonjëherë darura – në rastë të domosdoshëm arrin edhe kufirin e ikrahut – dhunës, sidomos kur është fjala për nderin e njeriut. Ndoshta në mes pabesimtarëve, tagutat ushtarake dhe ndihmësat e kanuneve e gjejnë ndonjë gjykatës që mendojnë se ka vepruar mirë dhe nuk janë të kënaqur me sulmet në nderin e njerëzve, të cilët ju ndihmojnë mazllumit – atij që i është bërë padrejtë sa ma shumë, sidomos kur është fjala për ata që kanë prejardhje të mirë ose të kenë xhelozit dhe humanitet. Për më tepër, kjo është vërtetuar se të tillët ka në mesin e jobesimtarëve. Në vërtetimin e kësaj janë fjalët e të Dërguarit :” Më të mirët në xhahilijet janë më të mirët në islam, nëse mësojnë.” Në këtë Hadith dëshmohet se edhe në mesin e injorantëve ka të mirë. Kjo e vërteton si shtesë rivajetin që përmendet nga Ibn Is’haku duke thënë se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem ju tha shokëve të tij atëhere kur u rritën torturat e kurejshëve: “Sikur të shkoni në Abesini, në të është një sundues i cili nuk i bënë padrejtësi askujt...” Dhe me të vërtetë nexhashiu përveç kufrit të tij nuk ka bërë padrejtësi, as nuk ia dorëzoi Kurejshve kur ata erdhën tek ai duke kërkuar prej tij që t’ua dorëzoi atyre (muslimanët emigrant të parë muhaxher sh.p.). Dhe e gjithë kjo ka ndodhur para se nexhashiu e ka pranuar islamin. Gjithashtu hadithi i shënuar nga Buhariu 3905, e cila i parapriu, dhe që flet për mbrojtjen që është ofruar nga ibn dexhine ebu bekrit që i tha atij:,, Një burrë si ti nuk mund të dal jashtë vendit, ose nuk mund të përjashtohet... Unë do të jap mbrojtje, kthehu dhe adhuroje zotin tënd në qytetin tënd.”

Përveç këtyre ka edhe shumë hadithe tjera që tregojnë se në mesin e pabesimtarëve ka edhe ata që e urrejnë padrejtësin dhe ju ndihmojnë të pafuqishmëve . Ne nuk po flasim për ligjet, por për individët që janë 'ushtarë' të këtyre ligjeve, që mund ndonjëherë të përdorin fuqinë dhe pushtetin e tyre dhe e heqin zullumin ose kthejnë ndonjë nga të drejtat. E gjithë kjo aspak nuk ndikon në ndryshimin e dispozitës të kufrit të ndihmës të ligjeve të pabesimtarëve, si dhe as mbrojtja e ibn dexhines që ju është dhënë ebu bekrit kjo as një rastë nuk e ka ndryshuar rregullin e ibn dexhines. As që këto veprime nuk janë të lejuara që t’ju përmbahet ndaj pozicioneve të tyre. Për këtë nuk ka fjalë. Por, ne këtu po flasim për të vilin, arsyet dhe rastet në esencën e të cilëve një numër i madh

njerëzish iu drejtohen jobesimtarëve, ligjeve të tyre, ose duke kërkuar ndihmën e tyre edhe ato kur bëhet fjalë për gjendjen që kemi përmendur më parë - dhe faktin që ajo është një pengesë për tekfirin e tyre.

A sa i përket gjendjes së domosdoshëme (në një situatë të vështirë ose të ngushtë sh.p.) në të cilën muslimani iu drejtohet kafirave, në kohën kur Sheriati i Allahut nuk ka fuqi dhe as pushtet në tokë, që i tilli të mbrohet, duke i ofruar mbrojtje, duke i ndihmuar, apo të ia kthejë hakun e tij prej kafirit tjetër, apo ta mbrojë atë nga i sulmuari, i çorodituri, që nuk mund ta frenojë ose të frikësojë përveç në një mënyrë të tillë, kjo në asnjë rast nuk klasifikohet në tehakum (një lloj i gjykimit për mospajtim). Më parë kemi përmendur se Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, e lavdëroi aleancën e njohur si hilful-fudul, pavarësisht nga fakti se ai ishte një Aleancë e xhahilijetit që e formuan pabesimtarët. Profeti alejhi selam, si një djalosh i rri mori pjesë në aleancë dhe tha: "Nuk do të doja as devet e kuqe si zëvendësim për shkelje të kësaj besëlidhje". Në një rivajet tjetër thotë: "Nëse në islam do të isha ftuar për një besëlidhje të tillë do të isha përgjigjur".

Para besëlidhjes së kësaj aleance në xhahilijet u mblodhën fiset dhe janë zotuar për të ndihmuar të dëmtuarëve dhe të pafuqishëmëve, dhe me forcën dhe fuqinë e bashkuar do t'ju kthehen të drejtat e pronarëve të tyre. Kjo ndodhi në një kohë kur Islami nuk kishte fuqi e as pushtet, para dërgimit të Profetit të Allahut salallahu alejhi ve selem, në xhahilijetin e rëndë. Prandaj, kjo aleancë është një nga organizatat e jobesimtarëve. Lavdërimi i të Dërguarit të Allahut në llogari të kësaj aleance tregon se nuk ka pengesa të shtypurve përderisa ai i drejtohet atij ose aleancave të ngjajshmeve, të themeluara nga pabesimtarët, të cilët janë në gjendje për të hequr zullumin prej tij, nderin apo pasurin, ose me fuqinë dhe forcën e tij të ua kthejë të drejtat e tij nga jobesimtari tjetër që është i padrejtë në kohën kur sheriat i Allahut nuk ka pushtet mbi tokë. Sikur në një verpim të tillë të ekzistonte një problem edhe më i vogël, e lëre më mëkat ose kufr, i Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem do ta shpjegonte këtë me rastin e lavdërimit të tij në llogari të një aleance të tillë. Sepse i Dërguari i Allahut, është njeriu më i devotëshëm i këtij umeti, dhe nuk ka lënë asnjë shër (të keqe) e që nuk ka paralajmëruar për të. Ky lloj i kërimit të ndihmës dhe lloji i tehakumit (lloji i gjykimit në mospajtim) lloji i errët më lartë me gjendjen e lartpërmendur dhe tevilin, kjo është një gjendje ku në të cilën ne e mbrojmë dhe e mohojmë tekfirin e kryerësit të tyre. Ruhuni që mos na shpifni atë që ne nuk e kemi thënë dhe të thuash se ne e lejojmë tehakumin (lloji i gjykimit në mospajtim) para kafirave, tagutave dhe ligjeve të tyre, ose ndihma ndaj tyre kundër muslimanëve, muvehidëve, ose lërja e muslimanëve në gjykatat e kafirave në raste të konflikteve. Këtë kurrë nuk e kemi thënë. Muslimani e posedon takvanë dhe imanin e cila kjo e çonë në pranimin e gjykimit të Allahut dhe bindjes ndaj tij, pa ndonjë frikësim të fuqisë të sundimtaritë. Atij i të cilit gjendja e tij është e tillë dhe i padituri e refuzon këtë përveç se me u gjykuar para ligjeve të kafirave dhe e di që ai është në gjendje për të marrë të drejtën e tij nga ai, i tilli vullnetarisht

gjykohet para tagutit dhe bie mbi gjendjen që është shkakëtarë i shpalljes në ajetet e përmendura më lart (Dmth bie nën gjendjen e atyre njerëzve që e refuzuan gjykimin me ligjet e All-llahut në zëvendësim me gjykimin e tagutit. Kurse për ajetet ku në të cilën këtu shjehi i nderuar tregon janë fjalët e Allahut **“A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë taguti, e duke qenë se janë të urdhëruar që të mos e besojnë atë. E shejtani dëshiron t'i humbë në pafundësi. Kur u thuhet atyre: "Ejani (për të gjykuar) te ajo që e zbriti All-llahu dhe te i dërguari!" i sheh se si dyfytirëshit ta kthejnë shpinën.”** Nisa.60-61.sh.p.). Kush është ftuar për tu gjykuar me ligjin e Allahut, dhe gjykimi me librin e tij, atëhere kur ne jemi në gjendje për të zbatuar gjykimin me ligjin e Allahut dhe për të zgjidhur mosmarrëveshjen midis zullumqarit dhe atij që i është bërë zullum, dhe ai nuk e pranon dhe i përmbahet kësaj, ai është një nga ata për të cilët All-llahu thotë: **Kur u thuhet atyre: "Ejani (për të gjykuar) te ajo që e zbriti All-llahu dhe te i Dërguari i tij!" i sheh se si dyfytirëshit ta kthejnë shpinën.** Nisa.61. **“Për Zotin tënd jo, ata nuk janë besimtarë (të asaj që të zbriti ty as të asaj para teje) derisa të mos zgjedhin ty për të gjykuar në atë konflikt mes tyre, e pastaj (pas gjykimit tënd) të mos ndiejnë pakënaqësi nga gjykimi yt dhe (derisa) të mos binden singërisht ”.** Nisa.65.

Disa kokëfortë e kanë tepëruar duke ua mohuar njerëzve të thjeshtë, i kanë vënë në një pozitë të vështirë dhe i kanë obliguar me atë që ata nuk mund ta mbajnë, bile e mohojnë qëndrimin në qoftë vetëm edhe para gjykatësave, para organeve shtetërore, policisë, edhe nëse e bëjnë këtë bërë për të mbrojtur veten e tyre atëhere kur këta (gjykata, policia, etj.) e thrrasin atë. I detyrojnë që mos të përgjigjen, të u ikin, përndryshe do të bëhen jobesimtarë ...! Është e njohur se jo të gjithë mund ta bëjnë këtë, posaçërisht jo në kohën e tiranisë në të cilën jetojmë sot. Njerëzit nuk janë të njëjtë në përmbajtjen e torturave dhe darurës (në gjendje të vështirë ose të ngushtë). A nuk e shihni se si fekihi – juristi, në kohën e skamjes dhe urrisë, ia lejonë të dobët dhe plakut të vjetër atë që nuk ua lejojnë të tjerëve. Ua kanë lehtësuar atyre më shumë se kur është fjala për të fortit, të fuqishmit, dhe të shëndoshit. Kufiri i ikrahut – dhunës nuk është i njëjtë për të gjithë njerëzit, por ata dallojnë në mes veti, dhe çdo situatë e ka dispozitën e vetë që i përshtatet atij.

Për shembull, Ibrahim, alejhi selam, ishte në gjendje për të nxitur popullin e tij duke mos u kushtuar vëmendje në çdo moment në zjarrin e madhë të tyre, pavarësisht nga fakti se ai ishte vetëm. Mirëpo, në një rast tjetër e ka vlerësuar se ai dhe gruaja e tij, kanë qenë të shtypur dhe të detyruar për t'iu përgjigjur urdhërit të kafirit i cili e kërkoi Sarën që ta sjellin tek ai. Për më tepër, Buhariu këtë hadith e ka përmendur në kapitullin e ikrahut. I Dërguari i Allahut thotë: "Ibrahimi dhe Sara kanë bërë hixhret (emigruar). Ata erdhën në një fshat, ku ka pasur një mbret – i padrejtë – që i dërgoi Ibrahimit për t'ia dërguar Sarën atij. Kështu ai i dërgoi dhe ajo u ngrit, morri abdes dhe u falë duke bërë dua: “

O zoti im nëse kam besuar në ty dhe në Pejgamberin tëndë, atëhere mos më lere në dorën e pabesimtarit...” Buhariu këtë kapitull e ka titulluar :” Nëse një grua është e detyruar për të bërë zina nuk do të goditet” .

Pra, veprimi i lartpërmendur është vendosur në ikrah – me dhunë, ndërsa Ibrahim alejhi selam, nuk ka qenë i qortuar, as ai as gruaja e tij, për shkak të vetmuarit me kafirin sepse ishte e detyruar, siç e ka përmendur këtë Hafiz Ibën Haxheri duke përmendur fjalët e dijetarëve. Ibrahim dhe Sara nuk u qortuan për shkak se nuk ikën, as nuk i ka obliguar ndokush me të, a kurse ata më së miri e kanë njohur gjendjen e tyre në ato kushte. Gjithashtu, është e njohur se çdo qëndrim apo adresim të kafirave, gjykatësave të tyre dhe stacioneve të policisë, nuk bie në tehakum (lloj i gjykimit për mospajtim) para tagutit dhe në kufr. Për të gjitha këto shtoni në këtë një numër të madh të ankesave dhe akuzave mund të zgjidhet me vetë adresimin ose me shfaqjen e tij. Ekziston mundësia të vjenë deri te sulhi – marrëveshja, apo diç të tillë, që nuk ka pengesë dhe që nuk bie nën gjykimin për mospajtim para tagutit e cila të nxjerrë nga feja. Duke folur për sulhin – kontratën, Allahu thotë: " Dhe sulhi është i mirë." Dhe Allahu thotë: **Në shumë biseda të tyre të fshehta nuk ka kurrfarë dobie, përveç (bisedës) kush këshillon për lëmoshë, për ndonjë të mirë ose pajtim mes njerëzve.** Nisa.114.

Dhe ai thotë gjithashtu, duke folur në lidhje me luftën dhe mosmarrëveshjen mes muslimanëve: " Kur dy grupet e muslimanëve luftojnë në mes veti pajtoni dhe bëhuni të drejtë". Nga Ebu Hurejra dhe ashabët e tjerë transmetohet se i Dërguari i Allahut salallahu alejhi ve selem, ka thënë: "sulhi – marrëveshja (kontrata) lejohet në mesin e muslimanëve." Shënon Ebu Davud, Hakim, dhe Bejhekiu. Umeri radiAllahu anhu ka urdhëruar që palët (në mospajtim) të kthehen ashtu të mos arrijnë marrëveshje në sulh – kontratë. Dhe për këtë shkak dijetarët e konsiderojnë këtë si të pëlqyeshme që gjykatësi të përpiqet për të bërë sulh – kontratë në mes palëve (në mosmarrëveshje për çështje gjyqësore) për të gjitha konfliktet , përveç nëse bëhet fjalë për të drejtën e Allahut. Sepse akuzat dhe çështjet janë të ndarë në tri lloje:

- Lloji i parë, dhe kjo është ajo që është vetëm drejta e Allahut.

- Lloji i dytë, dhe kjo është ajo që është e drejta e njeriut.

- Dhe lloji i tretë dhe kjo është ajo që ka dy tiparet edhe njërin edhe tjetërin a kurse njëra prej tyre është e cila mbizotëron atë. Në gjithë këtë ekziston tefsili (sqarimi) i njohur sa i përket lehtësimeve të lejuara kur është fjala për të drejtat e njeriut, e cila nuk është e njëjtë kur është fjala për të drejtat e Allahut. shih më hollësisht "el-Ilam muvekin" 1/107-108. Sulhi – kontrata është e lejuar në përgjithësi në mesin e njerëzve. Ai nuk është specifik vetëm për bashkëshortët, por mund të bëhet në mes dy partnerëve, palëve ndërgjyqësore, ndërmjet dy grupeve që janë ndarë ose të vrarë, dhe kështu me radhë. Sikur që në rastin e

mosmarrëveshjes midis bashkëshortëve është e lejuar sulhi – kontrata ku gjyqtarët do të bëjë çdo përpjekje, duke e bërë atë një nga të dy bashkëshortëve të heqin dorë nga disa prej të drejtave të tyre ashtu për të përmirësuar situatën dhe martesë të mbahet ende - dhe kjo është më mirë se divorci dhe ndarja - i njëjtë është rasti me një numër të madh të mosmarrëveshjeve dhe keqkuptimeve e cila mund të zgjidhet me sulh – kontratë dhe me këtë të dyja palët do të jenë të kënaqur, ose duke e bërë atë njërën prej palëve ndërgjyqësore të heqin dorë nga disa prej të drejtave të tyre. Sulhi – kontrata është një marrëveshje e kënaqësisë të përbashkët, që Sheriati e lejon pa asnjë kufizim, përveç se me të nuk lejohet ta bëjë hallallin haram ose haramin hallall.

Ibn Haxheri, rahimehullahu Te'ala, në Komentin 2961 e Hadithit thotë: "Ka disa lloje të sulhit: sulhi – kontrata e muslimanit me qafirin, sulhi – kontrata mes bashkëshortëve, sulhi – kontrata mes rebelëve dhe grupeve të drejta ... sulhi për t'i dhënë fund mosmarrëveshjeve që ka ndodhur për shkak të pasurisë ..." përfundim i citatit nga "Fet'hu bari ...". dhe në asnjë rast nuk bie nën ligjëvënie i cili është kufr, e as që bie në mosgjykimin me ligjin e Allahut, as në çështje gjyqësore para tagutit. Dhe Umeri radiAllahu anhu, ka thënë : "Kur All-llahu diçka lehtëson atëherë edhe ju lehtësone atë. Disa njerëz nuk kanë dëshirë lehtësimin e robërve të Allahut. Ata mendojnë se haku është në ashpërsi dhe rreptësi. Ata të cilët më së shumti anojnë nga kjo janë havarixhët. Për atë truri i tyre nuk mund ta kuptoj dhe t'i marr vesh këto gjëra, dhe për këtë shkak ata kundërshtuan u përpiqen për të vendosur sulhin –marrëveshjen dhe tahkimin – gjykimin në mes Aliut dhe Muaviut dhe duke marrë dy gjykues njërin prej anës së Aliut dhe tjetërin prej anës së Muaviut. E klasifikuan një veprim të tillë në gjykim sipas asaj që Allahu nuk e shpalli, sidomos kur ata e panë se Alia lëshoi pe në disa gjëra që do të vijë për një armëpushim të ndërsjelltë. Banorët e Shamit nuk u pajtuan në disa çështje të Aliut, dhe kështu, për shembull, me rastin e sulhit – marrëveshjes nuk e pranuan ta thërrasin Aliun emirul mu'minin udhëheqës i drejtë, dhe Aliu radiAllahu anhu lëshoi pe. Pastaj, kur ata morën Ebu Musa el-eshariun dhe Amr ibnul asin si gjykues në mosmarrëveshje havarixhët thanë: "Ju po i jepni njerëzve gjykimin ?!, dhe ata që nuk gjykojnë me atë që shpalli Allahu ata janë pabesimtarë." Pas kësaj Ibn Abasi ka diskutuar me ta lidhur me këto çështje. Është përmendur, gjithashtu, se Alia radiAllahu anhu, ua kujtoi atyre havarixhve Pejgamberin salallahu alejhi ve selem në ditën e Hudejbijës. Ibn-Abbasi ndër të tjera në diskutimin me havarixhët u tha: "All-llahu thotë: 'Dhe nëse ua keni frikën grindjes mes tyre, atëherë përcaktone gjykatësin (hakemin) nga ana e tij dhe nga ana e saj... , dhe marrja për gjykatës të burit dhe gruas është e lejuarë a kurse kur është në pyetje ummeti i Muhamedit salallahu alejhi ve selem nuk lejohet ?" apo ju tha: Ummeti i Muhamedit salallahu alejhi ve selem ka ma tepër shenjtëri se sa shenjtëria e burrit dhe gruas" shih. El-Bidaje ven-nihaje 7/281. Disa prej tyre janë penduar më pas dhe të tjerët këmbëngulën, dhe për këtë do të bëhet fjalë më vonë.

Shatibiu, rahimehullahu Te'ala, duke folur në lidhje me karakteristikat e një grupi të humbur dhe pasuesve të tekave, thotë: “Veçoria e dytë, dhe kjo veçori tregon se fjalët e të lartësuarit:,, 'Dhe ata që në zemrat e tyre kanë sëmundje, ndjekin atë që është muteshabih (Ajetet të cilat nuk janë krejtësisht të qarta) ... Ajeti tregon se ndjekësit epsheve ndjekin atë çfarë është muteshabih në Kuran. A muteshabih është ajo që është problematike për të kuptuar dhe nuk është shpjeguar, pamarrëparasysh se ajo a ka të bëjë me atë që është në thelbin e muteshabihut, siç është rasti me fjalë të përgjithshme (të pasqaruara), apo të ashtuquajtura muteshabih i cili është idafij, dhe ky është ai tekst ku për të cilin kuptimi thelbësor është i nevojshëm tjetër argument i jashtëm, pavarësisht nga fakti se ndoshta në shiqim të parë duket si një kuptim i qartë. Siç është rasti në lidhje me argumentin me havarixhët që me fjalët e të Lartësuarit “ Gjykimi i takon vetëm Allahut ” kanë dashur të hedhin poshtë tahkimin në mes Aliut dhe Muaviut. Ajeti i jashtëm krejtësisht është i saktë dhe i drejtë, por sa i përket tefsilit (interpretimit të detalizuar) ajo kërkohet për të qartësuar, dhe ky është në fakt ajo që bëri Ibn-Abbasi, radijallahu anhu, në tregimin që parapriu. Ai sqaroi se gjykimi i Allahut ndonjëherë ndodh pa Tahkim. Sepse kur All-llahu na udhëron tahkimin, atëhere gjykimi i tahkimit në fakt është gjykimi i Allahut.”⁵⁷

Në lejin e tahkimit – gjykimit bie sulhi – kontrata mes bashkëshortëve dhe në mes të njerëzve në përgjithësi, ashtu që dikush do të lë ose të përmbushë atë për të cilën në sulh do të bëjnë marrëveshje. Në këtë bie , gjithashtu, edhe atë që Allahu ia ka lejuar sundimtarit, Imamit, apo komandantin të luftës, që kur të marrë ndonjë qytet të pabesimtarëve dhe të mbahen rrob lufte pabesimtarët ka të drejtë të zgjedhë në mes robërimit të tyre dhe ndarjes së pasurisë të tyre në mesin e luftëtarëve, çlirimit të tyre, ose shpagimit. Dhe poashtu bie, edhe gjykimi i Sad ibn muadhit të fisit benu kurejdha kur ata ranë dakord për gjykimin e tij. Dhe Sadi ka gjykuar që të mbytën luftëtarët robërohen gratë dhe fëmijët e tyre. Profeti salallahu alejhi ve selem, pastaj tha: " ke gjykuar sipas gjykimit të Allahut ”. Hadithi është mutefekun alejhi.

E njëjta gjë është rasti me hadithin e Burejdes, që e ka shënuar Imam Ahmedi dhe Muslimi në “Sahihun” e tij dhe të tjerët, rreth vasijetit të Dërguarit të Allahut salallahu alejhi ve selem, emirëve të ushtarëve kur u tha atyre: “ Kur ta rrethoni një vend dhe ata kërkojnë prej teje që të dorëzohen me kushtë që t’ju gjykos me gjykimin e Allahut, thuaju atyre se ata do ti gjykos, sepse ti nuk e di a do ta qëllon gjykimin e Allahut për ta apo jo. Profeti salallahu alejhi ve selem, i tha atij kështu për shkak se Emiri apo sunduesi në atë gjendje është lejuar që të bëjë ixhtihad dhe të zgjedh gjykimin që dëshiron të sjellë për ta.

Nën tahkim dhe sulh bie, gjithashtu, edhe transmetimi që e ka shënuar Ebu Davudi, nesaiu, dhe Buhariu në " Edebul mufred ” nga Ebu-Shurejha RadijAllahu anhu, se ai erdhi tek Pejgamberi i Allahut, së bashku me popullin e tij. Profeti salallahu alejhi ve selem, ka dëgjuar se si po e quajnë atë Ebul-Hakem

(babai i gjykatësit) e thirri atë dhe i tha: “ All-llahu është Hakem (gjykatësi) dhe Atij i takon gjykimi, e përse pra të quajnë ebul hakem?” Ai tha: populli im, kur ata ndahen në diçka vijnë tek unë dhe unë ju gjykojë dhe të dy grupet janë të kënaqur”. Profeti salallahu alejhi ve selem pastaj tha:” Sa mirë është kjo, “ dhe pastaj ia ndryshoi kunjen. Ky sahabi këtë e bëri kur qe në xhahilijet, para se ai pranoi islamin dhe për këtë arsye është përmendur si gjykues në xhahilijet. Përveç kësaj, Pejgamberi, alejhi selam, e ka lavdëruar një veprim të tillë. Sikur një veprim i tillë do të kishte rënë nën hukmin bi gajri ma enzelAllah – gjykimi sipas asaj që Allahu nuk e shpalli, Pejgamberi salallahu alejhi ve selem këtë do ta kishte mohuar dhe në asnjë rastë kështu diçka nuk e kishte lavdëruar. E gjithë kjo tregon se sulhi – kontrata është lejuar dhe se kjo nuk bie në kontekstin gjyqësor para tagutit apo gjykimit sipas asaj që Allahu nuk e shpalli, edhe nëse sulhin e mbikëqyr kafiri të cilët e kanë pranuar të dy palët, derisa ai nuk e bënë hallallin haram dhe haramin hallall.

Kjo është konfirmuar nga fjalët e Plotfuqishëmit për sulhin mes bashkëshortëve, ku Allahu thotë: "Dhe nëse ua keni frikën grindjes mes tyre, atëherë përcaktone ju një gjykatës (hakem) prej anës tij dhe prej anës saj ... “ Dhe është e njohur se gruaja ka të drejtën për të zgjedhur një gjykatës që beson në familjen e saj, dhe në qoftë se është nga ehlul kitabi ka të drejtë të zgjedhë një njeri për të gjykuar prej fesë të saj. **Shejh Muhammed Ibn Ibrahim alu-Shejh** ka thënë: .Sa i përket atyre njerëzve që gjykojnë në fise, nëse ata e bëjnë këtë përmes sulhit ku nuk e bënë hallallin haram e as haramin hallall, atëhere sulhi është i saktë. Dhe nëse është fjala për vetë gjykimin atëherë ajo nuk është e saktë, sepse është e njohur se të parët e fiseve nuk kanë njohuri të sheriatit, kështu që konteksti gjyqësorë, para tyre bie në çështje gjyqësore para tagutit.”⁵⁸ Duke u bazuar më sipër mësojmë se jo çdokush që rri para armiqve të Allahut apo para gjykatësit është çështje gjyqësore e cila të nxjerrë prej feje. Për të gjitha këto shtoni që nëse një njeri refuzon thirrjen ose të ik pa kurfar darure – në gjendje të vështërisë apo të ngushtësis dhe paarsye, ekziston mundësia që gjërat më tej ti ngatërrohen, t’i dyfishohet dënimi dhe ti ngrihet akuza e cila është batil – e kotë. Sidomos kur të mirret parasyshtë se gjykimi i tyre në mungesë të njeriut në përgjithësi bëhet shumë më e vështirë se në praninë e tij. Prej muslimanit kërkohet që prej vetës ta heqë dëmin më të madh duke bërë dëm më të vogël. Dhe kjo paraqet një kapitull më të gjërë e cila përfshin një tevil dhe ixhtihad të mjaftueshëm. Nëse do të themi diçka në kundërshtim me këtë atëhere do t’i ngushtoj dhe do t’i vështësoj robërit e Allahut deri në atë masë sa që vetëm Allahu e di. Pa nevojë do ti krijojmë vështërsi të cilën Allahu ua ngriti prej tyre, sepse kjo nuk bie nën kontekstin gjyqësor para tagutit por bie nën largimin dhe refuzimin e të sulmuarit dhe refuzimin e akuzave, sipas opsioneve.

Çfarë mund këtu, gjithashtu, të përmendet është qëndrimi i Xhaferit dhe shokëve të tij muhaxher në Abesinij para Nexhashiut para se ai e pranoi islamin, atëhere kur një delegacion i kurejshitëve erdhën për të kërkuar ata. Janë

mbrojtur në bazë të aftësive të tyre dhe asnjëri prej tyre nuk ka refuzuar as që janë hezituar për t'ju përgjigjur. Profeti salallahu alejhi ve selem, një veprim të tillë nuk e ka mohuar. Këtë tregim është përmendur nga Ibn-Kethirit në librin e tij "el-Bidaje ven-nihaje" nga Ibn Ishaku. E përmendi atë, edhe Abu Nuajmi – në "Ed-Delail" edhe Bejhekiu gjithashtu në "Ed-Delail". Ibn Kethiri disa zingjir të këtij tregimi e ka vlersuar si të mirë dhe disa autentik. Shiko vëll. E tretë faqen 69. Të librit. Në këtë tregim përmendët se nexhashiu u ofroji siguri, iu ndihmoi dhe nuk pranoi t'i dorëzojë atë kurejshëve. Gjithashtu, si argument mund të shërbejë edhe fjalët e Jusufit alejhi selam, kur gruaja e ministrit e akuzoi dhe tha: "Çfarë mund të jetë ndëshkimi i atij që tenton të keqen në familjen tënde, përpos të burgoset, ose dënim të dhembshëm!?" Ai (Jusufi) tha: "Ajo m'u vërsul mua!" Në ajet përmendet se Jusufi e mbrojt veten në mes popullit pabesimtarë, se disa prej tyre kanë dëshmuar në llogari të tij dhe e mbrojtën atë. Edhe më e qartë është sjellja e tij në burg, kur njëri prej të cilëve kishte shpresuar për të shpëtuar, i tha: "Më përkujto mua te zotëriu yt." Te kufri i sundimitarit të Egjiptit në atë kohë, ligji i tij dhe feja e tij nuk e ka penguar që të dërgoi atë për të lajmëruar atë se ai është i padrejtë që është burgosur pa ndonjë mëkat, ashtu që mos ndoshta do ta lironin, që ta heqin zullumin prej tij dhe që ta liroj nga akuzat për të cilën ka qenë i burgosur. As që gjërat e lartpërmendura nuk e penguan që të mbrohet dhe të tregojë pafajësinë e tij kur ai mbreti mbas kësaj e kërkoi, dhe Jusufi alejhi selam, i tha të dërguarit të tij: "Kthehu te zotëriu yt dhe pyete atë: Ç'është puna e grave që i prenë duart e tyre? Vërtet, Zoti im e di shumë mirë dredhinë e tyre". Jusufi u ankua nga zullumi që i është bërë në pallatin e sunduesit i cili ka qenë pabesimtarë që ai ta vë në dukje pafajësinë e tij. Pra, ku janë ata kokëfortit të cilët, për shkak të këtyre gjërave po i tekfirojnë muslimanët e shtypur???

E gjithë kjo është një veprim i Profetit të ruajtur, dhe ruajtja e Teuhidit dhe sinqeritetit në të është një çështje me të cilën janë dërguar të gjithë të Dërguarit. Në të rra dakord daveja e tyre. Pejgamberi i Allahut Jusufi alejhi selam, është larg nga ajo të qenit kundër ose të bëjë diçka që e nxjerr atë prej feje nga të etërve të tij Ibrahim, Ishaku dhe Jakubi. Si ashtu, kur Allahu e ruajti atë prej gjërave që janë në nivel më të ulët prej kësaj, kështu që All-llahu thotë: "Kështu pra, prej tij e hoqëm të keqen dhe imoralitetin, sepse ai me të vërtetë ishte rob ynë i sinqertë." Nga kjo duket qartë se një veprim i tillë nuk ka asnjë penges për muvehidin. Gjithashtu, është e qartë se jo çdo punë me jobesimtarët dhe tagutat, policinë e tyre, gjykatësat, padia për mospajtimin e gjykimit para tagutit është që të nxjerr nga feja, as çdo adresim dhe qëndrim para tyre.

⁵⁷Itisam" 2/264-265

⁵⁸Fetava ve resail Shejh **Muhammed Ibn- Ibrahim**" 12/292.

Sqarim i detajuar e gjithë kësaj është obligim, sepse një pjesë e saj bie nën kërkimin e ndihmës prej pabesimtarëve – dhe një sqarim i detajuar në atë ka paraprirë – diçka nga ajo mund të bie nën sulh e cila është lejuar, diçka nën mbrojtjen të nefsit të tij, gjegjësisht me shuarjen e dëmit më të madh në të bërit e dëmit më të vogël, e që prap e prezenton në njërën e kapitullit të ixhtihadit, dhe diçka prap e prezenton kontekstin gjyqësor para tyre, dhe pastaj bëhet obligim për të parë se a ka të bëjë për mospajtimin e gjykimit para tagutit e cila të nxjerr nga feja , apo e punëve administrative, ku All-llahu e ka lehtësuar këtë, siç do ta shpjegoj më vonë. Kështu në mënyrë të ngjashme, është obligim për të parë gjendjen e personit nëse është i detyruar ose jo, duhet të shiqohet te'vili i tij dhe për të marrë parasysh situatën e shtypur të Umetit dhe joekzistimin e fuqisë të gjykatës islame. Pas gjithë kësaj themi se muslimani ma së miri e di se çfarë e dëmton dhe çfarë përfitonë në adresimin e atyre pabesimtarëve, e cila nuk bie nën llojin e gjykimit për mospajtim ose përkuljen e ndaluar ndaj pabesimtarëve. Dhe në hadithin e transmetuar nga Muslimi prej Ebu Hurejrës që thotë kështu: " Përpikuni sa të mundeni në atë që keni dobi, kërko ndihmë nga Allahu dhe mos u bë i dobët, dhe mos thuaj, sikur të kisha bërë këtë edhe këtë, kjo do të ishte kështu edhe kështu, por thuaj, Allahu përcakton atë çfarë ai dëshiron, sepse me të vërtetë fjala " Si " e hap derën e shejtanit". Obligim i muslimanit është që të bënë përpjekje dhe të vlerësojë situatën, të shiqojë në dobi dhe të peshon atë në mes dëmit. Kështu që nëse vlerëson se adresimi apo qëndrimi para tyre iu jap armiqëve të Allahut dominimin mbi fenë e tij, ose me këtë e ka ngarkuar mbi vete fatkeqësin që nuk mund ta përballojë, atëhere muslimani nuk duhet ta poshtërojë veten dhe ta lë veten e tij atyre në atë gjendje. Ndërsa në ikje është shpëtim në shumë situata. Çdo musliman e di më së miri gjendjen dhe nevojën e tij. Ai është që vlerëson dëmin dhe dobin, dhe secila gjendje e ka të folurit e vetë. Për atë, duhet eliminuar çdo formë e dëmit, në bazë të mundësive të njeriut, derisa Allahu nuk i jep rrugëdalje këtij umeti. Buhariu në Sahihun "e tij në" librin e Xhihadi e ka titulluar një kapitull: "A do të dorëzohet njeriu dhe çfarë do të ndodh me ata që nuk dorëzohen? Pastaj ai përmendi hadithin e Asim Ibn Thabit el-Ansarit, i cili përmendet ixhtihadi i Sahabëve në këtë çështje. Disa prej tyre u dorëzuan pas pranimin të premtimit të pabesimtarëve përderisa pjesa tjetër e sahabëve e refuzuanë dhe më pas janë vrarë. Shikoni numrin e hadithit 3045. Hafiz Ibn Haxheri e ka komentuar hadithin në kapitullin mbi betejat, numri i hadithit 4086.Dhe thotë imam Buhariu, duke e titulluar njërën prej kapitujve në librin e imanit: "Kapitulli që prej feje është të ikësh prej fitneve" dhe pastaj ai përmendi hadithin e Ebu Seid El- Hudrijut në të cilën Profeti salallahu alejhi ve selem, thotë:" Është afruar koha kur pasuria më e mirë e muslimanit do të jenë kafshët që do t'i rruan ato në krye të malit dhe në vendet me shi, duke ikur me fenë e tij prej fitneve.""⁵⁹

⁵⁹Nga libri: Thelathenije "Kujdes për ekzagjerimin në tekfir" **Shejh Muhammed Asim el Makdisi**

A është Tekfiri i të gjithë pjesëmarrësve në zgjedhje pa asnjë tefsil [sqarim të plotë]?

Në gabimet e përhapura në tekfir bie, edhe tekfiri i të gjithë pjesëmarrësve në zgjedhjet parlamentare – disa tekfirojnë edhe kur është fjala për zgjedhjet komunale - pa asnjë tefsil, pa marrë parasysh qëllimin apo gabimin pa ngritjen e argumentit. Një numër i madh i të rinjve e aplikon dispozitën e kufrit për pjesëmarrësit e zgjedhjeve parlamentare dhe komunale, pa marrë parasysh Xhehlin-injorancën-që shkakton mungesën e synimeve që duhet të merren parasysh gjatë tekfirit. Sa i përket zgjedhjeve komunale kufri në të nuk është i dukshëm e as nuk është i qartë për shumicën e njerëzve, dhe lëshimin dhe rinovimin e lejeve, në disa vende, për hapjen e një vendi ku përdorët alkooli, ajo nuk është e njohur për shumicën e njerëzve të cilët marrin pjesë në zgjedhje, as nuk i përmbahet një numër i madh i kandidatëve të cilët i atribuohet islamit- siç është e njohur për ata që janë në rrjedhën e ngjarjeve, për të mos dhënë ose rinovuar lejën për vende të tilla, që i mashtron njerëzit dhe bëhet sebeb që për ta të votojnë. Prandaj, barazimi i pjesëmarrësve në këtë lloj të zgjedhjes me pjesëmarrësit në zgjedhjet parlamentare paraqet zullum dhe padrejtësi.

Sa i përket zgjedhjeve parlamentare, kush shikon drejtë në pjesëmarrësit e këtyre zgjedhjeve do të shoh se një procedurë e tillë paraqet një vepër ku në të cilën qëllimi u është turbulluar tek një numër i madh i njerëzve të thjeshtë, të cilët nga këto parlamente dinë vetëm atë që ju vije nga dobitë e kësaj bote nëpërmjet deputetëve parlamentare. Për këtë arsye shoh se si një numër i madh i njerëzve të thjeshtë ku ndaj parlamentit sillen si ndaj ndonjë kuvendi për shërbime. Shpesh ne kemi parë njerëz të tillë që do ti mbajnë, apo do të vijnë në karrige me rrota, gra dhe burra të moshuar dhe njerëz tjerë të ngjashëm, të sëmurë, të cilët nuk janë në rrjedhën e ngjarjeve. Po i sjellin këta që të votojnë për përfaqësuesit e fiseve të tyre ose zonave që do të duhet kontribuar në riparimin dhe ndërtimin e fshatrave të tyre, të heqin apo të pakësojnë zullumin që ju bëhet, ose për t'i liruar disa të burgosur nga familjet e tyre dhe kështu diçka, që është e njohur për çdo person për ndodhitë në vazhdim. Midis tyre, ka nga ata që shohin reklama të shkëlqyera duke shkruar me shkronja të mëdha "Islami është zgjidhja jonë" dhe fraza të ngjashme ku mushrikët e ligjëvënësve i mashtrojnë njerëzit e zakonshëm nga muslimanët, dhe votojnë për ata për dashurinë e Islamit dhe Sheriatit, dhe nuk dinë e as që e kanë në shënjestër rrugën e mushrikëve të cilët e ndjekin këta delegatë për të realizuar diçka nga sheriatu [ligji islam], siç ata pretendojnë. E gjithë kjo duhet të merret në konsideratë kur është fjala për njerëzit që nuk marrin pjesë në legjislacion, ose që nuk betohen për ta respektuar ligjin e jobesimtarëve dhe të paditet para tyre, e as që bënë ndonjë punë tjetër e cila e nxjerrë atë nga feja e që këtë punë e bëjnë deputetët. Është e njohur se njerëzit të cilët votojnë nuk bëjnë asgjë nga këto gjera, por votojnë për personin që e

zgjedhin (deputeti - i cili më pas i bën veprat e lartpërmendura që e nxjerrin atë nga feja,).

Nëse qëllimi i njeriut është që me votën e tij ta zgjedhu personin i cili do të jetë përfaqësuesi i tij dhe në vend të tij ai i bënë këto mukeffirate të qarta, atëherë dispozita e këtij personi është sikur dispozita e personit i cili e ka bërë atë përfaqësues të tij. Dispozita indirekte e bashkëpunëtorit është sikur dispozita direkte e pjesëmarrësve të drejtpërdrejtë, ashtu që derisa personi në fjalë bënë punë të tilla me një qëllim të tillë atëherë dispozita e tyre është e njëjtë. Nëse gjendja është e errët dhe e trubulluar në lidhje me gjërat që nuk janë të njohura as nuk është e qartë për të gjithë – e kemi për qëllim thelbin e veprës të deputetëve në parlament dhe çfarë ata bëjnë nga mukeffiratet dhe bëhet fjalë për personin për të cilin këto gjëra (gjëra të kufrit) janë të panjohura dhe nuk i di ato, por, përkundrazi e voton zëvendësin e tij me qëllim që atij dhe fisit të tij, në qytet apo fshat, t’ia bëjë disa shërbime, atëherë një person i tillë nuk e ka pas për qëllim për ta vendos përfaqësuesin i cili do të bëjë mukeffirate. Një person i tillë ka gabuar, dhe nuk e ka pasur për qëllim veprën e kufrit të atij ligjëvënsi atëhere kur ka votuar për ate.

Për këtë arsye, nuk është e lejuar që të nxitojmë në tekfir në këta njerëz përveq pasi t’ia ngritim argumentin duke i njoftuar me bazën e deputetit, ligjëvënësit dhe atë që ata e bëjnë nga mukeffiratet të cilat e prishin islamin dhe Tevhidin e Zotit të të gjithë boteve. E pra, nëse ai pas kësaj këmbëngul në votime ai bënë kufr.

Për këtë arsye, sa i përket votuesve duhet të bëhet një dallim midis atyre që synojnë zgjedhjen e ligjëvënësit dhe atyre të cilët nuk e synojnë atë, por synojnë diçka tjetër nga ligjëvënsi. Të tjerët nuk tekfirohen, përveç pas ngritjes së argumentit, sepse, duke shikuar nga ana e jashtme bënë kufr në sytë e atij që nuk e dinë qëllimin e tij, megjithatë rrëmuja dhe paqartësia, dhe fakti se demokracia dhe parlamenti është një gjë e re, joarabe, emra të cilët në esencë nuk ju është e qartë një numri të madh të njerëzve, kjo i bënë se disa njerëz të caktuar e bëjnë punën, por thelbin e vërtetë nuk e njohin. Ndërsa ulemaja kanë qëndrimin se ai person nuk dënohet deri sa nuk njoftohet me kuptimin e këtyre fjalëve, dhe derisa nuk i ngritët argumenti mbi të.

Kështu Izz ibn Abdus-Salam, rahimahullah teala, në librin e tij "Kavaidul fi ahkam mesalihil Enam" 2 / 102, kapitulli "Njeriu që thotë fjalë për të cilat nuk e di kuptimin e tyre nuk do të ndëshkohet mbi atë bazë," thotë: "Nëse një i huaj (d.m.th. jo-arab) flet fjalë të kufrit, ose imanit apo Divorcit (shkurorëzimit) ose i'taka (çlirimin e robit), apo për shitjen ose blerjen, apo sulhin (armëpushimin), asgjë nga kjo nuk do të jetë e vlefshme, sepse ai nuk ka pasur për qëllim atë që vijon nga këto fjalë. Njësoj është rasti me arabët që i thonë këto fjalë në një gjuhë jo-arabe dhe nuk e di kuptimin e tyre, sepse nuk e ka synuar kuptimin e

tyre...Dhe edhe në qoftë se një arab i flet një nga këto fjalë duke e ditur kuptimin e tyre, atëherë kjo zbatohet mbi të (d.m.th., është përgjegjës për fjalët e tij)..." mbaroi citati.

Unë them: Kjo në kohën tonë është si një njeri që nuk e di thelbin e demokracisë dhe e lavdëron atë duke menduar se kjo do të thotë atë që i kundërvihet, të drejtave, uzurpimit, grabitjes dhe të lirisë dhe të ngjashme si kjo, ashtu si mendojnë një numër i madh i njerëzve të thjeshtë. Ky pra, nuk tekfirohet derisa nuk e di se demokracia në thelb do të thotë ligjëvënie e njerëzve apo gjykimi i shumicës dhe jo gjykimi i Allahut. Personi i përmendur nuk e di dhe nuk është i vetëdijshëm për esencën e pabesimtarëve për konceptin e demokracisë...

Fjalim i ngjashëm i Izzë ibn Abdus-Salamit është edhe fjalimi i Ibnul-Kajjimit në "el I'lamu muveki'in"

Shejhul-Islam Ibn Tejmije ka thënë: "Kur një musliman e ka për qëllim kuptimin e vërtetë të cili është i lidhur për të drejtat e Allahut ose për të drejtat e të Dërguarit të tij salAllahu alejhi ue selem, por ai nuk e di kuptimin që tregon për terminin e caktuar, dhe e përdorë terminin që mendon për të treguar kuptimin e saktë që e ka për qëllim por në realitet nuk e tregon atë, ai me këtë nuk bëhet jobesimtar". "Allahu thotë: **"O ju besimtarë mos thoni Raina..."**, me këto fjalë çifutët e kanë pas për qëllim fyerjen e Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem, e që nuk ishte rasti i njëjtë me muslimanët, të cilët nuk e kanë pasur për qëllim me këto fjalë fyese që ta ofendojnë Profetin salAllahu alejhi ue selem. Pra, All-llahu i ndaloi ata që ti përdorin këto fjalë [raina] dhe për shkak të kësaj nuk i ka tekfiruar. Mbaroi citati i Shejhul-islamit. "⁶⁰

Ne do të përmendim më vonë, edhe fjalimin e Sheikhul-Islam, "Es-Sarimul meslul", ku ai bën një dallim midis atyre që folën mbi Aishen, radijellahu anhumâ, në rastin e shpifjes (hadisetul IFK), duke synuar me këtë ofendimin e Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem, sulmin ndaj tij dhe privimin e nderit të tij, ata që nuk i kanë pasur për qëllim gjërat e lartpërmendura, si Hassani, Mistaha dhe Hamni. Sheikhul-Islam thotë: "Ata nuk synuan fyerjen e Profetit duke e sulmuar Aishën radijellahu anha, dhe as nuk thanë diçka që do të tregoj për atë gjë. Mbaroi citati. Sheikhul-Islami me këto fjalë, gjithashtu, tregon se qëllimet kryesore dhe synimet nganjëherë mund të dihen në bazë të asaj që fjalët e njeriut e sugjerojnë atë. Përmbledhje e kësaj do të ishte: Shkaqet e tekfirit në këtë botë kthehen në fjalët apo veprat të cilat janë kufr, por në një situatë të paqartë, kuptimi i përmbysur, ekzistenca e mundësive të shumta, duke supozuar se bëhet fjalë për paditurin e esencës së fjalëve të caktuara ose veprave, duhet sqaruar qëllimi i personit, dhe me atë veprim të tij apo të fjalëve të tij që e ka pas për qëllim sebebin e kufrit apo jo.

⁶⁰Er-reddu ala El-Bekri" 341-342.

Për këtë është bërë fjalë, kur kemi biseduar për tekfirin në bazë të fjalëve të paqarta ose të veprimeve, dhe shqyrtimit të detyrueshëm të qëllimit të njeriut me anë të njohjes të traditës së tij dhe pikëpamjet e fakteve indirekte. Në bazë të asaj që ka paraprirë keni kuptuar se kur dhe në cilat raste ne e kushtëzojmë që njeriu e ka për qëllim sebebin e kufrit, me këtë nuk po e kushtëzojmë ne atë çka e kushtëzojnë atë murxhit dhe xhehmit, dhe kjo është bindje e tyre për veprën që e kanë lejuar, madje edhe kur është fjala për veprën e kufrit [mosbesimit]! Ose siç thonë ata njeriu nuk bëhet pabesimtarë përveç se kur e ka për qëllim me u bë pabesimtarë, që ai vetë dëshiron të dal nga feja, e kështu fjalë të këtij lloji, ku shumë pak njerëz ka që e kanë për qëllim atë.

Shejhul Islam thotë: ...Dhe, në përgjithësi, kush bënë ndonjë punë të kufrit apo thotë fjalë të kufrit- ai me këtë ka mohuar, edhe nëse nuk dëshiron me qenë mosbesimtar, sepse askush nuk dëshiron të bëhet kafir, përveç atij që Allahu dëshiron.⁶¹ Jo, por ne po e kushtëzojmë atë që ai person e ka për qëllim për ta kryer veprën e kufrit, apo sebebin e kufrit, dhe ne nuk e marrim parasysht pastaj se a dëshiron ai njeri me dal nga feja apo jo.

Ligjvënia dhe rregullat e islamit, dhe prej tyre është edhe tekfiri, janë të lidhura ngushtë me sebebin e tyre dhe nuk ja dha mundësin mukelefrit të bëjë dallim midis tyre. Prandaj, kur të gjendet sebebi, realizohet kushti dhe hiqen pengesat, edhe zbret vendimi. Pra, ajo çfarë është kushtëzuar në situata të tilla është që njeriu e ka për qëllim veprën e kufrit e jo vetë kufrin. **Këtu vëmë re se ne nuk i justifikojmë me injorancë ata votues që votojnë dhe e kanë për qëllim dhe e zgjedhin vetë aktin e kufrit (legjislacionin në bazë të kodit ligjor, ose betimin për ta respektuar kodin ligjor), dhe kufrijate të ngjashme të qarta. Këtu nuk ka vend për arsyetimin me padituri sepse kjo përbën shirk të qartë dhe të dukshëm, e cila e prish bazën e teuhidit, me të cilën u dërguan të gjithë Pejgamberët. Ai i cili nuk e dinë këtë [bazën e tevhidit] është injorant me xhehlin e kokës së kthyer prej mësimave më të rëndësishme të fesë islame i cili nuk guxon të mos i di, krahas kësaj mësimi i këtyre gjërave është një gjë e lehtësuar.** Dhe sidomos nuk ka justifikim kur është fjala për legjislacionin e përgjithshëm që nuk ka përjashtuar asgjë nga gjërat e fesë dhe kësaj bote, kështu sot siç veprojnë Tagutat të cilët këto ligje i kanë bërë të drejtat e tyre ose të drejtën e parlamentarëve.

Ulemaja përmendë në mënyrë të qartë se kushdo që pretendon që ka të drejtë në tahlil, tahrir dhe teshri - në ligjvënie, në fakt, pretendon që ka të drejtë në rububijje - si krijues, dhe ai i cili ju bindet dijetarëve dhe udhëheqësve në tahrir në atë që Allahu e ka lejuar, ose tahlil në atë që Allahu e ka ndaluar, ose në teshri për atë që All-llahu nuk ka shpallur ndonjë dëshmi, ata kanë marrë për zota të tyre tjetër kë përveç All-llahut.

⁶¹("Es-Sarimul meslul", 177-178)

Kjo sepse bindja në teshri-ligjvënie është ibadet dhe nga shkaku se kjo është shirk në gjykim ndaj Allahut sikur shirku që është në adhurimin ndaj Tij të Plotfuqishmit. Dijetarët si argument kanë përmendur shumë ajete, siç janë fjalët e të Lartësuarit: **Dhe mos hani nga ajo që (para therjes së saj) që nuk është përmendur emri i All-llahut, vërtetë ajo (ngrënia) është mëkat. Shejtanët i nxisin miqtë e vet që t'ju polemizojnë juve, e nëse i dëgjoni ata, atëherë jeni si ata (mushrikë).***Enam, 121*

Ebu Davudi, Ibn Maxhe, Hakimi dhe Ibn-Xheriri në Tefsirin e tij, e cek transmetimin e Hadithit nga Abdullah ibn Abbasi, radijAll-llahu anhu, se mushrikët diskutuan me muslimanët rreth cofëtinës, kështu që mushrikët thanë: "Atë që All-llahu e mbyti, ju nuk e hani, dhe atë që ju e thërrni e hani?" Kështu që Allahu shpalli ajetet e përmendura. Ky është gjykimi i Allahut, dhe dispozita e Tij, dhe çdo kush që i bindet kafirave në atë që Allahu e ka ndaluar a kurse ata e kanë lejuar, ose në atë që Allahu e ka lejuar a kurse ata e kanë ndaluar, ose përshkrimin e ligjeve në atë që Allahu nuk e ka lejuar ai është mushrik.

Ngjashme me këto janë fjalët e të Lartësuarit: **"Ata i kanë marrë priftërinjtë e tyre dhe murgjit e tyre për zotëra pos Allahut."** Tirmidhiu dhe të tjerët e transmetojnë hadithin nga Adij ibn hatemi duke thënë: "O i Dërguari i Allahut, ne nuk i kemi adhuruar ata." Ai tha: Sigurisht ju i keni adhuruar ata, a nuk jua lejonin atë që juve ju ndaloj Allahu, dhe ju keni besuar se kjo është e lejuar, dhe a ju ndaluan atë që ju ishte e lejuar dhe ju këto i keni besuar si të ndaluara? Unë i thashë po gjithsesi. Ai shtoi duke thënë: "Ky pra, ishte adhurimi i juaj që ua keni bërë atyre." Shejhul-Islam e vlerësoi gjithashtu këtë hadith të mirë.⁶²

Nga ky hadith shihet qartë se ata nuk e kanë ditur që bindja në tahlil dhe tahrिम është adhurim, por përveç kësaj ata nuk ishin të justifikuar me injorancë. Ibn Xheriri tregon se Hudhejfja radiAllahu anhu, ka thënë: Ata nuk kanë agjëruar për ta, as nuk janë përkulur para tyre, por e tëra ajo çka vepruan priftërinjtë dhe murgjit e tyre ishte që ju lejuan diçka atyre edhe ata këtë e lejuan, edhe ju ndaluan diçka atyre edhe ata këtë e ndaluan. Kështu që në këtë mënyrë ata i morën për zotëra pos Allahut.

"Ndoshta dikush do të thotë se për të kundërshtuar ligjin e sheriatit islam në kapitullin e hadit dhe dënimit nuk mund në mënyrë të qartë dhe në mënyrë të plotë të krahasohet me tahlilin dhe tahrimin në këto çështje të lartpërmendura, kurse legjislacioni i kafirave në këtë kohë përfshin haddet dhe dënimet, dhe në përgjithësi nuk ka tahlil dhe tahrिम dhe kështu që ky ajet nuk mund të shërbej si argument për ndjekësit e ligjvënies që nuk mund të justifikohen, sepse ajeti flet për bindjen ndaj tahlilit, në gjërat të cilat në Islam janë të nevojshme të dihen dhe që janë të ndalura, siç janë: Ngordhësit, alkooli, zinaja, kamata, ...

⁶²"Mexhmu'atul fetva" 7 / 47.

Dhe prandaj duhet të marrim parasysh injorancën e njerëzve në lidhje me llojin e legjislacionit në të cilën i ndoqën të tjerët, dhe të mos të tekfirohen por vetëm pasi që të ngritët argumenti. Kjo kundërvënie nuk mund të merret parasysh për shkak që është ligjëvendie e qeverisë, pa asnjë kufizim, të dhënat e anëtarëve të parlamenteve dhe tagutve të tyre, siç është përmendur qartë në kodet e tyre. Kështu që nën ligjëvënien e pushtetit bie tahlili, tahrimi dhe tjera gjëra, dhe vetëm pranimi i kësaj qeverie dhe shtrirjen e saj për të drejtën e deputetëve është e mjaftueshme për ta tekfiruar atë dhe ata që e fuqizojnë atë që e bënë, pa bërë asgjë hallall apo haram, pa marrë parasysh se a sjellë rregulla dhe legjislacione në të drejtën penale dhe haddin apo jo, dhe pavarësisht se a është betuar për ta respektuar ligjin e kafirit apo jo. Në përgjithësi, ligjëvëniet paraqet mënyrën më të qartë të uluhijetit e cila duhet kushtuar vetëm për Allahun. Ata që ia atribuojnë këtë të drejtë vetes apo ndokujt tjetër përveç All-llahut ai pos Allahut ka marrë për veti një zot tjetër, zot dhe gjykatës, dhe ai zgjodhi një feje tjetër përveç fesë islame. Pastaj, kush mund të argumentojë se ligjëvëniet në bazë të cilës ligjëvënësia e Ehlul kitabëve dhe ata që i pasuan janë bërë pabesimtarë, vetëm në tahlil dhe tahrir???

Gjithashtu, është vërtetuar se shumica e ligjëvënies të tyre ka qenë në hadde, në ligjet penale dhe në të drejtat e caktuara, të tilla si dije (shpagimi), siç qëndron në një nga rivajetet e shpalljes të Fjalës së të Lartësuarit: "Dhe ata të cilët nuk gjykojnë me atë që e ka shpallur Allahu këta janë pabesimtarët e vërtetë". Prej Abdullah ibn Abasit transmetohet se ajeti është shpallur me rastin e dy grupeve hebreje: Beni nadir dhe Beni kurejdha. Fisi Benu Nedir ishte i respektueshëm dhe për të vrarët e tyre është paguar me para të plota për gjakun e tyre, ndërsa anëtarët e fisit të Benu Kurejdha u poshtëruan dhe për të vrarët e tyre për gjak është paguar gjysma e gjakut. Pastaj, ata shkuan tek Profeti salAllahu alejhi we sellem, për tu gjykuar para tij, dhe ai gjykoi se gjaku është i barabartë. Këtë e transmeton Imam Ahmedi dhe Ibn Xheriri në tefsirin e tij. Më parë kemi përmendur rastin e dytë të shpalljes së këtij ajeti, kur kemi përmendur hadithin e Bera'a Ibn Adhibit, të cilin e transmeton Muslimi, për gurëzimin e hebrenjve që kanë bërë zina. Nga hadithi po shihet për këto krime [prapësi] për të cilat këto ajete u shpallën, ndjekja e tyre e paraardhësve të tyre në ndryshimin e dispozitës për dënim të zinasë që janë të përshkruara nga të parët e tyre. Në hadith nuk përmendet se ata e kanë lejuar ose e bënë hallall zinanë, sikur kjo do të ishte ashtu për bërjen e zinasë nuk do të kishin përcaktuar asnjë dënim, sepse për hallall ose për gjënë e lejuar askush nuk dënohet. Pastaj në anën tjetër për hadet e sheriatit islam është folur shumë edhe kafirat edhe felëshuesit në masë të madhe po kritikojnë, kështu që në kohën tonë është aq e njohur pothuajse asnjë person nga jobesimtarët nuk ka e që nuk e di, e lëre më ata që po i atribuohen Islamit. Gjithkush tani e di se Tagutat e kanë shfuqizuar haddin dhe e kanë zëvendësuar atë me ligje laike që janë marrë nga vendet e mosbesimtarëve. Dhe dihet, gjithashtu, se përcaktimi i këtyre "Import" dënimeve në vend të haddeve,

intensiteti i këtyre gjobave, ose zëvendësimi i tyre i takon ligjvënësve të qeverisë, të cilët janë anëtarët e Parlamentit edhe Tagutave të tyre...

Gjithashtu, e lejojnë alkoolin. Ka vende të posaçme ku shitja dhe pirja e alkoolit lejohet. Vizitorët dhe pronarët e vendeve të tilla mbrohen nga ligji dhe robërit e Tij. Dhe e njëjta gjë është me rastin e prostitucionit të cilin e mbron ligji. Dhe mbi të gjitha këto ky riddet është në forma dhe aspekte të ndryshme.

Ligji u lejon dhe e mbron atë nën pretekstin e lirisë së besimit. Në Kodet e tyre prej pikës së parë dhe të fundit nuk kanë përmendur në ndalimin e riddës [dezertimit], kufrit dhe ndëshkimit të atyre që e bëjnë këtë. Riddja tek ata nuk është krim [keqbërje] për të cilën personi dënohet, por vullneti i lirë, të cilin e strehondhe e mbron këtë ligj të kafirave. Të flasësh për këto çështje është një temë e gjatë, ndërsa ne kemi folur për këtë në mënyrë detale në vende tjera. Përmbledhje e kësaj do të ishte se ne nuk i justifikojmë ata që synojnë përzgjedhjen e ligjvënësve, ose ata që ndjekin dhe pajtohen me ligjet e tyre të pafe, nëse do të ishte ashtu do të justifikojmë hebrenjtë dhe të krishterët për shkak të adhurimit të tyre të priftërinjve dhe murgjve të tyre. Në Sheriat nuk ka ndarje në mes të gjërave që janë të ngjashme me njëra-tjetrën. Atë që ne e justifikojmë nga njerëzit e zakonshëm prej muslimanëve në këto çështje është mungesa e qëllimit (për kryerjen e akteve të mosbesimit), dhe kjo është një gabim që qëndron në të kundërtën e veprës të qëllimshme. Dhe kjo vlen për ata që nuk votojnë që parlamentarët dhe (deputetët) të jenë ligjvënës, apo të betohen para Tagutit ose për tu gjykuar para kanuneve të kafirave, dhe as në tërësi për të vepruar ndonjë vepër të kufrit të cilën parlamentarët e veprojnë atë... Përveç kësaj, votuesi nuk është i vetëdijshëm për gjërat e lartpërmendura, por voton për kandidatët për të vendosur sheriatin [ligjin islam], ashtu siç pretendojnë ata në fushatat e tyre zgjedhore për tu argumentuar se ata po i atribuohen islamit, pa dijeninë e makinerive të tyre të kafirave për zbatimin e të cilave ata ëndërrojnë. Ose më së paku votojnë për kandidatin që i ka bërë atij disa shërbime duke mos e ditur thelbin e punës së tij. Këta janë ata të cilët nuk tekfirohen por vetëm pas njoftimit, sqarimit dhe ngritjes së argumenteve, sidomos kur gjendja është e errët, xhehli tek shumica e njerëzve të thjeshtë po zgjerohet, dhe kur ata që i përshkruhen fesë po i mashtrojnë njerëzit. Shejhul-Islam Ibn Tejmije-ka thënë: Ndoshta në vende të caktuara dhe në kohë të caktuar rritet numri i ndjekësve të këtyre pasioneve dhe kështu që fjala e tyre bëhet tek xhahilat drejtpërdrejtë si fjalët e dijetarëve të Ehli-Sunetit, dhe kështu që gjendja e tyre për ta errësohet dhe kështu që patjetër dikush duhet që t'ju tregoj dhe t'ju sqarojë argumentet e Allahut.⁶³

Prandaj, sjellja e gjykimit me kufr e të gjithë votuesve në zgjedhjet parlamentare, pa asnjë tefsil, është një gabim i dukshëm në tekfir ku në të cilën duhet të jemi të kujdesshëm, sidomos kur është fjala në mosnjohjen e thelbit të këtyre parlamenteve dhe parlamentarëve, gjendjen e tyre të paqartë

dhe të paqëllimtë. Mirëpo, pavarësisht nga çdo gjë që thamë ne nuk dyshojmë, që në bazë të të kuptuarit tonë të këtyre parlamenteve të mushrikëve dhe atë çfarë të deleguarit bëjnë në të prej ligjvënies dhe gjërave tjera, themi se marrja pjesë në votime dhe në zgjedhjet parlamentare është kufr i dukshëm. Ky është një gjykim i përgjithshëm në vepër ku në të cilën paralajmërojmë për këto parlamente. Kjo është një kërcënim dhe frikësim ashtu që njerëzit të shmangen nga këto gjëra. Por kur është fjala për lëshimin e dispozitës për individë ne nuk i tekfirojm të gjithë votuesit por bëjmë tefsil mbi bazën e përzgjedhjes dhe qëllimeve të çdo njërit prej tyre. Kush voton dhe e zgjedh përfaqësuesin për shkak të ligjvënies edhe kështu diçka të ngjashme mu si kjo ai është pabesimtarë, sepse po e bënë sebebin e kufrit. Ky është pabesimtarë edhe nëse nuk e ka për qëllim me këtë vepër të del nga feja dhe të bëhet pabesimtarë. Dhe nëse nuk e dinë thelbin e punës së parlamentit dhe punën e deputetëve, kundër tij duhet të ngritët argumenti dhe duhet të njoftohet me esencën e veprës të atyre të cilët ai po dëshiron të i zgjedh. E nëse vazhdon në këtë atëherë ai është qafir dhe se para ngritjes së argumentit dhe të sqarimit nuk bënë ta tekfirosh.

Shejhul Islam ka thënë: Nuk i është e lejuar askujt për ta tekfiruar muslimanin, madje edhe nëse gabon, derisa nuk i sqarohet edhe nuk mësohet. Personi i të cilit Islami është i qartë dhe me bindje të fortë është i vërtetuar, nuk e humb atë mbi bazën e dyshimit, por e humb atë vetëm pasi që t'i ngritët argumenti dhe në eliminimin e paqartësive.⁶⁴

⁶³"Mexhmu'atul Fatawa" 3/152...

⁶⁴ Mexhmu'atul-Fatawa, 12/250. Nga libri: Thelathenije "Kujdes për ekzagjerimin në tekfir"
Shejh Muhammed Asim el-Makdisi

Përktheu: **Ahmed Ebu Muhamed**

Marrë nga faqja: www.botaislame.com

Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën

Cilat janë rregullat e tekfirit???

Pyetje: Cilat janë rregullat e tekfirit? Dhe kush ka të drejtë për tekfirin individual? Dhe njerëzit e thjeshtë a kanë të drejtë për tekfirin e individëve si ai që mallkon dhe fyen të Dërguarin e Allahut salallahu alejhi ve selem, apo miqësohet me jobesimtarët sidoqoftë nëse ai është xhahil [injorant] apo dijetarë? Dhe çfarë është mendimi juaj për atë i cili përmbahet nga Tekfiri i individëve dhe tërheq vëmendjen në të? Dhe çfarë është mendimi juaj në lidhje me atë që kërkon diskutimin dhe debatin mbi mënyrën më të mirë?

Përgjigja: Me të vërtetë të flasësh për rregullat e tekfirit ka një shpjegim të gjatë dhe të detajuar, por unë do të përgjigjem ty shkurtimisht. Prej rregullave më të rëndësishme të tekfirit janë tri gjëra:

1) Që të ka dëshmi të fortë nga arsyeja për Tekfir.

2) Që vepra e personit e cila bëhet tekfir të është e qartë, e dukshme dhe jo dykuptimë.

3) Të hiqen pengesat, dhe ato janë 4:

- Detyrimi (ikrahu)

- Injoranca (Xhehli)

- Interpretimi (t'evili)

- Gabimi (Hata)

Dhe secila prej këtyre pengesave ka një shpjegim të detajuar. Dhe kushdo që ka njohuri për këtë meselë në të është të gjykojë për këtë çështje, edhe nëse ai është nga njerëzit e thjeshtë, dhe kjo është sikur p.sh. që e di se lënësi i namazit është pabesimtarë dhe atëherë e sheh atë i cili nuk falet dhe në të është të tekfiroj, dhe kjo njëjtë është sikur ai i cili dëgjon që tallet me fenë, dhe kështu me radhë. Dhe sa i përket tekfirit individual:

Dije, Allahu të mëshiroftë, se drejtimi [rruga] e irxhas (murxhive) në kohën tonë që po fshihen pas atyre që po i përshkruhen selefizmit, ata janë të ndarë në dy grupe:

-Grupi i parë:Të cilët flasin me gjuhen e tyre se nuk ka vepra ose fjalë të kufirit, përkundrazi e gjithë kjo kthehet në besim [dmth nuk del nga feja assesi sh.p.].

-Grupi i dytë:Pohon se ka fjalë dhe vepra por tek ata nuk bëhet pabesimtarë. Dhe nuk ka dyshim se të dy grupet janë në gabim, dhe e para është më e gabuara se e dyta, dhe ai që shikon me kujdes siren [jetëshkrimin] e të Dërguarit të All-llahut salallahu alejhi ve selem, imamëve dhe shokëve të tij ai e di në lidhje me gabimin e këtyre grupeve. **Dhe me të vërtetë gjëja e parë me atë që filluan sahabët pas vdekjes së Profetit salallahu alejhi ue selem, është tekfiri i grupeve të caktuara të njerëzve dhe lufta kundër tyre,** dhe çështja më e njohur që është përhapur tek selefet është tekfiri i tyre ndaj xhehmive dhe krerëve të tyre si xhehmiju, xhadi, bishër el-misri, dhe ibn ebi duadi, dhe të tjerët prej tyre.

Dhe çështja më e njohur që e kanë refuzuar [dhe urrejtur] bidatxhinjët (mubtedinjët) shejhul islam Ibni Tejmijen është tekfiri i tij ndaj tyre për të cilën ata kanë besuar se janë evlija, si ibn arabi, ibn ferid el-tilmisani, dhe el-kaunavija dhe të tjerët prej tyre. Gjithashtu edhe çështja më e njohur të cilët i ishin hakmarrë shejhul islam Muhamed ibn Abdul Uehabit ishte ajo çështja e tekfirit të adhuruesve të varreve dhe të ngjashmëve prej tyre.³⁵

Kujt i lejohet të bëjë tekfir?

Pyetja: Kush ka të drejtë të bëjë tekfir në një person të veçant? A i lejohet një njeriu të thjesht të bëjë tekfir në një person që ka ra në kufer të qartë, nëse ai i dinë parimet apo rregullat e tekfirit ? Apo duhet ti themi atij: Jo, mos vepro ashtu, dhe leja këtë gjykatësit, muftive dhe pasuesve të dijetarëve ?

Përgjigja: Ashtu siç ju sipërpërmendët, një person i thjesht nëse i dinë parimet dhe rregullat e tekfirit ka të drejtë të bëjë tekfir.

Kjo është ajo që kemi parë që deri në kohën e të Dërguarit SalAll-llahu Alejhi ve Selem e deri më sot.

Ndërsa për njerin që nuk i din rregullat e tekfirit, nuk është e lejuar. Ka thënë i Dërguari SalAll-llahu Alejhi ve Selem: "Kushdo që i thotë vëllaut të tij: 'O Kafir', atëherë njëri prej tyre ka rënë në të. Dhe tekfiri nuk është prej raporteve të hollësishme të gjykatësve, muftive dhe pasuesve të dijetarëve. Është gabim të besohet ashtu."³⁶

³⁵(Nasir bin Hamad al-Fahd) Burimi: www.tawhed.ws Përktheu: Ahmed Ebu Muhamed

³⁶Sheikh Ali Al-Khudair.Marrë nga faqja: Kuran dhe Sunnet

A lejohet tekfiri i një personi të caktuar?

(Shejh Muhamed bin salih el-Uthejmin)

Është pyetur hoxha i nderuar, All-llahu e pastë mëshiruar: A lejohet shpallja e dikujt kafir në mënyrë individuale?

U përgjigj me fjalët e tij: “Po na lejohet neve që ndonjë person, vetë atë ta shpallim si kafir nëse plotësohen tek ai shkaqet e kufrit.

Nëse ne shohim që ndonjë njeri e përgënjeshtroi shpalljen, apo lejon gjykimin tek Taguti, apo lejon gjykimin me diçka tjetër pos asaj që e ka zbritur All-llahu dhe thotë: “Ky është më i mirë se gjykimi i All-llahut”, mirëpo pasi ti prezantohet atij argumenti ne e shpallim atë si kafir.³⁷

Prandaj nëse dikush bën kufër apo vepër të kufrit, nëse te ai person plotësohen kushtet dhe largohen pengesat për shpalljen e tij kafir, ne e shpallim njeriun për kafir me emër, dhe i themi që ka për obligim të kthehet në Islam përndryshe vritet. All-llahu e di më së miri.”³⁸

Ai i cili i ngre argumentin dikujt, a duhet të jetë prej dijetarëve? Gjithashtu një njeri i thjeshtë nëse sheh një vepër që është kufër, a duhet që të gjykojë me kufër?

Shejh: **Abdulaziz ibn Baz** (Allahu e mëshiroftë).

Shejhu Allahu e mëshiroftë ka deklaruar në shumë vende se ai i cili ia ngrit argumentin dikujt nuk kushtëzohet të jetë prej dijetarëve, mirëpo mjafton që dikush ti dijë argumentet e asaj çështje që ai gjykon, në: “Mexhmu el Fetaua” (28/213) thotë:

“Mjafton ngritja e argumentit me qartësimin (sqarimin) e të vërtetës me argumentet e saj, për atë i cili e ka lënë të vërtetën, dhe me këshilla dhe porosi ndaj tij për të mirë, e kjo (bëhet) prej njerëzve të dijes, edhe nëse nuk janë prej muxhtehidinëve përkundrazi mjafton që ata të dinë argumentet shariatike, prej Librit të Allahut dhe sunetit të Profetit të Tij alejhi selam, në ato gjëra që ata thërresin, dhe në ato që ata urdhërojnë.”

³⁷Ky është një argumentë i fortë kundër murxhivë – xhehmi të kohës tonë, të cilët po na çajnë kokën çdo herë se ky rregull i shpalljes qafir në mënyrë konkrete është dhe i përket vetëm dijetarëve, muftive dhe gjykatësve. Sikur do i kishte thënë këto fjalë ndonjë dijetarë tjetër do e kishin quajtur pakurfar hezitimi tekfirsë!? Po, edhe ne themi se kjo çështje i përket dijetarëve, por vetëm atëherë kur është në pyetje kufri i paqartë, siç është cekur kjo më lartë, andaj bë dallim edhe mos i ngatroj gjërat.

³⁸Përmbledhje e fetuave V.2 Pyetja e 218.Përktheu: **Ebu Bukhari**.Marrë nga faqja: **Teuhid.NET**

Ndërsa sa i përket asaj se nëse një njeri i thjeshtë nga masa e gjerë që nuk është prej njerëzve të dijes, shoh një vepër të kufrit, a duhet të gjykojë me kufër, shejhu Allahu e mëshiroftë është pyetur për këtë si më poshtë:

Pyetja: Mirëpo, a është detyrë për një njeri të thjeshtë (nga masa e gjerë e njerëzve) që të bëjë tekfir (pra të gjykojë me kufër) atë i cili ka bërë një vepër kufri?

Shejhu u përgjigj: “Po, nëse vërtetohet tek ai, ajo që patjetëron kufrin e saj i bën tekfir atij, cila është ndalesa?

Kur të vërtetohet tek ai, ajo që patjetëron kufrin e tij, i bën tekfir atij, e kjo është njësoj me atë se ne i bëjmë tekfir Ebu xhehlit, gjithashtu bëjmë qafir Ebu Talibin, bëjmë qafir Etbe bin Rabian dhe Shejbeh bin Rabian, ne kemi argument se ata vdiqën në kufër, dhe Profeti i vrau ata në ditën e Bedrit, duke qenë qafira.”

Gjithashtu shejhu u pyet: Allahu jua shpërbleftë me të mira, a ndalohet njeriu i thjeshtë nga tekfiri o shejh?

Shejhu u përgjigj: “Njeriu i thjeshtë nuk bën tekfir vetëm se me argument, njeriu i thjeshtë nuk ka dituri, ai është i varfër (i gjorë), mirëpo nëse ai ka dituri për ndonjë gjë konkrete, për shembull: për atë i cili mohon se zinaja është e ndaluar, ky bën kufër si tek masa e gjerë ashtu edhe tek rrethi i ngushtë e nuk ka në të ndonjë paqartësi, sikur të thotë ndonjëri: zinaja është e lejuar, kjo është dalje prej islamit tek të gjithë (pa përjashtim), si tek masa e thjeshtë po ashtu edhe tek ata që nuk janë të thjeshtë (pra njerëzit e dijes), kjo është diçka që nuk ka nevojë për argument, them se: nuk ka nevojë për argumente, ose (ai që mohon) thotë: shirku është i lejuar, lejohet për njerëzit që të adhurojnë të tjerë pos Allahut, a dyshon dikush në kufrin e këtij? Kjo nuk ka nevojë për argumente. Sikur të thotë: lejohet për njerëzit që të adhurojnë idhujt, ose që të adhurojnë yjet, ose që të adhurojnë xhindët, kjo është kufër (dalje prej islamit), ose thotë: namazi nuk është detyrë, ai i cili dëshiron falet, e kush dëshiron nuk falet.

Ndërsa ndalesa (për njeriun e thjeshtë) është në ato gjëra që janë problematike të cilat janë të fshehta (pra jo të qarta) për njeriun e thjeshtë.”³⁹

Dobi: Përkaj të gjitha këtyre dëshmimeve të qarta nga dijetarët që i kanë sqaruar këto çështje duke mospasur kundërthënie në mes veti në lidhje me shirkun, kufrin dhe tekfirin. Edhe përkundër këtyre argumenteve përsëri disa që po pretendojnë se janë nga pasues të selefit thonë se njeriu konkret nuk shpallet kafir. Edhe nëse ai vepron kufr dhe shirk të qartë!???

Siç thotë **Shejh Salih Fevzani:** “Sot ka njerzë të cilët thonë se: “Njeriu nuk bëhet pabesimtarë edhe nëse ai thotë fjalët e kufrit përderisa nuk është i

bindur me zemrën e tij në të, Edhe nëse ai ka thënë fjalët e kufrit pa ikrah (dhunë), dhe ka bërë vepra të qafirave, e ka sharrë Allahun dhe Pejgamberin e tij, edhe shumë vepra tjera ka bërë, tek këta nuk është ende pabesimtarë ai njeri, derisa nuk dihet se çfarë ka në zemrën e tij, kjo rrugë është rrugë e gulatul-murxhijje (Murxhive ekstrem), e lus Allahun që të na shpëtoj nga kjo.⁴⁰

Gjithashtu thotë: “Njohja e këtyre veprave (e ka fjalën për ato vepra që e nxjerrin njeriun nga feja) janë shumë me më rëndësi për çdo musliman ashtu si për tu shmangur nga ato dhe duke i paralajmruar njerëzit tjerë për to. E nëse muslimani nuk i dinë këto vepra [kufrit dhe shirkut] është dro se ai do të bie në to. Kështu pra, këto vepra janë shumë të rrezikshme dhe të rëndësishme, ngase këto vepra janë që e prishin dhe e shkatërojnë islamin e një muslimani.”

Më pas thotë: Prandaj, **obligim për ne është ta dijm qëndrimin tonë për këto çështje, dhe t'i kuptojm mirë dhe ta dijm mirë këtë, sepse jemi në një kohë kur janë shfaqur personat që po e përhapin këtë me shkrime, kritika, dhe ligjërata. Duke folur: “Mos i shpallni pabesimtarë muslimanët!”⁴¹ Ne themi: jobesimtarë i konsiderojm ata që kanë dalur nga islami, e sa i përket muslimanit, nuk lejohet të shpallët pabesimtarë.”**

Gjithashtu thotë: “Kjo është një gjë shumë e rrezikshme, dhe **në të bien shumë prej atyre që deklarohen se janë muslimanë**. Duke mos i konsideruar **mushrikët** se janë **pabesimtarë**. Disa prej tyre thonë: “Unë e falënderoj Allahun, që nuk i bëjë shirk atij, as nuk e kam bërë atë, **por unë nuk i konsideroj njerëzit pabesimtarë**. Të tillëve ju themi: **Ju nuk e njihni fenë e juaj, detyrë [obligim] i juve është me shpallur atë të cilën Allahu e ka shpallur pabesimtarë, duke hequr dorë prej tij dhe duke u distancuar prej atij i cili bënë shirk Allahut, sikur Ibrahim, alejhi-Selam, që hoqi dorë nga babai i tij dhe populli i tij, duke thënë: “Unë jam i larguar prej asaj që adhuron ju. Përveç Atij që më krijoi, dhe që Ai do të më drejtojë!”** Zuhruf.26-27.”⁴²

³⁹Shih: “Keshfu esh-shubuhah” gjithashtu: “Subulu es-Selam sherh Neuakidul Islam” fq, 101-102. Përktheu nga arabishtja: **Abdurrahman OSMANI**. Marrë nga faqja: **Teuhid.NET**

⁴⁰Shih: mesailu-l xhahilijetu ... f. 224. “

⁴¹Sic thanë për tagutat, parlamentarët, deputetët, partiat e kufrit dhe shirkut, policët dhe ushtarët e shteteve të kufrit, e kështu me radh, që mos ti shpallim pabesimtarë ngase sipas tyre ata janë “muslimanë”!?

⁴²Shih: “nevakidul islam Salih Fevzan” f.16-25

Duke u mbështetur në Allahun dhe duke e kërkuar ndihmën e tij, po themë: Në të vërtetë sot kjo fe është bërë një fe e huaj në mesin e atyre që deklarohen se janë muslimanë, por në realitet janë xhahila dhe nuk e njohin fenë e tyre, ashtu siç ka thënë edhe shejh Salih Fevzani. Sot kjo çështja e imanit, kufrit, shirkut, kufrit në tagut, tekfirit, gjykimin dhe zbatimin e sheriatit e kështu me radhë, është bërë njëra prej çështjeve më të rrezikshme në fe për të folur për to. Nëse folë për këto çështje do të konsiderojnë si njeri të humbur, të devijuar, të rrezikshëm, ekstrem, e kështu me radhë. Ata që nuk flasin për këto mesele konsiderohen se janë në rrugën e drejtë, se janë në hakk, dhe janë njerëzit e udhëzuar, të cilët e flasin të vërtetën. Kjo është edhe njëra ndër arsytet e mia që më ka shtyrë mua me i përmbledhë këto fjalë dhe fetva të dijetarëve në një vend, për t’ua prezentuar të vërtetën atij që e dëshiron atë. Duke mos manipuluar me tekstet e dijetarëve, apo duke ua pështjelluar çështjet lexuesëve, ose duke ua imponuar mendimin e ndonjërit apo tjetërit hoxhë e kështu me radhë. Jam munduar që në çdo kapitull për ta sjellur ixhman – konsensusin e dijetarëve për ato mesele që ka ixhma, ashtu si ta kuptojë lexuesi se këtu nuk ka mospajtim në mesin e dijetarëve, e kë do Allahu është ai që e udhëzon në rrugën e drejtë.

Ai person i cili bënë shirk të madh, a mund të gjykojmë për të në mënyrë konkrete se është mushrik, qafir...?

Ai person i cili bën shirk të madh, a mund të gjykojmë për të në mënyrë konkrete se është mushrik, qafir, apo thuhet se vepra e tij është kufër dhe në përgjithësi thuhet se kushdo që e bën këtë vepër të kufrit është qafir, mirëpo për personin konkret nuk mund të gjykojmë në mënyrë konkrete derisa ti ngrihet argumenti?

Shejhul islam imam Ebu Batini ka thënë: “Ajetet, hadithet dhe fjalët e xhumhurit të dijetarëve tregojnë për kufirin e atij i cili i shoqëron shok Allahut (bën shirk) duke adhuruar me Atë, të tjerë pos Tij, dhe këto argumente nuk bëjnë dallim ndërmjet personit konkret (specifik) apo të tjerë pos tij.⁴³ i Lartmadhëruari ka thënë: “**Vërtetë Allahu nuk fal që ti shoqërohet Atij shok.**” Gjithashtu ka thënë: “**Luftojini (vritini) mushrikët kudo që ti gjeni ata.**” dhe kjo është e përgjithshme për çdokënd prej mushrikëve.

Dhe të gjithë dijetarët kanë përmendur në librat e fik’hut: Gjykimi i atij që del prej islamit (Hukmul murted), dhe e para që përmendin prej llojeve të kufrit dhe (rrides) daljes nga islami është shirku, dhe thonë se: Nuk ka dyshim se a i icili i shoqëron shok Allahut ka bërë kufër (pra ka dalë prej islamit) dhe nuk kanë përjashtuar nga kjo ‘injorantin’.⁴⁴ (Gjithashtu dijetarët kanë përmendur se): Ai i cili pretendon se Allahu ka bashkëshorte, apo fëmijë, ka dalë prej islamit, dhe nuk e kanë veçuar këtu injorantin. Ai i cili akuzon Aishen (pra pretendon se ka qenë e pandershme) ka dalë prej islamit. Ai i cili tallet me Allahun, apo me

Profetet e Tij, apo me Librat e Tij, ka dalë prej islamit sipas ixhmait të të gjithë dijetarëve,⁴⁵ bazuar në fjalën e Allahut: **“Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar”**.

Dhe kanë përmendur (dijetarët) lloje të shumta njëzërëshi (pa kundërshtime mes tyre) për kufrin e atij i cili i vepron këto dhe nuk kanë bërë dallim (përjashtim) ndërmjet personit konkret apo të tjerë pos tij⁴⁶ pastaj kanë thënë: Kush del prej islamit (pra bën rrideh) vritet pasi që t'i kërkohet që të pendohet. Pra (Dijetarët) kanë gjykuar me (rrideh) dalje prej islamit para kërkimit të tij që të pendohet. Që do të thotë se kërkimi që ai të pendohet është pas gjykimit me rrideh (dalje prej islamit).

Dhe kërkimi që ai të pendohet (prej rrides) është për personin konkret dhe përmendin (dijetarët gjithashtu) në këtë temë, gjykimin e atij që mohon obligueshmërinë e një prej pesë shtyllave (pra shtyllat e islamit) apo e lejon ndonjë gjë prej të ndaluarave (pra prej atyre që ka ndaluar Allahu) sikurse është alkooli, mishi i derrit e ngjashëm me këtë, ose dyshon në këtë, bën kufër (del prej islamit) nëse është prej atyre të cilët e di këtë (pra nuk është injorant, por i di dhe i mohon apo dyshon), mirëpo këtë nuk e thonë për atë që bën shirk apo të ngjashëm më të prej atyre të cilave i kemi përmendur disa prej tyre.

Përkundrazi e përgjithësuan kufrin e tij, dhe nuk e kufizuan atë me injorancën, dhe as nuk bënë dallim (përjashtim) ndërmjet personit konkret dhe të ngjashëm me të, dhe sikurse e kemi përmendur se kërkimi i pendimit (nga ai që ka bërë rrideh) është për një person konkret. Dhe a është e lejueshme për një musliman që të dyshojë në kufrin e atij i cili thotë se Allahu xh.sh ka bashkëshorte, apo ka fëmijë, apo thotë se Xhibrili ka gabuar në zbritjen e shpalljes, apo urren ringjalljen pas vdekjes, apo urren ndonjë prej Profetëve??!!

Dhe a bën dallim (përjashton) një musliman ndërmjet personit konkret⁴⁷ dhe të tjerëve në këtë (temë) dhe ngjashëm me këtë, ndërkaq ka thënë Profeti alejhi selam: *“Kush e ndërron fenë e tij, vriteni atë.”* E kjo përfshin personin konkret, e të tjerë, dhe më i madhi lloji prej ndërrimit të fesë është shokëvënia me Allahun xh.sh dhe adhurimi të tjerëve pos Tij...

Dhe ne e dimë mirë se ai i cili e ka bërë këtë (shirkun), prej atyre të cilëve i dedikohen islamit, nuk ka rënë në këtë vetëmse për shkak të xhehlit të tij⁴⁸ e nëse do ta dinin se kjo të largon prej Allahut xh.sh, dhe se kjo është prej shirkut të cilin e ka ndaluar Allahu, nuk do të kishin shkuar në të (pra nuk do ta kishin vepruar), **e megjithatë i bënë tekfir këta (ata që bëjnë shirk) të gjithë dijetarët, dhe nuk i arsyetuan me injorancë sikurse thonë disa të humbur: se këta janë të arsyetuar, sepse janë injorantë...!!”**⁴⁹

Marrë nga: “Ed-durrerru es-senije” vëll, 10, fq, 401. Gjithashtu shih: “Fetaua el Eimeti en-Nexhdijeh” vëll, 3, fq, 336, dhe 337. (mektebetu, Rrushd). Gjithashtu:

“El Mutemimeh likelami eimeti Ed-dauati en-Nexhdijeh” fq. 41-42. Të shejh Ali el Hudejr (Allahu e ruajtë). Gjithashtu: “Mexhmuatu err-rresail ue elmesail en-nexhdijeh” vëll. 1, fq. 657.⁵⁰

⁴³Pra nuk bëjnë dallim ndërmjet gjykimit konkret apo të përgjithshëm përsa i përket shirkut, sepse nuk ka dallim ndërmjet personit të veçant apo gjykimit në mënyrë të përgjithshme. Pra gjykimi është i njëjtë për të gjithë, qoftë ai person i veçant apo jo.

⁴⁴Kjo është shumë e qartë se njeriu nuk ka justifikim me injorancë, jo vetëm kaq por shejhu këtu ka gjykuar se këtu ekziston ixhma, për mos justifikimin me xhehl. Sic do ta sqarojmë këtë më posht, me lejen e Allahut.

⁴⁵Dhe këtu duket qartë akidja e kotë e atyre të cilët thonë se nëse është injorant nuk i bëjmë tekfir. Subhanallah!! A edhe nëse e shan Allahun?!! U themi këtyre se: Ose ixhmai i të gjithë dijetarëve është në të kotë, ose ju jeni në një rrugë tjetër, ndryshe nga ajo e ixhmait.

⁴⁶Ky është gjykim se për këtë ka ixhma, se në shirk nuk përjashtohet personi konkret, sikurse kanë thënë disa se ai i cili bën shirk thuhet se vepra e tij është kufër mirëpo nuk gjykojmë për vepruesin në mënyrë konkrete se është mushrik!! Përkundrazi kjo është ndarje që nuk ka bazë në fe (pra bidat). Prandaj dhe Qëllimi i përkthimit të kësaj fjale të shejh Ebu Bitinit është se ai ka përmendur ixhma, ose përndryshe fjalët e Shejhul Islamit, Muhamed ibn Abduluehabit dhe dijetarëve të nexhdit janë të shumta dhe të qarta, të cilat janë përmendur në (Durrerr, Fetaua eimeti nexhdije, mexhmua rresail, Dauabitu et-Tekfir el muajen, e tjerë. Mirëpo u mjaftova të përkthejë një fjalë përmbledhëse dhe që në të ketë ixhma.

⁴⁷Shih në ashpërsinë dhe këmbënguljen e këtij imami, për mos bërjen dallim ndërmjet personit konkret apo jo konkret.

⁴⁸Pra shkaku që njeriu bie në shirk apo kufër është injoranca e tij.

⁴⁹Shihet qartë kotësia e atyre të cilët justifikojnë me injorancë, aqsa shejhu i cilësojë këta njerëz se janë të humbur (Dalijn). Sepse fjala e tyre nuk bazohet as në Kur'an, as në Sunet, as në fjalët e selefëve. Ndërsa përsa i përket argumenteve të cilat këta argumentohen se njeriu justifikohet me injorance, ne i jemi përgjigjur shumë here dhe do vazhdojmë ti kundërpërgjigjemi inshallah.

⁵⁰**Shënim:** Dikush me të drejtë mund të pyesë: Kush është qëllimi i dijetarëve, e vëcanërisht Ibn Tejmiyes kur kanë thënë se: vepra mund të jetë kufër, dhe thuhet në përgjithësisht se: kush e bën këtë është qafir, mirëpo një person konkret, nuk gjykohet se është qafir, derisa ti ngrihet atij argumenti?

A mund të dëshmojmë për një person konkret (i cili është kafir) që është në Zjarr të Xhehenemit?

Shejkh 'Ali Ibën Hudejr el-Hudejr (All-llahu e liroftë nga burgu i tagutit)

Pyetje: A bën që një person të thotë për një individ i cili ka vdekur në kufër, si p.sh Homeini, Stalini, Lenini, a bën të themi për këta se janë në Zjarr të Xhehenemit? p.sh Homeini është në Zjarr të Xhehenemit duke përjetuar dënim të ashpër?

Përgjigje: Kush vdes në kufër - dhe ai është jobesimtar në origjinë - ne dëshmojmë për të se është në Zjarr të Xhehenemit. Për shkak të Hadithit: "Me të vërtetë babai im dhe babai yt janë në zjarr." (Shënon Ibn Maxhe nga zuhri e ai nga Salim e ai nga babai i tij)

Dhe Hadithit: "Kur kaloni pranë varreve të Kurejshve apo Deusive, atëherë thuaj: ...Fytyrat tuaja do të tërhiqen zvarrë në Zjarr të Xhehenemit.." E veçanërisht nëse është prej të krishterëve dhe jehudëve. Për shkak të Hadithit: "Pasha Atë, në Duart e të Cilit është jeta e Muhammedit (sal'Allahu alejhi ue selem), ai i cili është mes krishterëve dhe jehudëve dhe dëgjon për mua, por nuk beson në atë që jam dërguar dhe vdes në atë gjendje, ai do të jetë prej banorëve të Zjarrit të Xhehenemit."

Imam Ibnul Kajjimi thotë në Zad el-Me'ad: "Ai i cili vdes si mushrik do të jetë në Zjarr." Dhe Fjala e All-llahut të Lartësuar: {**Ata i nënshtroi zjarri mëngjes e mbrëmje.**} (40:46)

Dhe nëse ai është Murted (felëshues) dhe vdes si murted, ne dëshmojmë se ai është në Zjarr të Xhehenemit gjithashtu. Ashtu siç është transmetuar nga Ebu Bekr es-Siddik kur i luftoi Murteddinët (felëshuesit), dhe ai bëri paqe me ta me një kush, se ata duhet të dëshmonin se të vrarit (të vdekurit) e murteddinëve mes tyre do të jenë në Zjarr të Xhehenemit, dhe ky është koncensuzi (Ixhma'ja) e Sahabëve (All-llahu qoftë i kënaqur me ta).

Përgjigja: Duke u mbështetur në Allahun themi se: Qëllimi i këtyre dijetarëve kur e kanë thënë këtë është në ato ceshtje të cilat nuk janë të njohura nga masa e thjeshtë (pra: Mesailul Hafijeh), për këtë thuhet se nuk bëhet tekfir konkret derisa ti ngrihet argument, ndërsa përsa i përket çështjeve të qarta në fe, veçanërisht shirku i madh etj, bëhet tekfir në mënyrë konkrete, sikurse e ka përmendur këtë imam Abduluehabi, dhe dijetarët e tjerë pas tij. Këto thënie mund ti gjeni të përmbledhura në: "Dauabitul et-tekfir el Muajjen" fq, 104, e më pas. Ose përndryshe ixhmai që u përmend më sipër është i mjaftueshëm. (Allahu e di më mirë).

Përktheu nga arabishtja: **Abdurrahman Osmani**

Marrë nga faqja: **Teuhid.NET**

Çfarë mendoni në lidhje me ata që thonë se në çështjen e atij që bën kufr [në meselet e qarta dhe të dukshme] duhet të plotësohen kushtet dhe të largohen pengesat a është kjo fjalë e saktë???

Shejh Nasir bin Hamad el-Fehd(All-llahu e liroftë nga burgu i tagutit)

Pyetje: Çfarë mendoni në lidhje me ata që thonë, se në çështjen e atij që bën kufr duhet të plotësohen kushtet dhe të largohen pengesat, të tillët si ata që kanë bërë shirk, apo magji, apo bën tallje me fe, dhe me gjërat tjera që e nxjerrin njeriun nga feja, dhe atëherë është e mundur të bëhet tekfir në mënyrë individuale?

Përgjigje: Kjo nuk është e vërtetë! Në kushte dhe në çështje tjera shikohet në ato mesele të cilat janë të fshehura.

Sa i përket meseleve të bazave të fesë që ke përmendur në çështjet e shirkut, sihrit – magjisë, talljes me fenë, e kështu me radhë, ai që e bën këtë ai është qafir përveç imponimit, dhe këtu nuk ka ibret që të shikohet në kushte.

Bërja tekfir e një personi konkret a i lejohet vetëm dijetarëve sa e vërtetë është kjo fjalë???

Ebu Besir Et-Tartushi

Pyetje: Një person thotë: Bërja tekfir e një personi konkret i lejohet vetëm dijetarëve ndërsa të tjerëve nuk u lejohet. Sa e vërtetë është kjo fjalë?

Përgjigje: Falenderimi i takon Allahut zotit të botrave. Kjo fjalë nuk është plotësisht e saktë. Nga njëra anë është e saktë dhe nga ana tjetër është e gabuar.

Ajo është e saktë atëhere kur kufri është i paqartë dhe me shumë kuptime dhe ka nevojë për plotësimin e kushteve dhe largimin e pengesave. Ky lloj tekfiri ka nevojë për dije, ixhtihad dhe devotshmëri. Prandaj i këshillojmë muslimanët e thjeshtë të mos futen në aventurat e tekfirit në raste të tilla, por të pyesin dijetarët. Por kjo fjalë është e gabuar nëse kufri është i qartë dhe i sigurtë si kufri i çifutëve, të krishterëve, mexhusëve, politeistëve, komunistëve dhe pabesimtarët e tjerë të cilët kanë mohuar bazat e islamit shumë qartë. Ky lloj qafirash duhet të shpallen qafirë nga të gjithë, si nga muslimanët e thjeshtë ashtu edhe nga dijetarët. Në këtë rast nuk është kusht që bërësi i tekfirit të jetë prej dijetarëve

dhe muxhtehidave, përkundrazi çdokush prej masave të muslimanëve duhet që këtë lloj qafirësh zullumqarë t'i konsiderojnë qafirë dhe të distancohen prej tyre.

Nëse pretendojmë se muslimanët e thjeshtë nuk kanë mundësi ta njohin qafirin dhe as nuk kanë mundësi të bëjnë dallim mes shirkut dhe teuhidit, e si pra, atëherë ta ringjallim në mesin e tyre sunetin e distancimit nga shirku dhe mushrikët dhe pasuesve të mileteve të kufrit me të cilin jemi urdhëruar në dhjetra argumente prej sheriatit. Njohja e kufrit dhe pasuesve të kufrit dhe dallimi mes pasuesve të së vërtetës dhe të kotës është kusht themelor e distancimit prej tyre sepse injoranti është njësoj si ai që nuk posedon asgjë dhe nuk të jep dot asgjë.

**Kuptimi i drejtë i kufrit në tagut që është
përmendur në Kuran, Sunet dhe ixhman e
dijetarëve**

Përkufizimi i fjalës “tagut”

Gjuhësisht: Fjala tagut rrjedh nga fjala arabe “tugian” që do të thotë tejkalim i kufijve.

Kurse në terminologjinë fetare tagut domethënë: Kur robi tejkalon kufijtë në adhurim , në pasim ose në bindje.

Umer Ibnul Khattab (radijeall-llahu anhu) ka thënë: Tagut është Shejtani. Tra: Imam Tabariu (All-llahu e mëshiroftë) në Xhamiul Bejan nr 5834. Hafidh Ibn Haxher (All-llahu e mëshiroftë) ka thënë në Fet`hul Bari 87251, zinxhri i transmetimit është fortë.

Xhabir (radijeall-llahu anhu) ka thënë: “Tagut janë shortarët dhe shikuesit mbi të cilët kanë zbritur shejtanët”.⁸³ Imam Malik [v.179 H] (All-llahu e mëshiroftë) ka thënë: Tagut është çfarë adhurohet bashkë me All-llahun.⁸⁴

Megjithatë, Imam Ibnul Kajiim (All-llahu e mëshiroftë) ka dhënë një përkufizim shumë të kuptueshëm, dhe ka thënë: Tagut është çdo gjë që shkakton tejkalimin e kufijve nga njerzit për sa i përket adhurimit, ndjekjes dhe bindjes. Pra Taguti është çdo kush që e merr atë për gjykatës përveç All-llahut dhe të Dërguarit të tij për çështjet e gjykimit, që e adhurojnë atë, apo e pasojnë verbërisht, apo e respektojnë në atë mënyrë që dihet se është mosbindje ndaj All-llahut.

Nëse ndalesh dhe mendon mbi tagutat e botës dhe në gjendjen e njerëzve do të shohësh se shumica e njerëzve kanë kaluar nga adhurimi që i bëhet Allahut, në adhurimin e tagutit; nga nënshtrimi në Allahun dhe të Dërguarin e Tij, në nënshtrimin e tagutit; nga respekti ndaj Allahut dhe pasimit të Dërguarit, salallahu alejhi we selem, në respektin dhe pasimin e tagutit.”⁸⁵

Disa nga selefët duke folur mbi fjalët e Allahut të Lartësuar: “**A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë Taghuti, e duke qenë se janë të urdhëruar të bëjnë kufr në të. E shejtani dëshiron t’i humbë në pafundësi.**” (Nisa 60) Kanë thënë se ky është taguti, për Kab ibn eshrefin.

Të tjerët thonë se ky është Hujej ibn Ahtabi. Emrin e tagutit e kanë marrë për shkak që kanë qenë prijësa në humbje, dhe për shkak çifutëve të cilët iu bindën atyre në mosbindje ndaj Allahut. Pra, çdo kush i cili është në atë gjendje, njeriu i tillë është tagut.

⁸³Tra: Imam Tabariu (All-llahu e mëshiroftë) në Xhamiul Bejan nr 5845.

⁸⁴Tra: Imam Sujuti (All-llahu e mëshiroftë) në Ed-Durarul Menthur 2/22.

Ibni kethiri, rahimehullah, duke folur për fjalët e Allahut:” **se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë Taghuti, e duke qenë se janë të urdhëruar të bëjnë kufr në të.**” Thotë:” E vërteta është se ajeti në fjalë, është shumë më i përgjithshëm se e gjithë ajo që është përmendur, sepse u drejtohet atyre me kritika të ashpra që i largohen librit të Allahut dhe Sunetit të Pejgamberit salallahu alejhi ve selem dhe më pas gjykojnë sipas normave tjera të mbrapshta e të pabaza, e që këtu është shprehur me nocionin tagut.

Nga fjalët e Dijetarëve këtu po shihet që emri tagut përfshin çdo hyjni që adhurohet pos All-llahut, çdo kryetar i humbur, i cili thërret në humbje dhe e zbukuron atë si një gjë të mirë. Gjithashtu emri tagut përfshin edhe atë që njerëzit e vendosin për të gjykuar mes tyre me ligje të xhahilijetit i cili është në kundërshtim me ligjin e Allahut dhe të Dërguarit të Tij, salallahu alejhi ue selem. Gjithashtu emri i tagutit përfshin fallxhorët edhe magjistaret dhe shërbëtoret e idhujëve, ata që thërrasin në adhurimin e varreve dhe njerëzve tjerë.⁸⁶

⁸⁵ E çfarë të themi ne sot për këtë kohë, Allahut i ankohemi nga zullumi i madhë i tyre të cilët janë duke bërë. I`lamul Muakki`in 1/53. Burimi:Fet`hul Mexhid li Sherhi Kitabit Teuhid 1/84-90.

⁸⁶Shih: tefsir ibni kethir.f.322.323.

Njeriu nuk mund të bëhet musliman përveç se me kufrin e përgjithshëm në tagut

Këtu është një bazë e përgjithshme e cila është obligim për tu theksuar, dhe ajo është: Obligimi i çdo njeriut për të bërë kufr në përgjithësimin e “gjinis” së tagutit, pasi nuk ka islam, e as gjaku, nderi, dhe pasuria nuk janë të mbrojtura përveç se me këtë gjë (pra, me kufrin në tagut), **edhe pse nuk ka mundësi të di apo ti njeh llojet e tagutave të caktuar apo ta shoh atë si ndonjë tagut të caktuar, por është kusht të bëjë kufr në çdo gjë që adhurohet pos Allahut.**

Shejhul Islam Muhammed bin Abdul-Vehhab thotë: "Dije, Allahu të mëshiroftë, se gjëja e parë që Allahu i Lartësuar i ka urdhëruar mbarë njerëzit është kufrin në tagut pastaj imani në Allahun. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhëruarit: **"Ne kemi dërguar në çdo Ummet të Dërguar që tu thonë: "Adhuroni vetëm Allahun dhe largohuni tagutit".** [En Nahl: 36]... Po ashtu thotë: "Dije se njeriu nuk bëhet besimtarë në All-llah derisa të bënë kufr në tagut. Dëshmi për këtë janë fjalët e Plotfuqishmit: **"Kushdo që mohon Tagutin dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të fortë që nuk këputet kurrë".** [Kuptimi i sures El-Bekare: 256 Fjala "rushd" (e vërteta) është feja ku me të cilën ka ardhur Muhammedi salallahu alejhi ve selem , kurse fjala 'gajj' (e pavërteta) është feja e Ebu Xhehlit. Kurse 'Urvetul-Vuthka' (lidhja më e fortë) që s'ka shpëputje është shehadeti: "La ilahe il-laAllah" - dhe kjo përbëhet prej negacionit (mohimit) dhe vërtetimit (pohimit). Mohon çdo lloj ibadetitjetërkujt pos Allahut të Lartëmadhërishtëm dhe vërteton (pohon) çdo lloj të ibadetit vetëm Allahut, ku i cili nuk ka shok."⁸⁷

Shejh Sulejman ibn abdilah transmeton konsenzuesin (ixhman) në domosdoshmërinë e mosbesimit (kufrin) në Tagut për saktësin e Tevhidit."⁸⁸

Shejh bin bazi thotë: "Ka thënë i Lartësuar: "Ai që mohon tagutët dhe beson Allahun është kapur në lidhjen më të fortë..." [el-Bekare, 256] Domethënia e mohimit të tagutëve është: të distancohesh nga shirku dhe nga mushrikët, t'i refuzosh ato dhe të besosh se ato janë të pavlefshëm. Pastaj vjen grada e Imanit dhe grada e Ihsanit. Të gjitha këto hyjnë tek feja Islame, feja të cilën e ligjëroi Allahu për robërit e Tij dhe me të cilën i dërgoi të gjithë të Dërguarit."⁸⁹

Shejh Muhamed ibn Salih el-Uthejmini, thotë: Fjala e Allahut: "Dhe shmanguni nga taguti"- domethënë largohuni nga taguti ashtu në mënyrë që të mos keni asnjë lidhje me ta." Më pas thotë: "Kështu, adhurimi i tagutit, pasimi i tij dhe bindja ndaj tij, për atë që i kryen këto gjëra është tejkalim i kufirit. Shembuj tagutësh që adhurohen janë idhujt, ata që pasohen janë falltorët, magjistarët dhe dijetarët e prishur, ndërsa tagutët, në aspektin e bindjes ndaj tyre janë, për shembull, prijësit që kundërshtojnë Allahun. Nëse njeriu i konsideron

këta si Zotërra, atëhere ai lejon atë që Allahu e ndalon, për shkak që janë “zotat” e tij që e lejojnë atë që Allahu e ndaloj dhe ndalon atë që Allahu e lejon.

Këta janë tagutat, ndërsa ndjeksit e tyre janë pasuesit e tagutave.” Gjithashtu thotë: “Teuhidi plotësohet me dy shtylla: mohimin dhe pohimin. Nëse diçka vetëm do të mohohej, mohimi do të ishte gjithëpërfshirës, e nëse diçka vetëm do të pohohej, pohimi nuk do të përjashtonte diçka tjetër shoqëruese.”⁹⁰

Shejh Salih Feuzani, thotë: Fjala e Allahut: “Dhe shmanguni nga taguti”. Nuk ka thënë lëreni adhurimin e tagutëve, sepse “shmangëja” është fjalë më e fuqishme, dmth largohuni nga të gjitha rrugët dhe mjetet që të çojnë në shirk. Në këtë ajet tregohet se të Dërguarit nga i pari deri tek i fundit u dërguan me teuhidin, i cili është adhurimi i Allahut dhe lënia e adhurimit të tagutëve.⁹¹

Shejkh Abdul-Aziz er-Rraxhihi thotë: “Dhe nuk ka Teuhid, përveç se me dy gjëra”:

(1)- Besimin në Allahun dhe

(2)- Mohimin e Tagutit.

Kështu që, ai i cili nuk i konsideron pabesimtarë mushrikët, Çifutët dhe Krishterët, ai nuk i ka refuzuar Tagutët (ata që adhurohen në vend të Allahut), dhe Teuhidi i tij është i pavlerë dhe ai nuk ka Iman.

Prandaj, dy gjëra kërkohen për Teuhidin:

(1)- Refuzimi i Tagutit dhe

(2)- Besimi në Allahun.

Kjo gjendet në shprehjen e Teuhidit: La ilahe il-lAllah (nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut). La ilahe (nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë): ky është Refuzimi i Tagutit. Il-lAllah (përveç Allahut): ky është besimi në Allahun. Dhe kjo, sepse dëshmia La ilahe il-lAllah i mohon të gjitha format e adhurimit, që bëhen për dikë tjetër në vend të Allahut. Mohimi i Tagutit do të thotë të refuzosh dhe të mohosh adhurimin që kryhet për dikë tjetër veç Allahut, distancimi prej tij dhe prej njerëzve të tij, si dhe armiqësimi i tyre. Këtë kuptim ka Mohimi i Tagutit.⁹²

⁸⁷[Mexhmuatu Teuhid f. 329 - 330 dhe Ed Durerus-Senijeh, v. 1/161-163].

⁸⁸Shih: Kitabul hakaiki fi tevhid shejh Ali el- Hudajr.

⁸⁹Shih: Tri Parimet Themelore me komentet e Shejkh Ibn Bazit (rahimehullah)

⁹⁰Shih: Komenti i librit të teuhidit- vëll. i parë.f.3.

⁹¹Shih: Lanetul mustefid 1/28.

Shejh Ahmed el-Hazimi thotë: Nuk është islami i juaj i saktë përveçse kur të bësh kufr në tagut, a nuk është kjo kështu? Sepse kufrin në tagut është rukn i shehadetit LA ILAHE IL-LALLAH. Kush bënë kufr në tagut dhe ka iman në Allahun ai është kapur për lidhjen më të fortë e cila nuk këputet ... bekare.256. Dmth, është kapur për LA ILAHE ILALLAH. Pra, **nëse dikush nuk e di kuptimin e tagutit e as që di kuptimin e kufrit në tagut, as që di llojet e tagutit, si do ta realizoj islamit,,??? ...ata që u larguan prej adhurimit të Tagutave dhe iu drejtuan All-llahut, ata kanë gëzim të madh, e ti përgëzoji pra robërit e Mi”!** (Ez-Zumer, 17).

Gjithashtu **Shejh Ahmed el-Hazimi** në lidhje me fjalët e Allahut thotë:” Pra, dmth shmangia nga taguti hynë në kuptimin e ikhlasit (me qenë i pastër nga shirkun) që adhurimi ti bëhet vetëm ndaj Allahut dhe braktisja e lënies së tij është adhurim i dikujt tjetër pos Allahut. Ky është thelbi i kufrit dhe shirkut të madh! Madje, ndalimi i adhurimit të tagutit është thirrja e të gjithë të Dërguarve. I Lartësuar thotë: **"Me të vërtetë, në çdo popull, kemi dërguar të Dërguar: Adhuronit Allahun dhe largohuni prej tagutit."** [En Nahl: 36] Me këtë i Lartëmadhërishtmi na ka informuar se të gjithë Profetët u dërguan me urdhërin e largimit nga taguti. Prandaj, kush nuk largohet prej tij ai i ka kundërshtuar të gjithë Pejgamberët. Kur e di, o robë i Allahut, që tevhidi është da’wja e të gjithë të Dërguarve, dhe që kufrin në tagut është një pjesë e cila nuk mund të ndahet, do e dish madhësinë e kësaj mesele dhe dijen për të. Çdo individ i cili nuk ka bërë kufr në tagut nuk është musliman, edhe pse e thotë fjalën la ilahe ilallah, falët dhe agjëron. Kjo ngase kufrin në tagut është rukn i tevhidit. Pra, kush nuk e realizon këtë ai nuk ka ardhë me bazën e tevhidit.⁹³

Shejh Ali el-Hudajr duke treguar rëndësinë e njohjes së kufrit në tagut dhe mësimin e kësaj dispozite, thotë: "Kjo mesele është një mesele e rëndësishme, dhe sidomos në kohën tonë, dhe është obligim të kihet kujdesë për këtë rukn (shtyllë), ruknin e kufrit në tagut, duke e mohuar atë, armiqësia ndaj tij, urrejtja ndaj tij dhe tekfiri ndaj tij si dhe tekfiri ndaj atyre që e adhurojnë atë. Sot ka taguta të shteteve, qeverive dhe pushteteve, drejtimeve, partive, gazetave, gjykatësive, sistemeve, udhëheqësive, personaliteteve, mendimtarëve, dhe mediave që e meritojnë emrin tagut. Duhet të ekzistojë patjetër mohimi dhe distancimi prej tyre, urrejtja dhe armiqësia ndaj tyre, si dhe besimi në josaktësinë dhe femohimin e tyre. Kjo është lënja më e madhe që ekziston në xhematet dhe lëvizjet islame, tek prijësat islam nga dijetarët, studentët, predikuesit dhe të rinjtë,⁹⁴ a ndërsa kjo është nga moskushtimi i vëmendjes ndaj këtij bazamenti më të rëndësishëm, përveç atyre që All-llahu i ka mëshiruar.

⁹²Shih :Shpjegim i anuluesve të Islamit (Sherh Neuakidul-Islam) Me shpjegim të Shejkh Abdul-Aziz er-Raxhihi

⁹³Shih:www.alhazme.net

Për më tepër ai i cili sot përkujdeset për këtë bazë klasifikohet në radhët e tekfircave, havarixhëve, fanatikëve, terroristëve, e kështu me radhë.⁹⁵ **Shejh Ahmed el-halidi**, ka thënë: **“Janë pajtuar të gjithë pasuesit e kibles se njeriu nuk bëhet musliman derisa nuk bënë kufr mbi tagut.”** ... kjo është përcjellë nga libri:” Tejsirul Azizil Hamid f.101.“ Gjithashtu **Shejh Bishr ibn Fahd El-Bishr** duke treguar se kufri në tagut është obligim i çdo muslimani thotë: Vëllezër dhe motra! Kufri në tagut është kushtë i islamit, dhe rukn (shtyllë) e shehadetit. Pra ai i cili nuk e mohon tagutin nuk mundë të jetë muslimanë. Ashtu siqë na tregoi i Dërguari , salallahu alejhi ue sellem:”**Kush thotë la ilahe ilallah dhe mohon në çdo gjë (send) që i kushtohet adhurimi pos Allahut (d.m.th., tagutin),i është siguruarë malli dhe jeta, kurse llogarin do ta ketë para Allahut.”** Shënon Muslimi në Sahihun e tij.

Për këtë shkak është obligim i çdo muslimani që ta mësoj domethënien e tagutit dhe llojet e tagutit, veçanërisht në kohën tonë kur Allahu po i sprovon muslimanët nëpërmes tyre, dhe kështu është duke u bërë nga obligimet më të mëdha për muslimanin.

Ka thënë Udhëheqësi i besimdrejtëve, Omer ibn El-Hatab, radiAllahu anhum, të cilit i është dhënë dhuratë e vërtet e mprehtësisë:”**Me të vërtet ligjet (rregullat) islame do të shkatërrohen (humben) një nga një, kur në islam rritet ai i cili nuk e ka njohur xhahilijetin (kohën para islamike).**” (Ibnu Tejmiije, Minhaxhul-Sunneh) Kjo do të thotë, shkak i pakujdesisë së tij dikush mund ti shtojë diçka islamit nga xhahilijeti, e të mungoj diçka nga islami.

⁹⁴Kjo është e vërtetë, pasi vetë i kam përmbledhur këto fetva nga webfaqet e ndryshme islame dhe pastaj duke hulumtuar e pashë se përmbi njëzetë faqe të ndryshme të pseudo-selefëve, [disa prej këtyre faqeve kanë qenë me emra të hoxhallarëve dhe talebeve që janë të njohur në këto trojet tona] për të kërkuar diçka rreth kësaj teme [mbi tagutin], në fund nuk kam hasur në qoftë as edhe një temë që ia kanë kushtuar kësaj çështjeje dhe rregullave që lidhen me të. Për këtë arsye, problemi më i madhë i këtij ummeti sot është mohimi i tagutit, kjo bazë e fesë është lënë anash dhe umeti e ka nënvlersuar këtë pjesë të parë të akides dhe dëshmisë të fjalës LA ILAHE. Të flasësh për shirkun e adhurimit të varreve, dhe të mos flasësh për adhurimin e tagutave, pasimin dhe bindjen ndaj tyre, të cilët e lejuan atë që Allahu e ka ndaluar dhe e ndaluan atë që Allahu e ka lejuar, s’ka humbje më të madhe se kjo. A ndërsa këto dyja janë të njëjta dhe të barabarta duke mos pasur dallim prej njëra tjetrës, edhe tash me lënë këtë bazë dhe mos me fol për të, a ka humbje më të madhe se kjo? Ashtu siç Allahu subhanehu ve teala, e ka ndaluar atij mos ti bëhet shirk në adhurim, njaashtu e ka ndaluar që mos ti bëhet atij shirk në ligjëvënie, të cilët tagutat po i vendosin ato dhe po i obligojnë njerëzit me to, edhe tash ky shirk sot që është përhapur në tërë botën të mos flitet apo shkruhet fare për të, jo vetëm kaq por edhe ata që flasin në lidhje me këtë temë quhen havarixhë dhe tekfirs, ashtu sikurse kanë thënë disa prej tyre nëse e ndëgjoni dikë duke folur për tagutat dijeni se ai është havarixhë, siç ka paralajmëruar edhe vetë shejku këtu në fund të këtij teksti për këta njerëz të humbur para më se dhjetë vite me radhë. E nëse kjo çështje është kështu, atëherë të gjithë dijetarët janë havarixha, mirëpo ata nuk e pranojnë këtë ngase frikësohen se mos po ju humbë fama dhe po ju ik xhemati prej tyre, Allahu mustean.

⁹⁵Shih:”El-Xhemu- vet- texhrid “ f.16.

Edhe më keq se kjo, mund të luftoj kundër disa parimeve islame dhe ti mbrojë parimet e xhahilijetit, dhe kjo tashmë ka ndodhur. Muslimanët janë sprovuar me tagutët në këtë kohë, pasi ata e lanë pas dore parimet themelore të fesë së tyre, pasi ata e lanë atë me më të cilën Allahu e dërgoi Muhammedin, salallahu alejhi ue sellem, dhe pasi e lanë pas dore bile edhe domethënien e “La ilahe ilallah”.

Ka thënë Hudhejfe ibn El Jeman, radiAllahu anhum: **“Njerëzit e pyetnin të Dërguarin e Allahut, salallahu alejhi ue sellem, për të mirën, kurse un e pyetja për të keqen, duke pasur frikë se do të më godet mua...”**. (pjesë e hadithit që transetojnë Buhariu dhe Muslimi). Sa bukur është ajo që ka thënë poeti: **“E kuptova të keqen, që të mbrohem nga ajo, e jo që ta veproj, kush nuk mund ta vërej të keqen në mesin e së mirës, ai do të bie në të”**.

Kur kuptohet rëndësia e kësaj, çdo musliman duhet ta kuptoj se dijetarët islam, Allahu i mëshiroftë, janë kujdesur për shpjegimin e kuptimit të tagutit, mbi zbulimin e së vërtetës mbi ata, se duhet të hiqet dorë nga ata dhe se duhet të paralajmërohet ummeti për ata (tagutët). Ashtu që ta përmbushin premtimin dhe obligimin e tyre. Kurse sqarimi i gjërave vëllezër të dashur dhe motra është sipas nevojës. Kështu që, sa herë që ndodhte sprova me llojet e ndryshëm të tagutave, Allahu do të dërgonte dijetarin, që të ballafaqohet me fitnen (sprovën) dhe ta mbroj fenë. Sikur që tha i Dërguari, salallahu alejhi ue sellem: **“Në ummetin tim gjithnjë do të ketë një grup i dukshëm në të vërtetën, nuk do ti bëj dëm ai që i braktis, e as ai që nuk pajtohet me ta. Do të mbesin në atë gjendje deri sa të vij urdhëri i Allahut kurse ata në të njëjtën.”**(Muslimi) Dhe i Dërguari, salallahu alejhi ue sellem, këtë e vërtetoi duke thënë: **“Allahu, në fillim të çdo shekulli do ti dërgon ummetit tim dijetarin i cili do ta përtërijë fenë.”** (Ebu Davud) Sa më tepër dijetari beson në akiden e selefu salih, në të cilën ishin i Dërguari, salallahu alejhi ue sellem, dhe sahabët, radiAllahu anhum exhmein, dhe sa më tepër thellohet në dije dhe e kupton realitetin dhe problemet aktuale në kohën e tij, aq më tepër do të merret dhe preokupohet me këtë problem. Kur tagutët u paraqitën në vendet muslimane në kohën e Shejhul islam Ibn Tejmijes, rahimeullah, problem kundër të cilit ai luftoi, dhe u përpoq ta shpjegoj, dhe për të cilën çështje dha mundë më së tepërmi, ishte çështja e tagutit. Për këtë shkak ai foli shumë në librat e tij mbi problemin e adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut dhe për braktisjen e sherijatit islam. Kështu që kur Tatarët e lanë pas dore sherijatit, dhe kur disa fise në shkretëtirë filluan të gjykojnë dhe sundojnë me zakonet dhe adetet e paraardhësve të tyre të cilat e kundërshtonin Kuranin dhe Sunnetin, Ibn Tejmijje, rahimeullah, ua tërhoqi vërejtjen njerëzve nga ato, ashtu siç vepruan edhe nxënësit e tij Ibn Kajjimi, Ibn Kethiri dhe të tjerët, Allahu qoftë i kënaqur me të gjithë. Dhe shekuj më pas, kur shirku dhe bidati ishin me të madhe të përhapura në tokë, dhe kur dalaleti (humbja) dhe xhehli (padituria) ishin rritur, Allahu dërgoi shejhul islamin Muhammed ibn AbdulVehabin, rahimeullah. Pas tij Allahu i dërgoi nxënësit e tij, të cilët i sqaruan llojet e ndryshme të tagutave me të cilët muslimanët në

kohën e tyre ishin preokupuarë. Sikur që ishte shtuarë adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut, nga varrezat, shejtanët, të vdekurit për të cilët besohej se janë njerëz të mirë dhe evlija. Gjithashtu në kohën e tyre u ballafaquan me rritjen e numrit të falltorëve dhe sihirbazëve, njerëzit gjithashtu kishin braktisur (ndryshuar) sherijatin e Allahut, kështu që ata e panë si detyrë që t'ia sqarojnë këtë njerëzve, që t'ia paralajmërojnë kundër kësaj dhe ta zbulojnë këtë. Pastaj muslimanët në kohën tonë u sprovuan me kufrin (pabesimin) e quajtur sekularizëm, dhe me ligjet laike të tagutit që i shpifën kafirët europo-krishter. Allahu i Lartësuar dërgoi dike në këtë ummet i cili do të ngritët kundër kësaj dhe t'ia tregoj njerëzve të vërtetën dhe të keqen e saj, dhe të shpjegoj se ajo është shkatërruese e themelit islam e ajo është shehadeti “La ilah ilallah”, dhe se ai (sekularizmi) është tagut dhe është obligim për çdo musliman që ta mohoj atë (bën kufër në atë). Ky njeri i cili u ngrit kundër këtij (tagutit) ishte imam i kohës së tij dhe shejhul islam i shekullit të tij, shejh Muhammed ibn Ibrahim Alu-Shejh, rahimeullah.

Gjithashtu dijetari i madh i hadithit të kësaj kohe, shejhu i ndershëm Ahmed Shakir, rahimeullah, i sqaroi këto gjëra, sikurse edhe mufessiri dhe imami i sinqertë, shejh Muhammed el-Emin Esh-Shenkiti, shkruesi i tefsirit Advaul-bejan, rahimeullah.

Dhe shumë të tjerë dijetarë islam të mëdhenj të tërë botës e kanë sqaruar këtë gjë, dhe pandërprerë Allahu i Lartësuar është duke dërguar njerëz të dalluar që Ai i shfrytëzon në bindje Atij, duke iu përgjigjur në fakte dhe kuptime të gabuara të të humburve, dhe duke ua sqaruar kuptimin e vërtet të fesë islame të rinjve dhe gjeneratave të ardhshme.⁹⁶

⁹⁶Përktheu nga boshnjakishtja: **Sami ebu Orhan**. Burimi: <http://www.botaislame.com/>

Kuptimi i gabuar i kufrit në Tagut tek sekti murxhi dhe ai i havarixhëve

Ahmed Halidi

Shembulli i murxhive:

Shejkh Ahmed Halidi Allahu e liroftë nga burgu i tagutit, thotë: Ndonjëherë ata nuk pajtohen me ne në gjykim të një personi të caktuar që është tagut, sikur p.sh. udhëheqësi i cili nuk gjykon me atë që ka zbritur All-llahu dhe i cili ndryshon ligjin e Allahut. Pastaj ai i cili thërret për të adhuruar dikë tjetër pos All-llahut, murxhit nuk e klasifikojnë atë në gjininë e tagutit dhe në këtë si dëshmi sjellin shumë dyshime, si: Injorancën,⁹⁷ dhunën, ose e kushtëzojnë të bërit hallall, ose njeriu që nuk e ka pas për qëllim kufrin e kështu me radhë. I përmendin si argumentë fjalët e disa dijetarëve duke mos i marrë parasysh argumentet e besueshme dhe saktësinë e asaj që është bazuar mbi të. Dhe kjo është ajo që quhet injorancë e thellë, sepse ata nuk e dinë dispozitën e atij personi i cili nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu, dhe në veçanti fakti se nëse ai bie në gjininë e tagutit apo jo. Kjo atyre nuk është gjendja e panjohur e një personi të tillë dhe ata ende besojnë dhe dijnë se kufri në llojin e tagutit në formën e përgjithëshme është kushtë i islamit të saktë dhe ruknit të saj pa të cilën nuk mund të qëndroj [islami i tij]. Prandaj, bë dallim në mes atij që nuk e njeh rregullin dhe atij që nuk e di gjendjen.

Shembulli tjetër i havarixhëve:

I përshkruajnë disa njerëz taguta të caktuar pastaj në bazë të kësaj e lidhin tekfirin e atij që nuk e tekfiron atë, sepse ai nuk ka bërë kufr në tagut. Nuk ka dyshim sefutja e njeriut në Islam është njëlloj e barabartë me nxjerrjen e tij nga islami, sepse gjykimi me kufr apo me islam është njëra prej kufijve të Allahut dhe askush nuk ka të drejtë me sjellë gjykim vetëm në bazë të mendimeve dhe epsheve të tij.

⁹⁷Këtu shejku njërën nga dyshimet e murxhive e ka përmendur edhe injorancën, kjo është e mundur me ndodh që mos të di ndonjë person i caktuar se filoni dhe fisneku është tagut. Edhe këtu në këtë rast ky person nuk është qafir për shkak mosdijes tij për gjendjen e atij njeriu. Mirëpo, që nga ajo kohë që i ka ardhur atij argumenti, me fakte bindëse dhe me lajme të vërteta se ai njeri është tagut, duke mos pasur dyshime as paqartësi për tagutin e caktuar, që nga ajo kohë je i obliguar të bësh kufr në të dhe të largohesh prej tij. E nëse nuk e tekfiron atë dhe nuk largohesh prej tij atëherë dije se nuk e ke mohuar tagutin, dhe ai i cili nuk bënë kufr në tagut ai nuk është besimtarë. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit: “**E kush nuk i beson (Tagutit) e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.**” (El Bekare: 256). Kjo është ajo që kam dashur të sqarojë, pasi e pashë se këtë gjë shejku nuk e ka sqaruar, Allahu e di më së miri.⁹⁸ (sqarim: sikur sot murxhit bashkohor që nuk i konsiderojnë taguta udhëheqësit, kryetarët që nuk e implementojnë Sheriatin)

Thotë **Shejh Abdul-latif ibn Abdurrahman ibn Hasan**, duke iu përgjigjur atyre të cilët tekfirojnë për ato gjëra që mendojnë se janë kufr, "Në vitin gjashtëdhjetë e katër, erdha në dijeni në lidhje me dy njerëz të devijuar të llojit tuaj (pra me bindje si tuajat) në El-Ahsa. Ata qëndronin larg nga Xhumaja dhe Xhemati (pra nuk e falnin Xhumanë dhe nuk faleshin me Xhemat) dhe i konsideronin Muslimanët në atë vend si Kafira (jobesimtarë). Argumenti i tyre ishte sikurse i juaji; ata thonin: Njerëzit e El-Ahsasë ulen me Ibn Fejruzin dhe përzihen me të dhe njerëzit sikur ai të cilët nuk i konsiderojnë Tagutët⁹⁸ si jobesimtarë (janë vetë jobesimtarë), **por askush nuk e ka konsideruar si Kafir (jobesimtarë) babgjyshine tij (të Ibn Fejruzit)**, i cili e refuzoi thirrjen e Shejh Muhamedit dhe ai nuk e pranoi dhe e kundërshtoi atë (Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabin).

Ata thanë: Secili i cili nuk deklaroi qartë se ai është Kafir është vetë Kafir në Allahun, sepse ai nuk e ka refuzuar Tagutin, dhe kushdo që ulet me të është njëjtë si ai (pra Kafir). Në bazë të këtyre dy pikëpamjeve (mendimeve) të rrejtshme dhe të gabuara ata krijuan vendimet të cilat janë të zbatueshme në rastin e braktisjes së dukshme të fesë, deri në atë masë sa që ata nuk e kthenin selamin (kur dikush u jepte). Çështja mu parashtrua mua, kështu që unë i thirra ata, ua tërheqja vërejtjen dhe ju fola ashpër atyre. Pikë së pari *ATA PRETENDONIN SE E PASONIN AKIDËN (BESIMIN) E SHEJH MUHAMED IBN ABDUL VEHABIT*, dhe se posedonin kopje të eseve (punimeve) të tij, kështu që unë ua shpjegova dyshimet dhe ua largova devijimet e tyre me çfarëdo që unë kisha mundësi në takimin tim me ta. "Unë ju thashë atyre se Shejhu (Muhamed Ibn Abdul Vehabi) nuk kishte të bëjë asgjë me këtë besim dhe qëndrim, dhe askush nuk duhet të konsiderohet si Kafir përveç në bazë të asaj që gjithë muslimanët janë të pajtuar se ai i cili e bën atë vepër është kafir, sikurse shirku i madh, ose refuzimi i shpalljeve dhe të Dërguarve të Allahut, ose cilindo prej tyre, pasi që t'ju është ngritur argumenti dhe definitivisht t'ju ketë arritur atyre, i tillë sikurse konsiderimi si jobesimtarë i atyre që i adhurojnë njerëzit e mirë (evlijatë) ose të cilët i thërrasin ata (iu luten atyre) përveç Allahut, ose i trajtojnë ata si rival (të njëjtë) me Të sa i përket të drejtave të Tij në adhurim dhe përkushtim mbi krijesat e Tij..."⁹⁷ Dhe poashtu Shejh Sulejman bin Sehman duke folur për tekfirin e adhuruesve të varreve dhe xhehmit mbi të cilin iu është ngritur argumenti, apo i mbron ata, është gjë e gabuar, dhe thotë: "Nëse supozohet se dikush prej dijetarëve ndalet në kufrin e dikujt prej këtyre injorantëve mukalidëve (pasues qorrazi) të xhehmive apo injorantëve mukalidëve të adhuruesve së varreve mund të arsyetojmë atë (ai që ndalet në kufrin e tyre) me atë se *ËSHTË GABIMTARË* i arsyetuar, por nuk themi është kafir përshkak se ai nuk është i mbrojtur nga gabimi dhe për këtë çështje Ixhmaja është e prerë..."⁹⁸ Këtu mbarojnë fjalët e tij."⁹⁹

⁹⁷Ed-Durerus-senijje 1/466 ⁹⁸[Keshful Euham uel Iltibas 1/70].

⁹⁹[Marrë nga libri:Eljidadh Ue Tebjin Fi Hukmi Men Sheke Eu Teukafe Fi Kufri Bad Tauagit Uel Murtedin të Shejh Ahmed Halidit]

Kundërpërgjigje ndaj gulatëve në tekfir dhe murxhive bashkëkohorë

Sqarim rreth njohjes dhe mënyrës së kufrit mbi tagutin

Njohja dhe mënyra e kufrit mbi tagutin është çështje shumë e rëndësishme, sepse lidhet me ruknin më të madhë të Tevhidit rreth të së cilës në kohën tonë ka injorancë, paqartësi dhe hutë. Kështu që është me rëndësi të madhe të mësohet një temë e tillë nga muslimani dhe ta studjojë dhe vëzhgojë me kujdes këtë temë delikate me qëllim që të përfitojë prej saj, pasi jo të gjithë që flasin rreth kufrit mbi tagutin meritojnë të dëgjohen dhe lexohen librat apo mësimet e tyre, sepse njerëzit në trajtimin e kësaj çështjeje madhështore, janë midis ekstremizmit dhe irrxhas, ndërsa njohuria e mirfilltë e kësaj çështjeje është një dhuratë e Allahut që ia jep atij kujt të dojë.

Përderisa e dijmë dhe kemi lexuar se Allahu na ka udhëruar të bëjmë kufr në tagut, atëherë duhet të di çdo kush se nuk është e lejueshme të mbesë injorantë dhe të mos e dijë se çka është taguti, kush është taguti, cilët janë llojet e tij e kështu me radhë, e gjithë kjo është për tu ruajtur dhe mos të biem në të. E sa i përket atyre që e lexojnë kuranin dhe nuk e dijnë të dallojnë tevhidin nga shirku, ata nuk e kanë kuptuar thelbin e kësaj feje. Andaj në ty është që ta mësosh këtë çështje madhore, dhe të kesh vizion të qartë, të largohesh nga tagutat t'ua tërheqësh vërejtjen njerëzve nga ata, të shpjegosh të vërtetën, dhe ti udhërosh njerëzit me këto. Me këtë obligim i ka dërguar Allahu azze ve xhel të gjithë të Dërguarit e tij që t'ua mëson umetit të tyre këtë parim. Andaj ky obligim është shumë me rëndësi të madhe, sepse ai i cili nuk e mohon tagutin, apo e konsideron të saktë ndonjërin prej tagutave, për shembull fallxhorët - sihirbazët, ose atë i cili nuk gjykon me atë që ka zbritur Allahu prej pushtetarëve dhe qeverive, njerëzit e tillë nuk e kanë mohuar tagutin, madje edhe nëse e thojnë fjalën La Ilahë Ilallah, falën, agjërojnë dhe shkojnë në haxhë. Ky person është pabesimtarë, sepse nuk e ka mohuar tagutin, ngase Allahu mohimin e tagutit e ka përmendur para besimin në Allahun, të besuarit në Allahun nuk është i saktë para se me mohuar tagutin.

ShejkMuhamed bin Abdul-Vehhabi thotë:"Dije, Allahu të mëshiroftë, se gjëja e parë që Allahu i Lartësuar i ka urdhëruar mbarë njerëzimin është kufri në tagut pastaj imani në Allahun. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhëruarit: "**Ne kemi dërguar në çdo Ummet të Dërguar që tu thonë: "Adhuroni vetëm Allahun dhe largohuni tagutit"**". [En Nahl: 36] Gjithashtu ka thënë: "O ti, i cili Allahu ta ka dhuruar dhuntinë e Islamit dhe që ke kuptuar se nuk ka tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut, mos mendo se nëse thua: Kjo është e vërtetë dhe unë largohem nga çdo gjë që adhurohet pos Allahut, por nuk do ti

kundërshtoj mushrikët dhe nuk do të themë asgjë kundër tyre; mos mendo se në këtë mënyrë ke hyrë në Islam, por përkundrazi patjetër duhet të kesh urrejtje ndaj tyre, kundër atyre që i duan ata, duhet patjetër ata të nënçmohen dhe të tregosh armiqësi kundër tyre. Sikur që ka vepruar babai yt, Ibrahim i a.s dhe ata që ishin me të duke thënë: **'Ju e keni shembullin më të mirë tek Ibrahim i a.s dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: "Ne jemi të pastër prej jush dhe prej asaj që ju adhuron në vend të Allahut; nuk kemi ne asgjë me ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësia dhe urrejtja përgjithmonë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetmin..."**' [Mumtahineh: 4] Gjithashtu, Allahu e mëshiroftë, mbasi ka folur mbi teuhidin, llojet e tij dhe argumentet mbi të, thotë: "Pashë Allahun, vëllezër, mbahuni bazave të fesë, fillimit të saj deri tek e fundit- bishtit dhe kokës, e ajo është shehadeti "La ilahe ilallah". Kuptojeni domethënien e tij, duani ata të cilët i përkasin atij, konsideroni vëllezër tuaj, po edhe nëse janë larg nga ju. Tagutët shpallni pabesimtar, urreni ata të cilët i duan ata ose diskutojnë shkaku i tyre, ose ai i cili nuk dëshiron ti shpallë kafira ose thotë: "Allahu nuk më ka obliguar të merrem me ata". Njeriu i tillë ka gënjyer mbi Allahun dhe ka shpifur. Përkundrazi, Allahu e obligoi që të merret me ata, urdhëroi mosbesim në ata, distancim nga ata po edhe nëse janë vëllezërit ose fëmijët e tyre. Pashë Allahun, mbahuni bazave të fesë ndoshta do të takoheni me Zotin tuaj duke mos i përshkruar asgjë nga shirku. O Allah, na bënë të vdesim si musliman (në islam) dhe na bashko me të mirët." ¹⁰⁰

Shejh Ebu Muhamed Asim el-makdisi duke shpjeguar gabimin e atyre që e tepruan në tekfir në mes tjerash thotë: shejh Muhammed ibn Abdul vehabi, thotë: "Baza e Islamit dhe themelet e tij janë dy gjëra:

- Së pari urdhërimi në adhurimin e Allahut një të vetëm pa shok, nxitja për këtë, miqësimi në emër të saj dhe tekfiri i atyre që largohen nga adhurimi i Allahut .
- E dyta: Ndalimi nga shirku në adhurimin ndaj All-llahut, tërheqja e vëmendjes nga shirku, armiqësia për këtë dhe konsiderimi si pabesimtarë i atij personi që bënë shirk.

Kështu që Teuhidi nuk është i plotë, përveç se me këtë ... mbaroi fjala e shejh Muhammed ibn Abdul vehabit.

Fjalimi i Sheikh Muhammedit në fund të këtij teksti, është shumë i qartë se në fjalët e përgjithshme të Sheikhut ka tefsil (shpjegim të detajuar), sepse sheikhu në këto fjalët e tij i ka përmendur gjërat që bie në bazë të islamit, gjërat që janë prej levazimeve (obligimeve) të bazës së islamit (gjërat që janë të lidhura ngushtë me bazat e Islamit), dhe ato që janë vaxhib .

¹⁰⁰Ed-Durererus-Senijje 2/119-120)

Shejh Muhamed ibn Abdul Vahabi në fund tha: "Kështu që Teuhidi nuk është i plotë, përveç se me anë të këtyre çështjeve,,. Dmth tregon se Shejhu ka për qëllim plotësimin e teuhidit. Sheikhu nuk tha: "Kjo nuk është e saktë," ose "nuk pranohet" dhe këto fjalë janë që shfrytëzohen kur të përcaktohet se çfarë është një Shartë (kushtë) i cili nëse lihet kjo vepër nuk është i saktë .

Çka më tej e konfirmon këtë fakt është se ato gjëra që i ka përmendur Sheikh Muhammedi nuk janë në të njëjtin nivel, por disa janë prej aslud-dinit dhe kushteve të tij pa të cilin islami i një njeriu nuk është i saktë , ashtu siç është adhurimi i vetëm i Allahut një i cili nuk ka ortak, dhe lënia e shirkut në adhurimin e tij subhanehu ve teala, dhe disa janë nga vaxhibet të islamit dhe teuhidit, ose nga obligimet dhe lidhjet e tij , sikur që është nxitja për teuhidin , thirrjen e tij dhe miqësinë në të . E njëjta gjë është edhe me urrejtjen në shirk dhe këtu ka tefsil [sqarim]. Ekzistimi i bazës së urrejtjes ndaj shirkut dhe pasuesve të tij është një tërësi e plotë prej kushteve të islamit dhe teuhidit. Sa i përket paraqitjes dhe thirrjes kjo bie në obligimet e teuhidit dhe plotësimin e tij e jo në kushtet e tij...

Hoxha i nderuar Idriz Bilibani duke folur në lidhje me këtë temë njashtu thotë: Këtu shejh Muhamed ibn Abdul Vahabi flet për plotësimin e teuhidit, e kjo nuk do të thotë se nëse njeriu e lë ndonjë prej këtyre çështjeve që kemi përmendur ai nuk e ka realizuar aslu dinin, madje mua sa më është e njohur edhe ne edhe ata gulatët pajtohem se thirrja në teuhid nuk është aslu din. Pra, ai njeri që e lë thirrjen në tevhid edhe pse e ka lënë vaxhibin, njeriu i tillë është gabimçarë, por nuk ka dalur nga feja islame.

Çfarë ndodh nëse një person i caktuar, një njeri i thjeshtë, ku i cili nuk thërret në tevhid, nuk e thërret popullin e vet në tevhid a ndërsa vetë e adhuron Allahun dhe largohet nga shirku, a është personi i tillë muvehhid?

Gulatët janë të pajtuar me neve se personi i tillë është muvehhid, kështu që pra, themi: atëhere, pse pra, fjalët e fundit të shejh Muhamed ibn Abdul Vahabit i merrni si bazë të fesë! Po thoni se tekfiri i mushrikëve që po i përshkruhen islamit është poashtu nga baza e fesë, dhe po e leni të parën fjalë, gjithashtu që ka thënë se është nga aslu dini, dhe kjo është nxitja në tevhid.¹⁰¹

Pastaj **shejh Ebu Muhamed el-makdisi** thotë: "Këto gjëra njihen dhe kuptohen në bazë të dëshmimeve të shariatit ku në të cilën njeriu duhet të mbështetet në vendosjen e themeleve, dhe jo në fjalët e njerëzve ngase në fjalët e tyre mund t'ju gjendet gabim. Dhe nëse këta njerëz kërkojnë zgjidhje në fjalët e këtyre njerëzve , dhe nëse ata dëshirojnë themelet me i bazuar në fjalët e tyre , atëhere përsëri do të gjejnë edhe thënie tjera nga dijetarët e nexhdit si fjalët e lartpërmendura të Shejh Muhammedit ose dijetarëve tjerë të Nexhdit në lidhje me këtë kapitull. Ngjashëm nga thëniet e mëparshëm janë fjalët e shejh Muhammed ibn Abdul

vehabit në risalën për kuptimin e tagutit kur ai thotë: "Sa i përket mënyrës së bërit kufër në tagut ajo bëhet duke besuar njeriu që:

1 - Të besoj se adhurimi i dikuj tjetër ose në diçka tjetër përveq Allahut është i pavërtetë (batil)

2 -. Lënia e atij adhurimi

3 -. urrejtje ndaj atij adhurimi

4 -. Tekfiri i atyre që e bëjnë atë

5 -. armiqësia ndaj tyre "

Dhe kështu edhe shumë fjalë tjera të ngjajshme. Është e njohur se këto fjalët e Shejkh Muhamedit janë hakk në tërësi dhe se nuk ka gjë për ta demonstru - sepse edhe ne ftojmë në këtë , me këto ne ju drejtohem njerëzve përveç nëse lajmërohet dikush duke i vënë këto në një shkallë, dhe të gjitha këto i bënë kushtë nga e cila rjedh mosekzistimi i imanit të një personi ku në të cilën nuk e realizon atë. Atëherë është detyrë për ti shpjeguar këto fjalë siç e kemi bërë këtë më lartë, sepse pastaj një përceptim i tillë paraqet një keqkuptim, e cila nuk është e lejueshme kjo që ti përshkruhet shejhut përveç kur do ta përmendë qartë atë në fjalët e tij. Gjithashtu **shejh Ebu Muhamed el-makdisi** thotë: fjalët e Plotfuqishmit "**dhe Tagutit largohuni**" e komentojmë me fjalët e Tij në ajetin e tjetër: „ **Ata që largohen nga adhurimi i tagutit...**„, e cila tregon se nën largimin e tagutit e ka për qëllim adhurimin e tij. Shkurtimishtë.¹⁰²

Sipas shpjegimit të **Shejh Ali el Hudejrit** "Mënyra e kufrit mbi tagut, ndahet në tre pjesë dhe ato janë:

1. Mohimi i tagutit me zemër: Ajo është të urrejturit e tij me zemrën tënde (pra ta urresh tagutin me zemër), dhe të shpresosh zhdukjen e tij, ta armiqësosh atë dhe të distancohesh prej tij, kjo është në zemër. Dhe gjykimi i kësaj pjese është detyrë e domosdoshme, dhe nuk bie (nuk bie nga qenia e tij si detyrë) në ndonjë gjëndje prej gjendjeve, qoftë ajo edhe në dhunë, përkundrazi (ikrahu) dhuna nuk mund të parafytyrohet në të, sikurse ka treguar për këtë autori (pra Muhamed Ibn Abduluehab) në fund të 'Keshfu Shubuhat' (Libër i njohur i shejh ibn Abduluehabit).

2. Mohimi i tagutit me gjuhë (me fjalë): Kjo realizohet duke deklaruar (shprehur) se taguti është mushrik - qafir, dhe se ai është (batil) i kotë, dhe se adhuresit e tij janë qafira. Dhe kjo pjesë është detyrë për atë i cili ka mundësi që ta bëjë, dhe argument për detyrueshmërinë e tij është: "Thuaj: O ju jobesimtarë.

¹⁰¹Shih: ligjeratën me titull "teprimi në tekfir të dërgon në kufr" pjesa 39.

¹⁰²Shih: libri "Kujdes për ekzagjerimin në tekfir" Ebu Muhammed Asim el-Makdisi

Unë nuk adhurojë atë që ju adhuroni.” (El Kafirun: 1-2). (fjala e Allahut):
“Thuaj,” d.m.th me gjuhën tënde. **“Dhe kur Ibrahim i tha babait të tij dhe pupullit të tij, unë jam i distancuar prej atyre që ju adhuroni.”** (Zuhruf: 27).
Dhe argument që tregon se kjo bie (nga detyra) nëse nuk ke mundësi, është përgjithshmëria e fjalës së Allahut xh.sh: **“Frikësojuni Allahut sa të keni mundësi.”** (Tegabun: 16). Mirëpo kushtëzohet që të jetë pamundësi e vërtetë dhe (reale).

3.Mohimi i tagutit me dorë: Ajo është rrënimi (thyerja, prishja) dhe largimi i tagutit. Dhe kjo është detyrë sipas mundësisë, dhe argument për këtë është se Profeti alejhiselam, i rrënojë (prishi) dhe i largojë ato (pra idhujt) në çlirimin e Mekës, dhe dërgojë (dikë) që ti largojë ato.¹⁰³ Pra, shiko se si Shejkh Ali El Hudejri në mohimin e tagutit me gjuhë dhe me dorë ka përmendur: **“Kjo është detyrë për atë i cili ka mundësi që ta bëjë”**, pasi ky është një rregull dhe kushtë shumëi rëndësishëm tek ehli suneti dhe xhemati. Nëse e mëson këtë të bëhet i qartë ty gabimi fatal që bëjnë sot gulatët në tekfir, duke mos i dhënë rëndësi fare këtij kushti, por i përziejnë të gjitha mënyrat e mohimit tagutit bashkë, pasi kujtojnë se janë në të njëjtën gradë, apo të gjitha janë prej aslu dinit?

Dhe e vërteton fjalën e Shejkh Ali El Hudejri mbi mënyrën e kufrit në tagut, thënja e Shejh Abdur-Rahman bin Hasan ku thotë: "Janë pajtuar ulemat e selefit dhe halefit, nga sahabët, tabi'inët, imamët dhe dijetarët tjerë të ehli-sunnetit rreth qëndrimit se njeriu nuk bëhet musliman derisa mos ta lë shirkun e madh, dhe të largohet prej tij, dhe prej atyre që e bëjnë këtë, ti urrejë (mushrikët), të shfaqë armiqësi ndaj tyre sipas mundësis dhe aftësisë së tij, dhe të gjitha veprat ti bëjë singlerisht për Allahun."¹⁰⁴ Pra shiko se si ka përmendur fjalën: “sipas mundësisë dhe aftësisë së tij” pasi nuk janë mënyrat e mohimit tagutit të një grade apo niveli, por disa janë prej aslud-dinit dhe kushteve të tij pa të cilin islami i një njeriu nuk është i saktë, ashtu siç është adhurimi i vetëm i Allahut një i cili nuk ka ortak, dhe lënia e shirkut në adhurimin e tij subhanehu ve tealë, dhe disa janë nga vaxhibatet të islamit dhe teuhidit, ose nga obligimet dhe lidhjet e tij , sikur që është nxitja për teuhidin , thirrjen e tij dhe miqësinë në të .

E njëjta gjë është edhe me urrejtjen në shirk dhe këtu ka tefsil [sqarim]. Dhe nuk do të thotë se nëse njeriu e lë ndonjë prej këtyre çështjeve që kemi përmendur ai nuk e ka realizuar aslu dini islam.

Gjithashtu **Shejh Sulejmani** thotë: pasi ai përmendi ajetin e detyrimit të largimit nga taguti "Allahu na ka informuar se të gjithë pejgamberët janë dërguar me urdhërin e shmangies nga taguti . Ai i cili nuk i shmanget është në kundërshtim me të gjithë të Dërguarit."

¹⁰³Marrë nga libri: “Usulu eth-Theletheh” të Muhamed Ibn Abduluehab, me shpjegimin e shejh Alij ibn Hudejr el Hudejr.

¹⁰⁴[Ed-Durerus-Senijeh, 11/545 dhe Fetvat e Ulemasë të Nexhdit, V. 1/435]

Pastaj ai thotë: "Dhe mbi largimin (distancimin) e tagutëve është për qëllim urrejtja ndaj tagutit, armiqësia me zemër, fyerja dhe poshtërimi me gjuhë, largimi me dorën e tij sipas mundësis dhe ndarja dhe lënia e tij. Kush thotë që i shmanget tagutit dhe nuk e bënë këtë ai nuk është i sinqertë. Mbaroi fjala e tij.

Shih se si në fjalët e përgjithshme ka thënë se ai nuk është i sinqertë në fjalët e tij, ai që nuk i nënçmon dhe nuk i qorton tagutat me gjuhë i tilli është gënjeshtar në pretendimin e tij në shmangënie prej tagutit, Edhe pse të shprehurit e fyerjes dhe nënçmimit të Tagutit nuk është obligim për të gjithë. A ka shfaqur çdo njëri nga sahabet prej popullit të tyre haptazi qortimin e taghutve, apo shumica prej tyre e kanë mbuluar këtë? Dhe a do të themi për ta të cilët kanë qenë në këtë gjendje se ata kanë qenë në kundërshtim me të gjithë pejgamberët, apo se ata nuk ishin të sinqertë në shmangënie e Tagutit???

Gjithashtu shejh Ebu Muhamed el-Makdisi thotë: Ose të atyre të cilët po i përshkruhen davës së dijetarëve të nexhdit ku të cilët kanë devijuar duke e tepëruar në tekfir. Disa shembuj të këtyre janë paraprirë, siç janë fjalët e Shejh Abdul-Latif Ali-Shejkh në përgjigjen e dy personave nga Ihsa'a të cilët u ndan nga xhumaja dhe xhemati dhe i tekfiruan muslimanët përreth tyre, nën pretekstin që po ulen me Ibn-Fejruzin dhe të tjerët si ai, ku të cilët nuk kanë bërë kufir në tagut, sepse ai (Ibn-Fejruzi) nuk e shpalli tekfir gjyshin e tij i cili refuzoi dhe kundërshtoi davetin e shejh Muhammed ibn Abdul-vehabit. Më tutje ata thonë: "Ai i cili nuk e shpall tekfir njerëzit e tillë, ai është kafir, sepse nuk e ka mohuar tagutin. Dhe ai që ulet me të është sikurse ai." Bazuar në këto dy gënjeshtëra dhe në prezentimin e devijuar e ndërtuan atë që ndërtohet në rregullat e qarta të riddes ..."

Pas kësaj **Shejh Abdul-Latif** thotë: "kam urdhëruar për ti sillur, ju kam kërcënuar dhe në mënyrë të rëndë i kam qortuar. Pastaj ata filluan të argumentojnë se janë në akidën e shejh Muhammed ibn Abdul-vehabit, dhe se me veti e kanë risalën (libra, letra) të Shejh Muhammed ibn Abdul-vehabit. U kam shpjeguar atyre dyshimet e tyre dhe ua heqa gabimet në bazë të asaj që kam pasur në mendjen time atëhere në atë mexhlis. Ju kam informuar që shejhu nuk ka asgjë të bëjë me këtë besim të devijuar ..." ¹⁰⁵

Njashtu **shejh Ebu Muhamed el-Makdisi** thotë: Disa dijetarë të mëvonshëm e kapërcyen kufirin dhe kjo i çoi në gabime që nuk janë të lejuara me i "përmbledhë" e as ata me i ndjek, siç është fetvaja dhe deklarata e gabuar e shejh Sulejman ibn Sehmanit dhe Muhammed ibn Ibrahim Alu-Shejhut në lidhje me jo-mendimet e tyre të njëjta të cilët u rebeluan kundër imamit të tyre (sundimtarit) Abdul-Azizit – mikut të ngushtë të Amerikanëve dhe Anglezëve. I tekfiruan Duvejshin dhe Axhmanin dhe ata që ishin bashkë me ta nga Ikhwanët kundër sundimtarit të tyre Abdul-Azizit. I gjykuan me ridde dhe në ta e lëshuan fjalët e shejhul islam Ibni Tejmijjesë se ai i cili hidhet në kampin e tatarëve ai ka

bërë ridde (ka dezertuar) nga feja dhe se gjaku dhe pasuria e tij është hallall. Për më tepër, sipas tyre ihvanët janë më përpara në kufr dhe në ridde se këta.¹⁰⁶

Madje, në përgjigje të pyetjeve në lidhje me sundimtarin e tyre për pendimin e atij që pendohet për shkak rebelimit dhe i kthehet atij duke u penduar, e kushtëzuan që penduesi të distancohet nga ihvanët të cilët u rebeluan kundër Abdul-Azizit ti tekfiroj ata dhe të luftojë kundër tyre me gjuhë dhe me pasuri.¹⁰⁷

Hoxha Idriz Bilibani duke folur në lidhje me këto thotë: Dmth Ihvani këta kanë qenë disa vëllezër, ka qenë një lëvizje në kohën e udhëheqësit Abdulazizit ku të cilët kanë bërë një marrëveshje në mes veti, dmth kanë qenë aleat të tij për të luftuar së bashku kundër mushrikëve. Dmth pas kësaj kur e pastruan gadishullin arabik prej shirkut dhe mushrikëve, lëvizja ihvane kanë dashur ta vazhdojnë luftën edhe më tutje. Mirëpo, Abdul azizi i tradhëtoi dhe është kthye kundër tyre dhe ka filluar të bashkëpunojë me Amerikanët dhe Anglezët, madje nga i biri i tij në radio tv. të el-xhezirës ka thënë se babai i tij (Abdulazizi) i ka marrë prej anglezve 5000 sterling si një rrogë prej tyre, dhe këta dijetarë Sulejman ibn Sehman dhe Muhammed ibn Ibrahim Alu-Shejh kanë dhënë fetva për kufrin dhe tekfirin e çdo personi të cilët kanë bërë kryengritje kundër udhëheqësit të tyre Abdulazizit mikut të Amerikanëve dhe Anglezëve.

Pra, po ju bëjmë pyetje gulatëve çfarë duhet bërë me dijetarët Sulejman ibn Sehmanin dhe Muhammed ibn Ibrahim Alu-Shejh të cilët nuk e tekfiruan tagutin, madje qëndruan në anën e tij dhe e mbrojtën atë dhe i tekfiruan ata që u rebeluan kundër tij!!! A të veprojmë edhe ne ashtu sikurse vepruan gulatët dhe ti tekfirojm ata??? Mbaroi fjala e tij.¹⁰⁸

Shejh Ebu Muhamed el-Makdisi më tutje thotë: Vështroi mirë këto gjëra dhe ruaju mirë që ndaj dijetarëve të mos veprosh sikurse ndaj atyre që janë të pagabueshëm ose të sillesh ndaj librave të tyre sikurse të e kuptosh atë si një libër që nuk mund ti afrohet e kota as para e as prapa.

Gjithashtu thotë: fjalët e Plotfuqishmit "dhe Tagutit largohuni" e komentojm me fjalët e Tij në ajetin e tjetër: „ Ata që largohen nga adhurimi i tagutit..., e cila tregon se nën largimin e tagutit e ka për qëllim adhurimin e tij.

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhabi (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

¹⁰⁵Mexhmuatu er-resail vel mesail en-Nexhdije" 3/4-5.

¹⁰⁶Më shumë hollësi mbi këtë shih "Ed-Düreru es-senijje", kapitulli mbi xhihadin 334.

¹⁰⁷Shiko burimin e mëparshëm 330

¹⁰⁸Shih: ligjeratën me titull "teprimi në tekfir të dërgon në kufr" pjesa 40.

“Mosbesimi mbi tagutë, nënkupton mohimin e gjithë çkaje që adhurohet përveç Allahut siç janë: Xhinët, njerëzit, drurët, gurët dhe të ngjashmit nga kjo. Të dëshmosh se i tilli është kafir dhe në dalalet (në të kotën), duhet ta urresh por edhe sikur qoftë ai babai yt ose vëllai yt. Dhe ai që thotë: Unë nuk adhuroj askënd përveç Allahut, por nuk do tu kundërvihem parive (liderëve) dhe kupolave mbi varreza (tyrbeve) dhe të ngjashmit si këta”, ky është gënjeshtar kur e shqipton fjalën: “La ilahe il-laAllah”, ai nuk ka besuar në Allahun dhe as që ka bërë kufr në tagut.”

Gjithashtu ai rahimehullah thotë:

Besimi Islam nuk pranohet por vetëm se duke u distancuar nga tagutët dhe duke i shpallur ata kafira. Sikur që ka thënë i Lartëmadhërishtmi:

“E kush nuk i beson të pavërtetat (Tagutin) e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.” (Kuptimi e sures El-Bekare: 256)

Poashtu **Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab**, duke sqaruar dallimin ndërmjet shirkut të madh dhe shirkut të vogël, thotë:

”Ky është shirku ku në të cilin njeriu e thotë me fjalë në gojën e tij, ose i lavdëron tagutët, ose polemizon në dobi të tyre duke i mbrojtur ata; ai me këtë ka dal nga Islami, madje edhe nëse bënë namaz dhe agjëron, në krahasim me shirkun i cili nuk të nxjerr nga Islami por vepruesi i nënshtrohet dënimit sheriatik ose ndoshta Allahu ja falë. Kështu që mes këtyre dy fjalive ka një dallim të madh.”¹⁰⁹

Po ashtu, Allahu e mëshiroftë, pasi që ka folur për teuhidin, për llojet e tij dhe argumentet e tij, thotë:

“Pasha Allahun o vëllezër, përmbajuni themelit të fesë (Aslu Dinit), prej fillimit të saj e deri në mbarim - bishtit dhe kokës, e ajo është shehadeti “La ilahe il-laAllah” -. Mësojeni domethënien e saj, duani ata që i përkasin asaj, konsideroni ata vëllezër tuaj nëse edhe janë shumë larg jush.

Tagutët shpallni kafira, urreni ata që i duan tagutët dhe që polemizojnë ose i mbrojnë ata, ose ata që nuk duan ti shpallin kafira ose që thotë për këta: ‘Allahu nuk më ka ngarkuar që të merrem me ta.’ Ai njeri ka shpifur një rrenë të madhe ndaj Allahut. Përkundrazi, Allahu e ka ngarkuar ndaj tyre duke e urdhëruar që të bënë kufr mbi ta, dhe t’i largohet atyre qofshin ata vëllezërit e tij nga gjaku ose fëmijët e tij.

¹⁰⁹Ed-Durerus-Senijeh, V. 10/53

Për Allahun, përmbajuni themelit të fesë suaj që të takoheni me Sunduesin tuaj duke mos i përshkruar Atij shokë në adhurim. O Allah, na merr shpirtrat duke qenë si musliman dhe na bashko me të mirët.”

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab ka thënë:

”O ti, i cili Allahu ta ka dhuruar dhuntinë e Islamit dhe që ke kuptuar se nuk ka tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut, mos mendo se nëse thua: Kjo është e vërtetë dhe unë largohem nga gjithë ajo çka është përveç kësaj, por nuk do ti kundërshtoj mushrikët dhe nuk do të foli asgjë kundër tyre,¹¹⁰ mos mendo se në këtë mënyrë ke hyrë në Islam, por përkundrazi patjetër duhet që të kesh urrejtje ndaj tyre, kundër atyre që i duan ata, duhet patjetër që ata të nënçmohen dhe të tregosh armiqësi kundër tyre. Sikur që ka vepruar babai yt, Ibrahim dhe ata që ishin me të duke thënë:

”Ju e keni shembullin më të mirë të Ibrahim dhe te ata që ishin me të, kur i thanë popullit të vet: ”Ne tërhiqemi prej jush dhe prej asaj që adhuroni, pos All-llahut, nuk besojnë tuajën, prandaj ndërmjet nesh e jush është e hapët armiqësia e urrejtja derisa ta besoni vetëm All-llahun, Një!...” (Mumtehineh: 4)

I Lartësuar thotë:

“E kush nuk i beson (Tagutit) e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje.”(El Bekare: 256) **Dhe thotë: ”Ne dërguam në çdo popull të dërguar që t'u thonë: ”Adhuroni vetëm All-llahun, e largojuni (Tagutëve)!”** (En Nahl: 36)

Sheikh Muhammed ibn Abdul Vehabi thotë:

Nëse njeriu thotë: ”Unë e pasoj profetin salallahu alejhi ve selem, dhe ai është në të vërtetën, por unë nuk do të kundërshtojë Latin, Uzattin, unë nuk i kundërvihem Ebu Xhehlit dhe të ngjashmit si ky, unë nuk kam asgjë me të. Islami i tij nuk është i saktë .”¹¹¹

Abdur-Rahman ibn Hasan thotë: **“Kush e di kuptimin e fjalës “La ilahe illAllah” dhe më pas kush dyshon apo luhatet në kufrin e atij që i bënë shirk Allahut - njeriu i tillë nuk ka bërë kufr në tagut (nuk e ka mohuar tagutin).”**¹¹²

¹¹⁰ Eh sa ka sot prej atyre që nuk flasin kundër tagutave, e mos të flasim për ti armiqësuar ata, për të hequr dorë prej tyre dhe për ti tekfiruar ata. Ed-Durerus-Senijeh, V. 2/119-120

¹¹¹ Kjo është njëjtë sikur sot me thënë unë nuk do ta kundërshtojë filon edhe filon kryetari apo udhëheqësi i cili haptazi e kundërshton fenë e Allahut dhe sheriatin e Tij. Islami i këtij njeriu nuk është i saktë, ashtu siç e ka përmendur këtu shejku. Ed-Durerus-Seni:je (2 / 1 09)

¹¹² Mexhmuatu Teuhid f. 329 - 330 dhe Ed Durerus-Senijeh, V. 1/161-163.

Shejh Muhamed b. Abdulvehhabi thotë: **"Dije se njeriu nuk bëhet besimtarë në All-llah derisa të mos bënë kufr në tagut.** Dëshmi për këtë janë fjalët e Plotfuqishmit: "E kush nuk i beson (Tagutit) e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë, e cila nuk ka këputje."(Kuptimi e sures El-Bekare: 256)

Fjala "rushd" (e vërteta) është feja ku me të cilën ka ardhur Muhammedi salallahu alejhi ve selem , kurse fjala "gajj " (e pavërteta) është feja e Ebu Xhehlit. Kurse "urvetul-uthka" (lidhja më e fortë) që s'ka shkëputje është shehadeti: "La ilahe il-laAllah" - dhe kjo përbëhet prej negacionit (mohimit) dhe vërtetimit (pohimit). Mohon çdo lloj ibadeti tjetërkujt pos Allahut të Lartëmadhërishëm dhe vërteton (pohon) çdo lloj të ibadetit vetëm Allahut, ku i cili nuk ka shok."

Shiko, Allahu të mëshiroftë, a ka ajet me një dispozitë më me rëndësi se kjo, me një kuptim më të fortë dhe më të rëndësishëm se kjo? **Të kapurit për mbajtësin më të fortë, dhe kjo sipas të gjithë mufesirëve të islamit, siç ka thënë Shenkiti, Kurtubiu, Muhamed ibn Abdul Vehabi dhe të tjerët është kushtëzuar me kufrin në tagut në njërën anë, dhe imanin në Allahun nga ana tjetër.** Është e njohur në mënyrë të përgjithshme se mungesa e kushtit (shartit) përfshin në vete humbjen e asaj që është kushtëzuar. Për të qenë islami i dikujt i pranuar, tek ai njeri duhet të ketë mohim, distancim dhe kufr në çdo gjë që adhurohet pos All-llahut. Dhe paraqitja e njëshmërisë së Allahut me anë të adhurimit të Tij, i cili nuk ka shok. Në të kundërtën do të vie deri te plasaritja (shkëputja) e lidhjes më të fortë në dorën e atij që e mban atë.

Sepse imani në Allahun dhe imani në tagutin janë dy gjëra të kundërta te cilat nuk mund të bashkohen tek njeriu, as nuk është e mundur që të humbas krejtësisht tek ai njeri. Në zemrën e një personi nuk ka mundësi të gjendet imani në Allahun dhe imani në tagutin. Sepse nëse prej tyre gjindet njëra, tërhiqet tjetra. Kështu që ose do të ketë iman në Allah ose iman në tagut, pavarësisht nga cili lloj i tagutit të bëhet fjalë. Është e pamundur për të thënë për dikë që i takon palës së Mëshiruesit dhe palës së tagutit se ky dhe ky është muvehhid edhe mushrik, kafir edhe mu'min. Ky është pikërisht thelbi i Islamit ku për të cilin jemi të urdhëruar për t'ua paraqitur atë njerëzve fjalë për fjalë derisa me ata (mushrikët) nuk e tërheqim shpatën nëse nuk e pranojnë dhe të fillojnë me të, të punojnë. Ai i cili dyshon në këtë gjaku dhe pasuria e tij nuk janë të ndaluar.¹¹³

¹¹³Shiko: libri "Kujdes për ekzagjerimin në tekfir" Ebu Muhammed Asim el-Makdisi.

Kuptimi i gabuar i kufrit në Tagut tek sekti murxhi dhe ai i havarixhëve

Shejkh Ahmed Halidi

Taguti është dy llojesh për sa i përket mënyrës së bërjes të kufrit ndaj tij:

1- Tagut el akil (el mukelef): Ai është çdo llojë që cilësohet ose përshkruhet me kufër ose iman, pra që ka cilësin e përgjegjësisë dhe ngarkesës dhe vetëdijes, siç janë njerëzit, xhindet engjëjt, salihinët, eulijat.

Dhe ky tagut (El-akil) ndahet në dy lloje, për sa i përket mosbërjes kufër ndaj tij, pasi renditet në rregullin “kush nuk e bënë kafirin –kafir apo dyshon në kufrin e tij ai është vetë kafir”.

Lloji i parë: Ai që ndalet apo dyshon në kufrin (mosbesimin) e tagutëve të cilët nuk i përshkruhen islamit, (pra s,kanë lidhje fare me islamin).

Lloji i dytë: Ai i cili ndalet apo dyshon në kufrin e tagutëve që i përshkruhen islamit, (pra që e shfaqin islamin).

2- Tagut gajrul akil (gajrul mukelef): Ai është çdo llojë që nuk përshkruhet apo cilësohet me kufër dhe iman, pra nuk ka cilësin e përgjegjësisë dhe ngarkesës, siç janë gurët, pemët, idhujt, varrezat.

Për sa i përket llojeve tagutit (El-akil) themi se ka rregulla:

1- Rregulli i llojit parë: Ndaj atij që ndalet apo dyshon në kufrin (mosbesimin) e tagutëve të cilët nuk i përshkruhen islamit, (pra s,kanë lidhje fare me islamin)

Këta janë tagutët nga pabesimtarët në bazë (kufarë el-aslijjun) që nuk i përshkruhen Islamit. Sa i përket këtyre, ai që nuk i bënë tekfir ose dyshon në mosbesimin e tyre, ose heziton, apo ndalet në çështjen e tekfirit ndaj tyre, ai është pabesimtar. Dhe kjo është gjëja e tretë nga dhjetë gjërat që e rrënojnë Islamin të cilat janë përmendur nga Shejh Muhamed ibn Abdul-Vehhabi, rahimehullah, rreth të cilës kanë rënë dakord të gjithë pasuesit e Kibles, madje edhe bidatxhinjtë.

Shejh Ebu Betini, rahimehullah, në librin (Risala El -Intisar) thotë: "Të gjithë muslimanët janë të pajtuar në kufrin e atij që nuk bënë tekfir ndaj çifutëve dhe të krishterëve, apo dyshon në kufrin e tyre, dhe ne jemi të bindur se shumica e tyre janë injorant". (Risala El -Intisar)

Ky mosbesim (kufr i çifutëve dhe të krishterëve) është më i qartë se për këtë me sjellë argumentë, sepse këto gjëra janë të njohura në fe edhe për të diturit edhe

për të paditurit, përveç atyre zemrat e të cilëve Allahu subhanehu we teala, i ka vulosur dhe u ka verbëruar besiret (të pamurit). Ti përmendim vetëm disa prej këtyre argumenteve. Nuk do ti përmendim të gjitha argumentet për shkak që këtë e kemi përmendëm më lart (për shkak se mosbesimi i tyre është i qartë dhe i njohur për të gjithë).

I Plotfuqishmi thotë:

“S'ka dyshim se ata, të cilët nuk besuan nga ithtarët e librit dhe nga idhujtarët, do të jenë në zjarrin e xhehennemit, aty do të jenë përgjithmonë. ”
(Bejjine, 6)

Dhe thotë më i Larti:

"A nuk e ke ditur se ata që u bënë hipokritë, u thoshin vëllezërve të vet nga ithtarët e që nuk kishin besuar.." (Hashr, 11)

Dhe thotë më i Madheruari: **“Dhe ata të cilët thanë se Allahu është Mesihu i biri I Merjemes, nuk ka dyshim se janë kafira”.** (El-maideh)

Dhe shumë ajete të tjera të cilat nuk janë të panjohura edhe për të marrët dhe budallenjtë më të mëdhenj.

Ka ardhur në fetuat e komisionit të përhershëm të dijetarëve të saudisë fjala e tyre: “Nuk i lejohet atij grupi njehsuesish (taifetul muvehidin) të cilët i bëjnë kafira adhuruesit e varrezave (ubadul kubur) të gjykojnë me kufër mbi vëllezërit e tyre musliman, të cilët nuk i shpallin kafira adhuruesit e varrezave. Kjo ngase ndalimi i këtyre muslimaneve për nxjerrjen e adhuruesve të varrezave nga islami, është për shkak të dyshimit (shubhes) që ata kanë, pasi besojnë se është kushtë ti ngrihet argumenti adhuruesve të varrezave para se të shpallen kafira. Në dallim me ata rreth të cilëve nuk ka dyshim në kufrin e tyre, siç janë çifutet (jehuditë) dhe kristianet (nesarat) dhe komunistet (eshujijun). Pasi në njerëz të tillë nuk ka dyshim rreth kufrit tyre, bile edhe në kufrin e atyre që nuk i bëjnë kafira këta (pra jehudite, kristianet, komunistet)”¹¹⁴

2.Rregulli i llojit dytë: Për atë i cili ndalet apo dyshon në kufrin e tagutëve që i përshkruhen islamit:

Sa i përket pjesës së dytë të tagutëve dhe këta janë tagutët që i përshkruhen islamit, çështja e tyre është bërë e paqartë për shumë njerëz, sidomos për shkak se ata po i shfaqin shumë karakteristika të islamit si namazin, haxhin, ndërtimin e xhamive, shtypja e Mus'hafëve, dhënia e sadakas (haptazi), kontributet vullnetare, etj...

¹¹⁴Lexhneh Ed Daimeh – pj/2- fq/99.

Ata të cilët nuk bëjnë tekfir mbi ta duhet të klasifikohen në njërin nga tri gjendjet:

Gjendja e parë: Ata të cilët iu ndihmojnë tagutave dhe ligjeve të tyre dhe nuk kujdesen për rregullat e All-llahut, mundohen që ta fikin dritën e Allahut dhe fjalët e Tij, luftojnë kundër evlijave të Tij të cilët vrottojnë mbi fenë. Të tillët janë shërbëtorë të tagutëve dhe zëdhënësit e tyre të cilët bëjnë thirrje në adhurimin ndaj tij (tagutit), si laikët, demokratët, dhe të ngjashëm me ta, të cilët nuk kanë pjesë në botën tjetër. Sa i përket këtij lloji nuk ka asnjë dyshim në kufrin - mosbesimin e tyre.

Gjendja e dytë: Ata të cilët nuk e dinë thelbin e gjendjes së tyre, nuk e dinë gjendjen e këtyre tagutëve dhe atë në çfarë kanë rënë nga kufri (mosbesimi), por ata e dinë rregullin e Allahut në lidhje me ta. Të tillët janë me itikada (besim) të saktë dhe nuk janë mëkatarë. Dhe kjo quhet injorancë e thjeshtë. Shembull: njeriu që beson se kushdo që thërret në gajb (në gjërat e fshehura që i di vetëm Allahu) është kafir, por nuk e di se filani me emër thërret në fshehtësinë e gajbit dhe nuk e ka mësuar esencën e gjërave të tij (p.sh. që deri tek ai nuk ka arritur se filoni dhe filoni thërret në gajb). Kjo nuk do ti bëjë asgjë dhe nuk do ta dëmtojë dhe as nuk do të ndikojë në imanin e tij.

Gjendja e tretë: Ata që e kanë kuptuar thelbin e veprave të tagutëve, mosbesimin dhe mukeffiratet (veprat e tyre që i nxjerrin nga feja) që ata i bëjnë, por tërhiqen nga tekfiri i tyre. Në kornizën e kësaj situate kemi dy lloje të njerëzve:

Lloji i parë, e këta janë ata që besojnë në mosbesimin e tyre dhe devijimin e tyre, i urrejnë ata por nuk e shfaqin tekfirin ndaj tyre. Nën këtë lloj të njerëzve bien tri grupe që vijnë:

a) Të shtypurit - mustadafun, dhe këta janë ata të cilët nuk kanë mbrojtje. Ata i Plotfuqishmi i arsyeton deri sa të largohet pengesa. Nën këtë kategori bien dhe më primar që bien janë ata të cilët janë të detyruar për shkak të fjalës të Lartësuarit:

"... E sikur të mos kishte burra besimtarë dhe gra besimtare, që ju nuk i dinit, e t'i sulmonit duke mos ditur, dhe me mbytjen e ndonjërit prej tyre të turpëroheni (Zoti do t'ju jepte leje të hyni në Mekë). (E bëri atë)

Për ta marrë All-llahu në mëshirën e vet atë që do. Dhe sikur të ishin të ndarë, Ne do t'i dënonim me një dënim të rëndë ata prej tyre të cilët nuk besuan..."(Surja Fet'h, 25)

b) Ata që besojnë në kufrin (mosbesimin) e tagutëve edhe e pranojnë atë, por nuk e shfaqin, e as nuk i kundërshtojnë me tekfir, ndërsa kanë mbrojtjen në fis

dhe të ngjashme. Të tillët janë mudahininun - ata që bëjnë lëshime (në fe). Ata bien nën fjalët e të Plotfuqishmit:

"Ata kanë dëshirë që ti të bësh lajka, e që edhe ata të bëjnë lajka.."(Kalem, 9)

Rregulli ndaj tyre është rregulli i ngjashëm me mëkatarët, dhe sipas rastit dhe arsyes është edhe madhësia e mëkatit.

Shejh Sulejman bin Abdullah alu-Sheikh, thotë:"Nëse e pranojnë mosbesimin e tyre, por nuk donë ti kundërshtojnë me tekfir i tilli është mudahin - ai që lëshon pe, dhe bie në fjalët e të Lartësuarit:

"Ata kanë dëshirë që ti të bësh lajka, e që edhe ata të bëjnë lajka.."(Kalem, 9)

Për tillët është rregulli i ngjashëm si i mëkatarëve. (Evseku urel iman dimne mexhmuati et-tevhid 1 / 160).

c) Ata që thonë: " Të tjerët janë pabesimtarë (taguta), por unë nuk them për këta se janë pabesimtarë (edhe nëse janë të njëjtë në kufër dhe në 'tagutijet), përmbahen nga tekfir i tyre në tërësi. Nuk ka dyshim se një akt i këtillë nga ana e tyre paraqet gjykim për islamin e tyre, sepse nuk ka mesatare ndërmjet kufrit dhe islamit. Ai që e quan kufrin islam apo kafirat për muslimanë i tilli është kafir sepse në këtë nuk ka shubhe (dyshim) e as te'vil (keqinterpretim). Ky grup ka refuzuar ligjin e Allahut pasi që tek ata kjo ka qenë e konfirmuar.

Shejh Muhamed ibn Abdul-Vehabi thotë: "Dhe domethënia e kufrit (mosbesimit) në tagut është që të distancohesh nga çdo gjë që në ta besohet përveç All-llahut (d.m.th. që Adhurohet përveç All-llahut), si xhinni, njeriu, druri, guri dhe të ngjashme. Të dëshmosh për të kufrin dhe devijimin dhe ta urresh edhe nëse ai është babai apo vëllai yt.

Dhe kush thotë: Unë do ta adhuroj vetëm Allahun, por unë nuk do ti kundërshtojë sadetat (udhëheqësit tanë) dhe (adhuruesit e varreve) dhe të ngjashëm me ta, i tilli është gënjeshtar në fjalën la ilahe ilAllah, dhe nuk ka besuar në Allahun dhe as nuk ka bërë kufër në tagut."¹¹⁵

Grupi i dytë: Ata që e kanë kuptuar thelbin e tagutit (d.m.th. veprimet e tyre) dhe e kanë parë akiden e tyre dhe mukeffiratet (veprat të cilat i nxjerrin nga Islami) që i bëjnë ata, e mohojnë batilin e tyre dhe e urrejnë atë në zemrat e tyre. Por thonë: Vepra është vepër e kufrit (mosbesimit), por nuk bëhet tekfir personi përveç se pas vendosjes së argumenteve, realizimit të kushteve dhe zhdukjes së pengesave. Apo, megjithatë përmbahen nga tekfiri për shkak të mashtrimit nga disa njerëz të veçantë që i përshkruhen diturisë, apo taklidit (pasimit të verbër) të një dijetari të veçantë apo për shkak të dikujt që disa kanë mendim të mirë, apo për shkak Shubhes (dyshimit) që e kanë pranë tyre, ose për shkak të te'vilit, ose për shkak të teksteve të disa dijetarëve të vënë në vendin e gabuar dhe fjalën e tyre e kanë interpretuar në një mënyrë që ata nuk e kanë pas për qëllim, që i ka

shpie ata për tu ndaluar në lidhje me tekfirin (ndaj tagutëve - hyjnitë e rreme dhe të ngjashmeve me ata prej murrte dinëve - felëshuesve që i atribuohen Islamit), **atëherë ata në start nuk tekfirohen, as nuk lejohet me i tekfiruar asnjë prej tyre derisa nuk u paraqiten argumentet dhe prej atij ti largohet Shubha (dyshimi). Në këtë ka konsensus (ixhma).**

Dhe ajo çka duhet pasur kujdes në këtë (pikë) si dhe kushtuar vëmendje dhe rëndësi asaj, është se taguti i gjykimit dhe taguti i bindjes dhe pasimit janë përhapur shumë si puna belas në umet (Amet bihi el belua) prej disa kohërava të largëta dhe gjata, derisa u shëndrua çështja e hakimijes në këtë kohë (pra konsiderohet) prej meseleve të fshehta (El-hafije), Allahul mustean.

Kjo për shkak të dyshimeve (Shubuhateve) të shumta dhe keqkuptimit (Teuilit) dhe numrit të pakët prej (thirrësve) që flasin dhe u dalin paraprit për mbrotjen dhe sqarimin e kësaj teme dhe pafuqia e tyre (shtypësia që i bëhet thirrësve), si dhe për shkak numrit të madhë të kundërshtarve rreth kësaj teme dhe fuqisë së tyre... Shkurtimishtë. "¹¹⁶

Pra siç shihet dhe përfitohet nga fjala e Shejkhut disa pika me rëndësi të madhe vijonë :

1- Shejku thotë: Sa i përket pjesës së dytë të tagutëve që i përshkruhen islamit, çështja e tyre është bërë e paqartë për shumë njerëz, sidomos për shkak se ata po i shfaqin shumë karakteristika të islamit si namazi, haxhi, ndërtimin e xhamive, shtypja e Mus'hafëve, dhënia e sadakas (haptazi), kontributeve vullnetare.

Kushtoji rëndësi fjalës tij: çështja e tyre është bërë e paqartë për shumë njerëz, pasi tregon se një çështje tillë ka tefsil, pasi hynë në të xhehli, prandaj i ka klasifikuar njerëzit të cilët nuk bëjnë tekfir mbi tagutin në tri gjendjet, ku përmendë edhe injorancën e thjeshtë. Dhe jo siç pretendojnë (gulatët në tekfir), se nuk ka tefsil apo xhehl në këtë temë?

2- Shejku nuk i ka gjykuar të gjithë ata që nuk i bëjnë kufër tagutit si kafira, siç pretendojnë (gulatët në tekfir), por ka dhënë shpjegimin e lartëpërmendur, ku dhe thotë ka prej njerëzve që janë të ngjashëm me mëkatarët në lidhje me çështjen e kufrit ndaj tagutit.

3- Shejku thotë: ka prej njerëzve që besojnë në kufrin (mosbesimin) e tagutëve edhe e pranojnë atë, mirëpo nuk e shfaqin këtë bindje të tyre, të tillët janë mudahininun. Dhe jo siç pretendojnë (gulatët në tekfir), se nuk ka tefsil në këtë temë dhe çdo kush quhet kafir?

¹¹⁵(Ed-dureru-senijje 2/121)

¹¹⁶[Marrë nga libri: Elijdah Ue Tebjin Fi Hukmi Men Sheke Eu Teukafe Fi Kufri Bad Tauagit Uel Murte din te Shejh Ahmed Halidit – fq/ 12, 18 - 21].

4- Shejkhu thotë nuk tekfirohet, dhe as nuk lejohet me e tekfiruar asnjë prej tyre që kanë paqartësi në këtë çështje, derisa ti paraqiten argumentet dhe ti largohet Shubuhatët (dyshimi). Bile e thekson se në këtë ka konsensus (ixhma). Dhe jo siç pretendojnë (gulatët në tekfir), se kjo temë është nga aslu dini? Pasi tek aslu dini siç dihet nuk ka justifikim me xhehël?

5- Shejkhu thotë duhet me patur kujdes në këtë temë se taguti i gjykimit dhe taguti i bindjes dhe pasimit janë përhapur shumë si puna e belas në umet (Amet bihi el belua) prej disa kohërave të largëta dhe gjata, derisa u shëndrua çështja e hakimijes në këtë kohë (pra, konsiderohet) prej meseleve të fshehta (El-hafije), Allahul mustean.

Shiko pra se si e konsideroj çështjen e hakimijes prej meseleve hafije, Dhe jo siç pretendojnë (gulatët në tekfir), se kjo temë është dhahire ose malume mine dini bid derureh?

Shejkhu përmend shkaqet e kosinderimit të temës së hakimijes prej meseleve hafije:

- 1- Dyshimet (Shubuhatet) te shumta në këtë temë.
- 2- Keqkuptimi (Teuili) që qëndron në këtë temë.
- 3- Numri i pakët prej (thirrësëve) që ngrihen me sqarimin e kësaj teme.
- 4- Pafuqia e (thirrësëve) pra (shtypësia që i bëhet thirrësve), kur i sqarojnë këto tema.
- 5- Numrit të madhë të devijuesve dhe kundërshtarëve rreth kësaj teme dhe fuqia që gjindet tek ata.

Të gjitha këto kushte dhe shkaqe që përmendë Shejkhu këtu, nuk ekzistojnë po thuajse tek tepruesit në tekfir (gulatët)?

Kështu që kushtoji rëndësi kësaj shkoqitje dhe renditje se është në dobin tënde vëlla musliman, me qellimin e ruatjes tënde nga ekstremizmi i gulatëve dhe neglizhimi i murrxiave.

Së fundi i këshillojmë vëllezërit që ti kthehen edhe shpjegimit të Shejkh Ali Hudejrit, Naser El Fehd, Makdisit etj. në lidhje me këtë pikë që të janë informuar sa më mirë dhe ta kuptojnë këtë temë siç duhet.¹¹⁷

¹¹⁷ **Ahmed Ebu Muhamed** – 3/28/2013

Konfirmoi: **Hf. Ibrahim Zaimaj**

Burimi: **Akidja Islame**

Rreth rregullës: Kush nuk e shpallë kafirin si kafir, edhe ai është kafir

Nga lapsi i shejh: **Nasir el Fehd** (Allahu e liroftë).

Falenderimet i përkasin vetem Allahut xh,sh dhe paqet dhe bekimet qofshin mbi të Dërguarin e Allahut alejhi selam, e më pas:

Nuk ka dyshim se rregulli: “Kush nuk e shpallë kafirin si kafir, edhe ai është kafir”, është rregull i njohur dhe i shquar, dhe ai është nakidi (rrënuesi) i tretë prej rrënuesve dhe gjërave që ta rrënojnë Islamin të cilën e ka përmendur shejh Muhamed ibn AbdulUehab kur tha:

(E treta: Kush nuk i bën kafira mushrikët, apo ka dyshim në kufrin e tyre, apo i saktëson rrugët dhe metodologjitë e tyre, ai del nga feja (pra bëhet kafir).

Vetëmse ky rregull nuk është në këtë përgjithshmëri (absolute), porse në të ka sqarime (dhe hollësira), dhe kush tregohet neglizhent ndaj tyre (dhe nuk i kushton rëndësi) bie në gabime, duke bërë kafira muslimanët, e poashtu në të kundërt, nuk i bën tekfir ata që në origjinë janë qafira, e hollësitë e këtyre çështjeve janë si më poshtë:

Lloji i parë: Kafiri (asli) i cili që në origjin është kafir:

Sikurse çifuti, krishteri, zjarradhuruesi e të tjerë pos tyre, kush nuk e bën kafir këtë (ose këtë kategori njerëzish, sikurse krishterët apo çifutët) ose dyshon në kufrin e tij apo e saktëson rrugën e tij, ky del nga feja (bën kufër) me pajtimin e të gjithë dijetarëve, sikurse e ka përmendur këtë më shumë se një prej dijetarëve, sepse kjo është kundërshtim i teksteve të cilat kanë ardhur dhe tregojnë se çdo akide tjetër pos akides islame është e kotë (batil), dhe gjithashtu është kundërshtim i argumenteve (të cilat tregojnë) për kufrin e atij i cili nuk është në fenë islame.

Lloji i dytë: Ai i cili ka dezertuar (ka bërë rrideh, ose ka dalë) nga Islami:

E ky është dy lloje:

- Ai i cili e ka shfaqur kufrin e tij dhe transferimin e tij nga islami tek një fe tjetër pos islamit, sikurse hebraizmi, krishterizmi ose ateizmi, gjykimi i këtij është sikurse gjykimi i llojit të parë (Kafirit asli).
- Ai i cili ka vepruar ndonjë prej (neuakidul islam) veprave që ta hedhin poshtë Islamin, vetëmse ai pretendon se është në Islam dhe nuk ka bërë kufër me këtë (nakid) vepër që ta hedh poshtë Islamin, ky është dy lloje gjithashtu:

- Ai i cili ka vepruar ndonjë (nakid) vepër që ta hedh poshtë Islamin, në mënyrë të qartë, e që për këtë kanë rënë dakord të gjithë (se kjo të nxjerrë nga islami) sikurse sharja e Allahut të Madhëruar, atëherë ky bën kufër (del nga islami) me ixhmanë e të gjithë dijetarëve, e ai i cili ndalet në tekfirin i këtij është njëri prej dy njerëzve:
- Ai i cili pohon se sharja e Allahut është kufër dhe se kjo vepër e tij është kufër, vetëmse ai ndalet në zbritjen e gjykimit në një person konkret (ose specifik) për shkak të pamjaftueshmërisë së diturisë së tij, apo për shkak të ndonjë keqkuptimi (ose dyshimi) të cilën ai e sheh e ngjashëm me këto, atëherë ky është gabimtar dhe kjo fjalë e tij është (batil) e kotë, vetëmse ai nuk del nga feja, për shkak se ai nuk e ka kundërshtuar ndonjë argument apo ta ketë përgënjeshtuar atë, (përkundrazi) ai e ka vërtetuar (dhe pohuar) atë që ka ardhur në argumente dhe ixhma, se sharja është kufër.
- Ai i cili e urren që sharja është kufër (pra thotë se sharja e Allahut nuk është kufër), ky person del nga feja pasi që ti jetë sqaruar kjo çështje, sepse kjo është kundërshtim i argumenteve dhe ixhmait, e kjo është e ngjashme me atë i cili adhuron varret prej atyre të cilët i dedikohen islamit (ose pretendojnë se janë muslimanë), kështuqë kushdo që kundërshton se kjo vepër e tij (pra adhurimi i varreve) të jetë kufër, ky del nga feja sepse kjo është kundërshtim i teksteve dhe ixhmait, ndërsa kush pohon se vepra e tij (pra adhurimi i varreve) është kufër vetëmse ai ndalet në tekfirin e tij (pra nuk i bën tekfir adhuresit të vvarreve) për shkak të ndonjë dyshimi (ose keqkuptimi) të cilën ai e sheh, atëherë ky nuk del nga feja.
- Ai i cili vepron ndonjë vepër që dijetarët nuk kanë rënë në një mendim për të, sikurse lënia e namazit, e tekfiri i tij është çështje që ka mospajtim, ndërsa ai i cili e kundërshton këtë (pra thotë se lënia e namazit nuk është kufër) ky nuk del nga feja, e as nuk bëhet bidatxhi, e as nuk bëhet fasik, edhe pse themi se ai është gabimtar (pra ka gabuar).

Kjo është ajo që kam për këtë rregull në mënyrë të përmbledhur, dhe paqet qofshin mbi Muhamedin sal'allahu alejhi ue seleam.¹¹⁸

¹¹⁸Burimi: **Minber et-Teuhid**

Përktheu: **Abdurrahman OSMANI**

Publikon: **Teuhid.NET**

Sqarimi i të kundërtës të tretë të islamit

Shejh Ali El-Hudajr

“Kush nuk i bënë tekfir mushrikëve apo dyshon në kufrin e tyre apo e saktëson medh’hebin e tyre, ai është kafir”.

1- Llojet e personave që përmban rregulli.

Ka thënë **Shejkh Ali El Hudejr**: Ky rregull përmban tre lloje (njerëzish në brendësinë e tij):

1- Mos ti bëjë (muslimani) kafira mushrikinët në formë të prerë (xhazimen), pra është i vendosur ne mos bërjen kafira të tyre edhe pse i është treguar atij shirku i tyre (mushrikëve).

2- Të dyshojë (muslimani) në kufrin e tyre (mushrikëve). Ajo çka e tregon se ky është lloji tjetër, është fjala e autorit (Abdul Uehabit) i cili ka përdorur (أو), pra shkronjen (eu) e cila tregonë shumëllojshmërinë në gjuhën arabe. Ndërsa dyshimi do të thotë: Lëkundja midis dy gjërave të njëjta dhe barabarta, ku nuk ka dallim njëra prej tyre nga tjetra.

3- Të saktësojë medhhebin e tyre (mushrikëve). Dhe ky është lloji më i keq, ngase lloji i parë dhe i dyti janë thjeshtë besim (itikad) që mushrikët nuk janë kafira. Mirëpo lloji tjetër, përveç se beson se mushrikët nuk janë kafira, i shton besimit të tij (të prishur) edhe saktësimin e medh’hebit të mushrikëve, si shembulli atij që thotë: “rruga e mushrikëve është e saktë” apo “mushrikët janë në hak” apo “feja e mushrikëve nuk është batil”.

2- Kushtet plotësuese para tekfirit të personit që nuk i bënë kafira mushrikë:

Thotë Shejk **Ali El Hudejr**: “Është detyrë të plotësohen dy kushte para se të bëshë tekfir mbi atë (musliman) që nuk i bënë kafira mushrikët:

1- Kushti i parë: Të njohi (muslimani) kufrin e tyre (mushrikëve) prej kuranit dhe sunetit, pra ti tregohet dhe ti bëhet i qartë kufri i tyre (mushrikëve). Dhe nëse i tregohet atij kufri i tyre dhe nuk i bënë kafira ata, ai njeri është kafir. E ka përmendur diçka të tillë Shejkh Sulejman bin Abdilah në librin “Mexhmuatu Teuhid”. f/126”.

2- Kushti i dytë: Të mos jetë ai (muslimani) xhahil rreth kufrit të tyre (mushrikëve). Nëse ai nuk është xhahil rreth kufrit të tyre dhe nuk i bënë kafira ata, ai bëhet kafir. E ka përmendur ixhman e dijetarëve mbi kufrin e atij që nuk i bënë kafira mushrikët El Kadij Ijad në librin e tij “Esh-shifa 2/281” dhe Ibn Tejmije në “Mexhmuatul fetaua 2/363”, si dhe Shejk Sulejman bin Abdilah në librin “Euthak Ural Ijman” dhe librin “Mexhmuatu Teuhid f/126”.

3- Llojet e kafirave që është detyrë tekfiri tyre. Thotë Shejk **Ali El Hudejr**: “Kafira të cilët është detyrë tekfiri tyre ndahen në tre lloje:

1- Kafirat që kanë rënë në ixhma dijetarët mbi kufrin e tyre, të cilët nuk janë nga pasuesit e kibles, siç janë jehudët, nesarat, mexhusët, etj.

2- Ata të cilët pretendojnë islamin, pra kujtojnë se janë pauses të kibles, mirëpo gjinden tek ata gjëra të tekfirit bërse (mukefir), për të cilat kanë rënë në ixhma ulemat në bërjen tekfir të atij që bie në to, dhe kanë rënë në ixhma mbi tekfirin e tij që i vepron, pra gjinden tek ai këto gjëra. Shembulli i këtyre është;

- (EN-NUSEJRIJEH), pasi ka dhënë fetua për bërjen kafira të tyre Ibn Tjemije dhe ka thënë: ata janë me kafira se mushrikët.

- (EL KADIJANIJEH). Ka dhënë fetua për bërjen kafira të tyre grupi i madhë i dijetarëve të saudisë (hejetul kibarul ulema) dhe qeveria pakistanit si dhe komisioni i përhershëm për fetua të dijetarëve të saudisë (el-lexhneh daimeh) 2/1116. me përmbledhjen e shejkh Duejshit. Po ashtu edhe rrabitetul alem el islamij ka dhënë fetua për bërjen kafira të tyre.

- (ED-DURUZ, EL BAHAIJEH, EL BABIJEH, ERR-RAFIDEH DHE EL BATINIJEH). KA DHËNË FETUA PËR BËRJEN KAFIRA TË TYRE Ibn Tjemije në Mexhmuatul Fetua pj/2.

- (EL BAHAIJEH, EL BABIJEH) i ka bërë kafira këta edhe Mexhma EL Fikh El Islamij i realizuar në Meketul Mukeremeh.

- (ET-TIJXHANIJEH): ka dhënë fetua me tekfirin e tyre (el-lexhneh daimeh) fetua nr 5553/ fq- 229.

- (ED-DURUZ): ka përmendur tekfirin e tyre (el-lexhneh daimeh) fetua nr 11800/ pj-2/ fq- 228.

- (EL ALMANIJUN) Sekularistët në kohën tonë, edhe këta janë kafira, pasi ata thonë se feja është e mangët, është e prapambetur dhe se feja nuk hynë në politikë.

- (EL MASONIJEH DHE ESH-SHUIJIJEH): Masonët dhe komunistët janë kafira.

- (EL ISHTIRAKIJIN – EL KAUMIJIN EL BATHIJIN), gjithashtu edhe (RRAFIDIT) dhe krahasohet me këto grupacione çdo grupë që pretendon islamin, mirëpo gjinden tek ata vepra tekfir bërsa, në të cilat kanë rënë dakortë ixhmaja e ulemave në bërjen tekfir me anë tyre.

- Gjithashtu prej grupeve që kanë rënë ixhmaja dakortë mbi tekfirin e tyre janë edhe (XHEHMIJET), e ka përmendur këtë Ibnul Kajim në (Nunijeh) se

pesqindë nga dijetarët e umetit i kanë bërë kafira xhehmijet, siç është Abdullah Bin El Mubarek etj.

3- Ata të cilëve kanë rënë në mospajtim (hilaf) dijetarët rreth tekfirit të tyre, siç janë pasuesit nga njerëzit e thjeshtë të grupeve (auamu tauaif) fetare që pretendojnë se janë në islam, grupe të cilat kanë ardhur me gjëra tekfir bërse. Pra, a bëhen kafira pasuesit nga njerëzit e thjeshtë të grupeve EL BATINIJEH DHE RRAFIDIVE DHE XHEHMIVE etj prej grupeve të tilla.

4- Gjykimi i sheriatit për atë njeri që nuk i bënë kafira këto tre grupe.

Thotë Shejk Ali El Hudejr: “ Hukmi atij që nuk i bënë kafira këto tre grupe, është se në këtë pikë ka shpjegim dhe shtjellim (tefsil):

1- Përsa i përket grupit të parë: Janë kafira që kanë rënë në ixhma dijetarët mbi kufrin e tyre, të cilët nuk janë nga pasuesit e kibles, siç janë jehudët, nesarat, hinduset, etj, ai njeri që nuk i bënë kafira këta është kafir. Ka përcjellur Ibn Tejmija ixhman dhe thotë: “ Ai i cili dyshon në kufrin e jehudive dhe kristjanëve dhe mushrikëve, ky është kafir.¹¹⁹ Po ashtu ka përcjellur ixhman edhe Kadij Ijad ku thotë: “Ai që nuk i bënë kafir askëndë prej jehudive dhe kristjanëve apo lëkundet ose dyshon në kufrin e tyre ai është kafir.¹²⁰

2- Përsa i përket grupit të dytë: Janë ata të cilët pretendojnë islamin, prej të cilëve thonë “La ilahe ila Allah” mirëpokanë rënë në ixhma ulemat mbi tekfirin e tij. Këtu ka shpjegim (tefsil): Nëse (muslimani) e di për gjërat tekfir bërse që gjindet tek këta, dhe nuk i bënë kafira edhe pasi mësoi diçka të tillë rreth kufrit tyre, ai është kafir. Ka përcjellur ixhman në kufrin e tij Ibn Tejmije në librin (sarimul meslul) dhe thotë: Ai që nuk e bën kafir atë të cilin beson në (uluhiyeh) e Aliut, pra, si Zot që adhurohet, ai është kafir. Dhe nuk ka dyshim në kufrin e atij që ndalet në kufrin e tij. Dhe e tregon këtë hadithi Ebi Malik El Eshxhajib se Profeti a.s ka thënë: Kush thotë la ilahe ila Allah dhe mohon çdo gjë tjetër që adhurohet pos Allahut, është harram vrasja dhe marrja e pasurisë së tij.” Trans. Muslimi. Pra mënyra e argumentimit me këtë hadith është se: nuk është harram pasuria dhe gjaku i personit derisa të mohoj atë çka adhurohet veç Allahut, dhe prej mohimit mbi të është edhe tekfiri i bërësit saj (pra adhurimit dikujt tjetër pos Allahut. Kushtoni rëndësi vëllezër këtij shpjegimi, pasi nuk ekziston tek gulatët e tekfirit???

3- Përsa i përket grupit të dytë: Janë ata të cilët kanë rënë në mospajtim (hilaf) dijetarët rreth tekfirit të tyre, siç janë pasuesit nga njerëzit e thjeshtë të grupeve bidatçije, si xhehmijet p.sh. Nëse dikush prej (muslimanëve) e di (kufrin e tyre) dhe i tregojnë argumentet kufrit të tyre (pasuesve të grupacioneve), atëherë është detyrë ti bëjë kafira, dhe nëse nuk i bënë zbatohet mbi të kjo e kundërt e islamit, pra, ai është kafir. Mirëpo, nëse dikush prej tyre (muslimanëve) anon në mosbërjen kafira të tyre (pasuesve të grupacioneve), për shkak të ndonjë pengese (mani) që pengon nga bërja tekfir, si p.sh. qenja e tyre që janë prej njereëzve të

thjeshtë (auam) apo gjindet tek ata teuli apo keqkuptimi apo xehli, nuk lejohet absolutishtë për muslimanin ta bëjë kafir këtë njeri dhe nuk zbatohet tek ky person kjo e kundërt e islamit, pra, nuk është kafir.

5- Çfarë kihet për qëllim me fjalën e autorit (EL MUSHRIKIN).

Thotë Shejkh Ali El Hudejr: “ Kihet për qëllim me fjalën e Shejkh Muhamed bin Abdul Uehabit (EL MUSHRIKIN), dy lloje :

1- Mushriku në origjin (el mushrik el asli) i cili nuk i përket kibles.

2- Mushriku murted (el mushrik el murted) i cili është vërtetuar kufri i tij, prej atyre që thonë La ilahe ila Allah.

Shënim : Nuk po bëjë komentë shumë në lidhje me këtë pikë, pasi është shumë e qartë. Por mesazhi im që i dërgoj Tekfircave është: kjo është bindja dhe akidja ime në lidhje me këtë pikë, dhe jam plotësishtë dakortë me Shejkh Ali El Hudejrin në shtjellimin e tij të kësaj të kundërte të islamit. Tani më thoni a jeni ju dakortë me këtë sqarim??? Pasi ju tek xehlul hal i merrni fjalët e Shejkh Aliut apo jo, se ju vjenë për shtati?Po në këtë rastë a mund ti tregoni vëllezërve qëndrimin tuaj në lidhje me këtë pikë dhe formë shpjegimi të Shejkh Aliut??!!¹²¹

¹¹⁹Kitab Mexhmuatul fetua 2/383.

¹²⁰Kitab Esh-shifa 2/281.

¹²¹Shiko : Sherh Nuakidul Islam / Shejkh Ali El Hudejri, f12-13-14. Përktheu dhe përshtati: Hf. Ibrahim Zaimaj

Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën

Si bëhet kufri mbi tagutin?

Shejh Ali el Hudejr kur ka shpjeguar fjalën e imam **Muhamed ibn Abduluehabit** ku thotë: **“Allahu e ka bërë detyrë për të gjithë robërit mohimin e tagutit.”** thotë:

“Mënyra e kufrit mbi tagut, ndahet të tre pjesë:

1. Mohimi i tagutit me zemër: dhe ajo është të urrejturit e tij me zemrën tënde (pra ta urresh tagutin me zemër), dhe të shpresosh zhdukjen e tij, ta armiqësosh atë dhe të distancohesh prej tij, kjo është me zemër. Dhe gjykimi i kësaj pjese është detyrë e domosdoshme, dhe nuk bie (nuk bie nga qenia e tij si detyrë) në ndonjë gjëndje prej gjendjeve, qoftë ajo edhe në dhunë, përkundrazi (ikrahu) dhuna nuk mund të parafytyrohet në të, sikurse ka treguar për këtë autori (pra Muhamed Ibn Abduluehab) në fund të ‘Keshfu Shubuhat’ (Libër i njohur i shejh ibn Abduluehabit).

2. Mohimi i tagutit me gjuhë (me fjalë): dhe kjo realizohet duke deklaruar (shprehur) se taguti është kufër, dhe se ai është (batil) i kotë, dhe se adhuruesit e tij janë qafira. Dhe kjo pjesë është detyrë për atë i cili ka mundësi që ta bëjë, dhe argument për detyrueshmërinë e tij është: **“Thuaj: O ju jobesimtarë. Unë nuk adhurojë atë që ju adhuroni.”** (El Kafirun: 1-2). (fjala e Allahut): **“Thuaj,”** d.m.th me gjuhën tënde. **“Dhe kur Ibrahim i tha babait të tij dhe pupullit të tij, unë jam i distancuar prej atyre që ju adhuroni.”** (Zuhruf: 27). Dhe argument që tregon se kjo bie (nga detyra) nëse nuk ke mundësi, është përgjithshmëria e fjalës së Allahut xh.sh: **“Frikësojuni Allahut sa të keni mundësi.”** (Tegabun: 16). Mirëpo kushtëzohet që të jetë pamundësi e vërtetë dhe (reale).

3. Mohimi i tagutit me dorë: dhe ajo është rrënimi (thyerja, prishja) dhe largimi i tagutit. Dhe kjo është detyrë sipas mundësisë, dhe argument për këtë është se Profeti a,s i rrënojë (prishi) dhe i largojë ato (pra idhujt) në clirimin e Mekes, dhe dërgojë (dikë) që ti larojë ato.¹²²

¹¹⁹Kitab Mexhmuatul fetua 2/383.

¹²⁰Kitab Esh-shifa 2/281.

¹²¹Shiko : Sherh Nuakidul Islam / Shejkh Ali El Hudejri, f12-13-14. Përktheu dhe përshtati: Hf. Ibrahim Zaimaj

A është 'Kufri mbi tagutin' kusht nga kushtet e dëshmisë së fjalës 'La ilahe ilallah'?

Pyetje: A është 'Kufri mbi tagutin' kusht nga kushtet e 'La ilahe ilallah'? Cili është argumenti?

Përgjigje: Po, (është kusht i dëshmisë) e argument për këtë është fjala e Allahut të Lartësuar:

"E kështu Ne kemi dërguar në cdo popull të dërguar (që tu thonë atyre) që adhuron vëtëm Allahun dhe largojuni (shmanguni) tagutit."

Gjithashtu fjala e Allahut:

"Kush e mohon taguti dhe i beson Allahut, është kapë për lidhjen më të fortë."

Gjithashtu është hadithi i Profetit alejhi selam ku thotë:

"Kush thotë La ilahe ilallah dhe mohon cdogjë që adhurohet pos Allahut, atëherë pasuria dhe gjaku i tij bëhen të ndaluara."¹²³

Kush është kafir?

Kush është kafir dhe kush është musliman? Njerëzit shpeshherë e ngatërrojnë dallimin mes kafirit asli (kafir original) dhe kafirit murted (apostat apo renegat) i cili ishte musliman, mirëpo e mohoi besimin e tij. Le ti klasifikojmë llojet e kafirave ne vijim:

1. Kafir Asli – kafir origjinal

Shembujt për kufar asli janë: Hindusët, të Krishterët, Jehudët apo ateistët, do të thotë mohuesit e Islamit. Pra ata mund të besojnë në Zot, por jo në të Dërguarin e Allahut (salAllahu alehi ʿe sel-lem).

Ekzistojnë tri lloje të Kafirit Asli:

(a) Mushrikët – nga njerëzit e librit (Ehlu Kitab) siç janë Jehudët dhe Krishterët.

¹²²Marrë nga libri: "Usulu eth-Theletheh" të Muhamed Ibn Abduluehab, me shpjegimin e shejh Alij ibn Hudejr el Hudejr

¹²³U përgjigj: Shejh Alij el-Hudejr (Allahu e ruajt) Përktheu: Abdurrahman osmani.Teuhiid.NET

(b) Mushrikët – të cilët nuk janë prej njerëzve të librit, për shembull Hindusët, Sikhët Budistët, Zoroastrianët (religion i vjetër Persian, që besojnë se gjithësia është në luftë kozmike mes dy shpirtave, të mirit dhe të keqit)

(c) Ateistët – ata të cilët besojnë në shkencë, vetë-adhuresit (d.t.th. që adhurojnë vetveten), adhuresit e femrave, adhuresit e parave etj.

Prandaj ky kafir është: “ai i cili nuk e beson Islamin dhe Profetin Muhammed (salAllahu alejhi ue sel-lem).”

2. Kafir Murted (renegat)

Kafiri Murted është personi që ka qenë musliman, por ka vepruar një apo më shumë prej veprave ashtu si vijonë më poshtë:

(a) El-Xhuhud – të mohohet ndonjë obligim që është i njohur si domosdoshmëri.

Nëse një person mohon një vepër që është e njohur prej Islamit si domosdoshmëri, për shembull të mohohet agjërimi, Haxhxi, Namazi, Sheriati, Xhihadi etj., ai bëhet Xhaahid (mohues), i cili kënaqet në Xhuhud.

(b) El-Istihlaal – të lejohet çfarë Allahu (subhanehu ue te’Ala) ka ndaluar apo të ndalohet çfarë Allahu ka lejuar.

Istihlaal do të thotë të lejosh atë çfarë Allahu ka ndaluar apo anasjelltas. Shembull për këtë është ai i cili lejon zinanë apo diçka që Allahu ka lejuar ndërsa ky e ndalon. Ai i cili vepron Istihlaal quhet Al-Mustahil (ligjdhënës).

(c) El-Naakid – Mohimet e Dinit.

Ekzistojnë dhjetë mohime të Dinit (Nauakidul Islam) dhe nëse dikush i shkel ato, ky bëhet murted.

Nauakidul Islam – mohimet e Islamit

1. Shirk – T’i shoqërosh Allahut dikë apo diçka

Shirk është t’i shoqërohet Allahut (subhanehu ue te’Ala) dikush (d.t.th. një gjallesë, njëri) apo diçka (d.t.th. një gjë) si për shembull të thuhet se Isa alejhi-selam është i biri i Zotit, Toni Bler është ligjdhënësi, Udhëheqja me ligjet e kufrit (ligjit jo-islam) etj.

Qoftë ai që e mohon këtë apo jo dhe qoftë ai që e legalizon këtë apo jo; secili që kryen Shirk Ekber (Shirk të madh) ai do të del nga Mileti (Islam) pasi që i është sqaruar kjo çështje nga një Alim (dijetar). Allahu subhanehu ue te'Ala thotë:

“Është e vërtetë se All-llahu nuk falë (mëkatin) t'i bëhet Atij shok, pos këtij (mëkati), të tjerat i falë atij që dëshiron. Ai që i përshkruan shok All-llahut, ai ka humbur dhe bërë një largim të madh (prej të vërtetës).” [4: 116 & 48]

2. Te marrësh një ndërmjetësues mes teje dhe Allahut

Për shembull të shkosh tek një varr dhe ta bësh personin e vdekur ndërmjetësues, vepër kjo e cila është kufr dhe të nxjerr nga Islami.

Shembull tjetër është të kërkosht ndihmë të tillë nga të ashtuquajturit priftërinj. Në kohën kur 'Ulematë janë gjallë mund të pyeten ata për du'a, por kur ata vdesin, madje edhe nga Nebihu (salAllahu alejhi ue sel-lem), nuk është e lejuar [të veprohet kështu]. I Dërguari i Allahut (salAllahu alejhi ue sel-lem) ka thënë: "O Allah! Mos e bën varrin tim vend adhurimi."

Më mirë është kur shkojmë tek varri të themi: Paqja qoftë mbi ju o njerëz të varrezave, ju keni shkuar para nesh dhe ne do të vijmë pas jush." Mund të pyetet për du'a i gjalli që është mubah, por nëse beson se ai ka fuqi, atëherë edhe kjo është Shirk!

3. Secili që nuk e shpall kafirin (jo-muslimanin) kafir, apo dyshon se ai është kafir apo thotë që feja e tyre është në rregull.

Ekzistojnë disa "muslimanë" modern të cilët besojnë se nuk duhet ti quajmë jo-muslimanët kafir (megjithëse Allahu e bën këtë!) por me mirë "Muslimanë potencial (i mundshëm)". Kushdo që dyshon apo beson se kufaret nuk janë kafir, bëhet vetë kafir.

Tekfiri (të deklarohet një person kafir) është pjesë e Usul Dinit (një nga themelet e Dinit) dhe ne jemi të obliguar ta mbrojmë këtë të drejtë të Allahut (subhanehu ue te'Ala). Vetëm Allahu (subhanehu ue te'Ala) ka të drejtë të vënë ligje dhe askush tjetër nuk mund të pretendoj se mund ta bëjë këtë.

4. Ai i cili mendon se një Sheriat (ligj dhe urdhër) është i barabartë apo më i mirë se Sheriati Islam është kafir.

Shembull për këtë është ai i cili beson se ligji britanik është po aq i mirë, i barabartë apo madje më i mirë sesa ligji Islam!

Për të sqaruar këtë më mirë vlen veprimi i Lordit Nazir Ahmed i cili e braktisi Islamin duke deklaruar se muslimanët janë të detyruar t'i binden ligjit britanik dhe ligjit të Sheriatit.

5. Secili që urren ndonjë prej rregullave Sheriatike (Hukm Sha'ri) është kafir.

Për shembull ata që urrejnë namazin, agjërimin, bartjen e hixhabit, thirrjen e njerëzve në Islam, bashkëpunimin me një grup për të vendosur Shtetin Islamik etj.

Allahu (subhanehu ue te'Ala) thotë: "...Këtë për shkak se ata e urren atë që e zbriti All-llahu..." [47: 9]

6. Secili që përqesh çfarëdo qoftë prej Dinit Islam, shpërblimet apo dënimet e tij (d.t.th. të islamit)

Allahu (subhanehu ue te'Ala) thotë: "Hipokritët kanë drojë se do të zbritet ndonjë kaptinë që do të nxjerr në shesh atë që kanë në zemrat e tyre. Thuaj: "Ani, talluni!" All-llahu do ta zbulojë atë që i frikësoheni." (9: 64)

"E nëse i pyet ti ata (përse tallen), do të thonë: "Ne vetëm jemi mahnitur e dëfruar". Thuaj: "A me All-llahun, librin dhe të dërguarin e Tij talleni?" (9: 65)

"Mos kërkon fare ndjesë, ju pasi që (shpallët se) besuat, keni mohuar. Nëse një grupi nga ju i falim, grupin tjetër e dënojmë, ngase ishin kriminelë (Muxhriminë)." (9: 66)

7. Sihri – çdokush që përfshinë veten në magji

Për shembull të komunikohet me Xhinn, të shkohet tek magjistarët apo të kërkohet ndihma e magjistarëve.

8. Aleanca me Kufarët dhe përkrahja e tyre kundër muslimanëve

Allahu (subhanehu ue te'Ala) thotë: "O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtetë All-llahu nuk vë në rrugë të drejtë popullin zullumqarë." [5:51]

9. Secili që beson se nuk është i obliguar që ta pasojë të Dërguarin e Allahut (salAllahu alejhi ue sellem) apo beson se mund ta braktisë Islamin dhe të pranojë një fe tjetër është kafir.

10. Secili që ia kthen shpinën Dinit Islam

Kjo mund të bëhet duke mos e mësuar/studiuar Dinin dhe duke mos vepruar me të. Nëse dikush thotë “kjo dhe kjo është haram” ne detyrohemi të shkojmë dhe ta kontrollojmë këtë. Imam Ebu Hanife (rahimehullah) ishte shëtitur në breg dhe ai pa një fëmijë duke ecur mbi breg, dhe ai gati se ra në det, Ebu Hanife (rahimehulla) tha: “Ki kujdes sepse mund të biesh” dhe si përgjigje për këtë djali i tha :”Edhe ti ashtu, nëse bën një gabim, do të bien edhe shumë të tjerë!” Imam Ebu Hanife shkoi në shtëpi dhe i rishikoi të gjitha ahkaamet dhe tha: “Mos mendo se atë që e them sot nuk mund të ndryshohet nesër nëse gjej një hadith” etj...

Allahu (subhanehu ue te'Ala) thotë: “**E kush është më zullumqarë se ai që këshillohet me ajetet e Zotit të vet, e pastaj u kthyen shpinën atyre? Ne me siguri do të hakmerremi kundër kriminelëve.**” [32:22]¹²⁴

A është kjo fjalë prej irxhasë?

Ali el Hudejr

Pyetje: Disa prej njerëzve thonë se veprat e tagutve janë kufër mirëpo unë nuk i bëj ata qafira (ose nuk i bëj tekfir) me pretekstin se ai nuk posedon dituri sheriatike, ose me pretekstin se Allahu nuk ka për ta pyetur atë për ata, a është kjo fjalë prej irxhasë?

Përgjigje: Po, është prej irxhasë.¹²⁵

Pyetje rreth rregullës: Kush nuk e shpall kafirin si kafir, edhe ai është kafir

Sulejman El-Ulvan

Sulejman El-Ulvan Allahu e liroftë thotë: Vëllau pyet për rregullën se kush nuk e bën kafirin kafir edhe ai është kafir, atëherë kur bëhet njeriu kafir nëse nuk e bën kafirin kafir.

Në këtë ka sqarim të detajizuar, kategoritë mbi këtë çështje janë shtatë.

¹²⁴Përktheu dhe përgatiti: **Teuhid.net** Burimi: www.muha-jiroun.com

¹²⁵Përktheu : **Abdurrahman Osmani**

(1) Kategoria e parë: Kush nuk i bën tekfir jehudët, krishterët dhe mushrikët, pa marrë parasyshë llojin e tyre apo njerëzit prej tyre, ky është kafir për shkak të përgënjeshtimit të asaj që është e prerë (në fe).

(2) Kategoria e dytë: Kush nuk e bën tekfir atë i cili kalon në një fe esenciale, sikur një njeri musliman kalon në jehudizëm, apo në krishterizëm apo në mexhusije, e ky nuk e bën këtë tekfir, atëherë edhe ky është kafir për shkak të përgënjeshtimit të asaj që është e prerë (në fe).

(3) Kategoria e tretë: Kush vjen me një negacion (të Islamit) që është i prerë me ixhma- njëzëshmëri, është ngritur mbi atë argumenti dhe është larguar prej tij dyshimi, pastaj njeriu nuk e bën këtë tekfir jo për ndonjë dyshim, e as për ndonjë te'vil-interpretim, mirëpo kjo ndodhë për epsh apo nga moskokëçarja, atëherë ky futet në rregullën: Kush nuk e bën kafirin kafir edhe ai është kafir.

(4) Kategoria e katërt: Kush nuk e bën tekfir njërin i cili ka kryer një negacion (prishës të Islamit) për ndonjë dyshim që është paraqitur tek ai, ose për shkak të besimit se atij nuk i është ngritur argumenti, apo kushtet nuk janë plotësuar mbi atë, ky nuk bën kufër me ixhma-njzëshmëri.

(5) Kategoria e pestë: Kush nuk e bën tekfir kafirin, për shkak të ndonjë bidati që ka ky (që nuk e bën tekfir), sikur murxhija i cili i kushtëzon negacionet (anulesit) e Islamit me besim me zemër (I'tikad), apo me mohim(xhuhud) apo me bërje hallall (istihlal), andaj nuk e bën kafirin kafir për shkak të dyshimit të bidatit që e ka tek vetvetja, ky nuk bën kufër me pajtimin e të gjithëve, ngase sikur të bëhej tekfir ky atëherë do të duhej të bëhen tekfir të gjitha grupet e bidatçive, sikur murxhitë, esh'arritë, kerramitë, salimitë dhe të gjitha këto grupe ndërsa nuk ka dikush që e ka thënë këtë fjalë.

(6) Kategoria e gjashtë: Kush nuk e bën tekfir atë për (kufrin) e të cilit ka mospajtime, pamarrë parasyshë a është për qëllim lloji (kufrin) apo konkret (personi), sikur lënësi i namazit, apo magjistari, e të ngjashme me këta, pastaj kjo ka dy gjendje:

a).Gjendja e parë: Nuk e bën tekfir ngase ajo është vepër prej veprave, ky është mendim i bidatçive dhe nuk bën kufër me këtë, njëzërit edhe këtu gjithashtu.

b).Gjendja e dytë: Nuk bën tekfir me gjykimin e barashpeshimit (bashkimit) të argumenteve, ky nuk bën kufër me pajtimin e të gjithëve dhe sikur të bëheshin tekfir këta, do të bëheshin tekfir katër imamat, do të bëheshin tekfir imama të mëdhej të selefit sikur Zuhriju dhe të tjerë pos tij, ndërsa askush nuk e ka thënë këtë, andaj nga këtu (kjo rregull) kanë polemizuar selefi rreth Havarixhëve, kanë polemizuar selefi rreth Mu'tezilive, kanë polemizuar selefi rreth disa personave sikur Haxhaxhi përshembull, ndërsa nuk e kanë bërë ata njëri tjetrin tekfir,

madje as që e kanë shpallur njëri tjetrin bidatçi, ngase kjo është përfundim (konkludim) i te'vilit-interpretimit dhe përfundim i ixhtihadit (studimit), ja sahabët kanë polemizuar rreth kufrit të Havarixhëve, e nuk i kanë thënë ata që i kanë bërë tekfir (Havarixhët) atyre që nuk i kanë bërë tekfir se ju jeni Murxhi, kurse ata që nuk i kanë bërë tekfir nuk u kanë thënë atyre që i kanë bërë tekfir (Havarixhët) se ju jeni Havarixh, ja Hasan El-Basriju, Umer Ibn AbdulAzizi dhe Muxhahidi e kanë bërë tekfir Haxhaxh ibni Jusufin dhe e kanë llogaritur murted ndërsa Muhamed ibnu Sirini dhe një grupë tjetër nuk e kanë besuar tekfirin e tij, megjithëkëtë nuk e kanë shpallur njëri-tjetrin të devijuar, e as nuk e kanë bërë tekfir njëri-tjetrin, ngase kjo ka ardhur si rezultat i studimit, ngase çdonjëri prej tyre ka shikuar se a janë plotësuar tek ai argumentet të cilat e obligojnë tekfirin e tij, të tjerët kanë thënë nuk janë plotësuar, andaj nga këtu kanë polemizuar dhe nuk e kanë bërë tekfir njëri-tjetrin madje as nuk e kanë shpallur njëri tjetrin bidatçi, madje as që e kanë braktisur njëri-tjetrin e lëre më shpalljen e njëri-tjetrit si bidatçi e lëre më të bëhen tekfir ndërmjetveti.

(7) Kategoria e shtatë: Të jetë kjo në grupet për të cilat ka pajtim (për kufrin e tyre), pastaj vjen një njeri që polemizon rreth personave të tyre jo në llojin (e kufrit të tyre), pra thotë: Unë pajtohem se ata kanë kufër mirëpo nuk pajtohem për tekfirin e tyre, se ixhmaja është ngritur për kufrin e tyre mirëpo nuk është ngritur për tekfirin e tyre, ky gjithashtu nuk bëhet tekfir, ngase ky nuk ka përgënjeshtuar ndonjë (çështje) të prerë (në fe), ndërsa prej kushteve të tekfirit është përgënjeshtrimi i asaj që është e prerë (në fe), ndërsa këtu e prerë është lloji (i kufrit) e jo personi, ndërsa sikur të polemizonte rreth kufrit të personit që është me argument të prerë sikur kategoria e dytë dhe e tretë atëherë bën kufër, ngase atje është e prerë ndërsa këtu nuk është e prerë (çështja e personit).

Këto janë pra shtatë kategoritë mbi atë se kush nuk e bën kafirin kafir edhe ai është kafir.¹²⁶

Kur mund të quhet një person i veçantë si tagut?

Komisioni i përhershëm për fetva u përgjigjë:

Nëse thërret në shirk, apo për t'u adhuruar ai vetë, nëse pretendon diç prej diturisë së fshehtë, apo nëse gjykon me ligj tjetër pos ligjit të cilin e zbriti Ai, me qëllim dhe të ngjashme si këto. Ibn Kajimi tha: tagut është çdonjëri para të cilit tejkalohet kufiri prej robrit, qoftë ai i adhuruar, i pasuar, apo i respektuar”.¹²⁷

¹²⁶Përgatiti: **Ebu AbduRrezak. Teuhid.NET**

¹²⁷Fetava Eimeti Nexhdije 885/1

Shoku im nuk bën kufr në tagut

Ebu Muhamed El-Makdisi Hafidhehullah

Pyetje: Vëllai im në Islam, Sheikh Ebu Muhamed el-Makdisi Allahu të dhashtë çdo të mirë. Librat e tua në shumë çështje mi kanë hapur sytë, ku për ekzsitimin e tyre deri vonë unë nuk kam ditur, pyetja ime është; Kam një shok të mirë i cili falë namaz, e ka moralin e mirë dhe e ruan besnikërin... por nuk bën kufr në tagut edhe këtë e thotë në mënyrë të hapur.

Çdo herë që flasë me të për këtë, më përgjigjet që nuk beson në atë që unë i them atij. Ndoshta kjo është arsyeja e tij ngase babai i tij është një oficer në ushtrinë e tagutit e cila qeverisë vendin tim. Sipas tij kjo është vetëm një mospajtim në mes besimtarëve, dhe për këtë arsye thotë se zgjidhja për të është se kjo temë duhet lënë mënjëanë. Kur unë i them atij për ajetin në të cilin Allahu teala'thotë – se ai i cili bën kufr në tagut dhe e beson Allahun, ai është kapur për lidhjen më të fortë, ai hecë nga unë dhe insiston në mendimin e tij, duke mosbesuar në atë që unë i them atij.

Kur unë i sjelli atij ndonjë fjalë të ndonjë dijetari, ai përgjigjet duke thënë se nuk e njeh dhe për këtë arsye nuk beson, edhe pse ai i cekë ajetet dhe hadithet. Kur unë i them atij që Allahu është i vetëmi ligjvënës e cila duhet t'ju bindemi atij dhe se kjo është pjesë përbërëse e shehadetit La ilahe ilAllah dhe ata që janë në pushtet (në shtetin e tyre) janë duke përshkruar kufr në Allahun, ai më thotë se po i tekfirojë njerëzit në përgjithësi.

Ajo që më intereson është; a kam unë të drejtë?

Prej njeriut të tillë a më lejohet për të marrë dhurata dhe me hëngër ushqimin e tij ose ta bekoj nëse diçka i ndodh atij, a më lejohet ti buzëqeshi atij, ose për ti ndihmuar atij në detyrat shkollore dhe në gjërat tjera që duhet bëhen vetëm me besimtarët?

Kur ai më pyet përse po largohem, a duhet t'i tregoj arsyen?

Unë mund ta bëjë këtë, por po pyes sa jam i obligueshëm?

Dhe së fundi, para se të harroj, çfarë është rregulli i tij, Allahu ua shtoftë diturin?

Përgjigje: Në emër të Allahut, bekimi dhe paqja qofshin mbi Pejgamberin salallahu alejhi ve selem, vëllai i shquar, Es-Selamu alejkum ve rahmetullahi ve berekatuhu.

Kush në bën kufr në tagut, në atë kuptim i cili refuzon për të hequr dorë dhe të mohoj ligjet e saj, apo thjesht nuk dëshiron të heqë dorë, dhe shpreh simpati dhe të folurit për Allahun subhanehu ve te 'ala dhe të Dërguarin e tij sal-lAllahu' alejhi ue sel-lem, nuk është i vëmendshëm, njeriu i tillë nuk është besimtar dhe

as musliman, madje edhe nëse falet, agjëron, dhe në haxhë dhe umre shkon. Moralin e bukur që e ke përmendur, nuk do ti bëjë dobi, sepse kushti për tu pranuar e gjithë kjo është tevhidi, i cili përbëhet nga ibadeti - adhurimi ndaj Allahut dhe kufri në çdo gjë që adhurohet përveç Allahut dhe ajo që vijon pas tij. Nëse shoku juaj nuk i plotëson këto kushte, nuk do ti bëjë dobi puna e mirë, sepse Allahu subhanehu ve te 'ala thotë për krijesat më të mira të tij, të Dërguarve: **“Pasha All-llahun, ty të është shpallur, e edhe atyre para teje: "Nëse i bën (SHIRK) shok (All-llahun), veprat tua janë të asgjësuarra dhe ti do të jeshë prej të humburve. »ZUMER.65.**

Sa i përket qëndrimit tuaj ndaj tij : nëse gjendja është e tillë ashtu si e keni përshkruar dhe nëse refuzon ta pranojë të vërtetën, edhe pse ju ia keni paraqitur të vërtetën dhe ai insiston në të kotën, atëherë nuk ju duhet miqësia e tij. Nëse nuk thërret në të vërtetën atëherë do të ftohesh në humbje dhe ke kujdes në llogari të fesë tënde dhe teuhidit që mos të lëshosh pe dhe të veprosh ashtu sikur me qenë çdo gjë në rregullë, sepse njeriu është në fenë e shokut të tij. Është thënë : miku të tërheqë nga vetja e tij. Nëse ti nuk e nxjerrë atë nga e kota në të vërtetën, atëherë është rrezik që do të tërhiqeni në të kotën. Ne ju këshillojmë që të largohesh nga ai, të mos pranoni dhurata nga ai, të mos e hash ushqimin e tij, të mos ju përgjigjesh thirrjes së tij, të mos buzëqeshësh kur takoheni, derisa këmbëngul në kokëfortësinë e tij. Do të ishte mirë për për ta lajmëruar arsyen dhe se arsyeja e kësaj është feja juaj dhe kënaqësia e Allahut. Ndoshta me këtë bojkotë do të ndalet me atë, sepse dikë me e distancuar është nga suneti i të Dërguarit, sallallallahu alejhi ve sel-lem. Përveç kësaj ti e ke mbrojtur fenë tënde që nuk e ke miratuar të kotën e tij, nuk ke anuar në llogari të tevhidit në mënyrë sikur me u sjellë ashtu sikur mos me qenë asgjë. E keni përmendur dashurin dhe urrejtjen në emër të Allahut dhe kjo është lidhja me e fortë e besimit dhe se kjo konsiderohet njëra nga obligimet e fesë. Por nëse ai është prej atyre të cilëve e pranon dawetin dhe nëse miqësia me të i ndihmonë atij për të pranuar udhëzimin atëherë unë ju rekomandojë që të jesh i durueshëm në lidhje me të dhe ndaj tij të sillësh mirë dhe me urtësi të madhe. Në këtë rast nuk ka ndonjë kundërtënie të pranoshë dhurata prej tij, dhe të kesh sjellje të mira me të, ti bësh atij mirë ashtu si me përfituar zemrën e tij. Allahu i Plotfuqishëm thotë: **"Allahu nuk ju ndalon të bëni mirë dhe të jeni të drejtë ndaj atyre të cilëve nuk ju luftojnë kundër jush për shkak fesë tuaj dhe nuk ju dëbuan nga vendi juaj – Allahu i do ata që mbajnë drejtësi. »**Dhe është transmetuar nga i Dërguari i Allahut sallallahu alejhi selam, se ai i ka pranuar dhuratat nga kafirat, dhe disa prej tyre i ka refuzuar. Kjo është midis politikës së Sheriatit, të cilën dobi do ta vlersojë thirrësi ...

Kjo është ajo këshilla jonë për ju në këtë temë, Allahu ju dhashtë çdo të mirë, dhe ti forcojë këmbët tuaj. Es-Salam alejkum.¹²⁸

¹²⁸Burimi: <https://salafimediabalkan.wordpress.com/2014/12/04/mojprijetelj-ne-cini-kufr-u-taguta-sejh-ebu-muhammed-el-maqdisi-hafizehullah/>

Çfarë është kuptimi i tagutit në përgjithësi dhe fjala “dëshirojnë të arbitrohen tek taguti”

Komisioni i përhershëm për studime dhe fetva, është pyetur:

Çfarë është kuptimi i tagutit në përgjithësi, duke bërë me aluduar në komentin e Ibn Kethirit për ajetin: **“A i vure re ata që mendojnë se besuan atë që të zbriti ty, dhe atë që zbriti para teje, se si dëshirojnë që mes tyre të gjykojë taguti, e duke qenë se janë të urdhëruar që të mos e besojnë atë”**. Nisa, 60)

Këtu kërkojmë sqarim për dy gjëra:

E para: Çfarë është kuptimi i tagutit në përgjithësi? A bën pjesë këtu edhe ajo që tha Ibn Kethiri: Tagut i çdo populli është ai tek i cili arbitrohen pos Allahut, pra që të kuptojmë dispozitën e gjykatësit dhe ata të cilët arbitrohen tek ai në rastet kur nuk gjykohet me sheriat.

E dyta: Kuptimi i fjalës: “dëshirojnë të arbitrohen tek taguti”, disa thanë se dëshira e përmendur këtu gjendet brenda, ndërsa asnjëri nuk e njeh ate, andaj nuk shpallet kafir ai i cili arbitrohet, vetëm nëse kuptohet kushti për dëshirën e tij të brendshme, gjë kjo e cila nuk mund të kuptohet. Ndërsa disa tjerë fjalën dëshirë e komentuan me kuptimin e jashtëm duke u argumentuar me hadithin e Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, për pajtimin dhe pasimin. Cila prej këtyre është e vërtetë?

Komisioni i përhershëm, u përgjigj:

Kuptimi i tagutit i përgjithshëm është çdo gjë e cila adhurohet pos Allahut, nëse i afrohen me namaz, agjërim, zotim, therje, kërkim për ta strehuar nga të këqijat dhe për t’i arritur të mirat në çështje të cilat janë të Allahut, apo nëse merret për të gjykuar në vend të librit të Allahut dhe Sunnetit të Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, dhe të ngjashme me këto. Kuptimi i tagutit në ajet është çdonjëri i cili shmanget nga libri i Allahut dhe Sunneti i tij, sal’Allahu alejhi ue selem, duke u arbitruar në kushtetuta të vendosura nga njerëzit, apo në adete dhe zakone të trashëguara, apo tek kryetarë të fiseve për të ndarë të vërtetën. Apo nëse arbitrohet në atë si e sheh udhëheqësi i xhematit apo fallxhori. Prej kësaj bëhet e qartë se kushtetutat të cilat janë vendosur për t’u arbitruar tek ato, të cilat kundërshtojnë paralelisht ligjin e Allahut, hyjnë nën kuptimin e tagutit.

E dyta: Kuptimi i dëshirës në fjalën e Tij: “dëshirojnë të arbitrohen”, është çdo gjë e cila përcillet me fjalë apo vepër, për të cilën ka fakte dhe shenja të cilat aludojnë për qëllim dhe dëshirë. Argument është ajeti më pas: **“Kur u thuhet atyre: “Ejani (për të gjykuar) te ajo që e zbriti Allahu dhe te i dërguari!” i sheh se si dyfytirëshit ta kthejnë shpinën”**. (Nisa, 61), njashtu është argument edhe arsyeja e zbritjes së ajetit, të cilën e përmend Ibn Kethiri dhe të tjerët.

Po ashtu, pasimi është argument për pajtim, dhe me këtë largohet paqartësia e atij i cili thotë: dëshira është çështje e brendshme, prandaj nuk gjykohet se ka dëshiruar”.¹²⁹

¹²⁹Shih: Fetava Lexhne Daime 873-875/1

KAPITULLI I GJASHTË

ÇËSHTJA E ARSYETIMIT ME INJORANCË NË SHIRKUN E MADH NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT

Definicioni i xhehilit

El Xhehël- në aspektin gjuhësor është e kundërta e diturisë.¹

Ibn Mundhiri thotë: “Xhehli është e kundërta e diturisë. TEXH’HIL është kur ta përkatësosh në xhehël ndërsa XHEHALE është ta veprosh një vepër pa dituri, MEXH’HELE është ajo që të shtyn të veprosh me xhehël, XHAHILIJE quhet gjendja në të cilën ishin arabët para Islamit. Prej xhehilit ndaj Allahut të lartësuar dhe të Dërguarit të tij, sal’Allahu alejhi ue selem, ligjeve të fesë, krenaria me paraardhës, mendjemadhësia, tirania etj”.²

Në terminologji është besimi i një sendi në të kundërtën e asaj që është.

Llojet e xhehilit:

Xhehli ndahet në dy lloje:

1.xhehli i thjeshtë: është mospasja e diturisë për një çështje (e fesë) e cila duhet të dihet.

2.dhe xhehli i përbërë.

Xhehli i përbërë është diçka e cila është besim i prerë e cila nuk është e njëjtë me realitetin.³

Fjalët e dijetarëve rreth mos-arsyetimit me injorancë në shirkun e madh

Fjalët e medh-hebeve nuk arsyetuan me injorancë në çështjet e qarta të shirkut të madhë

1.Imam Ebu Hanife në transmetimin e Ebu Jusufit, Jakub b. Ibrahim nga ai se ka thënë, **nuk ka arsye asnjëri për injorancën (xhehlin) mbi njohjen e Krijuesit të tij. Ngase është obligim për të gjitha krijesat njohja e Zotit të Lartmadhërisëm dhe teuhidin (njeshmërinë) e Tij.** Për shkak të asaj që ai sheh qiejt dhe tokën, krijimin e vetes, dhe të gjithë asaj që Allahu e ka krijuar. Sa i përket farzeve ai i cili nuk i di dhe nuk i kanë arritur, këtij personi nuk i është ngritur argumenti për dispozitat.⁴

¹Shih: Muhatar sihah(f 155)

²Shih:Lisanul Arab (29/11)

³Shih:Mensua Fekhiye (f 197/16)

2.Imam Karafij El Malikij thotë: lloji i dytë i injorancës është injoranca të cilën sheriatu nuk e lejon, vepruesi i sajë nuk falet. Rregulli i sajë është çdo gjë e cila është e pamundur të ruhet, e cila nuk është e vështirë për njeriun kjo nuk falet.

Obligueshmëria nuk ngritet nga ai ky lloj përfshin bazat e fesë apo besimet, bazat e fikhut dhe disa dispozita degë të fikhut.

Sa i përket bazave të fesë, këtu injoranca nuk pranohet ngase mësimi i akides është obligim, kjo mund të bëhet përmes pyetjes dhe përgjigjes, mësimi. Kush kapet për akide me injorancë ai vetëm se ka bërë një mëkat të qartë.

Ngase ligjvënësi ka lehtësuar në çështjen e besimit të bazave të fesë. Sa që njeriu nëse jep mundin e tij ai do të njihet me akiden e vërtetë. Mirëpo nëse mundin e tij nuk e dërgon deri te e vërteta, ai është kafir mëkatar sipas mendimit më të njohur nga mendimi i ynë. Në këtë rast nuk arsyetohet me gabimin e tij në ixhtihad. Ngase nga njeriu kërkohet që ta qëllon të vërtetën në akide. Ta njeh njësimin e Allahut, bazat e fesë në mënyrë precize. Ndërsa në çështjet degë është e kundërta. Sheriatu në këto çështje nëse njeriu gabon ia falë nëse ka ixhtihad dhe hulumtim nga njeriu. Kjo është për shkak fjalës së Pejgamberit “kur gjykatësi të bën ixhtihad dhe e qëllon të vërtetën ai ka dy shpërblime, ndërsa nëse gabon ai e ka një shpërblim”.⁵

Ai njashtu thotë: **mu për këtë Allahu teala nuk arsyetoi injorantin në baza të fesë, sipas ixhmasë së dijetarëve**.⁶

Dobi: Malikit janë veçuar nga dijetarët tjerë, saqë ata nuk arsyetojnë me injorancë edhe më shumë prej çështjeve të fikhut. Siç janë nikahi, shufa, ekzekutimet, mallkimet, dëmshpërblimet, shkurorëzimi, etj.

3.Shafiu r.a thotë: po të arsyetohej injoranti për shkak injorancës së tij atëherë injoranca do të ishte më e mirë se dituria. Ngase ajo largon nga njeriu barrën e obligueshmërisë.

Rehaton zemrën e tij nga vështirësitë. Prandaj robi nuk ka arsye në mos njohjen e dispozitave pasi të arrin dhe të ketë mundësi të njoh “ që njerëzit mos të kenë arsye para Allahut pas dërgimit të Pejgamberëve”.⁶

4.Imam Shemsudin Ibn Kajjim Hanbelij thotë: islami është njësimi i Allahut dhe adhurimi i Tij. Besimi në Allahun dhe të Dërguarit e tij dhe të pasohet me atë që erdhi. Nëse robi nuk vjen me këtë ai nuk është mysliman. Ai nëse nuk është kafir inatçor, është kafir injorant.

⁴Bedai Senai” Kisani (f 4378/9) “Sherh Fikhu Ekber” Mola Alij Karij (f 207).

⁵Furuk” (f 149/2)

⁶Sherhu Tekihul Fusul” (f 439).

Më së shumti çka mund të themi për këtë shtresë të njerëzve është se ata janë kafira injorantë të pa inatosur. Mirëpo mos inati i tyre nuk i përjashton nga ajo të jenë kafira. Ngase kafir është ai i cili mohon njësimin e Allahut, përgënjeshtrohet të Dërguarin ose nga inati apo injoranca, apo pasimi qorrazi i ithtarëve të inatit...⁷ “

5. Shejhul Islam Ibn Tejmijje thotë: **murted është ai i cili i bën shirk Allahut të Lartësuar, urren Pejgamberin salallahu alejhu ve selem apo atë me të cilën erdhi ai, apo len refuzimin e të keqes me zemër, apo pretendon se ndonjëri nga sahabët apo tabiinët ka luftuar së bashku me kafirat, apo ka lejuar këtë apo nëse mohon një ixhma të prerë, apo mes atij dhe Allahut merr ndërmjetësues të cilët iu lutët atyre dhe kërkon prej tyre.** Po ashtu ai i cili dyshon në një cilësi prej cilësive të Allahut qifti i të cilit nuk mund të mos e njoh atë, ky është murted, ndërsa nëse qifti i tij ka mundësi të mos e njoh, nuk është murted. Prandaj Pejgamberi nuk e shpalli kafir atë person i cili dyshoi në forcën e Allahut dhe në ringjallje, ngase kjo nuk është vetëm pas pejgamberisë. Prej kësaj është fjala e Aishes ra: sado që njerëzit e fshehin Allahu e di? Ai tha: po....⁸

Mendo rreth fjalëve të shejhul Islam Ibn Tejmijes i cili flet për murtedin të bëhet e qartë se në çështjet e shirkut të madh, po ashtu edhe në çështjet e qarta të kufrit, ai nuk arsyeton me injorancë. Ndërsa në çështjet e cilësive të Allahut, ai arsyeton me injorancë. Prandaj Shejh Abdullah ibn AbduRrahman Ebu Betini për fjalët të cilat i përmendëm tha: mendimi i zgjedhur i Tekijudinit në çështjet e cilësive është se injoranti arsyetohet. Ndërsa shirku dhe të ngjashme si ai nuk arsyetohen.⁹

6. Fjalët e autorit të “Menarit” Shejkh Muhamed Rashid Rida. Ai Allahu e mëshiroftë thotë: **dijetarët e umetit janë të pajtimit se injoranca ndaj çështjeve të fesë janë të prera për të cilat ka ixhma, të cilat njihen patjetër nga feja.** Siç është çështja e teuhidit, ringjalljes, shtyllat e islamit, ndalesa e zinasë, alkoolit. Kjo nuk është arsye për atë i cili mangëson në mësimin e këtyre duke pasur mundësi. Sa i përket atij i cili nuk mangëson siç janë: ai i cili është në islam i ri, ai cili është rritur në kodër psh, ku ndoshta nuk gjen prej kujt të mëson. Ky person është i arsyetuar.¹⁰

⁶Menthur Fi Kauaid Fekhiye” Zerkeshij (f 15/2)

⁷Tarikul Hixhretejn” (f. 382)

⁸“Ihtijarat Ilmije” (f 535/5) nga “Fetava Kubra”

⁹“Intisar li Hizbilahil Muvehidin” (f 47)

¹⁰“Kufrul’ledhi Judharu Sahibu” (f. 15)

Burimi: “Aridul xhehl ve etheruhu ala ahkamul Itikad inde Ehli sunneh vel xhemat” i autorit Shejh Ebi Ula bin Rashid Ebil Ula f. 101-102.

Imamët e davës njashtu nuk arsyetuan me injorancë në shirkun e madh

1. **Shejh Ebu Betin Nexhdij**, myfti i Nexhdit në kohën e tij, ka thënë: “Dijetarët nga çdo medh’heb përmendën gjëra të shumta prej fjalëve, veprave dhe besimeve, të cilat nuk mund të numërohen. Dhe ai i cili i posedon këto bën kufër. Këtë nuk e përkufizuan me atë i cili është inatçi. Prandaj, ai që pretendon se vepruesi i kufrit me te’vil, ixhtihad, gabimisht me pasim qorrazi apo nga injoranca se është i arsyetuar, është në kundërshtim me Kur’anin, Sunnetin dhe ixhmanë, padyshim”.

2. **Ebu Betini**, duke treguar se Ibn Tejmije nuk arsyeton me injorancë dhe te’vil në mesele të shirkut të madh, thotë: “Ai, Allahu e mëshiroftë, në disa vende në mënyrë të prerë përmendi kufrin e atyre që vepruan shirk, përmendi ixhmanë e muslimanëve rreth kësaj dhe nuk e përjashtoi nga kjo injorantin dhe të tjerët. Allahu, te’Ala, tha: **“Është e vërtetë se Allahu nuk falë (mëkatin) t’i bëhet Atij shok, e pos këtij (mëkati), të tjerat i falë atij që dëshiron. Ai që i përshkruan shok Allahut, ai ka humbur dhe bërë një largim të madh (prej të vërtetës).”** (En-Nisa, 116). Për Mesihun tha: “Bënë kufër (mohuan të vërtetën) ata që thanë: **“Allah është ai, Mesihu, biri i Merjemes”**. E vetë Mesihu, (Isai), tha: **“O beni israilë, adhurojeni Allahun, Zotin tim dhe Zotin tuaj, sepse ai që i përshkruan Zotit shok, Allahu ia ka ndaluar (ia ka bërë haram) atij Xhennetin dhe vendi i tij është zjarri. Për mizorët nuk ka ndihmës.”** (Maide, 72). Kush e veçon këtë kërcënim vetëm për inatçiuin dhe i përjashton nga ky kuptim injorantin, atë që vepron me te’vil dhe mukalidin, vetëm se e ka kundërshtuar Allahun dhe të Dërguarin, dhe ka dalë jashtë rrugës së besimtarëve. Kaptinën e murteddit fukahatë e fillojnë me shirkun dhe nuk e përkufizojnë me inatçiuin”.¹¹

3. **Shejh AbduRrahman b. Hasen** duke sqaruar mos arsyetimin me gabim, dyshim dhe te’vil në meseletë e shirkut, thotë: “Çdo kafir ka gabuar, edhe mushrikët patjetër kanë bërë te’vil. Ata besojnë se shirku i tyre me njerëz të mirë është madhërim që u sjell dobi dhe i mbrojnë ata. Andaj nuk arsyetohen me këtë gabim, e as me atë te’vil”.¹²

4. **Shejh AbduLatif b. AbduRrahman b. Hasen**, gjatë demantit kundër Daud Xherxhisit për çështjen e arsyetimit me dyshim në meseletë e shirkut, i cili këtë mendim e përkatësoi tek Ibn Tejmije, thotë: “Nuk ka në fjalët e shejhul Islamit diç që aludon për arsyetim me çdo lloj dyshim. Ai nuk arsyeton në të gjitha llojet e dyshimit, kjo nuk është në fjalët e tij. Nuk e kupton fjalën e tij në këtë mënyrë vetëm një i cili nuk është marrë aspak me dituri. Shprehja e Ibn Tejmijes është e qartë dhe në kundërshtim me këtë kuptim”.¹³

5. Ai po ashtu tha: “Sa i përket meselesë së adhurimit të varrezave dhe lutjes së atyre pos Allahut, kjo mesele është çështje e pajtimit tek të gjithë se është e ndaluar, sipas ixhmasë, prandaj nuk ka aspak paqartësi në fjalët e shejhut”.¹⁴

6. **Shejh AbduLatifi**, rahimehullah, ka thënë: “kur Irakiu i përjashton havarixhët nga arsyetimi me dyshim dhe i futë nën arsyetim adhuruesit e varrezave, veçse e pason epshin e tij në këtë mesele dhe të tjerat”.¹⁵

7. Ai, gjithashtu ka thënë: “Shejhu (Ibn Tejmije) nuk ka folur për synimet e Irakiut rreth meseleve të besimit të cilat detyrimisht njihen në fe. Ai i ka për qëllim dyshimet për meseletë të cilat janë të panjohura”.¹⁶

8. Shejhul Islam Ibn Tejmije thotë: murted është ai i cili i bën shirk Allahut të Lartësuar, urren Pejgamberin, sal’Allahu alejhi ue selem, apo atë me të cilën erdhi ai, apo len refuzimin e të keqes me zemër, apo pretendon se ndonjëri nga sahabët apo tabiinët ka luftuar së bashku me kafirat, apo ka lejuar këtë apo nëse mohon një ithma të prerë, apo mes atij dhe Allahut merr ndërmjetës të cilët i lutë dhe kërkon prej tyre. Po ashtu ai i cili dyshon në një cilësi prej cilësive të Allahut qifti i të cilit nuk mund të mos e njoh atë, ky është murted, ndërsa nëse qifti i tij ka mundësi të mos e njoh, nuk është murted. Prandaj Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, nuk e shpalli kafir atë person i cili dyshoi në forcën e Allahut dhe në ringjallje, ngase kjo nuk është vetëm pas Pejgamberisë. Prej kësaj është fjala e Aishes ra: sado që njerëzit e fshehin Allahu e di? Ai tha: po....¹⁷

9. Ibn Kajimi kur flet për hadithet të cilat flasin për përgëzimin e kafirit me zjarr, thotë: fjala e Tij, sal’Allahu alejhi ue selem, kur të kalosh nga varri i kafirit thuaj: “më ka dërguar te ti Muhamedi, sal’Allahu alejhi ue selem, .”, ky dërgim është dërgimi i qortimit nuk është dërgim i urdhrit dhe ndalesës. Në këtë ka argument se njerëzit e varrosur i dëgjojnë të gjallët. Këtu ka argument se ai i cili vdes mushrik ai është në zjarr edhe nëse vdes para dërgimit të Pejgamberit. Ngase mushrikët ndërruan fenë e Ibrahimit as Hanefije. Ata zëvendësuan atë me shirkun të cilin vepruan.

¹¹(Dureru Senije 40/10, Ihtisar f.46)

¹²(Fetava Eimeti Nexhdije)

¹³(Fetava Eimeti Nexhdije 192/3, Minhaxh Tesis f.102)

¹⁴(Fetava Eimeti Nexhdije 194/3)

¹⁵(Fetava Eimeti Nexhdije 194/3)

¹⁶(Fetava Eimeti Nexhdije 194/3)

¹⁷(Menhexh Ibn Tejmije fi tekfir 216/1)

Ndërsa për atë nuk kishin ndonjë argument prej Allahut. E keqja e shirkut vazhdoi të njihet në fenë e Pejgambereve që të gjithë, prej të parit deri te i fundit, lajmet për dënimet e Allahut ndaj umeteve janë të njohura shekull pas shekulli, prandaj Allahu ua ngrit mushrikëve argumentin në çdo kohë. Po të kishte qenë vetëm natyrshmëria e tyre në të cilën i krijoi robërit e tij duke e njësuar në rububie gjë kjo e cila është e pa ndarë nga teuhidi uluhije. Sipas mendjes dhe natyrshmërisë është e pamundur të ketë zot tjetër. Edhe pse Allahu i Lartësuar nuk dënon në bazë të kësaj natyre vetëm. Thirrja e Pejgamberëve ka vazhduar në tokë për të njësuar Atë, prandaj mushriku e meriton dënimin ngase ka kundërshtuar thirrjen e Pejgamberëve.¹⁸

10. Shejh Ebu Betin Nexhdij thotë: çdonjëri i cili bën këtë sot tek tyrbet, ai është mushrik kafir. Sipas Kur'anit, sunnetit dhe ixhmasë. Neve e dimë mirë se ky i cili përkatësohet në Islam nuk është zhytur në këtë vetëm për shkak inJORANCës. Ata po ta dinin se kjo i largon prej Allahut dhe se kjo është prej shirkut të cilin Allahu e ka ndaluar. Ata nuk do ta vepronin këtë. Mirëpo megjithëkëtë dijetarët i shpallën kafira. Me këtë nuk i arsyetuan me inJORANCë, siç thonë disa të devijuar se ata janë të arsyetuar ngase janë inJORANTë.¹⁹ Këtë e tha pasi që sqaroi veprat e adhuresve të varreve prej shirkut, lutjes, zotimit, therres dhe kërkimit ndihmë prej të tjerëve pos Allahut, në varre dhe tyrbe.

-Shejh Is'hak b AbduRrahman Ale Shejh, thotë: kjo çështje e jona ka të bëjë me adhurimin e Allahut një i cili nuk ka ortak dhe ka të bëjë me distancimin nga adhurimi i të tjerëve pos Tij. Ai i cili adhuron me Allahun dikë tjetër, ai ka bërë shirk të madh, i cili të nxjerrë nga feja, kjo është baza e bazave. Me këtë Allahu dërgoi të Dërguarit, i zbriti Librat. Kështu njerëzve iu ngrit argumenti me të Dërguarin dhe Kur'anin. Kështu e gjen përgjigjen për këtë gjatë shpalljes kafir të atij i cili bën shirk Allahut. Prej tij kërkohet të pendohet, nëse jo atëherë vritet. Ata, dijetarët nuk përmendin çështjen e njoftimit në çështje bazë. Ata njoftimin e përmendin në çështjet e panjohura të fshehta, ku argumenti është i panjohur për disa musliman. Siç janë çështjet ku disa ithtarë të bidatit polemizuan. Siç janë murxhit, apo çështje e panjohur siç është SARFI dhe ATFI (magjia për të afruar apo larguar burrin e gruan). Si të njoftohen adhuresit e varreve kur ata nuk janë musliman.²⁰

¹⁸“Zadul Mead” (f 59/3)

¹⁹Këta të devijuarit e kohës tonë jo vetëm që i arsyetuan mushrikët, por menduan se nëse ti i thua atij mushrikë ti ja ke vulosur atij xhehnemin, edhe kështu që nuk bën ta shpallësh atë mushrikë. Këta miskina nuk e dinë se ka dy lloje të tekfirit: tekfiri i emrit dhe tekfiri i dënimet, këto dy çështje duhet të ndahen dhe të dallohen. P. sh. Sa i përket tekfirit të emrit, me ia dhënë emrin e mushrikut, këtë ia jep atij me vetë bërjen e veprës që e bënë, dmth atëherë kur i bën shirk Allahut, kur e adhuron dike tjetër pos Allahut ai automatikisht e merrë edhe emrin e mushrikut, siç e kanë sqaruar këtë më lartë dijetarët e nexhdit Allahu i mëshiroftë. Edhe kjo nuk do të thotë se ti ia ke vulosur atij xhehnemin. Kjo është e mundur vetëm atëherë kur ia ngritë argumentin dhe i bëhet e qartë kjo edhe pastaj prap vazhdon në dalaletin e tij, besoj që kjo mesele tani është e kuptueshme për lexuesit, e Allahu është ai që udhëzon në rrugën e drejtë. Shih: “Dureru Senije” (f 405/10).

²⁰Shih: “Mexhmuatu Resail Mahmudie” (f 26)

Prej kësaj që përmendëm nga fjalët e dijetarëve të thirrjes së teuhidit, kuptojmë se në meseletë e shirkut të madh dhe të qartë, nuk ka arsye me dyshim, te'vil dhe gabim. Dhe arsyetimi në këto çështje do të thotë se nuk shpallet kafir vetëm se inatçiu. Ndërsa kjo është e pavërtetë. Kjo është e qartë edhe në fjalët e Ibn Tejmijes se ai nuk arsyeton me dyshim dhe te'vil në meseletë e qarta përpos në ato të panjohurat, në të cilat arsyeton. Prej kësaj kuptojmë edhe gabimin e atij i cili përkatësohet me Ibn Tejmijen në atë se: “kusht për ngritjen e argumentit është që t'i sqarohet në mënyrë të plotë derisa të shihet inati kundër Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem ”.²¹ Autori i kësaj fjale solli disa tekste nga Ibn Tejmije të cilat nuk aludojnë për atë. Siç do t'i sjellim në një kaptinë të veçantë dhe do t'i shqyrtojmë me ndihmën e Allahut. Fjala e tij “derisa të shihet inati i tij kundër Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem ”, është përkufizim i tekfirit vetëm tek inatçiu. Ndërsa kjo është e kotë dhe e pavërtetë, siç përmendëm fjalët e dijetarëve.

Çështja e dytë

Dallimi mes ngritjes së argumentit dhe kuptimit të tij. Për ngritjen e argumentit nuk është kusht kuptimi i tij. Nëse ka arritur në mënyrë që po të dëshirojë mund ta kuptojë.

Është kusht që të transmetohet në mënyrë që mund ta mësojë. Pra, nëse ai të cilit i arrin argumenti është i mençur, i dallon gjërat dhe kupton atë që dëgjon, siç u përmend në tekstet e dijetarëve rreth kësaj çështje.

Çështja e tretë

Dyshimi, te'vili dhe gabimi, nuk konsiderohen arsye në mesele të shirkut të madh, ngase argumentet për të janë të dukshme. Në këto mesele kthehemi në fjalët e Ibn Tejmijes siç e përmendën këtë dijetarët e Nexhdit.

Çështja e katërt

Mendimi se kuptimi i argumenteve është kusht për tekfirin konkret të njerëzve dhe se nuk shpallet kafir vetëm se inatçiu ndaj argumenteve. Po ashtu arsyetimi me dyshim, te'vil dhe gabim në meseletë e shirkut të madh. Ky është një dyshim i vjetër me të cilin u ballafaquan dijetarët e thirrjes së teuhidit në Nexhd kundër Daud Xherxhisit dhe të tjerëve. Këtë dyshim e thanë edhe disa nga bashkëkohorët.²²

Ebul Ula b. Rashid b. Ebil Ula Rashid

²¹(Menhexh Ibn Tejmije fi tekfir 216/1)

²²Libri: Dawabit-tekfir el muajen (Në recensim të Shejh Salih el-Feuzan)

Njashtu edhe ‘Komisioni i përhershëm për fetva’ nuk ka arsyetuar me injorancë njeriun që bie në shirk nga injoranca e tij

Është pyetur ‘Komisioni i përhershëm për fetva’ në krye shejh Ibn Bazin përse i përket justifikimit me injorance të atij njeriu që bie në shirk, në fetvanë me numër, (4144) dhe kanë pohuar në mënyrë të qartë se nuk ka justifikim në këto çështje, pyetja është si më poshtë:

Pyetja:Një person adhuron të tjerë pos Allahut, ose lut dikend tjetër pos Allahut, apo ther kurban për ndonjë shejh, sikurse ndodh këtu në Egjipt, a justifikohet ky me injorancën e tij apo nuk justifikohet? Dhe nëse nuk justifikohet me injorancë cila është përgjigja ndaj ndodhisë së ‘Dhatu enuat’Na jepni përgjigje Allahu ju shpërbleftë.

Përgjigja:Nuk justifikohet njeriu që është i obliguar për sa i përket adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut, apo afrimit të tij me therje (të kurbanit) tek dikush tjetër pos Allahut, apo betimit (zotimit) të tij tek dikush tjetër pos Allahut, e ngjashëm me këto prej adhurimeve të cilat janë veçori të Allahut të Lartësuar, vetëm nëse është në shtete jo islame dhe nuk i është përcjellë thirrja (islame), ky justifikohet për shkak të mosarritjes së thirrjes (islame) e jo thjesht për shkak të injorancës.Ka transmetuar Muslimi nga Ebu Hurejra r.a nga Profeti sal’allahu alejhi ue selem, se ka thënë:

“Pasha Atë në Dorë të të Cilit është shpirti i Muhamedit, nuk dëgjon për mua ndonjë njeri nga ky umet, çifut apo krishterë pastaj vdes duke mos besuar në atë që unë u dërgova me të, vetëm se do të jetë prej banorëve të zjarrit.”

Kështu, nuk i justifikoi Profeti sal’allahu alejhi ue selem, ata të cilët kanë dëgjuar për të kush jeton në vende islame ka dëgjuar për Profetin sal’allahu alejhi ue selem, kështu që nuk justifikohet në bazat e imanit me injorancën e tij.

Ndërsa sa i përket atyre të cilët kërkuar nga Profeti sal’allahu alejhi ue selem që të bëjë për ta ‘dhatu enuat’ në mënyrë që të varnin armët e tyre, këta ishin të rinj (sapo kishin hyrë në islam, dhe sapo e kishin lënë kufrin) afër me kohën e kufrit, dhe ndërkaq ata vetëm se e kërkuar dhe nuk e vepruan, e kjo arritje nga ana e tyre ishte në kundërshtim me sheriatin, e kështu Profeti sal’allahu alejhi ue selem e u rreu atë, e ata nuk e vepruan atë.E tek Allahu është sukseesi, dhe paqja qoftë mbi Profetin tonë Muhamed, mbi familjen e tij, dhe mbi shokët e tij.”³⁰

²⁹Shih:“Fetava Eimeti Nexhdije” (f 231/3) Burimi:”Aridul xhehl ve etheruhu ala ahkamul Itikad inde Ehli sunneh vel xhemat” i autorit Shejh Ebi Ula bin Rashid Ebi Ula f. 175-198.

³⁰Nga: “El Lexhnetu ed-Daime lil Buhuth el ilmijeh uel Ifta” Fetvaja me numër: 4144. Përktheu nga arabishtja: **Abdurrahman OSMANI** Burimi: **Teuhid.NET**

Dijetarët bashkëkohor njashtu nuk arsyetuan me injorancë në shirkun e madh

-Shejh Abdul Aziz Bin Bazi r.a. Thotë: kush vdes në shirk nga injoranca për shkak të mos ardhjes së asnjërit për ti treguar për teuhidin, se zotimi dhe lutja janë adhurime të cilat nuk lejohet të i drejtohen dikujt tjetër pos Allahut teala. Ky person është mushrik, nuk lejohet të shkohet në xhenazen e tij, nuk i falet namazi, nuk lutet për te, as nuk lejohet të kërkohet falje për te. Nuk i kryhet haxhxi kaza as nuk jepet lëmoshë për te.

Këta nuk janë të arsyetuar edhe pse thuhet se atyre nuk u ka ardhur ndonjëri tu shpjegon këto çështje të përmendura, prej shirkut. Ngase argumentet Kur'anore janë të qarta, dijetarët gjenden në mesin e tyre. Ata kanë mundësi të pyesin për shirkun e vet. Mirëpo ata kthyen shpinën dhe u pajtuan me atë që ishin.³¹

-Shejkh Abdul Aziz Bin Bazi (All-llahu e mëshiroftë) –

Nuk arsyetohet çdo njëri me injorancë. Është fjala për ato çështje me të cilat Islami erdhi edhe i dërguari ua sqaroi njerëzve. Këto u sqaruan në Librin e Allahut, u përhapën në mesin e muslimanëve. Prandaj pretendimi i injorancës nuk pranohet. Posaçërisht ajo që ka të bëjë me baza të fesë dhe akide. Allahu i Lartësuar e ka dërguar të Dërguarin e Tij që tua sqaron njerëzve fenë. Ai e përcjelli fenë në mënyrë të qartë. Umetit ia shpjegoi realitetin e fesë. Ai i la në një rrugë të bardhë, nata e së cilës është sikur dita. Në librin e Allahut është udhëzimi dhe drita. Nëse disa njerëz pretendojnë injorancë në atë që është e njohur patjetër nga feja, ndërsa kjo është përhapur në mesin e muslimanëve, kjo nuk pranohet. Siç është pretendimi për injorancë ndaj shirkut dhe adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut, pretendimi se namazi nuk është i obligueshëm, agjërimi nuk është obligim, zekati apo haxhxi duke pasur mundësi. Të gjitha këto nuk pranohen ngase kjo është çështje e njohur në mesin e muslimanëve. Janë të njohura si detyrime nga feja Islame. Janë përhapur tek muslimanët prandaj nuk pranohet pretendimi me injorancë. Po ashtu edhe nëse thotë se ai nuk e di çfarë bëjnë mushrikët tek varret, apo tek idhujt gjatë lutjeve ndaj të vdekurve, ku kërkojnë ndihmë prej tyre, u therin atyre, zotohen para tyre, therin për idhujt, yjet, drunjat, gurët, kërkojnë shërim, kërkojnë ndihmë prej tyre kundër armiqve, prej të vdekurve, idhujve, xhinëve, melekëve dhe Pejgambereve. Të gjitha këto pune janë të njohura në fe patjetër. Kjo është shirk i madh, Allahu teala e ka shpjeguar këtë në librin e tij, po ashtu edhe i Dërguari i tij. Ai qëndroi në Mekke trembëdhjetë vite, duke i alarmuar njerëzit nga shirku. Po ashtu në Medine dhjetë vite. Ai u shpjegoi obligimin e sinqeritetit në adhurim ndaj Allahut një. Atyre ua lexoi Librin e Allahut.

”Zoti yt ka dhënë urdhër të prerë që të mos adhuronit tjetër pos Tij, që të silleni në mënyrë bamirëse ndaj prindërve. Nëse njërin prej tyre, ose që të dy, i ka kapur pleqëria pranë kujdesit tënd, atëherë mos u thuaj atyre as “of - oh”, as mos u bë i vrazhdë ndaj tyre, po atyre thuaju fjalë të mira (të buta, respektuese).” (El Isra 23),

“Vetëm Ty të adhurojmë dhe vetëm te Ty kërkojmë ndihmë! (El Fatiha 5),

“Ne ta shpallëm ty librin për hir të së vërtetës, andaj ti adhuroje Allahun duke qenë i singertë në adhurimin e Tij!, Vini re! Adhurim i singertë është vetëm ai për Allahun! Ndërsa ata që në vend të Tij adhurojnë miq të tjerë (duke thënë): Ne nuk i adhurojmë ata për tjetër, vetëm që të na afrojnë sa më afër Allahut, s’ka dyshim se Allahu do të gjykojë mes tyre për atë që ata ishin në kundërshtim. E, është e vërtetë se Allahu nuk udhëzon në rrugë të drejtë atë që është rrenës, jobesimtar.” (Ez Zumer 2,3),

Thuaj: “Namazi im, kurhani im, jeta ime dhe vdekja ime janë thjesht për Allahun, Zotin e botëve., Ai nuk ka shok (nuk adhuroj tjetër). Me këtë (thjeshtësi të adhurimit vetëm për Zotin) jam i urdhëruar dhe jam i pari i muslimanëve (i pari që pranoj dhe bindem)!(El En’am 162,163).Allahu i Lartësuar duke iu drejtuar Pejgamberit, sal’ Allahu alejhi ue selem, thotë: “Ne, vërtet, të dhamë ty shumë të mira, Andaj ti falu dhe prej kurban për hir të Zotit tënd!” (El Keuther 1,2),

“Dhe (mua më shpallet) se vërtet xhamitë janë veçantë për ta adhuruar Allahun, e mos adhuronit në to askënd tjetër me Allahun!” (El Xhinn 18) dhe

“E kush adhuron me Allahun edhe ndonjë zot tjetër, për të cilin nuk ka kurrfarë fakti, përgjegjësia e tij është para Zotit të vet, e mohuesit nuk do të shpëtojnë.” (El Mu’minun 117).³²

-Shejh Bin Bazi rahimehullah gjithashtu thotë:

Nuk arsyetohet me injorancë.Nëse ai i cili e bën këtë është në mes të muslimanëve dhe bën shirk dhe adhuron dikë tjetër pos Allahut, ai nuk arsyetohet ngase ai ka mangësuar, nuk ka pyetur dhe nuk e ka mësuar fenë. Prandaj, ky nuk është i arsyetuar në adhurimin e dikujt tjetër pos Allahut prej të vdekurve, drunjve, gurëve apo idhujve, ngase ka qenë prej atyre që është shmangur dhe ka qenë indiferent në fe. Siç tha Allahu i Lartësuar: **“kurse ata që nuk besuan nuk i vunë veshin asaj me çka u tërhiqet vërejtja.”**(El Ahkaf 3).

³¹Shih:“Fetava Eimeti Nexhdije” (f 339/3)

³²“Fetva ve Teubihat” (f 239 249) “Fetava” Shejh Bin Baz (f 572/2) Përktheu: Hoxhë Rexhep Memishi www.teuhid.net

Dhe se Pejgamberi sal'Allahu alejhi ue selem, kur kërkoi leje nga Zoti i tij që të kërkon falje për nënën e tij, ngase ajo vdiq në injorancë, Allahu nuk i lejoi të kërkon falje për të, ngase ajo vdiq në fenë e popullit të saj, të cilët ishin adhures të idhujve dhe se ai, sal'Allahu alejhi ue selem, kur u pyet nga një njeri për babanë e tij, se ku është, ai tha: në zjarr. Kur ai e pa fytyrën e tij tha: me të vërtetë babai im dhe babai yt janë në zjarr, ngase ai vdiq në shirk ndaj Allahut, duke adhuruar dikë tjetër pos Allahut. Atëherë si është rasti me atë i cili jeton në mesin e muslimanëve duke adhuruar Bedenijun, Husejnin, AbdulKadër Xhejlanin apo adhuron të Dërguarin Muhamedin, sal'Allahu alejhi ue selem, apo Alijun apo dikë tjetër!? Prandaj këta dhe të ngjashmit si këta nuk arsyetohen edhe më parë. Ngase ata bënë shirk të madh duke jetuar në mesin e muslimanëve. Kur'ani është në mesin e tyre, po ashtu edhe Sunneti i Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem, mirëpo ata nga këto shmangen.³³

-Gjithashtu Shejh Abdul Aziz Bin Bazi thotë:

Ai i cili njihet me lutje ndaj të vdekurve, kërkon ndihmë prej tyre dhe të ngjashme prej llojeve të adhurimeve. Ai është mushrik kafir. Nuk lejohet martesa e tij as hyrja e tij në Mesxhidul Harem. As nuk lejohet të sillemi me të sikur me muslimanët edhe nëse pretendon se është injorant³⁴ derisa të pendohet te Allahu s.v.t. Për shkak të fjalës së tij në Suretul Bekare **“Mos u martoni me idhujtare deri që ato të besojnë (Zotin). Një robëreshë besimtare është më e vlefshme se një idhujtare, edhe nëse ajo (idhujtarja) ju mahnitë. Mos u martoni as me idhujtarë deri që ata të besojnë (Zotin). Një rob besimtar është më i vlefshëm se idhujtari edhe nëse ai ju mahnit. Ata ju ftojnë për në zjarr, e Allahu me mëshirën e vet ju fton për në xhennet, për në shpëtim dhe u sqaron njerëzve argumentet e veta, ashtu që ata të përkujtojnë”**. El Bekare 221 dhe fjalës së Tij në Suretu Teube: **“O ju që besuat, vërtet idhujtarët janë të ndyrë, andaj pas këtij viti të mos i afrohen më xhamisë së shenjtë. Nëse i frikësoheni skamjes, Allahu me dëshirën e vet do t’ju pasurojë me mirësitë e Tij. Allahu është i gjithëdijsëm, është i urtë”**. El Teube 28, nuk duhet të shikohet ajo se janë injorant, me ata duhet të sillemi sikur me kafirat derisa të pendohen tek Allahu i Lartësuar për shkak të fjalës së Tij:

³³“Mexhmu Fetava” të Ibn Bazit (528-530/2) Përktheu: Hoxhë Rexhep Memishi
www.teuhid.net

³⁴Po themë sot kjo çështja e arsyetimit me xhehl në shirkun e madh është bërë një fitne e madhe në mesin e hoxhallarëve e mos të flasim për muslimanët e thjeshtë. Nuk janë në gjendje ende me kuptuar se ai i cili i bën shirk Allahut është mushrikë, dhe ai i cili pretendon se një person është e mundur të bëjë shirk dhe ende të mbetet muslimanë, ai në mënyrë të qartë është duke e kundërshtuar fjalën e Allahut që thotë: **Pasha All-llahun, ty të është shpallur, e edhe atyre para teje: "Nëse ibën shirk (shok) (All-llahun), veprat tua janë të asgjësuar dhe ti do të jeshë prej të humburve. Zummer 65.**

« Kur punojnë ata (idhujtarët) diçka të shëmtuar, thonë: “Ne i gjetëm që kështu prindërit tanë, edhe Allahu na urdhëroi këtë (vizitën reth Qabes lakuriq). Thuaju: “Allahu nuk urdhëron të shëmtuarën, a thoni për Allahun çka nuk dini?” El A’raf 28 dhe fjalës së Tij: “Një grup(nga ju) Ai e vuri në rrugë të drejtë, e një grup meritoi të jetë i humbur, pse ata (të humburit) shejtanët i morën për miq, e megjithatë mendonin se ishin në rrugë të drejtë”. El A’raf 30 dhe fjalës së Tij për krishterët dhe të ngjashmit si ata: “Thuaj: “A t’ju tregojmë për më të dëshpëruarit në veprat e tyre?” Ata janë veprimi i të cilëve u asgjësua në jetën e kësaj bote, e megjithatë ata mendojnë se janë kah bëjnë mirë”. El Kehf 103.

-Shejh Salih Fevzan ibn Fevzan thotë:

Unë them se ata nuk arsyetohen fare sepse ata jetojnë në një vend islam, lexojnë e dëgjojnë Kur'anin ditë e natë, dëgjojnë ligjëratat dhe programe fetare në radio. Ata nuk janë injorantë fare. Porse ata janë kokëfortë. Të tillët thonë se pasojnë etërit e tyre dhe se nuk e braktisin atë që etërit dhe bashkatdhetarët e tyre pasuan. Kjo është ajo që ata thonë. A arsyetohen këta me injorancë? Jo! Unë nuk e kam thënë këtë. Kjo është gënjeshtëri. Ai i cili i adhuron dikë tjetër pos Allahut ai është idhujtarë. Pra ai i cili lutë dikë tjetër pos Allahut, therë për dikë tjetër pos për Allahun, betohet në dikë tjetër pos Allahut dhe kërkon strehim nga dikush tjetër pos Allahut ai është idhujtarë (mushrik).³⁵

-Shejh Abdul-Aziz er-Rraxhihi, thotë:

Njeriu nuk justifikohet me injorancë, nëse ai ishte i aftë që ta largonte këtë injorancë nga vetja e tij dhe të kërkonte dikë për ta pyetur. Dhe, gjithashtu (ai nuk justifikohet), në lidhje me një çështje e cila njihet në Fe si e domosdoshme. Dhe personi i tillë nuk duhet të jetë i paqartë – (si, për shembull, kur) një njeri merret me kamatë mes Muslimanëve. Kështu që, kur i thuhet atij se kjo është e ndaluar (haram) ai thotë: “Nuk e di, unë jam injorant.” Kjo është e papranueshme, sepse kjo është një çështje që është bërë e qartë për çdo njeri.

Sidoqoftë, nëse është që jeton në një komunitet që merret me kamatë, dhe shembulli i saj është i paqartë dhe i fshehtë për të, dhe thotë, për shembull, që askush nuk e pranon Islamin atje, pra jeton në Amerikë dhe njerëzit atje merren me kamatë, kështu që ai mendon se ajo është e lejuar, ky person ndoshta (do të justifikohet), për shkak të injorancës. Kështu që, kur ky person bëhet Musliman dhe vazhdon të merret me kamatë dhe thotë: “Nuk e di, unë jam injorant.” – po, ky person është e mundur të justifikohet, për shkak të injorancës. Domethënë, nëse injoranca është në lidhje me çështje të cilat nuk janë të prera dhe janë të paqarta, ai është i justifikuar. Kurse, për ato çështje që janë të qarta tek të cilat nuk ka paqartësi, ai nuk është i justifikuar.

³⁵Burimi: alfawzan.ws/node/12872. Marrë: Perlat-Muslimane.com

Në çështjet e paqarta, për të cilat dikush mund të jetë injorant, siç është rasti i këtij individ, ka mundësi që ky person të jetë i justifikuar për shkak të injorancës. Kjo është si ajo historia që është transmetuar në dy koleksionet e Sahihëve për një burrë i cili e urdhëroi familjen e tij (kur ai të vdiste) t'ia digjnin trupin dhe ta shpërndanin hirin e tij në det dhe në tokë, duke thënë: “Nëse Allahu është i aftë që të më gjejë, Ai do të më dënojë me një Dënim të rëndë.” Ai e bëri këtë nga injoranca. Dhe ajo që e shtyu që ta bënte këtë ishte frika nga Allahu, kështu që Allahu e fali dhe pati mëshirë për të. Ai nuk e bëri me qëllim, duke menduar se ai nuk do të përfshihej nga Caktimi i Allahut. Ai as nuk e refuzoi ringjalljen dhe as nuk e mohoi Aftësinë e Allahut, megjithatë, ai mohoi përsosmërinë e detajeve të Aftësisë së Allahut, sepse kaq ishte kapaciteti i dijes së tij. Ai nuk e mohoi këtë nga arroganca dhe nga kokëfortësia, porse ai ishte injorant dhe ajo çfarë e bëri atë që të vepronte kështu ishte frika që kishte ai nga Allahu. Pra, **ky është shembulli i një çështjeje të paqartë**, meqë ka të bëjë me të. Kurse, sa për çështjet e qarta, atëherë ajo çfarë është e papranueshme është kur: Një burrë jeton mes Muslimanëve, porse ende nuk falet. Kur këshillohet, ai thotë: “Nuk e di nëse Namazi është obligim, unë jam injorant.” Ky person nuk po i kushton vëmendje. Dhe, po ashtu, nëse ai thotë: “Nuk e di nëse alkooli është haram” ose “nëse zinaja është haram”. Ky person nuk hyn tek ata që janë të paqartë, sepse këto janë çështje të qarta.³⁶

-Shejh Ali el-hudajr thotë:

Sa i përket shirkut të madh nuk ka asnjë arsytim, dhe rreth kësaj është **konsensusi i dijetarëve**. Ibn Kajjimi në librin e tij “Tarikul hixhretejn” dhe dijetarët e Nexhdit e transmetojnë konsensusin se nuk ka arsytim me injorancë kur vjenë puna tek shirku i madh.

Kushdo që bën shirk të madh, siç është thirrja diçka për dikë tjetër dhe jo për Allahun, ose kërkon ndihmë nga evlijatë dhe të vdekurit, ose vendos ligje (në kundërshtim me sheriatin islam) dhe kështu me radhë, ai është mushrik edhe nëse është xhahil, mute’evvil (kush e bënë këtë duke e përdorur te’vilin – keqinterpretimin) ose e bëri atë në mënyrë të gabuar. Ibn Tejmije në “Fetava”-n e tij 20/37-38 thotë: “Emri i mushrikut është konfirmuar para shpalljes, sepse ai (mushriku) ka bërë shirk dhe i bëri të barabartë zotrat e tjerë me Allahun.”

Kjo thënie e Ibn Tejmijes do të thotë se kushdo që bën shirk dhe i bën të barabartë të tjerët me Allahun quhet mushrik, edhe nëse e ka bërë atë para shpalljes (Kur’anit), edhe pse është injorant (i paditur). Nëse ju duhet sqarim i mëtejshëm në lidhje me këtë çështje atëherë konsultoni librat e mëposhtëm:

³⁶Marrë nga libri: Shpjegimi i anuluesve të islamit f.14-15.

- Kitab al mutemmime kelam eimmetid-Dawe (Në këtë libër, Shejh Ali Hudajr i përmend citatet nga dijetarët e Nexhdit që nga Shejh Muhamed ibn Abdul-Wahhabi e deri tek Shejh Bin Bazi dhe Komisionit të Përhershëm për fetvatë që lidhen me këtë çështje – të arsyetuarit me xhehl në shirkun e madh). Kitabul xhemi vet- texhrid Sherhu Kitabi et-Tevhid, kapitulli: Frika nga Shirku. Kitabut-tevdih vet-tetimmat ala keshfi esh-shubuhah.

Sa ju përket çështjeve të njohura të përgjithshme, të cilët i dinë njerëzit e thjeshtë, në këto gjëra mund të arsyetohen ata që nuk jetojnë në mesin e muslimanëve por jetojnë p.sh. në shkretëtirë dhe të vetmuar, apo i riu i cili ritet dhe jeton në ndonjë vend të pabesimtarëve, ose njeriu i cili e pranon islamin dhe është i ri në islam. Në situata të tilla, njeriu është i shfajësuar nga injoranca, apo me anë të te'vilit (keqkuptimit apo keqinterpretimit) deri sa ai të mësohet (për shembull, nëse personi i përmendur e bën hallall (të lejuar) alkoolin, apo beson se namazi nuk është obligim, apo nëse beson se kamata është hallall dhe kështu me radhë. Në këto situata, personi i cili vetëm sa e ka pranuar islamin, ai i cili jeton larg në ndonjë shkretëtirë dhe ai i cili është rritur dhe jeton në vende të pabesimtarëve shfajsohet me injorancë dhe me te'vil deri sa të mësojë, sh.p.).

Sa ju përket çështjeve më pak të njohura (mesail hafijje), të cilët i dinë vetëm dijetarët ose talebet (ata që nuk iu përkasin njerëzve të zakonshëm si psh.: predikuesit, studentët...etj. sh.p.), ata arsyetohen me xhehl dhe me te'vil deri sa personit të tillë nuk i largohen shubuhahët (dyshimet).

Sa ju përket çështjeve më pak të njohura dhe të njohura në përgjithësi nuk ka dallim në mes çështjeve të akidës ose fikhut dhe rregullave.

Dhe sa i përket çështjeve për prishjen e veprave ajo lidhet me vdekjen. Në atë për të cilën njeriu vdes. I Lartësuarit thotë:

"E ata prej jush që janë larguar nga feja e tyre, dhe vdesin si jobesimtarë, veprat e tyre janë të dështuara."³⁷

-Gjithashtu Sheikh Ali Hudajr, hafidhehullahu Te'ala thotë:

"Kjo shubhe – dyshim (dmth të arsyetuarit me injorancë në shirkun e madh) nuk është paraqitur para kohës së Ibn Tejmijes. Çdonjeri që përfaqëson mendimin e të arsyetuarit me injorancë dëshmia më e hershme e cila është përmendur është fjala e Ibn Tejmijes. Pastaj kjo shubhe është shfaqur gjatë kohës së Muhamed ibn Abdul Vehabit "...

³⁷Shqipëroi: **Ahmed ebu Muhamed** Përgatiti: **Teuhid.NET**

Pas kësaj Sheikh Ali Hudajri e përmendë brezin e dijetarëve të nexhdit e cila është shfaqur ky dyshim dhe dijetarët e nexhdit iu adresuan me përgjigje në të dhe pas kësaj ai thotë: "Pastaj, në këtë kohë erdhën ata që thonë se në lidhje me të arsyetuarit me injorancë në shirkun e madh ka divergjenca (mospajtime), pastaj i përmendën të dyja mendimet. Prej kësaj që kemi cekur ka në disa libra sot. Përveç kësaj, kur e përmendin mospajtimit nuk ia përshkruajnë askujt por atë e përmendin në mënyrë të përgjithshme (dmth thojnë se ka vetëm mospajtime a kurse nuk e përmendin se kush janë ata që po arsyetojnë me injorancë). Arsyeja për këtë është kuptimi i tyre që Sheikh Muhammed ibn Abdul Vehabi i ka dy mendime në këtë çështje, sepse nga disa kontekste të shejhut ata kanë kuptuar që ai po arsyeton me injorancë. Kjo është bazuar në keqkuptimin e tyre ...

"Në fund, Sheikh Ali Hudajri thotë:" Përmbledhje: „Të folurit për ekzistimin e mospajtimit për çështjen e justifikimit me injorancë nuk është lajmëruar përveç se në këtë kohë.”³⁸

-Shejh Abdul Aziz el-Tarifi, thotë:

Thotë Allahu i lartësuar: **“E nëse ndokush prej idhujtarëve (mushrikëve) të kërkon strehim, ti strehoje në mënyrë që t'i dëgjojë fjalët e All-llahut (Kur'anin), e mandej përcille deri në vendin e tij të sigurt. Këtë, ngase ata janë popull që nuk e di (të vërtetën e fesë islame).”** Tevbe.6. "Allahu e quajti atë mushrikë para se ai i ka dëgjuar fjalët e Allahut. E njëjta gjë është rasti edhe me ajetet e para të Sures Bejjine, ku Allahu ka gjykuar me kufr dhe shirk para se t'i arrinte atyre argumenti.”

Thotë i Lartësuari: **“Ata pabesimtarët nga ithtarët e librit dhe idhujtarët (mushrikët), të cilët nuk besuan, nuk iu ndanë (besimit të tyre) derisa atyre u erdhi argumenti i qartë,”** Bejjine.1.

I Lartësuari përpara se atyre iu erdhë dëshmia i ka quajtur pabesimtarë dhe mushrikë për shkak të bërit shirk ndaj Allahut.³⁹

Gjithashtu i Lartësuari thotë: **Pse atë (Belkisen) e kishte penguar (nga besimi i drejtë) ajo që adhuronte, pos All-llahut, dhe ishte nga një popull jobesimtar – prej qafirave .Neml.43.**

-Sheikh Ahmed el-halidi, thotë:

Allahui Lartësuar thotë: **Pse atë (Belkisen) e kishte penguar (nga besimi i drejtë) ajo që adhuronte, pos All-llahut, dhe ishte nga një popull jobesimtar – prej qafirave .Neml.43.**

³⁸(Nga libri i Sheikh Ali Hudajrit El-mutemmime)''

³⁹Mbaroi citati i shejhut nga komentimi i tij në librin Mufidul mustefid.

"Allahu na njofton rreth kufrit të saj dhe Kufrin e popullit të saj para se i ka ardhë libri atyre i Sulejmanit alejhi salam.⁴⁰

Nga libri: Et-Tibjan lima veka'a fied-davabit mensuben li ehli-sunne bila burhan.

-Autori i librit "Davabitu tekfiril muajen"**Rashid bin Ebi Ula** thotë:

Ai i cili adhuron dikë tjetër pos Allahut, është mushrikë, ngase muslimani nuk mund të mos e dijë se adhurimi është vetëm për Allahun Një. Ai për këtë çështje nuk mund të ketë ndonjë dyshim. Kush është i paditur për këtë apo ka dyshim, ai në origjinë nuk është musliman.

-Shejh Ahmed ibn Umer el-Hazimi thotë:

A do të justifikohet nga padituria ai i cili bie në shirk të madh apo jo? **Sa i përket kësaj çështje, tek gjenerata e parë (dmth Selefët) e kemi Ixhman se ai i cili bie në shirk e merrë emrin e tillë**, dhe këtë e kemi shpjeguar shumë herë, se kush bie në shirk edhe emrin e merrë të tillë, gjykojmë për të se është mushrikë në këtë botë, ia përcaktojmë atij dispozitat e dunjasë, siç janë: Nuk do të trashëgohet, as nuk do të lë trashëgim, nuk do ti falët xhenazja, dhe deri në fund prej dispozitave që i renditen mushrikut. Dhe sa i përket punës së tij në ahiret, kjo nëse atij nuk i ka arritur thirrja, kjo mbetet në mes tij dhe **Allahut, azze ve xhel**. Çështja se ai a do të hyjë në Xhennet apo do të hyjë në zjarr, neve s'na është lënë kjo çështje. Por ne gjykojmë për atë i cili ka vdekur në mosbesim (kufr), që ne e kemi parë ose e kemi ditur se ai është kafir – mushrikë, ose **All-Ilahu, Azze ve xhel**, ka gjykuar për atë se është në zjarr ose **Pejgamberi, sallallahu 'alejhi we sellem**, ka gjykuar se është në zjarr, e çka është përtej kësaj ne heshtim.

Për këtë arsye, **Ibnul Kajjimi**, rahimehullah, e ka sjellë mospajtimin në lidhje me ehlu-l-fetren, ngase më së shumti që përmendet shembulli për çështjen e arsytimit me padituri janë ehlu-l-fetra, Kush janë Ehlu-l-fetra? Këta janë ata të cilët nuk e kanë takuar ndonjë profetë të kaluar apo të ardhshëm. Kështu pra, nuk ju ka arritur thirrja dhe kanë ra në shirk, duke ia drejtuar ibadetin dikuj tjetër pos **Allahut, azze ve xhel**. A janë këta musliman apo jo?

Ibnu-l-Kajjimi, rahimehullah, ka thënë: "**Mospajtimi që ka ndodhur në mes dijetarëve, është në përfundimin e tyre në Ahiret**, a do të hyjnë në zjarr përgjithmonë pambarim apo do të vihen në sprovë, në ahiret, apo arsytohen me padituri, **All-Ilahu** e di më së miri këtë."

⁴⁰Nga libri: Et-Tibjan lima veka'a fied-davabit mensuben li ehli-sunne bila burhan.

Dmth, mospajtimi është për në ahiret, e sa i përket në dunja, **Ibnu-l-Kajjimi**, rahimehullah, ka thënë: **”Janë mushrikë me ixhma, nëse gjenden të atillë, nuk u falët xhenazja, as nuk pastrohen, as nuk do të qefinosen, nuk trashëgohen dhe as nuk janë të trashëguar.”** Ehlu-l-fetra janë nga më të nevojshmit që të arsyetohen me padituri, e si është puna me atë i cili jeton në kohën e muslimanëve, duke ekzistuar mjete për komunikimin e diturisë e të ngjajshme, e pastaj dikush bëhet kryelartë dhe inatçi dhe qëndron pas pretendimeve të hoxhallarëve të tij prej Sufive dhe të tjerëve, nuk ka dyshim, se njeriu i tillë kurrë nuk arsyetohet. Kështu që, rregulla thotë: **”Çdokush që bie në shirk të madh ai është mushrikë, pa marrë parasysh a është ai ditur, apo i paditur (xhahil), inatçi apo jo inatçi.”** Madje **Ibn Tejmija**, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: “ Nuk paramendohet të gjendet kafir e ai të bëjë kufrin qëllimisht apo është inatçi, ta dijë se është në kufr apo se kjo gjë është kufr dhe prap ta bëj me qëllim, themi se kjo nuk ekziston. Por secili që bie në shirk dëshiron me këtë hajrin, e dëshiron atë që është tek **All-llahu, azze ve xhel**.

Allahu, azze ve xhel, ka thënë, për mushrikët se ata kanë thanë: **”Ne nuk i adhurojmë ata për tjetër, vetëm që të na afrojnë sa më afër All-llahut.”** Ez-Zumer. 3.

Pra, çfarë dëshiruan ata - dëshiruan atë që është tek **Allahu, azze ve xhel, mirpo, ata iu mbështetën mendjeve të tyre, dhe e prishën fenë e tyre.**⁴¹

-Gjithashtu **Shejh Ahmed ibn Umer el-Hazimi** thotë:

Meseleja e justifikimit të këtyre Mushrikëve nuk është çështje e mospajtimit, por kështu e kanë bërë këtë xhehmit e kësaj kohe. Ata janë që disa po i quajnë murxhi. Po, ata në kapitullin e imanit janë murxhi, por në kapitullin e tekfirit janë me Xhehm ibn safvanin. Për këtë arsye nuk e tekfirojnë atë që i bënë sexhde dikuj tjetër përveç Allahut – p.sh. ai që i bënë sexhde statujave, ai i cili mbart kryqë, madje edhe atë që nuk i tekfirojnë çifutët edhe krishterët. Të gjithë këta tek ata janë të arsyetuar me xhehl, kërkoj mbrojtjen e Allahut nga ky devijim.

Kam dëgjuar disa prej tyre disa ditë më parë që thanë: „ shumë muslimanë nuk i tekfirojnë hebrejtë dhe të krishterët, dhe ende janë të justifikuar me xhehl (injorancë), sepse ata janë injorant!

Nuk ka dyshim në kufrin (mosbesimin) e cila zbret mbi këtë, për më tepër, ky kufr është më i fuqishëm se kufri i çifutëve dhe krishterëve . Kjo është, sipas konsensusit që nuk ka mospajtim. Kjo nuk është një mesele e mospajtimit, dhe nuk mund të vijë askush me mendimin e tij personal në këtë kohën tonë dhe të thotë:„Qëndrimi i Selefëve është kështu dhe kështu ...

⁴¹Shejh Ahmed ibn Umer el-Hazimi Burimi : www.Teuhidi.NET Përktheu: Qëndrim Jashari

Ne themi, ku është Kurani dhe Suneti? ku janë ata?

Dituria është prezente në mes nesh, dhe dijetarët me shkrimin e tyre e kanë bërë të qartë se ai i cili bie në këto lloje të kufrit nuk justifikohet me xhehl – asesi, në asnjë mënyrë. Për këtë, ai i cili nuk e tekfiron kafirin, apo pretendon se është valid medh-hebi, dini i tij, apo dyshonë në kufrin e tij, këto gjëra janë prej shkatërimeve të islamit i cili i ka numruar shejkhul islam në librin e tij nevakidul islam, prej gjërave ku në të cilën ekziston konsenzuesi. Nuk ka ndodhur ndonjë mosmarrëveshje në mes tyre, dhe nuk është i justifikuar në të askush, as me xhehl, as me te, vil, as me gabim, **por është arsyetuar vetëm ai ku me tekstin e kuranit ka paralajmëruar Allahu xhele ve ala, dhe kjo është ... cili është ky arsyetim? Shtrëngimi, vetëm i detyruari: „përveç atij që është i detyruar, dhe zemra e tij mbetet e qetë me iman .. nahl.106.** Pra, kështu që ky është një përjashtim nga rregulli i përgjithshëm. Çfarë do të thotë se askush nuk është i përjashtuar përveç atij që është i detyruar me dhunë, dhe pjesa tjetër është çka – duke përfshirë edhe injorantin – kafira (pabesimtarë).

Kështu që kur thotë fjalën e kufrit bëhet kafir. Çdo njëri që flet fjalën e kufrit e cila e prishë aslu dinin ai bëhet pabesimtarë në formë të jashtme dhe të brendshme, dhe kush është i përjashtuar? I përjashtuar është i detyruari, përveç incidentalisht. Në kuptim, i mençuri, moshërrituri, i ngarkuari me obligim të sheriatit, kur e shqipton fjalën e kufrit ai bëhet pabesimtarë. **Pra, kush nuk i tekfiron hebrejët dhe të krishterët kufri i tij është më i fortë, se kufri i çifutëve dhe krishterëve, dhe kush e justifikon atë që nuk i tekfiron çifutët dhe krishterët kufri i tij gjithashtu është më i fortë se kufri i çifutëve dhe krishterëve, edhe nëse ai është shejkh, alim – kush do qoftë.**

Ne e tekfirojm, dhe besojmë me bindje në kufrin e tij. Dhe obligimi i çdo njërit është të beson në kufrin e tij. Mos kini frikë dhe mos u bëni merak. Këto janë çështjet e akidës, këto janë çështjet e dinit, dhe në këto mesele s,ka lojë, për të luajtur me lojra zbukuruese, dhe në të nuk ka as të mëdhenj e as të vegjël. Në tekfinin e çifutëve dhe krishterëve janë të bashkuar me konsenzues dijetarët, dhe nuk ka dallim në mes të diturëve. E në qoftë se nuk i tekfiron çifutët dhe krishterët, atëhere çfarë ka mbetur nga feja? Nuk ka mbetur asgjë. Pra, **justifikimi i mushrikëve të cilët i përshkruhen islamit është bërë më shumë arsye e përmbysjes së dinit, dhe padyshim secila prej këtyre grupeve janë kuffar.**

Nga ku shkak ka nga ata që thonë se nuk ka dallim në akide në mes çifutëve, krishterëve, dhe muslimanëve, dhe sipas kësaj mospajtimet në mes krishterëve dhe muslimanëve nuk është akideja ... etj.

Janë lajmëru këto biseda për shkak mungesës, para së gjithash, për kuptimin e domethënies së tekfirit. El-tekfir, të dashurit e mi, është një rregull e sheriatit, e jo e imja, as e juaja, as ndonjë dijetari atje, as komisionit për dhënien e fetvave(

LEXHNA DAIME), as këshillit të dijetarëve të mëdhenj (KIBAR ULEMA), dhe kujdo qoftë tjetër, por kjo është gjykim i Allahut azze ve xhel. Pra, kënd e ka tekfiruar Allahu azze ve xhel, dhe i bindur je se ai është kafir, e tekfiruan dijetarët dhe nuk e tekfiruan – ti mos u mërzit, ngase këto janë mesele, siç kemi përmendur në ligjeratën e parë, ku në të cilën muslimani nuk ka nevojë për të dëgjuar fetva. Nuk ke nevojë për fetva, **por kur të ndëgjosh nga dikush që nuk i tekfiron çifutët dhe krishterët obligim e ke të besonë se është pabesimtarë, përndryshe ju bëheni pabesimtarë.** Kështu peshohet, dhe kjo nuk është nga une por nga të folurit e dijetarëve ku në të cilën ka ixhma.

Dhe kur të shihni që dikush kërkon ndihmë nga Pejgamberi salallahu alejhi ve selem, ose nga Zejnebi, ose nga Husejni, obligim e ke të besosh se ai person është mushrikë, dhe se ai me këtë ka dalë nga islami. Kjo është një çështje e konsensusit dhe mos prisni fetva, ose për të ua treguar këtë ndonjë dijetarë, por tekfirojeni madje edhe nëse nuk e tekfirojnë këtë disa dijetarë, sepse kjo është siç kam përmendur më herët, et-tekfir përshkrimi i kufrit të personit, është gjykim i Allahut dhe askuj tjetër.

Pra, kur iu është treguar muslimanit kjo, dhe kjo është e domosdoshme për çdo musliman, se kjo është prej shkatërruesve të islamit sipas konsenzuesit të dijetarëve, dhe kjo hynë nën emrin e kufrit në tagut. **Nuk është islami i juaj i saktë përveç kur të bësh kufr në tagut, a nuk është kjo kështu? Sepse kufri në tagut është rukn i shهادetit LA ILAHE IL-LALLAH.** Kush bënë kufr në tagut dhe ka iman në Allahun ai është kapur për lidhjen më të fortë e cila nuk këputet ... bekare.256. Dmth, është kapur për LA ILAHE ILALLAH. Pra, **në qoftë se dikush nuk e di kuptimin e tagutit e as që di kuptimin e kufrit në tagut, as që di llojet e tagutit, si do ta realizoj islamin e tij”?**⁴²

⁴²Burimi: www.alhazme.net

Kundërpërgjigje ndaj murxhive

-Kundërshtimi i parë-

Ata të cilët mendojnë se njeriu justifikohet nëse adhuron dikë tjetër pos Allahut për shkak të xhehlit të tij, janë argumentuar me hadithin e Muadhit, i cili i bëri sexhde Profetit s.a kur u kthye nga shami...

Mënyra e argumentimit nga ky hadith sipas tyre është se Muadhi r.a i ra në sexhde Profetit alejhi selam nga injoranca, e kjo është sexhde për dikë tjetër pos Allahut të Lartësuar, e sexhdja është ibadet. Dhe Profeti sal'allahu alejhi ue selem, e justifikoi Muadhin për shkak të injorancës, dhe nuk e bëri atë qafir.⁴³

Kundërpërgjigja ndaj këtij dyshimi:

Së pari: (nga ana terminologjike e hadithit) ky hadith nuk është i saktë tek shumë prej dijetarëve, pasi në zinxhirët dhe në rivajetet e tij ka parregullësi të mëdha, po ashtu edhe në vetë tekstet e hadithit, pasi që në shumë rivejete të tjera të tij nuk tregohet se Muadhi r.a i ka rënë në sexhde Profetit sal'allahu alejhi ue selem, siç do të shihet më poshtë. Prandaj në lidhje me këtë do të përmend disa transmetime të këtij hadithi të cilat i kanë përmendur dijetarët, për të treguar se ky hadith nuk është fort i qëndrueshëm, e ato si më poshtë:

1. Rivajeti i cili e transmeton Ibn Maxhe (1853) e të tjerë prej Hamad ibn Zejdit ai prej Ejjubit ai prej El Kasim Esh-shejbani ai prej Abdullah ibn Ebi Eufe i cili ka thënë se kur u kthye Muadhi prej shamit ra në sexhde për Profetin sal'allahu alejhi ue selem, e Profeti i Tha: “Çfarë është kjo o Muadh?...” në këtë hadith përendet se ai i ka rënë në sexhde.

2. Rivajeti i cili e transmeton Imam Ahmedi (4/19298) me zinxhir deri tek ibn ebi Eufe i cili ka treguar se kur u kthye Muadhi prej Jemenit ose ka thënë prej Shamit i kishte parë të krishterët që i binin në sexhde të parëve dhe priftërinjëve të tyre dhe mendoj në vete se Profeti sal'allahu alejhi ue selem, është më meritore që të madhërohet, [Jo me qëllim adhurimi, por respektimi]. Prandaj edhe kur u kthye tha: ‘O i Dërguari i Allahut kam parë të krishterët që binin në sexhde për të parët dhe priftërinjtë e tyre pash (mendova) në veten time se ti je më meritore për tu madhëruar. Tha Profeti sal'allahu alejhi ue selem,: “Sikur të urdhëroja dikënd që të bjerë në sexhde për dikënd tjetër...” Hadithi, dhe nuk tregohet në këtë hadith se Muadhi i ka rënë në sexhde Profetit sal'allahu alejhi ue selem,

⁴³Sikurse është përmendur kjo në librin: “Studime dhe fetva” Dhe në librin <Qëndrime selefite në disa çështje metodologjike>

3. Rivajeti të cilin e transmeton imam Abdurrazaku (20596) me zinxhir deri tek El Kasim ibn Auf se Muadhi kur shkoi në sham kishte parë të krishterët që binin në sexhde për priftërinjtë e tyre dhe kur u kthye tek Profeti sal'allahu alejhi ue selem, tha: "Kam parë Krishterët që binin në sexhde për proftërinjtë e tyre ndërsa ti ishe më meritori që të biem në sexhde për ty, Profeti sal'allahu alejhi ue selem, tha: "Sikur të urdhëroja dikënd që të bie në sexhde për dikë tjetër do të kasha urdhëruar gruan..." e në këtë hadith gjithashtu nuk tregohet se ai ka rënë në sexhde.

4. Rivajeti që e transmeton imam El Hakimi (4/172) me zinxhir deri tek El Kasim ibn auf esh shejbani, i cili ka thënë na ka treguar Muadh ibn Xhebeli se kur shkoi në sham i pa krishterët që i binin në sexhde priftërinjve të tyre, gjithashtu edhe hebrejt që binin në sexhde për murgjërit dhe dijetarë të tyre, tha: 'Për çfarë e bëjnë këtë? I thanë: Kjo është përshëndetja e Profetëve. Thash ne jemi më meritorë që ta bëjmë këtë për Profetin tonë sal'allahu alejhi ue selem, e Profeti sal'allahu alejhi ue selem, tha: "Vërtetë ata ndaj Profetëve të tyre dhe i deformuan librat e tyre, sikur të urdhëroja dikë që të bie në sexhe për dikë..." E në këtë hadith gjithashtu nuk përmendet se ai ka rënë në sexhde, mirëpo në të tregohet pyetja për sexhden e përshendetjes.

5. Rivajeti i Tabaraniut në "El Kebir" (20/90) me zinxhir deri tek Abdurrahman ibn ebi Lejla ai prej Babait të tij ai prej Muadhit i cili ka thënë se Profeti sal'allahu alejhi ue selem, ka thënë: "Sikur të urdhëroja dikënd që të bie në sexhde..." Hadithi. Gjithashtu e ka transmetuar edhe Bezari dhe janë shtuar në sened dy transmetues. Dhe në të nuk përmendet as sexhde e as pyetje nga ana e Muadhit.

6. Rivajeti i El Bezarit (1470) dhe Tabaranit (8/7294) me zinxhir deri tek ibn ebi Lejla ai prej babait të tij ai prej Suhejbit se Muadhi kur shkoj në sham kishte parë hebrejtë që i binin në sexhde murgjëve dhe dijetarëve të tyre dhe krishterët gjithashtu për priftërinjtë e tyre, dhe kur u kthye tek Profeti sal'allahu alejhi ue selem, i ra atij në sexhde, Profeti i tha: "Çfar është kjo o Muadh" tha: 'Unë shkova në sham... dhe i thashë çfar është kjo (sexhde) thanë: përshendetja e Profetëve.' Tha Profeti: "Vërtetë ata kanë gënjyer ndaj Profetëve të tyre dhe i deformuan librat e tyre" deri në fund të hadithit. Mirëpo, në këtë zinxhir gjindet "En Nehas ibn kahm" i cili është transmetues i dobët.⁴⁴

7. Transmetimi i Tabaranit (5/5117) me zinxhir deri tek Zejd ibn Erkam i cili ka thënë se Profeti sal'allahu alejhi ue selem, e dërgoj Muadhin për në sham, e kur u kthye tha: 'O i Dërguari i Allahut, unë kam parë ithtërët i librit (Ehli el Kitab) që binin në sexhde për priftërinjtë dhe të mëdhenjtë e tyre, a nuk duhet të bëjmë sexhde ty?' Profeti përmendi hadithin "sikur të urdhëroja..." e ka transmetuar gjithashtu El Bazari (1419, 1468) e në të gjindet "Sadikah" për të cilin Imam

Buhari dhe një grup i dijetareve kanë thënë se është transmetues i dobët, sikurse është përmendur kjo në “El Mexhmea” ndërsa disa të tjerë nuk e kanë dobësuar si Ebu Hatim. E në këtë nuk përmendet sexhde. Gjithashtu ka transmetuar Tabarani (5116) me zinxhir deri tek Zej ibn Erkam se Muadhi tha: ‘O Profeti i Allahut, ai ke parë ithtarët e librit që bien në sexhde për priftërinjtë dhe të parët e tyre, a most ë biem në sexhde për ty.. Hadithi. E nuk përmendet në të sexhde. Gjithashtu Tabarani ka transmetuar në “El Eusat” (7/7433) me zinxhir deri tek Zejdi ibn Erkam i cili ka thënë se Profeti sal’allahu alejhi ue selem, ka thënë: “Nuk ja ndalon gruaja burrit të saj veten e saj qoftë ajo edhe mbi samar.” E në kë të rivajet nuk është përmendur Muadhi.

8. Ka transmetuar Imam Ahmedi (16/21884) me zinxhir deri tek Ebi Dhibjan e ky prej Muadhit se ai kur u kthye prej Jemenit tha: “O i Dërguari i Allahut, kam parë njerëz në jemen të cilët bënë sexhde për njëri-tjetrin, a mos të biem ty në sexhde? Tha: “Sikur të urdhëroja...” hadithi.

Gjithashtu ka transmetuar ibn Ebi Shejbe në: “el Musnef” (6/17294) me zinxhir deri tek Ebi Dhabjan, nga Muadhi sikurse hadithi i mësipërm, e nuk përmendet në të sexhde nga ana e Muadhit. Dhe për më tepër Ebi Dhabjani nuk ka dëgjuar prej Muadhit. Ndërsa është transmetuar prej Imam Ahmedit (16/21885) dhe Ibn Ebi Shejbe (6/17295) me zinxhir deri tek Ebi Dhabjan i cili tregon prej një burri prej Ensarëve e ai prej Muadhit. Se kur ai u kthye prej Jemenit... hadithi. E nuk përmendet në të sexhde. E në këtë transmetim e në të tjera sikurse ky ka një problem tjetër, e ai është se dijetarët janë të gjithë të një mendimi se Muadh ibn Xhebeli nuk është kthyer prej Jemenit vetëm pas vdekjes së Profetit sal’allahu alejhi ue selem, në kohën e Ebu Bekrit sikurse e ka përmendur këtë imam Ibn Haxheri në “Fet’h el Bari” (3/419).

Përmbledhje nga ajo që përmenda:

1- Përsa i përket sexhdes së Muadhit: është vecuar me këtë transmetim “El Kasim” me dy rrugë transmetimi prej tij, ku njëra prej tyre është e dobët (Daif).

2- Dhe transmetimet më të shumta prej tij nuk përmendin shexhde nga ana e Muadhit, mirëpo në to gjindet pyetje nga ana e tij përsa i përket gjykimit të sexhdes së përshëndetjes, dhe se ka menduar me veten e tij se Profeti sal’allahu alejhi ue selem, është më meritör për sexhde se ithtarët e librit, e kjo padiskutim nuk është kufer.

⁴⁴Shih: “Mexhmua Ez Zauaid” (4/310).

3- Ndërsa është transmetuar kjo sexhde edhe nga imam Ahmedi dhe ibn Maxhe prej Aishes, gjithashtu prej el Bezarit nga Hadithi i Ibn Abasit, mirëpo në saktësimin e tyre gjithashtu ka mospajtim, prej tyre ka që e kanë saktësuar, sikurse shejh Albani në “Iruau el Gali” (8/57), dhe shejh Shuajb El Arnauti, shih “Sherhu es Suneh” me ndërhyrjet e tij (Allahu e ruajt) 9/158. Ndërsa të tjerë i kanë dobësuar.

4- Dhe se thënia e disave se Muadhi bëri sexhde adhurimi, nuk ka asnjë bazë dhe mbështetje. Siç do ta theksojmë më poshtë këtë, përkundrazi kjo është një shpifje dhe akuzim shumë i madh ndaj këtij sahabiu të madh, të cilin e ka zgjedhur vetë Profeti sal'allahu alejhi ue selem, për të ftuar në Teuhid dhe për të larguar njerëzit nga shirku, e ndërsa disa mendojnë se ai vetë nuk e ka ditur shirkun, aqsa edhe adhuroi Muhamedin sal'allahu alejhi ue selem, Subhanallah!!! Kjo është një akuzë e madhe fyerje e rëndë ndaj tij. Jo vetëm kaq por këta shkuan edhe më larg, aq sa akuzuan edhe disa prej Profetëve të mëdhenj,⁴⁵ vetëm për të argumentuar dhe për t'i treguar njerëzve se njeriu justifikohet me injorancën e tij në ceshtjet themelore të fesë, siç është shirku i madh e tj. Sa fjalë të bukur ka thënë dikush kur tha se: “Profetët sahabët apo dijetërit (kur keqinterpretojnë dhe abuzojnë me fjalët e tyre) kanë për t'i dal kundra në ditën e gjykimit këtyre njerëzve, ashtu siç do të dalë Isai alejhi selam kundra krishterëve.”

5- Dhe duket qartë në këto transmetime se El Kasim esh Shejbani ka crregulluar në transmetimet e tij me çrregullime të mëdha: kështu që një herë transmeton prej Muadhit drejt-përdrejt, e një herë prej ibn Ebi Eufe e ai prej Muadhit. E një herë transmeton prej Zejd ibn Erkam prej Muadhit. E një herë transmeton prej dy ndërmjetësuesve deri tek Muadhi, e një herë transmeton prej tre ndërmjetësuesve deri tek Muadhi. Prandaj për të (dmth, El Kasim esh-shejbanin) ka fjalë tek dijetarët.⁴⁶ Së dyti: (nga ana kuptimore e hadithit) edhe nëse ky hadith saktësohet, ose pasojmë mendimin e atyre të cilët e kanë saktësuar, duhet pa tjetër të dihet dicka e rëndëshishme, e ajo është se dijetarët kur kanë folur për sexhden, e kanë ndarë atë në dy lloje:

Lloji i parë: Sexhdja për dikë tjetër pos Allahut, e kjo është dy lloje: Sexhde Adhurimi, me të cilën kërkohet afrim për të kërkuar dobi apo të mira, dhe largim nga të këqiat, e kjo pa diskutim se është shirk, si në Sheriatin e Muhamedit sal'allahu alejhi ue selem, ashtu edhe në sheriatet e mëparshme.

⁴⁵Kanë akuzuar Ibrahimin a.s kur tha për diellin, hënëën apo yjet se ky është zoti im. (sipas tyre kjo është shirk). Po ashtu kur Musai hodhi pllakat e Teuratit, dhe Harunin e kapi prej mjekre, të gjitha këto janë kufër mirepo këta nuk dolën nga feja. Gjithashtu shokët e Isait a.s kur i thanë atij se a ka mundësi Zoti yt të zbrësë tryezë nga qielli, e ky dyshim, (e dyshimi është kufër) mirëpo ata nuk dolën nga feja. Subhanallah!!! Për të gjitha këto akuzime dhe dyshime të tjera do të vij kundërpërgjigja më poshtë me lejen e Allahut.

Lloji i dytë: Sexhde përshëndetëse, gjë të cilën e bëri Muadhi, e kjo lloji ka qënë e lejuar në shariatet e meparshme dhe nuk ka qënë shirk siç do ta përmend këtë më posht, mirëpo u anulua kjo me sheriatin e Muhamedit sal'allahu alejhi ue selem, dhe u bë e ndaluar me ngjarjen e Muadhit r.a.⁴⁷

Fjalët e dijetarëve në lidhje me këtë:

Imam Kadi Ijjad ka thënë në “Shifa”: “Kështu ne bëjmë tekfir për cdo vepër për të cilën janë pajtuar muslimanët se ajo nuk parafytyrohet të ndodh vetëm se nga një qafir, edhe nëse ai i cili e bën këtë i ekspozohet islamit, me këtë vepër të cilën nuk e vepron vetëmse një qafir sikurse sexhdja për idhujt, diellin, hënën, kryqin që gjindet tek krishterët dhe zjarrin.” Ndërsa shejh Ali el Karriju në lidhje me këtë fjalë ka thënë: “E kjo në kundërshtim me sexhden që bëhet për mbretin, apo ngjashëm me të, nëse bëhet jo me qëllim adhurimi, mirëpo të ketë për qëllim madhërimi (respektimi) në përshëndetje, e kjo është haram dhe jo kufër, dhe është thënë se është kufër.”⁴⁸

Pra shejhu ka bërë dallim ndërmjet ndërmjet sexhdes së idhujve e tjerëve si ai, dhe ndërmjet sexhdes përshëndetëse që behët me qëllim respektimi për mbretërit dhe të tjerëve si ai. Ndërsa përta i përket fjalës së shejhut kur tha se “thuhet se është kufër” kjo qartë tregon për dobësin e këtij mendimi.⁴⁹ Gjithashtu imam Ibn Haxher el Hejtemi ka përmendur prej imam en Neueuiut në “Er Rauda” fjalën e tij për sa i përket sexhdes së përshëndetjes: “Kjo është haram dhe jo kufër” pastaj thotë shejhu: “(Sexhdja) ka mundësi të jetë kufër nëse kihet për qëllim adhurimi i një krijese ose afrim tek ai, mirëpo ka mundësi që kjo të jetë haram nëse me këtë synohet madhërimi (respektimi) i tij ose përgjithësisht, kështu thuhet edhe për prindin.”⁵⁰

Pra shihet qartë dallimi ndërmjet dy sexhdeve.

Sexhdja e Muadhit r.a ishte Përshëndetëse dhe jo adhurimi.

⁴⁶Shih: “Et Tehdhib” (4/502).

⁴⁷Shih: “Aridu el Xhehl” fq, 419 të Ebil Ula Rashid ibn ebil Ula Rashid.Me parathënien e shejh Salih El Feuzan, Mektebetu Er Rushd.

⁴⁸Shih: “Sherh Shifa” vëll, 2, fq, 221. ⁴⁹Shih: “Aridul xhehl” fq,

⁵⁰Shih: “El I’lam bikauati el Islam” fq, 19 të imam Ibn Haxherit.

Nisur nga këto që përmendëm më sipër përsa i përket dallimit ndërmjet sexhdes së adhurimit dhe sexhdes përshendetëse, themi se sexhdja e Muadhit r.a ishte sexhde përshendetëse dhe jo adhurimi. E këtë mendim e kanë pranuar pjesa dërmuese e dijetarëve, pa kundërshtime mes tyre.⁵¹

Nga argumentet më të forta dhe më të qarta i cili nuk lë vend për dyshim, dhe që i kundërpërgjigjet atyre të cilët thonë se Muadhi bëri sexhde më qëllim adhurimi, ose bëri shirk është ajo që transmeton imam El Hakimi (4/172) me zinxhir deri tek El Kasim ibn auf esh shejbani, i cili ka thënë na ka treguar Muadh ibn Xhebeli se kur ai shkoi në sham i pa krishterët që i binin në sexhde priftërinjve të tyre, gjithashtu edhe hebretë që binin në sexhde për murgjërit dhe dijetarët te tyre, (i pyeti Muadhi ata dhe) i tha: ‘Për çfarë e bëjnë këtë? I thanë: Kjo është përshendetja e Profetëve. (thotë Muadhi) Thash ne jemi më meritore që ta bëjmë këtë për Profetin tonë sal’allahu alejhi ue selem, e Profeti alejhi selam tha: “Vërtet ata gënjen ndaj Profetëve të tyre dhe i deformuan librat e tyre, sikur të urdhëroja dikë që të bie në sexhe për dikë...” hadithi.

Pra në këtë hadith shihet shumë qartë se qëllimi i sexhdes së Muadhit ishte nderim dhe respekt për Profetin sal’allahu alejhi ue selem, dhe nuk ka asnjë llojë paqartësie pas kësaj, që të thuhet se Muadhi r.a adhuroi Muhamedin sal’allahu alejhi ue selem, subhanallah! Sa fjalë të madhe nxjerrin nga gojët e tyre.

Si ka mundësi që mos ta dij ky sahab i madh se sexhdja e adhurimit nuk bëhet vetëmse për Allahun. Kjo pa diskutim se është një padrejtësi dhe akuzim i madh ndaj këtij sahabi të ndershëm të cilin e ka përzgjedhur vetë Profeti sal’allahu alejhi ue selem, midis shumë sahabëve që të shkoj dhe të ftoj në islam ithtarët e librit, dhe t’i përciellë atyre teuhidin dhe t’i largoi ata nga shirku!! Profeti sal’allahu alejhi ue selem, i tha atij: “Vërtet ti do të shkosh tek një popull që janë ithtarë të librit.” Kjo gjithashtu është një porosi nga ana e Profetit sal’allahu alejhi ue selem, në mënyrë që ai të pregatiteshe, pasi që ata ishin ithtarë të librit dhe njerëz të ditur përgjithësisht, dhe nuk është si të gjitha thirrjet e tjera të cilat thërret injorantët dhe ata që adhuronin idhujt.⁵²Pra a ka mundësi që ky sahabi i përzgjedhur nga Profeti sal’allahu alejhi ue selem, mos të dij bazën e teuhidit dhe pastaj të ftojë njerëz të ditur apo të debatojë me ta për atë të cilën ai është injorant?!⁵³ Kjo lloji i sexhdes ka qënë e lejuar në sheriatët e mëparëshme. Pasi që na u bë e qartë se sexhdja e Muadhit r.a ka qënë sexhde përshendetëse dhe jo shirku sikurse kanë hedhur dyshim disa, sepse kjo sexhde ka qënë e lejuar që nga koha e Ademit alejhi selam e deri në sheriatin tonë gjë e cila u anulua me hadithin e Muadhit siç do ta sqarojmë më poshtë këtë.

⁵¹“El Udhru bil Xhehl” fq, 241 të Ali Ferraxh. Me tekdimin e shejh Xhibrinit.

⁵²“Fet’hul Bari” vëll, 3, fq, 419.⁵³Shih: “El Udhru bil Xhehl” fq, 242. Mid’hat Eli Ferraxh.

Këtë e tregon fjala e Allahut ku thotë: “Dhe kur i thamë Melaikeve bini në sexhde për Ademin...” pra si ka mundësi që Allahu xh.sh t’i thotë Melaikeve për sexhde për dikënd tjetër pos Tij?! Porse sigurisht kjo tregon se kjo sexhde ka qënë përshëndetëse, në formë respekti dhe nderimi, dhe kjo ka qënë e lejuar në të gjitha umetet e meparshëm.

Ngjashëm me këtë është shprehur edhe imam Sheukani duke komentuar këtë ajet që e cituam dhe ka treguar se sexhdja për Ademin alejhi selam ka qënë në formën e përshëndetjes dhe të nderimit.

Shejhul islam Ibn Tejmije në ‘Mexhmu el Fetaua’ thotë: “..Sexhdja e Melaikeve për Ademin alejhi selam ishte adhurim për Allahun xh.sh dhe nënshtrim ndaj Tij, dhe afrim që të afroreshin me të tek Ai. Ndërsa për Ademin kjo ishte nderim, respektim dhe madhërim...”

Në komentin e këtij ajeti që e cituam më sipër imam Ibn Kethiri thotë: “Kjo ka qënë sexhde përshëndetëse, paqe dhe nderi, ashtu sikurse ka thënë Allahu xh.sh (për Prindërit dhe vëllezërit e Jusufit alejhi selam kur i ranë atij në sexhde): “...dhe iu përulën atij në sexhde” kështuqë kjo (sexhde) ka qënë e ligjësuar në umetet e kaluara, mirëpo u anulua në fenë tonë.” Pastaj përmendi si argument hadithin e Muadhrit.

Pra shihet qartë nga sexhdja e vëllezërve të Jusufit se kjo ka qënë përshëndetje dhe paqe për të.⁵³

Gjithashtu imam Ibn Kethiri thotë: “E kështu kjo ka qënë e lejuar në shariatet e tyre, kështu që kur përshëndesnin ndonjë të madh i binin atij në sexhde, dhe ka vazhduar kjo që prej Ademit a.s deri në shiatiin e Isait a.s, e kështu u bë e ndaluar në këtë umet, dhe u bë sexhdja e vacant (specifike) vetëm për Zotin xh.sh...dhe qëllimi është se kjo ka qënë e lejuar në shariatet e tyre, dhe për këtë ranë në sexhde për të.”⁵⁴ Gjithashtu tha se kjo është ajo që e përmban fjala e Katades e të tjerë përveç tij. Pastaj përmendi hadithin e Muadhrit r.a.

Ndërsa Imam Kurtubiu thotë: “Cështja e dytë: thotë Seid ibn Xhubejr prej Katades prej Hasenit përse i përket fjalës së Allahut: “Dhe i ranë atij në sexhde” thotë: kjo nuk ka qënë sexhde, mirëpo kjo ka qënë traditë tek ata që përulëshin me kokë, kështu ka qënë përshëndetja e tyre. Ndërsa Theuriu dhe Dahaku e të tjerë përveç tyre kanë thënë: kjo ka qënë sexhde sikurse sexhdja e njohur tek ne, kjo ka qënë përshëndetja e tyre, dhe thuhet se: ka qënë përulje sikurse rukuja, dhe nuk ka qënë rënie në tokë, kështu ka qënë selami i tyre duke u përulur, ndërkaq e anulloi Allahu xh.sh të gjithë këtë në shiatiin tonë... dhe janë pajtuar të gjithë dijetarët e tefsirit se në cilëndo formë të ket qënë ajo, ka qënë përshëndetje dhe jo adhurim.”

Pra u bë e qartë nga fjalët e dijetarëve se kjo lloji i sexhdes ka qënë e lejuar në sheriatet e kaluara, dhe pikërisht këtë veprim bëri edhe Muadhi, pasi që dihet se kjo ishte e lejuar dhe kjo nuk ka qënë vepër kufri në mënyrë që të pretendojmë pastaj se Muadhi r.a bëri shirk të madh mirëpo u justifikua nga injoranca!!⁵⁵

Sepse është e ditur qartë se sexhdja për dikë tjetër pos Allahut xh.sh ka qënë e ndaluar dhe ka qënë shirk në të gjith popujt e në cdo sheriat të mëparshëm sepse te gjithë Profetët kanë përciellë tek popujt e tyre sikurse përmendet në Kur'an: "Adhuroni Allahun ju nuk keni të adhuruar tjetër po Tij." E kjo gjithashtu ka qënë dhe do të jetë në umetin e Muhamedit sal'allahu alejhi ue selem.

Dhe nga argumentet më të mëdha që tregon se Muadhi r.a nuk bëri kufër me këtë sexhde është vetë hadithi ku Profeti thotë: "Sikur të urdhëroja dikë që të bie në sexhde për dikënd tjetër do të urdhëroja gruan që të bie në sexhde për bashkëshortin e saj për shkak të të drejtës së madhe të tij tek ajo." Pra Profeti sal'allahu alejhi ue selem, e krahasoi sexhden e Muadhit me sexhden e gruas ndaj burrit e cila nuk ka qënë shirk, pasi Profeti alejhi selam nuk urdhëron për shirk sikurse thotë Allahu xh.sh: "Dhe as nuk ju urdhëron juve që të merrni Melaiket dhe Profetët për zotra pos Allahut, a t'ju urdhëroi për kufër pasi që ju jeni musliman"

Gjithashtu akoma më e qartë se kjo është se sikur Muadhi të kishte bërë shirk, do ta kishte qortuar Profeti alejhi selam ose të paktën do ta lajmëronte për këtë në atë moment, pasi që nuk lejohet vonimi i sqarimit të së vërtetës, sidomos në bazat e fesë siç është shirku i madh, sikurse ka qortuar shumë prej njerëzve të cilët kanë rënë në këto gjëra, sikurse fjala e tij ku thotë: "A më bëre mua të barabartë me Allahun?" apo hadithi i (Dhatu enuat) ku Profeti i qortoi ata të cilët thanë na bëj edhe ti ne një pemë si ajo e mushrikëve, e Profeti alejhi selam nuk e vonoi qortimin, e si ka mundësi që Muadhin r.a nuk e qortoi, por e la në shirk, nëse ai bëri shirk të madh?!! Për kundrazi as nuk i kërkoi të pendoheshe, pasi që nuk bëri asnjë mëkat e as shirk e as nuk e bëri këtë nga injoranca e tij. A mendon dikush se Muadhi r.a bëri shirk të madh dhe Profeti alejhi selam nuk i kërkoi atij që të pendoheshe?! Kjo lloji sexhde u anulua me hadithin e Muadhit r.a

⁵³Shih: "Mexhmul Fetaua" nga Ibn Tejmije. Vëll, 4, fq, 360. Shih gjithashtu: "Tefsirin e Sa'dit" fq, 400. Darul Gadi el Xhedid" botimi i parë. Egjipt.

⁵⁴"Tefsiri i Ibn Kethirit" vëll, 2, fq, 491. Botimi, "Er Rijad el Haditheh"

⁵⁵Shih: "Aridul Xhehl" fq, 421-422. Të Ebil Ula Rashid, me korigjimin e shejh Feuzanit.

Shejhul islam Ibn Tejmije në “Mexhmu’ul Fetaua” vëll. 1, fq. 74-75. thotë: “Nuk lejohet të tejkalohej në ibadet pos Allahut, as për Diellin as për Hënë as për Mbret as për Profet as për njeri të mirë as për varrin e Profetit as të ndonjë njeriu të mirë. Kjo në të gjitha fetë (ose popujt e Profetëve), ndërkaq u përmend kjo në sheriatin tonë derisa u ndalua që të teprohet në formë përshëndetje dhe nderimi për krijesat dhe për këtë ka ndaluar Profeti sal’allahu alejhi ue selem, Muadhin r.a që të bënte sexhde për të dhe tha: “Sikur të urdhëroja dikë që të bie në sexhde për dikënd tjetër do të urdhëroja gruan që të bie në sexhde për bashkëshortin e saj për shkak të të drejtës së madhe të tij tek ajo.” Dhe ndaloi prej përkuljes në përshëndetje dhe i ndaloj ata (sahabët) që të qëndrojnë në këmbë pas tij në namaz ndërkoh që ai është ulur.”

Gjithashtu imam ibn Kethiri në komentin e ajetit: “...dhe iu përlulën atij në sexhde” ka thënë: “...kështuqë kjo (sexhde) ka qënë e ligësuar në umetet e kaluara, mirëpo u anulua në fenë tonë.” Pastaj përmendi si argument hadithin e Muadhit.

Ndërsa Hafiz Ebu Bekër el Xhesas el Hanefi në librin e tij ‘Ahkamul Kur’an’ thotë: “...sexhdja për dikë tjetër pos Allahut xh.sh në formë nderimi dhe përshëndetje është e anuluar, e kjo sipas asaj që ka transmetuar Aishja, Xhabir ibn Abdilah dhe Enesi (Allahu qoftë i kënaqur prej tyre) se Profeti a.s ka thënë: “Nuk duhet që njeriu të bie në sexhde për dikë tjetër, e sikur të ishte e përshtatshme (apo e dobishme) për një njeri që të bie në sexhde për një tjetër do të urdhëroja gruan që ti binte në sexhde bashkëshortit të saj për shkak të së drejtës së madhe që ka ai tek ajo.”

Fjala e shejhut ku thotë: “është e anuluar, e kjo sipas asaj që ka transmetuar Aishja, Xhabir ibn Abdilah dhe Enesi (Allahu qoftë i kënaqur prej tyre)” tregon se ai që e ka anuluar sexhden e nderimit dhe përshëndetjes e cila ka qënë e lejuar më parë është hadithi i Muadhit r.a edhe nëse ndryshojnë tekstet e haditheve. Kjo tregon se kjo vepër ka qënë e lejuar derisa u anulua dhe u ndalua me sexhden e Muadhit r.a.

Gjithashtu imam Kurtubiu në Tefsirin e tij ka përmendur se shumë prej dijetarëve kanë shprehur se sexhdja për dikë tjetër pos Allahut xh.sh në formë përshëndetje ka qënë e lejuar deri në kohën e Profetit a.s, pastaj ka përmendur hadithin që e ka anuluar këtë lejim e ai është i njejtë hadithi i cili ndodhi me Muadhin r.a.

Kurse në një vend tjetër po në tefsir imam Kurtubiu thotë: “...kështu ka qënë selami i tyre duke u përlulur, ndërkaq e anuloi Allahu xh.sh të gjithë këtë në sheriatin tonë...”

Pra pas gjithë kësaj që përmendëm nuk ka argument aspak në këtë se njeriu arsyetohet me injorancë edhe nëse bie në shirk të madh, kjo është shumë e kotë dhe aspak afër të vërtetës, për arsye se Muadhi r.a e dinte se sexhdja e adhurimit i takon vetëm Allahut ndërsa ajo që bëri ai ishte vetëm nderim për Profetin a.s, e kjo nuk ka aspak lidhje me njerëzit në kohën tonë të cilët adhurojnë dikë tjetër pos Allahut, qoftë varr, gur, Profet, apo cilido dhe ckado qoftë, sepse në tekfirin e tyre nuk ka aspakdyshim tek dijetarët e Ehli Sinetit.

Në lidhje me këtë shejh Abdulaziz ibn Baz kur i është kundërpërgjigjur këtij mendimi, apo atyre të cilët argumentohen me ngjarjen e Muadhit se njeriu justifikohet me injorancë ka thënë:

“Në saktësinë e këtij hadithi ka fjalë (pra disa e saktësojnë e të tjerë e dobësojnë) mirëpo Muadhi r.a (nëse saktësohet hadithi) mendoi se kur kjo lejohet për të mëdhenjtë e mushrikëve, atëherë sexhdja për Profetin sal'allahu alejhi ue selem, është më e mirë, kjo për të ka qënë paqartësi në fillim të islamit, mirëpo (më vonë) u vendos (u përcaktua) feja dhe u bë e ditur se sexhdja është vetëm për Allahun: “Bini në sexhde për Allahun dhe adhurojeni Atë” kjo j’u paqartësua Muadhit r.a mirëpo pas kësaj jo, nuk paqartësohet për askënd.”

Shihet shumë qartë nga fjala e shejhut (Allahu e mëshiroftë) se pas kësaj ngjarje e sidomos në kohët tona dikush të ket paqartësi në adhurimin e idhujve e që pastaj dikush të argumentohet me ngjarjen e Muadhit r.a.⁵⁶

⁵⁶Përmbledhi: **Abdurrahman OSMANI** Burimi: **Teuhid.NET**

-Kundërshtimi i dytë-

Argumentimi i atyre të cilët mendojnë se njeriu justifikohet me xhehl në shirkun e madh me pemën e mushrikëve dhatun envat

Nga Ebi Vekid El Lejthi i cili thotë dolëm me Pejgamberin, sal' Allahu alejhi ue selem, në Hunejn, neve ishim sapo kishim kaluar periudhën e kufrit. Mushrikët kishin një dru ku qëndronin atje, ku i varshin shpatat e tyre atje aj dru quhej: DHATU ENVAT, kaluam afër një druri dhe i thamë; o i Dërguar i Allahut nai bën neve një DHATU ENVAT siç kanë ata një DHATU ENVAT.

Pejgamberi, sal' Allahu alejhi ue selem, tha: pasha atë i cili ka shpirtin tim në dorën e Tij, ju thatë siç i thanë Beni Israilët Musës as: “Beni israilët i kaluam përtej detit, e ata u takuan me një popull që adhuronte do statuja të tyre, dhe thanë: “O Musa, na e bën edhe neve një zot (statujë) si zotët që i kanë ata (ai popull)”. Ai (Musai) tha: “Ju jeni popull që nuk di”. El A'raf 138 ju do ti veproni traditat e atyre që ishin para tyre.

Ky hadith është sahih, e nxjerri Tirmidhiu (2181), ai thotë hadithi është hasen sahih, atë e transmeton Ahmedi në Musned (218/5), Ibn Is'haku, në sire të Ibn Hishamit (84/4), AbduRrezaku në Musanef (20763), Humejdi në Musned (848), Tajalasi në Musned (1346), Ibn Ebi Asimi në Sunne (76), Taberiu në Tefsir (31/9), Ibn Hibani në Sahih (1835), Taberani në Kebir (3290, 3294), Shafiju në Musned (23), Bejhakij në Delail (125/5), Ibn Ebi Shejbe (101).

Me këtë hadith argumentoi ai i cili thotë se ka arsytim me xhehl në të gjitha meselet. Argumentuan me atë se Sahabet vepruan shirk, ndërsa Pejgamberi, sal' Allahu alejhi ue selem, i arsyetoi me injorancë dhe nuk i shpalli kafira. Këtë e morën si argument se ai i cili vepron shirk të madh nga injoranca nuk bën kufër. Ai i cili argumenton në këtë sjelli disa tekste të dijetarëve që të ndihmon kuptimin e tij të hadithit. Përgjigja për këto tekste do të vjen në vendin e duhur.

Përgjigje për këtë kundërshtim:

Për tu përgjigj këtij kundërshtimi, duam të vërtetojmë një çështje me rëndësi, hadithi e përmendi mënyrën tekstuale. Ajo është fjala: “ishim të afërt me kohën e kufrit”. Kjo është argument se kjo kërkesë ishte prej një grupi të veçantë të afërt me kohën e kufrit. Kjo nuk ishte kërkuar prej gjithë sahabëve. Përndryshe dijetarët e sahabëve, të vjetrit prej tyre janë të mbrojtur nga kjo që të kërkojnë këtë ngase ata ishin të thelluar në Islam. Për këtë Shejh Sulejman Bin Abdilah thotë: sa i përket fjalës ‘ishim të afërt me kohën e kufrit’. Pra kohë të afërt, kjo është argument se të tjerët nuk e kanë të panjohur këtë. Dhe se ai i cili kalon prej të kotës zemra e tij është mësuar me atë nuk mund të sigurohemi se në zemrën e tij nuk i ka mbet diç nga ato adete të kota. Këtë e përmendi autori e ka për

qëllim Muhamed Bin Abdulehabi.⁵⁷ “Dijetarët gjatë shpjegimit të këtij hadithi kanë përmendur një çështje me rëndësi, ajo është shkaku përse ata u arsyetuan me xhehël. Ajo është se ata ishin të ri në Islam. Kush do të argumenton me këtë hadith le të shikon shkakun dhe rrethanat për çka argumenton me këtë hadith. Përndryshe nëse argumenton me këtë hadith për çdo rast për çdo gjendje, atëherë ky argumentim nuk do të shpëton pa ndonjë kundërshtim dhe paqartësi. Dijetarët nga rregulla e mosarsyetimit me injorancë kanë përjashtuar të riun në Islam dhe atë i cili jeton shumë larg vendeve të muslimanëve. Do të vijmë tekste të tyre për këtë përjashtim.

Ja pra tekstet e dijetarëve të cilët konsiderojnë shkakun e arsyetimit të tyre me xhehël atë se ishin të afërt me kohën e kufrit. Pra duke u bazuar në rregullin e përjashtimit nga rregulli i mosarsyetimit me xhehël.

Dijetari, Shejh Muhamed Hamid Fekij kur flet për shkakun për të cilin arsyetuan ata me injorancë, thotë: ajo që kërkuan ata nuk është prej shirkut të vogël, prej këtij lloji Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, nuk do ta bënte të ngjashme me fjalën e Beni Israilëve “na bën neve një zot siç kanë ata zot”, dhe u betua në këtë. Kjo është prej shirkut të madh. Ashtu siç ishte ajo e Beni Israilëve prej shirkut të madh. Ata nuk u shpallën kafira me këtë kërkim ngase ishin të ri në Islam dhe nuk vepruan atë që kërkuan, nuk filluan ta bëjnë por pyetën Pejgamberin, sal’Allahu alejhi ue selem, prandaj medito për këtë.⁵⁸

Dobi: Shejh Salih Feuzan, për këtë rast thotë: “prej tyre nuk ndodhi shirku, por kërkuan leje që tu bën atyre DHATU ENVAT. Sa i përket atij që bie në shirk, ai gjykohet me atë si mushrik, ngase kjo është prej çështjeve të qarta”. Fjalët e Shejh Hamid El Fekij është e qartë se ata u arsyetuan ngase ishin të ri në Islam. Dhe ata kërkuan, mirëpo nuk e vepruan atë, ata pyetë Pejgamberin, sal’Allahu alejhi ue selem.

Ata kur deshën të veprojnë u kthyen tek Ligjvënësi dhe pyetën. Kur ua sqaroi se kjo nuk lejohet ata u ndalën. Pra kjo gjendja a u përshtatet adhuruesve të varreve në kohën tonë të cilët bënë shirk, e morën fe dhe nuk pyetën asnjërin para se të veprojnë këtë shirk. Duke e ditur se ka njerëz të cilët e konsiderojnë këtë të keqe dhe e cilëson këtë për shirk. Ata qëndrojnë në shirkun e tyre dhe nuk i flasin vetes aspak për diç tjetër jashtë asaj në të cilën janë!

Disa që u kapën për këtë kundërshtim tha: këtu kërкими ishte prej të gjithë sahabëve. Kjo nuk ishte e veçantë vetëm për njerëzit e ri në Islam. Mirëpo këtë kundërshtim e demanton fjala e hadithit: “ishim afër kohës së kufrit”.

⁵⁷Tejsirul Azizil Hamid” (f 181)

⁵⁸Nga shënimet e tij në librin “Fethu Mexhid” (f 141)

Shejh Sulejman Bin Abdilah; përmendi se kërkimi ishte nga ana e një grupi të veçantë të cilët ishin të ri në Islam dhe se të tjerët prej sahabëve këtë e njohin. Fjala e tij: “neve ishim afër kohës së kufrit” pra koha kur e kishin lënë kufirin, ishte shumë afër. Në këtë ka argument se të tjerët këtë e dinë dhe se ai i cili transferohet prej të kotës me të cilën zemra e tij është mësuar, nuk mund të jemi të sigurt se në zemrën e tij nuk kanë mbetë diç prej adeteve të kota. Këtë e përmend Shejh Muhamed Bin AbdulVehabi.⁵⁹ Në këtë kuptim dha shenjë edhe fetvaja e komisionit të përhershëm për fetva ku erdhi: sa i përket atyre të cilët kërkuan nga Pejgamberi savs tu bënë një DHATU ENVAT ti varin shpatat në te, ata ishin të ri në Islam. Ata vetëm kërkuan nuk e vepruan. Ajo që ndodhi prej tyre ishte në kundërshtim me sheriatin. Pejgamberi savs u përgjigj me atë se po të vepronin atë që kërkuan do të bënin kufër.⁶⁰

Më herët përmendëm fjalët e Muhamed Hamid Fekij, kur sqaroi se ky kërkim ishte vetëm prej të rinjve në Islam.

Shejh Reshid Rida, Allahu e mëshiroftë duke shpjeguar se ky kërkim ishte prej njerëzve të afërt me kohën e shirkut. Kjo nuk ishte nga të gjithë sahabët. Ai thotë: ata të cilët thanë këtë nuk ishin më të dijshtit, siç ishin hulefat apo abadilet, ata ishin të liruarit (në çlirimin e Mekkes) të afërt me kohën e shirkut. Bile disa prej tyre vazhduan të jenë në shirkun e tyre, siç ndodhi në luftën e Hunejn, pra ke kujdes. Në një vend tjetër thotë: ata të cilët i thanë Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, atë që u përmend ishin të afërt me kohën e shirkut. Prandaj menduan se ajo që Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, ua lejon prej kësaj, ajo nuk është e mohuar në Islam.

Kurtubiju, Allahu e mëshiroftë gjatë komentimit të ajetit “dhe i kaluam Beni Israilët detin” kjo është e ngjashme me fjalën e arabëve xhahila të cilët panë një dru të gjelbër të kafirave i cili quhej DHATU ENVAT të cilin e madhëronin një ditë në vit. Pastaj përmendi hadithin dhe tha: kjo ishte gjatë daljes për në Hunejn. Argument është fjala e tij: kjo është e ngjashme me fjalën e arabëve xhahila, kjo është argument se kërkimi ishte nga ana e një grupi të veçantë. Ata ishin arabët xhahila.

Kjo është argument se argumentimi me rastin DHATU ENVAT për arsyetim me xhehël në përgjithësi nuk është i drejtë. Ngase ky rast është për një shkak të veçantë. Shkak është se ata ishin të ri në Islam. Nëse ky shkak gjendet para ndonjë personi konkret apo një grupi konkret atëherë është obligim të veprohet me këtë dispozitë. Mirëpo përgjithësimi i kësaj dispozite për të qenë kjo rregull për njeriun e ri në Islam dhe të tjerët.

⁵⁹Tejsirul Azizil Hamid (f 181)

⁶⁰“Fetava Lexhne” (f 34/2)

Ngase këtë teksti i hadithit nuk e përmend dhe kjo nuk është në pajtimi me fjalët e dijetarëve të cilët e shpjeguan këtë hadith. Ata sqaruan se ky hadith është i veçantë vetëm për të riun në Islam. Ata nuk e bërën këtë bazë të përgjithshme që të përfshinë të riun në Islam dhe të tjerët. Ja pra, tekstet e dijetarëve rreth të riut në Islam dhe për atë i cili jeton në vend të largët. Rregulli i përjashtimit të të riut në Islam dhe ai i cili është rritur në vend të largët, nga rregulli i përgjithshëm i mos arsyetimit me xhehël.

Dijetarët kur flasin për meselen e arsyetimit me xhehël, ata bëjnë përjashtimin e dy llojeve të njerëzve nga përgjithësia e mos arsyetimit me xhehël:

Lloji i parë: i riu në Islam

Lloji i dytë ai i cili është rritur në vend të largët.

Kjo nëse aludon për diç aludon se të tjerët pos këtyre dy llojeve të cilët mveshen me shirk të madh apo me kufër të pa arsyetuar me xhehël. Ngase neve po të thoshim diç pos kësaj atëherë ky përjashtim nuk do të kishte dobi. Ata dijetarë do të thoshin se xhehli është arsye në përgjithësi në të gjitha rastet. Ndërsa kjo është e pamundur të vërtetohet.⁶¹

Tekstet e dijetarëve të cilët pohojnë këtë rregull:

Shejhul Islam Ibn Tejmie kur flet për mohimin e farzeve dhe lejimin e ndalesave thotë: sa i përket katër farzeve nëse mohon obligueshmërinë e ndonjërës prej këtyre pas arritjes së argumentit ai është kafir. Po ashtu edhe ai i cili mohon ndalesën e haramëve të qarta të ndaluara në mënyrë mutevatir siç janë amoraliteti, zullumi, gënjeshtria. Sa i përket atyre që argumenti nuk u është ngritë siç janë i riu në Islam apo ai i cili është rritur në ndonjë vend të largët,⁶² pra këta nuk bëjnë kufër.

Shejh Mula Alij El Karij i cili flet për fjalët e Kadij Ijadit i cili flet për disa punë të kufrit thotë: muslimanët janë të pajtimit që të gjithë se kjo nuk ndodhë vetëm se prej kafirit dhe se këto vepra janë shenja të kufrit. Edhe nëse vepruesi i kësaj pretendon në Islam. Po ashtu muslimanët janë pajtuar për tekfirin e çdonjërit i cili lejon vrasjen e muslimanit, lejon alkoolin, lejon zinanë dhe atë që Allahu e ka ndaluar pas njohjes së ndalesës.

Ai, Allahu e mëshiroftë pas fjalëve të Kadij Ijadit tha: fjala e tij “dhe atë që Allahu e ka ndaluar pas njohjes së ndalesës”, këtu ka shenjë se injoranca e tij është arsye. Kjo ndoshta është për njeriun e ri në Islam apo çështje e moshës madhore. Ngase mohimi i asaj që njihet patjetër nga feja është kufër sipas ixhmasë.

Shiko në fjalët e këtij Imami do ta gjesh të qartë se përjashton të riun në Islam, atë e konsideron të arsyetuar me injorancë. I riu në Islam po të ishte i barabartë

me të tjerët ai nuk do ta përmendte atë vetëm në mënyrë të veçantë. Ai psh.: do të thoshte arsyetohet çdo xhahil.

Ibn Haxher Hejtemi duke folur për fjalët e Kadij Ijadit: “ngase nuk arsyetohet asnjëri në kufër me xhehël” përjashton të riun në Islam nga mos arsyetimi në përgjithësi me injorancë, ai thotë: ajo që përmendi është në pajtim me rregullat e medhhebit tonë. Ngase gjykimi me kufër është nga jashtë. Nuk shikohet njeti dhe qëllimi e as faktet nga gjendja e tij. Po, arsyetohet pretenduesi i injorancës për shkak të afërsisë së kohës kur pranoi Islamin. Apo ka jetuar shumë larg prej dijetarëve. Siç njihet kjo prej tyre në librin “Reuda”

Ibn Haxheri, duke folur për një fjalë të një dijetari të hanefijve i cili tha: “ai i cili shpreh fjalën e kufrit bën kufër, edhe nëse nuk beson se ajo është fjalë e kufrit. Ai nuk arsyetohet me injorancë”.

Ibn Haxher Hejtemi, përjashton nga përjashtimi i mos arsyetimit me xhehël ky hanefij duke thënë: fjalët e këtij hanefiju dhe ajo që përmendi nga medhhebi ynë është e vërtetë. Medhehbi ynë është në pajtim me gjithë atë të cilën përmendi, përpos thënies për mos arsyetim me xhehël, ngase ai arsyetohet nëse ai është i ri në Islam apo është rritur larg dijetarëve.⁶³

Ai thotë: thënia e tij për kufër dhe mos arsyetimi i i tij me xhehël është shumë larg. Sipas medhhebit tonë nëse jeton larg vendit të muslimanëve, nëse nuk përkatësohet në mangësim për të ardhur në vendin e muslimanëve për të mësuar apo është i ri në Islam ky person arsyetohet me xhehël. I shpjegohet e vërteta nëse pas kësaj kthehet në atë që tha bën kufër. Shiko fjalët e Ibn Haxherit i cili foli rreth fjalëve të Kadij Ijadit dhe hanefijut, përpos arsyetimit me xhehël. Ai u pajtua me ata, ai tha se kjo është në pajtim të medhhebit Shafi. Mirëpo nga përgjithësia e mos arsyetimit me xhehël, përjashtoi të riun në Islam dhe atë i cili jetoi në vend larg muslimanëve.

Neveviju, Allahu e mëshiroftë thotë: kështu është puna më çdonjërin i cili mohon diçka prej asaj që mohon ndonjë çështje për të cilën umeti është pajtuar. Nëse dituria për këtë është e shpërndarë, siç është falja e pesë kohëve të namazit, agjërimi i muajit të ramazanit, pastrimi nga xhunubllëku, ndalesa e zinasë, alkooli, martesë me gratë të ndaluara dhe të ngjashme me këto prej dispozitave. Përpos nëse është i ri në Islam, nuk i njeh kufijtë e Islamit. Ky person nëse mohon diç nga injoranca nuk bën kufër.

⁶¹“Tefsirul Kurtubi” (f 27/3)

⁶²“Fetava” (f 610/7)

⁶³“Ialam” (f 41) “Sherhu Muslim” (f 205/1)

Ibn Kudameh El Makdesi në librin “Mugni” kur flet për kufrin e mohuesit të namazit thotë: më herët shpjeguar këtë mesele në një kaptinë të veçantë. Nuk ka polemikë tek dijetarët për kufrin e mohuesit të namazit nëse çifti i tij nuk është injorant. Nëse është prej atyre që nuk e njeh obligueshmërinë siç është i riu në Islam. Apo ai i cili është rritur në vend jo Islam, apo larg qyteteve. Dijetarët këtë nuk e gjykojnë me kufër. Ai duhet të njoftohet për këtë. Atij i tregohen argumentet e obligueshmërisë, nëse pas kësaj e mohon ai bën kufër. Nëse mohuesi i kësaj është rritur në qytete në mesin e dijetarëve, ai shpallet kafir me vet mohimin e tij. Kjo është kështu me të gjitha shtyllat e Islamit të tjera. Siç është zekati, agjërimi, haxhxi. Ngase këto janë shtylla të Islamit. Ndërsa argumentet e obligueshmërisë nuk janë të panjohura. Libri i Allahut dhe Sunneti janë përplot me argumente për këto dhe për këto ka ixhma. Këto nuk i mohon vetëm se një inatçor ndaj Islamit. I cili nuk do ti respekton dispozitat e Islamit, i cili nuk pranon Librin e Allahut dhe Sunnetin e Pejgamberit, sal’Allahu alejhi ue selem, dhe ixhmanë e umetit.

Sujuti, Allahu e mëshiroftë duke e përmend rregullin e njëjtë thotë: çdo njëri i cili nuk njeh ndalesën e një çështje të cilën e njohin shumica e njerëzve kjo nuk pranohet, vetëm nëse është i ri në Islam apo ka jetuar në vend të largët nga dijetarët dhe kjo i është e panjohur çiftit të tij. Siç janë ndalesa e zinasë, vrasja, vjedhja, alkooli, të folurit në namaz, ngrënia gjatë agjërit, vrasja e atij i cili dëshmon për dikë tjetër se ka vrarë dikë dhe ai tjetri vritet, nëse ky dëshmitari kthehet nga dëshmia e rrejshme.⁶⁴

Shejh Muhamed Bin AbdulVehab: kur flet për fjalët e Shejhul islam Ibn Tejmie thotë: atë që ju përmendët prej fjalëve të Shejhut: çdonjëri i cili mohon këtë dhe këtë, juve jeni duke pyetur për ata taguta dhe pasuesit e tyre sa a u është ngritë argumenti atyre apo jo? Kjo është prej çudirave më të çuditshme. Si po dyshoni për këtë kur u kam sqaruar disa herë se ai të cilit argumenti nuk i është ngritur është i riu në Islam apo ai i cili është rritur në vend të largët. Apo kjo është në çështje të fshehta sikur SARFI dhe ATFI ky nuk shpallet kafir derisa të njoftohet.⁶⁵

Shejhk Reshid Rida duke shpjeguar se xhehli nuk është arsye në çështjet e qarta. Duke përjashtuar nga kjo të riun në Islam dhe atë i cili është rritur në vend të largët, thotë: Dijetarët e umetit janë të pajtimit se injoranca ndaj çështjeve të fesë të prera për të cilat ka ixhma, të cilat janë të njohura patjetër në fe siç janë teuhidi, ringjallja, shtyllat e Islamit, ndalesa e zinasë dhe alkoolit se ai i cili mangëson në mësimin e këtyre çështjeve duke patur mundësi nuk arsyetohet, sa i përket atij që nuk mangëson, siç janë i riu në Islam, ai i cili është rritur në ndonjë ngushticë mali, ku nuk ka kush ta mëson, ky është i arsyetuar.

⁶⁴“Eshbah Ve Nedhair”

⁶⁵“Hukmu Tekfiril Muajen” (f 15)

Duke e sqaruar këtë kuptim të përjashtimit në shprehje të qartë thotë: Llojet të cilët i përmendën dijetarët e Nexhdit janë tre. Lloji i parë shpallet kafir në përgjithësi dhe nuk arsyetohet me injorancë, ato janë çështjet e qarta. Ajo siç thonë për këto dijetarët çështjet e njohura patjetër në fe për të cilat ka ixhma. Ata nga ky përgjithësim përjashtuan të riun në Islam. Atë i cili është rritur larg muslimanëve. Prej të cilëve nuk ka pasur mundësi të mëson.

Shejh Bin Bazi, i cili sqaron shkakun për të cilin u arsyetuan ata të cilët thanë: na bën neve një DHATU ENVAT siç kanë ata DHATU ENVAT. Ai tha: sa i përket atyre të cilët kërkuar nga Pejgamberi, sal' Allahu alejhi ue selem, që tu bën një DHATU ENVAT ku do ti varnin shpatat e tyre, ata ishin të ri në Islam, ata vetëm kërkuar mirëpo nuk vepruan. Kjo që ata vepruan ishte në kundërshtim me sheriatin. Pejgamberi, sal' Allahu alejhi ue selem, u përgjigj me atë se po të vepronin atë që kërkuar do të bënin kufër.⁶⁶ Disa dijetarë konsiderojnë këtë kërkim nga të rinjtë në Islam që tu bën një DHATU ENVAT prej përgjasimit i cili nuk të bën kafir apo prej kaptinës së ndërprerjes së mjeteve dhe rrugëve të shirkut dhe se ky kërkim nuk ishte kërkim i shirkut. Prej tyre janë:

1. Shejhul Islam Ibn Tejmie (në “Iktida Siratil Mustekim” (f. 314)

Shejh Muhamed Bin Ibrahim, Allahu e mëshiroftë flet për llojet e riddes. Ai thotë: një lloj prej tyre mohojnë atë që është e njohur patjetër në fe, këta bëjnë kufër me vet mohimin. Këta nuk duhet të njoftohet nëse nuk është i ri në Islam. Në “Meusua Fekhiye” ka ardhur pajtimi me këtë rregull. Nuk ka polemikë mes fukahave se lënësi i namazit nëse e mohon atë duke e njohur obligueshmërinë ai bën kufër. Vetëm nëse është injorant ndaj obligueshmërisë, siç është i ri në Islam, apo është rritur në vend të largët, apo ndonjë ishulli larg prej dijetarëve.⁶⁷

2. Shejh Reshid Ahmed Kenkuhi në “Keuakib Darij” (f 132/3)

3. Hafidh Ebul Ala Mubarekfuri “Tuhfetul Ahuedhi” (f 408/6)

4. Kadi Ebu Bekër Ibnul Arabij “Aridatul Ahuedhi” (f 72/9)

5. Imam Shatibi “Tatisam’ (f 246/2)

Këtë e përforcon edhe mendimi i Shejh Muhamed Bin AbdulVehab i cili e konsideron këtë prej shirkut të vogël dhe se ndalesa e Pejgamberit s'është për të penguar rrugën e cila shpie në shirk. Këtë e përmendi në meselet e tij.⁶⁸ Prej asaj që duhet të përmendim, para se të përfundojmë me përgjigjen kundër këtij kundërshtimi është se: dijetarët të cilët e konsideruan këtë rast prej shirkut të madh apo prej llojit të përngjasimit të përgjithshëm me mushrikët. Ata nuk argumentuan me këtë rast për tu arsyetuar me xhehël në përgjithësi. Ata konsideruan se kjo ka shkak te veçantë, ai është personi i ri në Islam. Para ty kaluan fjalët e tyre për këtë lloj. Prej asaj që e forcon këtë esencë është se po të kthehesh në tekstet e tyre për meselenë e arsyetimit me xhehël do ta gjeshe tekstin

të qartë se mohon arsyetimin me xhehël të vepruesit të shirkut të madh, gjë kjo e cila është esenca e temës tonë. Prej atyre që komentuar këtë hadith se është kërkimi i shirkut është: Imam Sheukani, Ibn Kajimi, Shejh Sulejmani, do ti përmendim tekstet e tyre që mos të kuptosh se ka ndërlidhshmëri mes komentimit të tyre se kjo është kërkim i shirkut dhe meselesë së arsyetimit me xhehël, siç u munduam disa të bëjnë këtë.

Ja ky, Imam Sheukani, Allahu e mëshiroftë në librin e njëjtë ku flet për rastin e DHATU ENVAT, kur flet për esencën e meselesë tonë për të cilën ndodhi polemika. Duke sqaruar për kufrin e adhuruesve të varreve dhe mosarsyetimin e tyre me injorancë për shirkun e bërë, thotë: pastaj shiko, pas gjykimit të tij për këtë kufër se është kufër i veprës, nuk është kufër i besimit, ai tha: mirëpo shejtani ua zbukuroi atyre se ata rob të Allahut njerëz të mirë mund të sjellin dobi dhe të ndërmjetësojnë. Ata e besuan këtë nga injoranca ashtu siç besuan njerëzit e xhahilijes këtë për idhujt. Shiko si gjykoi për këtë se është kufër i besimit sikur kufri i ihtarëve të xhahilijes për idhujt. Ai e pohoi këtu besimin e tyre, mirëpo i arsyetoi me atë se është besim i injorancës. Pra, çfarë dobi se është besim nga injoranca. Kur dihet se të gjitha grupacionet e kufrit dhe pasuesit e shirkut që të gjithë nuk i shpin në kufër dhe refuzim të hakut dhe të mbesin në të kotë vetëm se besimi i tyre nga injoranca! A ka mundësi të thotë ndonjëri se besimi i tyre është nga dituria që këtu besimi nga injoranca të jetë arsye për vëllezërit e tyre të cilët besuan në të vdekur! Pastaj ai e plotësoi arsyetimin e tyre me fjalën: këta pohojnë teuhidin, deri në fund të asaj që përmendi. Kjo nuk është e panjohur për ty se është arsyetim i kotë. Nëse pohimi i tyre i teuhidit është me gjuhë, atëherë ata janë të përbashkët në këtë me jehudët, krishterët, mushrikët dhe munafikat. Nëse kjo është me veprat e tyre, atëherë ata besuan në të vdekurit ashtu siç besuan adhuruesit e idhujve në idhujt e tyre.⁶⁹

Shejh Sulejman Bin Abdilah thotë: në këtë ajet ka argument për atë se njeriu nëse vepron kufër mirëpo nuk e di se është kufër ai nuk arsyetohet me këtë, por bën kufër.⁷⁰

Ai, Allahu e mëshiroftë, njashtu kur flet për drejtimin e ibadetit ndaj dikujt tjetër thotë: ajetet rreth këtij kuptimi, të cilat sqarojnë kuptimin e LA ILAHE IL LALLAH, se është distancim nga adhurimi i tjerëve pos Allahut prej ndërmjetësimeve dhe të dashurve sikur Ai derisa tha:

⁶⁶(numri i fetvasë i 9257, 22/12/1405.

⁶⁷(Ibn Abidin (f 614/1), Kauanin Fekhiye (f 34), “Mugni Muhtaxh” (f 194/1), në “Meusua Fekhiye” (f 204/6)

⁶⁸Shih “Fet’hul Mexhid” (f 141)

⁶⁹“Duru Nedid” (f 35)

⁷⁰“Tejsirul Azizil Hamid” (f 619)

sa i përket thënies LA ILAHE IL LALLAH duke mos njohur kuptimin e saj, duke mos vepruar me te, apo duke pretenduar se është prej ithtarëve të teuhidit ndërsa teuhidin nuk e njeh. Por është i sinqertë për dikë tjetër pos Allahut në lutje, frikë, therje, zotim, pendimi, kthimi dhe të tjera prej adhurimeve. Kjo nuk mjafton në teuhid. Ky person nuk është diç tjetër pos mushrik. Siç është kjo gjendje me adhuruesit e varreve.⁷¹

Ibn Kajimi thotë: Islami është njësimi i Allahut, adhurimi i Tij Një, besimi në Allahun dhe të dërguarin e Tij dhe pasimi në atë me të cilën Ai erdhi. Përderisa robi nuk e bën këtë, ai nuk është musliman. Nëse ai nuk është kafir inatçor, ai është kafir xhahil. Më së shumti çka mund të themi për këtë shtresë të njerëzve është se ata janë kafira xhahila jo inatçorë. Mos inati i tyre nuk i nxjerrë nga ajo që të mos jenë kafira. Ngase kafir është ai i cili mohon njësimin e Allahut, përgënjeshtroi të Dërguarin, ose nga inati, apo injoranca apo pasimi qorrazi i ithtarëve të inatit.⁷²

Njëri i cili shkroi për këtë mesele gjatë argumentimit me rastin DHATU ENVAT bëri gabim të çuditshëm gjatë refuzimit të të tjerëve. Ai solli disa tekste të disa dijetarëve ku sqarohet se Sahabet kërkuan shirk. Ai me këtë dëshirë që lexuesi të kupton nga kjo ata dijetarë marrin si argument rastin DHATU ENVAT për të arsyetuar me injorancë. Ndërsa kjo nuk është e vërtetë. Neve i themi atij, ashtu siç i demantoi vet ai të tjerëve: fjalët e atyre dijetarëve ishin për të vërtetuar se ky kërkim i tyre ishte i shirkut mirëpo fjalët e tyre nuk janë për të argumentuar me këtë rast arsyetohet me injorancë ai i cili bën shirk të madh. Dijetarët pas sqarimit të tyre se ky kërkim ishte i shirkut, a e thanë këtë? Bile fjalët e tyre në esencë mohojnë arsyetimin me injorancë në çështjet e qarta. Këto fjalë i sollëm në mënyrë të gjerë. Pse atëherë të largohemi nga fjalët e tyre të qarta në këtë mesele dhe të strehohemi në fjalë ku nuk janë të qarta aspak për arsyetim me injorancë, nëse pak mendon! Pasiqë autori i këtij libri refuzoi këtë gjest të atyre që veprojnë këtë. Ai gjatë fjalëve për tekstin e Shatibijut të cilin e sollëm më herët, thotë: ai tha se hadithi DHATU ENVAT tregon pasimin në përngjasim, për shkak fjalës së Pejgamberit, sal'Allahu alejhi ue selem, “ ju thatë siç thanë” pra kërkimin e tyre të DHATU ENVAT e bëri sikur kërkimi i popullit të Musës zota. Ai nuk foli për atë se kjo vepër është shirk apo jo. Ata u arsyetuan me injorancë apo jo?⁷³

⁷¹“Tejsirul Azizil Hamid”

⁷²“Tarikul Hixhretejn”

⁷³“Udhru Bil Xhehl Akidetu Selef” (f 71)

Një vend tjetër kur flet për fjalët e autorit të “Tejsirul Azizil Hamid”, Sheukanit dhe Ibn Kajimit tha: rastet e shumta të cilat kanë ndodhur ku është njollosur teuhidi nga ana e sahabëve ra. Ku Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, u ka sqaruar se kjo nuk lejohet, ku nuk i ka shpallur kafira ata që thanë apo vepruan ngase ishin injorant, këto raste janë argument më i madh se injoranti është i arsyetuar derisa ti ngrihet argumenti.⁷⁴

Ai gaboi në atë që të tjerëve ua demantonte. Pasi që la anash tekstet bazë të Imam Sheukanit, Shejh Sulejmanit dhe Imam Ibn Kajimit të cilat tregojnë qartë se nuk arsyetohet injoranti nëse vepron shirk i madh. Ai u strehua nën tekstet të cilat nuk flasin për meselenë. Ai u mundua ti bartë në diç e cila është e pamundur ti bartë. Kinse ata dijetarë e arsyetojnë vepruesin e shirkut të madh nga injoranca në përgjithësi.

Rezime për atë që kaloi:

Nga kjo përgjigje mund të përfundojmë:

I riu në Islam ai i cili është rritur në vend të largët përjashtohen nga përgjithësia e mos arsyetimit me injorancë. Kjo është rregull i përgjithshëm të cilin e kanë përmendur dijetarët e mëdhenj.

Shkaku për të cilin arsyetuan ata të cilët thanë “na bënë neve një DHATU ENVAT, ky rregull u përshtatet atyre, siç përmendën këtë dijetarët e mëdhenj siç janë: Shejh Ebu Betini, Shejh Hamid Fekij, Shejh Reshid Rida, Shejh Sulejman Bin Abdilah, Shejh AbduRrahman Bin Hasen, Shejh Bin Bazi dhe komisioni i fetvave i përhershëm.

Demant ndaj atyre të cilët pretenduan se kërkim ishte prej të gjithë sahabëve. Ky kërkim ishte i veçantë vetëm prej arabëve musliman të çlirimit të Mekkes. Këtë e përmendi Kurtubiu, Shejh Muhamed Bin AbdulVehabi në “Kitabu Tevhid”, Shejh Sulejmani në “Tejsir” Shejh Reshid Rida, Shejh AbduRrahman Bin Hasen në “Fet’hul Mexhid” (f 137)

Vërejtje, se nuk është argumentimi i vërtetë me rastin DHATU ENVAT për përgjithësimin e arsyetimit me xhehël në çdo rast. Dijetarët kanë përmendur se kjo ka shkak të veçantë siç është i riu në Islam. Shejh AbduRrahman Bin Hasen për fjalën “neve ishim afër kohës së kufrit” në këtë ka argument se të tjerët prej sahabëve nuk janë injorant ndaj kësaj.⁷⁵

Kundërshtim dhe përgjigja e saj

Njëri i cili shkroi për këtë çështje tha se kjo kërkesë nuk mund të jetë prej të rinjve në Islam. Ngase transmetuesi i hadithit Ebu Vakid Lejthi ka prezantuar në Bedër. Ai transmetoi fjalë të Imam San’anit i cili thotë: Ebu Vekidi, emri i tij është Harith Bin Auf. Thuhet se ka prezantuar në Bedër. Thuhet se është prej

muslimanëve të çlirimit të Mekkes, më i vërtetë është mendimi i parë. Ai vdiq në vitin 65 apo 68 në Mekke.⁷⁶

Përgjigje: dijetarët e kanë vërtetuar mendimin tjetër të kundërt të Imam San'anit. Ata u bazuan në transmetimin e vërtetë se ai është prej muslimanëve të çlirimit të Mekkes. Ata nuk e pranuan atë transmetim në të cilin San'ani u bazua në se Sahabiu Ebu Vakid ka prezantuar në Bedër.

Bazza e atyre që thanë se ka prezantuar në Bedër është ajo që transmetoi Junus Bin Bukejr në Megazi Ibn Is'haku nga ai nga babi i tij, nga një njeri prej fisit Beni Mazin nga Ebi Vakidi se ka thënë: unë e pasoja një njeri prej mushrikëve ditën e Bedrit që ti bie shpatë. Koka e tij ra para se të arrijë shopata ime tek ai. Me këtë kuptova se dikush tjetër e vrau.⁷⁷

Dobi: Shejh Feuzani tha; këtë e demanton fjala e tij: “neve ishim afër kohës së kufrit”, ai i cili prezantoi në bedër a ka mundësi të jetë afër kohës së kufrit, i ri në islam.⁷⁸

Ky transmetim nuk është i vërtetë për dy shkaqe. I pari: ngase është transmetuar me fjalën AN (nga) prej Ibn Is'hakut, ai është mudelis (ai i cili fsheh hoxhën në transmetim) prandaj ajo që transmeton ai me fjalën (AN- nga) nuk pranohet. Siç përmend Hafid Ibn Haxheri këtë në biografinë e tij në librin “Tehdhib” dhe Hafidh Dhehebiju në “Mizan” E dyta: njeriu nga fisi Beni Mazin është i panjohur. Ndërsa është e njohur me pajtimin e të gjithë dijetarëve dhe muhadithave transmetimi i njeriut të panjohur nuk pranohet. Siç është përmendur në terminologji të hadithit.⁷⁹ Këtë transmetim në të cilin u përmend se Ebu Vekidi prezantoi në Bedër e konsideron të sëmure Hafidh Ibn Haxheri, dhe Hafidh Ibn Askiri. Ja tekstet e fjalëve të tyre: Hafidh Ibn Haxheri pas përmendjes së transmetimit të mëhershëm thotë: Ibn Asakiri tha: në zinxhirin e Ibn Is'hakut ka të panjohur. E vërteta është ajo që tha Zukriju nga Sinani, se rasti të cilin përmendi Ebu Vakidi ishte ditën e Jermukut.

⁷⁴“Udhru Bil Xhehl” (f 65)

⁷⁵“Fet’hul Mexhid”

⁷⁶“Subulu Selam” (f 37/1)

⁷⁷“Isabe Fi Temjizi Sahabe” të Hafidh Bin Haxherit (f 125/4)

⁷⁸“El Isabe” (f 125/4)

⁷⁹Shih “Fet’hul Mugith” të San'anit (f 497/2).

Këtu e pa se Hafidhi konsideroi këtë rivajet të dobët sikur përmendëm edhe neve atë sëmundje. Ai u mbështet në rivajetin e Zuhrijut i cili pohoi se Ebu Vekidi u bë musliman gjatë çlirimit të Mekkes apo vitin e çlirimit.

Transmetimi i vërtetë i cili vërteton se sahabiu u bë musliman vitin e çlirimit.

Hafidh Ibn Haxheri kur flet në biografinë e Ebu Vekidit thotë: Zuhriu përmend në tekst se ai u bë musliman ditën e çlirimit, ai këtë e transmeton nga sinan Bin Ebi Sinan Dueliju. E transmeton Ibn Meude me zinxhir të vërtetë deri te Zuhriu. Ata të cilët thanë se ka prezantuar në Bedër është... pastaj përmendi transmetimin e Ibn Is'hakut dhe përmendi dobësinë e tij. Gjë të cilën e përmendëm.

Hafidh Ibn Haxheri kundërshtoi rastin ku thuhet se Ebu Vakidi ka prezantuar në Bedër me një kundërshtim tjetër. Ajo është se ngjarja e përmendur kishte ndodhur ditën e Jermukut, nuk ishte në Bedër. Ibn Haxheri thotë: Buhariu transmeton me zinxhir të mirë nga Is'haku robi i Muhamedi Bin Zijad se ai ka dëgjuar Ebu Vakidin duke thënë: kam parë njeriun prej armikut ditën e Jermukut si binte i vdekur, nga kjo rrugë transmetoi Halife. Is'haku robi i Zaide: tha derisa Ebu Vekidi tha: po ti bija ndonjërit me skajin e teshës të të binte në tokë. Pastaj përmend fjalët e Ibn Asakirit për dobësinë e ngjarjes ku përmendet se ka prezantuar në Bedër.⁸⁰

Sipas kësaj që përmendën dijetarët kuptojmë se fjalët e San'anit dhe të tjerëve se ai prezantoi në Bedër nuk është e vërtetë. Ngase ata bazohen në këtë transmetim të dobët, ku e pamë se si Ibn Asakiri dhe Ibn Haxheri nuk e konsiderojnë të vërtetë.

Shejh Shuajb Arnauti në censurimin e Sijer Is'hakut ku përmendëm se: njeriu nga fisi Maziu është i panjohur, ndërsa burrat tjerë në zingjir janë të besueshëm. Këtë përmend Hafidhi në Isabe (f 89/12) në Megazi të Ibn Is'hakut.

Ja emrat e dijetarëve të cilët thanë se sahabiu prezantoi në çlirim dhe u bë musliman vitin e çlirimit.

Zukriju, Ebu Umer Ibn AbdulBerri, Hafidh Ebu Nuajm në "Marifeëtu Sahabe", Ibn Asakiri, Hafidh Ibn Ethiri në "Usul Gabe", Hafidh Ibn Haxher Askalani në "Tehdhib", Ibn Imadi në "Shedherat Dheheb".

Tekstet e dijetarëve për vërtetimin e asaj se ky sahabi është bërë musliman vitin e çlirimit të Mekkes apo pak para kësaj.

Hafidh Dhehebiju në "Sijer Ealami Nubela" thotë: se Ibrahim Bin S'ad nga Ibn Shihabi nga Sinan Bin Ebi Sinani Ed Duhelij se Eba Vakid Lejthi është bërë musliman ditën e çlirimit të Mekkes. Ky zinxhir është i vërtetë sipas kushteve të Buhariut. Ti pa fjalët e Hafidh Ibn Haxherit për vërtetimin e këtij zinxhiri deri te Zuhriu ku përmendet Islami i tij ditën e çlirimit.

Hafidh Ibn Ethir El Xhezerij në “Usul Gabe” thotë: Harith Bin Auf Bin Usejd, Ebu Vakid Lejthi, nuk është prej fisit Kivane. Ka polemikë rreth emrit të tij, ai përmendet në KUNA, u bë musliman para çlirimit, thuhet se është prej muslimanëve të çlirimit të Mekkes. Kadi Ebu Ahmed në “Historinë e tij thotë: ai prezantoi në Bedër, kjo nuk është e vërtetë, ngase ai lajmëroi për veten se ishte me Pejgamberin, sal’ Allahu alejhi ue selem, dhe ne ishim afër kohës së kufrit... derisa përmendi kundërshtimin ndaj atyre të cilët thanë se ka prezantuar në Bedër se Ibrahim bin Mundhir tha: Ebu Vakid El Lejthi vdiq në vitin 68, ishte 75 vjeçar. Kjo është më e vërtetë. Ngase po të kishte 70 vite, sipas atij i cili thotë se ka vdekur në vitin 68. Ai në hixhret do të kishte dy vite. Ndërsa në Hunejn dhjetë vite. Atëherë si ka mundësi të prezanton ?!. nëse ai i ka 75 vite, në Hunejn do ti kishte 15 vite. Kjo është më afër të vërtetës, Allahu është më i dijshtëm.⁸¹

Pra hafidh Ibn Ethiri, Muhadith tregon se ai është prej muslimanëve të çlirimit të Mekkes, se ai u bë musliman para çlirimit, ai demanton atë se ka prezantuar në Bedër, ai sqaron se kjo nuk është e vërtetë ngase sahabiu tregon vet për veten në ditën e Hunejnit: ‘neve ishim afër kohës së kufrit’ kjo është e cila mohon që sahabiu të prezanton në Bedër.

Fjalët e Imam Ibn Imad Hanbelij, i cili në biografinë e Ebu Vakidit në “Shedheratu Dheheb” përmend të njëjtën të cilën përmendi Ibn Ethiri. Ai nën titullin “viti i gjashtëdhjetë e tetë” thotë: Ebu Vakid El Lejthi, ai prezantoi në çlirimin e Mekkes deh jetoi shtatëdhjetë e disa vite.⁸² Fjalët e Hafidh Ebi Omer Ibn Abdul Berr. Hafidh Ibn Haxheri në biografinë e Ebu Vakidit thotë: Buhariu, Ibn Hibbani, Barudij dhe Abu Ahmed Hakimi thojnë se ka prezantuar në Bedër. Ndërsa Ebu Ibn Abdalberr tha: thuhet se ka prezantuar në Bedër, mirëpo nuk është e vërtetë. Ibn Sadi thotë: është bërë musliman herët, ka mbajtur flamurin e Benu Lejthit, Damres dhe Sad Bin Bekër në ditën e çlirimit dhe në Hunejn dhe në luftën e Tebukut.⁸³

⁸⁰“Isabe” (f 125/4)

⁸¹“Usdul Babe” (f 342/1)

⁸²“Shedheretu Dheheb” (f 6/1)

⁸³“Isabe” (f 125/4)

Hafidh Ebu Nuajmi, refuzon mendimin e atyre të cilët thanë se është bërë musliman vitin e Bedrit. Ai në fjalët të cilat na transmeton Ibn Haxheri thotë: Ebu Naimi demanton mendimin se ai ka prezantuar në Bedër. Ai tha; ai u bë musliman vitin e çlirimit, apo para çlirimit. Ai dëshmoi për veten se ishte në Hunejn. Ai tha: neve ishim afër kohës së kufrit.⁸⁴

Ibn Haxheri transmeton fjalën e Ibn Asakirit duke u pajtuar me te: në zinxhirin e Ibn Is'hakut ka të panjohur. E vërtetë është ajo që tha Zuhriu. Ngjarja të cilën e përmendi ibn Is'haku ishte e Ebu Vakidit në ditën e Jermukut.⁸⁵ Hafidh Ibn Haxher Askalani, vërteton transmetimin e Zuhriut. Ai pas përmendjes së fjalëve të Ebu Nuajmit i cili demanton, të kishte qenë prezent në Bedër. Thotë: Zuhriu tha se ai u bë musliman gjatë çlirimit, ai këtë e transmetoi nga Sinan Bin Ebi Sinan Dueliu me zinxhir të vërtetë deri tek Zuhriu. Ata që thanë se ka prezantuar në Bedër mbështeten në atë që sjelli Junus Bin Bukejr në "Megazi" të Ibn Is'hakut. Pastaj përmendi ngjarjen sqaroi dobësinë e sajë.

Prandaj në librin "Tehdhib" duke dobësuar transmetimin se ka prezentuar në Bedër thotë: thuhet se ka prezantuar në Bedër. Thuhet edhe se ka lindur në vitin kur u lind Ibn Abbasi. E tha këtë Ebu Hasan Zijadi. Në që të dyja ka dyshim.

Nga kjo që transmetuam përfundojmë se nuk është e vërtetë të argumentojmë me fjalët e San'anit dhe të tjerëve të cilët thanë: Ebu Vakidi prezantoi në Bedër. E pa se argumenti në të cilin u bazuan nuk është i vërtetë në zinxhir. Ai është në kundërshtim edhe me transmetimin e Zuhrijut të vërtetë i cili është i pastër. Ku përmendet se është bërë musliman në vitin e çlirimit të Mekkes. Me këtë bie poshtë mendimi se ai është bërë musliman vitin e Bedrit. Me këtë kuptojmë se ai u bë musliman vitin e çlirimit të Mekkes apo pak para. Me këtë bje mendimi i atij i cili tha: si ka mundësi ky kërkim të jetë nga të rinjtë në Islam ndërsa transmetuesi prezantoi në Bedër.

⁸⁴“Isabe” (f 125,126/4)

⁸⁵“Tehdhibu Tehdhib” (f 270/12)

-Kundërshtimi i tretë-

Argumentimi i atyre të cilët mendojnë se njeriu justifikohet me xhehl në shirkun e madh me Hadithin e njeriut i cili dogji dhe bëri hi veten.

Transmetimet e këtij hadithi në librat e Sunnetit janë tre lloje.

Lloji i parë: erdhi në te se njeriu urdhëroi familjen e tij ta djegin nga friga prej Allahut. Në këto nuk përmendet mohimi i forcës me fjalën “nëse Allahu ka kudret ndaj mua” do të përmendim disa shembuj nga këto transmetime prej librave të Sunnetit.

Nga hudhejfeu Bin Jeman, në hadithin e gjatë të cilin e transmeton Imam Buhariju në Sahih. Në kapitullin e Pjegamberëve kaptina e asaj që përmendet për Benu Israilët (f 169/4). Kam dëgjuar Pejgamberin, sal’Allahu alejhi ue selem, se një njeriu i ka ardhur vdekja, kur humbi shpresën për jetë, i porositi familjen e tij: kur unë të vdes, mbledhni drunj shumë, ndizni zjarrin, kur të digjet mishi im, të arrin deri në asht, atëherë merreni atë dhe bluajeni, pastaj në një ditë me erë hidheni në lum, ata vepruan kështu. Allahu tealë e mbledhi atë dhe pastaj e pyeti: pse e bërë këtë. Ai tha, nga frika prej Teje, Allahu ia fali atij.

Afër këtij teksti është hadithi ku nuk përmendet kudreti, ai në këtë përmend se këtë e bëri për shkak frikës së Allahut. Këtë e transmeton Buhariu në kapitullin për hadithet e Pejgamberëve, në shumë transmetime, nga hadithi i Ebi Seidit (f 176/4) dhe hadithi i Hudhejfes.

Lloji i dytë: është në të cilët erdhi fjala “nëse Zoti im ka kudret”. Psh. Atë që transmeton Buhariu nga Ebu Hurejre ra. Se Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, ka thënë: një njeri i cili nuk ka vepruar të mira kur tha: kur të vdes djegjeni, gjysmën e tij hidheni në tokë gjysmën tjetër në det. Pasha Allahun, nëse Allahu e cakton do ta dënon me një dënim të cilin nuk e dënon asnjërin prej njerëzve. Allahu urdhëroi detin dhe e mbledhi atë, dhe e urdhëroi tokën dhe e mbledhi. Pastaj i tha: pse e bërë këtë? Ai tha: nga frika yte, Ti për këtë je më i dijshtëm. Prandaj ia fali atij.

Në këtë kuptim e transmetoi Buhariu nga Ebi Seid (f. 145/9) dhe Muslimi (f 184/10) dhe Nesaiu në Sunen në dy transmetime nga Ebu Hurejra dhe Hudhejfe (f 112-113/4) dhe Ibn Maxhe (f 292-293/2)

Lloji i tretë: nga të cilat kuptojmë se njeriu nuk mohoi forcën e Allahut. Siç transmetoi imam Muslimi sipas asaj që tha Imam Kurtubiu muhadith, në librin “Telhis Sahihul Muslim” (F 1218/2), nga Ebu Seid El Hudrij nga Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, se një njeri i cili ishte para juve, të cilit Allahu i kishte dhënë pasuri dhe fëmij. Ai u tha fëmijëve të tij: ose do të veproni siç u urdhëroj ose trashëgiminë tuaj do tua jap të tjerëve.

Kur të të vdes më djegin. (siç thotë transmetuesi) pastaj më copëtoni dhe më hidhni në erë. Ngase unë nuk kam vepruar tek Allahu ndonjë të mirë. Ngase Allahu ka mundësi të më dënon. Ai prej tyre mori besën. Pasha Zotin tim ata e bënë këtë me te. Allahu i tha: çfarë të shtiu të veprosh kështu. Ai tha: nga frika yte. Tha: atë nuk e gjeti diç tjetër pos kësaj. Muslimi me shpjegimin e Nevevijut (f. 73-74/17). Neveviju thotë: fjala e tij: “ngase Allahu ka mundësi të më dënon mua”. Kështu ka ardhë në shumicat prej ekzemplarëve në vendin tonë. Ai përmend pajtimin e transmetuesve dhe të shkruajtësve ku përmendet fjala IN-nëse. Kjo kështu u përmend edhe në “Tehlu-s Muslim” të Kurtubit (f. 1218/2).

Imam Buhariu transmeton në “Fet’h (f. 103/24) prej hadithit të Ukbe Ibn Abdul Gafar nga Ebi Seidi nga Pejgamberi, sal’Allahu alejhi ue selem, se ai përmendi një njeri para juve, Allahu i kishte dhënë pasuri dhe fëmijë, ai tha: “kur i erdhi vdekja, fëmijëve të tij iu tha: çfarë babai isha për ju? Ata thanë: baba i mirë, ai tha se tek Allahu nuk kam deponuar ndonjë të mirë.⁸⁶ Nëse shkon tek Allahu do ta dënon. Shikoni kur të vdes më djegin... pastaj përmendi sikur transmetimet tjera, dhe në te nuk përmendet fjala e mohimit të forcës.⁸⁷

Përgjigje për këtë kundërshtim

Para se të fillojmë ti përgjigjemi këtij kundërshtimi duam të vërtetojmë një çështje që shumë prej hulumtuesve e harruan kur folën për këtë mesele. Ajo është se hulumtimi i pastër ia obligon hulumtuesit që gjatë hulumtimit mos të ketë fanatizëm ndaj ndonjë medhhebi të veçantë. Që ti përmend tekstet e dijetarëve në mënyrë të vërtetë. Edhe nëse ato tekste janë në kundërshtim me mendimin e tij për të cilin mendon se është i vërtetë. Ajo që na shtyu të themi këtë është se disa të cilët argumentuan me këtë hadith përmendën vetëm një mendim duke i shërbyer vetëm asaj që beson se është e vërtetë në këtë mesele. Ata bëhen indiferent ndaj mendimeve tjera, pastaj pretendon pajtim të dijetarëve për këtë.⁸⁸ Ata që argumentuan me këtë hadith për arsyetimin me xhehël thanë: kjo është ajo që më së shumti kam gjetur për shpjegimin e hadithit. Të transmetova prej njëmbëdhjetë imamëve të konsideruar tek muslimanët që të gjithë janë të pajtimit se njeriu ka qenë injorant për ringjalljen. Ai u arsyetua me injorancë dhe ia fali. Kjo është argument për rregullin tonë. Ajo është se Allahu nuk e dënon asnjërin në dunja as në ahiret nëse ka qenë injorant nëse ka refuzuar. Përderisa nuk i është ngritur argumenti.⁸⁹ Ata që argumentuan me këtë hadith për arsyetimin me xhehël thanë: kjo është ajo që më së shumti kam gjetur për shpjegimin e hadithit. Të transmetova prej njëmbëdhjetë imamëve të konsideruar tek muslimanët që të gjithë janë të pajtimit se njeriu ka qenë injorant për ringjalljen. Ai u arsyetua me injorancë dhe ia fali. Kjo është argument për rregullin tonë. Ajo është se Allahu nuk e dënon asnjërin në dunja

as në ahiret nëse ka qenë injorant nëse ka refuzuar. Përderisa nuk i është ngritur argumenti.

Mendimet e dijetarëve rreth përgjigjes për këtë hadith

Para se të fillojmë ti përmendim mendimet e dijetarëve gjatë shpjegimit të këtij hadithi duam që të shqyrtojmë atë që pretenduam se dijetarët janë të pajtimit se ky njeri ka qenë injorant ndaj cilësisë së forcës së Allahut, prandaj u arsyetua me injorancë sipas mendimit të të gjithëve! Neve themi: po të ishte kjo çështje aq e thjeshtë, atëherë çfarë i shtiu dijetarët të japin të gjitha këto shpjegime dhe përgjigje të cilat do të përmenden. Fjalët e të cilëve largojnë nga kuptimi i jashtëm i hadithit!? Ata dijetarë kishin mundur të thonë: njeriu mohoi forcën e Allahut dhe ai ishte injorant dhe u arsyetua me injorancën e tij. Nuk do të ishte e nevojshme të përmenden gjithë ato përgjigje dhe sqarime. Kjo nuk na bën me dije se dijetarët gjatë shpjegimit të hadithit e kanë parë se nuk mundet të merret ky hadith nga kuptimi i jashtëm dhe se ky hadith duhet patjetër të shpjegohet. Prej asaj që e kundërshton këtë pretendim për këtë kuptim është se shumë prej dijetarëve të mëdhenj u përgjigjën për këtë hadith në mënyra tjera pos asaj që pretenduan se ka pajtim për këtë mënyrë që përmendën ata.

Do të përmendim emrat e dijetarëve pastaj do ti përmendim tekstet e tyre të plota:

Imam Ibn AbdulBerr, imami i Përendimit Islam, ai është një nga shtatë hafizllarët, për të cilët ka pajtim. Këtë e transmeton Sujuti. Pastaj Imam Kurtubi, autori i Tefsirit, Imam Neveviju në Sherhul Muslim, Hafidh Ibn Mulekini, hoxha i Ibn Haxherit, Hafidh Ibn Ebi Xhemre, shpjeguesi i Buhariut, Hafidh Ebu Sulejman Hattabi, autori i “Mealim Sunen”, Hafidh Ibn Haxher Askalani, Hafidh Ebul Ferexh Ibn Xheuzij, Imam Muhamed Bin Xherir Taberij dhe një grup i dijetarëve të Përendimit Islam të cilët i përmend Kadi Ijadi, Imam Kishmiri, autori i “Fejdul Bari, Imam Abdullah Ebu Batin, Myfti i Nexhdit në kohën e tij. Recensuesi, autori i Librit “Bedru Sari Ila Fejdil Bari”, Shejhu, cenzuruesi muhamed Fuad AbdulBAKij, shërbyes i Sunnetit. Kastalani në “Irshadu Sarij”, Hafidh Ebu Velid El Baxhi në shpjegimin e Muvetta (f 32/2), Imam Ajni në “Umdetul Karij, Imam Tahaviju në “Mushkil Athar”, Imamul Ubej në “Ikmalul Mualim”, Imam Ebu Abdilah Mazirij, siç transmeton Imam Husejn, Shejh Is’hak Bin AbduRrahman Nexhdij në “Dureru Senije” (f 550/1), Abdullah Bin Muhamed Bin AbdulVehab “Dureru Senije” (f 246/10).

⁸⁶Hafidhi në “Fet’h” (f 104/24) e pohon këtë transmetim.

⁸⁷Shiko në mënyrë më detale rrugët e hadithit në librin “Elfadh Ehadith Kudsie” (f 85-94/1) dhe “Sherhu Muslim” të Nevevij (f 72-75/1).⁸⁸“Udhru Bil Xhehl” (f 53-54)

⁸⁹“Udhru Bil Xhehl” (f 53-54)

-Mendimet e dijetarëve për këtë hadith-

Mendimi i parë prej atyre që morrin këtë hadith nga jashtë, ajo se ky njeri dyshoi në kudretin e Allahut, nëse e bën këtë me veten janë: Ibn Tejmie, Imam Ibn Kajimi, Ibn Hazmi, Shpjegimi i Tahavijes, Ibn Veziri.

Do ti përmendim fjalët e tyre:

Ibn Tejmie, Allahu e mëshiroftë thotë: ky njeri dyshoi në kudretin e Allahut se nëse e bën veten hi nuk do të ringjallet. Ai besoi se nuk do të ringjallet, kjo është kufër me pajtimin e të gjithë muslimanëve. Mirëpo ishte xhahil, këtë nuk e dinte, ai ishte besimtar, i frikohej Allahut mos ta dënon, prandaj ia fali atij.⁹⁰ Imam Ibn Kajimi, Allahu e mëshiroftë thotë: prej kësaj është mëshira e tij, për atë i cili porositi familjen e tij ta djegin me zjarr pastaj ta hedhin në tokë dhe deti. Duke menduar se mund ti ikë Allahut, ky person dyshoi në ringjallje dhe forcë të Allahut. Ky nuk veproi vepër të mirë kurrë. Megjithkëtë, ai i tha: çfarë të shtyu të veprosh këtë? Ai tha: frika prej Ty, Ti je më i dijsëm për këtë. Nuk përfundoi nga kjo vetëmse e mëshiroi.⁹¹ Imam Ibn Hazmi, Allahu e mëshiroftë thotë: ky person ishte injorant derisa vdiq. Ai mendoi se Allahu nuk do ta mbledh hirin e tij dhe nuk do ta ringjall. Ai ia fali atij për shkak besimit, frikës dhe injorancës.⁹² Imam Ibn Vezir, Allahu e mëshiroftë thotë: me të vërtetë e kaploi mëshira e tij për shkak injorancës së tij dhe besimit të tij në Allahun dhe ringjalljen. Prandaj u frikua nga dënimi. Sa i përket injorancës së tij ndaj kudretit të Allahut pasi që mendoi se kjo është e pamundshme, kjo nuk është kufër. Vetëm nëse e din se Pejgamberët kanë ardhur me atë dhe kjo ka mundësi të ndodhë. Pas kësaj nëse përgënjeshtrohet, apo ndonjërin prej tyre është kufër. Për shkak të fjalës së Allahut “nuk kemi dënuar derisa kemi dërguar Pejgamber” El Isra. 243.⁹³ Ibn Ebi Izz El Hanefij, shpjeguesi i Tahavijes, Allahu e mëshiroftë thotë: ashtu siç iu fal atij i cili tha: kur të vdes më bëni hi, pastaj më hidhni, pastaj iu fal atij për shkak të frikës së tij. Ai mendoi se Allahu nuk mundet ta mbledh, ta ringjall apo dyshoi në këtë.⁹⁴

Mendimi i dytë: ata të cilët morën mendimin duke u bazuar në llojin e parë të transmetimeve të këtij hadithi. Ku u përmend “nëse Zoti im ka kudret” ata u argumentuan me transmetime tjera të hadithit të njejt. Të cilat aludojnë se njeriu nuk ka dyshuar në kudretin e Allahut. Kjo shihet nga transmetimet e llojit të parë. Ata e konsideruan fjalën (KADERE) në dy mënyra:

E para: fjala KADIRE në kuptim të nëse e cakton dënimin mbi mua do të më dënon.

E dyta: kuptimi i KADIRE është më ngushton dhe më ringjallë, ndërsa ai mund të më ringjall do të më dënon.

Do të përmendim tekstet e dijetarëve të cilët përmendën këto kuptime:

Ibn AbduBeri, të cilin e ndjek në këtë edhe Sujuti në Tenuirul Haualik, thotë: fjala “IN KADIRE LLAHE ALEJH” është sipas kuptimit nëse cakton të dënohen, nuk e ka kuptimin e kudretit dhe mundësisë. Siç është fjala e Allahut: “Ai mendoi se nuk do ta dënojmë”. Thuhet se e ka kuptimin e DAJAKA-ngushtoj. Siç është fjala e Allahut “dhe atij që ia ngushton furnizimin”.

Imam Kastalani, Allahu e mëshiroftë thotë: fjala “IN JEKDIRULLAHU ALEJE” pra nëse Allahu më ngushton. Në këtë kuptim është fjala e tij, “dhe atij të cilit furnizimi i ngushtohet”. Ky person këtë nuk e tha duke dyshuar në forcën e Allahut për ta ringjall. Ai nuk e mohoi ringjalljen, përndryshe nuk do të kishte qenë i bindur. Ai e shfaqti besimin e tij me atë se këtë e bëri nga frika prej Allahut.⁹⁵ Hafidh Ibn Xheuzij, Allahu e mëshiroftë, kur përgjigjet rreth këtij hadithi, duke u bazuar në aspektin e lartë përmendur se fjala KADIRE e ka kuptimin e DAJAKA- ngushtim. Ai thotë; mohimi i cilësisë së KUDRES është kufër me pajtimin e të gjithëve. Me të vërtetë thuhet se kuptimi i fjalëve “LE IN KADIRA LLAHE ALEJE” dmth nëse më ngushton, kjo është sikur fjala e tij “VE MEN KUDIRE ALEJHI RIZKUH”- “e kujt i ngushtohet furnizimi”. Ndërsa kuptimi i fjalës “LEALI UDILULLAHE” ndoshta i iki Zotit tim. Pastaj Ibn Xheuzij përmend një aspekt tjetër gjatë përgjigjes për këtë, të cilën do ta përmendim në vendin e duhur.

Imam Neveviju, Allahu e mëshiroftë, duke transmetuar nga një grup i shpjeguesve të Muslimit thotë: dijetarët kanë polemikë rreth shpjegimit të këtij hadithi. Një grup prej tyre tha: nuk është e vërtetë bartja e këtij hadithi në kuptimin se ai deshi të mohon forcën e Allahut, ngase ai i cili dyshon në kudretin e Allahut është kafir. Ai në fund të hadithit tha se këtë e bëri nga frika prej Allahut, ndërsa kafiri nuk i ka frikë Allahut, atij nuk i falet, prandaj ata thanë se ky hadith ka disa shpjegime:

Njëra prej tyre: nëse më cakton mua dënimin thuhet KADERE dhe KADDERE.

E dyta: KADERE sipas kuptimit DAJAKA nëse më ngushton. Siç është fjala “dhe ia ngushton atij furnizimin” dhe kjo është njëra prej komenteve të fjalës: dhe ai mendoi se nuk do ta ngushtojmë”⁹⁶

Imam Neveviju, përmendi edhe forma tjera të shpjegimit të cilat do të përmenden në vendin e duhur.

⁹⁰“Mexhmu Fetava’ (f 231/3)

⁹¹“Hadij Eruali” (f 269)

⁹²“Fisal” (f 252/3)

⁹³“Itharul Hakki Alel Khalk” (f 436)

⁹⁴“Sherhu Tahavije” (f 258)

Imam Husejini, autor i librit “Mukmel Ikmal Ikmal” gjatë shpjegimit të Muslimit duke transmetuar nga dy imam, Ebu Abdilah Ubej dhe Mazirij, thotë: nuk mund të argumentohet frika e këtij njeriu e të mos mohohet kufri. Ngase shumë prej kafirave të cilët besojnë se Allahu ka trup dhe të tjera prej sendeve ku nuk mund të paramendohet për ata se kanë frikë Allahun. Vetëm nëse themi se HASHJE është më specifike se HAUFI, siç përmend këtë Ibnul Hatib në Tefsir, se HASHJE është frika e cila është si rezultat i njohjes. Prandaj Allahu teala tha: me të vërtetë i kanë frikë Allahut prej robërve të Tij dijetarët”. Në këtë mënyrë mund të themi se e vërtetë është fjala e Ubejit dhe Mazirijut njeriu në këtë hadith nuk ka dyshuar në forcën e Allahut. Unë kamë parë edhe një përgjigje tjetër për atë njeriu nuk ka dyshuar në kudretin e Allahut. Pastaj përmendi përgjigjen të cilën e përmendëm para kësaj. Imam Ubeji u bazua në mënyrën e njejtë siç u bazua Neveviu në atë se njeriu nuk dyshoi në forcën e Allahut teala.⁹⁷ Kadi Ijad, paspërmendjes së polemikës së dijetarëve rreth tekfirit të injorantit ndaj një cilësie të Allahut, ai këtë e përkatësoi tek Ibn Xhehrir Taberiu, Ebul Hasen Eshariju dhe një grup dijetarësh të malikijve në Magrib, pastaj përmend demantin e tyre për hadithin e atij i cili hodhi veten në formë të djegur. Ai tha: të tjerët u përgjigjën (ka për qëllim grupin i cili shpall kafir atë i cili mohon një cilësi të Allahut) për këtë hadith në disa mënyra. Pra tyre se fjala KADIRE është në kuptim të KADDERE nëse më cakton dënimin. Ai nuk dyshoi në forcën e Tij për ta ringjallur, mirëpo dyshoi në ringjalljen e cila nuk mund të njihet vetëm se me sheriat. Tek ata ndoshta nuk ka pasur diç prej sheriatit të prerë për këtë. Pra që kjo të konsiderohet tek ata kufër. Nëse sheriatin nuk ka ardh me diç të tillë atëherë kjo është prej çështjeve që mund t’ia marrë mendja. Apo fjala KADIRE mund të ketë kuptimin DAJAKA. Kështu që atë që bëri me veten mund të jetë për ta qortuar dhe nga hidhërimi me veten, për shkak të mëkateve.⁹⁸ Imam Kurtubi, duke u bazuar në këto dy mënyra, gjatë komentimit të fjalës “dhe mendoi se nuk do ta ngushtojmë” tha: në këto dy komentime (ka për qëllim DAJAKA dhe KADDERE) u bazuan dijetarët gjatë komentit të hadithit “LE IN KADIRALLAH ALEJE”. Sipas komentit të parë do të thotë: nëse Allahu më ngushton mua, më llogarit shumë dhe dënon për mëkatet e mia kjo do të ndodhë, prandaj urdhëroi që të digjet për shkak frikës së tepërt.

Ndërsa sipas komentit të dytë: nëse është shkruar në caktimin e Allahut të dënon çdo kriminel për krimin e tij. Ai do të më dënon për krimin dhe mëkatin tim në atë mënyrë që nuk do ta dënon asnjërin prej njerëzve. Këtë hadith e transmetuan imamët në “Muveti” etj. Ky njeri ishte besimtar, njësuuesi i Allahut.

⁹⁵“Irshadu Sarij” (f 439/10)

⁹⁶“Sherhu Muslim” Nevevij (f 71/17)

⁹⁷“Ikmalul Mualim” (f 159/7)

⁹⁸“Shifa” (f 1083/2)

Në disa rrugë të këtij hadithi erdhi “ai nuk kishte punuar ndonjë të mirë, pos teuhidit”. Ai kur u pyet pse bëre këtë tha: prej frikës tënde o Zot. Ndërsa frika nuk është vetëm prej një besimtari i cili beson. Allahu teala tha: “me të vërtetë, prej robërve të Tij, i kanë frikë Allahut dijetarët”.⁹⁹ Këto janë fjalët e Imam Kurtubijut të qarta se njeriu se njeriu nuk ka dyshuar në forcën e Allahut, ai nuk veproi kufër, ai ishte besimtar që njëson Atë, dhe i bindur. Ai këtë e veproi nga frika ndaj Allahut. Gjatë këtij komenti u bazua në kuptimin e fjalës KADIRE pra DAJAKA apo KADA. Në fund do ti përmendim argumentet me të cilat u argumentuan ithtarët e këtij mendimi.

Argumenti i parë: në rrugën të cilën e përmend Buhariu nga Ebi Seid Hudriju përmendet fjala: IN JUKDIM ALALLAHI JUADHIBHU” nëse del para Allahut do ta dënon.¹⁰⁰

Argumenti i dytë: atë që e transmetoi Muslimi në Sahihun e tij nga Ebu Seidi, për ngjarjen e njëjtë: “unë nuk kam tek Allahu ndonjë të mirë. Allahu nëse cakton për mua të më dënon”. Kjo fjalë është përmendur kështu në të gjithë ekzemplarët e Muslimit. Kështu e përmend Hafidh Kurtubi në “Tefsirul Muslim” (1218/2) Imam Neveviju duke përmendur argumentin e tyre me këtë transmetim, pas përmendjes së polemikës së shpjeguesve të hadithit, thotë: kuptimi i kësaj është Allahu ka mundësi të më dënon. Dhe kjo mund të nxirret nga ajo nëse konsiderojnë kuptimin e fjalës KADERE-DAJAKA, nëse më ngushton, apo kuptimet tjera të cilat mohojnë të ketë mohuar forcën e Allahut.¹⁰¹ Pra mënyra e argumentimit me këto dy transmetime bazohet në atë se në këto dy transmetime nuk përmendet ajo që është e dukshme nga transmetimet tjera se njeriu dyshoi në kudretin e Allahut. Ata u bazuan në atë se edhe gjuha arabe është në pajtim me ato kuptime dhe e dukshmja nga Kur’ani rreth këtij kuptimi. Shejhul Islam Ibn Tejmie dhe Ibn Hazmi kundërshtuan këtë mendim i cili komenton fjalën KADERE me fjalën DAJAKA apo me fjalën KADA, ata e kundërshtojnë me dy sende. Fjala KADERE në aspektin gjuhësor nuk ka origjinë të kuptimit DAJAKA. Ibn Tejmie thotë: ngase fjala KADERE nuk vjen me kuptimin DAJAKA në gjuhë.¹⁰² Këtë Ibn Tejmije e tha gjatë kundërshtimit. Ibn Tejmie dhe Ibn HAZMI kundërshtuan dhe thanë: po të pranojmë se kuptimi i fjalës KADERE është DAJAKA, atëherë djegia e tij dhe hedhja e hirit të tij nuk do të kishte kurrfarë dobie! Ebu Muhamed Ibn Hazmi rreth kësaj thotë: disa që shtrembërojnë kuptimin e fjalëve thanë: kuptimi i fjalës “LE IN KADIRALLAHU ALEJE” është “nëse Allahu më ngushton” siç tha Allahu “sa i përket atij të cilin e sprovovj dhe furnizimin ia caktoj”.

⁹⁹ “Tefsirul Kurtubi” (f 43/5)

¹⁰⁰ Shih “Fet’hul Bari” (f 104/24)

¹⁰¹ “Sherhu Muslim” Neveviju (f 74/17)

¹⁰² “Mexhmu Fetava’ (f 410/11)

Ebu Muhamedi thotë: ky është komentim i kotë. Kjo nuk mund të jetë kështu, ngase atëherë kuptimi do të ishte nëse Allahu më ngushton, ai do të më ngushton! Po ashtu po të ishte kjo kështu, atëherë urdhri i tij për ta djegur nuk do të kishte kuptim. Nuk ka dyshim se ai këtë e tha që ti ikë dënimit të Allahut teala.¹⁰³

Pasuesit e këtij mendimit u përgjigjën:

Përgjigja për kundërshtimin e parë:

Këta dijetarë u përgjigjën me atë se ky mendim i asaj se kuptimi i fjalës KADERE është DAJAKA është në kundërshtim me atë që erdhi prej imamëve të gjuhës arabe, poashtu edhe me imamët e tabiinëve. Ngase ata vërtetuan se KADERE është në kuptim të njëjtë me DAJJAKA. Bile kjo është transmetuar nga komentuesi i umetit Ibn Abbasi r.a nga Muxhahidi, Dahaku, këtë e zgjodhi Ibn Xheriri dhe u argumentua e fjalën e Allahut: VE MEN KDIKE ALEJHI RIZKUHU. Muxhahidi, Katade dhe Ferrau janë imam në gjuhë. Ebul Abbas Ahmed bin Jahja Thalebi është imam i gjuhës. Në këtë u bazuan Kurtubiju, Ibn Kethiri dhe Sheukani prej komentuesve. Kurtubiu kur flet për “dhe ai mendoi se nuk do ta dënojë (Junusi as.)”. thuhet se Iblisi e rrëshqiti duke menduar se Allahu nuk mund ta dënon. Ky mendim është i papranuar, ngase është kufër. U transmetua nga Seid Bin Xhubejri, nga i cili e tregon Mehdeviju dhe Thalebij nga Hasemi. Thalebiu përmend se Atau, Seid Bin Xhubejri dhe shumë dijetarë, thanë: kuptimin e ka nuk do ta ngushtojmë. Hasani tha kjo është prej fjalës së Allahut, “Allahu jep furnizim kujt të do dhe ngushton” dhe fjala “dhe atij që furnizimi i ngushtohet”. Unë them (Kurtubiju) kjo është e ngjashme me fjalët e Seidit dhe Hasenit. Fjalët KADERE, FETERE, KATERE e kanë kuptimin DAJAKA. Ky është mendimi i Ibn Abbasit siç përmendi Mauradij dhe Mehdevij. Thuhet se e ka kuptimin KADA dhe HUKËM. Pra mendoi se nuk do të caktojme dënimin. Këtë e thanë Katade, Muxhahidi dhe Ferrau. Është marrë nga EL-KADRU që do të thotë gjykim pa forcë dhe mund. Transmetohet nga Ebul Abbas Ahmed Bin Jahja Thalebij se ai për fjalën e Allahut “ai mendoi se nuk do ta dënojë” tha: kjo e ka për qëllim caktimin jo forcën. Siç thuhet Allahu ta ka caktuar të mirën. Pastaj përmendi poezi të gjuhës arabe në këtë kuptim. Atë që e cakton dhe e pret ndodhë. Kurtubiju u bazua në këto dy komente gjatë shpjegimit të hadithit. Ai tha; në këto shpjegime u bazuan dijetarët kur shpjeguan fjalët e njeriut i cili nuk kishte vepruar kurrë ndonjë të mirë....¹⁰⁴ Pastaj përmendi atë që thamë më herët se njeriu nuk dyshoi në kudretin e Allahut. Sheukani, njashtu përmendi diç të përafërt me këtë që përmendi Kurtubiju rreth kuptimit të fjalës KADIRE dhe këtë përkatësoi tek imamët e gjuhës arabe dhe imamët e tefsirit prej tabiinëve dhe tek shumica e dijetarëve.¹⁰⁵

¹⁰³“Fisal” (f 352/3) ¹⁰⁴“Kurtubiju” (f 4371/5) ¹⁰⁵“Fet’hul Kadir” (f 421/3)

Këtë e pranon edhe Ibn Xherirr taberiu, dhe kjo është zgjedhja e tij. Ai argumentoi me fjalën e Allahut tealë: “dhe ai të cilit furnizimi i ngushtohet”. Atijetullau Ai thotë: ai mendoi se nuk do ti caktohet dënim. Pastaj përmendi poezinë të cilën përmendi Kurtubiu për këtë kuptim.

Ai këtë koment e përmend nga komentuesi i këtij umeti, i cili komentoi KADERE me fjalën DAJAKA. Ndërsa ai është prej njerëzve më të dijshtë për gjuhën arabe. Për këtë e pyeti Mervani, Ibn Abbasin, ai a dyshoi në forcën e Allahut? Ai tha: jo, kuptimi i kësaj është: ai mendoi që mos ta ngushtojmë atë. Kjo është kuptimi i kësaj.¹⁰⁶

Me këtë nënkuptojmë se fjala KADERE vjen në gjuhën arabe me kuptimin DAJAKA apo KADA, siç përmendëm prej imamëve të gjuhës arabe, të cilët janë më të dijshtë në këtë lëmi se të tjerët. Kjo ishte transmetuar nga komentuesi i këtij umeti Ibn Abbasit dhe shumicës së dijetarëve. Në këtë u bazua Kurtubiu. Ai komentoi kështu hadithin. Me këtë të bëhet i qartë gabimi i atyre të cilët thanë se fjala KADERE në gjuhën arabe nuk ka asnjëherë kuptimin e fjalës DAJAKA. Fjalët i përfundojnë me atë çfarë tha dijetari Shejh Muhamed Fuad Abdul Bakij, shërbëtori i sunnetit gjatë shënimit të tij ndaj “Muvetta” të Malikut. Ai tha; fjala “LE IN KADIRALLAHU ALEJE” këtu e ka për qëllim caktimin, nuk e ka për qëllim forcën dhe mundësinë. Kjo është sikur fjala e Allahut “ai mendoi se nuk do ta dënojme” pra me kuptimin DAJAKA – ngushtim, vështirësim dhe sikur fjala e Tij: “dhe ai të cilit furnizimi i ngushtohet”¹⁰⁷

Përgjigje për kundërshtimin e dytë:

Sa i përket kundërshtimit të dytë të Ibn Tejmie dhe Ibn Hazmit. Allahu i mëshiroftë, se po të pranojmë se KADIRE është në kuptim sikur DAJAKA atëherë urdhri i tij për ta djegur nuk do të kishte ndonjë kuptim dhe dobi. Ithtarët e mendimit të dytë u përgjigjën se ajo që bëri me veten ishte për ta dënuar veten dhe nënçmuar. Nga hidhërimi prej vetes. Ngase e kishte tepruar në mëkate. Apo ndoshta kjo ka qenë e lejuar në shariatën e tyre, si plotësim dhe vërtetim i pendimit. Për këtë Hafidh Ibn Ebi Xhemre duke u përgjigj këtij kundërshtimi, ai thotë: ndoshta kjo ka qenë e lejuar në shariatën e tyre, për ta vërtetuar pendimin. Pasiqë tek Beni Israilët ka qenë në shariatën e tyre vrasja e vetes për ta vërtetuar pendimin.¹⁰⁸

¹⁰⁶ “Muafekat Shatibij” vol 3.506

¹⁰⁷ Prej çenzurës së Fuad Abdul Bakij ndaj “Muvetta”

¹⁰⁸ “Fet’hul Bari’ (f 106/24)

¹⁰⁹ “Shifa’ (f 277/2)

¹¹⁰ “Sherhu Muslim” (f 72/17)

Kadi Ijad duke treguar nga dijetarët e Malikijve dhe nga Ibn Xheriri përgjigjen ndaj këtij kundërshtimi thotë: ajo çfarë bëri me veten ishte për ta nënçmuar veten nga hidhërimi për shkak mëkateve të tij.¹⁰⁹ Neveviju duke transmetuar nga shpjeguesit e Muslimit thotë: ai porositi për këtë duke nënçmuar veten, për ta dënuar veten për shkak mëkateve dhe teprimit të tij. Nga shpresa që Allahu të mëshiron.¹¹⁰ Prej fjalëve të dijetarëve kuptojmë se njeriu e bëri këtë për ti shlyer mëkatet të cilat i bëri. Siç erdhi në tekst të hadithit: “ai nuk ka vepruar të mira kurrë”, në një transmetim “ai nuk ka rezervuar ndonjë vepër të mirë me të cilën do ta takon Allahun. Ai veproi këtë si pendim dhe kthim ka Ai. Prandaj Allahu ia fali atë që mangësoi në vepra të mira. Me këtë kuptojmë pajtimin e dijetarëve se ky person nuk e ka vepruar këtë për shkak supozimit të tij se Allahu nuk ka mundësi ta mbledh dhe ringjallë.

Mendimi i tretë:

Disa dijetarë thanë se ky njeri nuk dyshoi në forcën e Allahut, mirëpo përdori një formë të njohur të shprehjes në gjuhën arabe. Kjo është forma e përzierjes së dyshimit me bindje. Ajo është të i bësh me dije dëgjuesit dyshimin për të arritur deri tek bindja. Edhe pse në realitet është i bindur nuk ishte në dyshim.

Imam Neveviju duke treguar nga shpjeguesit e Muslimit këtë formë thotë: një grup tha: kjo është prej alegorive të gjuhës arabe. Prej metaforave të tyre. Kjo quhet përzierje e dyshimit me bindje. Siç është fjala e Allahut “neve apo juve jemi në udhëzim apo devijim të qartë”. Pra forma është formë dyshimi, ndërsa ka për qëllim bindjen.

Kadi Ijadi duke treguar mendimin e disa dijetarëve thotë: thuhet, kjo është prej fjalëve alegorike të arabëve, forma e jashtme është e dyshimit. Mirëpo kuptimi është për të vërtetuar. Kjo quhet kur ai i cili ka njohuri bëhet injorant. Kjo ka shembuj të ndryshëm, në fjalët e tyre. Siç është fjala: “ndoshta do të përkujtohet apo do të frikohet” dhe fjala e Allahut: “dhe ose neve apo juve jemi në udhëzim apo në devijim të qartë.”¹¹¹

Ithtarët e këtij mendimi u bazuan në gjuhën arabe ku përmendet përzierja e dyshimit me bindjen. Ndërsa ky hadith e bartë në vete këtë formë. Në librin Fet’hul Kadir të Sheukanit, gjatë komentit të fjalës: “neve apo juve jemi në udhëzim apo devijim të qartë” thotë: Muberdei (njëri prej imamëve të gjuhës të pranuar) tha: kuptimi i kësaj është sikur fjala e atij i cili do t’ia bën të qartë argumentin tjetrit kur thotë: njëri prej neve është gënjeshtar. Ndërsa ai e din mirë se është në hak ndërsa shoku i tij në gabim.¹¹²

Këtë të cilën përmendi Muberedi është forma e përzierjes së dyshimit me bindjen. Poashtu këtë e përmendi Kurtubiu në komentin e këtij ajeti. Ai Allahu e mëshiroftë thotë: kjo është në aspektin e të qenurit i drejtë me argumentin. Siç thotë ndonjëri: njëri prej neve është gënjeshtarë. Ndërsa ai e di mirë se është i vërtetë, ndërsa tjetri është gënjeshtari.¹¹³ Këtë kuptim e përmendi edhe Kasimij i

cili tha siç është fjala: Allahu e din të vërtetën prej neve unë apo ti. Njëri prej neve është gënjeshtarë. Siç është fjala e Hassan Bin Thabitit: apo e fytën me fjalë ndërsa nuk je i barabartë me të më i keqi prej juve është për me të mirin prej juve sakrificë.¹¹⁴

Mendimi i katërt:

Një grup dijetarësh thanë; mund që njeriu që të ketë jetuar në kohën e fetares, kur vet teuhidi i bën dobi atij. Imam Neveviju duke përmendur këtë medhhebi thotë: një grup tjetër tha: ky njeri jetoi në kohën e fetares, kur vet teuhidi i njeriut bën dobi. Njerëzit nuk obligohen para ardhjes së shariatit. Sipas mendimit më të vërtetë, për shkak të fjalës së Allahut: “Kush e udhëzon veten në rrugën e drejtë, ai e ka udhëzuar vetëm vetveten e vet, e kush e humbë (rrugën), ai e ka bërë humbjen kundër vetvetes së vet, e askush nuk do ta bartë barrën e tjetrit. E Ne nuk dënuam askënd para se t’ia dërgojmë të dërguarin.” El Isra 15.

Kadi Ijadi duke treguar këtë mendim thotë: dyshimi i tij nuk ishte në atë se Allahu mundet ta ringjallë, mirëpo ishte në vet ringjalljen. Gjë kjo e cila nuk njihet vetëm se përmes shariatit. Ndoshta për këtë tek ata nuk ka arritur shiati që të tregojnë në mënyrë të prerë këtë çështje. Që atëherë ky dyshim të jetë kufër. Prandaj për çështjet të cilat nuk ka ardhur shiati të cilat janë të pa arritshme me mendje... thuhet se ky ishte në kohë të fitres. Ku bën dobi vet teuhidi.¹¹⁵

Në “Fet’hul Bari” përmendet: ai besonte Krijuesin ai ishte në kohë të fitres. Atij nuk i arritën kushtet e besimit.⁵¹⁷ Shejh AbdulLatif bin Abdurrahman tha: ai i cili urdhëroi familjen ta dëgjonte dhe ta hedhin, atij argumenti nuk i është ngritur. Banorët e fitres nuk krahasohen me të tjerët.

Mendimi i pestë:

Një grup dijetarësh thanë: ky njeri ishte injorant ndaj një cilësie prej cilësive të Allahut. Ndërsa tek dijetarët ka polemikë rreth tekfirit të injorantit të cilësisë së Allahut. Imam Neveviju duke treguar për këtë mendim nga një grup dijetar, thotë: një grup tjetër tha: ky person ishte injorant ndaj një cilësie prej cilësive të Allahut. Ndërsa dijetarët kanë polemikë rreth tekfirit të injorantit të cilësisë së Allahut. Kadi thotë: prej atyre që e shpallin kafir është: Ibn Xherir Taberij, këtë e tha Ebul Hasen Esharij në fillim. Ndërsa të tjerët thanë: nuk shpallet kafir injoranti i cilësisë së Allahut. Ai nuk përjashtohet. Dhe në këtë mendim u kthye Ebul Hasen Eshariju në fund dhe mbeti në të.¹¹⁶

¹¹¹“Shifa” (272/2)

¹¹²“Fet’hul Kadir” (f 325/4)

¹¹³“Kurtubij” (f 5380/6)

¹¹⁴“Mehasinu Te’vil” (f 23/13)

Mendimi i gjashtë:

Një grup dijetarësh thanë: ndoshta në sheriatiin e tyre ka qenë e lejuar falja për kafirin, gjë e cila nuk është në sheriatiin tonë. Imam Neveviju, Allahu e mëshiroftë thotë: një grup tjetër thotë: ka mundësi në sheriatiin e tyre që kafirit ti falet. Gjë e cila në sheriatiin tonë nuk lejohet. Kjo sipas Ehlu- Sunnetit është jashtë çështjeve që mund të arrin mendja. Kjo me sheriatiin tonë është e ndaluar. “Allahu nuk falë ti bëhet ortak Atij, pos kësaj çka të do falë”, dhe të tjera prej argumenteve.¹¹⁷

Hafidh ibn haxheri, solli në “Fet’h” këtë mendim dhe u përgjigj duke thënë: mendimi më i largët është i atyre që thanë: në sheriatiin e tyre lejohej falja e kafirit.¹¹⁸

Mendimi i shtatë:

Një grup tjetër e dijetarëve u përgjigj me atë se njeriu ishte në gjendje të harresës dhe habisë dhe trishtimit të fortë. Saqë i shkoi vetëdija, dhe u bë në gjendje të njeriut që harron dhe mosvetëdijes. Ndërsa njeriu në këtë gjendje nuk është i obliguar. Kjo është e ngjashme me gjendjen e atij i cili nga gëzimi i madh kur gjeti devenë e tij, tha: “o Zot, Ti je rob i im, unë jam Zoti yt”. Me gjithë këtë ai nuk bëri kufër me këtë habi dhe harresë.¹¹⁹

Kadi Ijadi tregon këtë mendim, thotë: thuhet, ai e tha këtë fjalë duke mos menduar për fjalët e tij, në mënyrë të pakontrolluar. Ngase mendjen e tij e kishte kapluar trishtimi dhe frika të cilat ia morën mendjen, prandaj nuk u dënua për këtë.¹²⁰ Shejh Muhamed Bin Abdulvehabi thotë: ky njeri pasi që ishte besimtar ndaj Allahut në përgjithësi. Ai besonte se Allahu shpërblen dhe dënon pas vdekjes, kjo është vepër e mirë. Allahu ia fali për shkak besimit në Allahun dhe Ditës së gjykimit, ai gaboi prej frikës së madhe. Gabimi ka ndodhur në shumë prej këtij umeti, ata u pajtuan se ai i cili gabon nuk shpallet kafir.¹²¹ Po ashtu këtë e transmeton Ibn Haxheri një grup dijetarësh.¹²² Kastalani e transmeton nga Neveviju. “Irshadu Sarij” (f 290/13) Në këtë u bazua edhe Shejh Muhamed Bin AbdulVehabi.¹²³

¹¹⁵“Fetava Eimeti Nexhdije” (f 195/3)

¹¹⁶“Shifa” (f 1083/2)

¹¹⁷“Sherhu Muslim” (f 71/17)

¹¹⁸“Sherhu Muslim” (f 72/12)

¹¹⁹“fet’hu” (f 290/130)

Mendimi më i afërt prej të vërtetës:

Mendimi më i afërt gjatë komentimit të hadithit është mendimi i shtatë i cili thotë: njeriu këtë e veprimi në gjendje ku mbizotëroi trishtimi, habia dhe frika prej vdekjes. Prandaj e tha këtë. Ai nuk kishte kontroll ndaj asaj që fliste. Prandaj ai u konsiderua në kuptim në kuptim të njeriut i cili harroi dhe ishte i pavetëdijshëm. Nga ai u largua dënimi. Shembulli i tij ishte si shembulli i atij i cili nga gëzimi i madh tha: “o Zoti im, Ti je rob i im, unë jam Zoti yt”.

Ky i pari nuk u dënua nga trishtimi dhe habia ndërsa i dyti nuk u dënua për shkak të gëzimit.

Për animin kah vërtetësia e këtij mendimi Hafidh Ibn haxher Askalani, thotë: mendimi më i vërtetë është se këtë e tha në gjendjen e habisë, kur e mbi zotëroi frika, derisa i shkoi mendja për atë çfarë thotë. Ai nuk pati për qëllim vet kuptimin e fjalës. Ai e tha në gjendje të harresës, pa vetëdijes, në gjendje kur nuk dënohet për të.¹²⁴

Neveviju, Allahu e mëshiroftë duke u bazuar në këtë mënyrë të komentimit, fjalët e të cilit i transmeton Kastalanij, thotë: ai këtë e tha në gjendje të trishtimit dhe frikës. Pasi që humbi meditimin për atë që flet. Ai u bë sikur i pavetëdijshmi dhe ai i cili harroj. Sikur ai i cili nuk dënohet për atë që vepron. Ai nuk e tha këtë duke pasur për qëllim vet kuptimin e fjalëve.¹²⁵

Dijetari, Abdullah Ebu Betin, myfti i Nexhdit, mohon që ky hadith të jetë argument për ata të cilët thonë vepruesi i kufrit dhe shirkut nga injoranca arsyetohet me injorancë dhe nuk shpallet kafir vetëm pas ngritjes së argumentit. Ai këtë hadith e fut nën kaptinën e cilësive të Allahut ku injoranti arsyetohet me injorancë. Ai thotë: disa të cilët polemizuan për mushrikët me ngjarjen e njeriut i cili porositi familjen e tij ta djegin pas vdekjes duke thënë se vepruesi i kufrit nga injoranca nuk bën kufër dhe se nuk shpallet kafir vetëm se inatqori.

Përgjigje për gjithë këtë është se Allahu i Lartësuar i ka dërguar të dërguarit si përgëzues dhe qortues.

¹²⁰“Sherhu Muslim” (f 71/170)

¹²¹“Shifa” (f 278/2)

¹²²“Fet’h” (f 290/13)

¹²³“Irshadu Sarij” (f 290/13)

¹²⁴“Dureru senije” (f 246/1)

¹²⁵“Fet’hul Bari” (f 290/13)

Ndërsa çështja më e madhe me të cilën u dërguan ata ishte: adhurimi i Allahut, mos bërja e shirkut, ndalimi i tij e cila është adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut.... derisa tha: sa i përket njeriut i cili porositi familjen e tij ta djegin dhe se Allahu ia fali atij edhe pse dyshoi në një cilësi prej cilësive të Allahut. Kjo i falet për shkak mos arritjes së pejgamberisë. Këtë e thanë më shumë se një dijetar, prandaj Shejh Tekijudini, Allahu e mëshiroftë tha; kush dyshon në një cilësi prej cilësive të Allahut e cila cilësi nuk mund të jetë e panjohur, ai bën kufër. Mirëpo nëse ajo cilësi mund të mos njihet ai nuk bën kufër. Ai tha: prandaj Pejgamberi, sal' Allahu alejhi ue selem, nuk e shpalli kafir njeriun i cili dyshoi në kudretin e Allahut teala. Ngase kjo nuk mund të bëhet vetëm pas arritjes së diturisë nga Pejgamberi. Këtë e tha Ibn Akili, ai e barti në kuptimin se atij nuk i arriti thirrja. Mendimi i zgjedhur nga Tekijudini në çështjen e cilësive të Allahut është se nuk shpallet kafir injoranti. Ndërsa në çështjen e shirkut dhe të ngjashme me te nuk arsyetohet me injorancë.¹²⁶

Pra fjalët e Shejhut janë të qarta rreth mohimit të argumentimit me këtë hadith në arsyetimin me injorancë të vepruesit të shirkut të madh. Pra kjo është e qartë se hadithi ka për qëllim injorantin ndaj një cilësie të Allahut, të cilit nuk i ka arrit dituria pejgamberike. Kjo mënyrë e komentimit është mendimi i një grupi të dijetarëve.

Rezyme rreth përgjigjeve të dijetarëve për këtë hadith në disa pika

Mendimi më i afërt me të vërtetën është ai mendim ka i cili anoi Ibn Haxher Askalani në "Fet'hul Bari". Të cilin mendim e transmetoi nga hoxha i tij Hafidh Ibn Melekin Shafij, muhadith. Poashtu Imam Kastalani e transmetoi nga Neveviju se ky njeri nuk dyshoi në forcën e Allahut. Ai fjalën e tij: "nëse Zoti im më cakton dënimin", e tha në gjendje të habisë dhe trishtimit të cilat ia morën mendjen. Ai këtë e tha duke mos i kontrolluar fjalët e tij. Ai kishte statusin e njeriut që harroi, ishte pa vetëdije. Qifti i këtij nuk dënohet, në këtë u bazua edhe Shejh Muhamed Bin AbdulVehabi.¹²⁷

Prej atyre që morën mendimin se vepra e këtij njeriu konsiderohet gabim i cili falet është Shejhul Islam Ibn Tejmie, Allahu e mëshiroftë, gjatë një fjalë tjetër të tij, ai thotë: ky njeri pasi që ishte besimtar ndaj Allahut në përgjithësi, në përgjithësi besonte Ditën e Gjykimit, ai besonte se Allahu shpërblen dhe dënon pas vdekjes, vet kjo vepër është e mirë. Ai u frikua për mangësimin e tij, që mos ta dënon Allahu. Prandaj atij iu fal pasi besonte Allahun dhe Ditën e Gjykimit. Ai gaboi për shkak frikës së tij të madhe, ashtu siç gaboi ai i cili gjeti devenë e tij nga gëzimi i madh.¹²⁸ Shejhul Islam ka mënyra tjera të komentimit të këtij hadithi të cilat i përmendëm më herët

Dobi: Shejh Salih El Feuzani gjatë shënimit të tij në këtë libër tha: unë mendoj se ky njeri ka pohuar kudretin e Allahut. Mirëpo ai mendoi se kjo është e veçanëtë për sendet të cilat ekzistojnë. Prandaj urdhëroi për tu djegur, që të

bëhet hi, pastaj të hudhet në ajër që të bëhet i zhdukur. Pra ai dyshoi në një pjesë prej pjesëve të forcës. Kjo është çështje e fshehtë e panjohur. Ai nuk mohoi kudretin e Allahut në përgjithësi.

Shkaqet e animi ka vërtetësia e këtij mendimi

1. Thënia e qartë e një grupi të dijetarëve, dhe bazimi i tyre në këtë. Siç është Hafidh Ibn Haxher Askalani, hoxha i tij Ibn Malekini, Imam Neveviju, Kastalanij, Kadi Ijadi e transmetoi nga një grup i dijetarëve. Dhe në këtë u bazua Shejh Muhamed Bin AbdulVehabi, tekstet e tyre i përmendëm më herët.

2. Sipas këtij mendimi, fjalët e hadithit “LE IN KADIRA ALEJE “RABI” mbesin prej jashtë ashtu siç janë. Ndërsa vepra e njeriut bartet në një pengesë tjetër. Ajo është gabimi nga mërzia dhe frika e madhe. Mbetje e fjalës nga jashtë ashtu siç është më prioritare se ndryshimi siç është e njohur në shkencën e bazave të fikut.

3. Animi ka ky mendim nuk do të thotë se mënyra tjera të komentimit të dijetarëve kthehen mbrapa, ngase janë mënyra të cilat kanë mundësi të jenë të vërteta, sipas disa dijetarëve. **Prandaj ngjarjet e ndryshme nëse janë të shumë kuptimta argumentimi me ato është i dobët. Rreth kësaj Sheukanij thotë: rastet me ngjarje të ndryshme nëse janë të shumë kuptimta, humbin argumentimin ngase janë të përgjithshme të paqarta “Nejlul Eutar” (f. 59/2) dhe tha; ajo që është me shumë kuptime nuk mund të jetë argument kundër kundërshtarit.**¹²⁸

¹²⁵“Irshadu Sari” (f 439/10)

¹²⁶“Intisar” (f 41-47)

¹²⁷“Dureru Senije” (f 246/10)

¹²⁸Shih :”Aridul xhehl ve etheruhu ala ahkamul Itikad inde Ehli sunneh vel xhemat Autor:Shejh Ebi Ula bin Rashid Ebi Ula (Në recensim të Shejh Salih el-Feuzan

Kundërpërgjigje ndaj gulatëve – tekfirsave

Shqyrtimi i argumentimit me risalen “Aslu dini dhe shtyllat e saj”

Thotë hoxha Allahu e mëshiroftë: Themeli i Fesë dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: URDHËRI PËR ADHURIMIN e Allahut të vetëm i cili nuk ka shok, NXITJA në këtë, MIQËSIMI për këtë dhe TEKFIRI i atij që e braktis këtë,

dhe e dyta: TËRHEQJA E VËREJTJES nga shirku në Adhurimin e Allahut, ASHPËRSIA në të, ARMIQËSIA për të dhe TEKFIRI i atij që vepron këtë.

Themi se fjala e Shejhut Allahu e mëshiroftë nuk është duke folur këtu për Aslu Dinin (Bazën e Fesë), përndryshe a thoni ju se Urdhëri për Adhurimin e Allahut të vetëm i pashok dhe Nxitja në të janë nga Aslu Dini, që nënkupton se nuk ka mundësi të pohohet apo vërtetohet për ndonjë person se ai është musliman derisa ai të urdhëron dhe të ndalon me NXITIMIN dhe a thoni ju se TËRHEQJA E VËREJTJES nga shirku në Adhurimin e Allahut dhe ASHPËRSIA në të, se këto të dyja janë nga Aslu Dini, atëherë cili është hukmi i personit i cili hyn në Islam me shqiptimin e Shehadetit duke e kuptuar domethënien e saj, i bindur në të, duke e pranuar dhe nënshtuar kësaj, i singertë dhe besnik në këtë fjalë, duke e dashur këtë, e pranon këtë fjalë dhe i nënshtrohet, dhe pastaj e adhuron Allahun të vetëm dhe nuk i ban shirk Allahut në asgjë, mirëpo ky person as nuk urdhëron në këtë, as nuk nxit as nuk ndalon të kundërtën e saj (pra shirkun) e as nuk është i ashpër, A ËSHTË KY PERSON MUSLIMAN? Apo ky person është injorant dhe nuk e njeh TEUHIDIN për shkak të mos njohjes së Aslu Dinit?

Në qoftë se ju e pranoi Islamin e këtij njeriu, ju keni pohuar se Shejhu nuk flet këtu për Aslu Dinin (bazën e fesë), nëse e mohoni Islamin e këtij personi, ju pyesim juve a u ka parapri juve dikush nga Selefë me këtë kuptim, në kushtëzimin e NXITJES dhe ASHPËRSISË për pohimin e Islamit të një njeriu: “...Nëse e thoni të vërtetën, më sillni ndonjë libër para këtij ose ndonjë gjurmë të mbetur prej ditorisë” [El Ahkaf 4], apo ju mirrni nga tekstet çka të doni e çka nuk ju pëlqen e lini dhe pastaj i bëni tekfir të gjithë ata që ju kundërshtojnë juve, pse atëherë ju e morët tekfirin dhe armiqësinë nga Aslu Dini dhe i braktisët të tjerat të cilat Shejhu i kishte bashkërenditur në risale? Pastaj spjeguesi i Risales Allahu e mëshiroftë e ka këputur polemikën dhe konfliktin ku ai thotë se këto çështje janë nga çështjet të cilat e plotësojnë Teuhidin dhe nuk janë nga Baza e saj. Thotë shpjeguesi: “Dhe Allahu i ka cilësuar apo sinjalizuar pasuesit e shirkut me kufër në shumë Ajete dhe patjetër duhet ti bëjmë tekfirë ata sepse kjo është e kërkuar nga fjala La ilahe il-Allah, fjala e Singëritetit, DHE NUK PLOTËSOHET KUPTIMI I SAJ VETËM SE ME TEKFIROJN E ATIJ I CILI I

PËRSHKRUAN ALLAHUT SHOK NË ADHURIM, siç ka ardhur në Hadith: "Kush thotë La ilahe ilAllah dhe mohon atë e cila adhurohet pos Allahut, ndalohet pasuria dhe gjaku i tij kurse llogaria e tij është tek Allahu tela", dhe fjala e tij mohon atë e cila adhurohet pos Allahut është fuqizim i mohimit dhe nuk ka mundësi të mbrohet pasuria dhe gjaku vetëm se me këtë, e nëse ka dyshim dhe është i lëkundshëm, nuk mbrohet pasuria dhe gjaku i tij, DHE KËTO ÇËSHTJE JANË NGA PLOTËSIMI I TEUHIDIT". Po ashtu ata u bazuan në një rregull tjetër të kotë, e ajo është se bashkërenditja nënkupton barazim, pra te gjitha çështjet të cilat i ka përmendur shejhu në risale janë të barabarta, e kjo mënyrë e argumentimit është prej mënyrave më të dobëta, për shkak se Allahu ka bashkërenditur në një fjali disa gjëra ku disa janë kufër e disa janë mëkat siç thotë Allahu teala: "Thuaj: "Zoti im i ndaloj vetëm të këqijat e turpshme, le të jenë të hapta ose të fshehta, ndaloj mëkatin, ndaloj shtypjen e tjetrit pa të drejtë, ndaloj t'i mvishni All-llahut shok pa patur për të kurrfarë argumenti dhe ndaloj të thoni për All-llahun atë që nuk e dini se është e vërtetë". (El A'raf, 33)

Me të vërtetë Allahu i ka bashkërenditur me një fjali dhe i ka bashkuar: shirkun, mëkatin, shtypjen e tjetrit pa të drejtë dhe domosdodhmërisht duhet ti bashkonit dhe të thoni se të gjitha janë të njëjta, përndryshe bie poshtë argumentimi juaj. Nëse kjo ndodhë me fjalën e Allahut, tek fjalët e dijetarëve është më përparësore të ndodh, kjo duke e pasur parasysh se te fjala e dijetarëve ka mundësi të ketë mangësi ndoshta kjo sepse ata nuk kanë njohuri të përsosura me sheriatin kurse përsosmëria i takon vetëm Allahut, Zotit të botrave. Fjalët e dijetarëve nuk janë argument në sheriat, ku nëse fjala e dijetarit vjen e zhveshur nga argumenti, ajo është e pa pranueshme dhe për këtë ka thënë shejh Muhammed ibn AbdulVehhab Allahu e mëshiroftë: Nuk është e saktë feja Islame vetëm se me distancimi nga ata taguta që adhurohen pos Allahut dhe tekfirin e tyre siç thotë Allahu: "...E kush mohon Tagutin e i beson All-llahut, ai është kapur për lidhjen më të fortë..." [El Bekare 256]...¹²⁹

¹²⁹[Duraru Sennije 10/53] **Ebu Muhammed El-Arabi** (Tebisirul hairi bi butlani itllaki tekfiri el-Adhiri 28-30). **Burhan Seferi**

Fjalët e Imamëve të Nexhdit rreth tekfirit të arsyetuesit të mushrikëve

Thotë Shejh Muhamed Ibn AbdulVehab dhe nipi i tij AbduRrahman Ibn Hasan Allahu i mëshiroftë:

"E prej tyre ka që i kanë armiqësuar por nuk i kanë bërë tekfir, e ky poashtu nuk ka ardhur me atë që argumenton Lailahe ila Allah (Nuk ka të adhuruar tjetër që meriton të adhurohet pos Allahut) si mohimin e shirkut dhe atë që e bën të domosdoshme si tekfirin e atij që vepron atë (shirkun) **pasi ti sqarohet (arsyetuesit) me Ixhma**"¹³⁰

Shejh Muhamed Ibn AbdulVehab dhe nipi i tij AbduRrahman Ibn Hasan thonë se nuk është kafir me Ixhma para se ti sqarohen argumentet.

Thotë Shejh Muhamed Ibn AbdulVehab:

"Sa i përket gënjeshtërs dhe shpifjes sikur fjala e tyre se ne bëjmë tekfir në përgjithësi (umum) dhe se e bëjmë obligim hixhretin drejt neve edhe për ata që kanë mundësi të shprehin fenë (lirë) **dhe se ne e bëjmë tekfir atë që nuk bën tekfir** dhe nuk lufton, e si kjo dhe shumë herë më shumë, e gjithë kjo është gënjeshtërs dhe shpifje përmes të cilës i ndalin njerëzit nga feja e Allahut dhe të Dërguarit salAllahu alejhi ue selem, e nëse ne nuk e bëjmë tekfir atë që adhuron idhullin te varri i AbdulKadirit dhe idhullin te varri i Ahmed Bedevisë dhe të ngjashmëve me këta përshkak të injorancës së tyre dhe se s'ka kush ti paralajmëron, atëherë si ka mundësi të bëjmë tekfir atë që nuk i ka bërë shirk Allahut të Madhërishëm nëse nuk ka bërë hixhret te ne, nuk ka bërë tekfir dhe nuk ka luftuar? "I Lartësuar je ti (o Allah) kjo është shpifje e madhe" (Surja en-Nur, ajeti 16)"¹³¹

Thotë Shejh Muhamed Ibn AbdulLatif Elu esh-Shejh:

"Dije se këto vepra janë prej fesë së xhahiljetit (injorancës) që i Dërguari salAllahu alejhi ue selem është dërguar që ti mohoj, zhdukë ato dhe ti largoj gjurmët e tyre sepse është prej shirkut të madh për ndalimin e të cilit argumentojnë argumentet e qarta dhe këto festa u përngjajnë festave të injorancës, pra kush beson se lejohen apo janë adhurim dhe nga feja ai është prej krijesave më kafirë dhe prej më të humburve, e kush dyshon në kufrin e tij pasi që tu ngritet atyre argumenti ai është kafir"¹³²

Thotë poashtu Shejh Muhamed Ibn AbdulLatif:

"Kushdo që veçon disa vende me adhurim, apo beson se kush qëndron aty bie nga ai obligimi i haxhit në kufrin e tij nuk dyshon ai që ka nuhatur aromën e Islamit, e kush dyshon në kufrin e tij duhet ti ngritet argumenti atij dhe ti bëhet e qartë se kjo është kufër dhe shirk dhe se marrja e këtyre gurëve (si rite)është

përngjasim me ritet e Allahut qëndrimin të cilët e ka bërë Allahu adhurim, **e nëse i ngritet argumenti dhe insiston atëherë s'ka dyshim në kufrin e tij**"¹³³

Nëse i ngritet argumenti dhe insiston atëherë s'ka dyshim në kufrin e tij! E nëse si ngritet?!

Thotë Shejh Sulejman Ibn Sehman:

"Nëse supozohet se dikush prej dijetarëve ndalet në kufrin e dikujt prej këtyre injorantëve mukalidëve (pasues qorrazi) të xhehmive apo injorantëve mukalidëve të adhuresve së varreve mund të arsyetojmë atë (ai që ndalet në kufrin e tyre) me atë **se është gabimtarë i arsyetuar, por nuk themi është kafir përshkak se ai nuk është i mbrojtur nga gabimi dhe për këtë çështje Ixhmaja është e prerë..**"¹³⁴ A ka diku tekst më të qartë se ky?! Kur Shejhu thotë është gabimtarë i arsyetuar dhe nuk themi është kafir sepse nuk është i mbrojtur nga gabimi dhe kjo mesele është me Ixhma.

Shejh Sulejman Ibn Abdullah rreth atij që nuk i bën tekfir mushrikët thotë:

"Nëse dyshon apo është injorant rreth kufrit të tyre, **i qartësohen atij argumentet** nga Libri i Allahut dhe Suneti i Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem rreth kufrit të tyre, e nëse dyshon pas kësaj apo lëkundet ai është kafir me Ixhma të dijetarëve se ai që dyshon në kufrin e kafirit është kafir"¹³⁵

Pra i qartësohen atij argumentet e nuk bëhet tekfir fillimisht!

Thotë Shejh Muhamed Ibn AbdulLatif Elu esh-Shejh:

"Dije se këto vepra janë prej fesë së xhahiljetit (injurancës) që i Dërguari salAllahu alejhi ue selem është dërguar që ti mohoj, zhdukë ato dhe ti largoj gjurmët e tyre sepse është prej shirkut të madh për ndalimin e të cilit argumentojnë argumentet e qarta dhe këto festa u përngjajnë festave të injurancës, pra kush beson se lejohen apo janë adhurim dhe nga feja ai është prej krijesave më kafirë dhe prej më të humburve, e kush dyshon në kufrin e tij **pasi që tu ngritet atyre argumenti ai është kafir**"¹³⁶

¹³⁰[Ed-Durar es-Senije 2/207]

¹³¹[Ed-Durar es-Senije 1/104 apo 1/66]

¹³²[ed-Durar es-Senije 10/440]

¹³³[ed-Durar es-Senije 1/443]

¹³⁴[Keshful Euham uel Iltibas 1/70]

¹³⁵[Euthiku Ural Iman faqe 37]

Pasi që ti ngritet argumenti jo para që ti ngritet argumenti!

I ka shkruar AbdulLatif Ibn AbduRrahman Ibn Hasan AbdulAziz el-Khatibit një letër të gjatë në të cilën ka thënë:

"Kam parë në vitin 64 (1264 hixhrij) dy njerëz sikur ju të dalur (Khavarixhë - aludon te hadithi që dalin nga feja sikur shigjeta nga harku-) në Ahsa'a e kishin braktisur xhumanë dhe xhamatin dhe kishin bërë tekfir muslimanët që ishin në ato vende, argumentet e tyre janë sikur argumentet e juaja, thonë banorët e Ahsa'asë ulen me Ibn Fejruzin dhe shoqërohen me atë dhe të ngjashëm me të, të cilët nuk kanë bërë kufër në tagut dhe nuk e kanë shprehur se e bëjnë tekfir gjyshin e tij i cili e ka kundërshtuar thirrjen e Shejh Muhamedit (Ibn AbdulVehabit) nuk e ka pranuar dhe e ka armiqësuar atë.

Thanë kush nuk e shpreh kufrin e tij është kafir s'ka bërë kufër mbi tagut dhe kush ulet me të është sikur ai dhe kanë ndërtuar mbi këto dy parathënie të rrejshme dhe të humbura dispozitat e riddes së qartë derisa e lanë edhe dhënien e selamit, kështu u ngrit padi ndaj tyre te unë e unë i solla ata, i kërcënova ata dhe u thashë fjalë të ashpra, pretenduan fillimisht se ata janë në akiden e Shejh Muhamed Ibn AbdulVehabit dhe se letrat e tij janë te ata, ua zbulova dyshimet e tyre dhe demantova humbjen e tyre me atë çka mu kujtua në atë mexhlis.

Dhe u tregova atyre se Shejhu Muhamed Ibn AbdulVehab është i distancuar nga ky besim dhe ky medh'heb dhe se ai nuk bën tekfir vetëm se atë që janë pajtuar muslimanët si vepruesi i shirkut të madh, mohimi i ajeteve të Allahut dhe të Dërguarit apo diçka prej tyre pasi që ti ngritet argumenti dhe ti arrij ai me arritje të konsiderueshme"¹³⁷

Vërejtje fjala e Shejh Muhamed Ibn AbdulVehabit rreth tekfirit të atij që adhuron varrin e Bedeviut dhe AbdulKadirit e ka për qëllim tekfirin e vrasjes dhe dënimit përndryshe ai quhet mushrik e nuk quhet musliman në asnjë gjendje. Shejh Is'hak Ibn AbduRrahman Ibn Hasan e quan arsyetuesin e mushrikëve prej vëllezërve më të afërt.

Ka përmendur Shejh Is'hak Ibn AbduRrahman Ibn Hasan në fillim të librit të tij "Tekfir el-Muajen" se ndarja mes fjalës dhe folësit, veprës dhe vepruesit në shirkun e madh është bidat (risi në fe), thotë: "E nëse studiojmë (çështjen e tyre) e shohim se nuk e bëjnë tekfir mushrikun vetëm se me tekfir të përgjithshëm, ndërsa në mes veti frikohen edhe nga kjo, **pastaj ka depërtuar bidati dhe dyshimi i tyre derisa u përhap te vëllezërit tanë më të afërt**"¹³⁸

¹³⁶[ed-Durar es-Senije 10/440]

¹³⁷[ed-Durar es-Senije 3/21]

¹³⁸[Tekfir el-Muajen faqja 1]

E ku flet këtu për tekfirin e dënimit kur i quan ata vëllezër e jo mushrikët o të humbur?! Çfarë dispozite ka ai që i quan vëllezër "mushrikët"?! A quhen mushrikët vëllezër më të afërt?! Ibn AbdulVehabi dhe nipi i tij thonë se me Ixhma duhet ti ngritet argumenti arsyetuesit të mushrikut para tekfirit të tij.

Thotë Shejh Muhamed Ibn AbdulVehab dhe nipi i tij AbduRrahman Ibn Hasan Allahu i mëshiroftë:

"E prej tyre ka që i kanë armiqësuar por nuk i kanë bërë tekfir, e ky poashtu nuk ka ardhur me atë që argumenton Lailahe ila Allah (Nuk ka të adhuruar tjetër që meriton të adhurohet pos Allahut) si mohimin e shirkut dhe atë që e bën të domosdoshme si tekfirin e atij që vepron atë (shirkun) **pasi ti sqarohet (arsyetuesit) me Ixhma**"¹³⁹

Demant kundërshtarëve për atë që dyshon apo ndalet në tekfirin e mushrikëve

Kanë dalur disa që thonë se: "**Kush nuk i bën tekfir mushrikët bën kufër pavarësisht ata që përkatësohen në Islam apo të tjerët**" Pastaj kanë polemizuar rreth objektit të kufrit te i cili e kanë lidhur kufrin në disa mendime:

1. Kush nuk i bën tekfir mushrikët nuk e ka kuptuar Teuhidin.
2. Kush nuk i bën tekfir mushrikët s'ka bërë kufër mbi tagut.
3. Kush nuk i bën tekfir mushrikët ka mohuar diçka që dihet domosdoshmërisht në fe.

Këto janë tri dyshimet më të mëdha të atij që e bën tekfir arsyetuesin e mushrikëve.

Dyshimi i parë:

(Kush nuk i bën tekfir mushrikët nuk e ka kuptuar Teuhidin!!)

Patjetërsohet nga ky rregull se ai i cili i thotë Muvehidit mushrik është kafir!!

Përndryshe kjo do të ishte arbitraritet pa argument, i obligohet thënësit të saj të pendohet.

¹³⁹[Ed-Durar es-Senije 2/207] Përgatiti: **Ebu Kaswara el Albani** Burimi: **Teuhid.NET**

Patjetërsohet nga kjo kufri i Omer Ibn Hatabit sepse ai e ka quajtur Hatibin Muvahidin kafir!!

Ose duhet ti përmbahet kufrit të Omerit Allahu qoftë i kënaqur me të ose duhet të pendohet nga rregulli i kotë për të cilin nuk ka zbritë Allahu argument.

Kush bën tekfir muslimanin me te'vil të pranuar: Nuk bën kufër përshkak te'vilit

Kush e quan musliman kafirin me te'vil të pranuar: Nuk bën kufër përshkak te'vilit

Kush bën dallim mes tyre: Duhet të sjell argument.

Prej shenjave të bidatçive është: Bërja e dallimit mes të ngjashmeve.

E kush e quan mushrikun Muvehid nuk e ka quajtur Muvehid përshkak veprimit të shirkut!!

Por e ka quajtur Muvahid duke e bazuar në origjinë, që është shqiptimi i dëshmisë apo përshkak të vasalitetit (teba'ije)ndaj prindërve apo vendit (dar), apo përshkak që vepron ritet e jashtme të Islamit të cilat janë të veçantë vetëm te muslimanët.

Pra ai gjykon me Islam ndaj tij përshkak që ai përkatësohet deri tani në Islam dhe është distancuar nga veprimi i shirkut, por nuk e ka quajtur mushrik përshkak të keqkuptimit të tij në pengesat e tekfirit, e pengesat e tekfirit kanë shtjellime të fshehta, nuk bën kufër kush i përzien ato vetëm se pasi ti sqarohet, ai që thotë se i dehuri është kafir nëse bën shirk a e bën tekfir atë që mendon se dehja është pengesë?!

Dyshimi i dytë:

(Kush nuk i bën tekfir mushrikët s'ka bërë kufër mbi tagut)

A është mënyra e kufrit mbi tagut në një gradë të vetme (të besosh në kotësinë e adhurimit të tij, të lësh (adhurimin e tij), urrejtja, tekfiri, armiqësimi)

Kush thotë: Po, i patjetërsohet tekfiri i atij që nuk i armiqëson mushrikët edhe nëse është i dobët !!

E këtë gjë nuk e ka thënë askush.

E kush thotë: Armiqësimi ka shtjellim.

Themi: Po edhe tekfiri ka shtjellim mes atij që mohon ajetet e Kuranit dhe atij që i është përzier kuptimi i disa pjesëve të pengesave të tekfirit dhe nuk i është sqaruar atij.

Sikur ka thënë Shejh Sulejman Ibn Abdullah rreth atij që nuk i bën tekfir mushrikët:

"Nëse dyshon apo është injorant rreth kufrit të tyre, **i qartësohen atij argumentet nga Libri i Allahut dhe Suneti i Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem rreth kufrit të tyre**, e nëse dyshon pas kësaj apo lëkundet ai është kafir me Ixhma të dijetarëve se ai që dyshon në kufrin e kafirit është kafir"¹⁴⁰

Nuk ka argument nga Kurani dhe Suneti ai që i bën tekfir përgjithësisht.

Atëheri si keni bërë shtjellim në armiqësimin dhe nuk bëni në tekfir?!!

Prej shenjave të bidatçive është: Bërja e dallimit mes të ngjashmeve.

Dyshimi i tretë:

(Kush nuk i bën tekfir mushrikët ka mohuar diçka që dihet domosdoshmërisht në fe)

Sikur të ishin pengesat të njohura detyrimisht në fe nuk do të kishte pasur rreth kuptimit të tyre polemikë në shumë prej pjesëve të saj sikur **(dehja, vogëlia dhe injoranca)**.

Madje kanë gabuar këtu shumë prej dijetarëve si muhadithët, hufadhët, fukahatë, usulijinët dhe të tjerë!!

Ajo që dihet detyrimisht në fe e dinë dijetarët dhe xhemati i thjeshtë, ndërsa këto pengesa nuk i dinë shumë prej dijetarëve mos të flasim më për xhematin e thjeshtë!!

Pengesat e tekfirit janë mes:

1. Me pajtim se është prej pengesave të tekfirit me Ixhma të përgjithshme sikur **(Dhuna)**.
2. Me pajtim se nuk është prej pengesave në tekfir me Ixhma të veçantë sikur **(Injoranca në bazat e fesë)**.
3. Të mospajtuar rreth asaj se a është prej pengesave të tekfirit sikur **(vogëlia dhe dehja)**.

Pra ka mospajtim në kuptimin e disa pengesave, atëherë si ka mundësi të bëhet kjo prej meseleve të qarta madje prej më të qartave!!

¹⁴⁰[Euthaku Ural Iman faqe 37]

Thotë Shejhul Islam Ibn Tejmije: "Tekfiri është prej kërcënimit, ndërsa edhe nëse fjala është përgënjeshtër i asaj që ka thënë i Dërguari salAllahu alejhi ue selem por mund të jetë njeriu fillestar në Islam apo është rritur në një shkretëtirë të largët e ky nuk bën kufër me mohimin e tij të asaj që e mohon derisa ti ngritet argumenti. E ndoshta njeriu nuk i ka dëgjuar këto argumente apo i ka ndëgjuar por nuk janë të vërtetuara te ai, apo te ai i ka kundërshtuar (këto argumente) një kundërshtues tjetër që e ka obliguar ti shpjegon ndryshe (me te'vil) edhe nëse është gabimtarë (në këtë shpjegim)"¹⁴¹ Pra shumë prej shtjellimeve të pengesave të tekfirit janë të fshehta.

Ibn Tejmije Allahu e mëshiroftë duke folur për disa Ehlul Kelam në Mexhmu'l Fetava 4/54 thotë: "E nëse është në shprehjet e fshehta (meselet e fshehta) ndoshta mund të thuhet aty se ka gabuar dhe ka devijuar ndërsa nuk i është ngritur argumenti pas të cilit bën kufër vepruesi i saj, por kjo ndodh te disa grupe prej tyre në mesele të qarta të cilat i dinë të diturit dhe xhemati i thjeshtë i muslimanëve se kjo është prej fesë së muslimanëve madje edhe jehudët dhe krishterët e dinë se Muhamedi salAllahu alejhi ue selem është dërguar me këto gjëra dhe ka bërë tekfir kundërshtarit e tyre"

Pra duhet të kemi frikë Allahun në çështjen e tekfirit dhe të mos bëjmë tekfir vetëm atë i cili ka rënë në anulues për të cilin (anulues) kemi argument te Allahu, e mos të jenë veprat tona kundër reagim ndaj murxhieve të cilët kanë bërë neglizhim në tekfir e kështu të kalojmë në teprim, e Allahu është që i kërkohet ndihmë.¹⁴²

Thellimi meditimeve në demantin ndaj Hazimiut [Ibn Omerit]

Disa shqyrtime me Hazimiun dhe pasuesit e tij në çështjen e tekfirit të arsyetuesit të mushrikëve, dhe se ai i cili ndalet dhe nuk i bën tekfir mushrikët është mushrik sikur ata e kështu me radhë e bëjnë tekfir konkret përgjithësisht dhe nuk bëjnë dallim mes atij i cili e refuzon tekstin dhe atij të cilit i është paqartësuar teksti dhe e ka shpjeguar me një te'vil të pranuar i cili ka disa prova sheriatike kështu e gabon shpjegimin (te'vilit).

U themi atyre: Përcaktoni a është tekfiri i mushrikut nga baza e fesë, apo prej meseleve të qarta, apo prej meseleve të fshehta?

¹⁴¹[Mexhmu'l Fetava 3/231]

¹⁴²Shkroi: Ebu AbduRrahman Ubejde el-Ethbexhi Përktheu: Ebu Kaswara el Albani

Së pari, Nëse thonë se tekfiri i mushrikut është nga bazat e fesë.

1. Ku është argumenti nga Kurani dhe Suneti?

Bazën e fesë e ka shpjeguar Allahu shpjegim të mjaftueshëm e ajo është **(Adhurimi i Allahut një të pashok, dhe distancimi nga çdo i adhuruar përpos Tij)**

Dhe ky është kuptimi i Lailahe ila Allah (S'ka të adhuruar tjetër me meritë pos Allahut)

Ku është tekfiri i arsyetuesit në shpjegimin e fjalës së Teuhidit?!!

Nuk keni gjetur e as që do të gjeni tekst të qartë nga Libri i Allahut dhe Suneti i Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem për tekfirin e arsyetuesit, pra a ka qenë i pakujdeshëm Allahu -i Lartësuar qoftë- në qartësimin e bazës së fesë deri në atë shkallë që nuk ka tekst të qartë në shpjegimin e saj?!!

Pastaj tekfiri i mushrikëve hyn në shpjegimin e fjalës "Lailahe ila Allah" domosdoshmërisht (deleletul iltizam), pra patjetër duhet të distancohemi nga të adhuruarit tjerë dhe ti bëjmë tekfir adhuresit e tyre, por ka mundësi të ketë dyshim një njeri që e bën të distancohet nga adhuresit por nuk i bën tekfir ata, nuk thuhet për këtë se nuk ka ardhur me kuptimin e "Lailahe ila Allah"!

E kush e bën që fjala e Teuhidit e përfshin (deleletu et-Tedamun) në vete tekfirin e mushrikëve ai duhet të sjellë argument, ndërsa gjuha (arabe) dhe sheriati e ndalojnë një gjë të tillë.

Prej gjërave të çuditshme është se Hazimiu -Allahu e udhëzoftë- e bën tekfirin e arsyetuesit prej bazave të fesë, pastaj në mexhliset e tij të veçanta thotë se kjo mesele është "**Hazimike**" duke u krenuar me këtë gjë!

A është baza e fesë e monopolizuar te Hazimiu dhe nuk e dinë të tjerët?

Nëse thotë: e dinë edhe të tjerët, do të jetë pretendimi i tij se ajo është mesele Hazimike shpifje e pastër dhe të ngopurit me atë që nuk i është dhënë!

E unë besoj se ajo me të vërtetë është "**Hazimike**" duke e përkatësuar atë te ai i cili e ka shpikur atë dhe se ajo nuk është nga bazat e fesë.

2. Bërja e dallimit mes të ngjashmëve

Prej shenjave të ithtarëve të bidatit "**bërja e dallimit mes të ngjashmëve**", ndërsa ka rënë në këtë gjë Hazimiu nga disa pikëpamje:

Pikëpamja e parë: Hazimiu e bën tekfir arsyetuesin e adhuresit të varrit, ndërsa nuk e bën tekfir arsyetuesin e adhuresit të ligjeve!!

Në bazat e fesë nuk pranohet injoranca dhe as te'vili (keq interpretimi), pra si ka mundësi të pranohet te'vili në arsyetuesin e tagutit të gjykimit dhe të të gjykuarve të ai?!

Thotë Muhamed el-Emin esh-Shenkiti Allahu e mëshiroftë:

"Bërja shirk Allahut në gjykimin e tij dhe bërja shirk në adhurimin e tij që të dyja janë të njejta nuk ka dallim mes tyre asnjëherë, pra ai që pason sistem tjetër pos sistemit të Allahut dhe ligjvënie tjetër pos ligjvënies së Allahut është sikur ai që adhuron idhujt dhe bën sexhde statujave, nuk ka dallim mes tyre asnjëherë dhe në asnjë aspekt, ata janë të njejtë dhe që të dy janë mushrikë " (Edvaul Bejan 7/162)

Shenkiti tregon qartë se "S'ka dallim mes tyre asnjëherë", madje them shirku në gjykimin e tij është dy lloje:

1. **Shirk në hakimije (gjykim) nga lloji i shirkut në rububije**

E ai është shirku i ligjvënies së përgjithsme, pra kush vendos ligje bashkë me Allahun e ka vendos veten si zot.

Nëse me të vërtetë vendos ligje atëherë ai është sikur priftërinjtë dhe murgjit që i kanë vendos vetët e tyre zota me lejimin e të ndaluarës dhe ndalimin e të lejuarës.

Siç ka thënë Allahu: "**Ata i morrën priftërinjtë dhe murgjit e tyre për zota pos Allahut**" (Surja et-Teube, ajeti 31)

Pra u bënë zota me lejimin dhe ndalimin që e bënë sikur që ka ardhur në hadithin e Adij Ibn Hatimit Allahu qoftë i kënaqur me të.

Kjo nëse në të vërtetë vendos ligje, madje them edhe nëse vetëm pretendon se e ka të drejtën e vendosjes së ligjeve e ka vendos veten zot me Allahun.

I tilli është sikur fjala e Nemrudit që ka cekur Allahu në Librin e Tij, "**Edhe unë jap jetë dhe vdekje**" (Surja el-Bekare, ajeti 258)

Kjo është thjesht një pretendim, përndryshe dhënia e jetës dhe vdekjes për të është e pamundur.

Pra ai që pretendon se ka të drejtën e ligjvënies, ka pretenduar për veten e tij një vepër prej veprave të Zotit.

Si dhe ai që pretendon dhënien e jetës dhe vdekjes ka pretenduar për veten e tij një vepër prej veprave të Zotit.

Teuhidi Rububije është: "Njehsimi i Allahut me veprat e Tij", pra që të dy kanë bërë shirk në Rububijen e Tij.

2. Shirku i Hakimijes nga lloji shirkut të adhurimit.

Ai është shirku i gjykimit me diç tjetër pos asaj që ka zbritur Allahu.

Gjykimi me diç tjetër pos asaj që ka zbritur Allahu është shirk në adhurim (ibadet) thotë Allahu i Madhërishëm: **"Gjykimi nuk i takon vetëm se Allahut, ka urdhëruar që të mos adhuron vetëm se Atë"** (Surja Jusuf, ajeti 40)

Pra nëse është gjykimi me shariat adhurim (ndaj Allahut) atëherë gjykimi me diç tjetër është shirk në adhurim.

Shkuarja për të gjykuar me ligje të shpikura është shirk në adhurim sepse Allahu e ka bërë gjykimin me shariatin e Tij prej besimit (imanit) në fjalën e Tij: **"Pasha Zotin tënd nuk besojnë derisa mos të zgjedhin ty për të gjykuar në mosmarrveshjet mes tyre"** (Surja en-Nisa, ajeti 65)

Pra nëse është shkuarja për të gjykuar me shariat adhurim atëherë kush shkon për tu gjykuar me ligje tjera ka bërë shirk në adhurim.

Përfundojmë nga kjo se shirku në gjykim dhe shirku në adhurim të gjitha janë të njëjta në rast të gjykimit me ligje apo shkuarjes për tu gjykuar me to dhe mbi këtë zbritet fjala e Shenkitit.

Vetëm se shirku ndaj Allahut në gjykimin e Tij është më i rrezikshëm dhe më i rëndë sesa shirku në adhurim atëherë kur vendosen ligje, kjo sepse është shirk në Rububije e ky shirk është më i rrezikshëm se shirku në Uluhije (**adhurim**).

Atëherë si ka mundësi Hazimiu të bëj dallim mes të ngjashmëve? Si e arsyeton atë që arsyeton atë që gjykon me ligje dhe atë që shkon të gjykohet me këto ligje me te'vil, ndërsa nuk e arsyeton atë që arsyeton adhuresin e varreve me te'vil!!

Si e arsyeton Hazimiu atë që arsyeton atë që vendos ligje me Allahun me te'vil, ndërsa nuk e arsyeton atë që arsyeton adhuresin e varreve me te'vil edhe pse e para është më e rrezikshme dhe më e rëndë!!

Nëse është tekfiri prej bazave të fesë atëherë si ka mundësi të arsyetohet me injorancë apo te'vil ai që e arsyeton adhuresin e ligjeve (ai që vendos ligje)!

Pikëpamja e dytë: Hazimiu e bën tekfirin e arsyetuesit nga bazat e fesë, ndërsa nuk e bën tekfirin e arsyetuesit të arsyetuesit nga bazat e fesë.

Ai duhet ti përmbahet medh'hebit të tij dhe të bëj tekfir me zinxhir, sepse tekfiri i mushrikëve është nga baza e fesë, kështu adhuresi i varrit është mushrik arsyetuesi i tij është mushrik dhe arsyetuesi i arsyetuesit mushrik, kjo sepse Teuhidi dhe shirku janë dy të kundërta nuk bashkohen të dyjat e as nuk ngriten të dyjat, pra nëse nuk është muvahid ai është mushrik kështu detyrohet të bëj

tekfir me zinxhir apo të vjen në kontradiktë, i themi atij: Si bëre dallim mes njërit mushrik dhe tjetrit o mjeshtër?!

Së dyti, Nëse thonë se tekfiri i mushrikut është prej meseleve të qarta.

Në këtë rast objekti i kufrit te ata është: Se arsyetuesi i mushrikut ka mohuar diçka që është e njohur domosdoshmërisht në fe, dhe rreth kësaj zukat Hazimiu në ligjeratat e tij.

Themi: Tekfiri i mushrikëve me të vërtetë mund të jetë prej meseleve të qarta, ku arsyetuesi mohon diçka që dihet domosdoshmërisht në fe, sikur ai që nuk i bën tekfir jehudët, krishterët dhe ata që përkatësohen në fe tjetër pos Islamit apo atë për të cilin ka tekst Kuranor për kufrin e tij.

E mund të jetë (tekfiri) prej meseleve të fshehta, sikur ai që përkarësohet në Islam por ka rënë në një anulues prej anuluesve.

Thotë Ibn Tejmije duke qartësuar meselet e qarta:

"Por kjo ndodh te disa grupe prej tyre në mesele të qarta të cilat i dinë të diturit dhe xhemati i thjeshtë i muslimanëve se kjo është prej fesë së muslimanëve madje edhe jehudët dhe krishterët e dinë se Muhamedi salAllahu alejhi ue selem është dërguar me këto gjëra dhe ka bërë tekfir kundërshtarit e tyre"¹⁴³Ndërsa kush pretendon se të gjitha format e shirkut janë të njohura për të diturin dhe xhematin e thjeshtë ai është gënjeshtarë gënjeshtarë gënjeshtarë, sepse shumë prej çështjeve u janë ngatërruar të diturve mos të flasim më për xhematin e thjeshtë!

Hazimiu e sheh se kërkimi i ndërmjetimit (shefatit) nga ai që është gjallë për të cilin shpresohet të bie dëshmor (shehid) se është nga shirku i madh dhe për këtë çështje ka një zinxhir të ligjeratave me titull (**Fjala e drejtë në qartësimin e dispozitës së kërkimit të ndërmjetimit nga shehidi**), ku doli në përfundim se kjo gjë është prej shirkut të madh, atëherë a e dinë këtë formë të shirkut të diturit dhe xhemati i thjeshtë!

Nëse thotë "Po" del në dukje për të gjithë se i janë përzier dhe ngatërruar çështjet.

E nëse thotë "Jo" atëherë i bëhet e patjetërsueshme se format e shirkut ndryshojnë dhe dallojnë disa të qarta e disa të fshehta dhe se nuk janë të gjitha prej meseleve të qarta, **nëse e pranon këtë** atëherë i bëhet e patjetërsueshme që mos të thotë në mënyrë të përgjithshme për tekfirin e arsyetuesit.

E nëse nuk e pranon këtë gjë, atëherë i bëhet i patjetërsueshëm tekfiri i atij që nuk e bën tekfir kërkuesin e ndërmjetimit nga shehidi! E atëherë nuk do të mbetet musliman në tokë vetëm se një grup i vogël, nëse për kërkuesin e ndërmjetimit kanë polemizuar (dijetarët) rreth veprës së tij, se a është shirk i

madh apo i vogël apo bidat apo i lejuar, atëherë si ka mundësi të bëhet tekfir ai që nuk e bën tekfir atë!

Së treti, Nëse thonë se tekfiri i mushrikut disa forma të tij janë prej meseleve të fshehta.

Themi: Atëherë nuk e përgjithësojmë tekfirin e arsyetuesit, madje nuk bëhet tekfir ai që arsyeton mushrikun që përkatësohet në Islam vetëm se pasi ti sqarohet atij (arsyetuesit). Siç e ka vërtetuar këtë gjë Shejh Sulejman Ibn Abdullah rreth atij që nuk i bën tekfir mushrikët kur thotë:

"Nëse dyshon apo është injorant rreth kufrit të tyre, i qartësohen atij argumentet nga Libri i Allahut dhe Suneti i Pejgamberit salAllahu alejhi ue selem rreth kufrit të tyre, e nëse dyshon pas kësaj apo lëkundet ai është kafir me Ixhma të dijetarëve se ai që dyshon në kufirin e kafirit është kafir"¹⁴⁴ i qartësohet atij, sepse ka mundësi ti ngatërrohet një tekst jo i qartë (muteshabih) ndërsa ai e mendon se është i qartë (muhkem) kështu e arsyeton mushrikun.

Pra mospajtimi ynë me arsyetuesin e mushrikut është përshkak të disa teksteve jo të qarta që ai mendon se janë të qarta kështu ka rënë në një te'vil të pranuar i cili ka disa prova sheriatike.

Sikur fjala e Allahut:

"Thanë: "O Musa, na e bën edhe neve një të adhuruar sikur që i kanë ata disa të adhuruar". Ai (Musai) tha: "Ju jeni popull që nuk di"." (Surja el-Araf, ajeti 138)

Si dhe hadithi Dhatul Envat dhe të tjera. **Thotë Shejhul Islami duke folur për shkaqet e mospajtimit:**

"Besimi i tij se ky argumentim është kundërshtuar me argumente tjera që argumenton se ky argumentim nuk është pasur për qëllim"¹⁴⁵

Thotë poashtu Allahu e mëshiroftë: "Tekfiri është prej kërcënimit, ndërsa edhe nëse fjala është përgënjeshtër i asaj që ka thënë i Dërguari salAllahu alejhi ue selem por mund të jetë njeriu fillestar në Islam apo është rritur në një shkretëtirë të largët e ky nuk bën kufër me mohimin e tij të asaj që e mohon derisa ti ngritet argumenti. E ndoshta njeriu nuk i ka dëgjuar këto argumente apo i ka ndëgjuar por nuk janë të vërtetuara te ai, apo te ai i ka kundërshtuar (këto argumente) një kundërshtues tjetër që e ka obliguar ti shpjegon ndryshe (me te'vil) edhe nëse është gabimtarë (në këtë shpjegim)"¹⁴⁶

¹⁴³[Mexhmu'l Fetava 4/54]

¹⁴⁴[Euthika Ural Iman faqe 38]

Përfundim:

O vëlla i Teuhidit duhesh të mos ngutesh, mos të shpejtosh në zbritjen e dispozitave të kufrit mbi muslimanët vetëm se me binjde dhe argument jo me supozim dhe hamendje, mos të jetë besimi yt si kundër reagim ndaj murxhieve dhe xhehmive kështu të biesh në teprim (guluv).

E lus Allahun që të udhëzon Shejh Hazimiun në rrugën e drejtë dhe të na i falë mëkatet tona dhe lëshimet në punët tona, Ai është i Fuqishëm për çdo gjë.

Tekfiri i arsytuesit të mushrikëve - Kundërpërgjigje ndaj gulatëve

Në kohën e Shejh Abdul Latif Ibn Abdur-Rahman Ibn Hasanit, Allahu e mëshiroftë, njërit prej udhëheqësve të daues së Nexhdit dhe njëri prej nipave të Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabit, Allahu e mëshiroftë, disa gulat (teprues në tekfir) shkuan aq larg në tekfir (konsiderimin e njerëzve si jobesimtarë) për shkak të keqkuptimit të tyre të parimit "Kush nuk e konsideron kafirin - kafir, edhe ai është kafir." Kështu që Shejhu ju shkruajti atyre, duke i refuzuar ata dhe duke iu thënë:

"Në vitin gjashtëdhjetë e katër, erdha në dijeni në lidhje me dy njerëz të devijuar të llojit tuaj (pra me bindje si tuajat) në El-Ahsa.

Ata qëndronin larg nga Xhumaja dhe Xhemati (pra nuk e falnin Xhumanë dhe nuk faleshin me Xhemat) dhe i konsideronin Muslimanët në atë vend si Kafira (jobesimtarë).

Argumenti i tyre ishte sikurse i juaji; ata thonin: Njerëzit e El-Ahsasë ulen me Ibn Fejruzin dhe përzihen me të dhe njerëzit sikur ai të cilët nuk i konsiderojnë Tagutët (udhëheqësit/kryetarët që nuk e implementojnë Sheriatin) si jobesimtarë (janë vetë jobesimtarë), por askush nuk e ka konsideruar si Kafir (jobesimtarë) babgjyshin e tij, i cili e refuzoi thirrjen e Shejh Muhamedit dhe ai nuk e pranoi dhe e kundërshtoi atë (Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabin).

Ata thanë: Secili i cili nuk deklaroi qartë se ai është Kafir është vetë Kafir në Allahun, sepse ai nuk e ka refuzuar Tagutin, dhe kushdo që ulet me të është njëjtë si ai (pra Kafir).

¹⁴⁵[Mexhmu'l Fetava 20/246]

¹⁴⁶[Mexhmu'l Fetava 3/231]Shkroi: **Ebu AbduRrahman Ubejde el-Ethbexhi** Përktheu: **Ebu Kaswara el Albani**

Në bazë të këtyre dy pikëpamjeve (mendimeve) të rrejshme dhe të gabuara ata krijuan vendimet të cilat janë të zbatueshme në rastin e braktisjes së dukshme të fesë, deri në atë masë sa që ata nuk e kthenin selamin (kur dikush u jepte).

Çështja mu parashtrua mua, kështu që unë i thirra ata, ua tërhjeka vërejtjen dhe ju fola ashpër atyre. Pikë së pari ata pretendonin se e pasonin akidën (besimin) e Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabit, dhe se posedonin kopje të eseve (punimeve) të tij, kështu që unë diskutova argumentet e tyre të çuditshme dhe i munda parimet (pikëpamjet) e tyre të devijuara me çfarëdo që unë kisha mundësi në takimin tim me ta.

"Unë ju thashë atyre se Shejhu (Muhammed Ibn Abdul Vehabi) nuk kishte të bëjë asgjë me këtë besim dhe qëndrim, dhe askush nuk duhet të konsiderohet si Kafir përveç në bazë të asaj që gjithë muslimanët janë të pajtuar se ai i cili e bën atë vepër është kafir, sikurse shirku i madh, ose refuzimi i shpalljeve dhe të Dërguarve të Allahut, ose cilindo prej tyre, pasi që t'ju është ngritur argumenti dhe definitivisht t'ju këtë arritur atyre, i tillë sikurse konsiderimi si jobesimtarë i atyre që i adhurojnë njerëzit e mirë (evlijatë) ose të cilët i thërrasin ata (iu luten atyre) përveç Allahut, ose i trajtojnë ata si rival (të njëjtë) me Të sa i përket të drejtave të Tij në adhurim dhe përkushtim mbi krijesat e Tij.

Kjo është ajo që dijetarët dhe besimtarët, dhe të gjitha shkollat e mendimeve (medh'hebeve), kanë ixhma (konsensus - pajtohen unanimisht). Ata i kanë kushtuar një vëmendje të veçantë kësaj çështje (tekfirit) kur ata kanë diskutuar në lidhje me vendimet mbi të dhe çfarë përbën braktisje të fesë dhe çfarë konsiderohet si e tillë, dhe ata e kanë diskutuar çështjen e shirkut. Ibn Haxheri i ka kushtuar vëmendje të veçantë kësaj çështje në një libër të titulluar "El-I'lem bi Kauati El-Islam".

Të dy burrat Persian që i përmendëm shprehën pendimin dhe keqardhjen, dhe ata pohuan se e vërteta u ishte bërë e qartë të dy atyre, pastaj ata u larguan për në bregdet. Por ata (pas një kohe) i ishin kthyer sërish të njëjtit qëndrim, dhe ne kemi ndëgjuar se ata i konsideronin dijetarët udhëheqës të Muslimanëve si Kafira sepse ata ju dërgonin letra mbretërve Egjiptian.

Për më tepër, ata e konsideronin si Kafir çdonjërin i cili përzihej me ndonjërin prej udhëheqësve Musliman të fesë (dijetarëve) i cili ju kishte shkruar atyre (mbretërve Egjiptian). Ne kërkojmë mbrojtje nga Allahu nga devijimi pas udhëzimit.

Ne kemi ndëgjuar gjëra të ngjashme për juve, dhe se ju kënaqeni në diskutimin e çështjeve të ngjashme (të tekfirit) të cilat askush nuk duhet t'i diskutojë ato përveç Dijetarëve të cilët kanë ditudur të madhe dhe ata të cilët janë të pajisur me kuptim të thellë të shpalljes së Allahut, ata të cilëve ju është dhënë urtësi e ditudur.

Sa i përket denoncimit të njerëzve si kafira në bazë të këtyre çështjeve që ju mendoni se mund t'i bëni (konsideroni) Muslimanët si Kafira, kjo është një rrugë e Hauarixhëve (Khavarixhëve) të devijuar të cilët u rebeluan kundër Halifit Ali Ibn Ebi Talibit dhe Sahabëve të cilët ishin me të."¹⁴⁷

1. Nga ky shkrim i Shejhut, nipit të Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabit, kuptohen pretendimet e kota të gulatëve (tekfircave) të cilët gjoja bazohen në fjalët e Shejh Muhamedit dhe nipave të tij në këto çështje.

Shejhu e refuzoj haptazi se kjo nuk është rruga e Shejh Muhamedit dhe nipave të tij, pra ata nuk e kanë bërë asnjë musliman tekfir mbi këto parime të kota që sot gulatët po na e qajnë kokën.

Ndër pyetjet që ju parashtrohen këtyre të kohës sonë është: A kanë qenë Shejh Muhamedi apo dijetarët e Nexhdit në përgjithësi kafira pse nuk e kanë shpallë Ibn Fejruzin dhe babgjyshin e tij kafir?

Po Shejh Abdul Latif Ibn Abdur-Rahman Ibn Hasani, a konsiderohet kafir pasi që haptazi po i refuzon pikëpamjet tuaja të devijuara?

Në kohën e Shejh Muhamed Ibn Abdul Vehabit, Imam Ibn Abidin Esh-Shami dhe dijetarë të tjerë, ishin në krah të Perandorisë Osmane dhe e kundërshtonin Shejh Muhamedin saqë e quanin Hauarixh, a e ka bërë dikush tekfir këtë Imam (që edhe ju sot i referoheni atij siç i kemi parë disa shkrime tuajat)? Nëse po - kush, e nëse jo, atëherë a i bie sipas bindjeve tuaja se duke u nisur nga Shejh Muhamedi e nipat e tij, të gjithë janë kafira sepse nuk e kanë bërë tekfir dikë që ka mbrojtur njerëz të cilët iu kanë lutur të vdekurve?!

¹⁴⁷Burimi: "Ed-Durer El-Senije fi'l-Exhviba En-Nexhdije", 1/466. Përktheu: **Jetmir Jakupi**

Dispozita e atij që arsyeton me injorancë

Do të flas mbi dispozitën e atij që e arsyeton me xhehël (inJORANCË), dhe jo për atë i cili bie në shirk të madh, sepse ai që bie në shirk të madh është mushrik, në çfarëdo gjendje qoftë, qoftë ai dijetar apo injorant, që i është ngritur argumenti apo jo.

Them duke kërkuar ndihmë nga Allahu azze ue xhel'le:

Fjalët e Imamëve të Thirrjes (Imamëve të Nexhdit) janë dy lloje:

E para: **Tekfiri i arsyetuesit direkt, pa ia bërë të qartë,**

E dyta (dhe e fundit): **Mos tekfirmimi i arsyetuesit, vetëm pasi t'i bëhet e qartë.**

Ua prezentojmë disa nga fjalët e atyre që bëjnë tekfirë **mbi arsyetuesin direkt**, para se t'i bëhet e qartë:

Thotë sh. Muhamed ibn Abduluehabi rahimehullah: "Sa e bukur është thënia që e tha bedeviu kur erdhë tek ne dhe dëgjoj diçka prej Islamit dhe tha:

"Dëshmojmë se ne (bedevitë) jemi qafira dhe se ai i udhëzuari që na thërret me emër Islam është kafir".

Thotë sh. Abdullah dhe Ibrahim, djemtë e Abdulatifit dhe sh. ibn Sehmanit:

"Nuk është i saktë imamllëku i atij që nuk i bën tekfirë Xhehmitë dhe Kuburijnët (adhuruesit e varreve), apo dyshon në kufrin e tyre, dhe kjo çështje është prej më të qartave tek nxënësit e dijes dhe pasuesit e transmetimeve (hadithit). Sa i përket Kuburijnëve (adhuruesve të varrezave), nuk dyshon në kufrin e tyre ai që e ka ndijerë erën e Imanit."

Thonë disa nga Dijetarët e Nexhdit: "Kush nuk i bën tekfirë mushrikët e shtetit Osman (Turk) dhe adhuruesit e varrezave, siç janë banorët e Mekkes, dhe të tjerët që i adhurojnë njerëzit e mirë (Evlijatë), dhe barazon Njëshmërinë e Allahut me Shirk, ai është kafir sikurse këta (që i përmendi më lartë shejhu). Dhe ai që nuk i bën tekfirë mushrikët, ai nuk beson në Kur'an."

Këto janë disa nga transmetimet e Imamëve të Nexhdit, të cilat aludojnë në tekfirmimin direkt të arsyetuesit pa pasur nevojë për t'ia ngritë argumentin.

Ndërsa turbullirat dhe shqetësimet e shumta që janë bërë të zakonshme në mesin e xhematit në aktualitet, është në këtë çështje që do të flasim në vijim.

Fjalët tjera të Imamëve të Nexhdit na e bëjnë të qartë se, ai që arsyeton me xhehël (inJORANCË) arsyetuesin nuk bën kufër vetëm **pasi që t'i bëhet e qartë.**

Thotë sh. Muhamed ibn Abduluehab: "Deri tek VËLLEZËRIT E MI... që i keni përmend disa nga fjalët e shejhut se, 'çdo kush që rrefuzon këtë dhe këtë,

dhe atij i është ngritur argumenti', dhe ju ende dyshoni në ata Taguta dhe pasuesit e tyre, kjo është prej çudirave, si keni mundësi të dyshoni në këtë, ndërsa unë ua kam bërë të qartë shumë here këtë." [Fetaua Eimeti en-Nexhdije Vol.3 - Fq. 70]

DOBIA: Sh. Muhamed ibn Abduluehabi nuk i bëri tekfirë nxënësit e tij, ndërsa ata dyshonin në tagutat?!?!?! Mendo mirë! Mos vallë ka pasur shejhu i nderuar hatër pasi që kanë qenë nxënësit e tij? (shtesë nga unë)

Sh. Sulejman Ibn Abdullah rreth atij që nuk i bën tekfirë mushrikët thotë: "Nëse dyshon apo është injorant rreth kufrit të tyre, I QARTËSOHEN ATIJ ARGUMENTET NGA LIBRI I ALLAHUT DHE SUNETI I PEJGAMBERIT SALALLAHU ALEJHI UE SELEM RRETH KUFRIT TË TYRE, E NËSE DYSHON PAS KËSAJ APO LËKUNDET AI ËSHTË KAFIR me Ixhma të dijetarëve, se ai që dyshon në kufrin e kafirit është kafir" [Fetaua Eimeti en-Nexhdije Vol.3 - Fq. 73]

Thotë Sh. Muhamed Ibn AbdulLatif: "Kushdo që veçon disa vende me adhurim, apo beson se kush qëndron aty bie nga ai obligimi i haxhit, në kufrin e tij nuk dyshon ai që ka nuhatur aromën e Islamit, e kush dyshon në kufrin e tij **duhet t'i ngritet argumenti atij** dhe t'i bëhet e qartë se kjo është kufër dhe shirk dhe se marrja e këtyre gurëve (si ritual) është përngjasim me ritet e Allahut, qëndrim të cilin e ka bërë Allahu adhurim, e nëse i ngritet argumenti dhe insiston atëherë s'ka dyshim në kufrin e tij" [ed-Durar es-Senije 1/443]

Sulejman Ibnu Sehman thotë: "Kush i miqëson ata (mushrikët), apo polemizon për ata, pasi që i është bërë atij e qartë e vërteta dhe i është qartësuar fjala e dijetarëve mbi tekfirin e atyre, dhe është vërtetuar se atyre u ka arritur argumenti dhe u është ngritur (argumenti) përmes qortimit të muslimanëve ndaj tyre, edhe nëse argumentin ata nuk e kuptojnë, pastaj ky (që i miqëson dhe polemizon për ta) bëhet mendjemadh dhe inatçi, E NËSE ËSHTË ME TE'VIL (keqinterpretim) NUK E DIJ SESI ËSHTË HALLI I TIJ dhe çështja e tij është shumë e keqe dhe kërcënimi për të është i madh, e nëse është ndryshe atëherë kërkojmë mbrojtjen e Allahut nga kufri pas imanit." [Keshfu Shubhetejn - Fq.34]

Nga ajo që përmendëm kuptojmë se: Nga Imamët e Thirrjes (të Nexhdit), prej tyre ka transmetime të qarta për tekfirin e arsyetuesit direkt pa pasur nevojë ngritjen e argumentit, dhe prej tyre ka transmetime të qarta për mos-tekfirmimin e arsyetuesit, vetëm pasi që t'i bëhet e qartë (t'i ngritet argumenti)

Çfarë të bëjmë? A të zgjedhim nga fjalët e tyre çfarë na konvenon e çfarë na përshtatet neve!? Apo ti përplasim fjalët e tyre me njëra-tjetrën!?

Të gjitha këto alternativa nuk janë të sakta... **E sakta është që ta bartim atë (fetva) që e ka përgjithësuar tekfirmimin e arsyetuesit mbi atë që e ka përkuftizuar duke ia ngritur argumentin fillimisht.**

Mospajtimi është në çështjen se, arsyetuesi a bëhet tekfirë para sqarimit apo pasi t'i sqarohet (ngritet argumenti), dhe nga ato që përmendëm, nga ajo që është e saktë në Menhexhin e Imamëve të Nexhdit është se, ARSYETUESI BËN KUFËR (DHE LEJOHET TEKFIrimi I TIJ) PASI QË TI SQAROHET DHE NGRITET ARGUMENTI.

Tekfiri i arsyetuesit a është prej meseleve (çështjeve) të qarta apo të fshehta? E qarta dhe e fshehta dallon; prej vendit në vend, prej kohës në kohë dhe prej gjendjes në gjendje.

Transmetoi Ibni Maxhe nga Hudhejfeja, se Muhamedi alejhi selam tha: "Do të fshihet Islami (nga mendja e njerëzve) sikurse fshihet stolja e rrobës, saqë nuk do të dihet se çka është agjërimi, namazi, kurban, sadakaja dhe do të bartet Kurani në një natë dhe nuk do të mbetet në tokë nga ai asnjë Ajet. Dhe mbesin disa grupe njerëzish, plaku dhe plaka do të thonë: "I kemi takuar baballarët tanë duke thënë këtë fjalë "La ilahe ilallah" dhe ne e themi.", dhe në fund Hudhejfa tha se ajo i shpeton nga zjarri.

Thotë ibn Tejmijje: "Dhe me kalimin e kohës u është bërë e fshehtë shumicës prej njerëzve ajo që ka qenë e qartë, është paqartësuar e qarta, dhe shumica prej të vonshmëve janë kundërshtarë të Librit (Kur'anit) dhe Sunetit, kjo nuk ka ekzistuar tek Selef, dhe se me këtë kanë qenë muxhtehida të arsyetuar, Allahu ua faltë gabimet atyre, dhe i shpërbleftë për ixhtihadin e tyre."

Çështja e qartë është ajo të cilën e njohin muslimanët e thjeshtë (avami), dhe ata që janë të ditur, e sa i përket çështjes së fshehtë, është ajo të cilën nuk e njohin muslimanët e thjeshtë, por është e veçantë vetëm për të diturit nga mesi i muslimanëve.

A është tekfiri i atij që arsyeton me xhehl (injurancë), d.t.th. tekfiri i individit që bie në shirk të madh, dhe që përkatësohet në Islam, prej çështjeve të njohura? Apo është çështje e veçantë, për njerëz të veçantë (që kanë dituri nga muslimanët)?

Ai që e analizon me gjakftohtësi këtë çështje, do ta shoh se, ata që e njohin këtë mesele janë pakicë shumë e vogël nga mesi i të diturve. E si ta bëjmë prej çështjeve të qarta, kur masa e thjeshtë e muslimanëve nuk e njohin fare?! Përveç këtij fakti, edhe në mesin e shumicës së atyre që janë të veçantë me dituri në mesin e muslimanëve, nuk e njohin!?!?!?

Si t'i shpallim kafira muslimanët për një çështje e cila s'ka shumë dallim në të kuptuar të saj, në mesin e të diturve dhe injorantëve?!

Shumica prej dijetarëve që e shtjellojnë këtë çështje, janë në medh'hebin e Irxhasë!

Dhe pas këtyre fakteve, duke e ditur realitetin e gjendjes aktuale të masës së thjeshtë (avamit), a mund të themi se kjo është prej çështjeve të qarta?!

Haku është kjo, dhe s'ka alternativë tjetër: <<**Kjo mesele është prej çështjeve të fshehta**>>, e cila është e mbuluar me dyshime, dhe patjetër duhet të bëhet dallim në mes të atij që i arsyeton qafirat në origjinë, siç janë jehudët të krishterët dhe zjarrrputistët, i cili nëse i arsyeton këta, është Murted (Renegat / Felëshues), përgënjeshtues i Kur'anit dhe Sunnetit, sepse kjo mesele është prej çështjeve të njohura nga masa e thjeshtë e muslimanëve (avami) dhe nga ajo e veçantë (nga të diturit). Ndërsa ai që i arsyeton ata që kanë rënë në shirk të madh (mushrikët), që i përkatësohen Islamit, ky nuk është përgënjeshtues i Kur'anit dhe Sunnetit. Këtij i është koklavitur gjykimi, për shkak të ndikimit të bidatit të Murxhiave tek ai, apo dyshimit që e ka, që e ndalon për ta bërë tekfirë arsyetuesin, dhe ky nuk bën kufër, vetëm pasi që t'i ngritet argumenti dhe t'i largohet dyshimi.

Në këtë aludon thënja e sh. Sulejman ibn Sehman, transmeton Ixhma se arsyetuesi nuk është kafir përderisa është prezent tek ai dyshimi, d.t.th. duhet patjetër t'i largohet dyshimi.

Gjithashtu Ibn Tejmije përcjellë Ixhma të Ehlul-ilmit në mostekfirimin e Murxhiave. Dhe gjithashtu vlen të ceket se, është një çështje jo e fshehtë; Murxhiat nuk e bëjnë tekfirë arsyetuesin!

Si përfundim për të gjitha këto citate që i përmendëm më lartë:

~ Tekfiri i arsyetuesit është prej çështjeve të fshehta, e cila është e mbuluar me shumë shubahate (dyshime).

~ Arsyetuesi i mushrikut që përkatësohet në Islam (Ehlu-Sunnet dhe Xhematë), nuk bëhet tekfirë, vetëm pasi që t'i ngritet argumenti dhe t'i largohet dyshimi.

~ Arsyetuesi i kafirave në origjinë është kafir, dhe nuk nevojitet t'i ngritet argumenti.

Allahu është Udhëzuesi në rrugë të drejtë.¹⁴⁸

¹⁴⁸E shkroi robi fukara i Allahut, shejhul-muxhahidin Ebu Bilal el Harbi. Përktheu: Ebu Haxher

Ixhmaja e Dijetarëve në mos-arsyetimin me injorancë në shirkun e madh

Janë pajtuar të gjithë dijetarët se: Njeriu nuk është musliman vetëm nëse distancohet prej shirkut dhe pjesëtarët e tij...

1. **Ibn-Kajimi, rahimehullah**, në librin e tij "Tarikul-hixhretejn" duke folur për gradat e të obliguarve dhe kategorive të tyre, e përmend kategorin shtatëmbëdhjetë, dhe këta janë ata imituesit e verbër të cilët i ndjekin të tjerët: kafirat e paditur, pasuesit e tyre dhe gomarët të cilët shkon pas tyre duke thënë: "Ne gjetëm baballarët tanë që kanë ndjekur njëfarë rruge dhe ne shkojm pas gjurmëve të tyre. ..."

Dhe pastaj ai vazhdon dhe thotë: " **I gjithë ummeti është pajtuar që kjo kategori njerzish janë kafira edhe pse janë të paditur, imitues të verbër (mukalidun) të prijesve dhe krerëve të tyre, përveç mendimit që transmetohet nga disa bidatçinj**, të cilët nuk gjykojnë për këtë kategori se janë prej banorëve të zjarrit, sipas tyre, ata janë në rangun e atyre që nuk u ka arritur dajva (thirrja islame). Ky është një mendim që nuk e ka thënë asnjë prej dijetarëve të muslimanëve, as sahabet, as tabi'inët, dhe as ata që erdhën pas tyre, ai njihet vetëm si mendim i disa filozofve (ehlul kelamit) të cilët kanë shpikur në fe atë që nuk është prej saj.

2. **Shejkh Muhammed ibn Abdul Vehabi** ka thënë: "Me të vërtetë shirku është adhurim në diçka tjetër pos Allahut, therja, zotimi, lutja, dhe nuk e di asnjërin prej të diturëve që mos të pajtohet me këtë." ¹⁴⁸

3. Nga shejh: **Abdurrahman ibn Hasen** (Allahu e mëshiroftë) Shejhu kur i është kundërpërgjigjur njërit prej atyre që e ka kundërshtuar davetin e shejh Muhamed ibn Abduluehabit ndër të tjera ka thënë:

"Dhe janë pajtuar të gjithë dijetarët si nga të parët (selefët) dhe nga të më vonshmit, prej sahabëve, tabi'inëve, imamëllarëve dhe i gjithë ehli suneti se: njeriu nuk mund të jetë musliman vetëm se nëse zhvishet prej shirkut të madh dhe distancohet prej tij dhe prej atyre të cilët e veprojnë atë (shirkun), dhe derisa të ketë urrejtje dhe armiqësim për ta (mushrikët), varësisht mundësisë dhe fuqisë që ka, (dhe derisa) veprat të jenë të sinqerta vetëm për Allahun e Lartësuar, sikurse ka ardhur në hadithin e Muadhit r.a i cili është në dy 'Sahihet':

"Ska dyshim se e drejta e Allahu tek robërit e Tij është që ata ta adhurojnë Atë dhe që të mos i shoqërojnë Atij shok asgjë". ¹⁴⁹

4. **Shejh Ebu Betin Nexhdij**, myfti i Nexhdit në kohën e tij, ka thënë: "Dijetarët nga çdo medh'heb përmendën gjëra të shumta prej fjalëve, veprave dhe

besimeve, të cilat nuk mund të numërohen. Dhe ai i cili i posedon këto bën kufër. Këtë nuk e përkufizuan me atë i cili është inatçi. Prandaj, ai që pretendon se vepruesi i kufrit me te'vil, ixhtihad, gabimisht me pasim qorrazi apo nga injoranca se është i arsyetuar, është në kundërshtim me Kur'anin, Sunnetin dhe ixhmanë, padyshim".¹⁵⁰

5. Shejkh Ebu Betin en-Nexhdij për shirkun e adhuresve të varreve dhe kërkit ndihmë prej të tjerëve pos Allahut, në varre dh tyrbe thotë: çdonjëri i cili bën këtë sot tek tyrbet, ai është mushrik kafir. Sipas Kur'anit, sunnetit dhe ixhmasë. Neve e dijmë mirë se ky i cili përkatëzohet në Islam nuk është zhytur në këtë vetëm për shkak injorancës. Ata po ta dinin se kjo i largon prej Allahut dhe se kjo është prej shirkut të cilin Allahu e ka ndaluar. Ata nuk do ta vepronin këtë. Mirëpo megjithë këtë dijetarët i shpallën kafira. **Me këtë nuk i arsyetuan me injorancë, siç thojnë disa të devijuar se ata janë të arsyetuar për shkak të injorancës.** “¹⁵¹

Sheikhut Ali Hudajr thotë:

Sa i përket shirkut të madh nuk ka asnjë arsyetim, dhe rreth kësaj është konsensusi i dijetarëve. Ibn Kajjimi në librin e tij “Tarikul hixhretejn” dhe dijetarët e Nexhdit e transmetojnë konsensusin se nuk ka arsyetim me injorancë kur vjen puna tek shirku i madh.

Kushdo që bën shirk të madh, siç është therrja diçka për dikë tjetër dhe jo për Allahun, ose kërkon ndihmë nga evlijatë dhe të vdekurit, ose vendos ligje (në kundërshtim me sheriatin islam) dhe kështu me radhë, ai është mushrik edhe nëse është xhahil, mute'evvil (kush e bënë këtë duke e përdorur te'vilin – keqinterpretimin) ose e bëri atë në mënyrë të gabuar. ...¹⁵²

¹⁴⁸Burimi: KITABUL HAKAIKI FI TEVHID SHEJKH ALI BIN HUDAJR EL-HUDAJR

¹⁴⁹Marrë nga: “Ed-Durrerru es-Senijeh” vëll, 11, fq, 545. Gjithashtu Shih: “Fetaual eimeti en-Nexhdijeh” vëll, 2, fq, 287. ¹⁵⁰(Shih “Ihtisar” f.46)

¹⁵¹Dureru Senije' (f. 405/10).

¹⁵²Përgatiti: Teuhid.NET

Pyetje dhe përgjigje në lidhje me temën

A është obligimi për ty që ta njohësh Teuhidin dhe largimin nga shirku ???

Shejhul Islam Ebu Batini ka thënë: "Është obligim për ty që ta njohësh teuhidin, nga shkaku për të cilin Allahu i krijoi xhindët dhe njerezit, gjithashtu për shkak të tij dërgoi të gjithë Profetët të cilat kanë thirrë në të.

Gjithashtu e ke obligim që ta njohësh edhe të kundërtën e tij (pra teuhidit) e ai është shirku i cili nuk ka falje për të, GJITHASHTU NUK JUSTIFIKOHET NJERIU ME INJORANCËN E TIJ NË KËTË."

Gjithashtu thotë: "Nëse vepruesi i shirkut të madhë është i justifikuar për shkak të injorancës së tij, atëherë kush është ai i cili nuk justifikohet??!"

Shkëputur nga libri: "El Intisar li hizbil-Lahi el Muuahidin" fq, 34, dhe 50.¹⁵³

Nga fjala e shejhut përfitojmë:

1- Obligueshmërinë e mësimit të Teuhidit.

2- Gjithashtu obligueshmërinë e mësimit të shirkut pasi ai është shkak i plotësimit të Teuhidit, sepse nuk mund ta realizosh teuhidin vetëm se duke u larguar nga shirku, ashtu sikurse thuhet: "Me anë të të kundërtave mësohen gjërat"

3- GABIMI I ATYRE TË CILËT NA KRITIKOJNË SE NE I MËSOJMË XHEMATIT VETËM ÇËSHTJET E SHIRKUT. Disa na kritikonin dhe na thoshin sidomos mua personalisht: ju nuk dini ti mësoni gjë tjetër xhematit vetëm se çështjet e shirkut dhe teuhidit, madje në mësimet e juaja gjenë vetëm të tilla tema sikurse "Të kundërtat e islamit" etj!!!! E unë i jam përgjigjur se përse ne e bëjmë këtë, kështu që nuk po zgjatëm.

4- Rëndësinë e Teuhidit, pasi ai është shkaku për të cilin u krijuan njerëzit dhe xhindët.

5- Për shkak të tij u Dërguan të gjithë Pejgamberët (paqja qoftë mbi të gjithë), madje të gjithë thirrën në të dhe ndaluan nga shirku.

¹⁵³Përktheu: Abdurrahman Osmani.

6- Frika nga shirku, për shkak se njeriu i cili bie në të nuk justifikohet, madje edhe nëse është injorant, e për këtë tregojnë Kurani, Suneti madje ixhmai i dijetarëve (Disa dijetarë kanë treguar se në këtë pikë ka ixhma), e une i kam parë këto ixhma'ate se njeriu nuk justifikohet në çështjet e shirkut të qartë.

Shënim: Dijetarët kanë përmendur ixhma këtu pasi nuk ka ndonjë thënie nga selefet e parë të këtij umeti i cili thotë se injoranti justifikohet në shirk. Mirëpo mendimi se justifikohet injoranti në shirkun e madh, është mendim i cili është i njohur kohëve të fundit, madje sikurse ka treguar shejh Ali el Hudejri në librin e tij: "El Mutemimeh li kelami eimetid Dauetin Nexhdijeh" fq 6, e ka treguar këtë gjithashtu edhe në librin: "El Xhemu ue Texhrid fi sherh kitabi et Teuhid" se ky dyshim (pra se njeriu justifikohet në shirkun e madh) nuk ka qënë i njohur vetëm se në kohën e Ibn Tejmijes dhe pastaj në kohën e imam Muhamed Ibn AbdulUehabit. Disa njerëz në atë kohë shpifën se sikur shejhul Islam Ibn Tejmije dhe Muhamed Ibn Abduluehab justifikojnë në shirkun e madh. Pra ky ishte fillimi i këtij mendimi, dhe nuk ka qënë i njohur më parë se kjo kohë, madje Shejh Ali el Hudejri justifikimin me xhehl në shirkun e madh e ka quajtur 'Shubhe' dyshim. Jo vetëm kaq porse e kanë quajtur disa dijetarë se thënia që njeriu justifikohet në shirkun e madh është bidat, sikurse e ka quajtur kështu shejh Ahmed bin Umer el Hazimij në shpjegimin e librit "Mufid el mustefid" në shiritin e tretë, etj. Madje edhe vetë Shejh Ali el Hudejri në 'Mutemimeh' fq, 7, e ka quajtur mendim të shpikur, i cili është njohur vetëm në këto kohëra, madje ai ka treguar se ata të cilët thonë se ka mospajtim tek dijetarët në këtë çështje nuk kanë asnjë bazë, vetëm e përmendin atë se ka hilaf, mirëpo askush nuk tregon se kush prej selefëve e ka thënë, madje askush nuk përmend ndonjë burim, mirëpo vetëm e dedikojnë këtë mendim tek dijetarët pa asnjë fjalë konkrete.

Ndërsa disa të tjerë nuk kanë fjalë nga selefët vetëm se disa thënie te Shejhul Islam Ibn Tejmijes dhe Muhamed bin Abduluehab të cilat nuk i kuptojnë dhe kapen me ato, për të treguar se ata të dy Allahu i mëshiroftë justifikojnë me injorancë në shirkun e madh!!! Mirëpo elhamdulilah dijetarët tanë i janë përgjigjur këtyre dyshimeve dhe keqkuptimeve në librat e tyre. Madje unë personalisht habitem me ata njerëz të cilët abuzojnë me fjalët e Muhamed ibn Abduluehabit dhe thonë se ai justifikon, dhe pastaj kërkojnë në librat e tij që ta mbështesin atë ide të tyre, ndërkohë që shejhu ka një libër të posaçëm në lidhje me këtë çështje, ata nënvizojnë disa thënie të tij, madje i shkëpusin dhe i përgjysmojnë dhe nuk i kuptojnë dhe e lenë librin e tij që ka folë për këtë çështje ku ka treguar qartë mendimin e tij në lidhje me këtë, ai është libri i njohur: "Mufid el Mustefijd fi kufri tarikit Teuhid" ka treguar qartë se ai vetë madje ka treguar edhe për shejhul Islam Ibn Tejmije se ai nuk Justifikon. Pra vetë Abduluehabi ka treguar për Ibn Tejmijen se ai nuk justifikon, e ai i kupton më mirë thëniet e ibn Tejmijes se çdokush tjetër, ndërsa të njëjtën e kanë bërë edhe nipërit e Abduluehabit dhe pasardhësit e tij prej dijetarëve të nexhdit se Muhamed Ibn Abduluehabi nuk justifikon, dhe këta e dinë më mirë mendimin e

tij se çdokush tjetër, kështu që nuk po zgjatëm pasi librat për këtë janë të shumta elhamdulillah.

7- Ndërsa pika e fundit dhe shpresoj që ta mbylli dhe që njëkohësisht besoj se është nga pikat më kryesore është ajo që përfitohet nga fjala e tij ku thotë: "Nëse vepruesi i shirkut të madh është i justifikuar për shkak të injorancës së tij, atëherë kush është ai i cili nuk justifikohet?!!" Pra nëse edhe mushriku që bën shirkë të madh justifikohet atëherë nuk ka në këtë botë ndonjë qafir!! Allahu na ruajt nga këto mendime. Përfitojmë nga fjala e shejhut se ata të cilët thonë se "njeriu justifikohet me injorancë në shirkun e madh" kanë treguar dijetarët se nga kjo fjalë lindin dhe obligohen disa besime dhe mendime të rrezikshme, prandaj të ftoj që të përqëndrohesh në to, ndërto mund të përmend:

1} Ata të cilët justifikojnë vepruesin e shirkut të madh me injorancë janë të detyruar të pranojnë edhe justifikimin e injorantëve të hebregjeve dhe krishterëve, apo njerëzit e thjeshtë të tyre, sepse ata janë injorant, a mund të themi ne se ata që janë injorat nga ata janë të justifikuar?!!!! Ky është kundërshtim i ixhmait.

2} obligohen gjithashtu që të justifikojnë 'Ehlul Fetra' njerëzve që nuk u ka arritur shpallja apo profet, pra obligohet që edhe injorantët e kësaj kategorie të justifikohen e kjo është kundërshtim i ixhmait.

3} obligohet gjithashtu edhe justifikimi i munafikëve që janë injorant, e kjo gjithashtu është kundërshtim i ixhmait.

4} obligohet gjithashtu edhe ai njeri që e urren "Rrububijen" Zotërimin e Allahut xh.sh për shkak të injorancës, e kjo gjithashtu është kundërshtim i ixhmait.

5} obligohet nga kjo edhe justifikimi i atyre që mohojnë "Dijen e Allahut" e kjo për shkak të injorancës apo 'Teuilit' keqkuptimit, e ky mendim është në kundërshtim me ixhmain.

6} obligohet nga ky mendim që të justifikohet ai i cili i shtrembëron Emrat dhe Cilësitë e Allahut prej xhehmive, e ky është kundërshtim i ixhmait.

7} obligohet nga ky mendim edhe thënia se: Argumenti (huxhja) nuk i është ngritur askujt prej këtij umeti, as me anë të Profetit a,s e as me anë të Kuranit. E shumë të tjera të cilat është i obliguar ti pranojnë ata të cilët justifikojnë me xhehl në shirkun e madh. Këto pika të cilat i përmenda i kanë përmendur disa prej dijetarëve, sikurse dijetari i madh Sulejman ibn Sehman në librin e tij: "Keshfu shubuhatejn" gjithashtu i ka përmendur edhe shejh Alij el Hudejri (Allahu e ruajt) në shpjegimin e librit: "Et-Teudih uet Tetimat ala keshfi esh Shubuhat" fq, 66-67, e tj. Ktheju atyre sepse është shumë e rëndësishme, pasi sikurse ka thënë shejh Sulejman bin Sehman pasi ka përmendur këto pika,

ne fund ai Allahu e mëshiroftë ka thënë: "...Kështu që ai tek i cili obligohen të gjitha këto (pra ai i cili i pranon të gjitha pikat e mësipërme, ose ai person tek i cili gjinden të gjitha keto besime) ai është më qafir dhe më i humbur se sa çifutët dhe krishterët." (Keshfu Shubuhatejn). Në fund Allahu e di më së miri.¹⁵⁴

Ai i cili vdes duke i bërë shirk Allahut dhe nuk i ka arritur thirrja islame çka është puna e atij njeriu, a është i arsyetuar ai njeri apo jo???

Ibni Kajjimi në librin e tij "Tarikul hixhretej" thotë: "Mospajtimi i konstatuar mes dijetarëve në lidhje me ata që nuk u ka arritur thirrja, është vetëm përsa i përket përfundimit të tyre në Ahiret, ndërsa përsa i përket gjykimit të tyre në dynja nuk ekziston asnjë lloj mospajtimi në mes tyre. Asnjëri nga dijetarët nuk ka thënë që këta janë muslimanë, ose në të drejtën e tyre, zbatohen rregullat që kanë të bëjnë me muslimanët." ...

-Shejh Muhamed b. AbdulVehabi, thotë: "Kush prej ithtarëve të shirkut vdes para arritjes së kësaj thirrje, ajo me të cilën ai gjykohet nëse ka qenë i njohur për veprimin e shirkut, nëse kjo ka qenë feja e tij, nëse ka vdekur kështu, ky person nga jashtë ka vdekur në kufër. Për të nuk lutemi, nuk therim kurban dhe nuk japim sadaka".¹⁵⁵ **Shejh Is'haku, duke transmetuar nga Abdu-Latif b.**

AbduRrahman b. Haseni, thotë: "Ndalu dhe shiko këtë sqarim të mrekullueshëm, ai (Ibn Kajjimi) nuk përjashtoi vetëm atë i cili nuk ka mundësi të arrijë të vërtetën edhe pse është munduar shumë duke e kërkuar atë. Pra, të ngjashmit si ky, sa i përket Irakijut dhe vëllezërve të tij të kotë, dhe gënjeshtarëve të cilët i kanë imponuar dyshimet e tyre të cilët thonë se shejhul islam nuk e shpall kafir injorantin, dhe thonë se ai është i arsyetuar. Ata thanë fjalë të përgjithshme duke mos sqaruar ndonjë gjë nga kjo. Këtë dyshim e kanë vendosur në mënyrë të tillë që me të t'i refuzojnë ajetet kuranore dhe hadithet e të Dërguarit salallahu alejhi ve selem. I ngriten zërat e tyre kundër ndjekësve të tevhidit dhe robërve të Allahut, ashtu siç vepruan paraardhësit e tyre prej adhuresve të varreve dhe mushrikëve".

-Shejh Husejn dhe Abdullah, djemë të shejh Muhamed Abdul Vehabit janë pyetur: "Pyetja e tretë është qëndrimi i juaj ku thoni: "Islami fshin atë që ka qenë para tij. Dhe në një transmetim tjetër thotë "largon atë që ishte para tij. "Dhe në hadithin e haxhit të lamtumirës: Çdo gjakëderdhje nga xhahilijet është fshirë".

¹⁵⁴Shkroi: **Abdurrahman OSMANI**. (KAJRO/2/8/2013) Burimi: **Akidja Islame**

¹⁵⁵Shih: "Dureru Senije" 142/1

Nga përgjigja e juaj neve na është treguar se ai që beson në All-llahun dhe të Dërguarin e Tij, nëse ka bërë kufr me gjuhë dhe me veprat e tij, nga injoranca, ju nuk e quani atë kafir derisa nuk i është ngritur argumenti i shpalljes ndaj tij. Pra, nëse ai është mbytur në këtë gjendje, para ardhjes të kësaj thirrjeje, gjaku i tij a është lënë pas dore apo jo? Ne themi: **'Nëse ka vepruar diçka prej kufrit ose shirkut nga injoranca, ose nga mungesa e paralajmërimit ndaj tij, nuk gjykojmë ne për kufrin e tij derisa nuk i arrinë argumenti, por as nuk themi se është musliman**. Por ne themi se vepra e tij është kufr, që lejon konfiskimin e pasurisë dhe të jetës së tij, edhe pse ai nuk është kafir, për shkak të mungesës dhe ekzistimit të ngritjes së argumentit kundër tij. **Por kjo nuk do të thotë "nëse nuk është kafir ai është musliman" '. Por ne do të themi se vepra e tij është vepër e pabesimtarit. Sa i përket definicionit (kafir ose muslimanë) në lidhje me një person të caktuar, këtë nuk do ta bëjmë, nëse bëhet fjalë për atë ku për të cilën argumenti i mesazhit nuk i ka arritur. Dijetarët kanë thënë se ata do të testohen në ditën e gjykimit, dhe dispozita e tij nuk është si dispozita e kafirit e as si dispozita e besimtarit. Sa i përket dispozitës së këtij personi nëse ai është i varrë, ai që e vrau në qoftë se e ka pranuar islamin, ne nuk do të ia përcaktojm vrasësit gjakëderdhjen nëse ai e ka pranuar islamin.**

Por ne themi: 'Islami e ka fshirë atë që ishte para tij, për shkak që vrasësi e ka mbytur atë i cili ka qenë pabesimtarë. Dhe Allahu e di më së miri. Sa i përket asaj që keni thënë : “Se a do ti bëjë dobi besimtarit atë që ka bërë nga veprat e mira dhe bamirësive përpara se ai e ka realizuar tevhidin? Ajo që duhet të përmendet është se ai njeriu nuk e ka aplikuar islamin e lëre më imanin. Por duhet thënë:” Ai njeri që bën kufër ose është i bindur në të gjatë kohës së paditursisë së tij dhe mungesës të ndokujt për ta paralajmëruar atë, kështu që nëse bënë diçka nga bamirësia ose nga veprat e tij të mira Allahu do ta shpërblejë atë nëse islami i tij do të ishte valid dhe nëse e ka zbatuar tevhidin. Siç tregohet kjo në hadithin e Hakim b. Hizamin: “ E keni pranuar islamin në bazë të asaj që keni bërë nga veprat e mira”. Sa i përket haxhit, nëse e ka bërë në atë gjendje, ne nuk do të gjykonim që e ka kryer obligimin por do ta urdhëronim që ta përsërisë haxhin. Sepse deri sa ka qenë në atë gjendje ne nuk kemi gjykuar për të që është musliman. Dhe nga kushti i haxhit për me qenë haxhi i saktë është islami. Pra, si do të gjykojm për validitetin e haxhit derisa ai ka bërë kufr ose në kufrin e tij ka qenë i bindur? Njashtu, nuk do ta shpallim pabesimtarë, përveç pasi që ti paraqitet argumenti. Kur ti paraqitet argumenti para tij dhe shkon mbas rrugës së argumentit ne do ta urdhërojm që ta përsërisë haxhin me qëllim për të siguruar heqjen e obligimit.¹⁵⁶

Gjithashtu **Shejh Husejn dhe Abdullah, djemë të shejh Muhamed Abdul Vehabit janë pyetur:** Ata të cilët vdiqën para kësaj thirrje dhe nuk kanë arritur Islamin, dhe për këto vepra të cilat njerëzit i veprojnë sot, argumenti nuk u është ngritur. Çfarë është dispozita për ata? Ata a mallkohen, fyhen apo duhet të

ndalemi për ata? Birit të tij a i lejohet të bëj lutje për të? Cili është dallimi mes atij I cili nuk e ka arritur këtë thirrje dhe ai i cili e ka arritur, mirëpo ka vdekur si armik ndaj kësaj feje dhe ithtarëve të saj?

Përgjigje: ai i cili ka vdekur prej ithtarëve të shirkut para arritjes së thirrjes, nëse ka qenë i njohur me punën e shirkut, e ka pasur këtë si fe, dhe ka vdekur në këtë, ky person gjykohet nga jashtë se ka vdekur në mosbesim. Për të nuk lutemi, nuk theret kurban, nuk jepet lëmoshë. Sa i përket çështjes së tij në realitet kjo është tek Allahu i Lartësuar. Nëse argumenti i është ngritur gjatë jetës së tij, pastaj ky ka qen kryeneç, ky person është pabesimtarë nga jashtë dhe brenda. Nëse argumenti nuk i është ngritur çështja e tij është tek Allahu. Sa i përket mallkimit dhe fyerjes së tij kjo nuk lejohet. Bile fyerja e të vdekurve nuk lejohet në përgjithësi: siç ka ardhur në Sahihul Buhari nga Aishja r.a. se Pejgamberi s.v.s ka thënë: mos i fyeri të vdekurit ngase ata kanë shkuar në atë që kanë vepruar. Përpos nëse është nga imamët e kufrit. Nëse njerëzit mashtrohen me të, atëherë nuk ka të keqe të fyhet nëse ka interes fetar. Allahu është ma I dijsmhi.¹⁵⁷

-Shejkh Is'hak b AbduRrahman Alu Shejkh thotë: „ **njerëzit të cilët kanë jetuar në kohëra të fetres të cilëve nuk u ka arritur Pejgamberët dhe Kur'ani, ata kanë vdekur në xhahilijet. Këta sipas pajtimit të gjithëve, nuk quhen musliman.** Për ata nuk kërkohet falje. Dijetarët kanë polemikë rreth dënimit të tyre në ahiret.”

Abdul-latif dhe Is'haku , djemtë e Abdurrahman alu Shejhut dhe ibn Sahmanit transmetojnë nga Ibn-Kajjimi që thotë: **Ekziston 'ixhma - ja sa i përket Ehlul-fetrës dhe atyre thirrja të cilëve nuk u ka arritur nuk mund të konsiderohen muslimanë dhe nuk bien në atë kategori të njerëzve që është lejuar të quhen musliman ...**¹⁵⁸

Në fund po ua parashtroj një pyetje lexuesve të nderuar që unë dua ti japin lexuesit përgjigjen e saj: “Nëse ai njeri i cili ka jetuar në kohrat e fetres të cilëve nuk u ka arritur thirrja dhe ata kanë vdekur në xhahilijet dhe nuk janë arsyetuar, edhe pse nuk u ka arritur atyre islami, Kurani dhe Suneti, fjala e Allahut dhe Pejgamberit të tij, e nëse pra, këtyre nuk u ka arritur thirrja dhe nuk janë arsyetuar me xhehl, e kush do të arsyetohet me injorancë pas tyre”???

¹⁵⁶Shih: “Ed-Durerus-Semije” (10 l 1 36 - 1 38).

¹⁵⁷Shih: Dureru Senije (142/1) Përktheu: **Hoxhë Rexhep Memishi**www.teuhid.net

¹⁵⁸Shih:”Tekfir el-Mu’ajjen” nga ishak bin Abdurrahman alu shejh f.43

A mund të na tregoni meselen e arsyetimit me xhehl???

Shejh, muhadith Nasir ibn Hamad el-Fehd

Pyetje: A mund të na tregoni, Allahu ju ruajtë, shkurtimisht t'na shpjegoni meselen e arsyetimit me xhehl???

Përgjigje: Lidhur me çështjen e justifikimit me xhehl dijetarët janë ndarë në tre mendime:

1. Ata që përgjithësisht justifikojnë me xhehl.

2. Ata që në përgjithësi nuk justifikojnë me xhehl në meselet e teuhidit (Bazat 'e adhurimit), njësoj nëse ajo ka të bëjë me emërat e kësaj bote, ose me rregullat mbi ahiretin. Pra, ata mendojnë se ai do të jetë përgjithmonë në Zjarr, madje edhe nëse nuk i ka ardhur atij mesazhi i fesë dhe këtë e argumentojnë me zotimin e parë të cilën Allahu e mori këtë nga robërit e tij.

3. Dhe ky është mendimi i saktë, dhe ajo është se xhehli nganjëherë është arsyetim dhe nganjëherë nuk është arsyetim:

A) Xhehli është arsyetim në meselet e fshehura [mesailul hafije] sikur kaderi, meselja e imanit dhe në sifatet e Allahut dhe gjithashtu është arsyetim në dispozitat e qarta të fesë përveç teuhidit sikur namazi, zekati, alkooli dhe kështu me radhë.

B) Xhehli nuk është arsyetim në teuhidin e adhurimit, dhe kjo është baza e fesë dhe feja e të gjithë Profetëve siç është: Duaja, therja e kurbanit, zotimi, dhe kështu me radhë. Pastaj kjo injorancë ndahet në dy lloje:

- xhehli e cila nuk është e justifikuar as në këtë botë as në ahiret, dmth. përgjithmonë në zjarr, Allahu na ruajtë. Ky është ai mbi të cilin i është ngritur argumenti [mesazhi islam], pamarrëparasysh a e ka kërkuar ai këtë dhe nuk e ka kuptuar, ose nuk e ka kërkuar atë fare [dmth është larguar prej tij].

- xhehlie cila është e justifikuar në botën tjetër, por jo në këtë botë. Ky është ai mbi të cilin nuk i është ngritur argumenti, sikur ai që është rritur larg diku në shkretëtirë apo në male ose është nga ata që është ngritur lapsi [dmth është i çmendur e kështu diçka]. Njeriu i tillë në këtë botë trajtohet si mushrikë, dhe në ahiret Allahu do të bëjë me të çfarë të dëshirojë. Më e saktë është që është thënë se të tillët do të sprovohen. Allahu e di më së miri.¹⁵⁹

¹⁵⁹ Burimi: **Selefi Media Ballkan**

A janë jobesimtarë adhuruesit e varreve edhe para ngritjes së argumentit?

Pyetje: Në këtë botë... kur nuk është ngritur akoma argumenti; adhuruesit e varreve a duhet të shpallen jobesimtarë apo jo?

Përgjigje: Po! Kushdo që bën Shirk të madh është mushrik. Personi i cili bën Shirk të madh është mushrik (politesit). Ngritja e argumentit është vetëm një kusht për realizimin e detyrueshëm të dënimit (ligjor).

Në të njëjtën mënyrë që i shpallim jobesimtarë krishterët dhe jehudët. Ata janë jobesimtarë. Edhe nëse nuk kanë dëgjuar kurrë për Profetin (sal'Allahu alejhi ue selem). Në mënyrë të ngjashme adhuruesit e idhujve, adhuruesit e varreve dhe të ngjashmëve si këta, mbi të cilin Shirku i madh është i qartë, atëherë ai është mushrik dhe gjykimi mbi njerëzit e Shirkut në këtë botë (dunja) duhe të vendoset mbi ta.

Por nëse argumenti nuk i ka arritur atij, atëherë nuk do të thotë që ai domosdoshmërisht do të futet në Zjarr të Xhehenemit nëse vdes në atë gjendje. Sidoqoftë, puna e tij varet derisa argumenti t'i ketë arritur përballë Allahut të Madhëruar dhe të Lartësuar (në Ahiret).

Ai i cili bën Shirk të madh është mushrik dhe pasojat e kësaj në këtë botë (dunja) janë për t'u vendosur mbi të; nuk duhet të kërkohet falje për të, nuk hajmë prej mishit të therur nga ai etj.

Sa për të gjykuar atë me kufër (mosbesim) në të dy pamjet (të jashtmen) dhe të fshehtë (të brendshëm); atëherë ajo zgjat derisa argumenti t'i arrij atij. Dhe nëse argumenti nuk i ka arritur akoma, atëherë puna e tij i mbetet te Allahu i Madhëruar dhe të Lartësuar. Ky është studimi i fjalëve të njerëzve të dijes në lidhje me këtë temë, dhe është temë e njohur dhe e ndërlikuar, e njohur si tema e "arsyetimit me injorancë".¹⁶⁰

¹⁶⁰Shejkh 'Salih Ibn 'Abdul-'Aziz Al esh-Shejkh (Allahu e ruajtë!)

Burimi: http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_saalih_aal_ash-shaykh_...

Çfarë është gjykimi mbi dikënd, i cili adhuruesit e varreve nuk i bën tekfir apo dyshon në kufrin e tyre?

Pyetje: Çfarë është gjykimi mbi dikënd, i cili adhuruesit e varreve nuk i bën tekfir apo dyshon në kufrin e tyre?

Përgjigje: Gjukimi i tij është sikur gjukimi i tyre. Gjukimi i tij është i njëjtë si gjukimi i tyre. Ai gjukohet me kufër. Po.¹⁶¹

A është e vërtetë që ju jeni tërhequr nga Tekfiri i atij që bie në Shirk të madh, dhe se ju keni vendosur si kusht ngritjen e argumentit, arsyetimin me injorancë?

Pyetje: Oh Shejkh i nderuar, kemi dëgjuar se ju jeni tërhequr nga tekfiri i atij që bie në Shirk të madh, sikurse kërkimi i shpëtimit nga të vdekurit. Dhe se ju keni vendosur si kusht ngritjen e argumentit, arsyetimin me injorancë. A është kjo gjë e vërtetë?

Përgjigje: Kjo është gënjeshtë. Kjo është një gënjeshtë për mua dhe unë nuk do të tërhiqem, in sha Allah, nga tekfiri i mushrikëve, nga tekfiri i jobesimtarëve. Nuk do të tërhiqem nga kjo, sepse kjo është tërheqje nga e vërteta.¹⁶²

¹⁶¹Burimi: [http://www.salafi-dawah.com/.../shejkh Salih fewzaan_-the_ruling_o...](http://www.salafi-dawah.com/.../shejkh%20Salih%20fewzaan_-_the_ruling_o...)

¹⁶²Shejkh Dr.Salih Ibn Feuzan el-Feuzan رحمته الله Burimi:
<http://www.alfawzan.af.org.sa/.../def.../files/tf-1432-07-18.mp3>

Dikush pretendon se ju mbani qëndrim se ai që bën Shirk el-Ekber (shirk të madh) mbetet musliman për deri sa është injorant a është kjo e saktë???

Pyetësi: Shejkh Salih el-Feuzan?

Shejkhu: Po.

Pyetësi: Allahu të forcoftë, o Shejkh.

Shejkhu: Edhe juve.

Pyetësi: E kam një pyetje.

Shejkhu: Në rregull.

Pyetësi: E kemi një hoxhë në Egjipt, emri i të cilit është Hisham el-Bejeli, dhe ai pretendon se është nxënës i juaji dhe thotë: Ai i cili bën Shirk të madh mbetet musliman për deri sa është injorant, dhe këto fjalë t'i përshkruan ty gjithashtu; a është e saktë?

Shejkhu: Ai është duke gënjyer.

Pyetësi: Në rregull.

Shejkhu: Allahu ju forcoftë.¹⁶³

Një dijetar selefij i arsyeton adhuresit e varreve me injorancë?

Pyetje: Oh Shejkh i nderuar, Allahu ju dhashtë sukses! Është një dijetar selefijnë shtetin tonë i cili thotë se kushdo që thotë La ilahe il-lAllah dhe nuk e mohon atë që adhurohet pos Allahut, atëherë fjala La ilahe il-lAllah ende i bën dobi.¹⁶⁴ Ai gjithashtu e arsyeton atë që i bie në sexhde varrit nga injoranca dhe i arsyeton pasuesit e sektit Kadiani.

¹⁶³Burimi: [http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_al-fawzan - someone cl...](http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_al-fawzan_-_someone_cl...)

Përgjigje: Ky person nuk është në metodologjinë e Selefit oh vëllai im, dhe ju thoni se ai është në metodologjinë e Selefit. Kjo nuk është metodologjia e Selefit. Ai i cili e adhuron varrin nuk është i arsyetuar dhe askush nuk e arsyeton atë me përjashtim të atij i cili është ose injorant ose dyshon në kufr, dhe kush dyshon në kufr është kafir (jobesimtar). Po.¹⁶⁵

A është çështje mospajtimi (hilafije) arsyetimi me injorancë?

Pyetje: Pyetësi thotë: A është çështje mospajtimi (hilafije) arsyetimi me injorancë?

Përgjigje: Jo, u bë çështje hilafije mes të mëvonshmëve.

Injoranca është dy llojesh:

Injoranca e cila mund të largohet. Në këtë rast nuk arsyetohet me injorancë. Domethënë shkon dhe i pyet njerëzit e dijes, kërkon dituri, studion dhe lexon. Kjo injorancë mund të largohet dhe nuk arsyetohet nëse mbet në këtë gjendje.

Sa i përket injorancës e cila nuk mund të largohet. Ai nuk e ka askë, nuk dëgjon asgjë, dhe nuk di, jeton i shkëputur dhe nuk dëgjon asgjë. Kjo injorancë nuk mund të largohet. Kjo është injorancë e cila ka arsyetim dhe ai person është nga njerëzit e El-Fetrah. Ai nuk është musliman por ai është nga njerëzit e El-Fetrah. Çështja e tij është tek Allahu.

"E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin." [Sure El-Isra' 17:15]

Po.¹⁶⁶

Ngrënia nga kafshët e therura nga Rafiditë dhe sufritë?

Pyetje: O Shejkh i nderuar, Allahu ju dhashtë sukses, a janë të lejuara kafshët e therura nga një Rafidi?

Përgjigje:

¹⁶⁴Po themë : Eh sa dijetarë dhe hoxhallarë « Selefi » ka që e kanë këtë mendim, vetëm Allahu e di numrin e tyre. Sikur kjo çështje do të ishte një gabim i vogël ashtu siç mendojnë disa, nuk do të thoshte këtu shejku: Ky person nuk është në metodologjinë e Selefit, ose se ai është injorant apo ai i cili dyshon në kufr dhe kush dyshon në kufr është kafir (jobesimtar). Ki në mendje këtë dhe kuptojë drejtë këtë mesele.

Kushdo që thërret dikë tjetër pos Allahut apo kërkon shpëtim nga dikush tjetër pos Allahut, prej Eulijave ose njerëzve të mirë ose prej Ehlu Bejtit, atëherë kafsha e therur nga ai është e ndaluar, sepse ai është mushrik. Ai i cili kërkon shpëtim prej dikujt tjetër pos Allahut, ofron kurban për dikë tjetër pos Allahut ose thërret dikë tjetër pos Allahut; ky person është mushrik, qoftë prej rafidive ose nga të tjerët përveç tyre. Prandaj, kafsha e cila është e therur nga ai është e ndaluar, sepse është kafshë e therur nga një mushrik. Po.

Edhe në lidhje me Sufitë. Edhe për ata që i përshkruhen Sunnetit, ata të cilët i përkatësohen Sunnetit, ndërsa therin kurban për varre. Këta njerëz janë mushrik. Kafshët e therura nga ta janë të ndaluara. Po.¹⁶⁷

¹⁶⁵ Shejkh Dr.Salih Ibn Feuzan el-Feuzan رحمه الله Burimi: [http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_fawzan - a salafi scho...](http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_fawzan_-_a_salafi_scho...)

¹⁶⁶ Shejkh Dr.Salih Ibn Feuzan el-Feuzan رحمه الله Burimi: [http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_fawzan - is the issue ...](http://www.salafi-dawah.com/.../shaykh_fawzan_-_is_the_issue...)

¹⁶⁷ Shejkh Dr.Salih Ibn Feuzan el-Feuzan رحمه الله Burimi: <http://www.salafi-dawah.com/eating-from-the-animals-slaught...>

Përmbajtja

Parathënie.....	2
KAPITULLI I PARË: IMANI DHE KUPTIMI I TIJ NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT.....	4
Hyrje.....	5
Rëndësia e njohjes së çështjeve të Imanit dhe Kufrit.....	6
Disa dispozita që kanë të bëjnë me çështjen e imanit dhe kufrit në këtë botë.....	7
Përkufizimi i imanit tek Ehli-Sunneti.....	8
Argumentet nga Kur’ani të cilat tregojnë se vepra është e ndërlidhur me imanin.....	10
Kuptimi juridik i imanit te ehli sunneti.....	19
Shpjegimi i definicionit të imanit tek ehli sunneti.....	19
Ç’farë synohet me fjalën "Vepër".....	21
Konsensusi i selefit dhe fjalët tyre se Imani shtohet dhe pakësohet.....	24
Përgjashtimi në iman me fjalën Insha-Allah.....	26
Përgjashtimin që bëjnë Esharitë dhe Kulabitë në Iman.....	28
Nuk ka iman pa vepër - parim i dijetarëve.....	29
Nuk ka iman pa vepër - koncenzues i Ehli Sunnetit.....	32
Ndërlidhshmëria e imanit me islamin, teuhidin, ibadetin dhe fenë.....	35

Ndërlidhshmëria mes imanit dhe ibadetit.....	36
Ndarja e imanit dhe kuptimi i tij i drejtë.....	40
Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë.....	42
Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën.....	66
KAPITULLI I DYTË: KUFRI DHE KUPTIMI I TIJ NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT.....	81
Përkufizimi i kufrit:.....	82
Kufri ndodh sipas besimit, thënies dhe veprës.....	82
Kufri mund të ndodhë edhe pa istihlal apo xhuhud.....	90
Kufri mund të ndodhë edhe nëse nuk e beson apo nuk e dëshiron atë.....	92
Ehli Sunneti gjykojnë nga fjalët dhe veprat e jashtme, nuk i prekën zemrat.....	94
Llojet e mosbesimit (kufrit).....	97
10 lloje të kufrit, shpjeguar nga Ibn Kethiri – All-llahu e mëshiroftë - marrë nga Tefsiri i tij.....	99
Kuptimi i Kufrit tek Ehli Sunneti.....	101
Shkaqet e kufrit (mosbesimit).....	103
Veprat e kufrit të cilat i veprojnë munafikët, hipokritët (dyftytyrëshat).....	107
Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë.....	110

Pyetje dhe përgjegje që lidhën me temën.....	11
3	
KAPITULLI I TRETË: MURXHIAI BASHKËKOHOR DHE IRXHAIJA E TYRE.....	117
Nënkuptimi i fjalës irxhaa.....	118
Besimi i murxhive bashkohorë.....	118
Sherri i Murxhiave.....	118
Llojet e murxhiave.....	122
Bazat e Murxhiave.....	122
Devijimet e murxhiave.....	123
Bindjet e Murxhive.....	124
Irrxhaja në kohën tonë.....	127
Disa thënie të murxhive bashkëkohorë.....	128
Murxhiat Modern.....	130
Dëmet e bindjeve të murxhive në ummet.....	137
Grupet e irxha- së.....	140
Kur dhe në cilat raste murxhit bëhen kafira???	140
KAPITULLI I KATËRT: PSEUDO- SELEFIT.....	142

Kush janë pseudo-selefite dhe cilat janë bindjet e tyre.....	143
Thëniet e dijetarëve dhe hoxhallarëve të cilët paralajmëruan kundër medh-hebit devijuar të rebiovcave.....	147
Kush janë Dijetarët e këtij grupi të devijuar!!!.....	165
Dallimet thelbësore mes Pseudo-selefite dhe Muvehidëve.....	166
Të jemi në medh'hebin e selefit e jo t'i takojmë një grupit të caktuar që quhen Selefite.....	174
Letra e artë nga shejh Bekër ebu Zejdi.....	176
Irxhaja e Rebi el-Medheliut.....	181
Qëndrimi ndaj Ali Hasen el-Halebiut dhe shkrimeve të tij.....	181
Fetvat e dijetarëve që tregojnë rrezikshmërinë e pseudo – selefite (murxhiave bashkëkohorë) dhe librave të tyre.....	183
Gjykimi Islam ndaj librit të Irxhasë të autorit Khalid el-Anberi.....	185
Fetva ndaj librit "Ihkamu takrir fi ahkami tekfir".....	185
Fetva në paralajmërimin nga libri „Dabitul- davabiti fil-iman“ të Ahmed b. Salih ez-Zehrani.....	187
Qendra Imam Albani në Jordan.....	189
Një cilësi hebreje.....	191
Pyetjet e një selefit drejtuar një hoxhës Rebiovc.....	195
Si të sillemi ndaj rebiovcave në vendet tona ???.....	197

Forma e thirrjes dhe mënyra e kritikes.....	199
KAPITULLI I PESTË: TEKFIRI EDHE RREGULLAT E TIJ DHE KUPTIMI I DREJTË I KUFRIT NË TAGUT NËN DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT.....	203
Tekfiri dhe kuptimi i tij.....	204
Tekfiri tek Ehli Suneti.....	204
Tekfiri dhe Irxha-ja.....	206
Ruajuni dy musibeteve në tekfir (anatemosjes) – teprimi dhe neglizhimit.....	206
Rregullat e tekfirit tek Ehli Suneti.....	209
Kushtet e tekfirit.....	210
Kundërpërgjigje ndaj murxhive bashkëkohorë.....	224
Mbi kë bëhet tekfir?.....	243
Kush janë çështjet për të cilat gjykojnë me kufër vetëm dijetarët dhe kush janë ato që gjykojnë edhe njerëzit e thjeshtë??.....	245
Kundërpërgjigje ndaj gulatëve.....	252
A duhet të Tekfirohet çdo person i cili nuk i ka tekfiri Tagutat nën pretekstin se ai nuk ka bërë kufër në tagut?.....	278
A është Tekfiri i çdo personi i cili kërkon ndihmë nga tagutat apo ndihmësat e tyre, apo ju drejtohet gjykatësave në një kohë kur nuk ka shtetë islam pa ndonjë shpjegim të hollësishëm?.....	294

A është Tekfiri i të gjithë pjesëmarrësve në zgjedhje pa asnjë tefsil [sqarim të plotë]?	308
Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën.....	316
Kuptimi i drejtë i kufrit në tagut që është përmendur Në Kuran, Sunet dhe ixhman e dijetarëve.....	327
Kuptimi i drejtë i kufrit në tagut që është përmendur Në Kuran, Sunet dhe ixhman e dijetarëve.....	328
Njeriu nuk mund të bëhet musliman përveç se me kufrin e përgjithshëm në tagut.....	330
Kuptimi i gabuar i kufrit në Tagut tek sektu murxhi dhe ai i havarixhëve.....	336
Kuptimi i gabuar i kufrit në Tagut tek sektu murxhi dhe ai i havarixhëve.....	348
Rreth rregullës: Kush nuk e shpallë kafirin si kafir, edhe ai është kafir.....	354
Sqarimi i të kundërtës të tretë të islamit.....	356
Pyetje dhe përgjigje nga dijetarët e çmuar në lidhje me temën.....	360
KAPITULLI I GJASHTË: ÇËSHTJA E ARSYETIMIT ME INJORANCË NË SHIRKUN E MADH NË DRITËN E KURANIT DHE SUNETIT.....	372
Definicioni i xhehlit.....	373
Fjalët e dijetarëve rreth mos-arsyetimit me injorancë në shirkun e madh.....	373
Imamët e davës njashtu nuk arsyetuan me injorancë në shirkun e madh.....	376

Njashtu edhe ‘Komisioni i përhershëm për fetva’ nuk ka arsyetuar me injorancë njeriun që bie në shirk nga injoranca e tij.....	380
Dijetarët bashkëkohor njashtu nuk arsyetuan me injorancë në shirkun e madh.....	381
Kundërpërgjigje ndaj murxhive.....	392
Kundërpërgjigje ndaj gulatëve – tekfirsave.....	431
Ixhmaja e Dijetarëve në mos-arsyetimin me injorancë në shirkun e madh.....	452
Pyetje dhe përgjigje në lidhje me temën.....	454
Fund	

